HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Thi Tuyệt Kỹ Cứu Người

Nơi đây từ biệt Yên Đan!

Người xưa đã khuất sông Hàn còn đây Ở phương bắc vào buổi sơ đông băng tuyết đã đóng dầy trên mặt đất, gió lạnh thấu xương. Bóng tịch dương trong buổi chiều tà còn rọi xuống đường cái quan. Một chàng thiếu niên kỵ mã đầu đội nho cân ngồi trên yên ngựa ngâm bài Dịch thủy tống nhân. Tuy chàng còn nhỏ mà dường như đã hiểu sâu xa về tình ý bài thợ Giọng chàng ngâm đầy vẻ thê lương tịch mịch. Chỉ lạc thảo mấy câu mà khiến cho người ta cảm thấy nỗi buồn man mác. Chàng đang ngâm thơ, bỗng phía sau có âm thanh dõng dạc vang lên:

- Hồi sơ đường, Vương Lạc, Lư, Dương tứ kiệt, nhưng thực ra Lạc Tân Vương đáng là người đứng đầu Thiếu niên ngâm thơ ngoảnh đầu nhìn lại thấy một chàng trai trẻ tuổi hơn mình liền mỉm cười dừng ngựa lại Gã thiếu niên này mới chừng, tuổi mày thanh mắt sáng gật đầu gọi chàng. Thiếu niên ngâm thơ trong lòng ngấm ngầm kinh hãi nghĩ bụng:

- Chàng kỵ mã này tựa hồ ở trên trời rớt xuống. Gã đã đến sau lưng mình lúc nào mình cũng chưa biết. Chàng nhìn kỹ lại hồi lâu cảm thấy thiếu niên có thể thân cận được. Gã cưỡi con ngựa đen tuyền, khắp mình không lẫn một sợi lông nào khác màu Thân hình nó vừa vặn, mắt chiếu ra những tia hồng quang chói sáng. Đúng là một con tuấn mã nổi danh. Thiếu niên đến sau nói:

- Dĩ nhiên bài thơ đó là một thiên cổ tuyệt xướng của Lạc Tân Vương nhưng có được huynh đài lĩnh hội sâu xa thì ngâm lên mới khiến cho người ta đứng trước một hoàn cảnh thực sự mà xúc động tâm thần. Thiếu niên ngâm thơ mỉm cười hỏi:

https://thuviensach.vn

- Huynh đài quá khen khiến tiểu đệ càng thêm hổ thẹn. Xin huynh đài cho tiểu đệ hay cao tánh đại danh được chăng? Thiếu niên nhỏ tuổi vọt ngựa lên ngang hàng thiếu niên ngâm thơ đáp:

- Tiểu đệ họ Nhan tên gọi Bách Bạ Tiểu đệ cũng muốn được thỉnh giáo tôn danh đại tánh!

Thiếu niên ngâm thơ đáp:

- Tiểu đệ là Du Hữu Lượng. Nay được gặp huynh đài thật là may mắn!

Nhan Bách Ba cũng nói mấy câu xã giao đáp lại Tuy đã còn nhỏ tuổi mà cách cử chỉ đã tỏ ra lão luyện, dường như từng bôn tẩu giang hồ lâu ngày Hai người sóng vai mà đị Nhan Bách Ba đã ăn nói hoạt bát, kiến văn lại rộng rãị Đi được một lúc hai người nói chuyện rất thân mật. Du Hữu Lượng nói:

- Nhan huynh tài ba lỗi lạc học rộng lại nhỏ tuổi, đường lịch duyệt cũng hơn người khiến cho tiểu đệ hết sức khâm phục. Nhan Bách Ba đáp:

- Tiểu đệ nhỏ tuổi học sách không thành phải bỏ theo nghề luyện kiếm. Luyện kiếm cũng không xong thành ra văn dốt võ dát, chẳng nên trò chống chi hết. Lần lữa ngày tháng chẳng làm được việc gì, thật khiến cho huynh đài chê cườị Du Hữu Lượng cười thầm trong bụng:

- Người nhỏ tuổi như thế này mà đã nói những gì mà lần lữa ngày tháng? Thật là lên mặt ông cụ non!

Chàng thấy Nhan Bách Ba miệng còn măng sữa mà ăn nói với mình thật sành sỏi, chàng không khỏi lấy làm kỳ. Nhan Bách Ba lại nói:

- Du huynh định đi đâủ Tiểu đệ đoán càn là Du huynh xuống Trường An để kịp mùa xuân sang năm vào hội thi!

Du Hữu Lượng gật đầu ầm ừ cho xong chuyện. Nhan Bách Ba mừng rỡ nói:

- Tiểu đệ cũng xuống Trường An đang lo dọc đường tịch mịch, muốn cùng huynh đài kết bạn!

Gã nói tới đây có vẻ ngượng ngùng mặt hơi đỏ lên, mắt ngó trộm Du Hữu Lượng rồi nói tiếp:

- Được kết bạn cùng huynh đài để nghe lời đàm luận của người cao sĩ thì thật thỏa chí bình sinh!

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng thấy Nhan Bách Ba là con người khả ái lại cùng đi chung một đường thì trong lòng cũng thấy khoan khoái Chàng toan nói mấy câu khiêm nhượng. Bỗng phía sau lưng có tiếng gió ngựa dồn dập. Bốn năm người kỵ mã đã vun vút đuổi tới Du Hữu Lượng dừng ngựa nhường lối đi, nhưng chưa kịp tránh sang bên đường thì tiếng gió phía sau xô tới rất lẹ. Tiếp theo đánh vù một tiếng. Mắt chàng tối sầm. Một người kỵ mã đã vọt lên cao qua đầu chàng. Bỗng thấy Nhan Bách Ba đi bên cạnh buông tiếng cười lạt, Du Hữu Lượng ngẩng đầu nhìn ra thì người cưỡi ngựa vọt qua mình đã đứng ở trước mặt. Người đó không phải đàn ông mà lại là thiếu nữ lối, tuổi, nàng cười hì hì nói:

- Xin lỗi, xin lỗi nhé! Con ngựa này bất kham không được. Chắc nó làm cho người sợ bở víạ Du Hữu Lượng chưa kịp trả lời thì mấy người kỵ mã ở phía sau vọt tới cất tiếng ồm ồm la lên:

- Ngũ muội! Ngũ muội lại tinh nghịch mất rồi! Ta mà biết trước thế này thì Ngũ muội có lăn ra năn nỉ ta cũng không cho đi theọ Du Hữu Lượng quay đầu nhìn lại bốn người ở phía sau thì hai người đã đứng tuổi, còn hai người nữa cũng là thiếu niên. Cả bốn đều lưng đeo trường kiếm ngồi trên mình ngựa, thanh thế hùng dũng. Hán tử vừa nói đó cỡ, tuổi, thân thể cao lớn, tướng mạo đoan chính. Tuy y có điều bất như ý, nhưng vẫn giữ vẻ lịch sự không ra người thô lỗ cục cằn. Du Hữu Lượng khen thầm trong bụng:

- Đúng là một đại hán Yên Triệu rất oai phong!

Chàng thấy đại hán phiền trách thiếu nữ kia mà nét mặt vẫn không ra chiều tức giận. Hiển nhiên là người khí độ ung dung, lại giống như một vị đại ca đối với cô em út nhõng nhẽo, đi đến thái độ đành bó tay Thiếu nữ lại nói:

- Xin lỗi nhé!

Tuy nàng xin lỗi Du Hữu Lượng mà mắt lại vè vè ngón Nhan Bách Ba chú ý đến sắc diện gã. Nhan Bách Ba lạnh lùng nói:

- Bản lãnh của Hoa sơn ngũ hiệp thật không phải tầm thường. Tại hạ đã được biết qua!

Đại hán kia ngấm ngầm kinh hãi, vẻ mặt rầu rầu đáp:

https://thuviensach.vn

- Nhãn lực của huynh đài đây thật là lợi hại! Cô tiểu sư muội này của tại hạ bản tính tinh nghịch, nhưng trong lòng không có ác ý. Nói ra khiến hai vị cười chọ Tại hạ là ca ca của cô cũng không biết bao lần bị cô làm cho bực mình. Ha ha!

Nguyên trong lòng y vẫn lo lắng, nhưng lúc mở miệng trách cô tiểu sư muội gây sự với người lại thốt ra luận điệu cô là người khả ái rồi bật lên tiếng cười ha hả. Nhan Bách Ba dặng hắng một tiếng rồi quay đầu đị Thiếu nữ kia thấy Nhan Bách Ba không thèm chú ý đến nàng thì trong lòng buồn bực, quay ra nổi nóng với đại hán. Nàng nói:

- Đại ca! Sao đại ca biết tiểu muội không có ác ý? Cái đó mới thật là kỳ!

Nàng dương mắt lên nhìn Nhan Bách Ba ra chiều muốn tỷ đấu Đại hán xua tay lia lịa, thần sắc rất ngượng ngùng. Du Hữu Lượng hết ngó đại hán lại ngó thiếu nữ. Lòng chàng vừa bi thương vừa đầm ấm. Tình trạng này chàng đã quen rồi, tựa hồ chàng tự đặt mình vào địa vị đại hán. Con ngựa nhỏ của thiếu nữ cười màu hồng thẫm. Thật là một con thần tuấn. Thiếu nữ dáng người xinh đẹp mà lúc tức mình càng khiến cho người ta phải rung động. Đại hán sợ nàng sinh sự, liền tung ngựa lại vỗ vai nàng nói:

- Ngũ muội! Chúng ta lên đường thôi!

Thiếu nữ đang cụt hứng, nghe sư ca nói vậy, hầm hầm nhìn Nhan Bách Ba một lần nữa rồi quất ngựa chạy đị Nhưng ngựa của nàng vừa cất bước, Nhan Bách Ba hô lên:

- Hãy khoan! Cái này trả cho cô nương!

Gã từ từ cầm chiếc mũ nhỏ giơ lên. Chính là cái mũ của thiếu nữ đánh rớt lúc nàng tung ngựa vọt qua đầu Du Hữu Lượng. Thiếu nữ kia ngó thấy không khỏi sửng sốt. Mắt nàng đỏ song miệng la lối:

- Người khinh mạn ta! Người khinh mạn ta!

Rồi giục ngựa như bay Bốn vị sư huynh sư đệ cùng đại hán cười ha hả rồi cũng giục ngựa chạy theọ Nhan Bách Ba rung tay một cái liệng mũ ra rớt đúng vào đầu thiếu nữ, tựa hồ như người đội mũ lên cho nàng. Đại hán sợ cô tiểu sư muội phải bẽ bàng, miệng y mỉm cười nhưng không lên tiếng. Thiếu nữ cầm mũ liệng mạnh xuống đất. Đại hán quay lại nhìn Nhan Bách Ba lộ vẻ kinh hãi thầm nghĩ:

https://thuviensach.vn

- Gã này nhỏ tuổi như vậy mà nội lực đã vào hàng thượng thừa Ngựa chạy nhanh như vậy cái mũ lại nhẹ tọp mà gã liệng trúng vào đầu tiểu sư muội thì công lực của gã có lẽ còn hơn cả tạ Tiếng vó ngựa mỗi lúc một xa dần. Nhan Bách Ba thản nhiên như không có chuyện gì nói:

- Du huynh! Chúng ta cùng đi thôi!

Du Hữu Lượng gật đầu Hai người đi chừng một giờ thì trời tối mịt. Bỗng phía trước hiện ra một khu rừng lớn. Du Hữu Lượng ngấm ngầm lo lắng. Chàng chắc đêm này phải ngủ dọc đường. Nhan Bách Ba nói:

- Chúng ta lại đi mười dặm nữa là đến một thị trấn lớn. Bữa nay tiểu đệ xin làm chủ mời huynh trưởng uống mấy chung rượu rồi thắp đèn trò chuyện suốt đêm thâu được chăng? Du Hữu Lượng chỉ cốt sao khỏi ngủ ngoài trời là yên. Còn chuyện ăn cơm uống rượu, chàng chẳng bận tâm. Chàng gật đầu không nói gì rồi giục ngựa vào rừng. Nhan Bách Ba chạy theo sau để chỉ đường. Trong khu rừng này rất nhiều lối đi nhỏ hẹp vòng qua vòng lại Du Hữu Lượng không nhận được phương hướng, nhưng Nhan Bách Ba trong lòng sẵn có định kiến, tựa hồ gã đã quen thuộc đường lối Đột nhiên phía trước vẳng nghe tiếng khóc rất bi ai vọng lại Nhan Bách Ba nói:

- Ra khỏi khu rừng này là đến thị trấn ngay Chúng ta thử lại xem ai khóc đó. Du Hữu Lượng liền cho ngựa đi về phía phát ra tiếng khóc. Đi chẳng bao lâu tiếng khóc càng rõ mồn một, Nhan Bách Ba bỗng ồ lên một tiếng, tiện tay gã bẻ lấy một cành cây khộ Gã dùng ngón tay trỏ và ngón giữa bên mặt kẹp lấy liệng rạ Cách một tiếng, một vật rơi xuống. Nhan Bách Ba nhoai người về phía trước. Du Hữu Lượng rượt theo thì đã thấy một thiếu niên té lăn xuống đất. Cổ gã còn buộc sợ dây Gã đã ngất đi rồi Nhan Bách Ba quay lại nhìn Du Hữu Lượng tủm tỉm cười nói:

- Người này treo cổ tự tử. Vừa rồi tiểu đệ thấy tình thế nguy cấp sợ cứu không kịp, may mà bỗng sinh cấp trí, liệng cành cây khô cho đứt dây Tuy người này bị giáng xuống đất khá mạnh, nhưng con bảo toàn được tính mạng. Dư biết sự thành công của Nhan Bách Ba nguyên là một tuyệt kỹ. Gã chỉ khẽ búng hai ngón tay là cứu được người ở ngoài mười trượng.

https://thuviensach.vn

Nhưng hành động của gã rất lão luyện, nhưng tâm tính thiếu niên không đè nổi sự đắc ý. Du Hữu Lượng nói:

- Bản lĩnh của Nhan huynh thật là tuyệt vời! Dù Hồng tuyến không không ngày trước chưa chắc đã ăn đứt nổi huynh đài!

Nhan Bách Ba thấy chàng tuy miệng thốt lời tán tụng mà mặt không lộ vẻ kinh dị thì nghĩ thầm trong bụng:

- Xưa nay hai đường văn võ ai mà học đến hóa cảnh đều có phong độ như nhaụ Anh chàng nho sinh này thấy ta thi triển công phu tuyệt diệu mà cũng không lộ vẻ sửng sốt, như vậy là người rất trầm tĩnh. Gã nghĩ vậy nên đối với Du Hữu Lượng càng tăng thêm phần hảo cảm. Gã cúi xuống điểm vào người thiếu niên kia mấy chỗ. Thiếu niên dần dần tỉnh lại, dương mắt lên nhìn hồi lâu mới cất tiếng hỏi:

- Chao ôi! Các người cũng treo cổ tự tử cả đấy ử Chốn âm cung thật là tối tăm lạnh lẽo!

Nhan Bách Ba không nhịn được phải bật cười Bỗng gã đưa tay lên che miệng đưa mắt ngó Du Hữu Lượng, sau đó gã bỗng hỏi:

- Chú ngốc này! Tại sao mà tự tử? Thiếu niên ngơ ngác sờ tay vào đầu dây mới biết là mình chưa chết và đã được hai người này cứu sống. Ở trong cõi chết gã được người lôi ra, trong lòng bâng khuâng tựa hồ con người đã được đổi đời Trong lúc nhất thời gã không nghĩ ra được vì lẽ gì đã tìm đường chết nên chưa kịp trả lời Nhan Bách Ba hỏi lại lần nữa, giọng nói của hắn ra chiều nóng nảỵ Thiếu niên kia dần dần tỉnh lại, gã nhớ tới nỗi đau khổ của mình chưa giải quyết được, bất giác nỗi bi ai lại nổi lên, buông tiếng khóc ròng. Nhan Bách Ba nói:

- Chú ngốc kia! Chú khóc phỏng được ích gì! Ta cho chú hay, dù chú muốn chết cũng không được nữa!

Gã thiếu niên quả nhiên ngừng khóc, hắn học hỏi lại:

- Người bảo saỏ Nhan Bách Ba đáp:

- Mạng người vừa rồi do ta cứu thoát. Người không cần sống từ trước rồị Bây giờ cái mạng đó là của ta, người không thể tùy tiện hủy diệt được nữạ Câu này tuy vô lý, nhưng Nhan Bách Ba nói bằng một giọng nghiêm trang,

https://thuviensach.vn

nên nghe cũng có vài phần ý tứ. Thiếu niên ruột rối như mớ bòng bong, còn tâm tình nào mà suy nghĩ nữa Gã tức giận mắng liền:

- Người là cái quái gì mà nói vô lý thế? Bây giờ gã tức giận nhiều hơn nên thành ra lấn át nỗi bi ai Gã dương cặp mắt hung dữ lên nhìn hai người đã cứu mạng của gã. Nhan Bách Ba lại hỏi:

- Ta nói cứ vô lý thì sao Thiếu niên tức quá la lên:

- Nếu vậy ta phải liều mạng với hai người!

Rồi gã sừng sực xông lại Nhan Bách Ba khẽ nghiêng mình né tránh, rồi đưa chân móc cho thiếu niên té xuống. Gã lạnh lùng hỏi:

- Người liều mạng với ta làm chỉ Sao không kiếm người khiến người phải uất ức đến tự tử mà quyết sống mái Thiếu niên chưng hửng nhận thấy Nhan Bách Ba nói đúng. Gã liền trằn mình đứng dậy toan bỏ đi Nhưng mới đi được mấy bước, lại ngồi phệt xuống vừa khóc vừa nói:

- Ta chết đi hay hơn! Ta chết đi hay hơn!

Nhan Bách Ba thấy gã khóc lóc cực kỳ thống thiết tựa hồ không còn cách nào làm khác được mà chỉ có một con đường chết mới thoát. Gã động mối thương tâm liền dịu giọng hỏi lại duyên cớ. Gã thiếu niên vừa khóc vừa lược thuật chuyện của mình. Phụ thân gã bị giặc bắt giữ đòi chuộc một ngàn lạng bạc, bà mẫu thân gã chạy đến đường cùng mới được sáu trăm lạng. Gã đem bạc đi năn nỉ xin tha cho phụ thân còn khất bốn trăm lạng sau này sẽ bổ túc. Tuy đã biết hành động này rất mong manh, nhưng cũng đành thử coị Gã đi qua một thị trấn lớn, thấy người ta đương đánh bạc thì trong lòng nảy ra một ý niệm cầu may vào đánh, nếu được đủ ngàn lạng thì đêm nay cha con sẽ được đoàn viên. Thế rồi gã tiến vào bàn bạc. Ngờ đâu gã thua hết nhẵn. Gã nghĩ tới mẫu thân phải bán hết đồ đạc cùng tư trang mới được bằng ấy tiền, bây giờ bỗng thành tay không, tiền mất mà chẳng được việc gì đâm liều Tiếng bạc cuối cùng thua rồi, gã rất đỗi bồn chồn há miệng cắn vào nhà cáị Nhà cái vung tay áo một cái thì trong tay áo rớt ra một con súc sắc, y liền đập tan bát đĩa Những con bạc thấy nhà cái lừa bịp, cờ gian bạc lận, liền xúm vào vừa đánh vừa lạ Dè đâu nhà cái quát lên một tiếng thật to vung quyền cước đấm đá loạn xà ngầu Mọi người bị đánh ngã tơi bời, gã thiếu niên ôm lấy chân nhà cái mà giữ lại, nhà cái liền đập vào sau

https://thuviensach.vn

gáy của gã cho gã chúi xuống rồi bỏ đi băng băng. Thiếu niên chết giấc nằm lăn dưới đất. Đến lúc tỉnh lại thì mọi người đã đi hết cả rồi chỉ còn trơ lại mình gã. Gã càng nghĩ càng căm giận cho đời toàn là người ỷ mạnh hiếp yếu Gã nghĩ mãi không còn đường lối nào thoát khỏi cảnh ngộ đau khổ liền chạy vào rừng tự tử. Nhan Bách Ba hỏi:

- Có phải nhà cái đó bên má phải có một vết sẹo, cặp mắt lồi trô lố không? Thiếu niên kinh ngạc cất tiếng run run hỏi:

- Sao người lại biết hắn? Nhan Bách Ba mỉm cười đáp:

- Chúng ta cùng đi kiếm hắn!

Thiếu niên vẫn chưa hết kinh ngạc hỏi:

- Ngườị. kiếm hắn làm chỉ Nhan Bách Ba đáp:

- Đi đòi tiền hắn. Người bị thua mất bạc không cần nữa ử Người bỏ mặc gia gia người uổng mạng chăng? Nếu thế thì ngu ngốc thật!

Nhan Bách Ba bật lên tiếng cười khúc khích. Thiếu niên khấn khởi tinh thần nghĩ bụng:

- Gã này biết hắn, có khi đòi lại tiền cho mình thật cũng chưa biết chừng!

Nhan Bách Ba vừa cười vừa lên ngựa, Du Hữu Lượng hỏi:

- Huynh đài đi đâu kiếm người tả Nhan Bách Ba đáp:

- Tiểu đệ biết khá nhiều hảo hán trên chốn giang hồ, và hào kiệt ở Quang Trung. Vậy muốn kiếm hắn không lấy gì làm khó lắm. Thiếu niên kia chạy theo sau hai ngườị Nhan Bách Ba tuy cho ngựa đi thong thả nhưng thiếu niên kia đi bộ thì làm sao theo cho kịp? Cứ đi một khắc lại phải dừng lại để chờ gã. Nhan Bách Ba trong lòng nóng nảy mà trước mặt Du Hữu Lượng không tiện nổi nóng. Du Hữu Lượng nói:

- Con ngựa của tiểu đệ tuy không phải là thần tuấn, nhưng tầm vóc cao lớn có thể chở được hai ngườị Vậy mời nhân huynh lên đây ngồi cho đỡ mỏi chân!

Thiếu niên nhìn chàng bằng cặp mắt cảm kích. Gã run rẩy nhẩy lên ngựa ngồi chung với Du Hữu Lượng. Nhan Bách Ba cười thầm trong bụng miệng lẩm nhẩm:

- Đối với anh chàng ngốc kia mà chàng họ Du cũng hô huynh gọi đệ với gã thì thật là không hiểu việc đời Chắc y vừa mới ra khỏi cửa lần này là

https://thuviensach.vn

một. Gã thấy thiếu niên lộ vẻ rất cảm phục đối với Du Hữu Lượng thì không khỏi ngơ ngẩn nhìn chàng nghĩ bụng:

- Gã ngốc này có vẻ ngây ngô, chất phác. Chắc gã giận ta là người hẹp lượng không cho cưỡi ngựa chung để cùng đị Chờ lát nữa xem ai đòi tiền cho gã. Hai con ngựa đi rất mau Chỉ trong khoảnh khắc đã đi ra khỏi khu rừng. Lại đi chừng nửa giờ thì thấy phía xa xa có ánh đèn lửa sáng rực. Thiếu niên hỏi:

- Thằng cha cờ bạc bịp ở trong thị trấn trước mặt kia ử Nhan Bách Ba không nói gì. Đột nhiên trước mặt có bóng người thấp thoáng. Một hán tử chân ngang đá chân xiêu, miệng khé cất tiếng hát nghêu ngao:

Trời là chăn hề đất là giường. Tiền bạc thu hết hề khí ngang tàng. Thế sự buồn teo hề ta mua rượụ Phải uống cho say hề tít cung thang. Ha hạ.!

Hán tử vừa đi tới Người chưa đến đã sặc mùi rượụ Nhan Bách Ba chay mày bắt ngựa tránh sang một bên. Hán tử dường như mượn rượu giả khùng, vươn tay ra nắm lấy đuôi ngựa, lè nhè nói:

- Lão đệ! Đời người khó được ngày say túy lúỵ Lại đây để ta mời uống rượụ Nhan Bách Ba không lý gì đến gã, giục ngựa tiến về phía trước. Ngờ đâu hán tử say khướt mà sức mạnh vô song. Con ngựa bị nắm khấu đuôi giơ hai vó trước lên rồi cứ thế mà đứng không chuyển động được. Nhan Bách Ba quay đầu lại vung hai tay lên vạch thành đường bán nguyệt. Hán tử say rượu đột nhiên buông tay ra, con ngựa nhào về phía trước. Nhan Bách Ba đang tức giận thì hán tử sau rượu khom lưng xá dài:

- Nhan công tử giá lâm mà tại hạ có mắt không tròng. Xin công tử lượng thứ!

Nhan Bách Ba tủm tỉm cười hỏi:

- Tại sao người biết ta họ Nhan? Hán tử say rượu kính cẩn đáp:

- Trong thiên hạ hoặc có người không biết công tử, nhưng chẳng một ai không hay môn Chấn thiên thần công của công tử. Nhan Bách Ba nói:

- Người ta thường nói Túy Lý Thần Liên quanh năm ở chốn làng sạ Bữa nay được gặp mới biết là đúng. Hán tử say rượu nói:

- Phải chăng công tử xuống Trường An chuyến này để tham gia cuộc anh hùng đại hội Nhan Bách Ba gật đầụ Túy Lý Thần Liên cả mừng nói:

https://thuviensach.vn

- Đã có công tử xuất giá thì còn lo gì bọn Bách Độc Giáo ở Mân Nam nữă Mân là tỉnh Phúc Kiến). Nhan Bách Ba chau mày hỏi:

- Bọn giáo đồ khắp mình có chất độc đó cũng ngược bắc ử Túy Lý Thần Liên đáp:

- Mấy năm gần đây Bách Độc Giáo ở Mân Nam sản xuất ra nhiều cao thủ. Nhất là giáo chủ bản lĩnh thần sầu quỷ khốc. Hắn hoài bão ý chí mở rộng phạm vi thế lực từ lâụ Chắc chuyến này hắn nhân dịp quần hùng thiên hạ lên bắc phó hội, e rằng hắn sẽ tỷ đấu với bọn hán tử Trung nguyên. Nhan Bách Ba gật đầu trầm ngâm. Du Hữu Lượng thấy Túy Lý Thần Liên sau một khắc nét mặt đã biến đổi thần quang lấp loáng, chẳng có vẻ sau sưa chút nào thì trong lòng không khỏi lấy làm kỳ. Túy Lý Thần Liên lại nói:

- Xin công tử tùy tiện. Tiểu nhân phải đi dọc đường dò la tin tức. Đoạn gã khom lưng thi lễ từ biệt. Nhan Bách Ba ngồi trên lưng ngựa hơi khom mình đáp lễ. Túy Lý Thần Liên thi triển khinh công lạng người đi một cái mau lẹ kinh người Chỉ trong nháy mắt đã mất hút vào trong bóng tối Nhan Bách Ba nói:

- Du huynh! Gã này suốt ngày uống rượu mà vẫn tỉnh táo như thường. Gã được trời ban cho tư chất khác người Khi nào gã say khướt lại chính là lúc vận trù kế hoạch thần thông. Bề ngoài tuy có vẻ thô hào mà thực ra là một tay hảo hán tinh tế đương thời Du Hữu Lượng gật đầu đáp:

- Giữa nơi hoang dã thật nhiều hào sĩ. Con người đã có tư chất đặc biệt, mình đâu có thể lấy thường tình mà đo bụng dạ!

Hai người còn đang nói chuyện thì bất giác đã tới thị trấn, vừa đi trên đường phố, thiếu niên bỗng trở vào đám đông, la thất thanh:

- Chính là. ... chính là người ở trước mặt kia!

Nhan Bách Ba sa sầm nét mặt, lớn tiếng gọi:

- Lam lão lục! Hãy đứng lại đã!

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Nghe Tiếng Cói Hào Kiệt Kinh Tâm

Hán tử phía trước đã ngó thấy ba người, toan lẩn vào đám đông, chợt nghe tiếng gọi liền quay đầu nhìn lại. Sắc mặt gã lợt lạt, tỏ ra vừa bẽ bàng vừa khiếp sợ.

Chỉ có vết sẹo đỏ là không biến sắc.

Nhan Bách Ba trầm giọng hỏi:

- Lam lão lục! Lần trước người đã nói gì với ta? Chẳng lẽ người vĩnh viễn không muốn tiến lên ư? Người lưu lạc giang hồ làm mất hết thể diện của tổ tiên nhà họ Lam!

Lam lão lục tức hán tử có sẹo, mặt đang lợt lạt biến thành đỏ bừng. Hắn thẹn quá không biết chui vào đâu được, đành cúi gằm mặt xuống.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm trong bụng:

- Hán tử kia sao với Nhan Bách Ba ít ra hơn đến mười mấy tuổi, bị gã nặng lời trách mắng tựa hồ bậc trưởng bối dạy bảo con em. thế mà hắn vui lòng chịu đựng kể ra cũng lạ!

Nhan Bách Ba lại nói:

- Lão lục đã bịp lấy số tiền của tên ngốc này. Tiền đó gã đem đi cứu phụ thân, sao người không trả gã?

Lam lão lục hỏi lại - Bao nhiêu tiền?

Thiếu niên đáp ngay:

- Đúng một ngàn lạng!

Nhan Bách Ba liếc mắt nhìn thiếu niên nghĩ bụng:

- Thằng lỏi ngốc dại này té ra không ngốc dại. Gã mất ít nói nhiều, đòi đủ một ngàn lạng!

https://thuviensach.vn

Lam lão lục không nói nửa lời, móc trong bọc ra một tập ngân phiếu, lựa lấy hai tấm đưa cho thiếu niên đó nói:

- Đây là một tấm sáu trăm và một tấm bốn trăm là đủ ngàn lạng. Ta đi đây!

Nhan Bách Ba thấy trong túi hắn có nhiều tiền, biết là mới đây gã bịp được khá, thì trong lòng vừa tức giận vừa buồn cười bất giác trầm giọng nói:

- Hãy khoan!

Lam lão lục dù muốn chạy cho lẹ mà không dám, mặt gã trơ trẽn không biết làm thế nào.

Nhan Bách Ba nói:

- Đã là nam hán tử đại trượng phu mà không thủ tín thì thà chết đi còn hơn.

Lam lão lục đáp:

- Nhan công tử! Chẳng phải Lam mỗ không muốn làm điều hay mà thực ra kiến thức hạn hẹp, muốn làm thầy đồ dạy dỗ trẻ nít cũng không ai mượn. Còn võ công thì lại không biết múa bổng sử kiếm, muốn xin một tên chạy cờ trong tiêu cục cũng không xong. Vậy công tử thử nghĩ coi Lam mỗ làm nghề gì để sinh sống?

Hắn cảm khái về bước đường tao ngộ của mình thành ra nói năng bạo dạn.

Những cái sợ sệt thẹn thùng giảm đi khá nhiều.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Hán tử này hình dong bỉ ổi, tính tình ỷ lại, nhưng lời nói không phải là vô lý.

Nhan Bách Ba ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Ta nghe nói đại tướng Viên Sùng Hoán tại triều đang chiêu binh, tại sao người không đầu quân để lập chiến công làm rạng rỡ Lam môn?

Lam lão lục đáp:

- Công tử nói phải đó!

Hắn móc trong bọc lấy ra hai con thò lò ra liệng đi. Đoạn hắn nhìn Nhan Bách Ba thi lễ rồi băng băng chạy đi, không ngoảnh cổ lại nữa.

https://thuviensach.vn

Nhan Bách Ba ngẩn người một lúc rồi quay sang bảo thiếu niên:

- Người đi chuộc gia gia cứu ra và bảo cho bọn thảo khấu hay là có vị công tử họ Nhan không để cho chúng làm bậy nữa.

Thiếu niên nắm chặt hai tấm ngân phiếu tưởng chừng như sống thêm một đời thứ hai. Gã vui mừng quá quên cả lạy tạ.

Nhan Bách Ba cùng Du Hữu Lượng cho ngựa đi từ từ trong trấn. Nhan Bách Ba thấy oai danh của mình nổi lên như vậy trong lòng rất lấy làm đắc ý nói:

- Hán tử họ Lam đó cũng không phải nhân vật tầm thường!

Du Hữu Lượng đáp:

- Nghe những lời lẽ của y dường như không phải là bọn vô lại quê mùa.

Nhan Bách Ba nói:

Một hôm tiểu đệ mãi lỡ đường tìm nơi nghỉ trọ. Trong lòng đã hoang mang đi lạc đường, may gặp một nơi miếu thờ giữa chốn hoang sơn. Tiểu đệ tiến lại đẩy cửa thì thấy một hán tử nằm phục trên bàn cúng cầm hòn than mà vẽ tới vẽ lui.

Người đó chính là Lam lão lục này. Hắn vẽ xong rồi lại vo tròn tấm giấy quẳng đi.

Khi đó tiểu đệ động tính hiếu kỳ lén bước tới sau lưng hắn để ngó trộm thì thấy hắn vẽ toàn đồ hình tựa như máy móc đầy chi chít những nét phức tạp. Hắn vẽ lẹ lắm. Chỉ trong chừng một khắc đã được mười mấy bức tấm mà hắn chẳng vừa ý tấm nào nên lại vo tròn vứt bỏ. Tiểu đệ rất lấy làm tiếc, không nhịn được nữa lên cất tiếng hỏi:

- Ồ hay, các hạ vẽ gì vậy?

Hắn quay đầu lại giật mình kinh hãi, nhưng rồi hắn nắm lấy tiểu đệ như gặp phải người tri kỷ, trỏ vào tấm đồ hình vẽ trên giấy giảng giải ra chiều hứng thú.

Những đồ hình này nào đường giây nào khuyên tròn, tiểu đệ coi hoa cả mắt mà chẳng hiểu gì cả. Hắn vẫn giải thích hoài. Khi đó tiểu đệ không nhịn được nữa mà hắn cứ nói mãi. Thực ra hắn nói cũng hợp đạo lý. Phải mất đến mấy giờ tiểu đệ mới nghe ra nguyên ủy, thì ra đó là đồ hình việc

https://thuviensach.vn

chế tạo người đồng bằng máy tự động mà Trương viên ngoại một nhà cự phú ở Lạc dương đang tìm thợ khéo chế tạo.

Nhan Bách Ba dừng lại thì Du Hữu Lượng lại tủm tỉm cười nghĩ bụng:

- Thiến niên này thật có khẩu tài, bất cứ việc gì do miệng hắn nói ra cũng uyển chuyển dễ nghe!

Nhan Bách Ba lại nói tiếp:

- Hắn nói lại rồi lại ngẫm nghĩ vẽ đồ. Tiểu đệ thấy mặt hắn lúc phiền não, lúc lại lộ vẻ vui mừng thì nghĩ bụng:

người này suy tâm vọng tưởng, chẳng lý đến hắn làm chi. Tiểu đệ quét một góc miếu chuẩn bị ngủ đêm. Bỗng thấy hắn mừng quýnh nhảy lên như một người điên. Tiểu đệ cho là mình vận xúi gặp phải thằng khùng khó nằm yên được với hắn. Sau thấy hắn mừng quá lăn mấy vòng rồi mở cửa chạy ra ngoài rồi mở cửa chạy ra. Sau đó nửa năm tiểu đệ qua Lạc dương vào trọ nhà Trương viên ngoại nhìn thấy người máy bằng đồng xảo tuyệt thiên công.

Du Hữu Lượng nghe nói cũng lấy làm hứng thú, cười nói:

- Người đó đã khéo tay như vậy thì làm nghề bạc bịp dĩ nhiên rất giỏi.

Nhan Bách Ba thấy Du Hữu Lượng hớn hở vui cười khác mọi người thì lòng gã cũng khoan khoái nói:

- Dĩ nhiên là thế! Người đồng có máy chẳng những chế tạo linh động như người thật mà tròng mắt lại khảm bảo thạch vào, ánh mắt chiếu lên như mục quang chuyển động ngó nhìn bốn phía. Tuyệt nhất ở chỗ cứ cách mỗi giờ người máy lại tự động nổi chuông báo hiệu. Quanh ngày tháng chẳng say chút nào.

Du Hữu Lượng nói:

- Trong thiên hạ có người tuyệt diệu như vậy. Rồi đây gặp ngày nhàn rỗi, tại hạ đến đó coi cho biết.

Nhan Bách Ba nói:

- Sau tiểu đệ lại gặp hán tử lâm vào bước lang bạt kỳ hồ, làm nghề đánh bạc mưu sinh. Hắn đã đánh bạc là lừa bịp nên lần nào cũng được và sống một cách dư dụ. Một lần trạm chán mấy vị tiêu sư. Họ thua hết tiền toan cắt tay hắn, may gặp tiểu đệ qua đường ra tay cứu viện.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng nói:

- Chắc y cảm ơn huynh đài và mong đền đáp?

Nhan Bách Ba nói:

- Không phải đâu! Tiểu đệ còn giải cứu cho y mấy phen nữa. Hắn thẹn quá lần trước đã phát thệ quay về chính nghiệp, hắn còn khóc lóc kể lể thân thế thì ra ông tổ nhà hắn là một vị đại tướng quân có công lao lớn cho bản triều hồi mở nước. Vị đại tướng quân này là Lam Ngọc không những giỏi về nghề chế tạo cơ giới mà còn tinh thông về môn địa lý. Bao nhiêu mấu chốt hiểm yếu trong thiên hạ lão nhân gia đều thấy rõ như lòng bàn tay.

Du Hữu Lượng thở dài nói:

- Một nhân tài như thế mà không thành hữu dụng phải lưu lạc giang hồ thật là đáng tiếc.

Nhan Bách Ba nói:

- Tiểu đệ cũng mong phen này hắn đi đầu quân gây nên sự nghiệp lớn lao!

Du Hữu Lượng gật đầu. Chàng cảm thấy người bạn kết giao hành động kín đáo mà lại ngay thẳng. Tuổi gã còn nhỏ thật không ai ngờ lại có chí khí như vậy.

Bất giác chàng tăng thêm phần kính trọng.

Nhan Bách Ba ồ lên một tiếng rồi nói:

- Chúng ta mải nói chuyện đi hoài lại đi ra thị trấn rồi. Ha ha!

Du Hữu Lượng thấy gã cười hồn nhiên không lo lắng gì. Da mặt lúc trắng lúc hồng thì chợt nghĩ:

gã thiếu niên này thật đầy hạnh phúc. Rồi chàng cũng cao hứng.

Hai người bắt ngựa quay về thị trấn. Nhan Bách Ba tìm đến một khách sạn lớn thuê riêng một biệt viện năm sáu phòng lớn để hai người trọ.

Du Hữu Lượng cùng Nhan Bách Ba thu xếp đồ hành lý vào trong hai gian giáp vách rồi rửa mặt.

Nhan Bách Ba và Du Hữu Lượng tìm đến tửu điếm ăn uống. Gã đưa chàng vào tửu điếm Lăng môn lầu. Hai người lên lầu đã thấy đầy khách và toàn là người giang hồ, cử chỉ rất mau lẹ.

Nhan Bách Ba ghé tai nói nhỏ với Du Hữu Lượng:

https://thuviensach.vn

- Hoa sơn tứ hiệp và cô sư muội bảo bối của họ cũng đến rồi.

Du Hữu Lượng đảo mắt nhìn mọi người gật đầu một cái rồi cùng Nhan Bách Ba ngồi vào chiếc bàn bên cửa sổ.

Nhan Bách Ba gọi đến bảy tám món ăn và một bình rượu Trúc diệp thanh ngon nhất.

Du Hữu Lượng ngồi xuống một bên không nói gì, chờ đem rượu nhắm lại.

Nhan Bách Ba nâng chung rượu lên nói:

- Du huynh! Chúng ta mới gặp nhau buổi đầu, mà chẳng khác chi tình cố cựu.

Nay phải mời huynh đài uống một bữa cho thích thú. Đáng tiếc tửu lượng của đệ kém cỏi. Vậy huynh đài tùy tiện uống cho tùy thích, tiểu đệ ngồi bên bồi tiếp là được!

Du Hữu Lượng tạ ơn luôn mấy câu, đoạn nâng chung rượu uống cạn ngay.

Còn Nhan Bách Ba sẽ nhấp một chút rồi lại đặt xuống.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Anh chàng này làm việc gì cũng sâu sắc mau lẹ mà uống rượu lại không đủ hào hứng.

Tửu lượng của chàng khá lắm. Khi trong lòng có việc gì lo âu thì lại càng uống nhiều, thường uống liền một lúc mười mấy chung. Nhan Bách Ba luôn luôn cầm đũa khuyên mời. Tuy hai người nói chuyện vui mà cũng toàn sách vở lời châu ngọc, khiến người nghe hết mệt mỏi.

Những chỗ dí dỏm khiến cho mọi người nghe phải mỉm cười, Nhan Bách Ba không thèm lý gì đến chuyện mọi người chú ý, tiếp nói chuyện với Du Hữu Lượng.

Trúc diệp thanh ở tỉnh Sơn tây là thứ rượu ngon nổi tiếng ở thiên hạ. Du Hữu Lượng bất giác đã uống đến mấy chục chung. Rượu uống càng vào nỗi lòng càng sầu muộn. Sau chàng cảm thấy hơi chếch choáng.

Nhan Bách Ba thấy mặt chàng từ màu trắng đổi ra màu xanh, bỗng nổi lòng yêu thương nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Chàng họ Du đây chắc có tâm sự gì đau buồn. Nụ cười của y có vẻ miễn cưỡng, không hiểu vì nguyên nhân gì?

Nhưng gã không rảnh để mà suy nghĩ, vươn tay ra nắm lấy hồ rượu nói:

- Du huynh! Tiểu đệ có lời chí tình muốn nói, mong huynh đài đừng trách!

Du Hữu Lượng rượu đã ngà ngà liền hỏi:

- Tại hạ cùng huynh đài tuy mới sơ giao nhưng đã ý hợp tâm đầu cần chi phải ngại ngùng?

Nhan Bách Ba mừng thầm khẽ nói:

- Uống rượu nhiều hại đến sức khỏe, tiểu đệ xem chừng tửu lượng của Du huynh cũng có hạn. Huynh đài mượn rượu để giải sầu mà sầu vẫn không tiêu tan, tưởng không nên uống nữa là hơn!

Du Hữu Lượng nói:

- Nhan huynh nói phải lắm. Tiểu đệ uống một chung nữa rồi ăn cơm.

Nhan Bách Ba lộ vẻ ngây thơ nói:

- Huynh đài uống thêm một vài chén nữa cũng không sao!

Hắn cầm hồ rót vào chén của Du chừng một nửa làm như chỉ thêm một chút nữa là có hại cho sức khỏe.

Du Hữu Lượng toan nâng chung lên, bỗng nghe đánh vù một tiếng, một vật rớt vào chung rượu. Chàng nhìn kỹ lại thì đó là một con ruồi.

Nhan Bách Ba nói:

- Du huynh! Phát tài rồi! Chung rượu này để thưởng cho nó!

Gã dứt lời cầm lấy chung rượu dùng ngón trỏ và ngón cái kẹp lấy con ruồi. Cả chung rượu cũng xoay tít đi rồi rớt ra theo bốc vù vù vọt đến cái bàn ở góc tường.

Lại nghe đánh chát một tiếng, cái chung sứ vỡ tan tành, mảnh bắn tung tóe.

Bỗng nghe một âm thanh hùng hồn cất lên:

- Hảo công phu!

Lại vù một tiếng. Những mảnh chung vỡ bay tới tấp bay lên nóc nhà rồi nằm trên xà nhà.

https://thuviensach.vn

Mọi người thấy công phu thượng thặng này bất giác nổi tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Du Hữu Lượng khẽ hỏi:

- Chắc là vị cô nương ở Hoa sơn nghịch ngợm lại hý lộng quỷ thần phải không?

Nhan Bách Ba hậm hực đáp:

- Chứ còn ai nữa?

Gã nghĩ tới Du Hữu Lượng ngồi xoay lưng về phía Hoa sơn ngũ hiệp thì trong lòng ngấm ngầm bội phục khen thầm:

- Anh chàng họ Du này thật là người tinh tế. Y thấy mình liệng chung rượu về phương đó, liền kéo hai việc đó vào làm một. Thực ra y không ngoảnh đầu lại.

Người phóng chưởng đánh bể chung rượu đang quay lại chính là lão đại trong Hoa sơn ngũ hiệp.

Nhan Bách Ba nói:

- Chúng ta chịu đựng đã đủ rồi. Huynh đài là kẻ sĩ cao minh thử nghĩ coi đi đua hơi với một người con gái lạ mặt là không giữ địa vị phải chăng?

Du Hữu Lượng mỉm cười không nói gì bụng bảo dạ:

- Người đã nói lời châm biếm thì cô gái tinh quái kia có khi nào chịu cam tâm? Muốn ra đi e rằng không phải là chuyện dễ dàng!

Nhưng thật sự đã ra ngoài sự tiên liệu của chàng. Thiếu nữ chỉ hằng dắng một tiếng chứ không hành động gì. Hai người toan ra đi thì đột nhiên lão già lối tuổi tiến lại miệng không ngớt gọi:

- Du lão sư! Trương đà chúa! Ha ha! Cả Viên đại hiệp cũng đến đây. Thật là quần anh tập hợp, đáng là thịnh sự trong thiên hạ.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ái chà! Cả năm vị đại gia ở Hoa sơn cũng hiện diện. Thật là một cơ hội hiếm có. Còn Thiệu ngũ hiệp người ta đồn có tấm dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường nay lão cũng được thừa nhan.

Thiếu nữ nghe lão tán dương dung nhan mình thì mừng thầm trong bụng. Gã toan mắng một câu khôi hài, nhưng không hiểu nghĩ sao lại thôi.

https://thuviensach.vn

Từ lúc có lão này tới, bầu không khí trong trở nên náo nhiệt. Dường như mọi người trên tửu lâu đều biết lão. Nhờ lão giới thiệu mà bao nhiêu hảo hán không biết nhau chỉ nghe danh nay mới rõ mặt.

Cuộc hàn huyên trở nên nhiệt liệt. Mọi người nhận ra đại hán phóng chưởng cách không đánh bể chung là Đỗ đại hiệp ở phái Hoa sơn đã lừng danh khắp thiên hạ. Còn thiếu nữ diễm lệ kia là nữ đệ tử duy nhất của phái đó. Ai cũng nhìn vào cô.

Lão này là Đông chủ ở Đông võ tiêu cục tại Quan Trung. Lão giao du khắp thiên hạ và là người khẳng khái sẵn lòng trượng nghĩa khinh tài. Đối với bạn lão vung tiền như cỏ rác nên được cả hai phe hắc bạch cùng chú trọng. Tiêu kỳ của lão đến đâu là ai cũng muốn kết giao, nên lão có phân cục khắp mọi nơi. Đúng là tiêu cục lớn nhất nước.

Chẳng những lão giao thiệp rộng mà võ công cũng không phải tầm thường.

Huyền công, đao pháp của lão là võ lâm nhất tuyệt ở Quang Trung. Lão vỗ tay kêu chủ tiệm đến nói:

- Bữa rượu hôm nay của các vị bằng hữu ở đây cứ tính vào ta.

Mọi người đều là hảo hán, chẳng ai khước từ ngỏ lời cảm tạ ơn rồi lại uống cho bằng thích.

Nhan Bách Ba mỉm cười khẽ bảo Du Hữu Lượng:

- Chạm trán lão này là vận hên rồi. Từ đây xuống Trường An tiền ăn uống không phải trả nữa.

Gã chưa dứt lời bỗng từ đằng xa có hồi còi ú ú vang lại. Sau một lúc bốn mặt đều có tiếng hưởng ứng rồi chuyển về tửu lâu. Tiếng còi nghe rất gắt gỏng, tựa hồ quỷ khốc thần gào. Tửu lâu đang náo nhiệt bỗng nhiên im lặng như tờ. Mọi người đều biến sắc. Trong đám này có một hán tử đứng lên nói:

- Tại hạ còn có một việc gấp xin cáo từ trước.

Mọi người vẻ mặt hoang mang đều nảy ra ý nghĩ rút lui nhưng họ đều là hảo hán có tiếng tăm nên không dám nói. Bây giờ bỗng nhiên lão đại trong Mạnh gia bảo ở Sơn tây cáo từ ra đi. Chẳng ai bảo ai mà mọi người đều cáo

https://thuviensach.vn

lỗi xin đi tựa hồ như gặp cướp, chạy sớm bước nào hay bước ấy để tránh khỏi vạ lớn tày đình sắp xảy đến cho mình.

Tiếng còi bỗng dừng lại, xa xa có thanh âm vọng đến tửu lầu:

- Thiên hạ võ lâm bách độc chí tôn! Thiên hạ võ lâm bách độc chí tôn!

Thanh âm rất xa ít nhất là ở ngoài mấy dặm. Lúc này tòa tửu lâu rộng lớn như vậy mà chỉ còn lão đại trong Hoa sơn ngũ hiệp và cô tiểu sư muội, Nhan Bách Ba và Du Hữu Lượng cùng đông chủ Võ đức tiêu cục ở Quang trung là Huyền huyền đao Lâm Bách Nhượng.

Lâm Bách Nhượng đầy vẻ lo lắng nói:

- Ngũ đại hiệp! Chuyến này chúng ta đi dự đại hội Trường An chẳng những đoàn kết võ lâm thiên hạ để đối phó với tai nạn của quốc gia mà còn bàn việc đối phó với hạng người giết hại kẻ vô tội trên trốn giang hồ, tỷ như bọn Bách Độc Giáo vô cùng khủng khiếp. Hiện giờ chưa đến lúc, chúng ta chẳng nên tranh cường hiếu thắng với họ.

Đỗ đại hiệp lắc đầu bảo:

- Lâm lão! Đỗ Nguyên Xung này suốt đời chẳng chịu sợ ai thì dù không thể vì bọn hung tàn này mà phá lệ đó!

Lâm Bách Nhượng vội nói:

- Đỗ lão hiệp! Về võ công đại hiệp không thua gì bọn họ. Nhưng Bách Độc Giáo hai người bằng trăm phương ngàn kế, khó mà đề phòng cho xiết được!

Đỗ đại hiệp xua tay ngăn lại không để lão nói thêm.

Lâm Bách Nhượng buông tiếng thở dài bước nhẹ xuống lầu, Đỗ đại hiệp nghiêm giọng bảo sư muội:

- Ngũ muội! Ngũ muội hãy nghe lời ta rời khỏi đây trước, cùng ba vị sư huynh đi ngày đêm xuống Trường An!

Cô tiểu sư muội sững sờ chưa kịp nói gì thì Đỗ đại hiệp nói tiếp:

- Sư muội chưa biết Bách Độc Giáo ghê gớm lắm! Họ giết người chẳng từ một ai. Tiểu huynh không làm gì được thì tiểu muội ở lại cũng bằng vô ích. Ngũ muội ơi, ngũ muội hãy nghe ta câu này mà đi cho lẹ đừng nói gì nữa.

https://thuviensach.vn

Miệng hắn giục giã, mục quang lộ vẻ quyết liệt. Cô tiểu sư muội ngày thường rất bướng bỉnh, nhưng lúc này cô thấy đại sư ca nói bằng giọng tha thiết thì lòng cô se lại. Vành mắt đỏ hoe cô dịu dàng nói:

- Đỗ đại ca! Lâm tiêu đầu nói phải, bọn chúng người nhiều thế lớn, chúng ta không nên liều mạng với họ!

Đỗ đại hiệp trầm giọng nói:

- Oai danh phái Hoa sơn mấy chục năm trời há để tiêu diệt về tay ta? Ngũ muội mà không nghe lời ta thì coi ta không phải là đại sư ca nữa!

Thiếu nữ thấy đại ca nặng lời thì liền òa lên khóc nói:

- Ca ca ơi! Tiểu muội không phải là người của Hoa sơn hay sao mà một mình ca ca ở lại không cho tiểu muội theo bên cạnh?

Đỗ đại hiệp ngưng thần ngó tiểu sư muội thấy nàng buồn rầu ủ rũ đáng thương mà vẻ mặt cô lại kiên quyết. Hắn đã biết là cô là người cố chấp, chẳng hy vọng gì khuyên giải được.

Bỗng cô đưa bàn tay nhỏ nhắn ra nắm lấy tay Đỗ đại hiệp vừa khóc vừa nói:

- Đỗ đại ca! đại ca không đi thì tiểu muội cũng không đi!

Đỗ đại hiệp cười ha hả nói:

- Sư muội ngoan quá. Trước nay sư muội không nghe lời của ta thì dĩ nhiên nay cũng không vì bọn tặc tử kia mà phá lệ.

Hắn khuyên cô sư muội không được rồi cũng thản nhiên quay lại nhìn hai gã thiếu niên còn đứng đó không muốn bỏ đi.

Bỗng thấy hai chàng nói chuyện nhỏ với nhau, Nhan Bách Ba khuyên Du Hữu Lượng tránh đi thì Du đáp:

- Nhan huynh! Chúng ta cùng ăn uống với nhau thì cùng chia sẻ hoạn nạn!

Tuy chàng chỉ nói hời hợt một câu mà tỏ ra ý chí khẳng khái, không lay chuyển được.

Đỗ đại hiệp không khỏi khen thầm lớn tiếng hô:

- Hai vị huynh đài! Chúng ta bèo nước gặp nhau, lúc này trở nên đồng hội đồng thuyền, yên nguy có nhau. Nếu bữa nay mà thoát nạn rồi thì đây tiểu đệ đặt tiệc trên núi Hoa sơn để mời hai vị quang lâm!

https://thuviensach.vn

Nhan Bách Ba thấy hắn nói năng mau lẹ, bất giác cười rộ nói:

- Nếu bữa nay mà không thoát nạn thì trên đường bước xuống hoàng tuyền cũng quấy huynh đài một bữa!

Đỗ đại hiệp nói:

- Hay lắm!

Đột nhiên tiếng còi lại nổi lên và đã đến gần khiến mọi người càng kinh tâm động phách.

Nhan Bách Ba thấy Du Hữu Lượng sắc mặt biến đổi luôn luôn không nhịn được cất giọng ôn hòa nói:

- Du huynh đừng kinh hãi chi hết. Tiểu đệ tuy khó thắng họ nhưng tự bảo vệ thì có thừa.

Gã chưa dứt lời thì âm thanh âm trầm bên ngoài lại vang lên:

- Vừa rồi không đi thì bây giờ có muốn đi cũng không được nữa. Mấy thằng lỏi chẳng biết trời cao đất dày kia hãy để mạng lại đó.

Tuy thanh âm để trầm mà mọi người nghe không khỏi chấn động tinh thần.

Du Hữu Lượng từ trước vẫn trầm tĩnh, bây giờ bỗng quát lớn:

- Bậc đại trượng phu sống chẳng lấy gì làm vui thì chết cũng không có chi đáng tiếc. Chết còn chẳng sợ thì còn sợ gì hý lộng quỷ thần.

Đỗ đại hiệp cười ha hả. Tiếng cười như rồng gầm lấn át cả tiếng còi.

Hoa sơn nữ hiệp Thiệu Thiền cặp mắt đầy lệ ngơ ngẩn nhìn đại sư ca rồi lại ngó hai thiếu niên, nhưng nhìn Nhan Bách Ba nhiều hơn.

Tiếng cười vừa dứt, dưới tửu lâu có người nói tiếp:

- Sống không vui, chết không tiếc. Thật đáng mặt anh hùng.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Thiên Cương Chưởng Đả Thương Hội Y

Đỗ đại hiệp nửa mừng nửa lo vẻ mặt ra chiều suy nghĩ.

Ánh kiếm lấp loáng! Ba tên hán tử nối đuôi nhau tiến vào. Hoa Sơn Ngũ Hiệp cũng tới nơi.

Mọi người chưa kịp xưng danh thì bỗng thấy bóng xanh thấp thoáng. Mười mấy người áo xanh do cửa sổ nhảy vào. Những người này tay cầm một bọc vải gai.

Chúng đeo mặt nạ nên không lộ vẻ gì.

Hoa Sơn Đỗ đại hiệp nói:

- Tại hạ từng nghe Bách Độc Giáo xưng hùng xưng bá ở Triết Đông, bữa nay được gặp thật mở rộng tầm mắt.

Mười mấy người kia vào bốn góc tửu lâu đứng yên không nói nửa câu mà cũng tựa hồ như chưa nghe thấy gì.

Đỗ đại hiệp nói lại lần nữa họ vẫn lờ đi.

Thiệu nữ hiệp phái Hoa Sơn thấy vậy mắng liền:

- Sư ca ta nói chuyện với các người sao các người không trả lời? Các người câm miệng hay chết cả rồi?

Hoa Sơn tứ hiệp ngấm ngầm phòng bị vì sợ Bách Độc Giáo nổi cơn tức giận, công kích tiểu sư muội một cách đột ngột, nhưng bọn người áo xanh vẫn đứng trơ trơ như phỗng, cả hai đầu cũng không cử động.

Mọi người không dám lơ là ngưng thần chú ý. Những người nhà quán đều bỏ tửu lâu rút lui từ lúc nào. Hiện thời trên lầu yên lặng như tờ mà bầu không khí cực kỳ ngột ngạt, không biết xảy ra cuộc đấu ẩu lúc nào.

Đột nhiên dưới lầu một làn hương thoang thoảng thổi qua rồi những tiếng leng keng vang lên không ngớt. Tám thiếu nữ rất xinh đẹp đi lên. Mấy

https://thuviensach.vn

cô này tay lắc nhạc vàng từ từ tiến vào. Theo sau họ là một hán tử áo xám, cũng đeo mặt nạ.

Mười mấy tên áo xanh hô lên:

- Hồi Y hương chủ đã tới nơi!

Thanh âm chúng oang oang làm chấn động màng tai rung chuyển cả rường nhà. Cát bụi rớt xuống ầm ầm.

Người áo xám tức Hồi Y hương chủ từ từ tiến vào giữa lầu ngồi xuống.

Nhan Bách Ba nghĩ thầm:

- Cha này bất quá là một tên hương chủ trong Bách Độc Giáo mà đã hách gớm! Xem chừng Bách Độc Giáo không phải tầm thường ta chớ nên khinh thị!

Người mặc áo xám từ từ bỏ tấm mặt nạ ra. Gã là một thanh niên chừng ba mươi tuổi. Sắc mặt lợt lạt và khó coi vô cùng. Ngũ quan của gã coi rất đoan chính mà khiến người ta ngó vào vào khó chịu hơn đối với những bộ mặt xấu xa.

Nữ hiệp liếc mắt nhìn gã hai lần rồi cảm thấy ớn lạnh xương sống, cũng phải quay đầu nhìn ra chỗ khác.

Hoa Sơn Đỗ đại hiệp nói:

- Tại hạ ít khi xuống miền đông thành ra có vẻ sơ khoáng với quý giáo, thật là đáng thẹn. Nhưng các hạ chuyên hý lộng quỷ thần làm vẻ bí mật. Đâu phải là hành động của bậc anh hùng hòa hán.

Câu nói này của Đỗ đại hiệp ngụ ý nói:

nếu Hoa Sơn Ngũ Hiệp mà xuống tới vùng Triết Đông thì Bách Độc Giáo chẳng thể ngông cuồng được.

Người áo xám lạnh lùng nói:

- Chết đến gáy rồi mà còn nghĩ tới chuyện anh hùng hảo hán thì thật là viển vông. Các hạ đã sơ tình với bản giáo thì bản Hương chủ cho các hạ biết mùi.

Hắn ngoảnh đầu đưa cặp mắt sắc bén nhìn bọn áo xám đứng ở bốn phía quát lên:

- Mở túi ra!

https://thuviensach.vn

Động tác của bọn áo xanh thật là nhất trí, khác nào có máy điều khiển. Chúng mở miệng túi ra. Một mùi máu tanh nồng nặc xông lên. Thiệu ngũ hiệp phải bưng mũi cho khỏi nôn ọe.

Tên Hương chủ áo xám lạnh lùng nói:

- Kẻ nào được coi đại pháp của bản giáo thì có chết cũng đáng đời.

Đột nhiên một tên áo xanh ở phía sau lưng gã vung bao gai một cái. Thiệu ngũ hiệp kêu thét lên:

- Trời ơi! Rắn! Rắn! Ở đâu mà nhiều rắn thế?

Cô bưng mặt không dám nhìn nữa. Bỗng phía sau có người lên tiếng:

- Đừng sợ! Đừng sợ! Nếu mình sợ thì những cái đó sẽ đắc ý!

Cô quay đầu nhìn lại thấy người an ủi mình chính là Nhan Bách Ba lòng cô rất vui mừng, nhoẻn miệng cười. Nhưng cô vẫn chưa hết run và không dám nhìn ra phía trước.

Hương chủ áo xám nói:

- Gã này dùng rượu hùng hoàng làm hại khá nhiều rắn của ta. Bây giờ người gã có bị trăm ngàn con rắn nhỏ cắn rứt cũng là quả báo không lầm.

Gã trỏ vào một người từ trong miệng bao tụt ra. Mọi người nhìn thấy nạn nhân mình trần, bị điểm huyệt không nhúc nhích được, khắp mình người này có tới trăm ngàn con rắn nhỏ bò tới bò lui.

Tên áo xanh kia thổi lên một tiếng còi là đầu rắn lại ngoạm một miếng, máu thịt lầu nhầy. Toàn thân không còn một miếng da nào.

Hoa Sơn tứ hiệp thấy thế mắt dường tóe lửa. Vương nhị hiệp rút kiếm ra muốn xông lại giết địch cứu người. Bỗng Hương chủ áo xám lạnh lùng nói:

- Hãy khoan! Hãy khoan! Coi cho đã đi rồi hãy chết cũng chưa muộn!

Gã vừa nói vừa giơ tay ra trỏ. Mọi người ngưng thần nhìn theo ngón tay thì những bao gai rung lên. Người rớt ra đều là hán tử giang hồ, vẻ mặt mỗi người một khác. Có người ra chiều hoan hỉ, có kẻ nghiến răng căm hận. Người thì lộ vẻ lo âu, kẻ thì đau khổ vô cùng cứng đờ tắt thở từ lâu rồi.

Hương chủ áo xám nói:

- Con người ta bị hãm vào thất tình lục dục đến chết vẫn chưa giải thoát. Các vị coi đó là rõ sự thật.

https://thuviensach.vn

Đỗ đại hiệp thấy những bộ mặt kia đều là người hiền lành. Y hít mạnh một hơi chân khí, trong lòng vừa bi phẫn vừa kinh hãi nghĩ thầm:

- Những người này toàn là những hảo hán vừa ngồi uống rượu ở đây. Không hiểu Bách Độc Giáo dùng cách gì mà trong khoảnh khắc đã độc hại bao nhiêu nhân vật võ lâm tráng kiện này?

Đỗ là người trí dũng song toàn, lúc lâm nguy lại càng tỉnh táo, trong lòng ý nghĩ xoay chuyển:

cục diện bữa nay sống chết chỉ khe chừng sợi tóc mà cơ thủ thắng rất mong manh, dù muốn toàn thân rút lui cũng không thể được.

Trong một đời Đỗ đại hiệp đã trải qua không biết bao nhiêu phen sóng gió, nhưng chưa có lần nào nguy ngập như bữa nay.

Đột nhiên bọn giáo đồ áo xanh của Bách Độc Giáo thổi lên một hồi còi. Hàng trăm ngàn con rắn lại mở miệng đớp hán tử.

Đỗ đại hiệp đang hoang mang bỗng nhiên nghe tiếng còi liền quyết định ngay:

- Chỉ còn cách hết sức mà làm giết được tên nào hay tên ấy.

Y đưa mắt ra hiệu cho bốn vị sư đệ sư muội rồi rút trường kiếm đánh soạt một cái.

Đỗ đại hiệp nguyên là môn đồ của môn phái lớn. Y cầm binh khí trong tay rồi, thái độ rất ung dung lên tiếng:

- Tại hạ muốn thỉnh giáo mấy cao chiêu của các hạ!

Hương chủ áo xám lạnh lùng hô:

- Thanh Y sứ giả đâu! Bắt giữ cả mấy người này!

Bọn áo xanh quát lên một tiếng rồi vây lại.

Nhan Bách Ba bỗng ghé tai Thiệu ngũ hiệp nói khẽ:

- Cô nương dùng thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ đóng đinh những con rắn kia mà không làm tổn thương đến người được chăng?

Thiệu nữ hiệp sợ bở vía không dám nhìn vào nhưng nghe Nhan Bách Ba có lời yêu cầu thì dù là việc đáng sợ cũng không tiện chối từ. Nguyên trong lòng cô đã có hảo cảm với Nhan Bách Ba liền gật đầu đáp:

- Để tiểu muội thử coi!

https://thuviensach.vn

Nàng thò tay vào bọc móc ra một nắm cương châm đến mấy trăm mũi. Nàng rung tay một cái liệng ra. Ám khí rít lên veo véo.

Mọi người vừa thấy ánh bạch quang lấp loáng, những tiếng chí chóe đã nổi lên. Bao nhiêu con rắn trên mình các hán tử trúng châm rớt xuống lả tả. Mỗi con rắn ít ra là trúng mấy mũi cương trâm.

Thiệu Thiền vận dụng nội lực rất vừa vặn khiến cho mình các hán tử không bị trúng mũi châm nào.

Nhan Bách Ba cùng Hoa Sơn tứ hiệp hò reo tán thưởng.

Nhan Bách Ba lại nói nhỏ khen tiểu nữ hiệp:

- Nhãn lực của cô nương quả là chuẩn đích. Tại hạ không làm được như vậy!

Thiệu nữ hiệp quay lại mỉm cười muốn nói mấy câu khiêm tốn nhưng ấp úng không nói nên lời.

Du Hữu Lượng bỗng la hoảng:

- Người này phải chăng là Tửu Lý Thần Hóa?

Nhan Bách Ba định thần gật đầu đáp:

- Bách Độc Giáo đồ chẳng ai là không tàn ác. Lát nữa động thủ huynh đài chớ nên rời xa tiểu đệ để tiện việc bảo vệ.

Bọn áo xanh không nói nữa, tay đấm chân đá tấn công Hoa Sơn Ngũ Hiệp.

Đỗ đại hiệp không dám coi thường. Y run tay kiếm đâm vào Hương chủ áo xám, kiếm phong rít lên veo véo.

Hương chủ áo xám đứng im không nhúc nhích, chờ cho trường kiếm của đối phương đánh tới nơi, đột nhiên cả người lẫn ghế bay vụt sang mé hữu năm thước đánh vù một cái.

Đỗ đại hiệp đâm sểnh một kiếm, người y xoay đi theo hình bán nguyệt, tiện và đâm vào một hán tử áo xanh. Chiêu này cực kỳ thần tốc. Hán tử áo xanh đột nhiên rụt tay về, bỗng nghe đánh xẹt một tiếng, vạt áo của gã bị cắt một đường dài.

Nhan Bách Ba đứng lược trận, chăm chú nhìn Hương chủ áo xám gã ngầm nghĩ nên dùng thân pháp gì để giao thủ với hắn.

https://thuviensach.vn

Bọn áo xanh này đều là những tay võ sĩ thân thủ không phải tầm thường. Tuy bọn chúng chân tay không nhưng ỷ có đông người lăn xả mà chiến đấu kịch liệt với Hoa Sơn Ngũ Hiệp.

Hoa Sơn Ngũ Hiệp đã nghe tiếng Bách Độc Giáo có biết bao nhiêu cách dùng độc quỷ quái, họ vừa nghênh địch vừa đề phòng thân mình rất cẩn thận. Vì thế mà cuộc tấn công hạn chế đi rất nhiều.

Thiệu nữ hiệp không ngớt phóng cương châm ra, nàng bắn đui mắt được mấy tên áo xanh.

Hương chủ áo xám thấy cuộc chiến kéo dài khá lâu mà không hạ được đối phương thì trong lòng nóng nảy. Hắn khẽ vỗ tay một cái. Bọn áo xanh đều lui ra bốn góc lầu.

Hương chủ áo xám từ từ đứng lên nhìn Hoa Sơn Ngũ Hiệp nói:

- Đỗ lão đại! Bản tòa thấy các hạ là một người đáng kính vậy nói cho các hạ hay là năm vị nên tự vẫn đi để bản hương chủ khỏi phải ra tay cầm nã, mà các vị cũng khỏi phải đau khổ!

Thiệu ngũ hiệp cất tiếng lanh lảnh thóa mạ:

- Quân cẩu tặc áo xám kia! Người có điều gì trăn trối thì nói đi kẻo số phận người cũng như bầy rắn bửu bối của các người. Khi đó muốn mở miệng cũng không được nữa!

Cô học lối Hương chủ áo xám để thóa mạ lại.

Nhan Bách Ba gật đầu khen phải.

Không ngờ câu nói này lại là điều tối kỵ của Hương chủ áo xám, hắn không nói gì vung song chưởng lên tấn công vào mặt Đỗ đại hiệp.

Thế đánh của Hồi Y hương chủ rất thần tốc lại hời hợt không nhất định. Đỗ đại hiệp vung trường kiếm thành bông hoa kiếm che chở trước mặt. Bỗng y cảm thấy trong tay cứng nhắc, thanh kiếm của y đã bị đối phương nắm giữ.

Hương chủ áo xám phóng hai chân đá theo thế liên hoàn. Hai ngón tay mặt cặp lấy thanh trường kiếm của Đỗ đại hiệp quay đi một vòng.

Đỗ đại hiệp không giữ được thanh trường kiếm đành để lọt vào tay địch.

Hương chủ áo xám chuyển động thân hình không ngớt, xông vào màn kiếm quang bằng những thủ pháp cầm nã rất gắt gao. Trong lúc nhất thời

https://thuviensach.vn

Hoa Sơn tứ hiệp chân tay luống cuống.

Nhan Bách Ba nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu ta thi triển chưởng pháp kia e rằng sẽ đưa đến cục diện hai bên cùng nguy, nhưng võ công thằng cha này thật là ghê gớm, xem chừng không còn cách nào ngoài hạ sách đó.

Gã còn đang ngẫm nghĩ thì hai thanh kiếm trong bọn Hoa Sơn Ngũ Hiệp đã bị hất ra khỏi tay.

Hương chủ áo xám nổi lên tràng cười lớn phóng hai chân đá trúng huyệt đạo của Thiệu ngũ hiệp và Vương nhị hiệp. Hắn xoay mình đưa mười ngón tay như móc câu chụp vào trường kiếm của Lý tam hiệp.

Bỗng nghe rắc một tiếng. Thanh kiếm của Lý tam hiệp đã gãy thành hai đoạn.

Hương chủ áo xám tiện đà đâm năm ngón tay vào vai Lý tam hiệp xách gã lên toan quật xuống thì đột nhiên sau lưng một luồng chưởng phong ghê gớm trong đời hắn chưa từng thấy.

Hương chủ áo xám ngấm ngầm kinh hãi vội buông Lý tam hiệp xuống, xoay người lại nhanh như chớp phóng chưởng phản kích. Hắn nhìn thấy gã thiếu niên đứng bên lược trận đã ra tay.

Nhan Bách Ba uốn mình xông vào thi triển tuyệt chiêu Thiên Cương Tam Lục Thập Thức, chưởng phong vù vù rít lên mỗi lúc một lợi hại để ngăn chặn Hương chủ áo xám.

Hương chủ áo xám ngưng thần đón tiếp mấy chiêu. Hắn hít một hơi chân khí rồi xoay tay đánh ra mấy chưởng.

Nhan Bách Ba thấy thế đá của đối phương rất lợi hại, gã nghiêng mình tránh khỏi chưởng thế, nhưng đồng thời tiên cơ mà gã vừa chiếm được lập tức đã bị đối phương đoạt mất.

Sau mấy chiêu qua lại, Hương chủ áo xám nhận thấy mình đã gặp phải một tay kình địch, hắn phấn khởi tinh thần thi triển thủ pháp mỗi lúc một trầm trọng.

Nhan Bách Ba xoay chuyển rất linh diệu vòng quanh Hương chủ áo xám nhưng không thắng thắn đối thủ.

https://thuviensach.vn

Hoa Sơn Đồ đại hiệp thấy bản lãnh Hương chủ áo xám cao thâm khôn lường mà công phu của thiếu niên cũng còn cao hơn y mấy lần thì trong lòng rất đỗi buồn bực. Song y nghĩ rằng nếu thiếu niên thất bại thì bọn mình đều bị giết chết. Y liền lượm kiếm lên lại giải khai huyệt đạo cho Vương nhị hiệp và Thiệu ngũ hiệp.

Nhưng thủ pháp của người áo xám rất quái dị, y vỗ tay mấy cái mà không giải khai huyệt đạo được cho cả hai người. Y liền xé vạt áo của Lý tam hiệp buộc vết thương cho gã.

Hương chủ áo xám vừa đâm năm ngón tay vào vai của Lý tam hiệp máu tươi dính đầy tay. Bây giờ gã huy động bàn tay ánh hồng quanh coi rất kinh hãi.

Nhan Bách Ba trầm tĩnh ứng chiến. Gã chuyển động thân hình mỗi lúc một mau. Cuộc chiến đấu đi vào chỗ kịch liệt, người ngoài chỉ nhìn thấy một bóng xám một bóng trắng quần nhau thấp thoáng chứ không nhìn rõ người nữa.

Đỗ đại hiệp tuy xông lại trợ chiến mà không biết đưa tay vào đâu được. Y nghĩ thầm trong bụng:

- Chàng thiếu niên này thi triển thủy chung Bát quái bộ pháp chắc chàng là đệ tử phái Võ Đương mà sao ta chưa từng nghe danh chàng?

Hương chủ áo xám thấy Nhan Bách Ba thi triển tuyệt nghệ của phái Võ Đương trong lòng không khỏi kinh hãi thầm nhủ:

- Giáo chủ đã hai ba lần căn dặn ta nếu không phải là lúc cần thiết thì đừng giao thủ với đệ tử phái Võ Đương. Cục diện bữa nay dù sao cũng không thể bãi binh được nữa. Vì mình bỏ đi thì còn chi là oai danh Bách Độc Giáo?

Hắn phân tâm một chút. Nhan Bách Ba nhìn ngay thấy chỗ sơ hở, đột nhiên sấn vào gần, chìa năm ngón tay đập vào mặt đối phương thành năm vết đỏ ửng.

Hương chủ áo xám tức giận vô cùng vì Bách Độc Giáo người nhiều thế lớn thủ đoạn độc ác hoành hành vùng Triết Mân. Bọn hảo hán giang hồ nghe danh đều khiếp vía mà lúc này đường đường một vị hương chủ bị

https://thuviensach.vn

thằng nhỏ hậu sinh đánh cho một bạt tai thì hắn nhịn làm sao được. Hắn vội lùi lại sau năm bước.

Hương chủ áo xám đứng lại rồi hầm hầm nhìn Nhan Bách Ba.

Nhan Bách Ba thấy hắn chưa thua đã lùi lại thì không dám xông tới.

Gã đề tụ chân khí vào trước ngực và chú ý coi chừng. Gã biết Hương chủ áo xám không ra chiêu thì thôi mà đã ra chiêu là định đánh chết đối phương. Trong lòng gã không khỏi xao xuyến.

Bỗng thấy hai bàn tay Hương chủ áo xám mỗi lúc một đen lại và lớn lên gần gấp đôi từ từ đẩy ra. Nhan Bách Ba chấn động tâm thần gã chợt nhớ ra một điều toan nhảy vọt lên để né tránh nhưng lại sợ chưởng phong của đối phương sẽ đánh trúng Du Hữu Lượng. Hắn liền vận toàn thân công lực vào hai bàn tay phản kích đối phương.

Bốn chưởng đụng nhau bật lên hai tiếng bình rùng rợn, những chấn song cửa phía sau bị chấn động rớt xuống.

Bỗng một thanh âm oang oang như hai tiếng chuông đồng vang lên:

- Bách Ba hãy lùi lại cho mau! Đó là Thất Tuyệt Chưởng!

Nhan Bách Ba phản ứng rất mau lẹ, vận kình vào gót chân, nhảy lùi lại hơn trượng.

Giữa lúc ấy một luồng chưởng phong mãnh liệt xô về phía Hương chủ áo xám.

Hai luồng lực đạo đụng nhau, Hương chủ áo xám loạng choạng lùi lại mấy bước, phải vịn vào thành ghế mới đứng vững. Râu tóc hắn rối tung. Sắc mặt hắn đã trắng bợt bây giờ trông càng hung dữ đáng sợ.

Nhan Bách Ba tươi cười lên tiếng:

- Đại sư ca! đại sư ca đã đến đây ư? Nếu tiểu đệ mà biết sớm có đại sư ca đứng bên lược trận thì chẳng sợ gì nữa!

Hoa Sơn Ngũ Hiệp đưa mắt ngó người mới đến thì thấy y trạc tam tuần, mặt mũi thanh tú, mình mặc đạo bào, chân đi giày vân lý, trông vẻ thần tiên.

Đỗ đại hiệp chắp tay kính cẩn nói:

- Tại hạ được nghe danh Thái Bình đạo trưởng từ lâu. Bữa nay được diện kiến quả thật là may mắn.

https://thuviensach.vn

Đạo sĩ thanh niên cúi đầu đáp:

- Hoa Sơn Ngũ Hiệp làm việc nghĩa khắp thiên hạ. Bần đạo tuy là người ngoài tục mà lòng vẫn ngưỡng mộ vô cùng!

Đạo sĩ nói rồi tiến lại giải huyệt đạo cho Thiệu ngũ hiệp và Vương nhị hiệp.

Y nhìn tới Hương chủ áo xám thấy mặt hắn mỗi lúc một thêm lợt lạt. Y từ từ quay lại hỏi:

- Tiểu sư đệ! Đệ không việc gì chứ?

Nhan Bách Ba làm bộ mặt ngáo ộp nói:

- Nếu tiểu đệ mà bại về tay chúng thì sư ca đã không thấy mặt nữa rồi!

Thái Bình đạo trưởng cho là sư đệ nói có lý, liền quay sang nhìn Hương chủ áo xám nói:

- Đúng thế! Tệ sư đệ quả đã không lầm, Bách Độc Giáo các vị muốn vào Trung nguyên xưng bá! Ha ha bần đạo e rằng không được đâu!

Hai anh em đạo sĩ một tung một hứng khiến cho Hoa Sơn Ngũ Hiệp đều lấy làm thích thú.

Triệu ngũ hiệp thấy đại sư ca có chỗ khác người khiến ai cũng kính nể mà lại mặt la mày lét với sư đệ thì không nhịn được bật lên tiếng cười khúc khích.

Hương chủ áo xám cất giọng âm trầm hỏi:

- Theo ý đạo trưởng thì sao?

Thái Bình đạo trưởng trầm giọng nói:

- Cõi Trung nguyên đâu phải là đất để cho các vị chăn rắn, các vị đem chúng về đi!

Đạo trưởng chưa dứt lời thì Hương chủ áo xám bỗng gầm lên một tiếng nhảy sổ lại phóng ra ba chưởng liên hoàn.

Thái Bình đạo trưởng nhảy vọt lên vung chưởng phản kích, người y vừa hạ xuống thì tiến lên một bước lại phóng chưởng ra.

Hương chủ áo xám lùi thêm một bước.

Thái Bình đạo trưởng cũng tiến lên một bước rồi phóng quyền đánh tới.

Hương chủ áo xám lại lùi thêm bước nữa.

https://thuviensach.vn

Thái Bình đạo trưởng đánh ra thoi quyền thứ ba, mọi người nghe đánh bùng một tiếng. Hương chủ áo xám bay tung lên như một chiếc diều giấy rồi té huỵch giữa đường.

Thái Bình đạo trưởng đứng trước cửa sổ, thần oai lẫm liệt sắc mặt vẫn hồng hào cặp lông mày dương lên, không còn hiền lành như vị đạo sĩ nữa.

Nhan Bách Ba vỗ tay reo:

- Đại sư ca! Thiên cương tam thập lục thức của sư ca biến chưởng thành quyền với một luồng lực đạo tan bia vỡ đá. Tiểu đệ chẳng thể nào bì kịp. Hay là sư phụ còn chỗ nào giấu diếm tiểu đệ?

Thái Bình đạo trưởng cười ha hả nói:

- Con người ta tư chất mỗi kẻ một khác, đâu có thể miễn cưỡng được? Ha ha!

Sư đệ thử nghĩ mà coi?

Nhan Bách Ba mặt đỏ lên, nhảy ra ngoài đường nắm lấy thi thể của Hương chủ áo xám liệng trở lại.

Mọi người thấy kinh mạch của hắn đều bị đứt hết mà mặt mũi vẫn tươi tỉnh không có vẻ gì giận dữ.

Nguyên về nội lực của tụy tổ phái Võ Đương lừng danh về môn Thiên cương tam thập lục thức. Tuy môn này khí thế tuy mãnh liệt làm tan bia vỡ đá nhưng là một thứ chân lực nội gia giết người một cách vương đạo.

Nhan Bách Ba nói:

- Người này đón tiếp hai quyền của đại sư ca mà đã bị đứt hết tâm mạch chết rồi.

Thái Bình đạo trưởng thở dài nói:

- Bách Độc Giáo làm nhiều điều ác, giáo phái này mà không bị tiêu diệt thì lê dân ở Trung nguyên phải chịu tai vạ. Bần đạo trước nay chưa từng để tay dính máu tanh mà bữa nay phải đại khai sát giới. Thật là chuyện bất đắc dĩ.

Nhan Bách Ba thấy sư huynh tỏ lòng hối hận thì biết y bản tính từ bi lại là người thông minh tuyệt đỉnh. Y phải ra tay hạ sát một tên hương chủ Bách Độc Giáo là đã hạ quyết tâm. Gã liền liệng thi thể ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Hoa Sơn Ngũ Hiệp vái chào đạo nhân để tạ ơn và xin cáo từ. Bọn áo xanh Bách Độc Giáo lén lút bỏ đi hết rồi.

Du Hữu Lượng tiến ra coi Tửu lý thần tiên thì không thấy tăm hơi đâu nữa.

Thái Bình đạo trưởng nói:

- Hương chủ áo xám này mới là nhân vật hạng nhì, hạng ba trong Bách Độc Giáo mà thôi. Còn giáo chủ chân chính của bọn họ thì chưa một ai thấy mặt. Có khi cả hương chủ trong bản giáo cũng khó lòng thấy mặt y lấy một lần. Thật là con người bí ẩn vô cùng. Bọn Bách Độc Giáo đã đầy đủ lông cánh. Rồi đây họ còn vào Trung nguyên tranh đua với bạn hữu võ lâm, khó mà biết được ai chết vì tay ai?

Hoa Sơn Đỗ đại hiệp nói:

- Chuyến này chúng ta xuống Trường An dự đại hội võ lâm là để đối phó với Bách Độc Giáo. Nếu được đạo trưởng chủ chương thì thực là hay.

Nhan Bách Ba giới thiệu Du Hữu Lượng với mọi người. Bây giờ Hoa Sơn Ngũ Hiệp mới biết Du là một thư sinh xuống Trường An khảo thí, chẳng có chút võ công nào. Ai cũng ngấm ngầm bội phục, chàng là người can trường nghĩa khí.

Nhan Bách Ba hỏi:

- Đại sư ca! sao đại sư ca tới đây vừa đúng lúc? Phải chăng đại sư ca cũng xuống Trường An tham dự đại hội anh hùng?

Thái Bình đạo trưởng lắc đầu đáp:

- Lâm lão tiêu đầu quả là thần thông quảng đại lần mò đến ngôi chùa giữa chốn hoang sơn lôi bần đạo ra.

Nguyên Thái Bình đạo trưởng tới Quang Trung ở một ngôi chùa gần núi. Lâm Bách Nhượng có nhiều tai mắt nên biết rõ chỗ ở của Thái Bình đạo trưởng. Lâm còn kể rõ Hoa Sơn Ngũ Hiệp không phải là đối thủ của Bách Độc Giáo, cần được Thái Bình đạo trưởng xuất mã mới có cơ hội thủ thắng. Lão đã chạy một mạch hơn mười dặm đường mời đạo trưởng tới đây.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Bách Độc Giáo Gặp Tay Kình Địch

Mấy người đang nói chuyện thì phía dưới tửu lầu có thanh âm hòa bình nổi phật hiệu:

- A di đà phật! Tiểu tăng đã nói nếu có Thái Bình sư huynh thì bọn Bách Độc Giáo chẳng thể sính cường được. Lâm lão thí chủ vẫn chưa tin, để tiểu tăng phải chạy tới đây, vậy tính sao bây giờ?

Thái Bình đạo trưởng cả mừng nói:

- Ha ha Thiên Cơ hòa thượng cũng tới rồi! Lâm lão tiêu đầu quả là tay có tài!

Đỗ đại hiệp kinh ngạc hỏi:

- Có phải là Thiên Cơ đại sư ở Côn Luân không?

Thái Bình đạo trưởng gật đầu.

Ở dưới cầu thang một tăng một tục tiến lên. Đỗ đại hiệp chú ý nhìn thấy Lâm Bách Nhượng lão tiêu đầu mặt đầy cát bụi. Trời lạnh mà mặt mũi lão mồ hôi nhễ nhại. Áo quần cũng ướt hết thì biết là lão đi không dừng vó ngựa, trong lòng biết bao cảm kích.

Lâm Bách Nhượng thở dài một hơi rồi nói:

- Bản lĩnh của tiểu lão tuy kém cỏi nhưng chẳng thể đến lúc lâm trận lại rút lui, phải chạy bở hơi tai kiếm người về môn này chẳng chịu thua ai. ha ha Hoa Sơn Đỗ đại hiệp lớn tiếng ca ngợi:

- Lâm đại ca quả là một hảo hán!

Lâm Bách Nhượng vừa cười vừa nói:

- Không dám! Không dám!

Suốt ngày lão chạy bay cho người thật là hao tổn tinh thần. Tuổi lão mới ngoài năm chục mà coi đã già lắm rồi.

https://thuviensach.vn

Thiên Cơ hòa thượng mặt vuông tai lớn, lông mày thưa thớt, nét mặt nghiêm trang, nhìn mọi người chắp tay thi lễ rồi hỏi Hoa Sơn Ngũ Hiệp:

- Lệnh sư là Tang tôn giả gần đây vẫn mạnh chứ?

Đỗ đại hiệp nét mặt rầu rầu đáp:

- Gia sư đã tạ thế năm ngoái rồi!

Thiên Cơ đại sư thở dài nói:

- Các bậc tiền bối lạc lõng, không trách bọn tiểu giang hồ hoành hành!

Thái Bình đạo trưởng hỏi:

- Đại hòa thượng! Bần đạo nghe nói hòa thượng đang sám hối ở chùa Kim Quang trên núi Côn Luân đã mấy năm. Ai ngờ lại động lòng trần mò vào chốn giang hồ? Ha hạ. Thiên Cơ đại sư đáp:

- Thái Bình sư huynh tính tình khoáng đạt làm việc gì cũng thành công, vậy đừng bắt chước tiểu tăng mà ngồi sám hối cho chậm bước tiến.

Thái Bình đạo trưởng cười nói:

- Đại hòa thượng bụng nghĩ một đường mà miệng nói một nẻo. Nay đã tinh thông tuyệt học thì trổ ra cho mọi người xem đi. Bần đạo biết là hòa thượng muốn thắng bần đạo ha hạ. Thiên Cơ đại sư chắp tay nói:

- Tội nghiệp! Tội nghiệp! Đã nổi lòng tham sân tranh cường là rớt xuống vực sâu mấy trượng.

Một tăng một đạo này đều là những nhân vật tuyệt đỉnh về đệ nhị đại võ lâm hiện nay. Ngoại trừ mấy vị tiền bối, ai cũng cho hai người này võ công cao cường hơn hết. Tính cách hai người khác hẳn nhau mà mối giao tình lại thắm thiết ít có.

Nhan Bách Ba xen vào:

- Đại hòa thượng! Đại hòa thượng đến không đúng lúc. Đại hòa thượng là một đại sát tinh nổi danh nơi cửa phật. Tên hương chủ ở Bách Độc Giáo kia đáng lẽ nhường cho đại hòa thượng phát lạc mới phải, miễn cho đại sư ca khỏi hối hận.

Thiên Cơ hòa thượng tủm tỉm cười nói:

- Tiểu thí chủ đừng nóng vội. Rồi đây còn nhiều cuộc chiến đấu tưng bừng.

https://thuviensach.vn

Nguyên Thiên Cơ hòa thượng bản tính rất ghét kẻ hung ác mà trừ ác tức là làm điều thiện. Hàng ma cũng là một công cuộc trọng đại trong cửa Phật.

Thái Bình đạo trưởng bề ngoài có vẻ không bị điều gì câu thúc mà lòng dạ rất đỗi từ bi. Những tên ác đồ trên chốn giang hồ mà trạm trán Thiên Cơ hòa thượng thì chẳng khác gì thấy mặt Diêm vương nên chúng đều khiếp sợ. Còn đối với Thái Bình đạo trưởng thì chỉ cần năn nỉ van lơn, nước mắt đầm đìa tỏ ra hối hận là được vô sự. Vì thế mà giải đất Trung nguyên bạn hữu võ lâm có hai câu thơ ngạn:

Thiên Cơ ác quá diêm la, Thái Bình hiền hơn bồ tát.

Con người vốn ham sống sợ chết nên Thiên Cơ hòa thượng được nêu danh trước Thái Bình đạo trưởng.

Thái Bình đạo trưởng hỏi:

- Đại hòa thượng! Đừng dài dòng nữa. Đạo trưởng đã phát giác ra tung tích Bách Độc Giáo chưa?

Thiên Cơ hòa thượng thủng thẳng đáp:

- Không dám dấu giếm Thái Bình sư huynh, tiểu tăng xuống Trung nguyên thật có điều cần thương lượng với sư huynh.

Nhà sư đưa mắt nhìn Hoa Sơn Ngũ Hiệp và Lâm Bách Nhượng rồi dừng lại không nói nữa. Mấy người này đều là tay lão luyện giang hồ làm gì chẳng hiểu ý, liền lục tục tránh đi.

Thiên Cơ hòa thượng nói:

- Các vị thí chủ lần này xuống Trường An sớm được ngày nào hay ngày ấy.

Dọc đường không nên chần chừ để phòng ngừa bọn Bách Độc Giáo hạ độc thủ.

Hoa Sơn Ngũ Hiệp biết năm người trong bọn mình có ở lại cũng chẳng ích gì, Đỗ đại hiệp liền nhìn Thái Bình đạo trưởng và Thiên Cơ hòa thượng xá dài nói:

- Ơn cứu mạng của nhị vị, Hoa Sơn Ngũ Hiệp chẳng bao giờ quên được!

Y nói rồi cùng bốn sư đệ xuống lầu.

Lâm lão tiêu đầu cũng từ biệt ra đi.

Thái Bình đạo trưởng nói:

https://thuviensach.vn

- Hòa thượng! Hòa thượng mà không gặp phải việc khó khăn tất không tìm đến bần đạo! Ha ha hòa thượng nói mau đi!

Đạo nhân ra chiều tự phụ được ông bạn chẳng ngại xa ngàn dặm tới vấn kế.

Thiên Cơ hòa thượng lộ vẻ nghiêm trọng hỏi:

- Thái Bình đạo trưởng! Huynh không biết thật ư?

Đại sư đưa mắt ngó Du Hữu Lượng.

Nhan Bách Ba nói xen vào:

- Y là bạn tốt của tiểu đệ, chẳng hiểu đến việc gì trong võ lâm, đại hòa thượng có việc gì cứ nói ra không cần úp mở!

Thái Bình đạo trưởng cũng phụ họa theo:

- Đúng rồi! Sư đệ của bần đạo nói phải lắm!

Thiên Cơ hòa thượng không lộ vẻ gì vui mừng nói:

- Lệnh sư cho linh điểu truyền thư mời gia sư ngàn dặm đi về phía đông. Sư huynh có biết việc đó không?

Thái Bình đạo trưởng lắc đầu đáp:

- Năm ngoái gia sư lên thọ rồi sau đó hành tung không định. Bần đạo chưa trở về để hỏi sư phụ.

Thiên Cơ hòa thượng vẻ mặt lo âu nói:

- Gia sư biết được phi cáp truyền thư lật đật xuống núi Côn Luân. Khi đó tiểu tăng đang ở thời kỳ quay mặt vào tường sám hối. Gia sư giao mọi việc cho tệ sư đệ và bọn tiểu tăng lên tiếp nhận chấp chưởng công việc trong môn phái.

Nhan Bách Ba vỗ tay nói:

- Ha ha! Mấy năm nay chưa gặp, bây giờ đại hòa thượng đã là chưởng giáo phương trượng. Tiểu tử xin thi lễ.

Thiên Cơ hòa thượng hỏi:

- Thái Bình sư huynh! Mấy năm nay gia sư nghiên cứu tâm pháp Hàng ma của nhà phật, ít khi hỏi đến công việc tệ phái, lão nhân gia đã có ý truyền ngôi từ lâu rồi. Một là tiểu tăng đức bạc tài sơ, hai là gia sư nội công thâm hậu rất có cơ phản lão hoàn đồng. Khi nào tiểu tăng dám tiếp nhận ngôi cao cả?

https://thuviensach.vn

Thái Bình đạo trưởng hỏi lại:

- Vậy đại sư tính sao?

Thiên Cơ hòa thượng đáp:

- Khi đó tiểu tăng nghe sư đệ nói trong lòng rất đỗi hoang mang, nghĩ rằng gia sư là người từ ái nhân hậu lại Phật pháp tinh thông thì cử động này tất có thâm ý. Không thế thì tệ phái cũng có chút danh vọng trên chốn giang hồ mà sao việc truyền ngôi lại cấp bách như vậy?

Thái Bình đạo trưởng gật đầu không nói gì, Thiên Cơ đại sư lại nói tiếp:

- Điều khiến cho tiểu tăng kinh hãi hơn là gia sư đã gác kiếm mười năm, chuyến này người hạ sơn lại còn mang theo cả Bích Ngọc Sạn là vật chí bảo của Phật môn đã cất kỹ lâu năm!

Thiên Cơ nói câu này khiến cho Thái Bình giật mình kinh hãi, hồi lâu mới nói:

- Lệnh sư võ công cái thế mà trong thiên hạ còn tay cao thủ nào yêu cầu lão nhân gia đem cả Bích Ngọc Sạn đi thì thật là điều quái dị.

Thiên Cơ đại sư trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

- Tiểu tăng cũng nghĩ thế. Tay cao thủ nào đã khiến cho Tử dương đạo trưởng phái Võ Đương danh vang thiên hạ năm phải ngàn dặm phái linh điểu truyền thư thì đối phương tất là nhân vật hãn hữu trên đời.

Câu nói này kể ra có vẻ bất kính với phái Võ Đương, nhưng Thiên Cơ đại sư có giao tình thâm hậu với Thái Bình đạo trưởng nên y dám nói thẳng không chút úy kỵ.

Thái Bình đạo trưởng và Nhan Bách Ba nghe nhà sư nói có lý thì đem lòng suy nghĩ rồi nảy dạ bồn chồn.

Thiên Cơ đại sư lại nói:

- Tiểu tăng lên đường đi về phía đông có gặp cao thủ ngăn trở, mà những kiếm sĩ này tầm vóc người cùng thái độ không phải là kiếm sĩ Trung nguyên, khiến cho tiểu tăng càng thêm nghi ngại. Đêm ra lại xảy ra một việc kỳ quái, những kiếm sĩ đó đều là giáo đồ của Bách Độc Giáo, do một vị hương chủ áo vàng thống lãnh. Tiểu tăng giao thủ với y. Người này công lực không phải là tầm thường, bình sinh bần đạo chưa thấy ai lợi hại như y.

Thái Bình đạo trưởng không nhẫn nại được hỏi:

https://thuviensach.vn

- Thiên Cơ sư huynh! Công lực hương chủ áo vàng đó ra sao? Đại sư nói rõ thêm được chăng?

Thiên Cơ đại sư đáp:

- Bần tăng e rằng hắn còn thâm hậu hơn mình và có thể tương đương sư huynh!

Thái Bình đạo trưởng nói:

- Hòa thượng lại tâng bốc bần đạo rồi. Hòa thượng không thắng hắn thì bần đạo cũng tất bại. Chỉ có cách là chúng ta liên thủ hợp lực để đối phó với hắn. Hòa thượng nghĩ sao?

Thiên Cơ đại sư ngâm nghĩ rồi nói:

- Tiểu tăng không dám nói là chúng ta hợp lực đánh đâu thắng đó, nhưng dám chắc trong thiên hạ cũng ít người đánh lại sư huynh cùng tiểu tăng!

Nhà sư nói câu này với vẻ mặt thản nhiên không ra chiều hý hửng chút nào, đúng như một việc thiên kinh địa nghĩa.

Thái Bình đạo trưởng lại hỏi:

- Vậy Phù Vân đại sư hợp lực với gia sư thì sao? Tưởng hòa thượng khỏi lo khiến cho người ta tưởng mình nói giỡn.

Bỗng một tràng cười nhạt lạnh lẽo âm trầm rồi tiếng người nói:

- Cái đó chưa chắc!

Nhan Bách Ba hỏi:

- Y đã đến đây chăng?

Thiên Cơ đại sư gật đầu, áo tăng bào chấn động. Một luồng kình lực cách không đánh xuống thềm lầu.

Bóng người thấp thoáng trên lầu lại thêm bốn hán tử.

Bốn người này mặc áo trường bào màu vàng, màu lam, màu trắng, màu lục khác nhau.

Hán tử mặc áo vàng xông về phía Thiên Cơ đại sư nói:

- Hòa thượng! Bản hương chủ thương tình hòa thượng có bản lãnh hơn đời nên mới buông tha một chuyến mà hòa thượng vẫn tìm cách đối nghịch, vậy bản hương chủ phải thành toàn cho nhà sư!

Thiên Cơ đại sư chưa kịp trả lời thì Nhan Bách Ba đã nói:

https://thuviensach.vn

- Năm vị Hoàng, Bạch, Lam, Hồi, Lục thì nay Hồi Y hương chủ đã chết rồi, không trách người ta nói mặc áo xám là xúi quẩy. Bây giờ người thứ hai chịu chết là ai? Để tại hạ coi vận khí xem!

Gã nhìn vào một tên rồi nói tiếp:

- Màu vàng ấn tượng hãm lắm. Màu trắng thì lộ vẻ hung dữ. Màu lam mũi ngắn mà lại không có cằm dáng phải chết non. Màu lục lông mày như hình thanh kiếm là điềm phải tự sát. Ha ha các vị đều sắp chết đến nơi. Ai trước ai sau cũng vậy. Hà tất phải tranh tiên!

Gã vừa nói vừa chỉ trỏ tựa hồ chê bai lũ súc vật bán ngoài chợ.

Thái Bình đạo trưởng thấy sư đệ nói vậy cũng nổi lên tràng cười ha hả.

Bốn người kia không nói gì. Một người vẻ mặt âm trầm, nhìn không rõ bản lĩnh như thế nào.

Thiên Cơ đại sư khẽ nói:

- Thái Bình sư huynh! Sư huynh đối phó với hương chủ áo vàng. Cuộc đấu bữa nay là cuộc đấu sinh tử giữa hai phe chính tà. Tiểu tăng không nắm chắc phần nào.

Thái Bình đạo trưởng gật đầu. Y ngưng thần chú ý nhìn thấy khói xanh cuồn cuộn bốc lên. Bốn người kia tay cầm cành khô đang dần dần bốc cháy.

Thái Bình đạo trưởng chấn động tâm thần bụng bảo dạ:

- Nguyên nội công bốn người này cũng đã khó bề đối phó. Nếu chúng còn thi độc ám toán thì thật nguy hiểm vô cùng.

Đột nhiên mũi ngửi thấy một mùi hương ngào ngạt. Thiên Cơ đại sư gầm lên:

- Hãy coi chừng! Đừng để mắc bẫy bọn Bách Độc Giáo!

Nhà sư vội phong tỏa đường hô hấp. Bỗng thấy Nhan Bách Ba biến đổi sắc mặt, người lảo đảo muốn té.

Hoàng y hương chủ lạnh lùng nói:

- Không cứu được nữa rồi!

Thái Bình đạo trưởng, Thiên Cơ đại sư vận động chân khí thì thấy bị trở ngại không được lưu thông, hai người không dám lên tiếng, chú ý chờ coi diễn biến.

https://thuviensach.vn

Hoàng y hương chủ lại lạnh lùng lên tiếng nói:

- Thứ hương này là Tiêu dao hương ở Nam hải rất trân quý, ai ngửi vào là được tăng thêm tuổi thọ. Ha ha! Sao các vị không hưởng thụ một phen!

Hắn hít rất mạnh mà vẻ mặt tỏ ra rất dễ chịu.

Thiên Cơ đại sư tự hỏi:

- Ta chưa ngửi mùi hương mà lúc này chân khí không ngưng tụ được. Chẳng lẽ hương chủ Bách Độc Giáo đốt hương để mọi người chú ý vào đó dễ bề động thủ?

Nhà sư đoán rất trúng. Hương chủ áo vàng quay lại bảo ba tên hương chủ kia:

- Lát nữa chúng ta quay lại thu lấy thi thể. Ha ha! Những tay đại cao thủ số nhất số nhị ở Trung Châu mà nay chết không có đất chôn, thật là đáng tiếc!

Rồi miệng hắn lẩm nhẩm:

- Cái độc vô hình này thật là thiên hạ vô song. Dù Đại la thần tiên cũng không giải cứu được.

Hắn chưa dứt lời thì một thanh âm the thé vang lên:

- Con rùa kia! Người nói nhăng gì thế?

Hương chủ áo lam tức giận hỏi:

- Kẻ nào đó chán đời không muốn sống nữa chăng?

Khẩu âm người kia rõ ra là người ở đất Xuyên, y bệ vệ tiến lên lầu. Mọi người nhìn lại thì thấy một hán tử thấp lùn, râu đâm tua tủa, tướng mạo chẳng có gì là hung dữ, vẻ mặt trơ như gỗ.

Hoàng y hương chủ là người thâm trầm, thấy hán tử này dám công nhiên khiêu chiến cùng Bách Độc Giáo thì chắc không phải là tay vừa, hắn không dám coi thường, đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn y.

Hán tử thấp lùn lạnh lùng hỏi:

- Ai bảo cái độc vô hình không thể giải cứu? Lão gia có thể chữa được!

Hoàng y hương chủ hững hờ hỏi:

- Vậy các hạ thử giải trừ coi!

Hán tử thấp lùn không nói nữa móc trong bọc ra mấy viên thuốc hoàn đưa cho Thái Bình đạo trưởng và Thiên Cơ hòa thượng mỗi người một viên

https://thuviensach.vn

nói:

- Đây là Vô Thượng Ngưng Độc Đan, uống vào rồi có thể làm cho chất độc ngưng tụ lại và công lực của các vị dĩ nhiên có thể trục ra ngoài được.

Thái Bình đạo trưởng gật đầu nói:

- Đa tạ các hạ có lòng trượng nghĩa!

Đạo trưởng là người thản nhiên không có tâm cơ, đón lấy viên thuốc toan uống ngay, Du Hữu Lượng nói:

- Đạo trưởng hãy khoan! Người này lạ mặt chưa rõ tâm địa, tưởng đạo trưởng nên cẩn thận là hơn!

Thái Bình đạo trưởng ngần ngừ, y nghĩ tới Bách Độc Giáo rất nhiều ngụy kế, sinh lòng ngờ vực hán tử là đồng bọn với Bách Độc Giáo đến đánh lừa mình. Y ngưng thần chú ý nhìn chằm chặp vào hán tử thấp lùn.

Hán tử thấp lùn lộ vẻ không bằng lòng, lạnh lùng nhìn Du Hữu Lượng nói:

- Tiểu ca tử! Nếu người sợ chết không uống thì thôi! Ồ! Lạ thiệt! Người không thấy gì sao?

Hán tử thấy mọi người đều sinh lòng ngờ vực liền dõng dạc nói:

- Tại hạ họ Đường, là một nhân sĩ ở Xuyên Trung!

Thái Bình đạo trưởng cười ha hả nói:

- Thế ra Đường môn có người nối dõi rồi!

Y liền bỏ thuốc vào miệng nuốt rồi vận khí dẫn thuốc ra khắp cơ thể. Y nội công thâm hậu. Chỉ trong khoảnh khắc đã thấy trán toát ra một luồng bạch khí. Đó là dấu hiệu y vận công lực toàn thân trục độc ra ngoài. Lúc này Nhan Bách Ba và Thiên Cơ hòa thượng cũng đang ngồi vận công điều tức.

Hoàng y hương chủ nghĩ thầm:

- Bản lĩnh ba người này không phải là tầm thường, vạn nhất mà họ giải được độc dược thì tất xảy chuyện ác đấu.

Tuy hắn không tin trong thiên hạ lại có người giải được chất độc vô hình, nhưng hắn thấy hán tử thấp lùn nhơn nhơn đắc ý thì không khỏi sinh lòng ngờ vực, hắn cất giọng âm trầm nhìn hán tử nói:

- Cả người nữa là năm tên, bảo nhau nộp mạng đi!

https://thuviensach.vn

Hoàng y hương chủ lạng người đi một cái rồi cả ba tên hương chủ kia cũng tiến lên theo.

Lúc này mọi người đang vận công đến lúc cực kỳ khẩn yếu. Chỉ sơ ý một chút là độc tố xâm nhập huyệt mạch thì dù thần tiên cũng khó sống được.

Thiên Cơ hòa thượng tròn xoe cặp mắt. Độc tố trong mình nhà sư đã trục ra đến khủy tay trái làm cho cánh tay này tê chồn mà cũng phải chuẩn bị phóng chưởng lực liều mạng.

Hán tử thấp lùn vung hai tay lên thì thấy trước mặt có một luồng mù từ từ chụp xuống. Hiển nhiên hắn đã tính toán chiều gió. Lúc này gió nam do cửa sổ lùa vào. Bọn Bách Độc Giáo chúng ở phía trước chiều gió thổi lại đã nhìn thấy luồng mù từ từ chụp xuống.

Hoàng y hương chủ quát lên:

- Gã họ Đường kia! Kỹ thuật của người bất quá chỉ có vậy mà thôi!

Hắn biết rõ làn mù này liền lấy trong bọc ra một cái ống phun nước vào làn mù.

Làn mù này do Đào Hoa chướng luyện thành gặp nước lập tức nó biến thành những giọt ngũ sắc nhỏ xuống trông rất đẹp mắt.

Hán tử thấp lùn lạnh lùng nói:

- Trò chơi của lão gia hãy còn nhiều!

Y rung tay áo một cái phát ra một đám phấn vàng dày đặc. Chỉ trong nháy mắt người đứng đối diện cũng không trông thấy nữa.

Trong làn bụi vàng hán tử họ Đường quát lên một tiếng thật to rồi phóng ám khí đầy trời, nào mai hoa châm, nào thấu cốt đinh, nào thiết tật lê, nào kim tiêu... Trong lúc nhất thời nhìn không rõ là bao nhiêu loại. Những ám khí này đều xanh lè như tôi toàn chất kịch độc.

Hán tử thấp lùn hai tay chuyển động tựa bánh xe lăn tròn phóng ám khí ra không ngớt.

Lúc này Thái Bình đạo trưởng đã tống chất độc ra đến hai ngón tay giữa. Y cầm kiếm chích ngón tay để máu đen chảy ra hết cho đến khi thấy huyết đỏ mới thôi. Bây giờ Thái Bình đạo trưởng vận động chân khí đã thấy lưu thông không còn trở ngại gì nữa.

https://thuviensach.vn

Thái Bình đạo trưởng liếc mắt nhìn Thiên Cơ hòa thượng thì thấy mặt nhà sư hãy còn đỏ bừng, nhưng mắt chiếu ra những tia thần quang, rõ ràng chất độc đã bị tiêu tán, thì trong bụng nghĩ thầm:

- Võ công của vị đại hòa thượng này theo một đường lối khác hẳn với ta mà cũng chẳng kém gì ta.

Thái Bình đạo trưởng ngó tới Nhan Bách Ba thì gã cũng vận công xong rồi, y liền thở phào nhẹ nhõm, rồi liếc mắt nhìn ra hán tử thấp lùn thấy hán tử chuyển động hai tay nhanh như gió và liệng ra từng nắm ám khí vừa mau lẹ vừa mãnh liệt thì trong lòng rất bội phục và khen thầm:

- Công phu luyện ám khí đến trình độ này thật ít người bì kịp. Hán tử chỉ có hai tay hai chân mà tựa hồ người thập thủ bát cước trong võ lâm lại thêm một vị đại quái kiệt!

Bốn tên hương chủ Bách Độc Giáo là những tay chuyên nghề dùng độc, nhưng gặp phải trận mưa ám khí nhỏ như lông trâu dày đặc, trong lòng không khỏi xao xuyến. Chúng biết rằng nếu dụng phải một thứ là đủ rắc rối lắm rồi. Bốn tên liền nhảy xuống lầu, nhưng thủ pháp hán tử thấp lùn ảo diệu vô cùng. Những mũi ám khí liệng ra sau vẫn theo sát bên cạnh bốn người.

Bốn tên hương chủ chân tay luống cuống, liền huy động binh khí thành một bức màn kiếm quang để ngăn chặn, nhưng những mũi ám khí kia xuyên qua làn bụi vàng dày đặc không có hình tích gì càng tăng thêm phần uy lực.

Nhan Bách Ba khẽ bảo Du Hữu Lượng:

- Du huynh! Huynh thử thở hít mấy hơi coi xem trước ngực có bị trở trệ gì không?

Du Hữu Lượng lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ chẳng thấy chỗ nào khó chịu hết, chắc mình đứng ở đằng xa nên chưa trúng độc!

Nhan Bách Ba rất quan tâm đến chàng. Cặp mắt gã nhìn chàng đăm đăm, chỉ sợ chàng trúng độc mà không hề hay biết. Nếu để độc tố xâm nhập vào huyết mạch thì muốn cứu vãn cũng chậm mất rồi.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng thấy gã ngó chòng chọc mà phát ngượng, phải ngoảnh đầu nhìn ra chỗ khác.

Nhan Bách Ba thấy sư huynh cứ nhìn mình mà cười hì hì thì nóng mặt lên, má đỏ đến mang tai miệng lẩm bẩm:

- Lúc này mà sư huynh hãy còn cười được thì thật vô duyên!

Nhưng gã rất thẹn thùng không dám lườm nguýt Đỗ đại hiệp như ngày thường.

Lúc này hán tử thấp lùn phóng ám khí ra càng nhiều, tựa hồ vĩnh viễn không bao giờ hết.

Hương chủ áo vàng bỗng nhiên nghiến răng ken két, lấy trong bọc ra một thanh trường kiếm đen sì không có chút ánh sáng nào. Hắn vung kiếm lên nghe tiếng vù vù. Tuy không nhìn rõ bốn người trong Bách Độc Giáo mà ám khí của hán tử thấp lùn vẫn tới tấp rớt xuống.

Hán tử thấp lùn giật mình kinh hãi, dừng tay lại không phóng ám khí ra nữa.

Nhan Bách Ba lộ vẻ khiếp sợ ngửng đầu lên ngó sư huynh hỏi:

- Chẳng lẽ bọn họ đã luyện thành Tiên Thiên kiếm khí?

Thái Bình đạo trưởng trầm ngâm không trả lời, trong lòng nghi hoặc, đưa mắt nhìn Thiên Cơ hòa thượng. Thiên Cơ hòa thượng cũng lắc đầu tỏ vẻ không hiểu.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Đường Phác Quân Đả Bại Bách Độc Giáo

Du Hữu Lượng muốn nói nhưng lại thôi, lạnh lùng nhìn ra bên cửa sổ.

Trong lúc nhất thời ám khí rít lên veo véo, bao nhiêu tiếng quát tháo đều im lặng mà bầu không khí khẩn trương vô cùng.

Đột nhiên Hương chủ áo lam bên Bách Độc Giáo lấy trong bọc ra một tấm áo lót thật mỏng không hiểu làm bằng gì mặc vào mình trùm hết từ đầu đến chân.

Hắn tiến vào đám bụi vàng, nhưng vừa đi được một bước đã rú lên hai tiếng thê thảm, ngã lăn xuống đất, tắt thở. Chỉ trong khoảnh khắc da thịt toàn thân hắn đều tan nát.

Hoàng Y hương chủ la hoảng:

- Sích Lịch Sa! Đúng là Sích Lịch Sa!

Hắn chí gót chân xuống nhảy lùi lại mấy trượng nghĩ thầm:

- Người này đã chế được Sích Lịch Sa của Độc Vương thất truyền hàng trăm năm nay, không hiểu lai lịch của hắn thế nào? Bản giáo đã phí bao nhiêu tâm huyết nghiên cứu lâu năm để chế tạo thứ phấn này mà không thành công. Giả tỷ thằng cha kia chịu quy thuận bản giáo thì thật là một tay trợ thủ đắc lực.

Hoàng Y hương chủ là một tay thâm trầm. Tuy hắn đang ở vào tình trạng nguy hiểm mà vẫn phân tích được ai là bạn ai là thù, không trách chỉ có một mình giáo chủ mà lãnh đạo được quần hùng trong Bách Độc Giáo.

Hán tử thấp lùn ngang nhiên hỏi:

- Băng tằm ty là một báu vật có thể tránh được nước lửa, ngừa các chất độc khắp thiên hạ! Ha ha! Thế mà không chống nổi đám bụi vàng của tại hạ, thì ra tiếng đồn đã sai sự thực. Bách Độc Giáo đồ tự xưng là những tay

https://thuviensach.vn

đại hành gia về phóng độc khắp võ lâm, vậy mà có chút phấn vàng của lão gia cũng không nhận ra được. Quân đê tiện kia! Sích Lịch Sa giết người là thế này ư?

Hoàng Y hương chủ run lên nghĩ thầm:

- Sích Lịch Sa giết người một cách bá đạo! Trong độc kinh có chép nó giết người như sét đánh, toàn thân nạn nhân bị cháy đen. Xem chừng thứ bụi vàng này không phải là Sích Lịch Sa, nhưng nó có thể xuyên qua tấm áo thiên tằm làm cho người chết thì nó là một độc vật tuyệt thế vô song!

Nguyên Lam y hương chủ vừa mặc tấm áo mỏng đó chế bằng một thứ tơ băng tằm ở đỉnh núi Bắc thiên. Con băng tằm sinh trưởng ở trên núi cực hàn, mười mấy năm nó mới trưởng thành. Gặp ngày xuân phân thì nó kéo kén mà ở. Mười mấy năm mới có một lần thật là khó kiếm. Núi Bắc thiên quanh năm tuyết đọng mà lại hiểm trở trèo lên rất khó. Muốn đủ tơ để chế thành tấm áo phải biết tìm bao nhiêu băng tằm, nên tấm áo này là một báu vật rất hiếm.

Hán tử thấp lùn lại nói:

- Bách Độc Giáo phóng chất độc hại người thì bữa nay nếm thủ đoạn của lão gia. Lão gia dùng độc công độc. Đó là thiên đạo tuần hoàn, báo ứng không sai.

Hán tử nói mấy câu sau vẻ mặt rất bi phẫn, giọng nói phát run.

Bách Độc Giáo đồ không phản ứng chi hết. Hán tử la lên:

- Bách Độc Giáo không biết sợ trời đất. Hoàng Y hương chủ địa vị tôn cao như vậy mà sao chỉ là cái bị thịt hay là giống con ma đen rụt đầu rụt cổ? Thật là quân đê hèn!

Hoàng Y hương chủ bị đối phương sỉ nhục trầm ngâm không nói gì cả. Hắn nhận thấy hiện giờ không có biện pháp nào phá giải được bụi vàng chỉ có cách nghĩ rút lui, nên không khiêu khích nữa.

Thái Bình đạo trưởng chợt nhớ ra điều gì liền quay sang nói với Thiên Cơ hòa thượng:

- Bọn Bách Độc Giáo chúng nhất định đã lấy được hắc thiết kiếm có đá nam châm dùng làm hấp lực làm cho ám khí bay loạn cả lên.

Thiên Cơ hòa thượng nói:

https://thuviensach.vn

- Thái Bình huynh! Nếu thế thì Long Vân Kiếm Khách của phái Điểm Thương đã bị hại rồi ư?

Thái Bình đạo trưởng gật đầu không nói gì cả.

Hoàng Y hương chủ chợt động linh cơ la lên:

- Họ Đường kia! Người có giỏi thì đón tiếp một chưởng của bản hương chủ!

Hán tử thấp lùn họ Đường ngang nhiên xuyên qua làn bụi vàng nhảy xuống lầu đứng trước ba tên hương chủ Bách Độc Giáo.

Hoàng Y hương chủ mừng thầm nghĩ bụng:

- Nghe giọng nói thằng cha này thì hiển nhiên hắn có mối thù với bản giáo.

Mình đã không dùng được hắn thì cũng không nên để cho hắn sống. Ta phải dụ hắn ra để hạ độc thủ!

Hoàng Y hương chủ quyết định rồi toan phát chưởng đánh ra thì Bạch Y hương chủ đứng bên đã phóng chưởng ra trước.

Hán tử họ Đường xoay tay nghênh địch. Sầm một tiếng vang lên. Bạch Y hương chủ vẫn đứng yên không nhúc nhích mà hán tử họ Đường loạng choạng người lùi lại ba bước. Bàn tay máu chảy đầm đìa nhỏ xuống vạt áo.

Thiên Cơ hòa thượng rung động vạt áo vọt người lên. Hiển nhiên nhà sư nhảy về mé hữu. Người còn ở trên không đột nhiên xoay người để tránh đám bụi vàng rồi hạ mình xuống lầu. Tư thế coi rất đẹp mắt.

Thiên Cơ hòa thượng thân thể to lớn mà nhẹ tựa cánh hồng, chuyển mình trên không bằng một thân pháp kỳ diệu. Đó là tâm pháp Long Phi Cửu Thiên một công phu độc đáo của phái Côn Luân.

Thiên Cơ hòa thượng hạ mình xuống rồi thấy hán tử họ Đường vẫn đứng yên, bàn tay dường như bị thương nặng, máy chảy không ngớt. Mà máu lại sắc đen chứ không một chút sắc đỏ nào.

Thiên Cơ hòa thượng cả kinh nói:

- Đường thí chủ! Mau mau phong tỏa đường hô hấp để chất độc phải xâm nhập vào trong thân thể.

Bạch Y hương chủ lạnh lùng nói:

- Bây giờ thì muộn mất rồi!

https://thuviensach.vn

Hán tử họ Đường cười khanh khách nói:

- Làm gì mà muộn? Người theo đuổi ông bạn áo xám xuống hoàng tuyền cho có bạn đồng hành!

Thiên Cơ hòa thượng sửng sốt. Bạch Y hương chủ cảm thấy bàn tay đau buốt, hơi thở không thông té huỵch xuống đất. Cặp mắt lồi ra tướng mạo rất dung dữ nhưng đã tắt hơi rồi.

Hoàng Y hương chủ trong lòng kinh hãi vì vừa rồi Bạch Y hương chủ đã dấu độc châm trong bàn tay đã đả thương hán tử họ Đường và chắc hẳn phải chết ngay, không ngờ diễn biến đột ngột xảy ra trái với sự tiên liệu của mình, Bạch Y hương chủ lại chết ngay lập tức.

Hán tử họ Đường thò tay vào trong bọc lấy ra mấy viên thuốc bỏ vào miệng nuốt rồi hỏi:

- Còn vị nào muốn cho thỉnh giáo?

Hoàng Y hương chủ lẳng lặng không nói gì. Lúc này bọn Thái Bình đạo trưởng đã đi theo đường vòng xuống lầu. Một tăng một đạo lừng danh thiên hạ thấy hán tử họ Đường thi triển thần oai thì trong lòng rất sung sướng vì lẽ Trung nguyên đã có một vị đại sư về độc đạo thì bọn Bách Độc Giáo khó mà hoành hành được nữa.

Hán tử họ Đường lại nói:

- Đường Phác Quân này là một tên vô danh tiểu tốt trong võ lâm. Ha ha!

Bách Độc Giáo các người đánh không lại một tên vô danh tiểu tốt mà lại hòng đấu với hai vị đại hiệp lừng danh cửa phật có khác gì trứng chọi với đá?

Hoàng Y hương chủ thấy cách hạ độc của hán tử họ Đường cực kỳ quái dị, nên dù công lực của hắn hơn đối phương nhiều mà không dám động thủ.

Giữa lúc ấy đột nhiên một trận gió nổi lên khiến cho làn bụi vàng dày đặc bị thổi tan đi bốn phía.

Hán tử họ Đường lộ vẻ khẩn trương sắc mặt biến đổi mấy lần dường như đang nghĩ một quyết định lớn lao.

Thái Bình đạo trưởng và Thiên Cơ hòa thượng cũng hoang mang vô cùng, vội xoay mình ngó lại thì sau lưng chẳng thấy một ai.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, lắc đầu tự nghĩ:

https://thuviensach.vn

- Lớp bụi vàng vừa dày vừa nhẹ, và chưởng phong quạt đi hết ngay thì người phát chưởng công lực phải đến trình độ siêu phàm nhập thánh.

Hán tử họ Đường nét mặt nghiêm nghị móc túi lấy mồi lửa thắp lên mấy ngọn liệng ra không gian. Bỗng mọi người ngửi thấy một mùi hôi tanh. Làn mù vàng biến thành nước rớt xuống hết.

Thiên Cơ hòa thượng thở dài nghĩ thầm:

- Nếu làn mù vàng đó mà bay đi các nơi thì làm hại biết bao nhiêu người?

Lửa nóng là khắc tinh của nó, như vậy bản lĩnh của họ Đường thành ra vô dụng!

Hán tử họ Đường ngoài miệng vẫn không chịu kém, lớn tiếng hô:

- Loài rùa kia! Đừng đắc ý vội! Lão gia còn nhiều trò chơi khác!

Bọn Bách độc hương chủ không nói gì.

Thái Bình đạo trưởng ngoảnh nhìn bốn phía, trong lòng rất đỗi khẩn trương nghĩ thầm:

- Bọn hương chủ Bách Độc Giáo tuy lợi hại nhưng công lực không thể thắng được Thiên Cơ hòa thượng và ta. Vừa rồi người nào đã phóng chưởng ra đó công lực hắn cao thâm không thể lường được.

Giữa lúc ấy bỗng nghe đánh huỵch một tiếng. Hai bóng người thấp thoáng nhảy từ trên lầu nhảy xuống. Thân người trước nhanh như điện, vừa thoáng cái đã mất hút.

Bọn giáo chúng cùng hương chủ Bách Độc Giáo sửng sốt ôm lấy thi thể người chết nằm dưới đất cướp đường mà chạy.

Mọi người thấy một hán tử lối tuổi đứng sững trước mặt. Hán tử liếc mắt nhìn mọi người khi mục quang y ngó tới Du Hữu Lượng y hơi biến sắc.

Thái Bình đạo trưởng cúi đầu nói:

- Các hạ ra tay đánh lui người phóng chưởng vừa rồi giải vây cho bọn bần đạo. Bần đạo xin có lời cảm tạ!

Hán tử vội đáp lễ nói:

- Xin đạo trưởng đừng khách sáo. Giữa tại hạ và quý giáo vốn có mối liên hệ sâu xa, có thể kể như người một nhà.

Đoạn y tiến lại trước mặt Thiên Cơ hòa thượng ở phái Côn Luân.

https://thuviensach.vn

Thiên Cơ hòa thượng chắp tay chào:

- Bần tăng không dám!

Hán tử trung niên trầm ngâm một lúc rồi mặt lộ vẻ thê lương cất giọng âm trầm nói:

- Võ lâm thiên hạ sắp bước vào vòng đại loạn! Võ Đương và Côn Luân là những môn phái lớn để bình định giang hồ, diệt trừ tàn bạo. Công cuộc này trông chờ vào đạo trưởng rất nhiều.

Y nói xong phóng tia mắt nhìn chằm chằm vào mặt Du Hữu Lượng. Du Hữu Lượng thấy hán tử dòm ngó cũng hơi khó chịu liền tiến lên một bước hỏi:

- Tại hạ xin thỉnh giáo tôn tánh đại danh là gì? Dường như huynh đài đã gặp tiểu đệ?

Hán tử trung niên nghĩ thầm:

- Gã thiếu niên này thật là thâm trầm!

Ngoài miệng y đáp:

- Tại hạ là Tô Bạch Phong. Tướng mạo huynh đài rất giống một người bạn của tại hạ. Tai hạ ngờ ngợ thành ra thất lễ, mong huynh đài miễn trách!

Y nói rồi thi lễ cáo biệt, vừa vọt mình đi một cái là đã ra xa mười trượng.

Thiên Cơ hòa thượng sờ cái đầu trọc hỏi:

- Thái Bình sư huynh! Tô Bạch Phong là người như thế nào?

Thái Bình đạo trưởng ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Bần tăng chưa từng nghe nói tới nhân vật này bao giờ!

Thiên Cơ hòa thượng lại nói:

- Y đã đánh lui được người phá tan bụi vàng thì công lực y e rằng khắp thiên hạ chẳng có mấy tay bì kịp!

Thái Bình đạo trưởng nói:

- Cao thủ xuất hiện, không biết là phước hay là họa cho giang hồ.

Thiên Cơ hòa thượng nói:

- Tệ phái sở trường về môn khinh công mà Tô Bạch Phong thí chủ thân pháp mau lẹ còn hơn cả tiểu tăng. Bộ pháp của y có chỗ tương tự như tâm pháp của tệ phái!

Thái Bình đạo trưởng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Theo lời đạo trưởng thì y có tình cố cựu với phái Côn Luân phải không?

Thiên Cơ hòa thượng gật đầu đáp:

- Long Hành Bát Thức là tâm pháp tối thượng của tệ phái, nếu không được chưởng giáo thân hành truyền thụ thì người khác chẳng ai dám truyền cho.

Thái Bình đạo trưởng gật đầu nói:

- Tô Bạch Phong vừa bảo có mối quan hệ sâu xa với phái Võ Đương thì chắc y đã được tôn sư truyền thụ. Y là chưởng bối của mấy gia phái thì trách gì nội công chẳng cao thâm khôn lường. Nhưng bần đạo chưa nghe ai nói tới bao giờ.

Đạo trưởng biến Nhan Bách Ba qua lại giang hồ, kiến thức rộng hơn, đưa mắt nhìn gã, nhưng gã cũng lắc đầu tỏ ý không biết.

Thiên Cơ hòa thượng lại nói:

- Đại sư huynh! Vừa rồi tiểu tăng nói là nếu chúng ta hợp lực thì bản lĩnh địch nhân cao cường đến đâu chúng ta cũng tự vệ được, nhưng bây giờ e rằng không đúng.

Thái Bình đạo trưởng cười ha hả nói:

- Hòa thượng đâm sợ muốn quay về chăng?

Nhưng tiếng cười không được tự nhiên như trước.

Thiên Cơ hòa thượng nghiêm nghị hỏi lại:

- Chưa hàng được ma quỷ thì quay về thế nào được?

- Thái Bình sư huynh! Tệ sư đệ nói cho bần tăng hay là gia sư theo lời mời của quý chưởng môn đi về phía đông bắc. Bần tăng muốn đi xem sao! Sư huynh tính thế nào?

Thái Bình đạo trưởng không phải là người câu nệ mà đầu óc sáng suốt. Đạo nhân thấy thần công của sư phụ không ai sánh kịp mà còn triệu thỉnh chưởng giáo phái Côn Luân đường xa ngàn dặm để cùng đi với, thì nhất định có chuyện kinh thiên động địa. Đạo nhân liền đáp:

- Chủ ý của đại hòa thượng như thế là phải, vậy chúng ta nên đăng trình đi ngay!

Thái Bình đạo trưởng quay sang bảo Nhan Bách Ba:

https://thuviensach.vn

- Sư đệ cứ tiếp tục xuống Trường An tham gia anh hùng đại hội.

Đạo trưởng tưởng Nhan Bách Ba đòi đi kiếm sư phụ, không ngờ Nhan Bách Ba nhu thuận lại gật đầu nói:

- Sư huynh nói phải đó!

Thái Bình đạo trưởng phất tay áo bào từ giã hán tử họ Đường rồi rảo bước ra đi. Thiên Cơ hòa thượng sóng vai cùng đi với Thái Bình đạo trưởng.

Hán tử họ Đường nhìn Du Hữu Lượng và Nhan Bách Ba rồi nói:

- Tại hạ còn muốn đi kiếm Bách Độc Giáo để tỷ đấu!

Y nói rồi cất bước đi liền.

Du Hữu Lượng thở phào một cái nói bằng một giọng rất thành thực:

- Nếu như không được huynh đài cùng mấy vị hiệp sĩ bảo vệ cho thì cái mạng của tiểu đệ đã chết từ bao giờ rồi!

Nhan Bách Ba nói:

- Huynh đài đọc sách thánh hiền, vậy những chuyện giang hồ chẳng nghe tới nữa là xong.

Du Hữu Lượng nói:

- Nhan huynh! Bây giờ trời đã chiều muộn, chúng ta về khách sạn nghỉ ngơi thôi!

Nhan Bách Ba gật đầu khen phải. Sáng sớm hôm sau hai người lên ngựa tiếp tục đi về hướng tây. Đi cho tới lúc hoàng hôn đã thấy thành Trường An ở phía xa xa. Hai người giục ngựa tiến vào cửa thành.

Trường An là cổ đô trải qua bao nhiêu triều đại. Tuy đây là nơi phồn hoa đô hội nhưng quanh thành lũy cao hào sâu.

Nhan Bách Ba rất quen thuộc thành này liền đi trước dẫn đường. Đường xá trong thành người qua lại đông đúc chẳng thiếu gì giang hồ hiệp sĩ. Gã nghĩ thầm trong bụng:

- Văn lão gia tử ở phái Điểm Thương ủy thác cho hai anh em họ Du ở Quang Trung phát thiếp mời võ lâm, lão nhân gia địa vị cực cao đón tiếp những cao nhân còn chưa xuể. Những người chẳng quản đường xa ngàn dặm tới đây hẳn không phải ít, đáng tiếc Du huynh trưởng đây lại không phải là người trong võ lâm để mở rộng tầm mắt trong cơ hội này.

https://thuviensach.vn

Gã quay lại nhìn Du Hữu Lượng thấy chàng ngồi trên lưng ngựa nét mặt thản nhiên, liền khẽ vỗ vào mông ngựa, xuyên qua hai đường phố đến khu rừng nhỏ ngoài thành thì dừng lại.

Nhan Bách Ba nói:

- Đây là Quang trung thư viện. Nho sĩ khắp nơi ở đất Tần đều vào đây đọc sách để chờ ứng thí. ý huynh đài thế nào?

Du Hữu Lượng chắp tay đáp:

- Đa tạ nhân huynh đã có dạ ân cần chiếu cố, nơi đây thanh tịnh rất hợp với ý tiểu đệ!

Nhan Bách Ba gật đầu nói:

- Tiểu đệ ngụ trong đại trạch họ Tạ ở phía đông thành. Lúc nào huynh đài nhàn rỗi xin tới đó chơi. Tiểu đệ rất ưa nghe lời cao luận của huynh đài!

Du Hữu Lượng nói:

- Tiểu đệ ở đây hàng ngày cũng mong mỏi huynh đài giá lâm!

Nhan Bách Ba cả mừng nói:

- Tiểu đệ chỉ sợ làm mất thì giờ của huynh đài. Nếu được kề cận huynh đài là một điều mà tiểu đệ rất mong mỏi...

Mặt gã ửng hồng rồi dừng lại không nói nữa.

Hai người đưa mắt nhìn nhau trong lòng Nhan Bách Ba rất đỗi bâng khuâng nảy tình lưu luyến.

Nhan Bách Ba đứng lại một lúc rồi từ biệt lên ngựa ra đi. Gã đi được vài bước bỗng quay đầu lại nhìn thì thấy luồng mục quang mơ màng đang nhìn ra. Nhan Bách Ba động tâm muốn những quay lại, nhưng tai gã bỗng nghe tiếng vó ngựa mỗi lúc một xa. Du Hữu Lượng đã tiến vào Quang Trung thư viện rồi.

Nhan Bách Ba buông tiếng thở dài rồi giục ngựa chạy nhanh.

Du Hữu Lượng xuyên vào con đường nhỏ trong rừng. Chỉ trong khoảnh khắc chàng đến chỗ cây thưa thớt, bỗng nhìn thấy một tòa nhà lớn màu xanh lộ ra trước mặt.

Chàng liền xuống ngựa lại gõ cửa và nêu rõ ý muốn, chàng liền được dẫn vào.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng nghỉ ngơi một lúc, vừng trăng đầu tháng mới mọc, chàng thong thả bước vào thư viện.

Thư viện này ở trong rừng sâu, đèn lửa nơi tỏ nơi mờ. Chỗ nào cũng có tiếng đọc sách. Các thí sinh hiện giờ đang chuyên chú dùi mài kinh sử. Du Hữu Lượng lắng lặng đứng trước một gốc cây bạch hoa cao ngất, miệng lẩm bẩm:

- Trong thư viện này đầy tử sĩ, thật đáng gọi là sĩ lâm. Những người sớm hôm cần khổ chỉ vì hai chữ công danh. Mình đây trước kia cũng nghĩ vậy. Nhưng hiện giờ...

Trước mắt chàng đột nhiên hiện ra một quầng đỏ như máu mỗi lúc một lan rộng. Chàng lẩm bẩm:

- Lửa! Máu tươi!

Màu hồng dần dần biến đi. Trên mặt Du Hữu Lượng còn lưu lại một nụ cười âm trầm.

Thành Trường An, một nơi cổ đô, tường rất dày vây bọc chung quanh biết bao bậc đế vương anh hùng còn ghi lại dấu vết. Nhưng những cái đó đã trôi theo dòng nước Hoàng hà không trở lại mà chỉ còn trơ lại một tòa cổ thành với cung điện nguy nga lầu rồng gác phượng.

Một buổi sáng sớm, cửa thành vừa mở. Đường phố hãy còn vắng tanh, bỗng một nhà sư đứng tuổi thân thể cao lớn, rảo bước vào thành. Nhà sư này tướng mạo khô ngô tuấn tú, bước chân rất mau lẹ, tiến thẳng vào đứng giữa một đường phố lớn, đảo mắt nhìn quanh một hồi.

Thành Trường An buổi sáng sớm còn là lúc yên tĩnh. Chỉ có mấy nhà hàng dậy sớm kiếm nước rửa rau. Nhà sư đứng tuổi không vào nhà trọ cũng không vào điếm, y đến đứng tựa gốc cây lớn bên cửa thành và lại ngồi tĩnh tọa trên một tảng đá lớn, nhắm mắt dưỡng thần.

Sau không đầy một giờ, thành Trường An bỗng trở nên náo nhiệt. Đường phố tấp nập người qua lại. Các nhà dân khói xanh bốc lên cuồn cuộn. Nhà sư kia vẫn ngồi yên dưới gốc cây không nhúc nhích.

Bỗng nghe tiếng gió ngựa lộp cộp. Ngoài thành có năm người kỵ mã chạy vào. Năm người này ăn mặc ra kiểu nhân sĩ võ lâm, cưỡi toàn ngựa bạch trông càng chóa mắt.

https://thuviensach.vn

Nhà sư ngồi dưới gốc cây mở mắt ra nhìn một cái rồi nhắm lại tiếp tục dưỡng thần.

Năm người cưỡi ngựa tiến vào chưa được bao lâu thì lại thêm hai người cưỡi ngựa nữa tới.

Hai người này vào cổng thành rồi cho ngựa giảm bớt tốc lực vừa đi vừa nói chuyện.

Người mé tả là một hán tử, nước da đen đủi, râu ria xồm xoàm. Còn người mé hữu có vẻ là văn nhược thư sinh hay một chàng công tử. Hai người này cưỡi ngựa đến bên nhà sư.

Hán tử mé tả râu ria xồm xoàm nói:

- Nhị đệ! Nhị đệ hãy coi năm con ngựa bạch ở phía trước. Hiển nhiên là năm tên đệ tử bảo bối của Hoa Sơn đã tới đây!

Thư sinh mé hữu nói:

- Đại ca! Theo ý đại ca thì bao nhiêu anh hùng thiên hạ đến dự đại hội ở Trường An có đem lại kết quả gì không?

Hán tử râu quăn nói:

- Hàng ngày võ lâm kêu gọi hành hiệp trượng nghĩa, chính nghĩa đạo đức gì đều là giả tuốt. Chẳng một môn phái nào là không nghĩ đến tư lợi. Khi có việc trút lên đầu lại muốn đẩy ra. Theo ta nhận xét thì dù có khai hội đến mười lần cũng chẳng làm được trò gì.

Thư sinh hỏi lại:

- Vậy thì chúng ta còn đến đây làm chi?

Hán tử râu quăn nói:

- Nếu không có Thiết Chưởng Du Phương đưa thư nói khích thì ta không đến thật!

Nhà sư ngồi dưới gốc cây nghe đến bốn chữ Thiết Chưởng Du Phương liền mở bừng mắt ra ngắm kỹ lại hai người kia thì hai người này cũng đang nhìn y. hán tử râu quăn ngó vài lần nữa rồi lại giục cho ngựa chạy đi.

Nhà sư nghĩ thầm trong bụng:

- Hai người này chắc là Lương Châu Song Kiếm lừng danh miền tây bắc.

Y nhắm mắt lại miệng lẩm nhẩm:

https://thuviensach.vn

- Thiết Chưởng Du Phương mà đến đây thì vụ án của phái Thiếu Lâm ta có thể kết liễu được!

Sau một lúc ngoài thành có mấy toán người võ lâm tới nơi. Nhà sư nhìn qua một lượt rồi thôi. Bỗng thấy một người ăn mặc ra kiểu thương mại thấp lùn lùn mà béo chùn béo chụt. Người này đi bộ tới nơi quần áo không hề dính chút bụi. Trong tay y cầm một chiếc dù, còn một tay cầm một cái bọc nhỏ dường như là bọc sách vở.

Nhà sư vừa ngó thấy người này liền đứng phắt dậy rảo bước tiến ra giữa đường cản lối đi rồi chắp tay nói:

- A di đà phật! Bần tăng thật có thiện duyên!

Người kia ngoảnh lại trông thấy nhà sư rồi xá dài nói:

- Kính chào nhà sư!

Nhà sư nói:

- Trời tươi đẹp thường nổi phong ba bất ngờ. Người ra cửa không lường được họa phúc. Coi tinh thần thí chủ hoảng hốt tất trong lòng có điều khó giải quyết.

Bần tăng muốn vì thí chủ giải một chữ để coi cho biết có thuận hay không.

Nhà sư dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Muốn như vậy thí chủ phải hóa duyên!

Nhà buôn lùn mập ngó nhà sư bằng cặp mắt lạnh lùng hỏi:

- Hòa thượng có hóa duyên hay thanh tu thì cũng ở trong chùa, sao lại ra đón đường đoán chữ kiếm tiền?

Hòa thượng đáp:

- Sinh tử phú quý tuy do trời định, nhưng nếu người ta biết trước được sớm ba ngày rất có thể biến họa thành phúc, đổi chết ra sống. Nét mặt thí chủ có hai điều lo sợ. Theo bần tăng nhận xét thì...

Nhà buôn lùn mập hỏi:

- Theo hòa thượng nhận xét thì sao?

Nhà sư đáp:

- Bần tăng nhận thấy thí chủ đi chuyến này không được tốt!

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Dưới Gốc Cây Nhà Sư Chiết Tự

Nhà sư vừa nói vừa lắc đầu quày quậy.

Nhà buôn lạnh lùng ngắm nghía nhà sư rồi nói:

- Được lắm! Vậy nhà sư thử đoán cho tại hạ một chữ!

Nhà sư liền dẫn y đến gốc cây, lấy trong tay áo ra một cái ống trúc. Nhà buôn thò tay vào ống lấy ra một cái thẻ cúi xuống nhìn thì là chữ đạo.

Nhà sư coi chữ rồi ngửa mặt lên trời la lên một tiếng úi chào.

Đoạn trỏ vào nhà buôn nói:

- Hỏng bét! Hỏng bét! Tính mạng của thí chủ nguy đến nơi rồi!

Nhà sư sửng sốt giục:

- Hòa thượng nói rõ thử nghe!

Nhà sư đáp:

- Chữ đạo gồm chữ tẩu là chạy đi, và chữ thủ là đầu, thí chủ chuyến này đi Trường An e rằng gặp nạn bay đầu!

Nhà buôn buông tiếng cười lạt, cặp mắt ngó Nhà sư chằm chặp.

Nhà sư không lý gì đến y nữa, cầm ống trúc cất vào ống tay áo.

Nhà buôn đột nhiên vung tay phóng chưởng đánh vào trước ngực Nhà sư nhanh như chớp.

Nhà sư nghiêng mình xoay tay nắm lấy cổ tay của nhà buôn. Hai người đồng thời bị chấn động và lùi lại ba bước.

Nhà buôn lộ vẻ kinh hãi trợn ngược hai mắt, hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Hòa thượng! Hòa thượng là ai?

Nhà sư chắp tay đáp:

- Diêu Đại Thiên Vương! Bần tăng là Pháp Minh!

Nhà buôn nói:

https://thuviensach.vn

- Quả nhiên là hòa thượng. Tại hạ đã được nghe chưởng lực của hòa thượng từ lâu. Bữa nay mới được gặp tại đây. Ha ha! Chùa Thiếu Lâm kể cả chưởng môn phương trượng với hòa thượng nữa là hai đệ nhất cao nhân!

Hòa thượng khẽ hỏi:

- Chúng ta đừng nói chuyện khách sáo giả dối nữa. Bần tăng hỏi thẳng vào vấn đề, các hạ đến Trường An làm chi?

Nhà buôn đáp:

- Bạn hữu võ lâm đều đến cả, chẳng lẽ tại hạ không đến được ư?

Nhà sư hỏi:

- Bách Độc Giáo của các hạ hoành hành trên chốn giang hồ đã lâu rồi, sao còn dùng thuốc độc?

Nhà buôn lùn mập đáp:

- Cái đó hòa thượng đến hỏi giáo chủ của tại hạ!

Nhà sư dặng hắng một tiếng rồi xẵng giọng:

- Diêu Ưng! Anh hùng thiên hạ đến Trường An khai hội, các hạ nên bỏ đi là hơn!

Diêu Ưng hỏi:

- Anh hùng thiên hạ ư? Hừ! Nhưng mấy vị anh hùng đó không coi Diêu mỗ vào đâu!

Nhà sư nói:

- Trong Bách Độc Giáo của quý vị từ bốn vị đại thiên vương đến năm vị hương chủ đều là hạng ma quỷ giết người không gớm tay. Chẳng phải bần tăng đem phép chiết tự để hăm các hạ. Nếu các hạ không quay trở lại mà cứ tiến vào thành Trường An thì sẽ bị nạn đầu một nơi thân một nẻo.

Diêu Ưng cười ha hả nói:

- Trong thành Trường An ai là kẻ đối thủ được với kẻ Vương mỗ, trừ phi hòa thượng cũng nhảy vào vòng chiến!

Pháp Minh hòa thượng đáp:

- Ngày rằm tháng trước phương trượng chùa Thiếu Lâm đã bói một quẻ có ảnh hưởng đến những đại nhân vật trong võ lâm và biết trước bữa nay quần hùng sẽ xuất hiện tại thành Trường An. Các hạ hãy chờ coi!

Diêu Ưng ngửa mặt lên trời cười nói:

https://thuviensach.vn

- Bọn tại hạ không thích nghe bất cứ là quẻ bói gì của phương trượng. Tại hạ chỉ hỏi hòa thượng một câu:

chuyến này tại hạ muốn vào anh hùng đại hội gây chuyện long trời lở đất, vậy hòa thượng có can thiệp hay không?

Pháp Minh hòa thượng cười khanh khách đáp:

- Dĩ nhiên bần tăng không can thiệp nhưng thiếu gì người can thiệp!

Diêu Ưng nói:

- Vậy lão phu đi thôi!

Pháp Minh nói:

- Khi nào Diêu thí chủ mất đầu, bần tăng sẽ đến niệm kinh!

Diêu Ưng không lý gì đến nhà sư nữa rảo bước đi vào. Pháp Minh hòa thượng lại ngồi xuống phiến đá nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này một chàng thiếu niên bước từ từ đi tới. Tuy chàng áo xiêm mộc mạc nhưng cử chỉ ung dung. Chàng chính là Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng đi trên đường không để ý đến nhà sư ngồi chiết tự dưới gốc cây, vẫn cất bước đều đều.

Pháp Minh hòa thượng hé mắt nhìn chàng hé miệng lẩm bẩm:

- Quả là một trang thiếu niên anh tuấn.

Mục quang của nhà sư lướt qua người Du Hữu Lượng rồi dừng lại ở chiếc khăn đội trên đầu. Chiếc khăn này có đính một viên ngọc thạch nhỏ sắc trắng.

Pháp Minh hòa thượng đột nhiên biến sắc định thần nhìn lại, miệng lẩm bẩm:

- A di đà phật! Viên ngọc kia. hỡi ơi! Thật là đi rách đế dày tìm chẳng thấy, thấy ra chẳng mất chút công phu!

Nhà sư còn đang ngẫm nghĩ thì Du Hữu Lượng đã đi qua. Pháp Minh hòa thượng vội lên tiếng:

- Thí chủ! Thí chủ!

Du Hữu Lượng ngạc nhiên quay đầu lại nhìn quanh bốn phía không thấy ai khác thì biết người gọi mình là nhà sư bảo tướng trang nghiêm. Chàng liền tiến lại gần chắp tay hỏi:

- Phải chăng nhà sư kêu tại hạ?

https://thuviensach.vn

Pháp Minh hòa thượng chắp tay đáp lễ hỏi:

- Xin hỏi đại danh thí chủ là gì?

Du Hữu Lượng sửng sốt đáp:

- Tại hạ là Du Hữu Lượng!

Pháp Minh hòa thượng trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Xuân quang hoa nhảy múa, biển lặng ánh trăng tà. Phải chăng Du thí chủ từ bãi sa mạc tới đây?

Du Hữu Lượng lộ vẻ bâng khuâng. Cặp mắt thiền sư mỗi lúc một sáng rực mà Du Hữu Lượng vẫn thản nhiên chắp tay đáp:

- Tại hạ đến đây khảo thí, đại sự. Pháp Minh hòa thượng thần sắc biến đổi nghĩ thầm trong bụng:

- Không hiểu gã thiếu niên này bình tĩnh thật sự hay giả vờ thản nhiên. Nếu quả gã bình tĩnh như vậy thì thật hiếm có.

Nét mặt nhà sư dần dần hòa hoãn lại rồi hỏi:

- Thí chủ có thân hữu nào ở đây không?

Du Hữu Lượng gật đầu hỏi lại:

- Đại sư có điều chi chỉ bảo?

Pháp Minh hòa thượng đáp:

- Bần tăng hành nghiệp gần đây, hàng ngày có đến ngàn người tự tin nhận xét không sai lầm. Bần tăng liếc nhìn thí chủ là một nhân vật phi thường, cuộc thành tựu sau này rất to lớn, nên nhịn không được mới lên tiếng hô hoán.

Du Hữu Lượng ủa một tiếng rồi nghiêng mình nói:

- Đại sư quá khen rồi!

Tâm niệm thiền sư vẫn chưa ổn định hỏi lại:

- Không hiểu Du thí chủ tạm trú nơi đâu? Bần tăng tuy mới gặp thí chủ lần đầu mà cảm thấy như có tình cố cựu. Nếu thí chủ vui lòng cho hay thì lúc bần tăng nhàn rỗi sẽ ghé thăm để nghe lời cao luận.

Du Hữu Lượng trong lòng xoay chuyển ý nghĩ mà vẻ mặt vẫn không hề thay đổi, chàng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tại hạ trọ ở phía tây thành trong một khách sạn nhỏ!

https://thuviensach.vn

Pháp Minh hòa thượng gật đầu không nói gì nữa. Lúc này hai người đối diện.

Viên ngọc thạch coi rõ mồn một không thể lầm được.

Du Hữu Lượng chắp tay nói:

- Tại hạ xin vào thành trước!

Pháp Minh thiền sư chắp tay đáp lễ nói:

- Bần tăng chúc thí chủ bảng hổ đề danh!

Du Hữu Lượng đi xa rồi, Pháp Minh thiền sư vẫn còn ngẫm nghĩ mông lung.

Sau nhà sư quyết định chủ ý, từ từ ngồi xuống.

Lúc này người đi trên đường phố nhộn nhịp không ngớt. Sau khoảng thời gian chừng ăn xong một bữa cơm, bỗng có một người đứng tuổi từ phía đối diện đi tới.

Người này mặc quần áo vải xanh, khí thế uy mãnh. Y đến giữa đường liếc mắt nhìn quanh một lượt rồi từ từ đi về phía bên này đi qua chỗ nhà sư chiết tự.

Pháp Minh thiền sư liếc mắt nhìn thấy y thì cặp lông mày nhíu lại, hiển nhiên có tâm sự lo âu, liền cầm quản bút gõ khẽ vào ống bút hỏi:

- Thí chủ có điều chi khó giải quyết?

Người đứng tuổi dừng chân nhìn Pháp Minh thiền sư ngần ngừ đáp:

- Đại sư...

Pháp Minh thiền sư mỉm cười nói ngay:

- Bần tăng là Pháp Minh có thông hiểu sơ qua về toán số!

Người đứng tuổi dường như cảm thấy thích thú liền tiến lại bên bàn nhìn Pháp Minh thiền sư cười nói:

- Khí độ của đại sư siêu phàm thoát tục. Chắc là một cao nhân ngoài đời!

Pháp Minh thiền sư chắp tay hỏi:

- Bần tăng không dám. Thí chủ muốn hỏi về việc gì?

Người đứng tuổi trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Tại hạ muốn thám thính tin tức của một người.

Pháp Minh thiền sư chấn động tâm thần nói:

- Vậy thí chủ hỏi đi!

https://thuviensach.vn

Người đứng tuổi thủng thỉnh đáp:

- Thật là câu chuyện mờ mịt. Người mà tại hạ muốn nghe tin đó không hiểu tên họ là gì mà chỉ biết hình dáng!

Pháp Minh thiền sư ồ một tiếng, thì người đứng tuổi lắc đầu nói tiếp:

- Tại hạ thật là hoang đường, không dám làm phiền đại sư nữa.

Pháp Minh thiền sư mỉm cười nói:

- Thí chủ cứ hỏi đi đừng ngại chi hết.

Người đứng tuổi nói:

- Tại hạ tuy không biết họ tên người đó mà lại cần hiểu y hạ lạc nơi đâu. Bây giờ đành thế này vậy, tại hạ kiếm một chữ, nhờ đại sư chiết tự để xem nên đi về phương nào mà tìm kiếm.

Pháp Minh thiền sư gật đầu.

Người đứng tuổi liền rút một cái thẻ trong ống trúc lật lên coi thì trên thẻ có viết chữ cổ.

Pháp Minh thiền sư hỏi:

- Chữ cổ này có nhiều cách giải thích, thí chủ cho biết con người mà thí chủ muốn tìm kiếm hình dạng thế nào?

Người đứng tuổi đáp:

- Y là một thiếu niên trạc hai mươi tuổi!

Pháp Minh thiền sư trầm ngâm một lát, người đứng tuổi lại nói tiếp:

- Thiếu niên này tại hạ mới nhìn thấy một lượt mà nhớ được ngay. Y mày thanh mắt sáng. Bao nhiêu vẻ anh tuấn lộ ra cặp mắt.

Pháp Minh thiền sư ngấm ngầm kinh hãi cầm quản bút khẽ gõ rồi đáp:

- Người mà thí chủ muốn kiếm là một thiến niên, chữ thiếu là ít. Vậy chữ cổ phải chiết tự bằng cách rút bớt những phần trong chữ đó đi. Chữ cổ bớt cả trên lẫn dưới thì còn lại chữ mục. Người mà thí chủ muốn tìm kiếm là một thiếu niên. Chữ thiếu hợp lại chữ mục thì thành chữ Tĩnh. Trên chữ cổ là chữ tây, vậy thiếu niên đó đi về phía Tây tỉnh, thí chủ cứ nhằm hướng đó mà tìm kiếm.

Người đứng tuổi thấy Pháp Minh thiền sư giải thích như vậy không khỏi sửng sốt. Mắt y chiếu ra những tia sáng nhìn chằm chằm vào Pháp Minh thiền sư nhưng nhà sư thần sắc vẫn thản nhiên.

https://thuviensach.vn

Người đứng tuổi trầm ngâm một chút rồi chắp tay nói:

- Phép chiết tự của nhà sư rất cao minh. Tại hạ khâm phục vô cùng!

Pháp Minh thiền sư chắp tay lại hỏi:

- Không dám! Quý tính đại danh thí chủ là gì?

Người đứng tuổi thu mục quang về ngần ngừ một lát rồi đáp:

- Tại hạ họ Tô tên gọi Bạch Phong!

Pháp Minh thiền sư nhẩm lại mấy lần rồi không hỏi gì nữa, song trên mặt thoáng lộ vẻ ngạc nhiên.

Tô Bạch Phong ngẫm nghĩ một lúc rồi vái chào nhà sư, từ từ cất bước đi về phía tây.

Pháp Minh thiền sư nhắm mắt ngẫm nghĩ, sắc mặt biến đổi. Sau một lúc bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập, nhà sư dương mắt nhìn lên thì thấy bốn người kỵ mã lao tới rất nhanh. Kỵ mã toàn là những đại hán cường kiện. Bầy ngựa lướt qua làm cho cát bụi tung bay và rung động cả ống trúc cắm thẻ.

Nhắc lại Tô Bạch Phong từ giã Pháp Minh thiền sư rồi, trong lòng xiết nỗi hoài nghi mà không đoán ra được lai lịch nhà sư. Hắn cũng biết thanh danh của mình chưa có gì nổi tiếng giang hồ và chắc nhà sư cũng chưa biết mình.

Tô Bạch Phong còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe sau lưng có tiếng vó ngựa lộp cộp, liền tránh sang bên đường. Bốn người kỵ sĩ lướt qua cát bụi tung bay. Hắn vung tay phủi phủi rồi không để gì đến nữa.

Tô Bạch Phong đi trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà thì thấy mé tả có một tòa tửu lâu lớn. Lá cờ chiêu bài treo trước cửa sổ tung bay phấp phới.

Mùi rượu thơm phức bốc lên từng hồi. Hắn nghĩ bụng:

- Bây giờ mình đi không có mục đích gì, chi bằng hãy ghé vào tửu lầu ăn uống một chút!

Lúc này trong tửu lầu đã đông người, tiếng nói xôn xao phức tạp.

Tô Bạch Phong kiếm một chỗ góc phòng từ từ tiến vào ngồi. Hắn đảo mắt nhìn thì thấy bốn người kỹ mã vừa rồi đã ngồi quanh một chiếc bàn tròn đang ghé vào nhau thì thầm nói chuyện và giơ tay chỉ trỏ.

https://thuviensach.vn

Tô Bạch Phong nhìn về phía tay họ trỏ thì thấy một văn sĩ thanh niên ngồi một mình bên bàn.

Bất giác hắn đưa mắt nhìn văn sĩ hai lần. Văn sĩ dường như cũng chú ý đến hắn thỉnh thoảng lại mỉm cười.

Tô Bạch Phong trong lòng đang tư lự nên không để ý đến văn sĩ này mấy.

Hắn kêu tửu bảo lấy cho hồ rượu thủng thẳng rót uống và ăn mấy món đồ nhắm.

Sau một lúc cửa lầu kẹt mở, một nhà sư đi lên. Chính là Pháp Minh thiền sư.

Pháp Minh thiền sư vừa ngó thấy Tô Bạch Phong liền mỉm cười gật đầu chào.

Trên tửu lầu có đến phân nửa người biết nhà sư, họ chú ý đến Pháp Minh thành ra nói chuyện bớt ồn ào.

Pháp Minh bảo tiểu nhị lấy cho một phần cơm chay rồi lại ngồi xuống.

Lúc này văn sĩ kia đột nhiên đứng dậy. Cả tòa tửu lầu yên tĩnh.

Tô Bạch Phong ngấm ngầm kinh hãi vì nhận thấy văn sĩ kia lai lịch không phải tầm thường nên hắn vừa đứng lên đã làm kinh động mọi người.

Văn sĩ từ từ tiến lại. Bàn Pháp Minh thiền sư ở ngay trước mặt bàn Tô Bạch Phong thiên về mé hữu. Văn sĩ đến trước mặt nhà sư chắp tay thi lễ nói:

- Xin chào đại sư!

Pháp Minh thiền sư vẫn ngồi yên, chắp tay mỉm cười đáp:

- Tôn thí chủ vẫn bình yên chứ?

Văn sĩ hỏi:

- Đại sư không ở chùa hưởng cuộc thanh tu mà lại tới Trường An làm chi?

Pháp Minh thiền sư không trả lời cười mát nói:

- Tôn thí chủ dạo này khí sắc hồng hào, nét mặt vui tươi, chắc hẳn đã làm quân sư cho Bách Độc Giáo mọi sự được thanh tông. Vậy mà vẫn nhận ra được bần tăng, bần tăng xin đa tạ!

https://thuviensach.vn

Nhà sư nói mấy câu này tuy không lớn tiếng, nhưng những người ở tửu lầu đều nghe rõ. Chỉ trong nháy mắt những tiếng thì thào bàn luận nổi lên không ngớt.

Văn sĩ hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Đại sư dạy quá lời!

Hắn chắp tay hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Pháp Minh! Thành Trường An không có việc gì đến lão, vậy lão biết điều thì đi cho lẹ!

Hắn nói rồi lảng đi chỗ khác.

Pháp Minh thiền sư nhắp một hớp trà rồi cười cười nói nói một mình:

- Bản hòa thượng tính tình cổ quái, họ đã nói vậy thì bần tăng lại không sao đi được!

Văn sĩ kia nghe tiếng quay lại ngó hòa thượng bằng cặp mắt giận dữ, nhưng nhà sư lờ đi như không nhìn thấy, cứ cúi đầu xuống ăn cơm chay.

Lúc này cả tòa tửu lâu lại thì thầm bàn tán. Họ giơ tay chỉ trỏ văn sĩ và mỗi người lại nói một câu.

- Y... là quân sư gia của Bách Độc Giáo!

- Có phải là Tôn Công Phi không?

- Đúng là Tôn Công Phi trước kia thanh danh chấn động miền Giang Nam!

- Ngoại hiệu y là Bạch Vũ Linh khi ở trên núi Tử Kim, cười một tiếng mà khiến cho năm địch nhân phải rút lui.

Văn sĩ cứ lờ đi như không nghe tiếng. Trên môi hắn vẫn giữ một nụ cười lạt, lẳng lặng nhìn mọi người trên tửu lâu.

Lúc này cầu thang lầu có tiếng bước chân nhộn nhịp, chủ tiệm đon đả mời chào nói:

- Mời hai vị khách quan ngồi đây!

Hai người đi lên, người đi trước là một nhà buôn thấp lùn mà béo tròn. Phía sau hắn là một chàng thiếu niên phong nhã.

Mọi người chú ý nhìn vào nhà buôn lùn mập rồi kinh hãi thất sắc, ai cũng lẩm bẩm:

- Diêu Ưng đã tới rồi!

https://thuviensach.vn

Chỉ có Pháp Minh thiền sư là hoàn toàn để ý vào người thiếu niên.

Chàng thiếu niên kia đảo mắt nhìn quanh để tìm chỗ ngồi cho vừa ý, rồi tiếng lại bên nhà sư. Mọi người chỉ để hết tâm trí vào Diêu Ưng mà không hề ngó tới thiếu niên.

Thiếu niên nhìn nhà sư thi lễ hỏi:

- Tại hạ ngồi đây được chăng?

Pháp Minh thiền sư đáp:

- Mời Du thí chủ tùy tiện, hà tất phải đa lễ!

Du Hữu Lượng chắp tay ngồi xuống. Chàng bảo tiểu nhị lấy hai món rồi ăn cơm ngay.

Diêu Ưng tiến vào góc lầu ngồi đối diện với văn sĩ. Văn sĩ cười nói:

- Diêu thiên vương cước trình lẹ thiệt, chắc đã đến trước tiểu đệ cả nửa ngày!

Diêu Ưng đáp:

- Tôn huynh có điều chưa rõ. Lúc đi qua Kỳ Yên Sơn, tiểu đệ đã tìm được đường tắt nên đến sớm hơn một chút!

Đột nhiên văn sĩ kéo Diêu Ưng ghé tai thì thầm, rồi thấy Diêu Ưng mặt giận hầm hầm vung tay đập xuống bàn đánh chát một tiếng.

Chiếc bàn bát tiên dầy ba tấc bị bổ sạt một góc trầy như lưỡi dao chém. Lạ hơn nữa là phát chưởng của hắn không đụng gì đến bát đũa ở trên bàn.

Đa số thực khách trong tửu lầu là hào kiệt võ lâm, mọi người coi phát chưởng của Diêu Ưng đều ngẩn mặt ra mà không ai lên tiếng nhưng trong lòng vừa kinh hãi vừa thán phục nghĩ thầm:

- Thiết Chưởng của Diêu Ưng quả nhiên danh bất hư truyền!

Diêu Ưng dùng chưởng chém sạt góc bàn rồi lớn tiếng quát:

- Thái Bình đạo trưởng hắn là cái thá gì? Hắn điên thì lão phu còn điên hơn.

Trong vòng ba tháng mà lão phu không tìm thấy hắn thì không phải là Diêu Ưng!

Mọi người nghe hắn quát liền yên tĩnh lại, và chấn động tâm thần tự hỏi:

- Không hiểu vì lẽ gì mà Diêu Ưng lại muốn kiếm Thái Bình đạo trưởng để quyết sống mái?

https://thuviensach.vn

Thái Bình đạo trưởng là nhân vật nổi tiếng từ bi trong võ lâm lai võ công cao thâm khôn lường. Diêu Ưng sở dĩ căm hờn đạo trưởng vì hương chủ áo xám của Bách Độc Giáo đã bị uổng mạng về tay y.

Pháp Minh thiền sư nghe Diêu Ưng nói câu này thì buông tiếng cười lạt. Diêu Ưng nghe thấy lập tức quay lại trợn mắt nhìn nhà sư rồi cất tiếng the thé hỏi:

- Hòa thượng! Lão cười gì vậy?

Pháp Minh thiền sư không ngoảnh đầu lại chỉ cười lạt nói:

- Bần tăng cười thí chủ tự phụ quá chừng!

Diêu Ưng xẵng giọng hỏi:

- Hòa thượng thử nói rõ hơn được không?

Pháp Minh đáp:

- Diêu thí chủ tuy công lực thâm hậu, nhưng bần tăng nhận thấy thí chủ không chống nổi đường kiếm của Thái Bình đạo trưởng.

Mọi người nghe Pháp Minh nói câu này đều lo thay cho nhà sư đến toát mồ hôi lạnh ngắt. Họ có biết đâu nhà sư chiết tự này là một tay đệ nhất cao thủ phái Thiếu Lâm hiện nay.

Diêu Ưng đứng phắt dậy rảo bước tiến lại còn cách nhà sư chừng năm bước thì dừng chân. Hắn giơ tay lên nói:

- Hòa thượng! Lão gia cảnh cáo hòa thượng đừng dính vào việc người ta và nên mau mau rời khỏi thành Trường An! Bây giờ.. Đột nhiên hắn dừng lại, Pháp Minh hỏi ngay:

- Bây giờ thì làm sao?

Diêu Ưng dằn từng tiếng:

- Bây giờ thì lão gia... ra lệnh cho nhà sư phải cút ngay!

Pháp Minh dương cặp lông mày tựa hồ như muốn đứng dậy, nhưng lại ngồi yên, đặt đũa xuống, ngẩng mặt lên hỏi lại:

- Nếu bần tăng không đi thì sao?

Diêu Ưng từ từ giơ tay lên nói:

- Hòa thượng không đi thì Diêu mỗ phải động thủ!

Pháp Minh cười ha hả nói:

https://thuviensach.vn

- Nếu vậy thì bần tăng e rằng Diêu đại thiên vương không còn cơ hội nào để gặp Thái Bình đạo trưởng nữa.

Diêu Ưng không ngờ câu nói ghê gớm này lại phát ra từ miệng của một người đã xuất gia.

Hắn không biết trả lời thế nào, toan phóng chưởng đánh ra. Song chỉ mới lạng người đi nửa bước thì đột nhiên một lão già lối tuổi chặn lại. Mọi người nhìn ra thì lão chính là chủ quán.

Chủ quán tươi cười lớn tiếng:

- Khách quan có chuyện gì thì nên lấy lời lẽ mà đối xử, hà tất phải động thủ.

Diêu Ưng đưa mắt ngó chủ tiệm, không tiện động thủ. Xong trong lòng hắn lửa giận không nơi phát tiết, đột nhiên hắn giơ tay lên liệng đôi đũa ra. Kình phong rít lên veo véo vọt về phía nhà sư.

Ngờ đâu Pháp Minh thiền sư tựa hồ chẳng để ý gì, cũng không quay đầu lại, bỗng vươn tay chụp lấy đôi đũa trên bàn liệng lại.

Tiếp theo hai tiếng rắc rắc vang lên.

Bốn chiếc đũa đụng nhau rớt xuống đất.

Thủ pháp của nhà sư khiến cho mọi người kinh hãi ngẩn mặt ra, trong võ lâm có công phu nhắm mắt đấu chưởng đã là kỳ lạ. Đằng này Pháp Minh không quay đầu lại mà liệng đũa ra gạt trúng được đũa của đối phương mới thật là hiếm có.

Chủ tiệm lờ đi như không hề trông thấy gì, miệng vẫn cười tươi, chắp tay xá quanh một vòng rồi lớn tiếng nói:

- Bữa nay trong tệ điếm đông đảo cao nhân. Các vị khách quan lại ra chiều hào hứng, tiểu lão rất lấy làm cảm tạ. Hiện trong tệ điếm cất được một vò rượu ngon vậy để mở niêm mời liệt vị nếm thử vài chung.

Rồi lão thét gia nhân:

- Tiểu nhị! Mau lấy rượu ra đây!

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Tô Bạch Phong Đả Bại Ác Ma

Tiểu nhị nghe chủ quán hô liền bưng ra một hồ rượu lớn theo thứ tự rót cho mỗi người khách một chung. Khi tới trước mặt Pháp Minh hòa thượng chủ tiệm cất tiếng hỏi:

- Đại sư cũng nếm một chung được chăng?

Pháp Minh hòa thượng xua tay đáp:

- Bần tăng không thể uống được một giọt!

Nhà sư cười thầm trong bụng:

- Lão này muốn xỏ mình đây. Hắn coi mình là một ông sư phá giới.

Mọi người nâng chung rượu uống cạn và gọi tửu bảo rót thêm nữa.

Du Hữu Lượng ngồi đối diện bên Pháp Minh từ từ nâng chung rượu lên thấy mùi rượu thơm ngát, màu rượu xanh ngát như lá trúc. Chàng ngửa cổ uống cạn chung rượu rồi, Pháp Minh hòa thượng mỉm cười nói:

- Tửu lượng của Du thí chủ cũng khá nhỉ!

Du Hữu Lượng chỉ cười mà không đáp.

Hán tử trung niên Tô Bạch Phong ngồi ở trong góc tửu lầu ở phía xa xa bỗng từ từ đứng dậy liếc mắt nhìn quanh một lượt rồi lại ngồi xuống. Giữa lúc ấy tửu bảo rót đầy cho hắn một chung rượu ngon. Hắn nâng chung rượu lên đặt vào môi mắt vẫn ngó quanh dường như sực nghĩ tới điều gì lại từ từ đặt chung rượu xuống bàn.

Trong tửu lâu lúc này rất nhộn nhịp không ai để ý gì đến Tô Bạch Phong.

Hắn liền ngấm ngầm đổ chung rượu đi.

Hán tử giang hồ gặp được rượu ngon đều uống cho thỏa thích, chỉ trong giây lát họ đã uống hết ba hồ rượu lớn.

https://thuviensach.vn

Tô Bạch Phong đổ rượu đi đứng dựa vào góc tường lặng lẽ đứng một mình, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn trộm Diêu Ưng và Tôn Công Phi.

Chủ tiệm lại sai bưng cho nhà sư một bát miến và cười nói:

- Đại sư không uống rượu thì xin dùng một bát miến chay.

Pháp Minh đón lấy bát miến ăn hai miếng thì thấy mùi rượu thơm sực nức tỏa ra khắp gian phòng.

Đột nhiên một tên trang hán trung niên đứng dậy rồi miệng run bần bật. Gã chưa gì đã ngã lăn ra.

Pháp Minh thiền sư tái mặt la lên:

- Có chất độc!

Trong tửu lâu nãy bỗng yên lặng trở lại. Tiếp theo phân nửa thực khách té nhào. Chỉ còn những người công lực thâm hậu, trong lúc nhất thời chất độc chưa tái phát được.

Bọn Bách Độc Giáo dùng độc một cách khủng khiếp là một điều ai cũng biết rồi, mọi người thấy tình trạng này không khỏi trong lòng xao xuyến, bao nhiêu hào khí đều bị tiêu tan.

Bất thình lình hai người bên bàn ở góc lầu mé tả đứng phắt dậy. Người mé hữu gầm lên một tiếng lướt mình trên không qua bốn, năm chiếc bàn tròn vung tay lên miệng nói:

- Tôn Công Phi! Người thật là một đứa vô sỉ!

Tôn Công Phi cười lạt nói:

- Tôn mỗ đang muốn lãnh giáo những cao chiêu của Lương Châu Song Kiếm đây!

Hắn để hai bàn tay vào trước ngực rồi đẩy mạnh ra.

Lúc này thế lướt mình của Cầu Nhiêm Khách trong Lương Châu Song Kiếm vừa hết độ liền phóng chưởng lực ra. Hai luồng nội lực ngưng tụ mà không tiêu tan. Cầu Nhiêm Khách đang ở trong không gian không tiện thay đổi nội lực, liền đặt chân xuống một chiếc bàn gỗ, hai tay phóng nội lực ra.

Một tiếng rắc vang lên. Cái bàn không chịu đựng được nội lực của Cầu Nhiêm Khách liền đổ xuống.

Tôn Công Phi cảm thấy trong tay tựa hồ nặng lên thì không khỏi kinh hãi.

https://thuviensach.vn

Hắn rít một hơi chân khí rồi lại đẩy nội lực ra.

Cầu Nhiêm Khách toan đẩy nội lực thì đột nhiên trong lòng khiếp sợ. Luồng chân lực chỉ đề tụ đến nửa chừng rồi lại tan đi mất. Tôn Công Phi toan vung song chưởng thì thấy một luồng kình phong rít lên veo véo ở mé bên trái.

Tôn Công Phi biết Lương Châu Song Kiếm cả lão nhị cũng ra tay thì buông tiếng cười lạt.

Hắn rụt tay phải về và xoay lại đánh chênh chếch lên.

Phát chưởng này hắn vận công lực thật mạnh. Đồng thời tay trái cũng phóng chưởng lực ra.

Lương Châu Song Kiếm đều bị chấn động lùi lại hai bước, mà Tôn Công Phi vẫn ung dung như không.

Công lực Tôn Công Phi vẫn chưa ai biết cao thâm đến trình độ nào. Lúc này mọi người đều ngẩn mặt ra.

Công lực của Lương Châu Song Kiếm tuy có sút kém những cao thủ bậc nhất các môn phái lớn, nhưng cũng không phải là hạng tầm thường. Thế mà một mình Tôn Công Phi chọi với hai người mà chiếm được thượng phong thì nội lực của hắn khiến cho ai cũng phải kinh hãi. Dù chưởng môn các phái lớn tới nơi chưa chắc đã thắng được hắn. Trong tòa đại sảnh nhốn nháo cả lên.

Tôn Công Phi buông tiếng cười lạt. Cầu Nhiêm Khách cánh tay tê chồn, trong lòng ngấm ngầm sợ hãi, và cảm thấy bụng nóng như lửa đốt. Y biết là chất độc đã sắp phát tác mà không kiềm chế được liền gầm lên:

- Tôn Công Phi! Bọn ta với người không có thù oán, mà sao người lại hạ độc hãm hại bọn ta?

Tôn Công Phi lạnh lùng đáp:

- Ít lâu nay bản giáo luôn luôn bị thiệt hại nên Tôn mỗ vâng lệnh xuất mã cho các vị hiểu đôi chút!

Cầu Nhiêm Khách cười lạt ngắt lời:

- Tôn Công Phi! Người chớ có ngông cuồng, chúng ta sớm sẽ bắt sống người để đòi thuốc giải!

https://thuviensach.vn

Mọi người nghe câu này cho là có lý, Tôn Công Phi võ công cao cường đến đâu thì một mình cũng khó lòng địch nổi số đông.

Tôn Công Phi vẫn cười lạt. Mọi người tới tấp tiến lại đề tụ chân khí vừa để bức bách chất độc không lan ra được nữa vừa để đề phòng lúc cần thiết là động thủ tấn công được ngay.

Tôn Công Phi chuyển động thân hình lùi lại ba, bốn trượng cất giọng lạnh lùng ca ngợi:

- Giỏi thiệt! Giỏi thiệt. Đã trúng Tiết tiết tán mà còn chống đỡ được như vậy!

Ba chữ Tiết tiết tán vừa nói ra khiến cho mọi người tái mặt. Nguyên Tiết tiết tán là một thứ độc dược mãn tính. Ai trúng phải chất độc này nếu không đúng kỳ hẹn mỗi năm bốn lần uống thuốc giải là chất độc phát tác. Bách Độc Giáo dùng nó để khống chế mọi người.

Tiếng ác của Bách Độc Giáo chưa rõ rệt ở Trung nguyên, nhưng gần đây chúng hạ độc bừa bãi vào bao nhiêu nhân vật võ lâm khiến cho người ta khó nỗi đề phòng. Tôn Công Phi lại dùng chất độc ngấm ngầm gia hại cả những người không thù không oán.

Lương Châu Song Kiếm tính khí quật cường gầm lên:

- Này các vị! Chúng ta hãy liều mạng với hắn rồi hãy tính!

Nói đoạn hai người xông vào trước.

Tôn Công Phi khoa hai tay thành một vòng tròn, đẩy ra một luồng lực đạo cổ quái để ngăn chặn mọi người. Hắn gầm lên một tiếng.

Lúc này Diêu Ưng cũng chạy đến bên Tôn Công Phi.

Tôn Công Phi lạnh lùng nói:

- Các vị hãy khoan để Tôn mỗ giới thiệu!

Hắn trỏ vào Diêu Ưng nói:

- Vị này là Diêu Đại Thiên Vương Diêu Ưng!

Nguyên Bách Độc Giáo sau giáo chủ kế đến bốn vị thiên vương. Dưới thiên vương là các hương chủ, đường chủ. Những thiên vương giữ địa vị tân khách.

Những người thực sự quyền hành là quân sư và năm đại hương chủ. Dĩ nhiên bọn thiên vương công lực cao thâm. Nhưng Tôn Công Phi giữ địa vị

https://thuviensach.vn

mưu sĩ trong bản giáo vừa nội lực thâm hậu, nên còn quyền hành hơn cả bốn vị thiên vương.

Tôn Công Phi quay lại trỏ vào lão già ngoài tuổi giới thiệu:

- Vị này là Hà Tuyên Đình đại thiên vương. Ha ha Hà thiên vương lại là người giúp việc trong tửu điếm này.

Bây giờ mọi người mới tỉnh ngộ vì lẽ gì trong rượu và thức ăn đều có độc.

Cái tên Hà Tuyên Đình ít người biết đến mà chưa nghe ai nói tới. Nhưng hắn đã ở địa vị thiên vương thì nhất định công lực thâm hậu phi thường.

Tôn Công Phi lại trỏ vào hán tử trung niên mé tả nói:

- Vị này là hắc y hương chủ!

Hắn vừa giới thiệu vừa đảo mắt nhìn quanh.

Trong nhà đại sảnh Pháp Minh thiền sư vẫn ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, hai tay chắp lại, nét mặt thản nhiên nên không ai hiểu tình trạng nhà sư như thế nào.

Tôn Công Phi ngó qua mé tả thì thấy Tô Bạch Phong ngồi đấy bất giác hắn cảm thấy trong lòng xao xuyến.

Mé hữu về phía trước còn một chàng thiếu niên. Chính là Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng ngồi gục xuống bàn tựa hồ người trúng độc không nhúc nhích được.

Tôn Công Phi trong lòng ngấm ngầm kinh hãi, bỗng nghe Cầu Nhiêm Khách cất tiếng thóa mạ:

- Họ Tôn kia! Phải chăng người muốn kéo dài thời gian?

Tôn Công Phi hắng dặng một tiếng rồi nổi lên tràng cười khanh khách. Hắn thò tay vào bọc móc ra một cái gói giấy trắng lớn tiếng:

- Lương Châu Song Kiếm cũng chỉ đại khái như các vị mà thôi. Đây là thuốc giải Tiết Tiết Tán. Ai có bản lĩnh thì xông vào cướp lấy mà dùng!

Hắn nói rồi xoay tay lại liệng gói giấy ra phía sau xa đến hơn trượng.

Diêu Ưng và Hà Tuyên Đình mỗi người đứng một bên Tôn Công Phi thành hình chữ nhất, chuẩn bị đối phó với mọi người tiến vào tập kích.

Cầu Nhiêm Khách cặp mắt lấp loáng tức giận thét hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tôn Công Phi! Người còn muốn giở trò gì nữa?

Tôn Công Phi ngửa mặt lên trời cười rộ. Tiếng cười the thé như chọc vào tai.

Mọi người cảm thấy trong lòng chấn động tựa hồ không thở được. Lập tức có hai người ngã lăn ra.

Cầu Nhiêm Khách biến đổi sắc mặt. Y miễn cưỡng hít một hơi chân khí rồi lên tiếng nói:

- Thanh Vân huyền khiếu! Các vị...

Y chưa dứt lời bỗng cảm thấy lợm giọng rồi thổ ra một búng máu tươi. Chân không đứng vững nữa.

Mọi người run sợ tiếng cười làm cho chấn động tâm thần phải đem toàn lực ra để chống đỡ, thì còn nói gì đến chuyện liên thủ tấn công?

Tôn Công Phi công lực cao thâm khôn lường. Tiếng cười của hắn kéo dài không ngớt. Cặp mắt vẫn chòng chọc nhìn vào Tô Bạch Phong, thấy hai mắt y nửa nhắm nửa mở. Hai tay ôm bụng ngồi yên không lộ vẻ gì hoảng sợ. Hắn ngấm ngầm kinh hãi đưa mắt nhìn Pháp minh thiền sư.

Nhà sư hai tay chắp lại, tà áo hơi rung động tựa hồ không có gì khác lạ. Tôn Công Phi không khỏi nao núng lại cười to lên. Một số người không ngăn cản được chất độc lan ra liền té nhào.

Lúc này số người chống được tiếng cười còn rất ít.

Tôn Công Phi vận khí lâu quá sắc mặt đỏ bừng. Hắn toan cười lớn một tiếng nữa để công kích một đòn tối hậu thì đột nhiên Pháp Minh thiền sư từ từ đứng lên gầm một tiếng thật to, như tiếng sét nổ giữa trời. Chân khí của nhà sư có thể làm cho tan bia vỡ đá. Tôn Công Phi bỗng thấy trái tim đập thình thịch phải dừng tiếng cười lại. Bây giờ chỉ còn lại mấy người đều cảm thấy tứ chi mỏi mệt, ngồi cả xuống đất, hết sức vận khí điều dưỡng.

Tôn Công Phi mắt chiếu ra những tia tinh quang, nhìn chằm chặp vào mặt Pháp Minh thiền sư.

Pháp Minh thiền sư mặt lạnh như băng nói:

- Tôn thí chủ hạ độc để hại một mình bần tăng thì chẳng sao, nhưng muốn trong một mẻ lưới quét hết anh hùng võ lâm thì bần tăng chẳng thể nào không can thiệp được!

https://thuviensach.vn

Tôn Công Phi biến sắc lạnh lùng nói:

- Tôn mỗ được nghe đại sư là vị cao tăng chùa Thiếu Lâm nhưng muốn thỉnh giáo!

Pháp Minh thiền sư hặng dắng một tiếng rồi nói:

- Tôn thí chủ bất tất phải nhiều lời! Thí chủ cứ việc nhân lúc bần tăng trong người bị trúng chất độc mà phóng chưởng đánh đi. Nếu không thì rồi đây bần tăng tìm nơi tĩnh mịch trục độc ra! Khi đó thí chủ... hà hà.

Nhà sư nói câu này lấy tiến làm thoái. Nhưng Tôn Công Phi là con người gian ngoan, cười lạt nói:

- Đại sư đã nói vậy, tại hạ khi nào chẳng dám tuân theo?

Hắn không chờ Pháp Minh thiền sư nói nữa đã gầm lên một tiếng phóng quyền đánh tới.

Thoi quyền này hắn đã vận chân lực đến tột độ, vì oai danh chùa Thiếu Lâm vĩnh viễn không suy vi, nên Tôn Công Phi không dám coi thường.

Pháp Minh thiền sư chắp hai tay lại rồi đẩy ra. Hai luồng lực đạo mãnh liệt đụng nhau mà nhà sư vẫn không nhúc nhích.

Tôn Công Phi thấy mình đã vận chân lực đến tột độ mà không xô đẩy được Pháp Minh thiền sư thì không khỏi ngấm ngầm kinh hãi.

Hắn gầm lên một tiếng thật to. Tay trái khoanh thành vòng trong tay mặt phóng chưởng đánh ra.

Pháp Minh thiền sư vẫn giữ nguyên thế cũ đẩy hai tay tới. Lần này Tôn Công Phi bị đẩy lùi lại một chút. Hắn định thần nhìn lại thì thấy Pháp Minh thiền sư cả áo tăng bào cũng không lay động.

Tôn Công Phi lùi lại bước nữa. Hắn hít mạnh một hơi chân khí, vạt áo căng phồng lên. Hai tay hắn đặt vào trước ngực.

Đột nhiên hắn liếc mắt nhìn thấy Tô Bạch Phong dương mắt lên, hàn quang chiếu ra bốn phía thì trong lòng không khỏi sửng sốt. Nhưng công lực của hắn rất cao thâm tiếp tục đẩy song chưởng ra.

Pháp Minh thiền sư vung song chưởng lên gạt nhưng luồng lực đạo chưa đụng nhau thì nhà sư đã té xuống, hiển nhiên chất độc phát tác rồi.

Chưởng lực của Tôn Công Phi như sóng cồn lướt thẳng ra xa đánh lùi mấy cái bàn ghế lại.

https://thuviensach.vn

Lúc này Tô Bạch Phong từ từ đứng dậy. Y cất bước tới bên Tôn Công Phi cười lạt nói:

- Họ Tôn kia! Người làm như vậy là quá lắm!

Tôn Công Phi sửng sốt hỏi:

- Người là ai?

Tô Bạch Phong cười lạt nói:

- Dù ta có nói ra người cũng không biết được!

Tôn Công Phi nhíu cặp lông mày, đột nhiên vung quyền đánh ra. Đòn đánh lén này vừa đột ngột vừa thâm độc ngay cả Diêu Ưng và Hà Đình Tuyên đứng ở đằng sau hắn bất giác cũng bật tiếng la hoảng.

Bỗng thấy Tô Bạch Phong hạ thấp tay xuống, rồi phóng ngược lên nhanh như chớp.

Tôn Công Phi rên lên một tiếng, lùi lại ba bước.

Hai lão Diêu, Hà kinh hãi ngẩn người ra. Chúng cũng gầm lên một tiếng nhảy xổ vào phóng chưởng đánh tới thật mạnh.

Không ngờ Tôn Công Phi phóng chưởng ra sau lại đến trước thành ra cả ba luồng chưởng lực bao phủ lấy Tô Bạch Phong.

Tô Bạch Phong gầm lên một tiếng vung tả hữu thiết quyền đánh liền bốn thoi.

Tiếng la thét lanh lảnh lẫn với tiếng quyền phong rít lên veo véo, trong khoảnh thời gian chớp nhoáng này một luồng khói trắng bay lên rồi nổ đùng một tiếng, mãnh đá cùng mảnh gỗ bay tứ tung mà Tô Bạch Phong vẫn đứng vững như một vị thiên thần. Còn Tôn Công Phi cùng hai tên thiên vương bị hất ra bảy tám trượng lộ vẻ cực kỳ kinh hãi.

Làn khói trắng lạt dần rồi tan mất.

Lúc này Pháp Minh thiền sư không thấy tông tích đâu nữa, nhà sư nhân lúc nhốn nháo bỏ đi rồi.

Tô Bạch Phong lạnh lùng nhìn ba người rồi chuyển động thân hình nắm lấy Du Hữu Lượng đang ngồi gục trước bàn rảo bước ra khỏi tửu điếm. Ba tên Tôn, Diêu, Hà dương mắt lên nhìn bóng sau lưng Tô Bạch Phong nhưng không dám ngăn cản lại.

https://thuviensach.vn

Ngoài thành Trường An, ba bóng người lật đật đi trong rừng chuồn ra. Người bên tay mặt là đại hán trung niên, bên tay trái là một nhà sư đứng tuổi. Còn chàng thiếu niên anh tuấn đi giữa. Ba người đó là Tô Bạch Phong, Pháp Minh thiền sư và Du Hữu Lượng.

Pháp Minh thiền sư nhìn Tô Bạch Phong nói:

- Vừa rồi nhờ thí chủ cứu trợ mới thoát nạn, bần tăng tuy suốt đời nghiên cứu võ học mà đây là lần thứ nhất được thấy chưởng lực uy mãnh của thí chủ.

Tô Bạch Phong nói:

- Đại sư quá khen rồi!

Pháp Minh thiền sư lại nhìn Du Hữu Lượng rồi móc trong bọc ra một gói giấy trắng.

Tô Bạch Phong hỏi:

- Cái gì vậy?

Pháp Minh thiền sư mở gói giấy ra nhìn thấy trên đề năm chữ Thất Hiệu Giải Độc Dược, nhà sư cười nói:

- Nói ra lại xấu hổ. Vừa rồi bần tăng nhân lúc hỗn loạn mò lấy được gói thuốc giải độc này!

Nhà sư lấy một viên bỏ vào miệng nuốt, lại đưa cho Du Hữu Lượng một viên và nói:

- Có phải vừa rồi thí chủ đã uống một chung rượu không?

Du Hữu Lượng ồ lên một tiếng rồi đón lấy viên thuốc giải.

Pháp Minh biết Tô Bạch Phong không bị trúng độc, không cần thuốc giải liền chắp tay nói:

- Bần tăng cần đi trước một chút vì phải trở vào thành để coi tình trạng mấy chục hào kiệt võ lâm ra sao và tùy cơ giải cứu bọn họ.

Nhà sư chưa nói dứt lời đã rảo bước đi ngay.

Du Hữu Lượng thấy Pháp Minh đi xa rồi, chàng cầm viên thuốc cất vào bọc.

Tô Bạch Phong trông thấy lấy làm kỳ hỏi:

- Sao huynh đài lại không uống thuốc giải?

Du Hữu Lượng nhìn Tô Bạch Phong rồi đột nhiên hỏi lại:

https://thuviensach.vn

- Tô huynh đã nghe nói tới thuyết:

dĩ độc công độc bao giờ chưa?

Tô Bạch Phong đáp:

- Có phải huynh đài cho thuốc giải cũng là thuốc độc không?

Du Hữu Lượng cười đáp:

- Chính thế! Tiểu đệ không trúng độc mà uống thuốc giải vào há chẳng thành ra trúng độc?

Tô Bạch Phong muốn hỏi lại:

- Pháp Minh thiền sư nói là đã nhìn thấy huynh đài uống một chung rượu kia mà?

Nhưng y lại không hỏi nữa, đứng ngó Du Hữu Lượng như cây ngọc mùa xuân, khen thầm trong bụng:

- Thật khó mà đoán ra được lai lịch anh chàng thiếu niên xinh đẹp và thâm trầm này. Gã đã chịu đựng được một kiếm của Hồng Bào Quái Nhân mà như người không thấy gì. Hiện giờ gã lại trúng độc rõ ràng mà không chịu uống thuốc giải độc. Phải chăng trong mình gã có nội gia thần công vào hạng thượng thặng, chất độc không làm gì được?

Cơn gió nhẹ lướt qua, Tô Bạch Phong và Du Hữu Lượng từ khu rừng ngoài thành đi ra. Cả hai người đều không nói gì và cùng trầm lặng mỗi người theo một ý nghĩ riêng.

Du Hữu Lượng ngẩng đầu trông trời chiều rồi quay lại nói với Tô Bạch Phong:

- Mời Tô huynh hãy đi trước. Tiểu đệ còn có việc gấp phải làm!

Ngờ đâu Tô Bạch Phong cũng quay lại nói:

- Mời Du huynh hãy đi trước, tiểu đệ còn có việc gấp phải làm!

Hai người cùng nói một câu, đều không khỏi bẽn lẽn rồi bật lên tiếng cười chữa thẹn.

Tô Bạch Phong lại nói:

- Đã vậy thì tiểu đệ đi trước một bước!

Rồi chắp hai tay thi lễ từ biệt Du Hữu Lượng rảo bước đi về phía tây. Y đi qua hai khu rừng rậm thì ngoảnh đầu nhìn vào thành Trường An buông tiếng thở dài tự nhủ:

https://thuviensach.vn

- Tô Bạch Phong! Người liệu mà làm việc của người đi!

Y rũ bụi đất bám vào áo, vẻ cương nghị lộ ra ngoài mặt, ngó về đầu non phía tây, miệng lẩm bẩm:

- Từ đây đến núi kia bất quá chỉ đi chừng nửa giờ, nhưng lần này đi rồi chẳng biết còn có thể quay về được nữa không?

Y nhìn bức tường thành ở phía xa xa và cảnh sông nước than thầm:

- Ngày xưa Kinh Kha hát khúc Dịch thủy bi ca từ biệt Thái tử Đan nước Yên rồi không trở về. Bữa nay Tô Bạch Phong này ra đi e rằng tình trạng còn nguy hiểm hơn cả Kinh Kha. Nhưng Kinh Kha lấy cái chết để vẹn đại nghĩa với quốc gia, còn Tô Bạch Phong này mạo hiểm với cái chết chỉ vì hai chữ hư danh.

Y nghĩ tới đây bất giác buông tiếng thở dài. Dãy núi phía tây lô nhô tiếp nối đỉnh núi sương mù. Tô Bạch Phong không muốn nghỉ nhiều hơn nữa, liền băng mình nhảy vọt đi.

Lúc này trên đỉnh núi phía tây có bảy người đang ngồi yên lặng.

Bảy người này ngồi xuống đất cỏ thành hình vòng tròn mà dường như không liên can gì đến nhau. Ai cũng lặng lẽ cúi đầu xuống ra chiều suy nghĩ.

Vầng thái dương mỗi lúc một lên cao. Bóng cây dần dần thu ngắn lại. Trên ngọn núi này, tiếng gió réo lên tựa hồ quỷ khốc thần gào. Sắc mặt bảy người cùng trầm trọng tưởng chừng như vạ lớn sắp đến với họ.

Đột nhiên người ngồi ở đầu phía bắc cất tiếng hỏi:

- Hắc huynh! Trời sắp đúng ngọ, Hắc huynh liệu Triệu Phụng Hào có đến không?

Lão già ngồi bên mặt đỏ như gấc nói:

- Triệu Phụng Hào là người thủ tín. Y nói tới là thế nào cũng tới.

Một người khác nói:

- Đúng thế! Triệu Phụng Hào nói sao đúng vậy. Lão phu vĩnh viễn không bao giờ quên nghĩa cử của y ngày trước ở chốn sơn đầu này. Y đã nói một câu sau cùng:

Triệu Phụng Hào này nếu không đến được thì sẽ cho một tên đệ tử không ai bì kịp để thay Triệu mỗ phó ước. Triệu mỗ kính cẩn cầu chúc bảy vị sống

https://thuviensach.vn

lâu trăm tuổi. Hình ảnh của y còn ghi sâu vào tâm khảm của lão phu!

Một đạo nhân râu quăn ngồi đối diện dương mắt lên hỏi:

- Hai mươi chín năm nay bần đạo tức giận rời khỏi núi Võ Đương và sau khi tuổi đến ẩn cư bên dãy núi Thủy tinh ở Tây thiên. Trong năm trời đi khắp sông to núi lớn cõi Trung nguyên mà chưa tìm thấy một bậc kỳ nam tử thứ hai nào sánh kịp Triệu Phụng Hào.

Người ngồi mé tả đạo nhân là một lão già to béo nói:

- Tiểu để rất đồng ý với Mã đạo trưởng. Những nhân vật võ lâm ở Trung nguyên chỉ có một mình Triệu Phụng Hào là hơn hết. Nghĩ lại ngày trước y bị trúng kiếm của Mã đạo trưởng lại chịu đựng năm phát chưởng liên hoàn của tiểu đệ. Tuy bị té vì chưởng lực của tiểu đệ mà trong lòng tiểu đệ rất khâm phục y.

Một lão đầu trọc ngồi mé hữu đạo nhân vỗ tay nói:

- Chưởng lực của bạn huynh (ông anh béo mập) thâm hậu vô song mà Triệu Phụng Hào đòi tỷ đấu chưởng lực với bạn huynh. Thần hành kiếm pháp của Mã đạo trưởng của phái Võ Đương nổi tiếng nhất trong hoàn vũ mà y cũng đòi tỷ đấu kiếm pháp với Mã đạo trưởng. Nguyên về đởm lược của y cũng đủ khiến cho tiểu đệ khâm phục rồi!

Đạo nhân ngẩng đầu trông lên thì vừng dương đã đứng đầu, y lắc đầu nói:

- Theo bần đạo nhận xét thì thế nào cũng có người đến nhưng chưa chắc có phải là Triệu Phụng Hào. Y đã trúng chưởng của Dương lão huynh mà còn toàn mạng được thì thật là kỳ!

Sáu người kia ngẩng đầu lên thấy mặt trời đã đứng bóng, trong khoảnh khắc này, bầu không khí trở nên khẩn trương. Không ai nói gì nữa mà chỉ để ý đến mặt trời di chuyển từng phân một lên giữa trời.

Đúng giữa giờ ngọ, đầu non xuất hiện một bóng người. Cả bảy người đều thở mạnh một cái miệng lẩm bẩm:

- Đến rồi!

Bóng người kia đến gần còn cách chừng ba trượng, ai nấy đều nhìn rõ thì người này không phải là Triệu Phụng Hào.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Tô Bạch Phong Đánh Đón Cân Não

Bảy người đều nghĩ thầm trong bụng:

- Không chừng đây là khách võ lâm qua đường lại gặp đúng lúc này!

Nhưng người kia vọt thẳng vào chỗ bảy người ngồi. Khi còn cách chừng năm trượng, y dừng bước lại chắp tay xá dài hô:

- Đả biến thiên hạ vô địch thủ!

Bảy người kia nghe bảy chữ này biết ngay là nhân vật của Triệu Phụng Hào gửi tới. Vì ngày trước Triệu Phụng Hào đến đầu núi này cũng hô lên bảy chữ đó.

Đạo nhân râu quăn hỏi:

- Các hạ! Xin các hạ cho biết có mối liên quan gì với Triệu Phụng Hào?

Người kia đáp:

- Tại hạ họ Tô tên Bạch Phong. Triệu lão gia là chủ nhân của tại hạ!

Đạo trưởng nghe nói đến hai chữ chủ nhân liền ồ lên một tiếng nói:

- Té ra các hạ là giác sư của Triệu gia. Tô Bạch Phong ngắt lời:

- Không phải. Tại hạ bất quá là kẻ làm công của Triệu lão gia.

Y vừa nói câu này bảy người kia kinh ngạc xuýt nữa bật lên tiếng la.

Tô Bạch Phong thủng thẳng nói tiếp:

- Đạo trưởng đây chắc là Mã đạo trưởng mà võ lâm thường khen là Thần Phong Kiếm tiên. Tệ chủ nhân mỗi khi nhắc tới kiếm pháp của Mã đạo trưởng là lại lộ vẻ bâng khuâng thở dài nói:

- Luyện kiếm là phải noi gương Mã Thiên Lý!

Mã đạo trưởng vẫn chưa bớt vẻ kinh ngạc nói:

- Tô huynh dạy quá lời!

Tô Bạch Phong quay lại ngó lão già mặt đỏ như gấc nói:

https://thuviensach.vn

- Vị này đúng là Hắc Lâm đại hiệp rồi!

Chàng chắp tay thi lễ.

Lão già ngồi ở mé bắc tiến lên một bước ngắm nghía Tô Bạch Phong chắp tay nói:

- Tô đại hiệp cùng bọn tại hạ chưa từng quen biết, nhưng Triệu Phụng Hào đại huynh bạn tại hạ, đã nói chuyện với đại hiệp, vậy xin hỏi!

Tô Bạch Phong mỉm cười ngắt lời:

- Vị này hẳn là Giản đại hiệp!

Lão tên gọi là Giản Công Lâm.

Tô Bạch Phong xoay mình lại chắp tay thi lễ nói:

- Tô mỗ đến chậm một bước còn được gặp các vị y ước tới đây thật lấy làm hân hạnh...

Chàng đảo mắt ngó thấy một lão già lối năm chục tuổi mà dường như Triệu Phụng Hào chưa nói tới không biết là ai. Chàng còn đang ngơ ngác thì Hắc Lâm hỏi ngay:

- Tô đại hiệp có biết vị này là ai không?

Tô Bạch Phong đáp:

- Tô mỗ tuy chưa được gặp các vị bao giờ, nhưng tệ chủ nhân đã mô tả diện mạo các vị, thoạt trông là biết ngay, chỉ còn vị này...

Hắc Luân ngắt lời:

- Chẳng dấu gì Tô đại hiệp, tại hạ cũng mới biết vị này!

Rồi hắn giới thiệu:

- Mã đạo trưởng thì Tô huynh đã nhận ra rồi. Còn vị này là Giản Công Lâm.

Vị đó là Ngốc Ưng Phương Cang huynh!

Lão vừa nói vừa trỏ vào lão già đầu trọc, Tô Bạch Phong chắp tay thi lễ.

Hắc Lâm trỏ vào lão già gầy khẳng kheo nói:

- Vị này là Diệp Văn Giang!

Lão già gầy đét mở mắt ra. Tô Bạch Phong thấy lão thần quang lấp loáng bụng bảo dạ:

- Triệu gia thường nói lão già họ Diệp này nội lực bền dai lắm, không nên nhìn lão lâu mà tổn hao sức lực.

https://thuviensach.vn

Hắc Luân lại trỏ vào lão già mập ú nói:

- Vị này là Dương Vi, chắc Tô đại hiệp nhận ra rồi!

Tô Bạch Phong mỉm cười đáp:

- Tô mỗ đã được nghe danh Dương đại hiệp là một quyền lực gia nổi tiếng, rồi đây có gặp xin nhẹ đòn cho!

Chàng biết ngày trước Triệu Phụng Hào bị Dương Vi đánh một quyền mà phải thất bại.

Dương Vi lẳng lặng đáp lễ.

Hắc Luân lại trỏ vào lão già mặc áo trắng lối năm chục tuổi giới thiệu:

- Ngày trước Triệu đại hiệp ước hẹn hôm nay còn có Tiền Trọng Hợp đại huynh, nhưng theo lời Lục huynh đây thì Tiền huynh bất hạnh đã tạ thế từ hai năm trước nên y thay mặt phó ước. Lục huynh đây đại danh là Lục Kỳ Xương.

Tô Bạch Phong ủa một tiếng, đưa mắt nhìn Lục Kỳ Xương thở dài nói:

- Tiền đại hiệp đi trước một bước, không còn đến đây phó ước, Tô mỗ trong lòng rất lấy làm tiếc!

Lục Kỳ Xương tiến lên một bước nói:

- Lục mỗ cũng lấy làm tiếc không gặp được Triệu đại hiệp!

Tô Bạch Phong mỉm cười, đột nhiên chàng cảm thấy toàn thân chấn động vì dường như đã gặp Lục Kỳ Xương ở đâu rồi, nhưng trong lúc thảng thốt chàng không nghĩ ra được.

Chàng liền hỏi:

- Xin hỏi Lục đại hiệp xưng hô Tiền đại hiệp bằng chi?

Lục Kỳ Xương hai mắt lấp loáng lạnh lùng đáp:

- Là chỗ bạn chơi!

Y nói câu này chẳng những Tô Bạch Phong kinh ngạc mà bao nhiêu người trong trường đều sửng sốt.

Nên biết cuộc ước hội này là mọi người đem cả thanh danh một đời ra để đánh cuộc. Vị nào không may qua đời rồi thì con cháu đi thay thế. Không ngờ Tiền Trọng Hợp lại ủy thác cho bạn phó ước, mà người bạn này lại chưa thấy tiếng tăm gì trong võ lâm.

https://thuviensach.vn

Tô Bạch Phong bận tâm suy nghĩ mà không nhớ ra đã gặp Lục Kỳ Xương ở đâu! Chàng hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Chắc Lục tiên sinh là chỗ bạn chơi chí thân với Tiền đại hiệp?

Lục Kỳ Xương gật đầu không nói gì.

Tô Bạch Phong cảm thấy trong lòng hoang mang như một khối chì nặng đeo trước ngực. Chàng có tiên cảm như sắp có chuyện gì nhưng hiện lâm vào cuộc đấu sinh tử đến nơi, không rảnh để mà suy nghĩ, chàng ráng trấn tĩnh tinh thần, miệng lẩm nhẩm:

- Tô Bạch Phong hỡi! Bữa nay người vì đại sự của Triệu gia mà tới đây, vậy không thể lơ là được!

Chàng từ từ ngẩng đầu lên thấy bọn Mã đạo trưởng Diệp Văn Gia, Dương Vi, Phương Cang, Hắc Luân, Giản Công Lâm cùng Lục Kỳ Xương đều ngồi nhắm mắt.

Bầu không khí trong trường im lặng như tờ.

Tô Bạch Phong hít mạnh một hơi chân khí. Đột nhiên một ý niệm lướt qua trong đầu chàng, chàng liền cảm thấy trái tim đập mạnh, không nhịn được bật tiếng la hoảng.

Mã đạo trưởng từ từ mở mắt ra. Tô Bạch Phong gắng gượng đè nén tâm tình xúc động cất tiếng:

- Trước khi Triệu gia bảo Tô mỗ phó ước, có dặn Tô mỗ mấy câu!

Sáu người kia cũng mở mắt ra lắng tai nghe.

Tô Bạch Phong nói tiếp:

- Triệu gia bảo Tô mỗ mà thất bại về tay các vị thì lại ước hẹn đến đại hội kỳ sau. Trường hợp may mà Tô mỗ thắng...

Chàng cố ý dừng lại một chút rồi trầm giọng nói tiếp:

- Mời các vị dời gót ngọc đến gặp Triệu gia!

Lục Kỳ Xương đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Hiện giờ Triệu đại hiệp ở đâu?

Tô Bạch Phong mỉm cười đáp:

- Nếu Tô mỗ thắng sẽ dẫn đường cho các vị!

Lục Kỳ Xương sa sầm nét mặt nhưng không nói gì.

Tô Bạch Phong cười thầm trong bụng, ngoài miệng nói tiếp:

https://thuviensach.vn

- Không đó Tô mỗ nói ngay:

Triệu gia! Tiểu nhân may mà thắng được là hay nhất. Bằng không tiểu nhân thất bại đến bị trọng thương hay uổng mạng thì Triệu gia vì tiểu nhân mà làm cho công cuộc còn bỏ dở.

Mọi người lắng tai nghe không ai nói gì.

Nên biết công lực bảy người ngồi đây đều rất thâm hậu nhưng bọn họ đều úy phục Triệu Phụng Hào một cách chân thực, nên chẳng khi nào dám coi thường Tô Bạch Phong. Họ nghe Tô Bạch Phong nói:

Nếu thắng được... họ cũng tin là có thể như vậy. Ai nấy quyết tâm lúc động thủ là phải vận toàn lực, chỉ e lỡ tay một chút là sẽ rất nguy hiểm.

Tô Bạch Phong dần dần bình tĩnh trở lại. Chàng lạnh lùng nói tiếp:

- Tô mỗ còn nói:

suốt đời tiểu nhân chỉ thấy có một quái sự đến nay vẫn chưa tìm ra đáp án. Liệu đại gia có làm ổn thỏa được chăng?

- Lúc đó Triệu gia ngồi nhắm mắt tĩnh tọa không đáp. Hồi lâu đại gia mới nói:

người không nên tiết lộ trước.

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tô mỗ liền nói là công việc của mình có quan hệ đến sự hưng vong và vận mệnh của võ lâm. Nhưng Triệu gia không nói nữa. Tô mỗ liền hỏi:

hiện nay trong võ lâm ai là người bản lĩnh cao cường nhất? Triệu gia ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

công lực người khá lắm nhưng chưa vào hạng nhất đâu. Nếu lão Tà còn sống ở dương gian thì người kém lão một bậc.

Tô Bạch Phong tiếp tục thuật lại cuộc đối thoại giữa chàng và Triệu Phụng Hào.

Tô mỗ hỏi:

- Những nhân vật nào ngang hàng với tiểu nhân?

Triệu gia ồ lên một tiếng rồi gạt đi:

- Người cứ đi đối thủ với bảy vị là biết!

Tô mỗ lại hỏi:

- Còn nhân vật nào khác nữa không?

https://thuviensach.vn

Triệu gia ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Chắc là còn có nhưng ta không biết!

Tô mỗ nói:

- Nửa tháng trước tiểu nhân có tiếp chưởng của một người công lực của người đó còn kém tiểu nhân một chút!

Triệu gia hỏi:

- Sao người lại động thủ với người đó?

Tô mỗ đáp:

- Vì tiểu nhân thấy người đó sát hại môn đồ của phái Võ Đương!

Tô Bạch Phong nói đến đây đột nhiên dừng lại. Người chàng chuyển sang mé tả, bất thình lình phóng chưởng đánh ra. Chưởng phong rít lên veo véo xô về phía Lục Kỳ Xương.

Lục Kỳ Xương hai mắt trợn tròn xoe quét ngang song chưởng từ trước ngực hất ra ngoài. Hai luồng lực đạo đụng vào nhau liền tan ngay.

Tô Bạch Phong mặt lạnh như băng thản nhiên hỏi:

- Lục Kỳ Xương! Tuyệt môn nội công của Tiền Trọng Hợp là môn gì?

Lục Kỳ Xương ngập ngừng:

- Cái đó.. Tô Bạch Phong hắng dặng một tiếng đã thấy sáu người đứng lên vây chàng vào giữa.

Lục Kỳ Xương cười lạt nói tiếp:

- Cái đó là Thiên cân trảo!

Tô Bạch Phong sắc mặt không trấn tĩnh, hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Thiên cố sự vừa rồi Tô mỗ chưa nói hết!

Hắc Luân cười lạt hỏi:

- Tô đại hiệp vừa rồi đánh ra một chưởng là có ý gì?

Tô Bạch Phong dường như muốn nói gì rồi chàng nhẫn nại, cười ha hả đáp:

- Tô mỗ chỉ muốn thử coi Lục huynh đây có đủ tư cách để đại diện cho Tiền Trọng Hợp lão gia không!

Lục Kỳ Xương cười lạt nói:

- Lục mỗ nhận lời ủy thác của Bắc Ông Tiền lão gia lúc lâm chung căn dặn đến tương hội với trang hảo hán thứ nhất trong thiên hạ là Triệu Phụng

https://thuviensach.vn

Hào. Nếu Lục mỗ biết trước Triệu Phụng Hào chỉ phái đầy tớ đến phó ước thì không đi hay hơn!

Tô Bạch Phong mỉm cười hỏi:

- Lục huynh bảo lúc Bắc Ông qua đời nói vậy, nhưng Tô mỗ biết thế nào được!

Lục Kỳ Xương lộ vẻ tức giận nhưng chỉ trong giây lát hắn bình tĩnh lại, nở nụ cười mát rồi ngồi xếp bằng không nhúc nhích. Đột nhiên cả người hắn bị luồng lực đạo vô hình đẩy lên cao chừng nửa trượng rồi từ từ hạ xuống, vẫn giữ nguyên tư thế không thay đổi.

Động tác nhỏ mọn này của Lục Kỳ Xương khiến cho sáu người kia lộ vẻ kinh dị.

Ngốc Ưng Phương Cang không nhịn được la lên:

- Hoạt phật phi thăng! Đây là thủ thức đầu tiên của Bắc Ông!

Lục Kỳ Xương liền kể lại khi hắn được Bắc Ông Tiền lão gia phái đi hội diện, hắn đã hỏi lão làm thế nào để cho người ta chịu tin hắn là đại biểu của Tiền lão?

Hắn liền được lão truyền cho thân pháp Hoạt phật phi thăng.

Tô Bạch Phong nhìn chằm chằm vào Lục Kỳ Xương, mắt chiếu ra những tia hàn quang. Dường như chàng đang ngẫm nghĩ một chuyện gì rất kỳ quái, lại tựa hồ đã phát hiện ra manh mối chuyện gì rất trọng đại, mắt chàng vẫn ngó đăm đăm vào Lục Kỳ Xương.

Lục Kỳ Xương hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Bây giờ chúng ta đã đến đủ rồi!

Tô Bạch Phong bỗng ngắt lời:

- Tuy Tô mỗ không biết rõ Bắc Ông Tiền Trọng Hợp nhưng cũng hiểu y là một bậc đại hiệp đầu đội trời chân đạp đất. Y xuất thân ở chùa Thiếu Lâm. Ngày trước tuy y bị phương trượng chùa này đuổi ra khỏi môn tường, nhưng sau phương trượng bị người Thát Đát vây hãm ở núi Lương Sơn, Tiền Trọng Hợp đơn thân độc mã xông lên núi phóng ba quyền đả bại bốn tên địch. Thiên cố sự này truyền khắp võ lâm. Hễ nhắc tới Tiền Trọng Hợp là mọi người ca tụng y là đại anh hùng đại hào kiệt. Có đúng thế không?

Đạo trưởng râu quăn hỏi lại:

https://thuviensach.vn

- Tiền Trọng Hợp là con người nghĩa hiệp, điều đó đã hẳn rồi, Tô huynh nhắc tới chuyện này làm chi?

Tô Bạch Phong không trả lời hỏi lại:

- Sau khi Tiền lão gia cùng với tệ chủ nhân Triệu lão gia chiến đấu ở đây rồi, các vị còn có ai gặp được Tiền lão gia lần nào không?

Sáu người kia đều lắc đầu. Tô Bạch Phong quay lại hỏi Lục Kỳ Xương:

- Nếu vậy thì khi Tiền lão gia tạ thế, các hạ cũng có mặt tại trường hay sao?

Lục Kỳ Xương đáp:

- Có thì làm sao?

Tô Bạch Phong hỏi vặn:

- Các hạ trông thấy Tiền lão gia tắt thở ư?

Lục Kỳ Xương ngẫm nghĩ rồi hỏi lại:

- Đúng thế thì sao?

Tô Bạch Phong mỉm cười quay lại hỏi sáu người kia:

- Tô mỗ xin hỏi các vị một câu:

phải chăng Bắc Ông Tiền lão gia là người cao vai rộng, cặp lông mày đi chênh chếch lên, bàn tay trái chỉ còn hai ngón là ngón trỏ vào ngón cái?

Cả sáu người cùng gật đầu.

Lục Kỳ Xương quát hỏi:

- Vừa rồi người bảo không biết Tiền Trọng Hợp kia mà? Sao bây giờ lại tỏ ra đã gặp y? Họ Tô kia! Người đừng giở trò gì nữa. Triệu Phụng Hào phái người đến đây phó ước hay sai người đến đây để nói nhăng?

Tô Bạch Phong không lý gì đến thái độ bất nhã của Lục Kỳ Xương chàng lạnh lùng đáp:

- Đúng thế! Vừa rồi Tô mỗ không biết Bắc ông nhưng bây giờ thì biết rồi!

Lục Kỳ Xương lại quát hỏi:

- Người nói nhăng thế mà nghe được ư?

Thần Phong Kiếm Mã đạo trưởng nghiêm trang đứng dậy chặn đường Lục Kỳ Xương:

- Xin Tô huynh giải thích rõ chuyện này!

https://thuviensach.vn

Tô Bạch Phong đáp:

- Các vị vừa nói sau cuộc chiến giữa Triệu lão gia tử và Tiền lão gia, không ai gặp được Tiền lão gia đâu nữa. Bây giờ tiểu đệ nhớ tới một thiên cố sự muốn nói cho các vị nghe...

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tô mỗ theo chủ từ thủa nhỏ. Bình nhật thường được coi Triệu lão gia luyện võ. Có lúc ngấm ngầm học được một chút võ nghệ. Mười năm trôi qua rất mau lẹ.

Sau khi Triệu lão gia chiến đấu sinh tử cùng các vị một trận trở về...

Chàng liếc mắt nhìn Lục Kỳ Xương nói tiếp:

- Từ đó Triệu lão gia hoàn toàn thay đổi tính tình. Hàng ngày lão gia hai tay chắp để sau lưng bước đi bước lại trong vườn ra chiều suy nghĩ điều chi rất chật vật. Lão gia không đi du lịch. Tâm tình lão gia ngày càng trầm trọng, vẻ mặt ngày càng khó. Một hôm vào buổi tối, Tô mỗ đang ở trong phòng mình lén luyện cách không chưởng lực...

Chàng nói đến đây cả bảy người đều ủa lên một tiếng kinh ngạc.

Ngốc Ưng Phương Cang hỏi:

- Đại hiệp bảo không có thầy dậy dỗ mà luyện đến chưởng lực cách không ư?

Tô Bạch Phong đáp:

- Tại hạ lén lút ngó chủ nhân luyện chiêu thức này rồi theo đó rèn luyện. Ban đầu không ăn thua gì, sau tại hạ hiểu thấu đạo lý về vận khí cùng phóng chưởng liền có thể phóng chưởng làm chấn động cây thiết đảm cách xa ngoài ba trượng!

Ngốc Ưng Phương Cang cùng Thần Phong Kiếm Mã đạo trưởng nghe chàng nói đưa mắt nhìn nhau kinh hãi.

Tô Bạch Phong không để ý đến hai người, liền tiếp tục kể:

- Đêm hôm ấy Triệu lão gia kêu tại hạ vào lộ vẻ vui mừng nói:

- Đi nát đế giầy tìm chẳng thấy, thấy ra chẳng mất chút công phu. Hoàng thiên còn thương Triệu phụng Hào mới cho ta tìm được người!

Cả bảy người nghe nói đều ngấm ngầm kinh hãi. Mã đạo trưởng bụng bảo dạ:

https://thuviensach.vn

- Y không có thầy mà ngấm ngầm luyện được đến trình độ phóng chưởng cách không thì thực là bậc kỳ tài trăm năm hiếm có. Triệu Phụng Hào được thượng đế hậu đãi đặc biệt, nên bước đường cùng lại phát giác ra nhân vật kỳ tài này!

Tô Bạch Phong lại nói tiếp:

- Đến đầu năm thứ tám, Tô mỗ lại phát hiện ra được một chuyện!

Chàng đưa mắt nhìn Lục Kỳ Xương rồi nói tiếp:

- Một hôm Tô mỗ đang bò trên một trái núi cao ngất ở sau nhà nhìn trăng tỏ mà luyện cách thổ nạp chân khí thượng thặng. Tại hạ dần dần đi vào chỗ quên mình thì đột nhiên nghe tiếng gầm rất thê thảm ở phía sau!

- Nếu trời có mắt thì họ Dương kia! Người làm thế chẳng được chết yên lành đâu!

- Tô mỗ giật mình kinh hãi. Ngọn núi này rất hiểm trở, nếu không nhờ khinh công thượng thặng thì khó lòng trèo lên được. Tô mỗ nghe rõ âm thanh chỉ cách đó chừng mấy trượng, không nhịn được liền vọt về phía phát ra âm thanh.

Tô Bạch Phong nói đến đây thêm vào câu chuyện lúc trước chẳng có đầu đuôi khiến mọi người không sao hiểu được ý chàng, nhưng cũng biết chàng đã khám phá ra một chuyện bí hiểm trọng đại.

Lại nghe Tô Bạch Phong nói tiếp:

- Giữa lúc Tô mỗ đang tung mình nhảy đi thì thấy một bóng người rú lên một tiếng vì bị một người khác phóng chưởng đánh rớt xuống vực. Người kia ngửa mặt lên trời nổi lên tràng cười ha hả rồi cất bước chạy nhanh như tên bắn.

- Tô mỗ lao đến bờ vực, còn nghe người bị rớt xuống gầm lên:

- Đại gia mà không chết thì còn có phen chạm trán!

- Thanh âm rất cấp bách mà Tô mỗ thở đến năm lần mà người kia chưa rớt xuống đến đáy vực đủ hiểu y đang thi triển môn khinh công cổ quái rất cao thâm để cho tốc độ rớt xuống giảm bớt. Nhưng đến hơi thở thứ sáu thì dưới vực sâu nổi lên tiếng hú thê thảm.

Tô Bạch Phong nói đến đây dừng lại hít một hơi dài rồi kể tiếp:

https://thuviensach.vn

- Khinh công trong thiên hạ chỉ cao thấp ở chỗ chạy nhanh hay chạy chậm mà thôi, nhưng người này rớt xuống có thể làm cho tốc độ giảm thì không phải là thứ khinh công thông thường mà phải ỷ vào khí công kinh hãi thế tục mới làm được như thế. Lúc đó Tô mỗ đứng ngẩn người ra trên sườn núi. Phía dưới toàn đá mọc lởm chởm, ai đã rớt xuống là sẽ chết chứ không nghi ngờ gì nữa.

Tô Bạch Phong dừng lại một giây rồi tiếp:

- Đến đêm thứ ba Tô mỗ đang ngắm cảnh mưa tuyết ở trước sân nhà thì đột nhiên trên mặt tuyết có một đại hán mình mẩy đầy thương tích đang bò tới. Tay mặt đại hán đã gẫy rồi, máu lẫn với bùn đen nhơ nhớp. Đại hán nhích đi từng chút một đến trước chân Tô mỗ, Tô mỗ giật mình kinh hãi vội hỏi:

- Huynh đài có cần tiểu đệ giúp đỡ điều chi không?

- Đại hán há miệng lắp bắp nói không nên lời. Tô mỗ thấy hơi thở đại hán đã yếu ớt, xem chừng khó sống được nữa. Y không nói nên lời, liền thò tay trái ra vạch xuống thềm đá những chữ:

Thuốc chữa nội thương, giải độc!

Mấy chữ này khắc sâu vào thềm đá mấy phân. Bụi đá bay lên tới tấp.

Chỉ lực của đại hán khiến cho Tô mỗ kinh hãi đến ngẩn người.

Tô Bạch Phong nói đến đây dừng lại một chút rồi nhấn mạnh từng chữ.

- Đến lúc bấy giờ Tô mỗ mới nhìn rõ đại hán chỉ còn lại ngón tay cái và ngón tay trỏ.

Bảy người kia kinh hãi thở phào một cái.

Tô Bạch Phong lại kể tiếp:

- Tô mỗ vừa toan đi kiếm thuốc trị thương vừa tự hỏi:

tại sao y lại biết chúng ta đây là người võ lâm và có thuốc trị thương?

- Đại hán kia thông minh tuyệt đỉnh. Y liếc mắt nhìn Tô mỗ rồi giơ tay trỏ lên nóc nhà. Tô mỗ ngẩng đầu ngó lên thấy trong góc nhà có treo tấm thiết bát quái dùng vào việc luyện Bách Bộ Thần Quyền.

- Tô mỗ vội lấy thuốc giải cho đại hán uống. Thứ thuốc này là linh dược Đại Hoàn Tán của Triệu lão gia cất dấu. Trong thiên hạ không còn thứ

https://thuviensach.vn

thuốc nào hay hơn nó. Đại hán uống thuốc trong khoảng thời gian chừng cạn tuần trà thì thể lực đã khôi phục lại đến phân nửa.

- Tô mỗ cho đại hán biết là không có thuốc giải độc và hỏi là chất độc gì thì đại hán tựa như người câm không nói ra lời. Đột nhiên y ngẩng đầu trông thấy ngoài cửa có treo một đôi câu đối:

Cư lộng thất nhi quan thiên hạ Tọa mao ốc dĩ độ càn khôn.

- Ở bên có thự danh:

Thang Âm Triệu Cuồng Nhân.

- Đại hán coi đối liền rồi đột nhiên biến sắc thở dài.

- Tô mỗ còn đang ngơ ngác thì thấy y thò ngón tay vạch xuống thềm đá:

- Cái ơn một giọt nước phải báo đáp cả một giòng suối. Điều ước mười năm từ đây xóa bỏ.

- Tô mỗ thấy đại hán thần công chỉ lực ghê gớm. Trong lòng vụt nảy một ý nghĩ liền hỏi:

- Phải chăng các hạ ở trên đỉnh núi bị người phóng chưởng hất xuống vực thẳm?

- Đại hán hơi lộ vẻ kinh nghi ngó Tô mỗ gật đầu, rồi trở gót bỏ đi.

Tô Bạch Phong nói đến đây quay lại trợn mắt nhìn Lục Kỳ Xương nói:

- Đại hán kia đã nói điều ước mười năm xóa bỏ rồi. Khi Tô mỗ bái biệt chủ nhân, Triệu lão gia tử còn dặn:

Bạch Phong! Người đã đi chuyến này chỉ còn có sáu tay địch thủ!

- Bữa nay có bảy vị ngồi đây thì một vị là bạn thân của Tiền lão gia. Vừa rồi Hắc đại gia có hỏi Tô mỗ tại sao lại đánh Lục lão một chưởng. Bây giờ Tô mỗ giải thích như vậy đã rõ ràng chưa?

Mọi người đều quay lại ngó Lục Kỳ Xương.

Lục Kỳ Xương bỗng ngửa mặt lên trời cười. Tiếng cười của hắn cực kỳ vang động làm rung chuyển cả cành lá.

Trong lúc nhất thời quần hùng không hiểu hắn cười gì đều ngẩn người ra.

Lục Kỳ Xương dừng tiếng cười trỏ vào Tô Bạch Phong lớn tiếng:

- Tô huynh đây đối với Lục mỗ là một nhân vật nhân tài kể chuyện cổ tích giỏi nhất! Ha ha! ha ha! câu chuyện bịa ra đã khéo, bố cục lại càng khéo hơn. Thật là kín đáo không một kẽ hở.

https://thuviensach.vn

Hắn nói đến đây quay đầu lại nhìn sáu người kia tiếp:

- Thưa các vị! Lục mỗ cũng có thiên cố sự muốn kể cho các vị nghe!

Hắn không đợi quần hào phúc đáp đã bắt đầu:

- Năm ấy Bắc Ông Tiền huynh chia tay cùng sáu vị rồi trở về nhà cũ ở Lữ lương sơn. Lục mỗ cùng Tiền huynh đã có mối giao kết từ hai chục năm trước. Lục mỗ lên bái phỏng Tiền huynh gặp nhau ở chân núi.

- Tiền huynh toan lên núi thì gặp Lục mỗ. Bọn Lục mỗ thương nghị cùng nhau đi du sơn ngoạn thủy khắp núi to sông lớn trong thiên hạ rồi sẽ trở về.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Tô Bạch Phong Phát Giác Hồng Bào Quái Nhân

Lục Kỳ Xương kể tiếp:

- Hai người liền lên đường. Khi tới trên ngọn núi hoang, đang chuẩn bị đốt đuốc đi chơi đêm. Tiền huynh bỗng lên tiếng:

- Kỳ Xương huynh! Tiểu đệ cùng Triệu Phụng Hào có cuộc ước hẹn mười năm, nhưng không hiểu thọ mạng của tiểu đệ có sống được mười năm nữa chăng?

- Lục mỗ liền cười hỏi:

- Sao Tiền huynh lại nói vậy? Tiểu đệ coi nội lực của Tiền huynh rất thâm hậu, hiện đang gặp thời cường thịnh thì việc gì mà lo đến thọ mạng?

- Tiền huynh nghiêm nghị nói:

- Chẳng dấu gì Lục huynh, tiểu đệ tính toán số mạng theo bát tự thì bữa nay gặp sao Thiên la, Địa võng khó lòng qua khỏi được.

- Khi đó Lục mỗ cười nói là y mê tín, lập tức kéo y lên núi. Lên đến đỉnh thì đêm khuya vắng người.

Lục Kỳ Xương kể một hơi tới đây, không ngừng lại chút nào thật là thao thao bất tuyệt.

Hắn ngừng lại một giây rồi tiếp:

- Hai người đang thưởng nguyệt thì đột nhiên có tiếng người rú lên thê thảm.

- Nếu trời quả có mắt thì họ Du kia! Người làm thế chẳng được chết yên lành!

Sáu người kia nghe hắn kể tới đây đều sửng sốt vì câu chuyện này cũng tương tự như thiên cố sự của Tô Bạch Phong. Quần hào ngơ ngác nhìn nhau lộ vẻ kinh dị.

https://thuviensach.vn

Lục Kỳ Xương liếc mắt nhìn mọi người rồi kể tiếp:

- Khi đó hai người bọn tại hạ lại nghe tiếng gầm rất thê thảm chói tai, không nhịn được liền vọt tới coi, thì thấy cách đó không xa có một người đang ngó người khác hành động chậm chạp dường như đã bị trọng thương. Người kia phóng chưởng đánh người đó rớt xuống vực thẳm.

- Tiền huynh thi triển thân pháp Bát bộ cản thiền vọt tới cứu nhưng không kịp. Y căm hận người kia tàn độc liền xoay tay phóng chưởng đánh tới. Kỳ ở chỗ người kia không nghinh địch mà lại vọt về bên một khối đá bằng phẳng. Hắn vươn tay ra chụp lấy một con nhân sâm màu lục để đó rồi chuồn vội vào bọc.

- Khi đó Lục mỗ đứng dưới gốc cây theo dõi và cho là người này là vì một con nhân sâm mà gia hại người kia. Coi tình hình còn đoán ra hai người đó là bạn hữu.

Lúc đó Tiền huynh đã nhảy đến sườn núi đang cùng người kia động thủ. Công lực của người kia cao thâm ngoài sự tiên liệu của đối phương. Bắc ông Tiền Trọng Hợp đã đánh mười chiêu mà không chiếm được thượng phong. Đến chiêu thứ ba mươi, Bắc ông ra một chiêu thắng thế, lập tức hạ sát thủ nhưng ngay lúc ấy Tiền huynh la lên:

- Ta trúng độc mất rồi!

- Lục mỗ cực kỳ kinh hãi toan xông ra thì thấy Tiền huynh trong lúc chớp nhoáng này phấn khởi thần oai phóng chưởng đánh rơi người kia xuống sườn núị. Lục Kỳ Xương kể tới đây liền đột nhiên biến đổi sắc mặt thành trầm trọng.

Hắn kể tiếp.

- Tiền huynh nổi lên tràng cười rộ rồi lùi lại. Y vận động chân khí để giữ chất độc khỏi lan ra và lật đật xuống núi.

- Tiền huynh trúng độc khác lạ không hiểu là gì. Không có thuốc giải mà công lực của Tiền huynh không ngăn cản được chất độc rồi y từ giã cuộc đời trong một đêm mưa to gió lớn.

Lục Kỳ Xương kể tới đây buông tiếng thở dài. Hắn nói liên hồi tựa hồ không bịa đặt chút nào.

Sáu người đều tính thầm trong bụng:

https://thuviensach.vn

- Thiên cố sự của Tô Bạch Phong và Lục Kỳ Xương nguyên là một vụ nên có nhiều chỗ giống nhau. Một điểm bất đồng là mấu chốt thiên cố sự này là người rớt xuống vực sâu. Nếu không phải là Tiền Trọng Hợp thì ra Tô Bạch Phong đã bịa chuyện. Trường hợp người rớt xuống đúng là Tiền Trọng Hợp thì Lục Kỳ Xương đã giả tạo và hắn còn bị nghi ngờ là đã dúng tay vào việc mưu hại Tiền Trọng Hợp.

Diệu hơn nữa là nơi xảy ra thiên cố sự khác nhau mà cũng có thể giải thích một cách trót lọt. Cả Lục Kỳ Xương và Tô Bạch Phong đều nghe tiếng người rú thê thảm một câu:

Nếu trời có mắt thì họ Du kia! Người làm như vậy tất chẳng được chết yên lành! Nếu quả Tô Bạch Phong nghe tiếng rú còn cách xa hơn thì lúc chàng chạy tới nơi, người thứ nhất đã bị hất tung xuống vực rồi. Chàng không biết người quyết đấu trên sườn núi là Tiền Trọng Hợp. Giải thích như vậy thì cả hai phương diện đều hợp lý.

Nếu cả hai người họ Lục và họ Tô đều không bịa chuyện thì chỉ là sự hiểu lầm một cách ngẫu nhiên.

Sáu người suy nghĩ không ngớt. Tuy nhiên họ đối với Lục Kỳ Xương ít phần hoài nghi, vì thiên cố sự của hắn chỗ nào cũng hợp lý. Điều thứ hai mà mọi người đã thấy hắn phô diễn thân pháp Hoạt phật phi thăng.

Lục Kỳ Xương lại lớn tiếng:

- Họ Tô đã đến đây phó ước thay Triệu Phụng Hào. Câu chuyện của chúng ta vừa nói ai quấy thì các vị cũng đã rõ rồi. Bây giờ bất tất phải nói huỵch toẹt ra nữa. Chúng ta động thủ đi thôi.

Hắc Luân đứng dậy nói:

- Đúng thế! Tô huynh hãy vạch đường tỷ đấu đi!

Tô Bạch Phong cười đáp:

- Mấy năm nay, Triệu gia đã ghi vào tâm khảm về phát chưởng của Dương huynh. Lão gia dặn tại hạ đừng để lỡ cơ hội xin lãnh giáo!

Dương vi lạnh lùng đáp:

- Xin mời Tô đại hiệp! Dương mỗ sẵn sàng thỉnh giáo!

Tô Bạch Phong hít mạnh một hơi chân khí. Sắc mặt chàng nghiêm nghị vì chàng biết chưởng gia nội lực của Dương Vi đã nổi tiếng thiên hạ vô

https://thuviensach.vn

địch. Trên chốn giang hồ ít người tiếp nổi năm quyền đánh của hắn.

Dương Vi từ từ tiến lại gần năm bước, đưa hai tay lên đặt ở trước ngực.

Tô Bạch Phong vận chân khí vào song chưởng, nhẹ nhàng đẩy ra.

Dương Vi phóng quyền tay mặt đánh ra. Hai luồng nội lực đụng nhau. Tô Bạch Phong cảm thấy bàn tay tê chồn trong lòng ngấm ngầm kinh hãi. Chân lực của Dương Vi cuồn cuộn trút vào qua bàn tay chàng không ngớt. Chòm râu bạc dưới cằm lão rung lên bần bật.

Tô Bạch Phong cảm thấy chân lực đối phương lúc đứt lúc nối. Ban đầu chàng cho rằng lão dùng kế dụ địch, nhưng kế tiếp mấy lần như vậy khiến lòng chàng nghi hoặc. Chàng hít một hơi chân khí thì đột nhiên trước ngực nghẹt thở, và trán toát mồ hôi, không khỏi giật mình kinh hãi, vội ngừng kình lực cho tan đi.

Bình một tiếng. Hai bàn tay của hai người liền phân khai và bị chấn động đảo người đi.

Tô Bạch Phong lại thấy trái tim đập mạnh không ngớt. Chàng lẩm bẩm:

- Mình bị trúng độc mất rồi!

Sau một lát mồ hôi toát ra lòng bàn tay, miệng lẩm bẩm:

- Hiển nhiên có người hạ độc thủ bằng một thứ chất độc rất kỳ dị. Người bị trúng hồi lâu vẫn chưa phát giác. May mà mình hít một hơi chân khí mới hiểu rõ không thì bữa nay chẳng còn đất mà chôn. Bây giờ trúng độc còn nhẹ, muốn trục ra thì phải ngồi yên vận chân khí mới được.

Bỗng lửa giận bốc lên, ngửng đầu ngó mọi người nói:

- Trước nay Triệu gia vẫn coi các vị là anh hùng hào kiệt. Chà chà! Bây giờ mới biết!

Đột nhiên chàng im bặt vì thấy Dương Vi đổ mồ hôi trán, chàng liền nghĩ tới nội lực của Dương Vi vừa rồi chợt đứt chợt nối rất là kỳ quái. Hiển nhiên lão cũng tỏ ra triệu chứng trúng độc. Chàng ngừng lời, trong lòng theo đuổi ý nghĩ:

- Chất độc này thâm hiểm phi thường! Chẳng hiểu Dương Vi đã biết chưa?

Hừ... Lục Kỳ Xương... Lục Kỳ Xương...

https://thuviensach.vn

Trong thời gian chớp nhoáng này, chàng cho là chưa nguy hiểm đến nơi ngay.

Đáng sợ nhất đối phương là hạng người nào không sao đoán ra được! Vốn là người kín đáo chàng tự nhủ:

- Ta phải mạo hiểm như vậy mới được!

Dương Vi từ từ lùi về.

Tô Bạch Phong mắt sáng như điện nhìn quanh một vòng. Bỗng chàng ngửa mặt lên trời nở một tràng cười rộ.

Mọi người thấy vừa rồi nét mặt chàng chợt âm thầm, chợt sáng lên, bây giờ lại nổi lên tràng cười ha hả.

Hắc Luân không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Tô đại hiệp cười gì vậy?

Tô Bạch Phong lạnh lùng đáp:

- Tô mỗ cười Triệu gia nổi tiếng một thời mà bị mất hết uy danh trong trường hợp này!

Hắc Luân biến sắc ra chiều tức giận:

- Tô đại hiệp nói rõ đi. Mất hết uy danh trong trường hợp này là nghĩa làm sao?

Tô Bạch Phong mặt lạnh như tiền, chàng lẳng lặng không đáp.

Mã đạo trưởng ở phái Võ Đương tiến lên một bước nói:

- Tô đại hiệp nên biết trước nay người võ lâm coi danh trọng hơn mạng sống.

Tô Bạch Phong sa sầm nét mặt gầm lên:

- Các vị... các vị thật là đê hèn!

Soạt một tiếng! Mã đạo trưởng rút kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang rung động lấp loáng.

Tô Bạch Phong cười lạt nói:

- Các vị đã hạ độc rồi!

Người chàng né sang một bên. Cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang nhìn chằm chặp vào mặt đối phương.

Lục Kỳ Xương vẻ mặt ngơ ngác.

Mã Thiên Lý cất giọng run run hỏi:

https://thuviensach.vn

- Đại hiệp bảo sao?

Tô Bạch Phong duỗi tay ra, miệng há hốc. Sắc mặt xám lại, hai chân mềm nhũn ngồi phệt xuống đất không nói nên lời.

Mã Thiên Lý hắng dặng một tiếng quay lại hỏi:

- Hắc huynh! Phải chăng Hắc huynh đã hạ độc?

Hắc Luân dường như thấy diễn biến đột ngột vô cùng cũng kinh hãi ngẩn người ra. Nhưng nghe Mã đạo trưởng hỏi vậy, hắn tức giận cặp mắt cơ hồ tóe lửa hỏi lại:

- Mã đạo trưởng! Đạo trưởng nói vậy là có ý gì?

Mã Thiên Lý ngửa mặt lên trời cười dài, không lý gì đến Hắc Luân, miệng lão lẩm nhẩm nói:

- Hắc Luân! Cuộc hội ước bữa nay nhất định chúng ta thất bại rồi. Chính Triệu Phụng Hào thân hành đến phó ước, chúng ta còn đối chọi được, không ngờ.. hỡi ơi... ngày nay chúng ta chẳng còn mặt mũi nào nữa, đành là một chết mà thôi!

Tay mặt lão vung lên, xoay ngược trường kiếm lại toan đâm cổ tự tử.

Bỗng nghe Hắc Luân gầm lên:

- Mã Thiên Lý! Lão nên ăn nói cẩn thận một chút!

Mã đạo trưởng dừng tay lại, ngửa mặt lên trời thở dài nói:

- Triệu đại hiệp! Bần đạo không còn mặt mũi nào nhìn lại đại hiệp nữa.

Đành chờ... đành chờ kiếp sau!

Hắc Luân gầm lên:

- Đạo trưởng căn cứ vào điều chi mà bảo là lão phu hạ độc?

Lục Kỳ Xương cười lạt nói:

- Hắc huynh mang ngoại hiệu là Độc Ông! Ha ha! Thủ đoạn này quả nhiên tàn độc!

Hắc Luân sửng sốt. Lửa giận xông vào tim. Lão hít dài một hơi chân khí, vung tay mặt lên đánh tới Lục Kỳ Xương.

Lục Kỳ Xương tung mình lùi lại phía sau. Miệng hắn cất giọng lạnh như băng nói:

- Hắc huynh! Hắc huynh làm như vậy quả thật chẳng quang minh lỗi lạc chút nào!

https://thuviensach.vn

Hắc Luân xoay mặt lại nhìn mọi người thấy ai cũng lộ vẻ kinh nghi phẫn khích, đăm đăm nhìn mình. Toàn thân lạnh ngắt hắn lớn tiếng quát:

- Các vị...

Đột nhiên hắn cảm thấy trước ngực đau nhói lên. Lời nói chưa dứt, hắn lảo đảo té xuống.

Diễn tiến này khiến cho mọi người càng kinh hãi hơn. Mã đạo trưởng la gọi:

- Hắc huynh!

Lại thấy Hắc Luân da mặt co rúm lại, hắc khí bốc lên. Hiển nhiên hắn trúng phải chất kịch độc.

Mã Thiên Lý tưởng chừng sét nổ giữa trời xanh. Một ý nghĩ vụt qua trong đầu óc. Lão lớn tiếng hô:

- Các vị! Không chừng chúng ta bị trúng độc cả rồi!

Lão từ từ hít một hơi chân khí, thì cảm thấy toàn thân rúng động, không sao đề tụ chân khí được. Tứ chi bách thể trở thành bất lực.

Cùng một lúc mọi người đều phát giác ra tình trạng này, ngơ ngác nhìn nhau.

Hắc Luân đột nhiên trợn hai mắt lên nhìn Mã Thiên Lý miệng lắp bắp:

- Đây là. ... Đây là chất độc vô ảnh mà người ta... thường đồn đại... chúng ta bị trúng nặng quá rồi... không thể vận công được nữa!

Hắn ngoại hiệu là Độc Ông, nên hiểu rất rõ việc dùng độc.

Quần hào nghe nói đến chất độc vô ảnh, trong lòng liền nổi lên mối bi thảm khôn lường.

Nên biết chất độc vô ảnh chỉ nghe đồn đại trong võ lâm. Trong vòng năm năm nay tiếng đồn càng ghê gớm. Tuy chưa một ai thấy qua mà đều biết là chất độc này không phát tác kịch liệt, người trúng phải hồi lâu vẫn chưa biết. Cả người công lực cao thâm cũng chẳng thể phát giác. Sau một quãng thời gian, chất độc thấm vào nội phủ thì nội công ai thâm hậu đến đâu cũng không trục ra được.

Những nhân vật tại trường đều là cao thủ hạng nhất, nội lực không phải tầm thường, nhưng phát giác qua thì đã quá muộn, không thể đề tụ chân lực được nữa.

https://thuviensach.vn

Dương Vi và Tô Bạch Phong vừa trao đổi chưởng, động dụng chân lực mới biết là toàn thân bất lực, đầu óc hôn mê.

Mã đạo trưởng thở dài hỏi:

- Không hiểu ai đã hạ chất độc vô ảnh này?

Mọi người đều có nghi vấn như nhau mà không ai tìm ra được đáp án.

Ngốc Ưng Phương Cang quay lại ngó nhìn Lục Kỳ Xương.

Lục Kỳ Xương lớn tiếng la:

- Phải rồi! Phải rồi! Chính Tô Bạch Phong đã hạ độc thủ!

Mọi người ngơ ngác chẳng hiểu ra sao.

Lục Kỳ Xương nói tiếp:

- Hạ độc rồi lại giả vờ trúng độc. Hắn vừa đánh trống vừa ăn cướp để chúng tạ. chúng ta khỏi nghi ngờ gã.

Hắn đưa mắt nhìn quanh một lượt thấy nghi ngờ trong khóe mắt mọi người chẳng những không vì lời gã nói mà giảm bớt đi mà còn lộ vẻ lo âu, mối hoài nghi càng trầm trọng, đăm đăm nhìn hắn khiến cho hắn không khỏi ngẩn người ra, bẽn lẽn im tiếng.

Dương Vi đột nhiên lên tiếng hỏi:

- Xin hỏi Lục huynh! Phải chăng Bắc Ông Tiền Trọng Hợp cũng chết về chất độc vô ảnh này?

Lục Kỳ Xương biến sắc hỏi lại:

- Dương huynh hỏi câu này là có ý gì?

Dương Vi không đáp từ từ tiến đến bên Phương Cang ghé tai nói nhỏ một hồi.

Lục Kỳ Xương thấy sắc mặt Phương Cang luôn luôn biến đổi mục quang đăm đăm nhìn hắn. Hắn tính thầm cách hành động.

Lục Kỳ Xương thấy Dương Vi và Phương Cang từ từ đi về phía hắn. Trong bụng đã có quyết định, hắn không chờ hai người tới gần đã lướt mình về chỗ Tô Bạch Phong đang ngồi xếp bằng miệng lớn tiếng quát:

- Tô Bạch Phong! Người đã hạ thủ tàn độc, Lục mỗ quyết liều mạng với người!

Hắn giơ song chưởng lên nhắm đánh vào tử huyệt thái dương trên đầu Tô Bạch Phong.

https://thuviensach.vn

Tô Bạch Phong sắc mặt lợt lạt như tờ giấy, ngó thấy Lục Kỳ Xương sắp hạ độc thủ thì giữa lúc ấy Dương Vi đột nhiên khoa chân bước tới trước mặt Lục Kỳ Xương gầm lên:

- Hãy khoan!

Lục Kỳ Xương sửng sốt. Đột nhiên Ngốc Ưng Phương Cang cũng đưa tả chưởng đập vào sau lưng Dương Vi.

Dương Vi gầm lên một tiếng xoay tay mặt lại bằng phẳng đẩy ra.

Lục Kỳ Xương mặt mày thất sắc, phải giơ hai tay lên chống cự.

Quyền lực của Dương Vi nổi tiếng là Di sơn phủ, quả nhiên không phải tầm thường. Hắn nhả chưởng lực ra, chưởng phong rít lên veo véo.

Lục Kỳ Xương trong lúc hoang mang cũng nhả chưởng lực ra nhưng kẻ mạnh người yếu thế đã rõ ràng.

Bản lãnh như Triệu Phụng Hào còn phải chịu chưởng lực của Dương Vi ghê gớm, Lục Kỳ Xương bị chưởng lực kinh thiên động địa của Dương Vi đánh vào hai tay hắn, toàn thân nhũn ra, người lảo đảo lùi lại ba bước, miệng không ngớt thở hồng hộc.

Phương Cang đột nhiên ngửa mặt lên thổ máu tươi ra ngã lăn ra đất.

Dương Vi sắc mặt đen lại trỏ vào mặt Lục Kỳ Xương nói rõ từng tiếng:

- Người mới không bị trúng độc!

Vừa dứt lời người lão đã té nhào.

Lục Kỳ Xương bây giờ mới hiểu vừa rồi Phương Cang nhả luồng hộ tâm chân khí để giúp Dương Vi phóng chưởng đánh mình. Nhưng chân lực kích thích chất độc vô ảnh phát tác hai người không chống được nữa.

Lục Kỳ Xương cảm thấy hai cánh tay tê chồn, trong lòng kinh hãi thầm nghĩ:

- Thằng cha Dương Vi chưởng lực nổi tiếng thiên hạ vô song quả nhiên danh bất hư truyền.

Lúc này bọn Mã Thiên Lý, Giản Công Lâm cùng tiến lại.

Mã Thiên Lý tay cầm trường kiếm không ngớt rung động trầm ngâm hỏi:

- Lục Kỳ Xương! Người là ai?

Lục Kỳ Xương lạnh lùng nhìn đối phương, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười rộ nói:

https://thuviensach.vn

- Vô ảnh chi độc thiên hạ vô song!

Mã Thiên Lý tức giận gầm lên:

- Chúng ta và người chẳng có thù oán gì! Tại sao người lại hạ độc thủ?

Lục Kỳ Xương lạnh lùng nói:

- Thần châu bát ngát duy ngã độc tôn!

Tô Bạch Phong đột nhiên mở mắt Lục Kỳ Xương nói:

- Người. người té ra là người!

Nguyên bữa trước ở trong căn nhà cô độc, Tô Bạch Phong phải một phen kinh hãi vì phát giác ra chưởng môn phái Võ Đương, chưởng môn phái Điểm Thương, Thiết thị huynh ở phái Thiên sơn đều bị độc thủ. Khi có một lão già thần bí mặc áo hồng bào xuất hiện lão ngửa mặt lên trời cười và cũng thốt ra tám chữ:

- Thần châu bát ngát duy ngã độc tôn!

Bây giờ Tô Bạch Phong mới nhớ ra.

Lục Kỳ Xương ngơ ngác một chút rồi đột ngột tỉnh ngộ cười ha hả nói:

- Tô Bạch Phong! Ta bị người nhận ra rồi!

Mã Thiên Lý không hiểu hai người nói chuyện gì. Lúc này Lục Kỳ Xương đã lướt đến trước mặt Tô Bạch Phong.

Mã Thiên Lý hươi trường kiếm đưa ra. Lục Kỳ Xương thấy thế kiếm lướt đi một cách tuyệt diệu. Hắn mà chuyển động thân hình là thanh trường kiếm chụp xuống toàn thân. Hắn không khỏi khen thầm trong bụng, nhưng biết Mã Thiên Lý đã mất hết chân lực. Miệng hắn cười lạt một cái, rung động tay trái một cái.

Mã Thiên Lý liền bị hất sang một bên.

Lục Kỳ Xương sán tới trước mặt Tô Bạch Phong hít mạnh một hơi chân khí rồi nói:

- Tô Bạch Phong! Hôm ấy người đánh ta hai chưởng ta đã nghi là bậc thần tiên cái thế! Bữa nay gặp đây té ra người là đại biểu của Triệu Phụng Hào. Thảo nào người là đại biểu của Triệu Phụng Hào. Nhưng lòng trời muốn cho ta bữa nay quăng một mẻ lưới mà quét được hết...

Tô Bạch Phong thở dài hỏi:

- Tại sao người lại làm như vậy?

https://thuviensach.vn

Lục Kỳ Xương cười rộ đáp:

- Thiên hạ vô song!

Tô Bạch Phong lắc đầu đáp:

- Theo ta nhận xét thì ý người không chỉ có vậy mà thôi!

Lục Kỳ Xương sửng sốt gầm lên:

- Đừng rườm lời nữa!

Hắn giơ tay mặt lên. Tô Bạch Phong lại thở dài hỏi:

- Tên họ thật người là gì?

Lục Kỳ Xương cười rộ đáp:

- Ta nói cho người hay để người chết được yên dạ.

- Lão phu họ Du.

Tô Bạch Phong từ từ nhắm mắt lại hỏi:

- Quả nhiên người đã sát hại Bắc Ông!

Lục Kỳ Xương cười lạt đáp:

- Tô Bạch Phong! Lần trước ta đã tha chết cho người, nhưng lần này ha ha nhất định người phải phơi thây!

Hắn vừa dứt lời đã phóng chưởng đánh xuống đầu Tô Bạch Phong đánh binh một cái.

Bọn Mã Thiên Lý, Giản Công Lâm đều nhắm mắt lại không dám nhìn vào.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này Tô Bạch Phong mắt trợn tròn xoe nhảy vọt lên đánh vù một cái.

Lục Kỳ Xương kinh hãi bật tiếng la hoảng. Tô Bạch Phong vung chưởng đánh mạnh ra.

Lục Kỳ Xương chẳng khi nào ngờ Tô Bạch Phong công lực vẫn còn nguyên vẹn. Lần này chàng lại trá tử mà hắn không phát giác. Hắn bở vía lùi lại, hai tay miễn cưỡng vận toàn lực xô ra.

Hai luồng kình lực đụng nhau, Lục Kỳ Xương bị đánh hất bay đi rớt ra xa ngoài ba trượng.

Người hắn hạ xuống đất lảo đảo mấy cái.

Bọn Mã Thiên Lý thấy cục diện chuyển biến bất ngờ, kinh ngạc đến ngẩn người.

https://thuviensach.vn

Tô Bạch Phong oai phong lẫm liệt, lớn tiếng quát:

- Họ Du kia! Lưới trời lồng lộng người...

Chàng chưa dứt lời đột nhiên Lục Kỳ Xương gầm lên một tiếng thật to, thò tay mặt vào bọc rồi giơ lên không.

Bỗng thấy một đám mây mù sắc trắng tung ra.

Tô Bạch Phong kinh hãi thất sắc. Thân pháp chàng nhanh như gió. Hai tay chàng chụp lấy Dương Vi và Hắc Luân nằm dưới đất, chân phải chàng hất Phương Cang bằng bặng bay ra xa ngoài ba trượng rớt xuống khu đất cỏ. Bọn Mã Thiên Lý cũng chạy lùi ra.

Làn mù phấn theo gió bay đi. Tô Bạch Phong gầm lên một tiếng hai tay đẩy mạnh ra. Nội lực của chàng hùng hậu lướt qua làn mù. Phía sau làn mù tuy không thấy gì, nhưng văng vẳng nghe có tiếng người rên.

Luồng chưởng phong quạt tan làn mù thì không thấy bóng dáng Lục Kỳ Xương đâu nữa.

Tô Bạch Phong thở phào một cái.

Mã Thiên Lý nhìn con người hùng tráng gầm thét gió mây cũng nội lực tan mây vỡ đá không khỏi sợ hãi đến ngẩn người.

Tô Bạch Phong từ từ quay lại nói:

- Vì tại hạ mà xảy ra chuyện hậu hoạn đáng tiếc này. Mã Thiên Lý thở dài nói:

- Tô đại hiệp! Vừa rồi bọn tại hạ đã trách lầm đại hiệp, thật lấy làm áy náy!

Tô Bạch Phong lắc đầu nói:

- Lai lịch của Lục Kỳ Xương thật là phức tạp. Các vị chưa chắc hiểu được nhưng tại hạ đã trải qua một vụ...

Mã Thiên Lý và Giản Công Lâm vừa rồi đã được nghe cuộc đối thoại giữa Tô Bạch Phong và Lục Kỳ Xương mà chưa hiểu đầu đuôi. Bây giờ mọi người thấy Tô Bạch Phong nhắc tới liền chú ý lắng nghe.

Tô Bạch Phong thở dài nói:

- Những nhân vật đầu não các phái lớn trong võ lâm đều chết về tay tên Lục Kỳ Xương này.

https://thuviensach.vn

Chàng liền đem tấm thảm kịch đã trải qua ở trong ngôi nhà cô độc kể lại cho mấy người nghe.

Mã Thiên Lý trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Theo lời Tô đại hiệp thì Lục Kỳ Xương chuyên nghề dăng lưới để quét những cao nhân trong thiên hạ hay sao?

Tô Bạch Phong đáp:

- Chỗ dụng ý của hắn đã rõ rồi, nhưng tại hạ còn ngờ hắn có âm mưu khác!

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Trong Rừng Cây Quái Nhân Xuất Hiện

Mã Thiên Lý nói:

- Chất độc vô ảnh theo lời đồn thì không kịch liệt như mọi chất độc khác. Chỉ cần người trúng phải đừng vận động chân lực hồi lâu thì cũng không thấy gì trở ngại. Nhưng...

Tô Bạch Phong gật đầu ngắt lời:

- Dương đại hiệp và Phương đại hiệp vừa rồi vận dụng chân lực, khí độc xông vào mấy huyết mạch lớn. Còn may ở chỗ nội lực hai vị rất cao thâm, nhưng dù sao cũng phải tìm cách giải cứu ngay tức khắc.

Tuy miệng chàng nói vậy nhưng trong lòng đã biết chất độc vô ảnh nổi tiếng thiên hạ vô song thì chẳng những Dương Vi, Phương Cang, mà ngay cả đến bọn Mã Thiên Lý, Giản Công Lâm, Hắc Luân cũng ít hy vọng sống được. Bất giác chàng lộ vẻ lo âu bồn chồn.

Mã Thiên Lý buông tiếng thờ dài. Tô Bạch Phong lại nói:

- Vừa rồi tại hạ đối chưởng với Dương đại hiệp mới phát huy tám phần nội lực đã biết mình trúng độc. Vì cảnh giác sớm hơn nên trục độc thành công.

Mã Thiên Lý nói:

- Nội công của Tô đại hiệp rất thâm hậu cơ hồ khiến cho bách độc không xâm nhập vào được!

Tô Bạch Phong nhăn nhó cười đáp:

- Nếu không được Phương đại hiệp giúp cho phát hộ tâm chưởng đẩy chân khí để Dương đại hiệp phóng chưởng ngăn cản Lục Kỳ Xương thì lúc ấy dù nội lực tại hạ có luyện đến đả thông huyệt Huyền quang cũng uổng mạng rồi!

https://thuviensach.vn

Chàng từ từ bước tới, đưa tay mặt lên trước ngực Dương Vi, hít mạnh một hơi chân khí để trút vào người y.

Dương Vi mở mắt ra liền. Nội lực y rất thâm hậu lại chân khí ở ngoài dẫn vào tản ra bách thể. Hắc khí trên mặt y nhạt đi rất nhiều.

Tô Bạch Phong lại dùng cách làm cho bọn Phương Cang, Hắc Luân tỉnh lại.

Sau chàng nhìn Mã Thiên Lý nói:

- Việc này không thể chậm trễ được. Chúng ta cần nghĩ cách giải độc ngay.

Mã Thiên Lý buông tiếng thở dài. Lão nghĩ tới vừa rồi hai bên ở vào tình thế đối nghịch mà bây giờ đối phương phải tìm cách giải cứu, bọn lão mấy người đã từ mười năm nay không lúc nào quên được ước hội bữa nay. Chẳng ai ngờ cuộc hội ước lại đưa đến kết quả này, thực khiến lão khôn bề mở miệng.

Tô Bạch Phong đưa mắt ngó Mã Thiên Lý, chàng hiểu ngay tâm lý bọn họ vì chính chàng cũng đến đây ước hội để mang bầu quyết tâm của Triệu gia, chàng không dè địch nhân đã bị thất bại một cách bất ngờ. Có điều thắng lợi này không đem lại sự mong muốn của Triệu gia, huống chi tính mệnh chàng đã được Dương Vi liều mình giải cứu. Chàng chạy đến trước mặt Dương Vi xá dài tận đất nói:

- Mười năm trước Dương đại hiệp đã đánh Triệu gia một chưởng nặng tựa tày non, bữa nay lại biến thành nghĩa sâu dường bể vì đại hiệp đã liều mạng cứu Tô mỗ. Vậy những điều xích mích giữa chúng ta ngày trước nay xin xóa bỏ hết.

Dương Vi mỉm cười không nói gì. Tô Bạch Phong lại tiếp:

- Cuộc hẹn bữa nay nếu không được Dương đại hiệp và Phương đại hiệp giàu lòng hào hiệp cứu viện thì tại hạ ắt phải bại vong. Đáng lý tại hạ nhận thua là phải, nhưng vụ này quan hệ đến Triệu gia, hay Tô mỗ thay mặt thỉnh cầu các vị dời ngày đại hội đến một ngày khác.

Mã Thiên Lý và Giản Công Lâm đưa mắt nhìn nhau. Cả hai người ngấm ngầm cảm kích Tô Bạch Phong đã bảo toàn thể diện cho mình, không biết nói sao.

https://thuviensach.vn

Hồi lâu Mã Thiên Lý mới đáp:

- Tô đại hiệp đã nói vậy thì bọn bần đạo còn dám cầu mong gì hơn nữa!

Tô Bạch Phong nói:

- Bây giờ chúng ta hãy thảo luận ngay làm cách nào để giải chất độc nguy hiểm này. Chàng thấy mọi người không lên tiếng liền nghiến răng nói:

- Theo ngu kiến của tại hạ thì chỉ còn đường tìm đến Lục Kỳ Xương!

Mã Thiên Lý đáp:

- Lục Kỳ Xương vừa tiếp chưởng của Tô đại hiệp đã bị trọng thương. Sau Tô đại hiệp lại trổ thần lực xuyên qua đám mù đặc làm cho hắn phải chịu đựng chưởng lực một lần nữa. Chắc là thương thế hắn khá nặng, tuy hắn chưa chạy trốn xa được, nhưng việc tìm đến hắn không phải việc dễ dàng.

Tô Bạch Phong gật đầu đáp:

- Mã đạo trưởng nói đúng lắm nhưng đây là đường lối duy nhất mà ta phải đi theo.

Chàng nhìn Mã đạo trưởng, Giản Công Lâm và Hắc Luân trầm ngâm một chút rồi tiếp:

- Tại hạ chuẩn bị động thân rượt theo. Còn các vị nên tìm một nơi bí mật tạm trú. Chúng ta ước hẹn tái ngộ ở đâu?

Chàng nói câu này nhưng trong bụng không nắm chắc phần nào. Cuộc chia tay này không chừng sẽ là một phen vĩnh biệt, khiến chàng không thể nói tiếp được.. Hắc Luân đột nhiên cười ha hả đứng dậy nói:

- Nếu Tô đại hiệp không tìm thấy Lục Kỳ Xương thì tính mạng của bọn tại hạ đã đến ngày tận số!

Tô Bạch Phong ngấm ngầm nghiến răng nói lớn:

- Hắc đại hiệp nói thế là sai. Tô mỗ dù phải lên trời xuống biển cũng cố tìm cho ra được Lục Kỳ Xương. Các vị nên nhớ cuộc ước hẹn của chúng ta vẫn chưa hoàn tất, vậy các vị cứ yên tâm chờ đợi!

Mã Thiên Lý gật đầu nói:

- Bần đạo biết đi xuống phía nam cách đây chừng một dặm có một ngôi chùa rất vắng người. Bọn ta thử tới đó coi!

https://thuviensach.vn

Tô Bạch Phong gật đầu. Chàng quay lại thở dài nói:

- Lục Kỳ Xương dùng chất độc vô ảnh quả là tàn ác. Chất độc này cả trăm năm nay chưa thấy xuất hiện trên chốn giang hồ mà hắn đem theo trong mình, vậy ngoài cách tìm hắn chúng ta không còn biện pháp nào khác để giải độc.

Chàng vừa dứt lời bỗng thấy một người từ khu rừng cây cách đó chừng mười trượng chuồn ra.

Mọi người chấn động thâm thần. Tô Bạch Phong lướt mình ra đứng chắn phía trước mọi người. Chàng chú ý nhìn lại, bất giác la lên:

- Du huynh! Du huynh đấy ư!

Người mới đến lứa tuổi đôi mươi. Chính là Du Hữu Lượng!

Tô Bạch Phong động tâm nghĩ thầm:

- Anh chàng thiếu niên họ Du này hành động xuất quỷ nhập thần, không hiểu lần này y đến đây từ lúc nào?

Du Hữu Lượng tiến gần lại đảo mắt nhìn quanh rồi đáp:

- Vừa rồi tại hạ nghe Tô huynh nói chất độc vô ảnh khắp thiên hạ không ai giải cứu được.. Tô Bạch Phong sửng sốt hỏi:

- Du huynh! Du huynh có cách nào không?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ đã được mục kích một người phá giải chất độc này rất dễ dàng.

Tô Bạch Phong hỏi ngay:

- Du huynh có biết người đó hiện giờ ở đâu không?

Du Hữu Lượng đáp:

- Một nhân vật Đường môn ở Tứ Xuyên tiểu đệ mới gặp hắn mấy bữa trước đây ở trong thành Trường An!

Tô Bạch Phong không chờ y nói hết đã nắm tay y giục:

- Du huynh! Vậy chúng ta mau vào thành coi!

Rồi kéo y hấp tấp chạy đi.

Tô Bạch Phong cùng Du Hữu Lượng ra đi vào lúc trời đã xế chiều.

Tô Bạch Phong nói:

- Du huynh tuy là một thư sinh mà sốt sắng cứu người trong lúc cấp bách, đó là hành động của trang hảo hán trên chốn giang hồ khiến Tô mỗ

https://thuviensach.vn

rất đem lòng kính phục!

Du Hữu Lượng cười mát đáp:

- Tô huynh quá khen mà thôi!

Tô Bạch Phong nghĩ thầm trong bụng:

- Từ ngày ta quen biết thiếu niên này, gặp gã không biết mấy lần rồi, mà mỗi lần lại khiến ta cảm thấy thêm phần thần bí khó hiểu. Chẳng hiểu gã có chủ ý gì?

Du Hữu Lượng đang đi bỗng lên tiếng:

- Tô huynh! Tại hạ muốn thỉnh giáo Tô huynh một vấn đề!

Tô Bạch Phong đáp:

- Thỉnh giáo thì không dám. Du huynh có điều chi thắc mắc xin cứ nói!

Du Hữu Lượng ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Những người luyện võ trên thế gian kể có hàng ngàn vạn. Võ học mênh mông như biển cả, không biết đâu là bờ. Có nhân vật nào luyện được đến trình độ đứng trên mặt nước mà không chìm xuống chưa?

Tô Bạch Phong ngơ ngác. Chàng không ngờ Du Hữu Lượng lại hỏi chàng vấn đề này. Chàng trầm ngâm hỏi lại:

- Phải chăng Du huynh muốn hỏi một người đứng yên trên mặt nước?

Du Hữu Lượng đáp:

- Đúng thế. Đứng yên trên mặt nước mà không chìm xuống!

Tô Bạch Phong lắc đầu đáp:

- Ngày trước Đạt ma lão tổ đã luyện thành công lực sắt thép chém không vào mà lúc sang sông còn phải nhờ sức một cây sậy mới qua được. Chẳng ai có thể đứng yên không nhúc nhích trên mặt nước.

Du Hữu Lượng nghe Tô Bạch Phong nói vậy liền tỏ ý tán đồng gật đầu nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Lời nói của Tô huynh rất hợp với thiển ý của tại hạ!

Tô Bạch Phong tự hỏi:

- Đột nhiên hắn hỏi ta về vấn đề này là có dụng ý gì?

Chàng liền buộc miệng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Du huynh! Phải chăng Du huynh đã trông thấy hoặc nghe nói có người dùng khinh công đứng yên trên mặt nước?

Du Hữu Lượng đột nhiên thoáng lộ vẻ nghiêm nghị lại ra chiều buồn thảm gật đầu đáp:

- Đúng thế! Tiểu đệ được nghe người ta nói vậy!

Tô Bạch Phong nghĩ thầm:

- Người nói câu này chắc là trá ngụy!

Ngoài mặt chàng cười mát nói:

- Tô mỗ đã nửa đời học võ, chưa phải là một tay đại hành gia nhưng những điều tai nghe mắt thấy đã khá rộng rãi, cho nên đây không thể là một chuyện có được. E rằng lời đồn mà Du huynh nghe đó không đúng sự thực!

Du Hữu Lượng không nói thêm nữa mà chỉ gật đầu đáp:

- Đa tạ Tô huynh đã có lòng chỉ giáo!

Hai người lại lặng lẽ tiếp tục lên đường. Tô Bạch Phong liếc mắt nhìn Du Hữu Lượng bỗng nảy lòng phòng bị ngấm ngầm và không hiểu vì sao!

Hai người đang đi bỗng nghe hai bên đường nhỏ có tiếng ú ớ phát ra từ trong rừng cây. Thanh âm này vừa trầm trọng lại vừa bi thảm khiến người nghe phải não lòng.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Tiếng gì vậy?

Tô Bạch Phong đáp:

- Gấu!

Du Hữu Lượng hỏi:

- Gấu gì?

Tô Bạch Phong không trả lời, vươn tay ra hái một nắm lá ở đầu cành rồi đột nhiên lớn tiếng quát:

- Nhân Hùng (Gấu người)!

Đồng thời y vung tay một cái, những lá cây biến thành cứng rắn như những mảnh sắt bay ra rít lên vù vù lao về phía sau lùm cây.

Bỗng nghe mấy tiếng loạt soạt vang lên. Những lá trên cành cây bị quét hết một mảng rộng, nhưng cũng chẳng thấy động tĩnh gì.

Tô Bạch Phong khẽ la lên một tiếng:

https://thuviensach.vn

- Ô hay!

Nguyên chàng đoán là trong lùm cây có người ẩn núp, không ngờ lại chẳng thấy gì.

Tô Bạch Phong hơi nhíu cặp lông mày, nhưng không nói gì tiếp tục thượng lộ.

Ngờ đâu đi chưa được nửa dặm lại nghe âm thanh u ú quái gở vang lên ở dọc đường.

Tô Bạch Phong lần này nghe rất chân thực. Hiển nhiên là tiếng người bị cổ họng phát ra khiến cho âm thanh biến thành quái gở. Y không ngoảnh đầu lại, vừa cười vừa bảo Du Hữu Lượng:

- Du huynh! Du huynh hãy coi những cây hai bên đường này, một bên sáng sủa một bên rậm rạp. Thế mà một bên rất xanh tốt một bên cành khô lá rụng!

Tuy y cười nói như không nhưng đột nhiên y nhảy xổ vào bên rừng cây mé tả nhanh như điện chớp. Thân pháp của y mau lẹ khiến cho những tay cao thủ trong thiên hạ cũng phải lắc đầu lè lưỡi.

Tô Bạch Phong nhảy vọt vào rừng cây chẳng thấy gì không khỏi ngẩn người.

Y ước lượng không còn ai tránh né kịp được nhưng sự thực đã bày ra trước mắt, người này còn mau lẹ hơn y.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Tô huynh! Vụ này là thế nào đây?

Tô Bạch Phong ngơ ngác đáp:

- Tại hạ cảm thấy có người theo dõi chúng ta!

Du Hữu Lượng hỏi:

- Theo dõi chúng ta ư? Tiểu đệ chẳng nhìn thấy gì hết. Hai ta có gì đáng để cho họ theo dõi?

Tô Bạch Phong bỗng nổi lên tiếng cười lạt nói:

- Các người đóng kịch khéo nhỉ!

Du Hữu Lượng chưa kịp nói gì đã thấy Tô Bạch Phong lại nhảy vọt vào khu rừng rậm nhanh như tên bắn. Lần này có tiếng hét từ khu rừng vọng ra. Tiếp theo một bóng người nhảy vọt lên không.

https://thuviensach.vn

Tô Bạch Phong công lực ghê người. Chân y vừa đụng vào một cành cây người đã bắn vọt lên như tên bắn, cành cây khẽ rung rinh một cái.

Người kia vọt lên không hết đà thì Tô Bạch Phong chỉ còn cách bàn chân hắn không đầy ba bước.

Người kia bỗng co mình lại trẳn đi một cái cho đầu chúc xuống thân chổng ngược lên.

Tô Bạch Phong vừa ngó đối phương giơ tay lên liền cảm giác chạm phải một chưởng lực ghê gớm chưa từng thấy qua đánh xuống đỉnh đầu. Chưởng kình này cương mà có nhu, nhu mà có cương. Chàng chưa đụng vào chưởng lực cũng biết người phát chưởng nội công đều vào hàng tuyệt đỉnh.

Tô Bạch Phong phấn khởi tinh thần. Tay trái phóng chỉ điểm ra nhanh như chớp. Tay mặt biến thành trảo chụp vào năm chỗ huyệt đạo của đối phương. Y hạ thủ tàn độc ra khỏi chỗ tưởng tượng của mọi người.

Lại nghe những tiếng veo véo không ngớt. Tô Bạch Phong và người kia từ trên cao ba trượng hạ xuống. Lúc hai người lơ lửng trên không đã trao đổi mười chiêu, thẳng thắn đón tiếp ba chưởng. Cả hai người chưa ai bị thương. Cử động mau lẹ quá khiến Tô Bạch Phong chưa kịp nhìn rõ mặt đối phương., Người kia hạ xuống đất rồi vọt đi như bay.

Tô Bạch Phong thấy công lực của người kia rất đỗi cao thâm không biết đâu mà lường. Hiện giờ y chỉ có một ý niệm là lập tức rượt mình theo để nhìn cho biết rõ tay cao thủ tuyệt đỉnh này là ai.

Tô Bạch Phong quay lại lớn tiếng:

- Võ công người này ghê gớm lắm! Tại hạ phải rượt theo xem sao!

Du Hữu Lượng lớn tiếng đáp:

- Tiểu đệ chờ Tô huynh ở đây!

Tô Bạch Phong đã vọt người ngoài năm trượng còn nghe thanh âm y vọng lại:

- Du huynh cứ đi trước rồi tại hạ sẽ rượt theo!

Tô Bạch Phong nhìn về phía người kia đã chạy đi thì không thấy bóng đâu nữa.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng trông theo một lúc. Mặt chàng bỗng hiện lên một hình dung khó tả rồi chàng tiếp tục thượng lộ.

Du Hữu Lượng nhìn vào trong lùm cây mà bóng Tô Bạch Phong vừa mất hút, trong lòng nôn nao toan quay lại đi về phía vào thành, bỗng nghe sau lưng nổi lên những tiếng ào ào. Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy một đàn ong lớn. Chàng không kịp suy nghĩ gì nữa vội ẩn mình vào phía sau một gốc cây.

Bất thình lình một chuỗi cười trong trẻo vọng lại rồi thanh âm một thiếu nữ hô lớn:

- Đừng sợ! Đừng sợ! Để ta thu thập bầy quái vật đó cho!

Du Hữu Lượng từ từ quay lại thì thấy bạch quang lấp loáng. Những tiếng vù vù vang lên không ngớt, bấy giờ ong tới tấp rớt xuống, chẳng một con nào trốn thoát.

Du Hữu Lượng trong lòng rất khâm phục. Chàng hỏi:

- Có phải Hoa Sơn nữ hiệp đó không? Đa tạ cô nương đã ra tay giải vây cho tại hạ!

Lúc ấy một thiếu nữ chừng, tuổi từ phía sau một gốc cây đi ra. Chính là cô tiểu sư muội bảo bối ở phái Hoa Sơn. Mặt cô tựa như cười mà không phải cười nhìn Du Hữu Lượng. Cô muốn nói mấy câu khiêm tốn, nhưng cô được bọn sư huynh cưng chiều quen rồi nên không thốt nên lời.

Du Hữu Lượng không nhịn được liếc mắt nhìn cô hai lượt. Nhãn quang chàng mỗi lúc một thêm nhu hòa. Chàng vốn là người xinh đẹp như ngọc nhưng vẻ mặt lãnh đạm khiến cho người không muốn thân cận. Lúc này vẻ lãnh đạm mất hết lại thêm vào phong tư tuấn nhã khiến Hoa Sơn Thiệu nữ hiệp cũng nhận ra. Cô thấy chàng nhìn mình mấy lần bất giác đỏ mặt lên.

Du Hữu Lượng trở lại nghiêm nghị nhìn Thiệu nữ hiệp vái chào từ biệt. Thiệu nữ hiệp xua tay lia lịa, cô muốn giữ chàng lại nhưng không tiện nói ra miệng.

Du Hữu Lượng dừng bước cất giọng ôn nhu hỏi:

- Cô nương còn có điều chi muốn hỏi tại hạ chăng?

Thiệu nữ hiệp trống ngực đánh thình thình dường như bị người khám phá ra tâm sự của mình. Hai má ửng hồng không thốt ra được câu nói nào.

https://thuviensach.vn

Ở nhà tuy cô oai phong đáo để, nhưng một khi ly khai một sư huynh, nhất là đại sư huynh từng làm bùa hộ thân cho cô, cô biến thành ấu trĩ rất đáng yêu. Lần trước cô gây hấn với Nhan Bách Ba là cô ỷ có bốn người sư huynh ở bên cạnh vẫn cưng chiều cô.

Thiệu nữ hiệp ngẫm nghĩ một lúc mới ấp úng nói:

- Tiểu muội... tiểu muội... muốn nghe tin tức của một người!

Du Hữu Lượng đáp:

- Cô nương cứ hỏi đi!

Bây giờ chàng không kêu thiếu nữ bằng nữ hiệp mà lại gọi là cô nương vì lòng chàng đã nảy ra một mối thân thiết với cô.

Thiệu nữ hiệp ấp a ấp úng mãi không sao nói hết lời được.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm trong bụng:

- Chắc cô này muốn hỏi tin tức gã thiếu niên họ Nhan mà không tiện nói ra.

Để ta xem cô làm thế nào?

Thiếu nữ liếc mắt nhìn Du Hữu Lượng thấy nụ cười trên môi chàng mỗi lúc một đậm đà thì trong lòng hổ thẹn vô cùng. Chẳng lẽ cô lại nổi giận một cách vô lý. Bất giác cô buột miệng hỏi:

- Ô hay! Các hạ cười gì vậy? Có gì đáng cười đâu?

Du Hữu Lượng ngậm cười không nói gì. Thiệu nữ hiệp tức giận nguýt chàng hỏi:

- Không bảo người ta thì thôi. Chẳng lẽ người ta không biết đường tự mình đi dò la lấy.

Du Hữu Lượng vẫn không nói gì. Sau một lúc chàng vẳng nghe âm thanh kiều diễm từ phía xa xa la lên:

- Đại ca ca! bao nhiêu trái táo chín hồng bị chim ăn hết rồi. Làm thế nào bây giờ?

Rồi có tiếng người đáp:

- Muội muội nuôi chim bằng trái táo trên cây mà lại không để người coi bọn chúng thì còn làm sao được?

Thanh âm thiếu nữ lại vang lên:

https://thuviensach.vn

- Đại ca không giúp tiểu muội tìm biện pháp thì thôi. Chẳng lẽ tiểu muội không biết tự tìm lấy hay sao?

Nhưng Du Hữu Lượng đứng cách khá xa thành ra nghe câu được câu chăng.

Chàng định thần nhìn lại thấy cặp mắt to trong như nước ra chiều nghi hoặc đang ngó về phía mình.

Du Hữu Lượng vội đáp:

- Được rồi! Được rồi! Tại hạ nói cho cô nương nghe. Cô nương đừng tức giận nữa.

Thiệu nữ hiệp thấy chàng ngơ ngẩn một lúc rồi lật đật nói những câu chẳng có đầu có đuôi gì hết, cô lại nghĩ tới mình chưa nói ra là muốn nghe tin tức của ai, bất giác bật lên tiếng cười khanh khách.

Cô hãy còn tính trẻ nít, sau mấy tiếng cười, cô cảm thấy quen thuộc với Du Hữu Lượng hơn nhiều, cô hỏi:

- Ta định hỏi các hạ về tin tức một người, nhưng ta bỗng không muốn nghĩ tới nữa, có được không?

Du Hữu Lượng vâng dạ luôn miệng. Thiệu nữ hiệp nói:

- Sư ca bảo bọn thư sinh chẳng dùng vào việc gì. Vai không biết vác, tay không biết xách. Suốt ngày từ sáng đến tối chỉ biết những câu:

Đức thánh dạy rằng, phu tử đã nói. thật là gàn dở không ai chịu nổi.

Du Hữu Lượng cười hỏi:

- Theo ý cô nương thì sao?

Thiệu nữ hiệp nghiêm nghị đáp:

- Sư ca ta nói đúng! Trời ơi! Ta hỏi các hạ, các hạ lật đật từ cố hương tới Trường An khảo thí, thi đỗ thì được cái gì?

Du Hữu Lượng đáp:

- Nếu đỗ trạng nguyên thì... ha ha... Chẳng những làm rạng rỡ tổ tông và người sau còn tôn sùng mãi mãi. Người ta luôn luôn nhắc tới ông trạng nguyên mỗ mỗ sinh trưởng ở nơi địa linh nhân kiệt gì đó!

Thiệu nữ hiệp chặn lời:

- Thế thì các hạ đọc sách đi rồi đi thi cho đỗ Trạng nguyên!

Du Hữu Lượng cố ý trêu chọc cô cười nói:

https://thuviensach.vn

- Đỗ Trạng nguyên là hay rồi nhưng chưa hết đâu. Điều trọng yếu là lấy được công chúa. Ha ha! Cái đó kêu bằng đường mây nhẹ bước lên làm phò mã gia!

Hoa Sơn Thiệu nữ hiệp càng nghe càng buồn tai, sau cô lộ vẻ chán ghét hắng dặng một tiếng cười nói:

- Té ra các hạ là con người như vậy. Phải rồi! Thật là dở toẹt, khó chịu!

Du Hữu Lượng bẽn lẽn nói:

- Công danh phú quý đúng là một việc lớn của con người, một đại sự về nhân sinh quan.. Thiệu nữ hiệp hậm hực nói:

- Ta chán tai lắm rồi. Bữa nay mình thật xúi quẩy, đã tưởng ra ngoài thành cho yên tĩnh một chút, dè đâu lại phải nghe những câu chán ơi là chán! Các hạ đi đi thôi kẻo mất thời giờ!

Cặp lông mày nhíu tít lại, cô lộ vẻ buồn bực, quên cả hỏi tin tức của một người đang muốn hỏi.

Du Hữu Lượng vừa cười vừa trở gót. Bỗng chàng đứng lại nói:

- Tại hạ muốn đi kiếm người anh em họ Nhan!

Thiệu nữ hiệp sửng sốt. Bất giác cô lộ vẻ kỳ vọng, nhưng miệng cô lạnh lùng nói:

- Các hạ đi tìm bạn thì việc gì đến ta?

Du Hữu Lượng cười ha hả đáp:

- Người anh em họ Nhan của tại hạ đã bảo:

Hoa Sơn nữ hiệp tuy là con người bướng bỉnh nhưng trong dạ rất tử tế. Thủ pháp dùng ám khí của cô thật là tuyệt diệu. Y muốn được gặp cô lần nữa!

Thiệu nữ hiệp mừng thầm trong bụng:

- Sao y biết lòng dạ ta tử tế! Gã là người kiêu ngạo lắm thì còn khi nào tán tụng ai? Chắc các hạ nói nhăng để lấy lòng ta!

Du Hữu Lượng đáp:

- Được Nhan huynh đệ nhớ tới, có lẽ cô nương đây là người duy nhất!

Thiệu nữ hiệp tặc lưỡi nghĩ thầm:

- Ta muốn gã quan tâm đến mình làm chi! Thật là chuyện lạ!

Nhưng lòng cô sung sướng, cô mỉm cười nhìn Du Hữu Lượng.

https://thuviensach.vn

Nguyên Thiệu nữ hiệp cùng bốn vị sư huynh đến Trường An. Cô nhàn rỗi chẳng có việc gì liền nhớ tới gã thiếu niên đã gặp ở dọc đường. Hôm nay cô ra ngoài thành du ngoạn cho đỡ buồn thì gặp Du Hữu Lượng. Cô không tiện hỏi thăm chàng tin tức về Nhan Bách Ba. Cô liền đuổi bầy ong để lấy cớ gặp Du Hữu Lượng mà nói chuyện.

Thiệu nữ hiệp muốn hỏi cho biết hành tung Nhan Bách Ba nhưng trong lúc nói chuyện với chàng lại thấy con người thiếu niên trước mắt cũng khả ái lắm. Tấm lòng tưởng nhớ Nhan Bách Ba đã giảm đi mất nửa phần. Có điều cô không muốn tỏ ra mình yếu ớt nên không thèm nhắc tới Nhan Bách Ba khiến cho Du Hữu Lượng rất lấy làm lạ.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Nghe Tin Dữ Quần Hùng Nghi Hoặc

Thiệu nữ hiệp trao đổi mấy câu nữa rồi về thành.

Du Hữu Lượng chờ cô đi mất hút, nét mặt chàng trở lại thầm lặng.

Mặt trời đã xế về Tây, Du Hữu Lượng miệng còn lẩm bẩm:

- Chỉ có đứng trước mặt vị tiểu cô nương ngây thơ mà quật cường này là ta mới giải trừ được hết mọi cách đề phòng. Cô ta... tự phụ một cách vô lý.

Du Hữu Lượng ngơ ngẩn xuất thần rảo bước tiến về phía thành Trường An, vẻ mặt vẫn lầm lỳ.

Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm trong bụng chỉ còn cách ngày đại hội Trường An có ba bữa, bất giác trong lòng khích động, chàng xuyên qua rừng táo vào lúc trời nhá nhem tối bụng bảo dạ:

- Cuộc Trường An đại hội sẽ phanh phui những truyện bí mật động trời. Phen này... phen này... bạn đồng đạo võ lâm khắp thiên hạ quần công Bách Độc Giáo.

Nhưng việc đó có đúng là Bách Độc Giáo chủ đã làm ra không?

Chàng lại nhớ tới một vấn đề nó làm cho chàng phải mạo hiểm cả sinh mạng để tìm ra sự thực. Chàng đã thu lượm được chút ít đầu mối nhưng không đầy đủ và không liên tục. Chàng phải vắt óc suy nghĩ mà cũng không đi đến được đáp án hoàn chỉnh.

Du Hữu Lương còn đang ngẫm nghĩ chợt ngó thấy một tiểu thôn trang ở trước mặt. Chàng biết qua thôn này là tới đại lộ đi vào thành. Chàng phấn khởi tinh thần ráng đi cho lẹ để tiến thành lúc chưa tối mịt.

Bỗng nghe phía trước có tiếng huyên náo, Du Hữu Lượng rảo bước tiến lên để coi cho rõ. Khi xuyên vào rừng, chàng thấy bốn, năm tên tiểu đồng vây quanh một thiếu nữ và đang tranh chấp với cô.

https://thuviensach.vn

Thiếu nữ này con người mau lẹ. ánh tà huy chiếu vào đầu tóc nàng thành sắc vàng rực. Bóng cô dài lê thê. Cô chính là Hoa Sơn Thiệu nữ hiệp.

Du Hữu Lượng cười thầm trong bụng:

- Cô này thật ngang chướng, cãi lộn với bọn mục đồng. Không hiểu cô muốn dở trò gì?

Chàng đứng đằng xa ngó lại thấy bọn trẻ nít đang mồm năm miệng mười trách mắng cô nữ hiệp bảo bối phái Hoa Sơn về tội làm kinh động bày chim sẻ, không thì chúng sa lưới của chúng rồi.

Thiệu nữ hiệp không tức giận chi hết cười khì khì ra chiều vui thú.

Sau bọn trẻ bớt tiếng cãi vã, cô cất giọng thần bí nói:

- Các ngươi bắt sẻ phải dùng lưới là vụng về lắm mà lại mất thì giờ. Các ngươi chỉ kêu ta bằng "Hảo tỷ tỷ" là ta thi hành pháp thuật cho các ngươi bắt được đầy giỏ mang về.

Bọn trẻ bán tín bán nghi còn muốn tranh chấp để bắt đền cô, cô liền trỏ lên một ngọn cây cao nói:

- Các ngươi thử coi trên cây kia có đến hai chục con sẻ. Ta thi triển pháp thuật bắt hết cả bầy cho các ngươi coi. Nhưng các ngươi phải nhắm mắt lại hết, không thì pháp thuật hết linh nghiệm.

Một thằng nhỏ la lên:

- Đừng trúng ngụy kế của thị. Thị muốn thừa cơ chúng ta không chú ý để chuồn thẳng đó.

Thiệu nữ hiệp vừa tức mình lại vừa buồn cười. Cô thò tay vào túi ngấm ngầm lấy ra mười mũi cương châm. Cô thủ tay trong áo nói:

- Ta mà kêu bầy sẻ là chúng ríu rít vâng lời sa xuống hết.

Bọn trẻ không tin.

Cô liền hô lên:

- Xuống đây! Xuống đây! Một con, hai con., ... năm con...

Bầy chim nhỏ trên cây hòe tựa hồ nghe lời cô thật sự, từng con một sa xuống.

Bọn trẻ nít kinh hãi đến ngẩn người. Chúng dụi mắt nhìn kỹ lại.

Thiệu nữ hiệp nổi lên tràng cười sang sảng toan bỏ đi thì đột nhiên mấy đại hán đi tới. Mỗi đại hán trên lưng đều đeo một cái giỏ tre mùi tanh tưởi

https://thuviensach.vn

từ trong giỏ bốc ra khiến Thiệu nữ hiệp phải buồn nôn. Cô quay đầu nhìn lại thấy mấy đứa nhỏ đang mửa tháo.

Thiệu nữ hiệp liền nín thở, trong lòng tức giận đã toan nổi nóng, nhưng mùi tanh tưởi càng nặng hơn. Cô muốn đuổi mấy người chạy đi nhưng họ thấy những chim sẻ rớt xuống đều trợn mắt lên nhìn cô.

Thiệu nữ hiệp trong lòng phát ớn, ngoài miệng gắng gượng quát hỏi:

- Các ngươi là ai? Trong giỏ đựng vật gì xú uế? Mau mau tránh xa bản cô nương. Không thì...

Cô đang nói, mùi hôi tanh xông vào miệng khiến cô phải buồn nôn.

Một đại hán hỏi:

- Có phải ngươi bắn bầy sẻ nầy không?

Thiệu nữ hiệp gật đầu. Cô không dám mở miệng nữa.

Đại hán cười lạt nói:

- Nghe nói công phu phóng ám khí và cương châm của ngươi ghê gớm lắm đã bắn chết nhiều thiếu nhi của bản giáo. Bữa nay ngươi thử trổ tài nữa đi!

Hắn vẫy tay một cái, ba hán tử khác bầy hàng chữ nhất đặt giỏ tre xuống, mở nắp ra. Động tác của chúng cực kỳ mau lẹ.

Chỉ trong chớp mắt, nhưng tiếng phì phì nổi lên. Bao nhiêu rắn đủ màu sắc ở trong giỏ bò ra.

Thiệu nữ hiệp lúc này xoay chuyển không biết bao nhiêu ý nghĩ trong đầu óc.

Cô tính thầm:

- Nếu ta thi triển khinh công chạy thì tránh đàn rắn chẳng khó khăn gì nhưng mấy đứa nhỏ vô tội kia mà gặp bọn Bách Độc Giáo bất lương này, chúng đang cơn tức giận ta tất trút hận lên đầu mấy thằng nhỏ và cho rắn lại cắn chết để ăn thịt.

Bữa nay đành phải liều mạng chống đối với chúng.

Cô bốc hai nắm cương châm ngưng thần chú ý chờ bầy rắn xông lại gần là động thủ.

Bọn trẻ nít sợ quá không còn chút huyết sắc. Hai tên té như ngất xỉu.

https://thuviensach.vn

Đại hán đứng đầu thổi lên một hồi còi tre. Những bầy rắn từ bốn mặt xô vào.

Thiệu nữ hiệp nhìn rõ rồi giơ hai tay lên. Châm quang lấp loáng đầy trời. Thủ pháp phóng cương châm của cô quả là lâm nhất tuyệt.

Châm rớt xuống tựa hồ có mắt, mũi nào cũng đâm trúng một con rắn cắm chặt xuống đất không nhúc nhích được.

Mấy tên hán tử đứng bên vẫn không để ý, tiếp tục chỉ huy cho bầy rắn xông vào.

Thiệu nữ hiệp không ngớt liệng cương châm ra. Trong tay cô chỉ còn mấy mũi nữa là hết, bất giác lòng cô nảy ra mối bi thảm khủng khiếp.

Tên hán tử cầm đầu nói:

- Một vị tiểu cô nương xinh đẹp thế kia, ta không nỡ để rắn độc cắn chết. Ha ha! Tiểu cô nương! Cô đã chịu thua chưa?

Thiệu nữ hiệp tức quá liệng nốt mấy mũi cương châm ra. Cô thấy bầy rắn độc từ bốn mặt tám phương ồ ạt xông vào. Con nào cũng lưỡi đỏ chói thò ra thụt vào.

Cô đành nhắm mắt chờ chết.

Bọn hán tử thấy mình nắm vững phần thắng, miệng càng phun ra những lời khinh bạc.

Thiệu nữ hiệp vừa tức giận vừa bồn chồn mà chẳng làm thế nào được. Hai hàng châu lệ tuôn rơi, cô ngửng đầu lên nhìn thấy bóng tịch dương đã hầu tàn, cô đành phế bỏ ý định cứu người, chẳng sợ hãi gì nữa, chỉ than thầm trong bụng:

- Đây là những tia sáng tối hậu của vừng thái dương. Sáng sớm mai mặt trời lại mọc mà ta không nhìn thấy nữa.

Hai mắt nhắm nghiền, Thiệu nữ hiệp vẫn nhận thấy độc xà tiến vào gần và bắt đầu cắn người cô. Nhưng hồi lâu vẫn không thấy đau đớn. Mũi lại ngửi thấy mùi thơm sực nức, cô không nhịn được mở mắt ra thì thấy tình hình biến đổi khác thường. Bầy rắn nằm yên như chết cả rồi.

Bốn tên đại hán đang vây đánh một thiếu niên. Cô định thần nhìn kỹ lại, cơ hồ không tin ở mắt mình. Chàng thiếu niên đó chính là Du Hữu Lượng,

https://thuviensach.vn

một thư sinh xuống Tràng An khả thí. Lúc này chàng oai phong tám mặt, lẫm liệt bốn phương, đang cùng bốn tên hán tử chiến đáu.

Thiệu nữ hiệp nhận thấy đây là lúc cao hứng nhất đời của cô. Cô quên cả tiến lên tiếp viện cho chàng.

Du Hữu Lượng vung múa chân tay, chỉ trong khoảnh khắc chàng đã đánh ngã hết bốn tên đại hán và điểm huyệt bọn chúng. Chàng phủi bụi bám vào mình rồi đứng yên một bên.

Thiệu nữ hiệp dương to cặp mắt, hồi lâu mới ấp úng nói:

- Các hạ... té ra các hạ võ công cao thâm khôn lường. Thật là các hạ đã lừa gạt người ta một cách quá chừng quá đỗi.

Du Hữu Lượng tủm tỉm cười đáp:

- Dù sao bản lãnh của tại hạ so với tuyệt kỹ của cô nương cũng hãy còn kém xa lắm.

Thiệu nữ hiệp lắc đầu nói:

- Các hạ đừng lừa dối tiểu muội nữa được không? Bản lãnh của các hạ thật là ghê gớm! Các hạ đã dùng pháp thuật gì chế phục được bầy rắn độc kia?

Du Hữu Lượng lấy trong bọc ra một viên thuốc sát độc lớn bằng trứng vịt mùi thơm ngào ngạt. Thiệu nữ hiệp nhìn Du Hữu Lượng bằng cặp mắt sâu thẳm. Trong lúc nhất thời dường như chàng cao lớn lên nhiều. Cô nói như người muốn khóc:

- Các hạ cứ yên lòng. Các hạ đã muốn giữ kín mọi điều thì tiểu muội quyết không tiết lộ bí mật. Cả đại Du ca của tiểu muội cũng không biết được.

Du Hữu Lượng khoan khoái gật đầu. Chàng đối với cô gái thông minh lanh lợi hết lòng bảo vệ mà không khiến cho cô phải khuất tất.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Thiệu cô nương! Tại hạ đưa cô nương vào thành nhé?

Thiệu nữ hiệp nhu thuận gật đầu. Bọn hán tử tỉnh lại rồi hoang mang chạy vào rừng.

Thiệu nữ hiệp ngó Du Hữu Lượng bằng con mắt kính phục. Mới đây cô coi chàng là một gã văn nhược thư sinh, mà bây giờ cô coi chàng thành một

https://thuviensach.vn

người lớn, ríu rít đi theo, trong lòng cũng khoan khoái trên môi thường lộ nụ cười. Cô còn cảm thấy đi bên Du Hữu Lượng có phần yên ổn hơn đi theo đại sư ca.

Du Hữu Lượng không nói gì nữa. Hai người lặng lẽ đi trên đường nhưng trong lòng Thiệu nữ hiệp nghĩ nhiều lắm.

Lúc đến thành Trường An phải chia tay, Thiệu nữ hiệp muốn nói mấy lời từ biệt mà không đủ can đảm. Lúc thấy Du Hữu Lượng trở gót sắp đi cô mới nói khả như tiếng muỗi vo ve:

- Tiểu muội là Thiệu Quyên. Đa tạ công tử đã cứu mạng một phen.

Cô nói rồi rảo bước đi ngay.

Du Hữu Lượng từ từ về tới Tần Trung thư viện thì trống đã điểm canh ba.

Chàng tự hỏi:

- Hiện giờ ở trên đời chỉ có một vị tiểu cô nương đó là biết rõ gốc gác của ta, nhưng cô đã hứa lời không nói với ai. Ta vừa mới ra tay mà sao cô đã biết rõ?

Sau ba ngày, cuộc đại hội Trường An khai mạc. Du Hữu Lượng trà trộn vào hội trường thì thấy quần hào đã đến dông đủ. Trong trường tiếng người huyên náo.

Kỳ đại hội này quy mô rộng lớn, số người mời đến rất đông, những người quen biết trò chuyện riêng với nhau thành ra tiếng nói ồn ào.

Cuộc đại hội này do các vị lão tiền bối phái Điểm Thương đứng ra triệu thỉnh, nhưng kỳ thực là do Du thị huynh đệ chủ trương. Hai an hem nhà này đứng ở giữa hội trường.

Mé tả hội trường đều là những nhân vật lộng lẫy tiếng tăm như Hoa Sơn Ngũ Hiệp, Pháp Minh hòa thượng chùa Thiếu Lâm. Gần đó có Truy Phong Kiếm Khách Triện Nghệ. Một cao thủ phái Điểm Thương. Sau nữa là anh hùng các nơi trò chuyện rất náo nhiệt.

Du Hữu Lượng không ngớt đảo mắt nhìn quanh. Bỗng chàng nhận ra một thiếu niên đang nói chuyện với mọi người. Gã chính là Nhan Bách Ba ở phái Võ Đương. Chàng còn đang ngẫm nghĩ chưa biết có nên lại trò

https://thuviensach.vn

chuyện với gã không thì đột nhiên một tiếng chuông lớn nổi lên. Lập tức những tiếng ồn ào trong hội trường giảm đi rất nhiều.

Du Hữu Lượng quay đầu nhìn lại thấy Du thị huynh đệ chuẩn bị tuyên bố lý do khai hội.

Du lão đại tiến vào giữa trường chắp tay vái chung quanh một lượt rồi lớn tiếng hô:

- Thưa các vị anh hùng hảo hán! Các vị đã khẳng khái giá lâm tệ địa vì võ lâm đại sự mà ra sức, đủ thấy các vị dầy lòng nghĩa hiệp mà cũng vì nể chút bạc diện của Du mỗ. Trước hết Du mỗ xin có lời cảm tạ.

Hào kiệt bốn phương đều lên tiếng khiêm nhượng.

Du lão đại chờ cho mọi người yên tĩnh rồi hít một hơi chân khí, lớn tiếng:

- Sở dĩ có cuộc đại hội này vì Bách Độc Giáo ngày một khuếch trương, các vị đã biết rồi...

Trong đám đông có người lớn tiếng xen vào:

- Bách Độc Giáo đã vào tới Trung Nguyên và coi tình thế chúng sắp vượt qua sông Đại Giang tràn xuống phia nam. Vì vậy mà tại hạ nhận thấy vấn đề này không những chỉ liên can đến võ lâm mặt bắc mà ảnh hưởng đến toàn thể giang hồ.

Quần hùng nhìn về phía người phát thanh thì chính là Truy Phong Kiếm Khách Triệu Nhuệ ở phái Điểm Thương, một nhân vật nổi tiếng khắp vùng. Phái Điểm Thương ở phương nam xa thẳm mà Triệu đại hiệp cùng đến Trường An để đại diện cho sư phụ y.

Du lão đại vỗ tay nói:

- Đúng thế! Đúng thế! Chính Du mỗ cũng nghĩ như vậy.

Du lão nhị đứng trầm ngâm một chút rồi nói theo:

- Bách Độc Giáo hạ thủ tàn độc làm hại ghê gớm, tại hạ bất tất phải nói nhiều. Nhưng bọn chúng rất là cuồng vọng! Chuyến này chúng biết rõ bọn ta mở đại hội tại đây, mà trước khi đại hội khai diễn chúng đã phát động liên tiếp mấy vụ biến cố và lần nào cũng hạ độc để ám toán. Vậy chúng là công địch của võ lâm. Nhất định chúng ta phải tìm kế diệt trừ. Hiện giờ hãy thảo luận một chương trình hành động.

https://thuviensach.vn

Quần hào nghe tới đây lại nhốn nháo cả lên. Bỗng một thanh âm trong trẻo vang dội khiến cho quần hào bình tĩnh lại đưa mắt nhìn ra thì là Pháp Minh Thiền Sư ở phái Thiếu Lâm.

Pháp Minh Thiền Sư nói:

- Hiện nay khí thế Bách Độc Giáo rất dũng mãnh. Chẳng những họ bao gồm cao thủ rất đông đảo mà còn đáng sợ hơn nữa là họ hạ độc khiến bọn ta khó nỗi đề phòng cho xiết được. Nếu chỉ mặt chỉ tên mà khiêu chiến thì khó lòng tránh khỏi cuộc hi sinh thâm trọng.

Du lão đại gật đầu hỏi lại:

- Như vậy thì theo ý kiến đại sư phải làm thế nào?

Pháp Minh thiền Sư là một nhân vật địa vị tôn cao tại chùa Thiếu Lâm. Lời nói của lão được quần hào chú ý lắng tai nghe. Lão trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Theo ý kiến của bần tăng thì không gì bằng phân công ra mà đả phá.

Du thị huynh đệ gật đầu nói:

- Theo tin tức lượm được thì Bách Độc Giáo mở hương đường ở các nơi.

Những hương đường này đều có tính cách độc lập. Tuy họ đặt mối liên lạc rất mật thiết, nhưng mình dùng thủ pháp bất ngờ như sét đánh không kịp bưng tai thì nhất cử đả phá có thể làm tổn hại lớn đến nguyên khí họ.

Quần hào đều gật đầu.

Lão đại trong Hoa Sơn Ngũ Hiệp cũng lên tiếng:

- Tiểu đệ còn có một đề nghị.

Du thị huynh đệ chắp tay nói ngay:

- Xin cho biết! Xin cho biết!

Y liền gật đầu đáp:

- Hiện giờ chúng ta không nên úy kỵ độc vật hay độc dược ghê gớm của Bách Độc Giáo, mà phải tìm cho kỳ được người chuyên nghề giải cứu độc thương...

Nhan Bách Ba ở phái Võ Đương lớn tiếng ngắt lời:

- ồ! Phải chăng các hạ muốn nói tới Đường Nụy Tử?

Lão đại trong Hoa Sơn gật đầu khen phải và nói tiếp:

https://thuviensach.vn

- Đường Nụy Tử đã giải cứu chất độc vô ảnh của Bách Độc Giáo, bọn tại hạ đã trông thấy, thật là thần diệu vô cùng. Nếu người này chịu giúp đỡ thì giảm bớt được một phần lớn về độc vật uy hiếp.

Mọi người đang đàm luận thì đột nhiên ngoài hội trường có tiếng bước chân chạy tới.

Du Hữu Lượng nhìn theo ánh mắt mọi người thì chính là Tô Bạch Phong.

Bất giác chàng ngấm ngầm kinh hãi. Tô Bạch Phong tiến vào hội trường mọi người chưa nhận ra. Chỉ có Pháp Minh Thiền Sư ngó thấy chàng liền rảo bước ra nghênh tiếp cười ha hả nói:

- Thí chủ! Thí chủ cũng đến đấy ư?

Mọi người tưởng y là bạn hữu của Pháp Minh hòa thượng và thấy nét mặt chàng rất đỗi lo âu.

Pháp Minh Thiền Sư quay lại nhìn Du thị huynh đệ nói:

- Nếu được thí chủ đây ra tay thì chúng ra có thể nắm chắc phần thắng trong trận này.

Quần hào thấy nhà sư nói một cách quyết đoán đều không khỏi kinh ngạc vì chưa mấy người hiểu lai lịch chàng. Có điều Pháp Minh Thiền Sư Thiếu Lâm đã tuyên bố như vậy thì chắc chắn anh chàng này võ công tuyệt cao.

Tô Bạch phong đưa mắt nhìn Du thị huynh đệ.

Pháp Minh thiền sư giới thiệu:

- Hai vị này là Du thị huynh đệ, chủ tọa cuộc anh hùng đại hội ở Trường An bữa nay.

Tô Bạch Phong chắp tay thi lễ rồi cất tiếng hỏi:

- Không hiểu các vị đây có gặp Đường Nụy Tử đại hiệp ở phái Đường Môn tỉnh Tứ Xuyên chăng?

Quần hùng đều sửng sốt.

Nhan Bách Ba không nhịn được cũng cất tiếng hỏi:

- Ô hay! Tô đại hiệp cũng kiếm y ư?

Tô Bạch Phong gật đầu hỏi lại:

- Ông bạn có biết y ở đâu không?

https://thuviensach.vn

Nhan Bách Ba lắc đầu đáp:

- Hiện bọn ta cũng đang chuẩn bị tìm kiếm y...

Tô Bạch Phong lắc đầu ra chiều thất vọng.

Pháp Minh thiền sư hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Tô Bạch Phong thở dài đáp:

- Mấy vị bằng hữu của Tô mỗ bị người ám toán. Nghe nói chỉ có Đường Nụy Tử là cứu được...

Pháp Minh Thiền Sư ồ lên một tiếng hỏi:

- Thí chủ đã động thủ với bọn Bách Độc Giáo rồi chăng?

Tô Bạch Phong thở dài đáp:

- Tại hạ không hiểu người đó có phải là nhân vật trong Bách Độc Giáo hay không?

Chàng chợt nhớ ra điều gì liền chắp tay hỏi:

- Xin hỏi các vị có đại biểu của những phái Võ Đương, Điểm Thương, Côn Luân ở đây hay không?

Quần hào không biết chàng hỏi câu này làm chi?

Nhan Bách Ba chau mày hỏi lại:

- Có thì làm sao?

Tô Bạch Phong thở dài đáp:

- Tại hạ có tin hung dữ đưa đến.

Nhan Bách ba cùng Triệu Nhuệ vội hỏi ngay:

- Tin gì mà hung dữ?

Tô Bạch Phong đáp:

- Vô Vi đạo trưởng, Phù Vân đại sư và Lâm lão gia đều gặp tai nạn bất trắc.

Chàng nói rõ từng tiếng một, nhưng mọi người đều nghĩ thầm:

- Anh chàng này đưa tin mập mờ. Võ Đương đạo trưởng, Côn Luân đại sư và Lâm lão gia ở Điểm Thương đều là những nhân vật mà võ lâm hiện nay không ai thắng nổi.

Người có chút cơ trí nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Thằng cha này hành động kỳ bí, không chừng hắn là quân gian tế trà trộn vào.

Tô Bạch Phong hít một hơi chân khí. Chàng là người chí tình thứ nhất trong thiên hạ. Chàng tuyên bố một tin trước võ lâm, trong lòng bất giác nhớ tới ơn huệ của Phù Vân đại sư phái Côn Luân đối với mình, thanh âm chàng thành nghẹn ngào.

Gã thiếu niên Nhan Bách Ba ở phái Võ Đương thét lên:

- Trời ơi! Ngươi nói nhăng nói càn... hắn ngươi có ngụy kế gì đây?

Truy Phong kiếm Triệu Nhuệ ở phái Điểm Thương ngắm nghía Tô Bạch Phong rồi hỏi:

- Các hạ có muốn điều chi?

Tô Bạch Phong thở dài đáp:

- Tại hạ biết rằng các vị có ý không tin. Nhưng nếu không phải chính mắt tại hạ trông thấy mà nghe ai nói cũng không tin được. Các hạ là môn đồ phái Võ Đương hay phái Điểm Thương?

Truy Phong Triệu Nhuệ đáp:

- Tại hạ là Triệu Nhuệ. Chính mắt các hạ trông thấy gia sư bị người ám toán mất mạng ở ngoài hoang dã hay sao?

Tuy hắn không tin, nhưng nghĩ đến tình thâm giữa thầy trò, giọng nói không khỏi phát run.

Tô Bạch Phông trịnh trọng gật đầu.

Nhan Bách Ba ở phái Võ Đương thét lên quát mắng:

- Ngươi... ngươi còn ăn nói hồ đồ thì ta cắt lưỡi đi đó.

Trong lúc bồn chồn, thanh âm gã biến thành quái dị, vừa trong trẻo vừa lanh lảnh. Nhưng mọi người đang bị kích động về tin sét đánh này không hiểu chân hay giả nên chưa chú ý đến. Chỉ có Du Hữu Lượng là hơi kinh dị.

Tô Bạch Phong lại nói:

- Chưởng giáo phái Võ Đương thần công cái thế là một điều trong thiên ai cũng biết. Lâm lão gia tử ở phái Điểm Thương là cây cột chót vót vùng Thiên Nam. Kiếm pháp của lão gia cổ kim ít người bì kịp. Công lực của Phù Vân Thiền Sư phái Côn Luân tại hạ cũng biết là cao thâm khôn lường.

https://thuviensach.vn

Ngày trước tại hạ còn được thiền sư chỉ điểm võ học. Hàng Ma công phu của Thiền Sư đã đến trình độ xuất thần nhập hóa. Lúc tại hạ thấy ba vị chỉ tôn trọng võ lâm qua đời cũng tưởng mình ngủ mơ, nhưng lại là việc rất xác thực. Tại hạ còn đối chưởng với người hạ độc một chiêu...

Chàng nói một cách rất khẳng định. Pháp Minh Thiền Sư phái Thiếu Lâm cũng đã thấy chàng thi triển thần công, biết chàng là một nhân vật phi thường.

Xem chừng chàng nói những câu này không phải là hồ đồ. Lão ngấm ngầm thở dài nghĩ bụng:

- Phương trượng đã nói võ lâm thiên hạ sắp có biến cố thê thảm. Vậy mà một đêm ba nhân vật tuyệt đỉnh võ lâm táng mạng.

E rằng phương trượng đã đoán được vụ thảm biến này.

Mọi người ban đầu nghe còn bán tín bán nghi, sau lại cho rằng không thể xẩy ra như vậy.

Truy Phong Kiếm Khách Triệu Nhuệ ở phái Điểm Thương nói:

- Các hạ nói vậy thì ra công lực các hạ cao thâm hơn ba vị lão gia kia rất nhiều. Tại hạ cần thỉnh giáo mới được.

Trong quần hào có mấy người bữa trước đã thấy Tô Bạch Phong phóng chưởng hất Bách Độc Giáo Thiên Vương ở trên tòa tửu lâu, biết chàng công lực không phải tầm thường. Nhưng bảo chàng bản lãnh còn cao thâm hơn những ngôi sao Bắc Đẩu trong võ lâm cũng không dám tin.

Nhan Bách Ba lại thóa mạ:

- Gã tiểu tử mặt dầy kia đừng khoác lác nữa.

Nguyên gã đã gặp mặt Tô Bạch Phong một lần, nhưng lúc này nghe Truy Phong kiếm khách hỏi vậy cũng cho là chàng muốn khoác lác bịp đời. Gã quên cả đau thương, trong lòng vừa tức giận vừa buồn cười mà không dằn nổi nỗi vui mừng.

Gã mắng người bằng một câu để làm trò cười.

Tô Bạch Phong lắc đầu thở dài nói:

- Các hạ không tin thì tại hạ không biết làm thế nào được. Đáng trách là tại hạ lật đật rượt theo địch nhân, lúc trở về chỗ cũ thì thi thể cả ba vị lão tiền bối đồng thời mất tích. Nếu không thế thì tại hạ lấy Bích Ngọc Sạn nơi

https://thuviensach.vn

cửa Phật của Phù Vân đại sư, Tử Hồng Bảo Kiếm của chưởng giáo phái Võ Đương...

Chàng chưa dứt lời đã nghe đánh soạt một tiếng. Truy Phong Kiếm Khách rút kiếm cầm tay ngạo nghễ nhìn Tô Bạch Phong nói:

- Các hạ khoe bản lãnh cao cường. Nếu công phu không được như vậy thì đừng hòng rời khỏi nơi đây và đừng trách tại hạ đắc tội.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Người Đó Phải Chăng Là Du Hữu Lượng

Tô Bạch Phong chú ý nhìn Truy Phong Kiếm Khách bằng cặp mắt sáng như điện. Lúc này trong đại sảnh yên lặng như tờ, tưởng chừng mũi kim rớt cũng nghe tiếng, chỉ có thanh âm trầm trọng của Truy Phong Kiếm Khách thỉnh thoảng vang lên.

Nhan Bách Ba cũng hi vọng Truy Phong Kiếm Khách cho Tô Bạch Phong một bài học vì gã nhận định chàng là người cuồng vọng.

Truy Phong Kiếm Khách đếm từ một đến mười rồi, Tô Bạch Phong vẫn đứng trong đại sảnh không nhúc nhích. Hắn rung trường kiếm một cái, mũi kiếm rít lên vù vù, ánh ngân quang lấp loáng.

Mọi người thấy thế đều tâm phục khen thầm:

- Cao đồ phái Điểm Thương quả nhiên danh bất hư truyền.

Tô Bạch Phong trong lòng nóng nảy đi kiếm Đường Nụy Tử để giải độc, nhưng bị Truy Phong Kiếm Khách Triệu Nhuệ dồn vào thế bất đắc dĩ. Chàng bản tính ưa ngọt chứ không ưa xẵng. Người nào dùng lối cương ngạnh để đối với chàng thì dù đã gặp việc tầy đình chàng cũng gác lại để ăn thua với đối phương. Chàng cất tiếng khen:

- Chiêu thức đầy như sao mọc thật là tuyệt diệu!

Chàng nhún mình toan vọt lên, bỗng chàng đảo mắt nhìn vào đại sảnh, bất giác chấn động tâm thần la lên:

- Ủa! Đây kia... phải chăng là Ngọc sạn cửa Phật của chưởng giáo phái Côn Luân! Ồ! Cả Tử Hồng Bảo Kiếm cũng đem đến đây rồi!

Mọi người đưa mắt nhìn vào quả thấy trong góc đại sảnh có đặt một thanh kiếm và một cây sạn và không hiểu ai đem bỏ đó từ hồi nào?

https://thuviensach.vn

Nhan Bách Ba ở phái Võ Đương khóc rống lên ngất xỉu ngã lăn ra. Truy Phong kiếm Triệu Nhuệ rối loạn tâm thần để rớt kiếm xuống đất đánh "Keng" một tiếng.

Trong lúc nhất thời mọi người kinh hãi đều thộn mặt ra.

Chưởng giáo phái Côn Luân ít khi bôn tẩu giang hồ lại gác kiếm đã lâu năm.

Cây Bích Ngọc Sạn nơi cửa Phật tuy long danh thiên hạ, nhưng ít ai được ngó thấy.

Còn thanh Tử Hồng Bảo Kiếm của Võ Đương chân nhân thì mọi người đều thấy qua rồi. Mũi kiếm lóe ra tia hang quang màu lợt, không thể sai được nữa.

Tô Bạch Phong chợt động tâm linh phóng tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sảnh đường thì thấy bóng sau lưng một người đầu đội nho cân, mình mặc trường bào đang lướt đi mỗi lúc một xa. Bất giác chàng lẩm bẩm:

- Lại gã thiếu niên thâm trầm đó, hành động của gã thật là xuất quỷ nhập thần. Nhất định là gã rồi! Ở trong ngôi nhà hoang phế gã chịu đựng được Hồng Bào Quái Nhân đâm một kiếm đáng kể là gan liền, trên trời thật hiếm có.

Chàng nghĩ bụng:

- Nếu mình còn nấn ná ở đây tất còn bị rắc rối. Chi bằng hãy đi kiếm Đường Nụy Tử là việc khẩn yếu. Chàng liền nhân lúc náo loạn chuồn ra khỏi đại sảnh dông tuốt.

Lúc này trong nhà đại sảnh rất nhốn nháo. Ai cũng mồm năm miệng mười bàn tán xôn xao. Người nào cũng kinh tâm động phách tưởng chừng đại họa tới nơi. Khi họ phát giác Tô Bạch Phong đã mất biến liền phỏng đoán mỗi người một cách.

Du thị huynh đệ thấy trong đại sảnh đang hỗn loạn, nếu không lập lại trật tự thì cuộc đại hội Trường An phải nát bét.

Du lão đại liền hô lớn:

- Xin các vị hãy nghe tại hạ một lời.

Thanh âm hắn vang dội làm chấn động sảnh đường. Quần hùng đang chẳng có định kiến gì, bỗng thấy người đứng ra chủ trương lập tức yên lại,

https://thuviensach.vn

nhìn về phía Du thị huynh đệ.

Du lão đại trầm giọng nói tiếp:

- Ba vị tiền bối các phái Võ Đương, Côn Luân và Điểm Thương còn sống hay chết vẫn ở trong vòng bí ẩn chưa có gì rõ rệt. Vậy chúng ta không nên rối loạn tâm thần. Dù ba vị gặp điều bất hạnh, cạn hữu võ lâm Trung Nguyên chúng ta chẳng thể để bọn Bách Độc Giáo hoành hành. Mục đích cuộc đại hội Trường An của chúng ta là để thương nghị kế hoạch đối phó với Bách Độc Giáo. Nếu không trừ diệt được giáo phái này thì lê dân trong thiên hạ làm sao sống nổi?

Hắn chưa dứt lời, mọi người đều gật đầu đáp:

- Du đại ca nói phải lắm. Bách Độc Giáo tàn hại võ lâm. Nếu trừ được mối này là phúc cho toàn dân.

- Vậy xin Du đại ca lãnh đạo công cuộc này. Toàn thể anh em sẽ làm theo lời đại ca chỉ điểm.

Du lão đại ca chậm rãi nói:

- Việc này chúng ta phải thương nghị tìm kế vẹn toàn. Cuộc đại hội còn kéo dài năm ngày. Nếu chúng ta nghĩ kỹ, nhất định tìm ra cao kiến.

Hắn vừa nói vừa sai người đưa Nhan Bách Ba vào nội thất.

Truy Phong Kiếm Khách ở phái Điểm Thương cất giọng thê lương nói:

- Mười mấy năm trước gia sư gác kiếm ngồi tọa thiền, tham luyện đường lối thượng thừa nơi cửa Phật, chưa dời khỏi chùa Kim Quang trên núi Côn Luân, mà nay lại thấy khí giới của gia sư ở đây, tại hạ lòng nóng như lửa đỏ. Vậy xin cáo từ, mong Du huynh lượng thứ cho.

Du lão đại vội đáp:

- Triệu huynh hãy đi trước. Sau cuộc đại hội ở đây, bọn tại hạ lập tức lên đường lược trận giúp Triệu huynh.

Truy Phong kiếm khách nở một nụ cười thê lương ra đi. Ngay ngày đầu trong cuộc đại hội đã xẩy đại biến khiến cho trong lòng quần hùng đều cực kỳ trầm trọng.

Nhắc lại Du Hữu Lượng đem lén Bích Ngọc Sạn và Tử Hồng Bảo Kiếm đặt vào trong góc nhà đại sảnh rồi nhân lúc mọi người không để ý chuồn đi. Trong lòng bận rộn về một vấn đề, chàng vừa đi vừa nghĩ bất giác đã ra

https://thuviensach.vn

khỏi thành Trường An. Chàng đi bên khe nước trong vắt chàng chợt nhìn thấy bóng mình dưới nước. Trong lòng lại nổi lên nhiều nỗi bâng khuâng khôn tả.

Du Hữu Lượng đang ngẫm nghĩ bỗng nghe đánh "Bõm" một tiếng. Một viên đá rớt xuống nước phá tan hình bóng chàng. Chàng quay đầu nhìn lại thấy một thiếu nữ tóc dài. Cô lộ vẻ kinh hoàng hỏi:

- Té ra là các hạ. Tiểu muội liệng đá chơi, không có chủ ý đánh các hạ đâu.

Du Hữu Lượng cười mát hỏi:

- Thiệu nữ hiệp cô nương cũng lần ra đây, không sợ các vị sư ca đem lòng lo âu ư?

Thiếu nữ đó chính là Hoa Sơn nữ hiệp Thiệu Quyên. Cô bĩu môi ra vẻ không cần đáp:

- Các vị sư huynh quản đốc thế nào được tiểu muội? Tiểu muội không quấy rầy họ là khá rồi.

Du Hữu Lượng lại cười hỏi:

- Phải chăng cô nương kiếm tại hạ để quấy rầy?

Thiệu Quyên dương to cặp mắt lên hỏi lại:

- Ô hay! Sao các hạ lại nói vậy?

Du Hữu Lượng nói:

- Hiên giờ Bách Độc Giáo đồ rải rác khắp bốn mặt Trường An, cô nương đã hai lần phá hoại đại sự của họ mà không sợ họ báo thù ư? Cô nương đi loạn khắp nơi mà không phải là kiếm bọn họ để quấy rầy ư?

Thiệu Quyên nghe chàng nói có lý. Tuy cô không chịu thua, nhưng trong lúc nhất thời chưa tìm được lý do để biện bạch, tiện tay cô lại liệng một viên đá xuống nước cho nước nổi lên những vòng tròn. Rồi cô nói lảng:

- Thật khéo quá! Lại gặp được các hạ. Các hạ làm gì mà một mình lén lút dời khỏi đại hội. Tiểu muội coi chừng các hạ muốn đi...

Tuy cô ráng giả vờ gặp chàng một cách ngẫu nhiên, nhưng giọng nói lại lộ hình tích. Hiển nhiên cô thừa nhận đã theo hút chàng.

Du Hữu Lượng thấy cô xinh đẹp, tạm gác những điều lo nghĩ trong lòng.

Chàng động tâm đon đả đáp:

https://thuviensach.vn

- Tại hạ biết Thiệu nữ hiệp sẽ ra đây, nên đến trước kính cẩn chờ đợi.

Nguyên chàng định chọc giận thiệu Quyên, nhưng thấy cô mặt đỏ như ráng chiều từ từ cúi đầu xuống, chàng chẳng khỏi ngấm ngầm kinh hãi không dám nhìn cô nữa.

Hồi lâu Thiệu Quyên lại lên tiếng:

- Ô hay! Tiểu muội chỉ muốn hỏi sao các hạ lại hành động như vậy? Vừa rồi các hạ đem Bích Ngọc Sạn của phái Côn Luân và Tử Hồng kiếm của phái Võ Đương để vào trong sảnh đường. Các hạ tưởng tiểu muội không nhìn thấy chăng?

Du Hữu Lượng tắc họng. Sau một lúc chàng mới đáp:

- Tâm tư của cô nương thật là vi diệu. Tại hạ làm việc gì cũng khó lòng che được pháp nhãn của cô.

Thiệu nữ hiệp bĩu môi nói:

- Các hạ đừng tâng bốc tiểu muội nữa. Các hạ hành động xuất quỷ nhập thần, chẳng ai khám phá ra được mưu đồ chuyện gì. Này! Có phải các hạ thích là người ngơ ngẩn hay trong lòng rất nhiều tâm sự?

Du Hữu Lượng ngẩng đầu lên thấy cặp mắt xinh đẹp của cô đang nhìn chàng.

Trong khóe mắt lại lộ ra rất quan thiết và kỳ vọng ở nơi chàng. Chàng là người rất mau hiểu tâm tư kẻ khác, bỗng trong lòng đau nhói lên cơ hồ không tự chủ được.

Thiệu Quyên lại cất giọng ôn nhu nói:

- Các hạ cứ yên lòng. Tiểu muội nhất quyết không tiết lộ một chút gì về các hạ với bất cứ ai.

Du Hữu Lượng thở dài đáp:

- Trên cõi đời này. Hỡi ôi! Chỉ có ở trước mặt cô nương là tại hạ không cần cảnh giới.

Thiệu Quyên trong lòng khoan khoái cúi đầu xuống.

Du Hữu Lượng lại nói:

- Trên đời chỉ có một mình cô nương biết tại hạ hiểu võ nghệ. Tại hạ có bản lãnh mà không dám thi triển, có hi vọng mà không dám mừng vui. Thiệu cô nương!

https://thuviensach.vn

Cuộc đời như vậy cô nương cho là đáng vui hay đáng buồn?

Đó là những lời phế phủ của chàng. Chàng thấy tiểu cô nương này tính tình chất phác, không có ý nghĩ cong queo liền cảm thấy nỗi u uất trong lòng khoan khoái, nhưng nghĩ lại chàng lây làm kỳ tự hỏi:

- Tại sao ta lại không giữ được thái độ kín đáo với cô này?

Thiệu Quyên chú ý nghe lời Du Hữu Lượng thấy chàng thiếu niên thâm trầm này nói với mình những điều tha thiết thì trong lòng vừa vui mừng vừa cảm động đến nỗi vành mắt đỏ hoe.

Thiệu Quyên hạ thấp giọng xuống nói:

- Du... Du đại ca! Tiểu muội biết trong lòng đại ca rất đau khổ, nhưng lo nghĩ nhiều thì tổn hại tinh thần. Đại ca nên làm chuyện vui vẻ để giải lòng sầu muộn như tiểu muội...

Cô nói tới đây chợt nghĩ ra những lời đối với một chàng thiếu niên cao thâm khôn lường như thế là quá non nớt, quá nông cạn, bèn dừng lại không nói nữa.

Rồi cô thấy Du Hữu Lượng lẩm nhẩm gật đầu ra vẻ thành thục thì trong lòng lại hớn hở nghĩ thầm:

- Ta ở trước mặt y khác nào một con nhỏ chưa hiểu việc đời, nên nói ít đi là hơn. Ta coi y như một vị đại ca từ lâu rồi.

Cô dương mắt đăm đăm nhìn Du Hữu Lượng. Chàng xúc động một lúc trở lại vẻ mặt bình thản, trong lòng rất áy náy về thái độ thất thường của mình vừa rồi!

Chàng nhìn Thiệu Quyên cười nói:

- Người bạn của tại hạ là Nhan Bách Ba ở phái Võ Đương rất quan tâm đến cô nương. Vừa rồi y cũng ở trong nhà đại sảnh, chắc cô nhìn thấy rồi?

Thiệu Quyên gật đầu đáp:

- Ngày thường y rất tự nhiên, thế mà bây giờ lại rất xúc động vừa ngó thấy thanh Tử Hồng Bảo Kiếm của phái Võ Đương y đã ngã lăn ra chết giấc.

Du Hữu Lượng trong lòng kinh hãi. Hồi lâu không nói câu gì.

Thiệu Quyên lại nói:

https://thuviensach.vn

- Gã đó tuy kiêu ngạo, nhưng hết lòng luyến ái sư phụ thực cũng đáng thương!

Du Hữu Lượng lẩm bẩm một mình:

- Đây là... đây là... sự khởi thủy cho mọi việc.

Thiệu Quyên lấy làm kỳ hỏi:

- Du đại ca nói gì vậy?

Du Hữu Lượng nở nụ cười bí mật không đáp. Ngày thường thì Thiệu Quyên quyết hỏi cho ra chứ không chịu bỏ, nhưng hiện giờ cô cảm thấy mình không nên giống tính con nít, hỏi đông hỏi tây, nên cô im miệng.

Du Hữu lượng nói:

- Trời sắp tối rồi. Cô nương nên về thành cho sớm đi.

Thiệu Quyên hỏi:

- Còn đại ca đi đâu?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ còn có việc riêng phải đến tòa tiểu trấn ở phía trước.

Thiệu Quyên ngẩn người rồi hỏi:

- Tiểu muội cũng biết mình không nên tò mò đến công việc của đại ca, nhưng... nhưng... xin đại ca cho tiểu muội hay công việc của đại ca có nguy hiểm gì không?

Du Hữu Lượng mỉm cười đáp:

- Tuyệt không có gì nguy hiểm hết.

Ngoài miệng chàng nói hời hợt như vậy mà thực ra trong lòng cực kỳ cảm động, vì vị tiểu cô nương trước mắt là người duy nhất trên thế gian quan tâm đến sự sống chết của chàng.

Thiệu Quyên lại nói:

- Tiểu muội tuy biết bản lãnh mình kém cỏi, nhưng cũng có thể giúp đỡ đại ca được phần nào. Có đúng thế không?

Du Hữu Lượng nghiêm nghị đáp:

- Đúng lắm! Đúng lắm!

Thiệu Quyên lại hỏi:

- Tiểu muội phải cái tật thấy ai mặt ủ mày châu là chán ngấy. Đại ca có muốn cho tiểu muội chán ngán chăng?

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng mỉm cười đáp:

- Còn chuyện gì nữa không?

Thiệu Quyên nguýt chàng đáp:

- Dĩ nhiên là còn. Đại ca kêu bằng Thiệu nữ hiệp với Thiệu cô nương mà không thấy chán ư? Đại ca... đại ca... Vậy đại ca... cũng theo như bọn sư huynh kêu tiểu muội bằng tiểu Thiệu cũng được, Thiệu Quyên cũng được hay hơn nữa tiểu Quyên... à quên! Tiểu Quyên thì không được, vì sư muội hồi sinh tiền đã kêu tiểu muội như vậy.

Du Hữu Lượng đáp:

- Cô em muốn sao cũng được. Nhưng nên về mau đi đừng để người ta trông đợi.

Thiệu Quyên lộ vẻ thẹn thùng mà không dấu nổi cao hứng trong lòng. Cô hí hửng về thành.

Thiệu Quyên theo bọn sư huynh đến Trường An, ban đầu cô thấy Nhan Bách Ba đã là người đẹp như ngọc, trong lòng ngấm ngầm thương mến, nên cứ tìm gã để trêu chọc, mong gã chú ý đến mình. Thực ra trong lòng cô cũng chưa có tình ý gì với gã. Lần trước Du Hữu Lượng ra tay cứu cô, thái độ của chàng rất hấp dẫn.

Chàng là đối tượng con người đáng yêu mến trong lòng cô. Cô thấy chàng thường lộ vẻ buồn rầu lo lắng cũng có ý tội nghiệp cho chàng mà dường như trong lòng đã nẩy ra mối quan tâm tha thiết. Cô không để ý đến Nhan Bách Ba ở phía Võ Đương nầy nữa.

Du Hữu Lượng thủng thỉnh cất bước đi vào rừng. Bóng chiều mỗi lúc một tối thêm. ánh sáng chỉ còn lọt qua những khúc cây cong xuyên vào trong rừng một cách yếu ớt.

Bỗng chàng ngó thấy ở phía xa xa có chấm đèn sáng lửa.

Lòng chàng vừa hoang mang vừa buồn phiền lại thêm vào chút ít bi thương.

Thậm chí chàng không hiểu mình đang nghĩ gì và tưởng chừng đứng trước một thế giới mênh mang đen tối.

Làn gió nhẹ lướt qua những ngọn cây rừng. Đột nhiên làn gió đưa lại tiếng người nghe văng vẳng.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần tự hỏi:

- Chẳng lẽ bây giờ trong rừng hãy còn có người đi?

Chàng chú ý lắng tai thì thấy thanh âm từ từ lướt qua, bất giác miệng lẩm bẩm:

- Tiếng người này từ mé hữu vọng tới thì phải.

Chàng rón rén đi thêm một đoạn. Tiếng người bây giờ đã nghe rõ hơn. Chàng đừng bước lắng tai, một người đang nói:

-... Lão tiền bối giàu lòng nghĩa khí như vậy lại có ý giữ thể diện cho bọn tại hạ khiến bọn tại hạ cảm kích vô cùng...

Tiếp theo thanh âm của một lão già cất lên:

- Không dám! Không dám! Lão phu sống đã bấy nhiêu tuổi. Về chuyện khác thì chẳng biết mấy, nhưng điểm này lại hiểu rõ lắm. Nếu trên đời không có một chút ý nghĩa thì con người đến phải tiêu diệt. Lão đệ bảo có đúng không?

Du Hữu Lượng nghe rõ tưởng chừng trong lòng bị đánh một đòn nặng. Trong cuộc đối thoại của hai người này thì người nói sau là người lạ còn thanh âm người nói trước chàng nghe rất quen tai. Chàng được trời ban cho bản tính nhớ giai, nghe thanh âm ai một lần rồi không quên nữa. Chàng lẩm bẩm:

Du lão nhị! Người này đúng là Du lão nhị. Không hiểu... hắn lại xuất hiện nơi đây vào lúc nào?

Chàng nghĩ tới Du lão nhị, bất giác trống ngực đánh thình thình liền chú ý hơn.

Lại nghe Du lão nhị nói:

- Lời nghị luận của lão tiền bối thật cao minh. Bây giờ bọn tại hạ mời lão tiền bối qua bên kia nói chuyện. Bất luận về vấn đề gì cũng có thể thương lượng được...

Lão già đáp:

- Muốn nói chuyện cũng chẳng ngại gì. Tình thực lão phu đã nắm vững hiện giờ các vị chưa dám giở trò với lão phu...

Thanh âm Du lão nhị lại cất lên:

https://thuviensach.vn

- Sao lão tiên sinh lại nói vậy? Bọn tại hạ chỉ có ý thương lượng với lão tiên sinh.

Câu nói của gã tuyệt không có chút gì là hậu ý khác thường.

Du Hữu Lượng ngấm ngầm lấy làm kỳ tự hỏi:

- Du lão nhị mời lão này phải chăng muốn lợi dụng lão việc gì trong Trường An đại hội? Nhưng không đúng. Nghê giọng lưỡi hai người không phải như vậy mới thật là kỳ?

Lại nghe lão già nói:

- Ông bạn muốn nói sao cũng được. Lão phu sẽ đến với các vị một chuyến.

Bây giờ lão phu hãy xin cáo biệt.

Du lão nhị đáp:

- Hay lắm! Bọn tại hạ ngụ ở trong An Cư khách sạn tại thị trấn bên kia. Xin mời lão tiên sinh canh ba đêm nay tới đó.

Lão già nói:

- Ông bạn cứ về đi. Lão phu đã hứa lời là thế nào cũng đến.

Tiếp theo những tiếng bước chân vang lên. Du lão nhị còn nói theo:

- Vậy bọn tại hạ xin chờ lão tiên sinh.

Du Hữu Lượng nghe Du lão nhị nói câu sau cùng "Vậy bọn tại hạ xin chờ lão tiên sinh", bất giác toàn thân run lên. Chàng ngửng mặt trông chiều trời tối đến.

Trong đầu óc chàng vẫn quanh quẩn với câu "Bọn tại hạ xin chờ lão tiên sinh".

Chàng lẩm bẩm:

Đêm hôm ấy, một đêm tối đến thê thảm... con người đầy mình những máu kia chỉ vào mũi ta nói giỡn:

"Vậy bọn tại hạ sẽ chờ lão tiên sinh". Chẳng lẽ... chẳng lẽ người đó là Du lão nhị? Mấy tiếng này ta nghe rất quen tai.

Toàn thân run bần bật, chàng thay đổi ý nghĩ:

- Không phải rồi! Du thị huynh đệ là những nhân vật chính phái nổi danh trong võ lâm thì sao là y được? Không... không có lý...

https://thuviensach.vn

Nhưng ý nghĩ này lập tức bị một ý nghĩ khác phủ quyết, chàng lại lẩm bẩm:

- Nhất định là đúng rồi vì thanh âm này ta không thể quên được. Đến chết cũng không quên. Nhất là hắn...

Chàng chạy quanh quẩn trông rừng cây một hồi nhưng chỉ thấy một vùng tối đen mờ mịt. Lão già kia và Du lão nhị đã đi xa rồi.

Du Hữu Lượng ra khỏi khu rừng. Lòng chàng vẫn bị ám ảnh vì câu nói kia.

Rồi chàng tự hỏi:

- Ta đã nghe qua thanh âm Du lão nhị mà sao đêm nay mới nhận ra? Cái đó phải chăng vì họ Du nhân lúc đêm tối mới thốt ra giọng nói này? Thật là trong cõi mênh mang vẫn có trời làm chúa tể... ta nhất định phải phanh phui vụ này...

Du Hữu Lượng lật đật bước đi. Đầu óc chàng nghĩ vơ nghĩ vẩn, bất giác đã tới tòa tiểu thị trấn. Chàng lầm lủi vừa đi vừa ngẩng đầu nhìn lên chợt thấy một tòa khách sạn. Trên cửa đề bốn chữ lớn:

An Cư Khách Sạn.

Du Hữu Lượng vội tiến lại đập cửa. Tiểu nhị thấy nửa đêm còn có khách đến mướn phòng. Gã dậy dụi mắt mở cửa đưa khách vào phòng, nét mặt lộ vẻ khó chịu. Gã bưng hồ trà đến cho chàng rồi len lén bỏ đi.

Du Hữu Lượng kéo lại khăn giải giường cho ngay ngắn thì trống đã điểm canh hai. Chàng chú ý lắng nghe chẳng thấy thanh âm chi hết.

Sau một lúc chàng nghe phòng bên có tiếng mở cửa rồi tiếng người đi vào.

Chàng gián tai vào vách ván nghe lén thấy tiếng Du lão nhị cất lên:

-... Lão tiền bối quả là thủ tín...

Lão già hỏi:

- Bây giờ lão phu đã tới. Các hạ muốn hỏi gì thì nói lẹ đi.

Tiếp theo Du lão nhị hạ thấp nói chuyện.

Du Hữu Lượng vận hết thính lực mà không nghe rõ. Sau một lúc lão già lại lên tiếng:

- Như thế sao được? Như thế sao được? ...

https://thuviensach.vn

Du lão nhị thở phào một cái bảo lão:

- Lão tiền bối! Nói khẽ chứ...

Rồi lại không nghe rõ nữa.

Hồi lâu Du Hữu Lượng chỉ thấy tiếng hai người xì xầm, nhưng hoàn toàn không hiểu họ nói gì. Chàng đành bỏ mặc không nghe nữa, ngồi xuống suy nghĩ.

Đột nhiên chàng phát giác ra điều khác lạ. Nguyên lúc trước chàng vẫn nghe thanh âm hai người mà bây giờ chỉ còn có một.

Chàng lại kề tai vào vách ván lắng nghe một lúc, sau cả thanh âm một người cũng im bặt.

Du Hữu Lượng không nhẫn nại được nữa, chàng rón rén mở cửa ra ngoài bước đi trước cửa phòng bên cạnh nghe ngóng mà chẳng thấy động tĩnh gì.

Du Hữu Lượng khẽ đụng vào cửa một cái rồi vội vàng lùi lại. Nhưng trong phòng vẫn im phăng phắc.

Trong lòng vụt nẩy ra một ý nghĩ, chàng đẩy mạnh cửa phòng mở ra. Trong lòng chỉ còn lão già nằm chết ở dưới đất, chẳng thấy bóng Du lão nhị đâu nữa.

Du Hữu Lượng tiến vào sờ huyệt mạch môn lão thấy trái tim không đập nữa.

Lửa giận bốc lên chàng đi quanh hai vòng trong phòng rồi ngó lại thi thể lão già, miệng lẩm bẩm:

- Du Hữu Lượng hỡi! Sự tình đã xẩy ra thế này, e rằng ngươi khó lòng giấu giếm được bản lãnh nữa...

Chàng nhìn lại mồm miệng lão già mà phát khiếp. Đột nhiên tròng mắt lão đưa đi đưa lại. Lão giơ tay run run lên trỏ về phía cửa sổ. Miệng lão ú ớ hai tiếng.

Bất thình lình lão khẽ rú lên một tiếng rồi nghẹo đầu ra mà chết.

Du Hữu Lượng vội nhảy vọt ra ngoài cửa sổ. Chàng nhìn thấp thoáng thấy bóng người chuồn vào rừng, liền tung mình rượt theo...

Bỗng phía sau có tiếng người quát lớn:

- Tên tặc tử kia! Ngươi định chạy đi đâu?

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng thấy sau lưng có tiếng gió rít lên. Mặt chàng đã trông rõ bóng người chuồn vào rừng, nhưng sau lưng lại có sức mạnh ngàn cân xô tới. Chàng chẳng thể rượt theo được nữa.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Trong Rừng Sâu Gặp Triệu Phụng Hào

Du Hữu Lượng để bóng người mất hút, lửa giận công tâm mà phải né tránh chưởng phong. Chàng nằm rạp xuống đất. Trong khóe mắt cơ hồ tóe lửa.

Bỗng thấy đối diện là hai nhà sư đứng đó đều vào trạc năm mươi tuổi. Nhà sư mé hữu quát lên:

- Thí chủ! Thủ đoạn của thí chủ thật là tàn độc!

Du Hữu Lượng tức đến uất người, chàng hít hai hơi chân khí miệng lẩm bẩm:

- Du Hữu Lượng! Du Hữu Lượng! Ngươi không thể lầm lẫn mãi được.

Rồi chàng cười lạt hỏi:

- Đại sư đã trông thấy tại hạ động thủ giết người chăng?

Nhà sư kia chưng hửng. Nhà sư mé tả lại quát hỏi:

- Ngươi còn định cãi nữa chăng?

Du Hữu Lượng cười lạt hỏi lại:

- Chẳng lẽ người xuất gia cũng ngậm máu phun người?

Nhà sư kia gầm lên:

- Thí chủ! Hãy tiếp chiêu đây!

Lão vung tay mặt phóng chưởng đánh ra.

Du Hữu Lượng nhìn nhà sư động thủ bất giác chấn động tâm thần hô:

- Thập bát thường quyền! Đây là tăng nhân của chùa Thiếu Lâm!

Chàng ngửa người về phía sáu một chút để né tránh. Không ngờ công lực của nhà sư thâm hậu khôn lường. Nội lực phát ra xa ngoài ba trượng. Chàng vừa lùi vừa kinh hãi?

https://thuviensach.vn

Lại thấy sau lưng một luồng kình lực đánh tới, chàng khiếp sợ miễn cưỡng bước tạt ngang sang bên trái nửa bước. Một tiếng véo vang lên. Vạt áo chàng bị chưởng phong quét làm cho da đau rát.

Nhà sư chùa Thiếu Lâm xoay người đi. Tay trái đánh xéo tới. Năm ngón tay theo chưởng thế rồi co lại thi triển cầm long thủ.

Du Hữu Lượng chưa đứng vững nội lực đối phương đã đánh tới. Chàng không khỏi kinh hãi.

Gặp lúc hoang mang, chàng đưa thân hình lộn về phía sau, biến chiêu rất mau lẹ, nhưng cầm long thủ của phái Thiếu Lâm là một công phu đánh giáp la cà rất hiệu nghiệm. Du Hữu Lượng cảm thấy má bên trái đau rát, chàng đã bị tát trúng.

Du Hữu Lượng càng thêm tức giận. Chàng khẽ gầm lên một tiếng, đứng ngay người dậy hít một hơi chân khí. Chàng giơ tay mặt lên thì cảm thấy trước ngực chấn động, bất giác tự hỏi:

- Phải chăng ta gặp đại họa rồi?

Tay mặt nhủn ra chàng muốn đánh cũng không được nữa liền điểm chân xuống hất tung mình chạy đi.

Tiếng quát lại vang lên! Nhà sư khác ở đằng sau nhả ra một luồng chân khí.

Du Hữu lượng không cần nhìn cũng biết có người đã phát động môn tâm pháp đích truyền của phái Thiếu Lâm.

Chàng hốt hoảng tung mình lướt về phía trước.

Những tiếng "veo véo" ở phía sau vang lên, người chàng đang lơ lửng trên không đu đi đu lại hai cái rồi miễn cưỡng hạ xuống. Chàng lại nhảy vọt lên lướt đi một cái nữa. Người chàng đã chuồn vào trong khu rừng sâu.

Du Hữu Lượng ruột rối tựa mớ bòng bong, chạy như người điên mỗi lúc một mau, tựa hồ để phát tiết uất khí trong lòng.

Chàng chạy hồi lâu rồi dừng bước ngơ ngác nhìn quanh mới biết mình chạy đến một ngọn núi hoang vu, bốn bề bát ngát. Mảnh trăng tà trên không chiếu ánh sáng lợt lạt, lạnh lùng.

Du Hữu Lượng cảm thấy tâm thần nóng nẩy hồ đồ, một hiện tượng ít có trong đời chàng. Hai tay chắp sau lưng chàng đo bước trên đường núi

https://thuviensach.vn

hoang vu. Phía đối diện là hang sâu ngàn trượng. Ngọn gió đêm quét vào vách đá rít lên từng hồi.

Dưới ánh trăng tàn, nét mặt tuấn mỹ của Du Hữu Lượng trông lạnh như băng.

Cặp lông mày dương lên. Cặp môi mấp máy như lẩm bẩm nói gì.

Bỗng một trận cuồng phong quẹt mây đen che phủ mảnh trăng tàn.

Du Hữu Lượng liếc nhìn bốn phía chỉ thấy tối đen. Trái tim tựa hồ chìm xuống, chàng đứng ngơ ngẩn xuất thần.

Trong khoảnh khắc này thân hình chàng muốn đảo lộn như cơn gió lốc. Sau lưng chàng là một vùng bao la đen tối.

Bất giác chàng run lên trầm giọng hỏi:

- Ai?

Trong khoảng tối đen không một tiếng động. Chàng từ từ hít một hơi chân khí, lại cất tiếng hỏi:

- Ông bạn nào đó? Đã tới đây thì xuất hiện cùng nhau tương kiến được chăng?

Mé tả dường như vang lên một tiếng vù. Du Hữu Lượng vọt mình rượt tới.

Người chàng đang lơ lửng trên không, lại nghe sau lưng có giọng trầm trầm dẵn từng tiếng:

- Ngươi là ai?

Du Hữu Lượng giật mình. Thân hình chàng chơi vơi trên không lượn đi một vòng rồi nhẹ nhàng hạ xuống. Chàng nhìn thấy cách xa chừng năm trượng dường như có bóng người áo trắng thấp thoáng đứng đó.

Du Hữu Lượng hít một hơi chân khí đáp:

- Tại hạ là Du Hữu Lượng, không hiểu các hạ...

Chàng chưa dứt lời, người áo trắng đột nhiên xoay mình bước đi, Du Hữu Lượng sửng sốt lớn tiếng hỏi:

- Này, này các hạ đi đâu đó?

Người áo trắng đột nhiên dừng bước từ từ quay lại hỏi:

- Ngươi hỏi ta làm chi?

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng ngơ ngẩn không biết nói sao. Người kia nổi lên tràng cười khẩy hỏi lại:

- Gã thiếu niên kia! Ngươi thiện tiện lần mò vào đất tư của ta. Ta coi như là chuyện ngẫu nhiên muốn bỏ qua. Sao ngươi còn hỏi đến ta?

Du Hữu Lượng thấy đối phương kêu mình bằng thiếu niên thì bụng bảo dạ:

- Té ra đây là một lão già. Nghe giọng lưỡi dường như một cao nhân tiền bối ẩn dật trong vùng rừng núi hoang vu này. Âu là ta thử hỏi lão xem sao.

Chàng chưa kịp mở miệng, người áo trắng đã thở dài hỏi:

- Gã thiếu niên kia! Dường như ngươi có tâm sự gì thì phải.

Du Hữu Lượng sửng sốt. Chàng không ngờ người áo trắng lại hỏi câu này.

Trong lúc nhất thời chàng không biết đáp thế nào.

Người áo trắng từ từ tiến lại gần hai bước hỏi:

- Ta thấy ngươi như con khốn thú, chắp tay để sau lưng chạy lui chạy tới.

Miệng không ngớt lẩm bẩm. Chẳng hiểu ngươi có tâm sự gì?

Du Hữu Lượng thở dài ngập ngừng đáp:

- Vụ này... vụ này một lời nói không hết được.

Người áo trắng cũng không nói nữa, đứng lặng hồi lâu. Hai người cách nhau chừng bốn trượng. Đêm tối như mực, Du Hữu Lượng đã vận hết mục lực cũng không tài nào nhìn rõ mặt người áo trắng.

Sau một lúc lâu, người áo trắng bỗng lên tiếng:

- Gã thiếu niên họ Du kia! Ta coi diện mạo ngươi không phải tầm thường đêm nay chúng ta gặp nhau đây, cũng là có chút duyên phận...

Du Hữu Lượng giật mình kinh hãi, không nhịn được hỏi lại:

- Tôn giá... tôn giá nhìn thấy tại hạ ư?

Người áo trắng cười ha hả hỏi lại:

- Người tưởng mình bản lãnh thiên hạ vô song chăng? ...

Du Hữu Lượng mặt đỏ lên ấp úng đáp:

- Không phải... không phải tại hạ có ý như vậy...

Người áo trắng cười ha hả hỏi:

https://thuviensach.vn

- Vừa rồi ta ngó thấy khinh công của ngươi, kể ra không phải tầm thường.

Phải chăng ngươi là đệ tử của họ Lục ở Hà Nam.

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần, miệng lắp bắp:

- Họ Lục ở Hà Nam! Sao... tôn giá... tôn giá lại biết thế?

Người áo trắng ồ lên một tiếng rồi đáp:

- Lão phu ẩn cư trong hang núi này đã chục năm trời. Lâu ngày không gặp cố nhân, nhiều khi nhớ muốn chết.

Du Hữu Lượng nghe rõ tiếng trái tim mình đập mạnh. Chàng hồi hộp hỏi:

- Xin lão tiền bối... cho biết đại danh?

Người áo trắng hắng dặng một tiếng, đáp:

- Chẳng nói làm chi nữa.

Du Hữu Lượng không nhịn được điểm đầu ngón chân xuống lướt mình tới.

Chàng chỉ còn cách đối phương không đầy một trượng bây giờ chàng đã nhìn rõ mặt người áo trắng thì lão chừng ngoài sáu mươi tuổi. Diện mục thanh tao mà có oai khiến cho người ta phải khâm phục.

Du Hữu Lượng nhìn rõ rồi mà không nhận biết, chàng chắp tay xá dài hỏi:

- Lão tiền bối có quen biết họ Lục ở Hà Nam ư?

Lão áo trắng đáp:

- Phải rồi!

Du Hữu Lượng chớp mắt nói:

- Nghe lời lão tiền bối thì ra lão có mối thâm giao với Lục đại thúc.

Lão áo trắng ủa một tiếng rồi đáp:

- Té ra ngươi vào hàng điệt nhi của Lục Bình?

Du Hữu Lượng cặp mắt không ngớt chuyển động nói:

- Vãn bối thường được nghe Lục đại thúc bảo có hai vị bằng hữu mà đều cách biệt lâu năm, lão nhân gia tưởng nhớ khôn khuây. Vãn bối lớn mật xin hỏi:

Phải chăng tôn tính của lão tiền bối họ Hồng?

https://thuviensach.vn

Lão áo trắng lắc đầu. Du Hữu Lượng cảm thấy trái tim đập mạnh hơn, cất giọng run run hỏi:

- Nếu vậy thì... lão tiền bối là... Triệu Phụng Hào lão gia, một nhân vật thứ nhất trong thiên hạ hiện nay.

Lão áo trắng chỉ cười, mà không đáp.

Du Hữu Lượng khác nào người trong mộng. Té ra đệ nhất nhân trong thiên hạ là lão này. Bao nhiêu chuyện thần thoại đồn đại lại hiện lên trong đầu óc chàng.

Triệu Phụng Hào cười ha hả nói:

- Du tiểu bằng hữu! Chúng ta thật là có cơ duyên. Lão phu vừa gặp tiểu bằng hữu đã sinh mối hảo cảm...

Du Hữu Lượng cặp mắt trợn ngược, trong lòng như say sưa, như ngây dại.

Triệu Phụng Hào ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- Gần đây Lục Bình vẫn mạnh giỏi chứ?

Du Hữu Lượng còn ngơ ngác đáp:

- Vãn bối... đã cách biệt lão nhân gia hai năm nay.

Triệu Phụng Hào "Ồ" một tiếng rồi hỏi:

- Du tiểu bằng hữu! Bây giờ ta kể như người quen thuộc. Tâm sự ngươi thế nào có thể nói cho lão phu nghe được chăng? Không chừng lão phu có thể góp ý kiến với ngươi.

Du Hữu Lượng cảm thấy lòng se lại. Chàng bản tính quật cường, chẳng mấy khi sa lệ. Từ nhỏ đến lớn dù gặp hoàn cảnh đau thương thần trí đến mực nào cũng chịu đựng được, mà lại thay! Bây giờ chàng không nhịn nổi để dòng châu lã chã tuôn rơi.

Triệu Phụng Hào giật giọng hỏi:

- Ô hay! Ngươi... ngươi làm sao thế?

Du Hữu Lượng chậm rãi đáp:

- Vãn bối phiêu bạt giang hồ đã hai năm nay là cốt để rửa mối huyết cừu sâu tựa bể.

Triệu Phụng Hào "ủa" một tiếng rồi hỏi:

- Ngươi rửa thù cho người thân trong nhà hay cho chính ngươi?

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng nghiến răng gật đầu đáp:

- Cho song thân vãn bối.

Triệu Phụng Hào thở dài khẽ hỏi:

- Hài tử! Kẻ thù là ai?

Du Hữu Lượng nghiến răng đáp:

- Chưa thể xác định được.

Triệu Phụng hào lại ồ lên một tiếng nhưng không biết nói sao.

Du Hữu Lượng dần dần trấn tĩnh tâm thần nói:

- Bữa nay vãn bối được trời rủ lòng thương để cho mình ngẫu nhiên tìm ra được manh mối. Nhưng...

Đột nhiên chàng dừng lại.

Triệu Phụng Hào nhìn chàng bằng cặp mắt sâu thẳm hỏi:

- Phải chăng ngươi sợ kẻ thù đó?

Du Hữu Lượng toàn thân run bần bật. Bây giờ chàng mới hiểu ra hai năm nay vì sao mà tình cảm thất thường. Phải rồi! Vì chàng sợ hãi.

Du Hữu Lượng liền dùng cừu hận để đè nén mối khủng khiếp trong lòng, gặp việc gì chàng cũng làm bộ lạt lẽo hững hờ. Câu nói của Triệu Phụng Hào là một hồi chuông giác ngộ cho thần trí chàng tỉnh táo lại, tựa hồ chàng đang ở trong vùng hắc ám mênh mang bỗng nhìn thấy một tia sáng rọi vào.

Triệu Phụng Hào ngó Du Hữu Lượng một lúc rồi nhẹ buông tiếng thở dài hỏi:

- Lão phu chưa kịp hỏi tiểu bằng hữu họ tên gì.

Du Hữu Lượng đáp:

- Vãn bối là Du Hữu Lượng.

Triệu Phụng Hào chậm rãi hỏi:

- Phụ thân tiểu bằng hữu là nhân vật thế nào?

Du Hữu Lượng ngửa mặt lên thở dài đáp:

- Nói ra thật ít ai tin. Vãn bối chỉ có ấn tượng rất lờ mờ về song thân.

Triệu Phụng Hào dường như lấy làm hứng thú "ồ" lên một tiếng.

Du Hữu Lượng từ từ nói tiếp:

https://thuviensach.vn

- Vãn bối lìa nhà từ thuở nhỏ, qua Tây Vực học nghệ, đến năm tuổi mói hồi hương thì... hỡi ơi... Mọi sự đều thay đổi hết...

Triệu Phụng Hào nhìn chàng bằng vẻ mặt xúc động, lão dương cặp lông mày lên hỏi:

- Tây Vực ư? Tiểu bằng hữu qua Tây Vực học nghệ?

Du Hữu Lượng gật đầu. Triệu Phụng Hào đột nhiên tiến lại. Cặp mắt lấp loáng ánh thần quang nhìn Du Hữu Lượng không chớp.

Du Hữu Lượng trong lòng ngấm ngầm hồi hộp. Đột nhiên Triệu Phụng Hào vung tay áo lên, chàng bỗng thấy mắt hoa. Tay mặt đối phương xoay đi một cái.

Chàng liền cảm thấy cổ tay nhũn ra. Ba ngón tay lão đã nắm lấy huyệt mạch môn chàng.

Du Hữu Lượng cực kỳ kinh hãi. Chàng nhìn rõ đối phương động thủ, bản năng thiên nhiên thúc đẩy chàng hạ tay mặt xuống. Một luồng chân khí xông lên.

Từ ngày chàng học nghệ thành tựu đến nay, tuy ít cùng người giao thủ, nhưng chàng tự tin công lực và chiêu thức mình đều vào hàng thượng thặng. Không ngờ tay đối phương vừa lấp loáng chàng chưa trông rõ đã bị nắm giữ huyệt mạch môn.

Bản năng chống cự thúc đẩy chàng vận nội lực đến mười hai thành. Lúc này chàng đã phản ứng trực tiếp nên luồng nội lực xông lên. Ngón tay cái và ngón tay giữa bên trái chàng co lại thành hình vòng tròn...

Chỉ trong chớp mắt chàng cảm thấy cánh tay mình thoải mái. Đối phương thu chiêu về lại càng mau lẹ. Luồng chân khí của chàng vừa bốc lên thì lão đã buông ngón tay ra rồi.

Tuy Du Hữu Lượng thu phát nội lực theo ý muốn được, nhưng lúc này chàng đã đề tụ đến mười hai thành công lực, không thể kiềm chế được đành để phát ra.

Bỗng nghe đánh véo một tiếng, luồng nội lực xô ra như nước vỡ bờ đánh vào tảng đá núi cách đó đến năm, sáu trượng. Bụi đá tung bay mịt trời.

Triệu Phụng Hào nghiêng mình vọt ra ngoài ba trượng. Nét mặt nghiêm nghị nhìn Du Hữu Lượng lão ngoắc tay lên không, ra chiều kinh ngạc hỏi

https://thuviensach.vn

dằn từng tiếng:

- Phải chăng phe Thiền Tông bên Tây Vực đã truyền Hàng Ma Tâm Pháp cho ngươi?

Du Hữu Lượng ngơ ngẩn thở phào một cái, ngập ngừng đáp:

- Có... có thể...

Triệu Phụng Hào đột nhiên ngửa mặt lên trời cả cười nói:

- Ngươi về nói với phe Thiền Tông là Triệu mỗ đã ước hẹn với lão tương hội, lão đừng quên.

Du Hữu Lượng ngơ ngác hỏi lại:

- Ước hội gì?

Triệu Phụng Hào ngạc nhiên hỏi lại:

- Lão... không nói cho ngươi biết ư?

Du Hữu Lượng lắc đầu.

Triệu Phụng Hào không nói gì nữa.

Du Hữu Lượng thở dài nói:

- Triệu tiền bối! Vừa rồi tiền bối thử một chiêu, thủ pháp mau lẹ kinh người.

Triệu Phụng Hào khẽ hắng dặng một tiếng, thủng thẳng đáp:

- Về môn cầm nã thì Thất Khúc thủ pháp của Thiền Tông đứng vào bậc nhất...

Du Hữu Lượng lắc đầu ngắt lời:

- Không phải! Theo lời gia sư thì môn "Đại Kim Cương Thiền" mới là cao hơn hết.

Triệu Phụng Hào mỉm cười đáp:

- Lão Thiền Tông như thế là tự biết mình lắm. Đáng tiếc môn tâm pháp đó của phe Thiếu Lâm thất truyền đã lâu năm.

Du Hữu Lượng lại lắc đầu nói:

- Trước đây gia sư đã bói một quẻ và biết môn tâm pháp đó của phái Thiếu Lâm lại xuất hiện trên chốn giang hồ. Vì thế mà Thất Khúc thủ pháp không thể kể vào hạng tối thượng được.

Triệu Phụng Hào chỉ ủa một tiếng chứ không nói gì.

Du Hữu Lượng trong lòng ngấm ngầm khó chịu tự hỏi:

https://thuviensach.vn

- Vừa rồi lão nhắc lại cuộc ước hội, không hiểu là chuyện gì?

Nhưng ta cũng tiện hỏi lại...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Triệu Phụng Hào bước lại hai bước chậm rãi hỏi:

- Vừa rồi chúng ta đang nói chuyện gì nhỉ?

Du Hữu Lượng đáp:

- Nói về thân thế của vãn bối.

Triệu Phụng Hào gật đầu nói:

- Lão phu ngó ngươi lần đâu tiên đã biết ngay là khí độ không phải tầm thường, anh hoa kín đáo. Té ra ngươi đã học ở Tây Vực. Thế thì không trách được.

Du Hữu Lượng đáp:

- Vãn bối học nghệ đến năm mười bẩy tuổi, dời Tây Vực trở về Trung Nguyên thì nhà tan người chết...

Triệu Phụng Hào gật đầu hỏi:

- Ai đã gây ra vụ đó?

Du Hữu Lượng nhăn mặt lắc đầu đáp:

- Ban đầu vãn bối vốn không hiểu chi hết. Sau vãn bối đành đi kiếm Lục đại thúc. Như tiền bối đã biết, tệ đại thúc quy ẩn lâu năm, lão nhân gia chẳng biết gì về thảm sự đã xẩy đến cho song thân vãn bối.

Triệu Phụng Hào gật đầu hỏi:

- Ngươi ở nhà Lục Bình trong một thời gian khá lâu phải không?

Du Hữu Lượng gật đầu đáp:

- Đại khái cả trước sau thời gian trong thời gian một nửa năm. Vãn bối còn được đại thúc truyền thụ cho khá nhiều võ lâm tâm pháp...

Triệu Phụng Hào hỏi:

- Từ trước tới giờ ngươi đã nghe được tin tức gì chưa?

Du Hữu Lượng gật đầu đáp:

- Gặp trường hợp ngẫu nhiên, vãn bối được biết song thân bị chết vì độc dược.

Triệu Phụng Hào la lên một tiếng kinh ngạc.

Du Hữu Lượng nói tiếp:

https://thuviensach.vn

- Vãn bối liền đi chu du thiên hạ để dò la xem ai là người chuyên dùng độc dược, mà không tìm được mấu chốt gì. Ngày tháng thoi đưa vùn vụt, mất một năm trường. Vãn bối bỗng nghe nói trong võ lâm mới nẩy ra phe Bách Độc Giáo.

Triệu Phụng Hào dĩ nhiên chưa từng nghe thấy danh tự này.

Du Hữu Lượng lại nói tiếp:

- Vãn bối lập tức đi thám thính. Đầu tiên lưu ý về tính chất sau dần dần thấy có cơ thành tựu.

Triệu Phụng Hào hỏi:

- Ngươi đã biết ai là hung thủ rồi chứ?

Du Hữu Lượng lắc đầu. Chàng máy môi muốn nói lại thôi.

Triệu Phụng Hào rất lấy làm kỳ nhưng cũng không hỏi nữa.

Du Hữu Lượng ngập ngừng nói:

- Đại khái vãn bối... đã có chút giả định...

Triệu Phụng Hào "Ừ" một tiếng rồi nói:

- Công phu của ngươi học từ đất Tây Vực, lại được Lục Bình chỉ điểm. Vừa rồi tuy mới thử một chiêu mà lão phu đã thấy rõ thân thủ ngươi rất linh hoạt.

Nhưng coi ngươi dường như có vẻ khiếp sợ địch nhân. Vậy địch nhân là ai?

Du Hữu Lượng thở dài ngần ngại không nói:

Triệu Phụng Hào lấy làm lạ giương mắt nhìn chàng.

Du Hữu Lượng tự hỏi:

- Chẳng lẽ ta lại đem chuyện bí mật nói cho người ngoài hay? Vả lại... đây mới là chuyện giả định chứ chưa xác thực.

Sau một lúc, Du Hữu Lượng bỗng lên tiếng:

- Giả tỷ bản lãnh của vãn bối cũng như Tô Bạch Phong thì không sợ gì nữa.

Triệu Phụng Hào nghe chàng nói bỗng giương cặp mắt, nhìn Du Hữu Lượng hỏi:

- Tô Bạch Phong nào?

Du Hữu Lượng cảm thấy mình ăn nói đột ngột, liền cười đáp.

https://thuviensach.vn

- Vãn bối buột miệng nói ra mà chưa kịp giải thích. Tô Bạch Phong với con mắt vãn bối là một tay cao thủ đệ nhất. Trong khi lưu lạc giang hồ vãn bối được gặp y.

Triệu Phụng Hào ngắt lời:

- Ngươi quen biết y trong trường hợp nào?

Du Hữu Lượng đáp:

- Vãn bối ngẫu nhiên gặp y.

Triệu Phụng Hào lộ vẻ ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Du Hữu Lượng rồi giục:

- Ngươi tiếp tục kể nốt đi.

Du Hữu Lượng nói:

- Vãn bối được gặp Tô huynh kể ra cũng là một chuyện khá kích thích...

Đột nhiên chàng dừng lại rồi chuyển qua chuyện khác:

- Tiền bối có biết những vị chưởng môn các phái Võ Đương, Điểm Thương, Côn Luân cùng Thiết Thị Song Hiệp đều bị chết trong một đêm không?

Triệu Phụng hào trố mắt ra nắm tay áo Du Hữu Lượng cất tiếng run run hỏi:

- Ngươi bảo sao... ngươi bảo sao.

Du Hữu Lượng đáp:

- Ba vị chưởng môn các phái Võ Đương, Côn Luân, Điểm Thương và Thiết Thị song hiệp ở Thiên Sơn đều bị người sát hại trong một đêm.

Triệu Phụng Hào nắm chặt cổ tay chàng thở dài nói:

- Một mẻ lưới mà quết hết bao nhiêu tinh túy võ lâm. Xem chừng trường đại loạn sắp khai diễn.

Du Hữu Lượng ngập ngừng hỏi:

- Tiền bối... tiền bối bảo...

Triệu Phụng hào dường như không nghe tiếng, tự nói một mình:

- Năm trước Thiên Sơn Song Hiệp dẫn Vô Vi đạo trưởng phái Võ Đương đến gặp ta. Chúng ta đã chứng nghiệm võ học với nhau trong bảy ngày sau gặp nhà tướng thuật trăm tuổi ở chân núi Nam Sơn. Lão mượn rượu coi tướng cho chúng ta...

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng nghe câu mốt câu hai chứ không được rõ ràng. Dường như Triệu Phụng Hào không biết có Du Hữu Lượng đứng bên. Lão lảm nhảm nói tiếp:

- Lão coi tướng này nhìn mặt Thiết lão đại rồi lộ vẻ luyến tiếc khi coi tới Thiết lão nhị càng lộ vẻ kinh ngạc. Khi lão coi đến Vô Vi đạo trưởng thì bật tiếng la hoảng. Sau cùng lão coi đến ta lại lẩm nhẩm gật đầu...

Du Hữu Lượng không nhịn được hỏi xen vào:

- Thế là nghĩa làm sao?

Triệu Phụng Hào đáp:

- Chúng ta thỉnh giáo nhà tướng thuật thì lão trỏ vào ta đáp:

- Lúc hỏa vận sắp lui mà qua được đại nạn thì có thể đi đến kết quả yên lành.

Sau hỏi đến ba người kia thì lão chỉ lắc đầu chứ không trả lời, băng băng bỏ đi...

Nay Thiết Thị Song Hiệp cùng Vô Vi Đạo Trưởng đồng thời gặp nạn. Phải chăng...

phải chăng nhà tướng Phật đó đã biết trước?

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Nhan Bách Ba Quyến Luyến Du Lang

Du Hữu Lượng nói:

- Lúc đó...

Chàng chưa dứt lời Triệu Phụng Hào như chợt nhớ ra điều gì lớn tiếng hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Xin tiểu huynh đệ cho biết trường hợp ngộ hại của những nhân vật đó ra làm sao?

Du Hữu Lượng đáp:

- Không hiểu vì lẽ gì mấy nhân vật tuyệt đỉnh thiên hạ đó đồng thời tụ họp ở một chỗ, dường như có cuộc hội đồng thì phải...

Triệu Phụng Hào nghe tới đây lẩm nhẩm gật đầu.

Du Hữu Lượng lại nói tiếp:

- Điều đáng sợ là ngay lúc ấy những nhân vật võ công cái thế chỉ trong giây lát đều bị tê chồn ngã lăn ra không nhúc nhích được.

Triệu Phụng Hào la lên:

- Trúng độc chăng?

Du Hữu Lượng kể tiếp:

- Thế rồi một quái nhân mình mặc áo hồng bào xuất hiện, dùng thủ đoạn rất tàn độc hạ sát năm tay cao thủ thượng thặng.

Triệu Phụng Hào hỏi:

- Năm người ư?

Du Hữu Lượng ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Đúng năm người.

Triệu Phụng Hào buột miệng la lên:

- Thế rồi Tô Bạch Phong...

https://thuviensach.vn

Lão nói tới đây ngừng lại một chút, quay ra hỏi:

- Tiểu huynh đệ vừa nhắc đến Tô Bạch Phong mà chưa nói hết câu chuyện Tô Bạch Phong làm sao?

Du Hữu Lượng đáp:

- Sau khi Hồng Bào Quái Nhân giết năm tay cao thủ đệ nhất thiên hạ, dường như trong lòng còn có quỷ kế gì, lão bỏ đi một lúc rồi trở lại. Khi đó Tô Bạch Phong xuất hiện. Kết quả là Hồng Bào Quái Nhân bị Tô Bạch Phong đánh một chưởng phải bỏ chạy.

Triệu Phụng Hào hơi lộ vẻ đắc ý. Da mặt lão nở ra một chút. Lão nhìn Du Hữu Lượng, khóe mắt lộ ra oai phong lẫm liệt. Lão thủng thẳng hỏi:

- Sao tiểu huynh đệ lại trông thấy?

Du Hữu Lượng không kịp suy nghĩ gì đáp ngay:

- Khi đó vãn bối ở gần hiện trường, đành ẩn nấp để ngó trộm.

Triệu Phụng Hào cười lạt hỏi:

- Tiểu huynh đệ khẳng định là Hồng Bào Quái Nhân đã sát hại năm người kia?

Du Hữu Lượng không hiểu lão hỏi câu này có dụng ý gì? Chàng đáp:

-Đúng thế!

Chàng giấu nhẹm mình cũng trà trộn trong đám người này và phải chịu đựng một nhát kiếm cực kỳ đau đớn. Thực ra Du Hữu Lượng bất cứ việc gì cũng thích giấu giếm vài phần. Chàng đành khẳng định Hồng Bào Quái Nhân đã dùng độc đánh ngã năm người.

Triệu Phụng Hào lạnh lùng hỏi:

- Tiểu huynh đệ không nói dối đấy chứ?

Du Hữu Lượng đáp:

- Dĩ nhiên không có chuyện đó.

Triệu Phụng Hào chau mày ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Chăng phải lão phu có ý hoài nghi tiểu huynh đệ. Chuyện này quan hệ rất lớn. Nếu quả tiểu huynh đệ nói đúng sự thật thì việc quan hệ thứ nhất là cái chết của Vô Vi Đạo Trưởng. Mấy chục năm trước đạo trưởng đã tỉ đấu chín ngày với Tháp Hải Lão Quái ở trên núi Kỳ Bàn. Lão Quái thất bại rồi lập tức tiến vào Trung Nguyên... Vì thế lão phu cần hỏi cho biết rõ...

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng hỏi:

- Tháp Hải Lão Quái ư?

Triệu Phụng Hào gật đầu đáp:

- Tháp Hải Lão Quái một đời tung hoành trên chốn giang hồ đã đấu với Vô Vi Đạo Trưởng trên núi Kỳ Bàn trong chín ngày. Kết quả là Đạo Trưởng thắng được nửa chiêu. Lão Quái ước hẹn là Đạo Trưởng còn sống ngày nào là lão không được lê chân đến Trung Nguyên ngày ấy... lại còn nhiều ảnh hưởng trọng đại khác vì thế mà lão phu cần điều tra cho biết rõ...

Du Hữu Lượng ngắt lời:

- Sự tình đúng như thế. Khi nào vãn bối dám lừa dối lão nhân gia?

Chàng yên trí Võ Đương Đạo Trưởng đã chết rồi, nên nói bằng một giọng rất thành khẩn, cả vẻ mặt cũng lộ ra chân thực. Bất luận là ai cũng không tài nào đo lường được tất dạ thâm trầm của chàng còn ẩn dấu những ý nghĩ gì nữa.

Triệu Phụng Hào trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu nói:

- Vụ này thật là kỳ! Trước khi Tô Bạch Phong chưa đến sao Hồng Bào lão quỷ Du Nhất Kỳ không hạ thủ đi? Thế mới khó hiểu...

Du Hữu Lượng nghe lão nói câu này không khỏi ngẩn người. Ba tiếng "Du Nhất Kỳ" khác nào ba ngọn trùy đập mạnh tai chàng, nên ngoài ba tiếng đó chàng không nghe thấy gì nữa.

Chỉ trong khoảnh khắc người chàng tưởng chừng phân làm bốn đoạn, lại giống như đụng phải lửa điện. Bất giác chàng xoay mình co giò chạy tuốt.

Kẻ thù đúng là Hồng Bào Quái Nhân kia, đã đủ chứng cớ rồi.

Du Hữu Lượng ngẩng đầu trông lên trời, thấy trời cao mà tối mò, lác đác có mấy chấm sao nhỏ.

Triệu Phụng Hào đi rồi nhưng thanh âm của lão hãy còn văng vẳng bên tai.

Chàng vừa tức giận vừa kinh khủng, cảm thấy trong đời chàng ngoài sự trả thù không còn lạc thú gì nữa.

Đêm đông lạnh lẽo, lòng chàng đột nhiên phanh phui ra sự bí mật thì một mối khủng khiếp mới chưa từng có lại bao phủ lên người chàng. Chàng là

https://thuviensach.vn

một người tự kiềm chế được mọi ngoại cảnh mà lúc này cũng cảm thấy khắp mình giá lạnh.

Chàng toan rả bước vào thành thì đột nhiên một bóng trăng thấp thoáng, một người thân hình nhỏ bé lướt qua bên người chàng chuồn vào trong khu rừng cách đó không xa.

Du Hữu Lượng định thần chợt nhớ ra người đó chính là Nhan Bách Ba ở phái Võ Đương. Chàng toan rượt theo để chuyện trò cho có bạn, nhưng vừa bước đi hai bước, bỗng trong rừng có tiếng kêu khóc rất bi thương vọng lên theo chiều gió đưa đi rất xa.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm trong bụng:

- Nhan Bách Ba còn nhỏ tuổi quá mà ân sư gã nhất đán bị uổng mạng thì gã khóc lóc bi thương chẳng có gì đáng trách. Ta phải đến khuyên giải gã mới được.

Chàng liền chạy vào rừng, đi chưa bao xa, đã thấy Nhan Bách Ba mình mặc áo trắng, đứng tựa vào gốc cây mà khóc. Vì trời tối gã chưa phát giác ra Du Hữu Lượng đến bên.

Du Hữu Lượng chờ gã khóc một lúc rồi cất giọng ôn nhu nói:

- Nhan huynh nên giảm mối bi thương. Chớ khóc nhiều để hại cho sức khỏe.

Nhan Bách Ba vội ngửng đầu lên thấy Du Hữu Lượng đang nhìn mình một cách rất thân thiết. Gã tưởng chừng mình đang chơi vơi trong biển cả, tìm được vật để níu lấy. Chàng văn nhược thư sinh trước mắt gã lúc này tựa hồ là con người tâm phúc duy nhất để nương tựa.

Nhan Bách Ba gạt lệ hỏi:

- Bữa nay Du huynh đã nhìn thấy cuộc đại hội Trường An rồi chứ?

Du Hữu Lượng cất giọng thâm trầm đáp:

- Đúng thế!

Chàng nói tiếp:

- Lệnh sư bất hạnh gặp thảm họa. Bây giờ tưởng nên nghĩ ngay đến việc trả thù. Nhan huynh có tiết chế nỗi bi ai thì mới nghĩ được kế hoạch. Có đúng thế không?

Nhan Bách Ba nghĩ đến ân sư bất giác lại khóc òa lên.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng suốt đời nếm mùi đau khổ đã nhiều. Chàng trải qua những trận thương tâm thê thảm gấp mười, nhưng nghĩ tới Nhan Bách Ba còn nhỏ tuổi lại quen được cưng chiều nên gã không nhịn được mối đau đớn này, chàng cũng đồng tình với gã.

Hồi lâu Nhan Bách ba bỗng dương mắt lên nhìn Du Hữu Lượng nói:

- Họ gạt người ta rồi. Gã họ Tô nguyền rủa gia sư tất chẳng được chết yên lành.

Du Hữu Lượng ngơ ngác chẳng hiểu gì. Nhan Bách Ba lại la lên:

- Tiểu đệ không tin, chết cũng không tin. Gia sư đã luyện thành tấm thân sắt thép thì trên cõi đời này còn ai hại được lão nhân gia. Gã họ Tô nói càn, chắc hẳn không được chết tử tế.

Nhan Bách Ba lúc la lúc khóc rất ồn ào. Du Hữu Lượng thấy gã thần trí thất thường, trong lòng sinh mối đồng tình mà không biết an ủi gã bằng cách nào.

Nhan Bách Ba kêu la một lúc rồi dần dần khôi phục lại nghiêm nghị nhìn Du Hữu Lượng hỏi:

- Du huynh! Chẳng lẽ trên đời có người sát hại được Vô Vi Đạo Trưởng? Có phải hắn nói bậy không? Du huynh thử suy nghĩ và phán đoán vụ này chân hay giả?

Gã ngưng thần chú ý nhìn Du Hữu Lượng, chỉ mong chàng đồng ý với mình.

Du Hữu Lượng trong lòng buồn thảm nghĩ thầm:

- Chú nhỏ này tinh thần đã đến chỗ băng sắp hoại. Ta phải làm cho gã yên tâm lại mới được.

Chàng liền gật đầu đáp:

- Nhan huynh nói đúng đó. Tiểu đệ cũng nghĩ như vậy.

Nhan Bách ba cả mừng, nét mặt lộ ra ngây thơ, muốn nhẩy lên luôn miệng khen ngợi:

- Du huynh quả là kiến thức cao minh! Cao minh hơn đời!

Còn chàng thư sinh này sao mà biết võ công của Tử Dương chân nhân đến trình độ nào thì gã không nghĩ tới.

Du Hữu Lượng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Nhan huynh! Bây giờ đêm đã khuya rồi. Chúng ta hãy về thành nghỉ một đêm rồi sẽ liệu. Nhan huynh tính sao?

Nhan Bách Ba lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ muốn đi ngay để tìm kiếm đại sư ca.

Du Hữu Lượng nói:

- Việc này không khẩn cấp trong một vài giờ. Nhan huynh cứ nghỉ một đêm cho khỏe, sáng mai sẽ thượng lộ cũng chẳng chậm mất bao nhiêu.

Nhan Bách Ba ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Du huynh nói cũng phải, nhưng đây cách thành đã xa rồi. Tiểu đệ không muốn trở về thành cho mất thời gian và hao tốn sức lực. Chúng ta nghỉ đêm trong rừng được không?

Gã không muốn dời xa Du Hữu Lượng, vì chàng cũng như gã không tin sư phụ bị hại, khiến cho hắn vững tâm hơn nhiều. Gã xa chàng một bước là tín tâm lại giảm đi một phần.

Du Hữu Lượng cười đáp:

- Như vậy càng hay.

Hai người chật vật một lúc cắt hết đám cỏ xung quanh một cây lớn. Mỗi người ngồi một bên tựa gốc cây mà ngủ. Hai người đã đốt đống lửa cháy đùng đùng nên không rét nữa.

Du Hữu Lượng hôn mê đi vào giấc ngủ, bỗng nghe người bật ngón tay rồi khẽ hỏi:

- Du huynh! Du huynh đã trông thấy chưa?

Du Hữu Lượng lắc đầu.

Nhan Bách Ba kề gần lại nói:

- Tiểu đệ thấy tình trạng này trong lòng khắc khoải không yên nên không sao ngủ được.

Du Hữu Lượng khuyên nhủ:

- Nhan huynh đừng nghĩ vơ nghĩ vẩn. Cứ ngồi tĩnh tâm một lúc là ngủ được ngay.

Chàng vừa nói vừa phát giác ra mối cảm tình thân thiết. Chàng quen nói câu đó rồi nên lúc này buột miệng thốt ra đã quen tai lắm. Lúc này chính chàng cũng không ngủ được nữa.

https://thuviensach.vn

Sau chừng nửa giờ lại nghe tiếng Nhan Bách Ba bật ngón tay. Thanh âm gã vừa khẽ vừa nhỏ, tựa hồ sợ làm kinh động cả mình, nhưng gã lại hi vọng mình đừng ngủ để nghe cho rõ.

Du Hữu Lượng lẩm bẩm ; - Gã này còn tính trẻ nít.

Chàng ngồi dậy hỏi:

- Nhan huynh có tâm sự gì vậy?

Nhan Bách Ba ra chiều bẽn lẽn ấp úng đáp:

- Du huynh cũng không ngủ nữa ư? Chúng ta... chúng ta... Trong đầu tiểu đệ rất hoang mang, chúng ta nói chuyện được chăng?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tiểu đệ cũng muốn thế.

Nhan Bách Ba thấy vành mắt chàng nặng chĩu, mà vẫn chiều theo ý mình.

Lúc này gã cảm thấy mình yếu ớt, trong lòng vừa đau thương vừa mừng thầm, hai mắt đỏ hoe.

Gã ngập ngừng hỏi:

- Du huynh! Xem chừng Du huynh đầy bụng kinh luân mà sao cũng thích nghe chuyện giang hồ.

Du Hữu Lượng cười đáp:

- Bản tính tiểu đệ ưa náo nhiệt, lần trước nghe Nhan huynh nói đến cuộc Trường An đại hội, trong lòng không nhẫn nại được, cũng trà trộn vào hội trường.

Nhan Bách Ba thở dài nói:

- Trên chốn giang hồ hung hiểm trá ngụy rất nhiều, ơn oán liên miên không ngớt. Thật khiến cho người ta khó chịu, đâu có cuộc sống thanh cao như người đọc sách?

- Huynh đài đừng dính vào chuyện giang hồ nữa hay hơn.

Du Hữu Lượng mỉm cười không nói gì. Sau chàng hỏi:

- Nhan huynh! Nhan huynh coi Thiệu nữ hiệp ở phái Hoa Sơn thế nào?

Nhan Bách Ba hắng dặng một tiếng rồi đáp ; - Y là người nhỏ nhen kiêu ngạo vì được bọn sư huynh cưng chiều như bảo bối, khiến người ta phải chán ngán.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng ra vẻ thần bí nói:

- Nhưng y rất quan tâm đến Nhan huynh.

Nhan Bách Ba mặt đỏ lên hỏi:

- Tiểu đệ muốn y quan tâm đến mình làm chi? Tiểu đệ đã ngán nói chuyện với y.

Du Hữu Lượng nói:

- Tiểu đệ thấy cô ta lòng dạ thiện lương, người lại xinh đẹp. Thực là con phụng hoàng trong loài người.

Nhan Bách ba lạnh lùng đáp:

- Xem chừng Du huynh mê cô nhỏ đó rồi. Ha ha! Du huynh ơi! Bước công danh chưa đạt, lấy gì an ủi song thân? Tiểu đệ tưởng hãy lưu tâm vào việc đọc sách là hơn.

Du Hữu Lượng gật đầu khen phải. Nhan Bách ba đổi sang nét mặt tươi cười nói:

- Tiểu đệ nói thực tình, xin Du huynh đừng trách.

Du Hữu Lượng đáp:

- Lời nói của Nhan huynh là khuôn vàng thước ngọc, khi nào tiểu đệ dám ân hận?

Nhan Bách Ba cất giọng ôn nhu nói:

- Tiểu đệ thực tâm mong Du huynh đỗ cao, ngày sau làm nên quan lớn. Tiểu đệ... cũng có phần vinh hạnh.

Du Hữu Lượng nói:

- Tiểu đệ thực tình chẳng thể phân thân, không thể bồi tiếp Nhan huynh đi dò la cho ra sự thực. Dù tiểu đệ không giúp được gì, nhưng cũng muốn chiếu cố Nhan huynh.

Nhan Bách Ba trong lòng rất cảm động nghĩ thầm:

- Anh chàng này tuy là một gã thư sinh, nhưng lòng dạ chân thành nghĩa hiệp.

Y quả là... một nam nhi rất tốt...

Gã nghĩ tới đây trong lòng vừa vui vừa buồn, không hiểu là mùi vị gì.

Du Hữu Lượng lại nói:

- Đêm đã khuya rồi, Nhan huynh nên yên nghỉ một lúc là hơn.

https://thuviensach.vn

Nhan Bách Ba nói:

- Chúng ta vừa được một phen gặp gỡ, đã phải chia tay, chẳng biết ngày nào lại được tái hội. Chúng ta hãy nói chuyện lúc nữa để làm những ký ức về sau há chẳng hay hơn ư?

Gã nói câu này khóe mắt lộ ra tình quyết biệt.

Du Hữu Lượng nhìn thần sắc gã tưởng chừng nát ruột, nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng. Gã than thầm trong bụng:

- Ta không nên quen biết một người bạn tốt nào nữa để phải thêm gánh nặng tình cảm.

Nhan Bách Ba thấy chàng không nói liền cất giọng ôn nhu:

- Du huynh mỏi mệt rồi, tiểu đệ không tiện quấy nhiều để Du huynh nghỉ ngơi. Xin Du huynh tùy tiện... Người đọc sách lao thân tổn trí, chứ không như tiểu đệ suốt ngày tựa hồ chẳng có việc gì.

Du Hữu Lượng mỉm cười đáp:

- Nghe Nhan huynh nói mà trong lòng hứng thú quên cả nhọc mệt. Đêm dài có người trò chuyện ý hợp tâm đầu là một điều mà tiểu đệ mong còn không được.

Nhan Bách Ba thực tình muốn nói chuyện với Du Hữu Lượng cho đến sáng để giết thì giờ. Gã cả mừng nói:

- Du huynh! Lòng dạ Du huynh rất thân thiết, học thức lại hơn người. Sau này tất thành tựu lớn lao. Hỡi ơi! Trong chiều kẻ quyền thần lộng hành mà hoàng đế lại nhu nhược đa nghi, nếu không có cây cột chống trời thì e rằng... e rằng...

Du Hữu Lượng bỗng nghe gã bàn tới quốc gia đại sự, phê bình việc triều chính thì trong lòng run rẩy lên nghĩ bụng:

- Ta cũng nghe nói hoàng đế bản triều vốn tính đa nghi. Nếu ngài nghe câu chuyện này có khi nguy đến tính mạng. Gã thiếu niên này đem lời tâm phúc bàn bạc với ta, không hiểu vì lẽ gì?

Nhan Bách ba lại hỏi:

- Bậc đại trượng phu sinh vào thời loạn chính là lúc để mình lập công. Du huynh nghĩ sao?

Du Hữu Lượng vâng dạ đáp:

https://thuviensach.vn

- Nhan huynh nói phải lắm, Nhan huynh bản lãnh phi thường lại vẻ người tuấn nhã. Đúng là tinh anh của đất nước. Sao không tiến thân theo đường sĩ hoạn để thỏa trí bình sinh?

Nhan Bách Ba thẹn đỏ mặt lên nói:

- Du huynh quá khen! Dù tiểu đệ có lòng như vậy thì... thì tệ phái cũng không ưng cho theo đường sĩ hoạn.

Du Hữu Lượng mỉm cười đáp ; - Dù ở triều đình hay ở ngoài nội mà giữ lòng trung nghĩa thì cũng là một đấng hảo nam nhi.

Nhan Bách Ba cười hỏi:

- Hảo nam nhi ư? Du huynh mới là hảo nam nhi.

Du Hữu Lượng nói:

- Nhan huynh! Tiểu đệ đọc sách của cổ nhân, trước kia cũng có chút hoài nghi về hành động của du hiệp, kiếm sĩ, nhưng từ lúc giao kết với huynh đài mới biết cổ nhân nói thực không sai.

Nhan Bách Ba nở một nụ cười ngon ngọt. Vẻ người gã đã tuấn nhã nụ cười thành thục lại càng xinh. Du Hữu Lượng nhìn thấy không khỏi ngây người.

Nhan Bách Ba hổ thẹn ngoảnh đầu đi. Đột nhiên gã thấy một con chim lớn trắng bạch đậu trên cành cây, coi rất khả ái.

Nhan Bách Ba bỗng vung hai tay áo, rồi nhảy vọt lên.

Du Hữu Lượng thấy gã lúc hạ mình xuống, trong tay đặt một con chim Anh Vũ, nó xòe cánh muốn bay đi mà không đủ lực lượng.

Nhan Bách Ba cười nói:

- Không ngờ nơi đây lại có con chim đẹp thế này đến đậu. Cổ nhân có nói:

Lương cầm chọn cây mà đậu, hiền thần chọn chúa mà thờ. Không chừng cây cổ thụ này sống đến mấy trăm năm rồi.

Du Hữu Lượng thấy con Anh Vũ đứng ở trong lòng bàn tay Nhan Bách Ba, dường như nó bị hấp lực giữ lại, muốn vùng vẫy bay lên mà không được thì trong lòng rất bội phục nội lực của gã đã đến độ phi thường.

Nhan Bách Ba thấy cặp mắt đỏ hang của con Anh Vũ lấp loáng chiếu ánh sáng có vẻ thần tuấn dị thường càng sinh lòng yêu quí. Tấm lòng trẻ

https://thuviensach.vn

thơ lại nổi lên, bụng bảo dạ:

- Ta còn đi đường xa, khó lòng nuôi được con chim này muốn gởi chàng họ Du nuôi giùm cho. Ngày sau hội ngộ đã có nó để làm tín vật.

Nhưng rồi gã nghĩ lại thấy bẽn lẽn vô cùng!

Gã còn đang ngần ngừ bỗng con Bạch Anh Vũ lớn tiếng la:

- Buông tha ta mau! Buông tha ta mau!

Nhan Bách Ba thấy con Anh Vũ biết nói tiếng người, trong lòng lại càng vui thích. Bỗng nghe con chim lại la:

- Buông tha ta mau! Sính Đình Tiên Tử sắp tới đó.

Nhan Bách ba trong lòng kinh ngạc. Con Bạch Anh Vũ thừa cơ vỗ cánh bay đi.

Nhan Bách Ba lẩm bẩm:

- Sính Đình Tiên Tử! Té ra con chim này được Sính Đình Tiên Tử nuôi dưỡng. Thảo nào nó thông tuệ phi thường.

Gã nhìn Du Hữu Lượng nói:

- Du huynh! Chúng ta tránh đi quách. Tiểu đệ không muốn chạm trán Sính Đình Tiên Tử.

Du Hữu Lượng lượm cái bọc lên. Hai người đi vào khu rừng mé hữu. Đi chừng nửa giờ, cả hai người cùng dừng lại trước một cây lớn ngồi xuống.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Sính Đình Tiên Tử là nhân vật thế nào?

Nhan Bách Ba giải thích:

- Không phải tiểu đệ sợ Sính Đình Tiên Tử, nhưng nhân vật này có mối liên quan với gia sư, tiểu đệ không tiện động thủ với y.

Du Hữu Lượng lấy làm kỳ hỏi:

- Sao gặp y lại nhất định phải động thủ?

Nhan Bách Ba đáp:

- Du huynh! Du huynh không biết tính khí y tệ lắm. y còn nhỏ tuổi hơn tiểu đệ nhưng rất điêu ngoan cổ quái, đến đâu gây sự tới đó. Y gây chuyện phiền phức cỗ này rồi bỏ đi lại đến quấy nhiễu nơi khác. Những nhân vật võ lâm, phải điên đầu với y mà chẳng có cách nào đối phó được, nên đành nhường nhịn y cho xong.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng hỏi:

- Võ công của Sính Đình Tiên Tử cao thâm lắm hay sao?

Nhan Bách Ba đáp:

- Võ công y đúng là lợi hại. Nhưng điều trọng yếu là y mang trong mình thanh kim kiếm của gia sư, nên ai cũng nể mặt, không tiện làm khó dễ với y.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Chẳng lẽ lệnh sư không biết đến hành vi của y?

Nhan Bách Ba đáp:

- Gia sư là người rất nghiêm nghị, nhưng rất cưng chiều y. Mỗi năm y lên nói Võ Đương mấy lần, phần nhiều bị người ta uy hiếp, thì y phải chạy về. Nhưng lạ thay, mỗi lần y ra đi là gia sư buồn bã mấy ngày. Vụ này đại sư huynh cũng không hiểu được.

Gã nói tới đây lại nghĩ đến chuyện sư phụ sống chết thế nào chưa rõ, trong lòng nẩy mối thương tâm, vành mắt đỏ hoe, dừng lại không nói nữa.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau. Đêm đã hầu tàn, nhưng trong rừng sương mai mù mịt, khí lạnh ghê người. Nhan Bách Ba cất giọng ôn nhu hỏi:

- Du huynh có lạnh không?

Du Hữu Lượng lắc đầu:

Nhan Bách Ba thở dài hỏi:

- Trời sắp sáng rồi. Thời giờ đi mau quá.

Du Hữu Lượng nghe giọng nói của gã đầy vẻ quyến luyến thương cảm, chàng không khỏi động lòng.

Nhan Bách Ba lại hỏi:

- Du huynh! Nếu Du huynh coi tiểu đệ như tình cố cựu thì tiểu đệ có lời tình nguyện xin kêu huynh đài bằng Du huynh được chăng?

Du Hữu Lượng sửng sốt, nhưng thấy vẻ mặt Nhan Bách Ba rất tha thiết chân thật liền đáp:

- Tiểu huynh chỉ sợ xưng hô như vậy là làm nhục hiền đệ.

Nhan Bách Ba cả mừng cất tiếng hô:

- Du đại ca! Tiểu đệ xin thi lễ.

Gã kính cẩn vái Du Hữu Lượng ba vái. Du Hữu Lượng vội đáp lễ.

https://thuviensach.vn

Nhan Bách Ba nói:

- Du đại ca! Đại ca hứng lấy một tiểu đệ chẳng ra gì, chắc ngày sau còn gặp nhiều phiền phức.

Du Hữu Lượng thấy gã nói một cách thành khẩn, trong lòng rất khoan khoái.

Chàng cười ha hả đáp:

- Chỉ cần tiểu huynh gánh vác nổi. Nếu Nhan đệ xẩy chuyện thị phi thì dù tiểu huynh chỉ là kẻ văn nhược thư sinh cũng hết sức bảo vệ cho Nhan đệ.

Nhan Bách Ba hỏi:

- Trong nhà đại ca còn các vị huynh đệ tỷ muội nào không? Khi nào có thì giờ rảnh, đại ca đưa tiểu đệ đến giới thiệu.

Du Hữu Lượng đáp:

- Tiểu huynh chỉ có một mình.

Nhan Bách Ba vừa kinh hãi vừa vui mừng nói:

- Tiểu đệ lỡ lời làm cho đại huynh mất hứng. Đại ca coi kìa! Trời đã sáng bạch rồi.

Du Hữu Lượng đứng dậy nói:

- Nhan đệ! Tiểu huynh tiễn chân Nhan đệ một quãng.

Nhan Bách Ba trong lòng vui sướng nên chẳng khước từ. Hai người song song ra khỏi rừng cây, nhìn thấy từ phía xa xa đã có khói bốc lên. Bốn bề yên lặng như tờ, chỉ nghe chim hót líu lo. Mặt trời dần dần đi lên tỏa ánh sáng khắp trần gian.

Hai người đi chừng nửa giờ thì trước mặt hiện ra một tòa thị trấn lớn. Du Hữu Lượng nói:

- Chúng ta vào thành uống vài chung rượu gọi là đại ca tiễn hành cho hiền đệ.

Nhan Bách Ba cười đáp:

- Tửu lượng của tiểu đệ kém đại ca xa lắm.

Hai người lên tửu lâu. Lúc này trời còn sớm quá, trên lầu lác đác chỉ có mấy người khách.

Du Hữu Lượng gọi lấy điểm tâm. Chàng rót rượu vào chung nói:

https://thuviensach.vn

- Hiền đệ cùng ta cạn chén này để chúc hạ cuộc kết giao bữa nay.

Nhan Bách Ba cũng bắt chước Du Hữu Lượng, hăng hái cầm chung rượu đưa lên môi. Mùi rượu mãnh liệt, gã phấn khởi tinh thần uống rượu một hơi cạn sạch.

Miệng còn miễn cưỡng khen ngợi:

- Rượu ngon quá! Rượu ngon quá!

Du Hữu Lượng cười thầm. Chàng biết Nhan Bách Ba không uống được rượu nên không mời nữa.

Nhan Bách Ba tự rót lấy một chung nói:

- Đại ca! Té ra uống rượu cũng thú lắm. Tiểu đệ trước không biết uống rượu thật là uổng.

Du Hữu Lượng thấy mặt gã đỏ bừng càng tăng thêm vẻ tuấn tú. Chàng sợ gã uống say lỡ việc, toan tìm lời khuyên can, bỗng nghe thanh âm khàn khàn của một lão già cất lên ngâm:

"Tướng quân bách chiến thân tan nát.

Sông Dịch Tây Phong thổi lạnh lùng.

Tân khách áo xiêm dường tuyết phủ.

Bi ca tráng sĩ ngẩn ngơ lòng...".

Giọng ngâm rất thê lương tịch mịch như của một vị tướng quân đến lúc tuổi già đang cưỡi con ngựa mà hét trong lúc lộng gió tây, khiến người nghe không khỏi cảm xúc.

Nhan Bách Ba bất giác nổi dạ thê lương, không uống rượu nữa.

Du Hữu Lượng liếc mắt nhìn về phía phát ra tiếng ngâm thì thấy lão già ngồi trong góc lầu lối tuổi, tướng mạo thanh tú, mặt vuông chữ điền, cặp lông mày đi chênh chếch lên đến mớ tóc mai.

Lão không giận mà oai nghiêm, nhưng mí mắt ảm đạm dường như có vẻ lo âu. Lão rót rượu hết chung này đến chung khác mà uống.

Nhan Bách Ba khẽ nói:

- Lão kia tướng mạo buồn rầu. Hiển nhiên là người có lai lịch, không hiểu sao lại vào tiểu điếm này để bán say?

Du Hữu Lượng chú ý nhìn vào thấy lão già uống hoài, uống mãi, hết chung này đến chung khác.

https://thuviensach.vn

Điếm tiểu nhi đến gần hai người nói:

- Lão già này uống rượu suốt đêm qua cho đến sáng, hết hai chục cân rượu rồi. Thật là một dị nhân.

Lão già đột nhiên dương mắt ngó về phía Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng cảm thấy mục quang lão rất oai nghiêm, không dám nhìn nữa liền cúi đầu xuống.

Lão già trên môi hé nụ cười lạt miệng lảm nhảm đọc:

- Người đều say khướt thì ta tỉnh mà chi?

Biết không làm được hề sao lại chưa hề?

Lão đọc hai câu này rồi đứng dậy muốn dời khỏi chỗ ngồi thì đột nhiên dưới lầu có tiếng nhộn nhịp. Ba tên tráng hán đang hối hả đi lên.

Ba tráng hán này tướng mạo đường đường, mặt đầy chính khí. Chúng lên lầu đến trước mặt lão già rồi phục xuống.

Lão già kinh ngạc hỏi:

- Đại Thọ! Hoành Bân! Bách Nguyên! Các ngươi đến đây làm chi?

Một tên tráng hán đáp:

- Bẩm đại soái! Phía trước quân lệnh rất gấp! Tiểu tướng...

Lão già xua tay ra hiệu. Tráng hán nét mặt đầy vẻ bi thương không nhịn được hỏi:

- Đại soái không ra thì bỏ mặc lê dân hay sao?

Lão già lắc đầu đáp:

- Các ngươi không ở Tiền phương chạy cả đến Trung Nguyên làm chi? Việc thiên hạ, hỡi ơi...

Lão hạ thấp giọng mà chữ nào cũng nặng trịch.

Nhan Bách Ba đang lắng tai nghe thì Du Hữu Lượng khẽ bảo:

- Chúng ta xuống lầu thôi.

Nhan Bách Ba không hiểu ngơ ngác nhìn Du Hữu Lượng thấy chàng trỏ tay xuống dưới lầu.

Nhan Bách Ba nhìn theo thấy ba người đứng dưới rất quen mặt. Cô đang ngẫm nghĩ lại nghe tráng hán khẽ nói:

- Đại soái không về thì bọn ta cũng đi theo lão quách.

https://thuviensach.vn

Lão già lộ vẻ giận dữ. Đại hán nói trước đột nhiên rút bảo kiếm ở sau lưng ra đánh "Soạt" một tiếng.

Lão già biến đổi vẻ mặt luôn mấy lần rồi thở dài nói:

- Hay lắm! Thanh bảo kiếm này ngươi đem đến đây, ta dùng nó để chém kẻ tặc tử vô thiên vô pháp.

Tên tráng hán hoan hô nói:

- Đại soái nói phải lắm! Thanh Thượng Phương Bảo Kiếm chuyên để chém kẻ bất trung bất dũng.

Tiếng gã hô vang như sấm. Vị đại soái kia không ngớt lấy mắt ra hiệu.

Du Hữu Lượng khẽ nói:

- Nhan đệ! Chúng ta xuống coi xem lai lịch họ thế nào.

Nhan Bách Ba gật đầu.

Ba tên tráng hán kính cẩn đứng tránh sang một bên. Lão già nói:

- Ba ngươi lật đật tới đây chắc là đói rồi. Hãy ăn cơm rồi sẽ đi.

Ba tên tráng hán liền gọi lấy mấy cân thịt bò chín. Tên nào cũng ăn nghiến ngấu mấy tấm bánh lớn.

Du Hữu Lượng coi một lúc rồi thõng tay lên lầu. Nhan Bách Ba chợt nhớ ra điều gì liền nhìn Du Hữu Lượng lộ vẻ khẩn trương hỏi:

- Phải chăng ba người đó ở Bách Độc Giáo!

Du Hữu Lượng ồ một tiếng rồi đáp:

- Tiểu huynh xuống lầu thì không thấy chúng nữa.

Nhan Bách Ba nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên không thấy bóng mấy người kia đâu.

Bọn tráng hán ăn xong rồi, một tên kính cẩn nói:

- Thưa đại soái! La tham tướng ở phía Tây Thành. Tiểu tướng tới đó thông tri tham tướng thay đại soái mở đường trước.

Đại soái xua tay lia lịa đáp:

- Đại Thọ! Ngươi làm nhộn quá. Đội thân binh cũng sắp tới rồi. Nếu bị ngự sử tham hặc thì phiền lắm đó!

Đại Thọ nói:

- Đại soái là thành trì của quốc gia. Dọc đường trộm cướp như rươi, vạn nhất xẩy ra điều gì thì bọn tiểu tướng không đảm đương được.

https://thuviensach.vn

Đại soái thở dài nói:

- Lão phu cũng đã muốn quy ẩn mà không được vì không tiện bỏ mặc mấy vạn anh em ở tiền phương, nên phải cúc cung tận tụy cho đến chết. Viên Sùng Hoán này chịu thâm ân của quốc gia, chỉ có thể lấy cái chết để báo đáp.

Lão cảm khái nói mấy câu này, thanh âm đê trầm mà Nhan Bách Ba và Du Hữu Lượng nghe rất rõ, hai người không khỏi chấn động tâm thần.

Nhan Bách Ba tưởng Du Hữu Lượng không nghe rõ liền dúng ngón tay vào chung rượu viết lên bàn:

- Tùng Liêu đốc sư Viên đại soái.

Du Hữu Lượng gật đầu.

Lại thấy Viên đại soái đi trước, ba đại hán lẽo đẽo theo xuống lầu.

Nhan Bách Ba chờ bốn người đi xa rồi lộ vẻ khâm phục nói:

- Viên đốc sư mấy lần đánh bại giặc Nữ Chân. Đất Trung Nguyên được như ngày nay quả là công của Viên soái.

Du Hữu Lượng lẩm nhẩm gật đầu.

Nhan Bách Ba nói:

- Nghe nói Viên đại soái kiếm thông văn võ. Kể từ Hùng Đình Bạt đại soái cho đến nay mới lại có vị này chống được giặc Nữ Chân.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Vừa rồi lão có vẻ lo âu không hiểu vì chuyện gì?

Nhan Bách Ba thở dài đáp:

- Trong triều đầy kẻ tiểu nhân, Viên soái ở ngoài một mình tận trung chống giặc. Thế mà bọn tiểu nhân còn tìm hết cách gièm pha, trách nào anh hùng chẳng chán nản.

Đáng giận đức hoàng đế đã bản tín đa nghi, dùng người không tín nhiệm. Hỡi ơi! ...

Du Hữu Lượng đưa mắt ra hiệu cho gã mấy lần, gã liền im miệng không nói nữa. Hai người uống thêm mấy chung rượu, nhưng mặt Nhan Bách Ba đã đỏ gay.

Da dẻ gã mịn màng như con gái, khiến ai ngó thấy cũng luyến ái.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng không dám khuyên gã uống rượu nữa. Chàng lẳng lặng ngồi đối diện. Nhan Bách Ba trong lòng có muôn ngàn điều muốn nói mà không biết mở miệng nói sao.

Sau một lúc, tửu lâu dần dần náo nhiệt, đông đảo. Nhan Bách Ba nghĩ thầm trong bụng:

- Ngồi với Du huynh thêm một khắc, trong lòng dễ chịu hơn. Nhưng mình phải đi kiếm sư ca. Nếu còn dùng dằng thì trưa mất.

Gã liền đứng dậy, mượn hơi men vỗ vai chàng, cất giọng sảng khoái từ biệt:

- Đưa người ngàn dặm rồi cũng phải chia tay. Tiểu đệ xin đi thôi.

Du Hữu Lượng nói:

- Tiểu huynh thi cử xong, nhất định sẽ lên núi Võ Đương kiếm Nhan đệ hàn ôn mấy bữa.

Nhan Bách Ba cười khanh khách đáp:

- Đại ca là người đa tình. Tiểu đệ xong việc sẽ trở về núi Võ Đương ngay để chờ đón đại ca.

Gã nổi lên tràng cười lớn ra chiều hào sảng, nhưng không hợp với vẻ mặt tuấn nhã.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Tai nạn của rượu thật là ghê gớm! Vị tiểu huynh đệ này ngày thường ôn văn nhã, nay mới uống mấy chung mà đã biến thành người say sưa.

Du Hữu Lượng thấy Nhan Bách Ba đầy vẻ khẩn khoản liền đáp:

- Nhan đệ cứ yên tâm. Tiểu huynh chẳng bao giờ thất tín.

Nhan Bách Ba miệng reo:

- Hay lắm! Hay lắm!

Gã lảo đảo bước xuống lầu. Ngọn gió ban mai thổi vào mặt, gã cảm thấy choáng váng. Nhưng gã bản tính quật cường, chẳng lẽ lại ra chiều khiêm nhường trước mặt một chàng văn nhược thư sinh. Gã gắng gượng rảo bước tiến về phía trước.

Du Hữu Lượng không yên tâm đưa mắt nhìn gã đi mỗi lúc một xa.

Bỗng Nhan Bách Ba quay lại vẫy tay. Du Hữu Lượng chạy lại hỏi:

- Nhan đệ còn điều chi dặn bảo?

https://thuviensach.vn

Nhan Bách Ba đột nhiên thu hào khí lại, cúi đầu xuống nói không ra lời.

Du Hữu Lượng cho là gã quyến luyến không nỡ dời tay nên cũng cảm thông lòng gã. Chàng nắm chặt tay Nhan Bách Ba nói:

- Tiểu huynh đưa Nhan đệ một đoạn đường nữa.

Nhan Bách Ba lắc đầu đáp:

- Không được! Không được!

Du Hữu Lượng chưng hửng. Nhan Bách Ba mỉm cười ngập ngừng:

- Đại ca ơi! Những điều liên quan... đến tiểu đệ... ngày sau ngày sau đại ca gặp đại huynh của tiểu đệ là Thái Bình đạo trưởng sẽ biết rõ.

Du Hữu Lượng vẫn không hiểu mà cũng không tiện hỏi, chàng chỉ mỉm cười.

Nhan Bách Ba nhắc lại:

- Tệ đại sư ca nhất định sẽ nói rõ cho Du đại ca hay.

Du Hữu Lượng liền đáp theo chiều:

- Được rồi! Được rồi! Tiểu huynh nhất định sẽ thỉnh giáo ở nơi Thái Bình đạo trưởng.

Nhan Bách Ba tựa hồ đã hết tâm sự, liền rảo bước đi mau. Nhưng gã mới được vài bước lại quay lại nhìn Du Hữu Lượng cười nói:

- Vị tiểu thư phái Hoa Sơn kiêu ngạo kia đang chờ đại ca đó.

Du Hữu Lượng cười đáp:

- Hiền đệ đừng vờ lối muốn ăn gắp bỏ cho người. Tiểu huynh sẽ để ý đến Thiệu nữ hiệp giùm cho Nhan đệ là xong.

Nhan Bách Ba động tâm nghĩ thầm:

- Vị đại ca này là người trung hậu. Nếu y ở với Thiệu nữ hiệp một chỗ thì...

có điều bất diệu... vì thị rất xinh đẹp.

Nhưng gã đã nói ra miệng không thể vãn hồi được nữa, trong lòng không khỏi phiền muộn. Gã đá mạnh vào một viên đá nhỏ bên đường rồi lướt đi mất hút vào nơi hoang dã ở ngoài thị trấn.

Du Hữu Lượng thở phào một cái. Chàng cảm thấy trong lòng ấm áp, tự nhủ:

https://thuviensach.vn

- Ai bảo ta không có thân nhân? Trong vài ngày ngắn ngủi, ta đã kết giao được với một cô em xinh đẹp, lại có một gã đệ đệ tuấn nhã.

Rồi chàng lẩm bẩm:

- Trên đời còn có chuyện lên hương, nào phải chỉ một bề sâu nào? Du Hữu Lượng ơi Du Hữu Lượng! Phải chăng ngươi đã cải biến tâm tư, chứ không đa nghi như trước.

Bản tính thâm trầm của chàng lại dần dần nổi lên. Chàng nghĩ nhiều và nghĩ rất lâu. Một mình chàng lủi thủi đi ra ngoài thị trấn đến khe suối bên rừng, nước chảy róc rách. Chàng ngồi xuống để tinh thần chìm đắm vào trong luồng tư tưởng mông lung.

Bỗng trong rừng có tiếng âm thanh trong trẻo nổi lên:

- Diêu Thiên Vương! Thử xem coi ai đã hạ thủ!

Thanh âm khác trầm trọng đáp lại:

- Thủ pháp đả huyệt nhỏ như hạt gạo, nhận huyệt chính xác như vậy thì công lực thật là đáng sợ... Tôn huynh thấy thế nào?

Âm thanh sang sảng lại cất lên:

- Trên đời còn có thứ công phu đến Diêu Thiên Vương cũng không nhận ra được thì thật là kỳ.

Nguyên Diêu Thiên Vương là người biết nhiều hiểu rộng. Bao nhiêu môn võ công các phái trong thiên hạ y chỉ trông qua là biết.

Diêu Thiên Vương đáp:

- Người này chắc là hán tử Trung Nguyên mà mấy bữa trước đây đã đối một chưởng.

Người họ Tôn nói:

- Tiểu đệ cũng đoán thế, nhưng lai lịch hắn thế nào thì mình tuyệt không hiểu chút gì mới thật là đáng sợ.

Du Hữu Lượng ở ngoài rừng bụng bảo dạ:

- Tôn quân sư và Diêu Thiên Vương ở Bách Độc Giáo đều đến cả rồi. Ta thử nghe xem họ có âm mưu gì.

Chàng ngồi sau tảng đá lớn bên sau khe suối, nên hai người ở trong rừng chưa phát giác.

Lại nghe Diêu Thiên Vương nói:

https://thuviensach.vn

- Hán tử Trung Nguyên kia công lực đến trình độ cao thâm khôn lường. Chúng ta tìm cách đối phó với hắn trước đi là hơn.

Tôn quân sư trầm ngâm đáp:

- Phải rồi! Chúng ta hãy đi báo cáo cho giáo chủ hay.

Diêu Thiên Vương ngẫm nghĩ rồi nói:

- Lần trước Tôn huynh và hán tử Trung Nguyên đối chưởng đã suy xét mấy ngày thì người đó xuất chưởng có chỗ tương tự như một người khác, nhưng nghĩ lại thì không thể là y được.

Tôn quân sư hỏi:

- Diêu Thiên Vương có cao kiến gì?

Diêu Thiên Vương trầm giọng đáp:

- Chưởng thức của hán tử Trung Nguyên đó tương tự như Triệu Phụng Hào, một nhân vật chí tôn trong võ lâm ngày trước.

Tôn quân sư nghe Diêu Thiên Vương nói câu này không khỏi kinh hãi hỏi:

- Phải chăng họ Triệu đã cùng thất hiền trong võ lâm liều mạng cùng đi đến chỗ chết? Nhưng lão Triệu bình sinh chưa thu đồ đệ thì vụ này không thể được.

Diêu Thiên Vương nói:

- Tiểu đệ cũng nghĩ như vậy. Có điều hán tử Trung Nguyên kia hiển nhiên đã phóng Bá quyền thập tam thức mà Triệu gia nhờ nó để độc bá võ lâm.

Tôn quân sư lắp bắp hỏi:

- Bá quyền? Bá quyền? Chẳng lẽ trong thiên hạ không ai ngăn cản được Bá quyền? Bá quyền lại xuất hiện ở võ lâm rồi ư?

Diêu Thiên Vương đáp:

- Bá quyền do Kim cương đại hàng ma chưởng nơi cửa phật mà ra. Ai giỏi lắm là đưa đến chỗ hai bên cùng thất bại.

Du Hữu Lượng trống ngực đánh thình tự hỏi:

- Chàng hán tử họ Tô kia có liên quan gì với Triệu lão gia? Bá quyền ư? Phải chăng Bá quyền là võ công cương mãnh duy ngã độc tôn ở đời?

Lại nghe Diêu Thiên Vương hỏi:

https://thuviensach.vn

- Còn ba người kia thì làm thế nào?

Tôn quân sư đáp:

- Nếu trong mười hai giờ mà không giải khai được huyệt đạo thì e rằng sẽ thành tàn phế.

Diêu Thiên Vương nói:

- Trong năm vị đại hương chủ của bản giáo chỉ sót một mình Huỳnh y hương chủ còn thì kẻ chết người bị thương, chúng ta phúc bẩm giáo chủ bằng cách nào?

- Tình thế bữa nay chỉ có thể đi từng bước rồi tới đâu hay tới đó.

Hai người trầm mặc một lúc rồi ra khỏi khu rừng.

Đột nhiên bên khe suối một cô gái cất tiếng sợ hãi la lên:

- Trời ơi! áo quần trôi hết rồi? Đại ca sau phiến đá kia! Xin giữ lại giúp giùm tiểu muội được không?

Du Hữu Lượng kinh hãi nhìn ra thấy một tấm áo lam xuôi dòng trôi xuống đến trước chỗ chàng đứng. Chàng không rảnh để suy nghĩ gì nữa. Đứng dậy đưa tay ra vớt tấm áo lên. Chàng ngửng đầu nhìn ra thì phía thượng lưu có một vị tiểu cô nương đứng đó. Nét mặt cô đầy vẻ bồn chồn đứng nhìn chàng.

Du Hữu Lượng đang vắt tấm áo cho hết nước định liệng lại trả cô. Bất thình lình chàng nghe sau lưng có tiếng gió quạt tới. Hai lão Diêu, Tôn đã đến đứng ở phía sau.

Tôn quân sư lạnh lùng hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi vừa đến ngồi đây phải không?

Du Hữu Lượng ngấm ngầm phòng bị. Miệng chàng hỏi lại:

- Tiên sinh có điều chi dạy bảo?

Tôn quân sư cất giọng âm trầm nói:

- Tiểu tử! Chúng ta lại gặp nhau đây. Bữa nay ngươi phải lộ chân tướng.

Du Hữu Lượng làm bộ bâng khuâng không hiểu hỏi:

- Tiên sinh bảo sao? Tiểu nhân chẳng hiểu chi hết.

Tôn quân sư đáp:

- Thuốc độc đánh ngươi không chết, bữa nay tin là sẽ kết quả được mạng ngươi.

https://thuviensach.vn

Vị tiểu cô nương kia lại giục:

- Này! Mau liệng áo lại đây cho tiểu muội. Tiểu muội về chậm là bị lão gia đánh mắng.

Du Hữu Lượng tiện tay liệng tấm áo lại cho cô bé.

Bỗng thấy Tôn quân sư mặt lộ sát khí. Hắn tiến lại gần thêm một bước. Song chưởng để trước ngực toan phóng ra, nhưng Diêu Thiên Vương bỗng cất tiếng la:

- Tôn huynh hãy thong thả!

Tôn quân sư ngơ ngác. Diêu Thiên Vương hỏi:

- Tôn huynh! Gã này là ai?

Hấn thấy Tôn quân sư muốn hạ sát thủ, nhưng Du Hữu Lượng con người thanh tú khiến tâm địa tàn ác của hắn bỗng nẩy lòng từ thiện. Hắn thấy một chàng văn nhược thư sinh sắp bị chết uổng liền lên tiếng cản trở.

Tôn quân sư khẽ nói vào tai Diêu Thiên Vương mấy câu. Diêu Thiên Vương giật mình kinh hãi, miệng hỏi:

- Có chuyện đó thực ư? Để tiểu đệ thử coi.

Hắn không nói gì nữa phóng chưởng đánh ra. Phát chưởng còn cách Du Hữu Lượng vài tấc đột nhiên biến chưởng thành trảo chộp tới.

Roạt một tiếng! Vạt áo trước ngực Du Hữu Lượng bị rách một miếng lớn.

Du Hữu Lượng cả kinh thất sắc la lên:

- Ô hay! Các vị sao lại động thủ đánh người?

Diêu Thiên Vương quay lại nhìn Tôn quân sư nói:

- Tôn huynh! Gã này không hiểu võ công. Buông tha cho gã quách.

Tiểu cô nương bỗng thét lên:

- Ô hay! Các vị đừng khinh người quá thế! Coi chừng! ... Coi chừng! ...

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Sao Du Lão Nhị Đến Đây

Tôn quân sư chú ý nhìn Du Hữu Lượng, bỗng lạnh lùng lên tiếng:

- Diêu Thiên Vương! Hãy coi dưới nách gã!

Diêu Thiên Vương liền để ý nhìn thì thấy dưới nách chàng có vết sẹo rất sâu.

Hiển nhiên bị lợi kiếm đâm thương. Hiện giờ tuy vết sẹo đã thành tật mà vết tích vẫn rõ ràng. Hiển nhiên chàng đã bị thương trầm trọng.

Tôn quân sư hô:

- Tiểu tử! Ngươi chết đến gáy rồi mà còn giả vờ. Ngươi là môn hạ ai?

Du Hữu Lượng bâng khuâng lắc đầu. Tôn quân sư giơ tay lên tát "Bốp, bốp".

hai cái. Mắt chàng nẩy đom đóm. Máu tươi từ trong miệng ứa ra.

Du Hữu Lượng la lên:

- Các ngươi là bọn cường đạo, không coi vương pháp vào đâu.

Tôn quân sư bật cười đanh ác nói:

- Ngươi cứ giả vờ hoài. Lão gia thành toàn cho ngươi.

Hắn vận chân khí ra bàn tay định đánh một chưởng cho Du Hữu Lượng phải chết. Chưởng thức của hắn vừa đưa ra nửa vời bỗng sau lưng có tiếng thanh âm lão già cất lên.

- Hãy ngừng tay!

Tôn quân sư quay đầu nhìn lại thấy lão già chừng bảy chục tuổi, mình mặc áo vá chằng chịt nhưng rất sạch sẽ.

Cô bé vui mừng la lên:

- Lão gia tử! Lão đến vừa may. Hai người lớn kia không nghe lẽ phải, khinh khi vị đại ca này.

https://thuviensach.vn

Tôn quân sư ngắm nghía lão già hỏi:

- Các hạ là ai? Sao lại can thiệp vào việc của người khác.

Lão già trầm giọng hỏi:

- Tôn Công Phi! Lão phu mong rằng ngươi cút ngay. Ngươi có chịu đi không?

Công Tôn Phi trầm giọng đáp:

- Các hạ biết điều thì đi ngay. Bằng không, ha ha! Bách Độc Giáo...

Lão già tính nết nóng nảy, không chờ hắn nói hết đã hỏi ngay:

- Công Tôn Phi! Lão phu đã mười mấy năm nay chưa giết người, chẳng lẽ bây giờ cũng không dám hạ thủ?

Công Tôn Phi tính nết thâm trầm. Hắn vừa đối đáp vừa ngẫm nghĩ mà không biết đối phương là ai.

Lão già đột nhiên thò đầu ngón chân ra vạch xuống đất hai gạch, chỗ đất vàng này rắn hơn kim thạch hiện ra một đầu rồng. Tuy chỉ sơ qua vài nét mà linh động như rồng thật. Diêu Thiên Vương la thất thanh:

- Vân Long Ông! Té ra các hạ là bang chúa Cái Bang.

Lão già thủng thẳng đáp:

- Lão phu mong rằng các ngươi cút ngay!

Tôn Công Phi đưa mắt nhìn Diêu Thiên Vương. Hai người không nói gì, buồn rầu trở gót đi ngay.

Tôn Công Phi còn hầm hầm ngó Du Hữu Lượng:

- Tiểu tạp chủng! Chẳng sớm thì muộn lão gia cũng lấy đầu ngươi.

Du Hữu Lượng hai mắt đỏ ngầu. Mặt chàng hãy còn đau rát, trong lòng đang tức giận, lại nghe Tôn Công Phi kêu mình bằng tiểu tạp chủng, chàng không nhịn được thét lên:

- Tôn Công Phi! Ngươi có giỏi thì kêu một lần nữa!

Tôn Công Phi sửng sốt, liếc mắt ngó chàng thì thấy nét mặt xám xanh. Trong đời hắn không biết giết đã bao nhiêu là người mà chưa thấy bộ mặt ai phẫn nộ dữ đến thế. Lòng hắn không khỏi ớn da gà. Nhưng hắn lại buột miệng mắng một câu:

- Tiểu tạp chủng! Ngươi làm gì mà la hét như vậy?

https://thuviensach.vn

Hắn chưa dứt lời đột nhiên một luồng lực đạo rất mãnh liệt xô tới trước ngực.

Hắn vận kình chống đỡ, nhưng luồng lực đạo kia rất quái dị, hắn không sao chống nổi. Trước ngực bị chấn động, hắn phải lùi lại năm, sáu bước rồi lợm giọng. Miệng hắn hộc ra một búng máu tươi.

Diêu Thiên Vương sắc mặt biến đổi, miệng lẩm bẩm:

- Tây Vực Thiền Tông! Tây Vực Thiền Tông!

Hắn lại nâng đỡ Tôn Công Phi cất bước.

Lão già chú ý nhìn Du Hữu Lượng. Mặt lão lộ vẻ cực kì kinh dị. Du Hữu Lượng chắp tay nhìn lão già nói:

- Đa tạ lão trượng có lòng tương trợ.

Lão già hỏi:

- Các hạ là người thế nào của Đại Thiền Tông ở Tây Vực?

Du Hữu Lượng biết rằng muốn chối cũng không được liền đáp:

- Thiền Tông là gia sư.

Lão già ủa một tiếng rồi nói:

- Các hạ về nói với lệnh sư là Vân Long Ông vẫn không quên cuộc ước hẹn đó.

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần, nhưng ngoài miệng lạnh lùng đáp:

- Gia sư cũng không dám quên.

Vân Long Ông cười khanh khách nói:

- Không dám! Không dám! E rằng hiện nay lão khiếu hóa kém trước xa rồi.

Cô bé giục:

- Lão gia tử! Chúng ta nên về thôi.

Vân Long Ông lại nhìn Du Hữu Lượng thở dài nói:

- Triệu Phụng Hào nhân khi tức giận đấu với Thất Kỳ, đi đến kết quả thập tử nhất sanh. Lão khiếu hóa tuổi già sức yếu, trong hoàn vũ ngoại trừ lão Thiền Tông không còn ai khắc chế được họ nữa.

Lõa nói rồi rảo bước đi ngay. Cô bé đi hai bước bỗng quay lại cười hì hì nói:

- Này! Đại ca vừa rồi đã làm cho người ta phải hoảng sợ.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng nở nụ cười nhăn nhó, nhìn hai người đi xa rồi chàng tự hỏi:

- Triệu lão gia và Vân Long Ông đều là những nhân vật tuyệt đỉnh võ lâm.

Không hiểu họ có ước hẹn với sư phụ điều chi?

Trong lúc nhất thời chàng nghĩ không ra. Đột nhiên trong óc vụt qua một ý niệm, chàng tự hỏi:

- Không hiểu cuộc đại hội Trường An ra làm sao? Chẳng lẽ Du thị huynh đệ bị hại rồi?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ trong rừng có tiếng người huyên náo. Một người tức giận thóa mạ:

- Làm hòa thượng mà không ở chùa thanh tu là điều rất không nên, lại còn sinh chuyện rắc rối. Coi chừng lão gia đưa ngươi về Tây Thiên.

Tiếng người khác cất lên:

- A Di Đà Phật! Bần tăng thấy ấn đường của các hạ nổi màu hắc ám muốn trỏ đường sáng để làm duyên mà các hạ lại u mê không tỉnh. Hởi ơi!

Thanh âm này Du Hữu Lượng nghe rất quen tai. Chàng nhận ra là ai rồi.

Chàng được trời phó cho tư chất đặc biệt. Tiếng ai cũng chỉ nghe qua một lần là nhớ được ngay. Chàng mừng thầm trong bụng miệng lẩm bẩm:

- Thiên Cơ hòa thượng đã tới rồi.

Thanh âm ồn ào lại la lên:

- Hòa thượng! Lão có nhường lối hay không?

Thiên Cơ hòa thượng lạnh lùng đáp:

- Muôn lạng hoàng kim đối với thí chủ phỏng có là bao. Người ta thường nói "của đi thay người", thí chủ sắp bị họa đao kiếm còn tiếc vàng bạc làm chi? Ha ha!

Bây giờ thí chủ cho ra trăm lạng hoàng kim thì bần tăng sẽ hóa giải cho.

Người kia lạnh lùng đáp:

- Hòa thượng là ai? Sao lại dấu đầu hở đuôi như vậy, đâu phải là hảo hán?

Thiên Cơ hòa thượng đáp:

https://thuviensach.vn

- A Di Đà Phật! Bần tăng ở ngoài thành Nam Xương mong thí chủ hóa duyên cho mười tám mạng người.

Người kia tức giận gầm lên:

- Đúng là ác hòa thượng! Coi chiêu đây!

Thiên Cơ hòa thượng chậm rãi đáp:

- Thí chủ dọc đường đã giết nhiều người vô tội, nay bị bần tăng bắt gặp. Xin thí chủ làm theo công đạo.

Người kia không nói gì nữa vung song chưởng đánh ra. Du Hữu Lượng ở trong rừng nghe chưởng phong vù vù, trong lòng ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- Người này chiến đấu kịch liệt với Thiên Cơ hòa thượng thì e rằng hắn cũng là đồ đệ Bách Độc Giáo.

Đánh nhau hồi lâu, Thiên Cơ hòa thượng bỗng lùi lại mấy bước quát hỏi:

- Thí chủ là nhân vật thế nào với Kỳ Bàn lão quái?

Người kia cất giọng âm trầm đáp:

- Lão đã biết lai lịch của đại gia thì không thể để sống được nữa.

Thiên Cơ hòa thượng nói:

- Nếu lão quái thân hành tới đây, bữa nay bần tăng cũng kêu lão đưa ra công đạo.

Đại sư là một vị sát tinh nơi cửa Phật, muốn trừ ác cho đến tận gốc, lão không nói nữa đánh liền. Cuộc ác chiến mới khai diễn Thiên Cơ hòa thượng đã ra đòn rất nặng, nhưng người kia công lực cực kì cao thâm đánh với nhà sư vẫn giữ được thế quân bình.

Giữa lúc ấy, bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Một người xuyên vào rừng, tốc độ mau lẹ phi thường.

Du Hữu Lượng nhanh mắt nhận ra được người này chính là Thái Bình đạo trưởng ở phái Võ Đang.

Người kia vừa thấy Thái Bình đạo trưởng, đột nhiên há miệng ra. Lập tức một làn mù trắng bay ra mờ mịt. Làn mù trắng mỗi lúc một dày, đứng đối diện không nhìn rõ mặt. Người kia được làn mù trắng che kín chạy đi mất tích.

https://thuviensach.vn

- Thiên Cơ sư huynh! Người này là đệ tử của Kỳ Bàn lão quái mà sao cũng học được môn Chướng Nhãn Vân của Bách Độc Giáo?

Thiên Cơ hòa thượng hỏi lại:

- Thái Bình đạo huynh! Tiểu tăng không hiểu ý đạo huynh nghĩ sao?

Thái Bình đạo nhân đáp:

- Theo nhận xét của bần đạo thì giữa Kỳ Bàn lão quái và Bách Độc Giáo e rằng có mối liên quan rất mật thiết.

Thiên Cơ hòa thượng nói:

- Sự phỏng đoán của đạo huynh rất hợp với ý kiến của tiểu tăng. Như vậy quả là điều bất hạnh vì Bách Độc Giáo như hổ thêm cánh. Hởi ơi!

Thái Bình đạo nhân nói:

- Ngày trước Kỳ Bàn lão quái đã tỉ đấu với gia sư một lần. Trong ngàn chiêu lão thua mất nửa chiêu. Lão bụng dạ hẹp hòi vẫn tức tối về chuyện đó, không chừng vì thế mà lão gia nhập Bách Độc Giáo. Có điều lão là người cao ngạo thì sao lại chịu khuất thân dưới quần Bách Độc giáo chủ mới thật là kì!

Thiên Cơ hòa thượng đáp:

- Bần tăng được nghe gia sư nói:

Kỳ Bàn Lão Quái lần trước bị bại về tay Vô Vi sư bá, trong lòng không phục. Nhưng lần này lão bị thảm bại, không phục cũng không được.

Thái Bình đạo nhân hỏi:

- Có phải lão bị thua về tay Triệu Phụng Hào?

Thiên Cơ hòa thượng gật đầu đáp:

- Phải rồi! Nghe nói Triệu lão gia thi triển liên tiếp bảy thứ kì môn võ công mà Kỳ Bàn Lão Quái chưa từng nghe thấy, nên lão phải thua chạy. Sau Triệu lão gia nhận lời ước hẹn với bảy tay tuyệt đỉnh võ lâm. Bảy người vây đánh, e rằng... e rằng...

Thái Bình đạo nhân ngắt lời:

- Võ công của bọn Thất Kỳ cũng cao thâm vô cùng, chỉ kém Phù Vân sư bá một chút. Nếu bảy người bọn họ hiệp lực thì khắp thiên hạ khó có một ai thắng nổi.

Thiên Cơ hòa thượng thở dài nói:

https://thuviensach.vn

- Đạo huynh! Chúng ta tìm kiếm người mấy ngày trời chẳng thấy tong tích chi hết. Vì rượt theo tên tiểu tặc này lại trở về đến khu phụ cận thành Trường An.

Cuộc anh hùng đại hội e rằng sắp khai diễn đến nơi. Theo ý kiến của bần tăng thì chúng ta đến đó tham gia, may ra nghe được tin gì chăng?

Thái Bình đạo nhân vỗ tay khen phải. Hai người liền rảo bước đi về phía thành Trường An.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm trong bụng:

- Ta đã điểm ngã bọn giáo chúng Bách Độc Giáo ở tửu lâu, sau lại phóng chưởng đả thương Tôn Công Phi, e rằng khó lòng giữ kín được lai lịch.

Bỗng nghe có tiếng người từ trong rừng vọng ra. Du Hữu Lượng bụng bảo dạ:

- Mới một buổi sáng mà đã thấy nhiều cao thủ võ lâm như vậy. Thành Trường An quả nhiên là nơi rồng ẩn, cọp nấp.

Chiều mỗi lúc một tối đen, Du Hữu Lượng theo đường nhỏ tiến về phía trước.

Làn gió nhẹ thổi vào mặt khiến chàng thấy hơi lạnh.

Du Hữu Lượng vừa đi vừa ngẫm nghĩ. Trong đầu óc chàng rất nhiều nghi vấn mà không tìm ra được manh mối. Chàng tiếp tục cất bước tiến vào khu núi non, bốn bề quạnh hiu kinh người. Ngoài tiếng gió thổi ngọn cây rì rào, không còn thanh âm nào khác.

Đột nhiên chàng cảm thấy tựa hồ ngoài chàng còn có một người khác đang đi trong khu vực núi non này. Chàng dừng bước, lắng tai nghe thì chẳng thấy gì.

Chàng đâm ra hoài nghi không hiểu tại sao mình có cảm giác như vậy?

Du Hữu Lượng ngẫm nghĩ rồi lắc đầu tiếp tục cất bước. Chàng đi được một đoạn thì cảm giác vừa rồi lại nổi lên trong đầu óc, chàng còn tin tưởng hơn có người thần bí trong khu núi non này. Bất giác chàng đứng thộn mặt ra.

Du Hữu Lượng không nhịn được đứng vào chỗ tối để suy nghĩ. Bốn bề vẫn tịch mịch khiến chàng càng thêm hồ đồ. Giữa lúc ấy, vành trăng huyền

https://thuviensach.vn

ảo từ trong dám mây chui ra, chiếu ánh sáng xuống trần gian. Bóng những ngọn núi cao chênh chếch nằm dưới đất.

Du Hữu Lượng cúi đầu nhìn xuống. Đột nhiên chàng thấy dường như có một bóng đen thoáng qua rồi mất hút. Chàng dương mắt lên nhìn lại thì dưới mặt đất chỉ có bóng ngọn núi chiếu xuống, ngoài ra không có vật gì khác.

Chàng chau mày ngẫm nghĩ rồi ngửng đầu nhìn lên thấy thế núi dựng đứng, đường núi quanh co. Chàng nhìn theo ngược lên trong lòng chợt tỉnh ngộ. Chàng cúi xuống đất nhìn quả nhiên lại thấy một bóng đen vụt qua.

Du Hữu Lượng tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Tất trên núi còn có người đang đi, vì họ theo đường quanh co nên cách một lúc lại thấy bóng xuất hiện lướt qua mặt đất.

Chàng lẩm bẩm:

- Bóng người này tốc độ rất mau, nhất định môn khinh công của họ vào bậc thượng thừa. Có lẽ lúc đầu tiên ngẫu nhiên ta thấy bóng này cử động rồi từ đó trong lòng nảy ra cảm giác kì lạ.

Chàng nghĩ thông suốt rồi chẳng lấy chi làm kì dị nữa, vì trên núi có người võ lâm dạ hành là chuyện thường. Chàng cười mình khéo đa tâm.

Du Hữu Lượng tiếp tục cất bước. Sau khi quanh một góc núi đường đi lên dốc, chàng cũng vòng vèo theo đường sơn lộ mà tiến. Khi chàng lên tới đỉnh núi, chợt một làn gió nhẹ thổi tới đem theo tiếng người văng vẳng.

Du Hữu Lượng lập tức dừng bước, vội ẩn vào sau một tảng đá núi. Bỗng nghe phảng phất có tiếng người nói:

- Nếu vậy thì... y không chịu rồi...

Tiếp theo là thanh âm người khác:

-... Xem chừng... như thế không được. ... Du Hữu Lượng cảm thấy thanh âm khá quen thuộc nhưng vì cách xa thành ra tiếng nói không rõ lắm nên chẳng thể đoán định được là ai. Chàng liền nhất quyết tiến gần lại thêm chút nữa để nghe ngóng. Không ngờ chàng đi thêm một đoạn, thanh âm càng thêm hồ đồ. Chàng nghi ngờ tự hỏi:

- Chẳng lẽ họ ở phía sau mình?

https://thuviensach.vn

Nhưng chàng lại nghĩ không thể thế được. Bất giác chang quay đầu nhìn qua mé tả thì thấy có một nẻo đường tối tăm rất ẩn bí. Du Hữu Lượng liền qua đường nhỏ đi thêm mấy trượng. Bây giờ thanh âm đã rõ hơn. Bỗng nghe một người hỏi:

-... Ông bạn nói với lão làm sao?

Một người khác cất tiếng khịt mũi trầm giọng hơn:

- Tại hạ hoàn toàn theo biện pháp của các hạ mà nói, song chẳng được việc gì.

Tiếng người nói trước vang lên hỏi:

- Ông bạn có đưa giáo lệnh cho lão coi không?

Người nói tiếng mũi đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ đưa rồi.

Người nói trước lại hỏi:

- Lão ngó thấy rồi bảo sao?

Người nói tiếng mũi đáp:

- Lão coi rồi cười lạt nói:

"đây là đồ chơi của các vị, không can thiệp gì đến lão phu".

Người nói trước hắng dặng một tiếng rồi hỏi; - Lúc ông bạn bỏ đi lão có nói gì không?

Người nói tiếng mũi đáp:

- Lão ngồi xuống đống cỏ xua tay không nói chi hết.

Người nói trước cất tiếng thóa mạ:

- Con mẹ nó! Lão chẳng biết điều chút nào.

Du Hữu Lượng nghe tới đây đã nhận ra người nói trước là ai rồi. Trống ngực đánh hơn trống làng, chàng không ngờ Du lão nhị thần bí lại xuất hiện nơi đây.

Chàng cơ hồ không nhẫn nại được muốn xông ra, nhưng bản tính dày công hàm dưỡng chàng vẫn cố nén được cơn xúc động, lắng lặng nghe tiếp.

Người kia lại nói:

- Chuyến này cả đi lẫn về đường xa mấy ngàn dặm, còn vượt núi qua sông, xuyên sa mạc. Cái mạng già cơ hồ muốn chết. Thế mà lão lờ đi chẳng gì đến, lão huynh bảo có tức không?

https://thuviensach.vn

Du lão nhị đáp:

- Dù người nào căm tức lão cũng không dám đắc tội với lão, nói năng vẫn phải giữ lễ cung kính.

Người kia hỏi:

- Không hiểu còn hai đường nữa kết quả ra sao?

Du lão nhị đáp:

- Theo nhận xét của lão phu thì chắc là cũng trở về không.

Về sau họ nói gì Du Hữu Lượng không nghe rõ nữa. Chàng chú ý lắng tai hồi lâu, chẳng thấy động tĩnh gì. Chàng yên tâm ngồi nguyên chỗ bụng bảo dạ:

- Ta ẩn chỗ này nếu chúng đứng dậy đi, tức nhiên ta có phát giác. Chỉ mong chúng đừng dời khỏi nơi đây, còn ta chờ bao lâu cũng được.

Du Hữu Lượng chờ một lúc nữa vẫn không nghe thấy tiếng nói chuyện mà cũng chẳng thấy tiếng bước chân, bất giác nẩy dạ hoài nghi. Lập tức, Du Hữu Lượng vừa cúi mình rón rén bước đi. Chàng đoán chừng chỉ đi quanh hết phiến đá trước mặt là tới chỗ phía sau tảng đá lớn, và cho rằng hai người kia ngồi ở đó.

Nhưng chàng đi quanh hết phiến đá lớn cũng chẳng thấy gì.

Du Hữu Lượng giật mình kinh hãi, chàng quanh quẩn tìm một lúc nữa rồi tiến về phía trước một đoạn đường cũng không phát hiện ra được bóng hai người kia.

Chàng nhớ lại tình hình vừa qua, tưởng là hai người chẳng thể bỏ đi mà không phát ra tiếng động. Như vậy chàng càng thêm băn khoăn trong dạ.

Du Hữu Lượng tìm quanh quẩn một hồi rồi ngồi xuống tựa lưng vào tảng đá lớn. Lúc này bỗng trời nổi gió to. Bên tai nghe vù vù, Du Hữu Lượng cố nghĩ mãi mà không tìm được lí do hai người kia đột nhiên mất biến từ lúc nào?

Bất thình lình có tiếng người lọt vào tai:

- Các hạ đi nhanh thêm một chút được không? Chúng ta nên đi bây giờ cho tiện.

Một thanh âm khác đáp lại:

- Được lắm! Được lắm, ông bạn hãy đi trước đi.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng đảo mắt nhìn quanh không biết thanh âm từ phía nào vọng lại.

Chàng chợt động tâm cơ, dán tai xuống mặt đất thì quả nhiên phát giác thanh âm từ dưới đất đưa lên. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Té ra bọn chúng đi xuống lòng đất. Vậy gần đây tất có cửa hầm. Bọn chúng mà đi lên một cách bất ngờ thì ta ngồi đây có điều không ổn.

Chàng lồm cồm đứng dậy rồi vọt qua phiến đá lớn ẩn vào trong bụi cỏ rậm.

Du Hữu Lượng vừa ẩn mình xong thì phía trước có động. Chàng dương mắt lên nhìn bóng người thấp thoáng. Người đi trước chính là Du lão nhị. Du lão nhị đi qua rồi mà phía sau không có người di theo, Du Hữu Lượng lấy làm kì tự hỏi:

- Còn người nữa sao lại không ra?

Chàng đang nghi hoặc bỗng thấy Du lão nhị xoay mình quay đầu về phía đống đá lớn lên tiếng:

- Quanh đây không có ai hết. Các hạ cứ ra đi.

Du Hữu Lượng ngấm ngầm kinh hãi bụng bảo dạ:

- Không hiểu người kia là ai. Cứ tình hình này hắn là một nhân vật rất thần bí. Ở giữa vùng sơn dã hắn vẫn không dám lộ diện một cách mạo muội. Ta phải chú ý xem hắn là nhân vật thế nào.

Bỗng thấy sau đống đá có tiếng động khẽ rồi một người từ từ đứng lên. Du Hữu Lượng nhìn rõ người này mặt vuông mũi dài, phong độ bất phàm nhưng rất lạ mặt.

Du Hữu Lượng sửng sốt vì người kia đang bước tới đột nhiên sau đống đá lại có người thứ ba chậm chạp đi ra.

Du Hữu Lượng kinh hãi nghĩ thầm:

- Xem chừng sau đống đá này là một nơi rất kín đáo. Đối phương đã có người vào đó ẩn thân từ trước.

Nghĩ tới đây chàng không khỏi ngấm ngầm kinh hãi, chẳng hiểu mình vừa đi lại tìm kiếm có bị người này theo dõi không?

Người thứ ba đi tới, Du Hữu Lượng nhìn rõ mặt hắn che bằng một tấm khăn đen, chỉ để hở cặp mắt nên càng ra vẻ thần bí.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng ngơ ngác nhìn người che mặt bằng tấm khăn đen, bỗng chàng phát giác ra dường như là người quen. Đầu óc chàng xao xuyến mà chính chàng không hiểu vì lẽ gì.

Người che mặt không nói nửa lời, đi đến bên đường. Du lão nhị quay lại khẽ hỏi:

- Ngoài cái đó, y còn dặn điều gì nữa không?

Người che mặt hắng dặng một tiếng chứ không trả lời.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm trong bụng:

- Xem chừng lão Du đối với người này tỏ vẻ rất cung kính. Hiển nhiên người che mặt phát lệnh cho hắn. Ta thử chờ xem họ còn nói với nhau những gì?

Chàng đang ngẫm nghĩ, người che mặt vẫn không nói gì, người mặt vuông mũi dài cười lạt hỏi:

- Lão Du! Cuộc anh hùng đại hội lần này nghe đâu kế hoạch trước đều bị phá tan. Thế thì còn ai dám giao công việc trọng yếu cho lão nữa?

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Cuộc Hội Ngộ Giữa Du Lang Và Tiên Tử

Thanh âm người kia tựa hồ từ trong mũi phát ra nghe rất trầm trầm đúng là người nói lúc nãy. Du lão nhị biến sắc mà không biết nói gì. Sau một lúc người che mặt hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Du lão nhị! Còn một việc nữa ông bạn có nguyện làm không?

Du lão nhị mặt tươi lên hỏi lại:

- Sao? Việc gì?

Người che mặt hắng dặng đáp:

- Ông bạn phải mời lão đó ra mới được.

Du lão nhị ngơ ngác, ngập ngừng:

- Cái đó... vừa rồi chẳng đã nói là không hi vọng...

Người che mặt ngắt lời:

- Lần này chúng ta đem toàn lực ra hành động. Việc khó đến đâu ngươi cũng có thể làm được.

Du lão nhị lẳng lặng không nói gì. Người che mặt lại tiếp:

- Nếu lão chịu xuất mã thì mười phần chúng ta có thể nắm được tám phần thắng. Quăng một mẻ lưới mà quét được hết thì từ nay dương mắt nhìn ra thiên hạ... Ha ha...

Hắn nói tới đây đột nhiên ngừng lại. Du lão nhị cũng không nói gì. Người che mặt nổi lên tràng cười lạt. Bỗng nghe đánh choang một tiếng. Tiếng cười đình chỉ.

Cặp mắt người che mặt lấp lánh ánh hàn quang.

Du Hữu Lượng ẩn trong bóng tối thấy ánh hàn quang lấp loáng, bất giác lòng chàng hồi hộp. Người che mặt đột nhiên xoay mình nhìn về chỗ chàng ẩn thân.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng trống ngực đánh thình thình, bụng bảo dạ:

- Không hiểu chỗ nào đã phát ra thanh âm để quái nhân thần bí này phát giác? Úi chà! Hay là lão đã phát hiện hành tung của ta?

Chàng nghĩ tới đây thì người che mặt cất tiếng lạnh lùng nói:

- Này ông bạn! Mời ông bạn xuất hiện thân hình.

Du Hữu Lượng hít một hơi chân khí, đứng dậy cất bước ra khỏi đống cỏ. Du lão nhị và hán tử mặt vuông không ngờ trong chỗ hoang vu này lại có người ẩn nấp. Nếu cuộc đối thoại vừa rồi và những kế hoạch ẩn bí bị người nghe thấy thì không biết làm thế nào!

Hai người cùng dương mắt lên nhìn. Bỗng Du lão nhị lớn tiếng quát:

- Ngươi! Té ra là ngươi.

Du Hữu Lượng thản nhiên cười lạt nói:

- Té ra là Du đại hiệp, lừng danh thiên hạ.

Du lão nhị cặp mắt láo liêng. Hắn biết mưu kế đã bị tiết lộ.

Người che mặt giơ hai tay lên lạnh lùng hỏi:

- Ai đã phái ông bạn tới đây?

Du Hữu Lượng lắc đầu toan đáp. Bỗng chàng ngửng đầu trông lên ngó thấy người che mặt cặp mắt lấp loáng ánh hàn quang. Tấm khăn đen hơi rung động.

Du Hữu Lượng bản tính thâm trầm mà lúc này cũng ngơ ngác bụng bảo dạ:

- Hỏng bét! Hắn thi triển phép truyền âm nhập mật chắc để sai hai người kia động thủ.

Nhưng chàng dày công phu hàm dưỡng, ngoài mặt vẫn thản nhiên cất tiếng thủng thẳng hỏi lại:

- Xin các hạ cho hay liệu có thể để tại hạ nhìn rõ chân tướng được chăng?

Người che mặt nổi lên tràng cười ha hả. Tiếng cười chưa dứt thì đột nhiên Du lão nhị thấp thoáng thân hình, giơ tay lên phóng chưởng đánh chênh chếch vào yếu huyệt mé tả ở sau lưng Du Hữu Lượng.

Phát chưởng này phóng ra nhanh như điện chớp. Du Hữu Lượng xoay tay mặt đưa về phía sau qua dưới nách bên trái để chống đỡ. Chàng đã

https://thuviensach.vn

ngầm vận nội lực nhưng chỉ phóng ra năm thành.

Hai luồng lực đạo đụng nhau đánh "binh" một tiếng. Du Hữu Lượng thân hình loạng choạng. Chàng toan mở miệng thì đột nhiên lợm giọng. Một mùi hương như chọc vào mũi. Sắc mặt biến thành xám ngắt, chàng gầm lên:

- Đào Hoa Tán!

Chàng cẩm thấy nôn nao từ trong phế phủ, rồi mắt đỏ cơ hồ tóe lửa. Tay mặt vẫn giữ nguyên thủ thức. Lòng bàn tay chàng hướng ra ngoài phát huy một luồng nội lực cực kì trầm trọng đánh tới.

Du lão nhị đứng cách xa chừng hai trượng bị trúng chưởng rên la một tiếng.

Người hắn tung lên chừng nửa trượng rồi té huỵch xuống đất. Miệng hắn vọt máu tươi ra như tên bắn.

Du Hữu Lượng cũng lảo đảo người đi lúi lại phía sau. Mình chàng loang lổ những vết máu.

Người che mặt bỗng gầm lên một tiếng. Du Hữu Lượng cảm thấy sau lưng dường như có vật gì đè nặng. Chàng không nhìn thấy nhưng cũng biết phát chưởng đánh tới trầm trọng vô cùng. Chàng đưa hai tay về phía sau phóng ra. Cánh tay đã vận đến mười hai thành công lực.

Sầm một tiếng rùng rợn. Du Hữu Lượng toàn thân chấn động, loạng choạng lùi lại hai bước.

Người che mặt bật tiếng la hoảng. Chưởng phong mạnh quá, tấm khăn che mặt vén lên một góc. Hắn đưa một tay lên giữ khăn, người lùi lại luôn mấy bước.

Du Hữu Lượng ngơ ngác. Trước ngực chàng lại cảm thấy đau nhói. Chàng gầm lên một tiếng thật to, giơ cả hai tay, một đánh về phía trước, một đánh về phía sau.

Đây là đòn đánh thục mạng. Luồng lực đạo mãnh liệt khôn tả. Chưởng phong đi tới đâu rít lên tới đó.

"Sầm, sầm" hai tiếng rùng rợn! Đá núi cùng đất vàng bay lên tới tấp.

Chàng hít một hơi chân khí lại vùng song chưởng đánh ra. Trong khoảng khắc này, chàng đánh liền một lúc sáu chưởng. Những tiếng sầm sầm như

https://thuviensach.vn

sấm nổ vang động cả một vùng. Lập tức xung quanh mờ mịt như trận mưa cát đá.

Du Hữu Lượng vẫn không dừng bước. Phát chưởng tối hậu của chàng vừa đánh ra thì người chàng đột nhiên tung lên không như một trái banh vọt qua làn cát bụi mịt mờ.

Đột nhiên chàng nghe mé tả có tiếng người hô hấp. Chàng không cần nhìn cũng biết có người đang vận kình để phát ra một luồng nội lực rất cao thâm. Nhưng người chàng đang lơ lửng trên không, chẳng có điểm tựa, đành nhắm mắt lại.

Du Hữu Lượng cảm thấy thân mình vẫn nhẹ nhàng thì biết là trong khoảng thời gian nháy mắt này phát chưởng của đối phương không đánh trúng. Chàng không kịp nghĩ gì đã thấy mình hạ xuống đất. Chàng nhô lên hụp xuống sáu bảy cái, người đã ra xa ngoài mấy chục trượng.

Chàng thục mạng chạy về phía trước như người điên. Chàng ngưng tụ hơi thở, dùng chân lực ngăn chặn độc khí ở trong mình, nhưng vì chạy nhanh quá máu trong người cũng lưu thông gấp rút. Chàng chạy được một đoạn đường thì cảm thấy trước ngực như muốn nổ tung. Chàng biết là nếu còn chạy nữa mà không thay đổi hơi thở thì đến phải ngạt hơi té xỉu.

Chàng liên dùng phương pháp rất mau lẹ để thay đổi hơi thở thì thấy độc khí bốc lên càng mạnh. Chàng ngấm ngầm kinh hải nghĩ thầm:

- Độc tố này thật là mãnh liệt!

Chàng thay đổi hơi thở xong, trước ngực cởi mở, chân bước nhanh hơn. Du Hữu Lượng thay đổi ba lần hơi thở, tự biết nếu còn chạy nữa thì hơi độc xông bào trái tim. Chàng liền hít một hơi chân khí, vọt mình chênh chếch chuồn vào trong rừng rậm mé tả. Chàng ngồi xếp bằng, tựa lưng vào đống cành khô.

Bỗng thấy chàng móc trong bọc ra một trái cầu nhỏ, trong suốt. Trái cầu này chỗ nào cũng có ánh sáng vọt ra, không hiểu nó làm bằng chất gì. Trái cầu nằm trong lòng bàn tay, Du Hữu Lượng lăn đi một chút, lập tức phát ra ánh sáng ngũ sắc rất rực rỡ.

Du Hữu Lượng một tay cầm trái cầu, một tay mở lẹ vạt áo, thấy ngoài làn da trước ngực biến thành màu xanh thẫm. Chàng cầm trái cầu nhỏ, úp

https://thuviensach.vn

hai bàn tay lại một lúc thì thấy trên đầu tiết ra một làn hơi trắng. Ban đầu nhỏ như sợi tơ, rồi sau dày đặc thành một đám mờ mịt.

Giả tỉ lúc này có nhân vật võ lâm trông thấy hiện tượng kì dị thì bất cứ ai cũng phải kinh hãi. Đây là cách trị thương bằng nội công thượng thặng rất kì diệu.

Nếu cái đó phát ra từ tay một người lớn tuổi cũng chưa lấy làm lạ, nhưng đằng này người vận công là chàng thiếu niên lối hai chục tuổi mới thật hi hữu.

Du Hữu Lượng đột nhiên mở hai bàn tay ra. Tay mặt chàng cầm trái cầu không ngớt xoa vào trước ngực. Trái cầu ngũ sắc rực rỡ dần dần biến thành lu mờ, xám ngắt. Đồng thời màu sắc xanh lè ở trước ngực cũng dần dần nhạt đi.

Du Hữu Lượng nhả khí ra rồi hít vào. Chàng lại úp hai bàn tay vận nội công như cũ. Chỉ trong khoảng khắc, trên đỉnh đầu chàng lại tiết ra một làn hơi trắng mịt mờ. Khi chàng mở hai bàn tay, trái cầu đã khôi phục lại vẻ huy hoàng.

Chàng liên tục làm ba lần như vậy, màu xám xanh ở trước ngực đã tan đi hết.

Chàng ngồi xếp bằng vận công một lượt, cảm thấy huyệt mạch thư thới, không còn trạng thái trúng độc nữa. Bây giờ chàng mới thở phào một cái nhẹ nhõm. Chàng ngó lại trái cầu nhỏ trong suốt, miệng lẩm bẩm:

- Hỡi ơi! Nếu ta không đem theo trái Hùng Hoàng ngàn năm thì dù công lực cao thâm đến đâu cũng khó mà trục độc ra được.

Chàng bỏ rất cẩn thận trái cầu vào bọc, cài áo lại, nghĩ thầm:

- Vạn vật trong thiên hạ tương sinh tương khắc thật là tuyệt diệu! Bọn họ có hàng trăm chất độc vô hình để giết người thì ta cũng có trái Hùng Hoàng ngàn năm để giải trừ. Bây giờ ta có tỉ đấu với họ cũng không đáng sợ nữa.

Chàng giơ tay áo lên lau mồ hôi trán. Sau cuộc kịch đấu, chàng đã chạy một mạch rồi ngồi trị độc, trong lòng rất đỗi khẩn trương, bây giờ mới trấn tĩnh lại được. Nhưng chàng vẫn hối hận, lắc đầu than thầm:

- Không ngờ mình hành động bất cẩn một chút mà phá tan mất đầu mối duy nhất, khó lòng tìm lại được. Hỡi ơi! Thật là xui quá!

https://thuviensach.vn

Chàng có biết đâu vì uy lực mấy phát chưởng của chàng đã khiến cho những cuộc âm mưu tầy đình của đối phương phải tan vỡ.

Việc đời thật khó mà tiên liệu, tựa hồ trong cỏi mênh mang tạo hóa đã an bày. Con người lúc hành động dù suy nghĩ cẩn thận đến đâu nhưng chẳng chạy qua được con đường mà Hoàng Thiên đã quyết định.

Du Hữu Lượng vừa thở dài vừa nghĩ quanh nghĩ quẩn. Trên khuôn mặt thâm trầm của chàng thỉnh thoảng lại thay đổi màu sắc. Chẳng ai biết trong lòng chàng quyết định chủ ý gì.

Sau một lúc chàng lẩm bẩm:

- Thế giới này là thế giới kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu. Người đời đeo tấm mặt nạ giả trá, ngoài mình mặc quần áo che thân, nhưng thực ra việc làm chẳng khác gì giống dã thú cắn cấu nhau, xâu xé nhau.

Chàng nghĩ tới đây, tự nói một mình:

- Từ nay trở đi bọn Bách Độc Giáo tích cực dùng độc, thì ta cũng chẳng cần lựa chọn thủ đoạn để đối phó với chúng. Ha ha! Đường ngươi ngươi cứ chạy, đường ta ta cứ đi.

Vẻ mặt âm trầm lại thoáng qua trên khuôn mặt lợt lạt. Du Hữu Lượng đứng dậy nhìn thấy những vết máu loang lổ trên vạt áo, chàng thở phào một cái rồi tiến về phía trước.

Bộ mặt chính trực thiện lương của Du lão nhị ở trong bóng tối chàng đã nhìn ra một chút. Chàng ngẩng mặt, trong lòng suy nghĩ rất mông lung:

- Thanh âm kia tuyệt đối không thể lầm được. Nhưng con người tướng mạo nhân hậu như vậy sao lại làm điều tàn ác đến thế được? Chẳng lẽ nội vụ có điều chi ngoắt ngoéo?

Du Hữu Lượng là người tâm tư rất tinh tế, chàng phảng phất cảm thấy có điều quanh co khó hiểu, rồi chàng bụng bảo dạ:

- Nếu anh hùng hảo hán tụ hội ở Trường An mà biết một tên vô danh tiểu tốt như ta đã vung tay hạ sát Du lão nhị thì không hiểu họ phẫn nộ đến thế nào? Vừa rồi người che mặt chạy về phía đông bắc. Ta thử theo dõi hành tung may ra đi đến được kết quả nào chăng?

Quyết định chủ ý rồi, Du Hữu Lượng thi triển khinh công rượt theo hồi lâu mà không phát giác ra được tông tích bên địch đâu hết.

https://thuviensach.vn

Lúc bình minh, chàng tới trước một khu rừng, liền hít một hơi chân khí rồi thận trọng đi vào.

Khu rừng này rất sâu, chạy hàng nửa ngày chưa hết.

Du Hữu Lượng than thầm:

- Thế là ta chạy mất nửa đêm uổng công rồi.

Chàng toan tìm gốc cây lớn để ngồi nghỉ thì đột nhiên trên đầu có thanh âm trong trẻo vang lên:

- Chào Sính Đình Tiên Tử! Chào Sính Đình Tiên Tử!

Thanh âm một thiếu nữ khác cất tiếng hỏi lại:

- Ai mượn ngươi lấy lòng? Cô nương đang bực mình mà ngươi còn lẻo bẻo là xúi quẩy đấy.

Du Hữu Lượng ngửng đầu nhìn lên thì thấy một con Anh Vũ lớn đứng ở đầu cành. Chính là con bạch Anh Vũ mà bữa trước chàng cùng Nhan Bách Ba đã ngó thấy. Trên chỗ chạng ba cành cây có buộc hai sợi dây nhỏ. Một thiếu nữ chừng, tuổi nằm vào giữa hai sợi dây này một cách bình yên, không thấy vẻ chi nguy hiểm.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Sính Đình Tiên Tử võ công phi thường, chẳng trách Nhan Bách Ba đã bảo y là một người không nên dây vào.

Con Anh Vũ lớn lông trắng lại véo von:

- Bạch Anh Vũ ngoan lắm mà! Bạch Anh Vũ ngoan lắm mà! Sính Đình Tiên Tử rất thương yêu Bạch Anh Vũ!

Thiếu nữ lại nói:

- Đừng nịnh hót nữa! Bản cô nương nổi nóng rồi đây. Cô nương sẽ bắt ngươi nướng ăn.

Con Bạch Anh vũ la lên:

- Đừng ăn! Đừng ăn!

Du Hữu Lượng không nhịn được phải bật cười. Thiếu nữ dường như chưa phát giác ra có người.

Lúc này trời đã sáng tỏ. Du Hữu Lượng tiếp tục tiến về phía trước. Chàng đi chừng hơn một giờ thì tới một thị trấn. Chàng tìm vào quán trọ

https://thuviensach.vn

nghỉ ngơi rồi nằm lăn ra ngủ. Chàng ngủ một một giấc đến mặt trời lên cao mới thức giấc rồi tiến ra đường phố để tìm phạn điếm ăn cơm.

Chàng vừa ra khỏi quán trọ thì thấy trên quảng đường ở trước mặt đầy những người buôn bán lặt vặt. Nguyên đây là một thị tập.

Bỗng mùi hương chiên kẹo mứt theo gió đưa tới. Du Hữu Lượng thèm thuồng liền lại chỗ bán bánh kẹo mua mấy gói.

Bỗng thấy bên cạnh có một thiếu niên đứng nhìn gói kẹo trong tay chàng ra vẻ thèm thuồng.

Du Hữu Lượng nghĩ bụng:

- Chắc gã thiếu niên này không có tiền mua kẹo. Ta nên mời gã ăn chung.

Chàng cười nói:

- Thứ kẹo này thơm lắm. Huynh đài thử nếm coi.

Chàng vừa nói vừa đưa cho gã thiếu niên mấy cái kẹo. Thiếu niên thích quá cảm ơn rồi lấy ăn.

Du Hữu Lượng coi lại thần sắc gá bỗng trong óc lướt qua một tia sáng. Chàng nghĩ thầm:

- Thiếu niên này hiển nhiên là Sính Đình Tiên Tử cải trang rồi. Bóng dáng cô ta không thể lầm được.

Rồi lòng chàng hồi hộp. Thiếu niên ăn kẹo xong nhìn Du Hữu Lượng gật đầu đi vào chỗ đám đông.

Du Hữu Lượng dộng tính hiếu kì, bất giác cũng đi theo thì thấy giữa đám đông có một lão già râu dài đang đứng nghe mọi người cáo tố.

Du Hữu Lượng lắng tai nghe một lúc thì đều là những chuyện có liên quan đến tiền tài, công nợ chàng nghĩ bụng:

- Trấn tập này không có quan nha, nên những chuyện thị khúc trực phi đều đến nhờ lão già râu kia xử đoán.

Lão già từ sáng sớm cho đến bây giờ chưa được nghỉ ngơi lúc nào. Bây giờ lại phải phân xử một vụ thiếu nợ. Một người nông phu có tổ phụ thiếu người ta một ngàn cân lúa. Ngàn cân lúa này vay đã ba chục năm, vốn lãi chồng chất lão già tính đi tính lại không xong, trán toát mồ hôi.

https://thuviensach.vn

Thiếu niên coi một lúc rồi rẽ mọi người tiến vào đứng trước lão già. Gã không nghĩ ngợi gì cả buột miệng nói ngay:

- Bây giờ phải trả cả vốn lẫn lãi là một vạn hai ngàn lẻ tám cân bốn lạng sáu phân lúa, tính mỗi cân năm phân bạc thì thành tiền năm trăm mười lạng bốn đồng cân hai phân ba li bạc.

Lão già dương mắt lên nhìn, trong lòng không tin. Về tính toán tiền bạc thì ở trấn tập này không ai cao minh bằng lão. Lão phải dùng bàn toán tính hàng giờ mới tìm ra được đáp số. Lão sung sướng reo lên như trẻ con:

- Cộng năm trăm mười lạng bốn đồng cân hai phân ba li bạc.

Rồi lão nghĩ lại thì thiếu niên nói trước cũng đúng như lão đã nói khiến lão mất đi nửa phần hứng thú. Lão liếc nhìn thiếu niên một lúc rồi nói:

- Ngươi biết toán ư? Lại đây! Lại đây! Còn mấy món nữa ngươi cũng tính đi coi.

Thiếu niên tủm tỉm cười. Gã chỉ cần nhớ lấy số mục rồi không cần bàn toán mà chỉ trong khoảnh khắc đã tìm ra được đáp số. Lão già thử đi thử lại rất nhiều thời giờ, cúng chứng minh đúng như đáp số của thiếu niên. Mặt lão xám ngắt nhìn mọi người nói:

- Thần Toán lão nhân này không bằng một đứa con nít. Từ nay các vị có chuyện gì hãy đến tìm thằng nhỏ này giải quyết cho.

Lão nói rồi đứng dậy cất bước. Tuy miệng lão nói thằng nhỏ này thằng nhỏ nọ nhưng trong lòng rất khâm phục gã thiếu niên.

Lão đi được mấy bước, muốn hỏi lại vấn đề mà lão tính mãi không ra, nhưng lão lấy thế làm thẹn mặt, đành nuốt giận bỏ đi.

Gã thiếu niên rất lấy làm đắc ý, lại giải đáp mấy vụ rất mau lẹ và rất đúng khiến mọi người ai cũng khâm phục. Thiếu niên thu lấy những món tiền quà người ta đền đáp, trong lòng rất cao hứng ra đi. Gã đến chỗ người bán rượu nếp mua ba chén ngửa mặt lên uống, miệng lẩm bẩm:

- Khát muốn chết người.

Du Hữu Lượng đứng bên thấy vậy kinh hãi đến ngẩn người vì thứ rượu này tuy ngọt nhưng uống rất say. Chàng biết gã thiếu niên này đúng là Sính Đình Tiên Tử đã hóa trang. Một cô bé mười mấy tuổi tửu lượng như vậy thật là ghê gớm!

https://thuviensach.vn

Thiếu niên uống rượu rồi thủng thẳng cất bước đi quanh chợ chơi bỗng gặp một đám đánh súc sắc, gã thích quá liền nhào vô đánh bạc rất hăng.

Du Hữu Lượng càng coi lâu càng không dám tin tưởng vì thiếu niên gieo thò lò rất lành nghề. Trước khi xướng bạc lại đệm vài câu bằng giọng nói khôi hài.

Thiếu niên đánh bạc đang cao hứng thì đột nhiên có chàng công tử trẻ tuổi tới. Những con bạc hấp tấp đứng dậy kính cẩn chào.

- Hà đại thiếu mạnh giỏi a?

- Hà đại thiếu càng lớn càng bảnh trai, chắc các vị cô nương ở Thanh Thinh trấn này phải mê tơi. Ha ha!

Du Hữu Lượng ngó lại người mới đến, quả nhiên phong tư cực kì tuấn mĩ, nhưng vẻ mặt lầm lì.

Gã thiếu niên nhìn chằm chặp vào mặt Hà đại thiếu, quên cả thu tiền được bạc.

Hà đại thiếu đi xa rồi thiếu niên thôi không đánh bạc nữa cũng bỏ đi. Gã rảo bước đuổi kịp Hà đại thiếu rồi song vai mà đi.

Du Hữu Lượng thấy tính cách thiếu niên kia có điều quái dị, chàng không nhịn được cũng lẽo đẽo theo xem tình hình ra sao.

Đi chừng nửa giờ tới một khu vườn lớn. Hà đại thiếu đẩy cổng đi vào. Thiếu niên nhẹ buông tiếng thở dài trở gót quay về. Gã chạy một quãng đường xa như vậy chỉ vì Hà đại thiếu bảnh trai. Gã theo đi coi, bây giờ trong lòng không khỏi ngẩn ngơ.

Gã đi được vài bước gặp chàng thanh niên vừa cho mình ăn kẹo lúc nãy liền sờ vào túi áo nhìn chàng hô:

- Huynh đài ơi! Lại đây tiểu đệ mời đi uống rượu.

Du Hữu Lượng vui vẻ nghĩ bụng:

- Ta đi coi gã này, xem gã còn những trò chơi gì.

Hai người sóng vai lại vào quán. Thiếu niên kêu lấy rượu, ngồi đối ẩm với Du Hữu Lượng hết chung này đến chung khác.

Du Hữu Lượng thấy thiếu niên vừa uống rượu vừa cao đàm hùng biện, chẳng có chút chi thẹn thùng như tuồng thiếu nữ, mặc dầu gã là một cô gái xinh đẹp mười mấy tuổi hóa trang.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng khen thầm trong bụng tự hỏi:

- Thiên hạ rộng lớn chẳng thiếu một chuyện kì dị nào. Song thân cô này mà còn sống ở đời, không hiểu hai lão nghĩ sao về cô?

Thiếu niên uống rượu khá nhiều rồi cất tiếng ngâm:

"Có rượu uống cho say túy lúy.

Chẳng ai mang được xuống hoàng tuyền.".

Hào khí tưng bừng, gã quay lại khuyên Du Hữu Lượng:

- Sao huynh đài không uống cho thỏa tích? Phải chăng huynh đài sợ trong túi tiểu đệ không đủ tiền? Ha ha... tiểu đệ vừa kiếm được mấy đồng. Cái tiền không mồ hôi nước mắt này còn để làm chi?

Du Hữu Lượng lại uống một chung rồi đáp:

- Hảo ý của huynh đài tiểu đệ xin tâm lãnh.

Thiếu niên cười ha hả nói:

- Huynh đài hên vận lắm! Một tháng nay tiểu đệ chẳng được mấy bửa ăn uống khoan khoái như hôm nay. Cả tháng trước thật là thiệt thòi. Hàng ngày chỉ vào rừng hứng gió bắc cho no bụng rồi ngủ một giấc dài.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Sính Đình Tiên Tử dùng nội kình để gieo thò lò phát nào cũng trúng nhưng cô tính thẳng thắng, không đánh bạc bịp.

Thiếu niên lại hỏi:

- Huynh đài! Anh chàng họ Hà vừa rồi huynh đài coi thế nào? Nhà y giàu có lại mang chút tài danh. Tiểu đệ muốn coi mặt từ lâu, bữa nay nhìn thấy thì ra tuy đầu óc nặng về sách vở, nhưng cũng là một chàng công tử phong lưu trong cỏi đời ô trọc.

Du Hữu Lượng cười thầm tự hỏi:

- Cô là một cô gái sao lại phê bình người ta làm chi?

Nhưng chàng vẫn coi cô là người không phải tầm thường, tính tình cô lại chân thực khả ái. Phong đọ như nước chảy mây trôi, không giống như nữ nhi thường tình.

Du Hữu Lượng uống một hồi rồi toan cáo từ thì thấy thiếu niên tự nói một mình:

https://thuviensach.vn

- Hỡi ơi! Nếu ngày nào cũng được dăm bảy lạng mà xài thì khoan khoái hơn hết, chẳng cần phải may quần áo đi bán nữa.

Gã vừa nói câu này biết mình lỡ miệng, liền đưa mắt nhìn Du Hữu Lượng mà chẳng thấy chút chi khác lạ.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm trong bụng:

Té ra Sính Đình Tiên Tử làm nghề may vá kiếm tiền. Nhan Bách Ba bảo cô tinh nghịch nổi tiếng giang hồ, nhưng cô tự làm lấy để sinh nhai thì thật là đáng quí.

Giữa lúc ấy, bỗng mấy người ngồi uống rượu ở bàn bên cạnh lớn tiếng oán trách. Du Hữu Lượng lắng tai nghe thì ra chuyện địa chủ ức hiếp lương dân, ỷ thế gian dâm vợ con người. Tên lương dân này đến huyện thành cáo trạng. Người nào cũng bị đánh mấy chục trượng rồi đuổi ra khỏi nha môn.

Thiếu niên kia đột nhiên sa sầm nét mặt, lật đật đứng lên, tính trả tiền rượu rồi từ biệt Du Hữu Lượng ra tửu điếm.

Bỗng nghe thanh âm trầm trọng nói:

Sính Đình Tiên Tử, lão phu kính chờ ở đầu cầu phía nam.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Người Bị Hại Trong Huyệt Động Là Ai?

Thiếu niên hơi biến sắc mặt, gã không quay đầu lại đi thẳng vào giữa chợ. Phía sau có bảy tám người vừa già vừa trẻ đi sau cách một quảng xa.

Du Hữu Lượng trong lòng đã nẩy ra mối hảo cảm với Sính Đình Tiên Tử, bất giác chàng cũng xuống lầu đi sau mọi người.

Đi trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm thì trước mặt hiện ra một dòng nước chảy quanh co. Bốn mặt đều rừng cây rậm rạp, cỏ dại mọc đầy. Trên khe suối bắc một cây cầu tre để sang ngang.

Sính Đình Tiên Tử lạnh lùng hỏi:

- Cao lão đầu! Công việc giữa lão và ta đã kết thúc rồi sao còn đến kiếm ta để rắc rối? Hay là không muốn sống nữa?

Lão già đi trước đám người này tức giận lớn tiếng:

- Tiểu nha đầu! Ngươi ỷ vào lực lượng của Vô Vi đạo trưởng đi gạt gẫm người, gây chuyện thị phi. Đồng đạo giang hồ khó chịu với ngươi nhiều rồi. Bữa nay ngươi phải ra chỗ công đạo.

Sính Đình Tiên Tử hỏi:

- Cao lão đầu! Lão muốn sao bây giờ?

Cao lão đầu đáp:

- Ta muốn rằng con tiểu nha đầu phải khấu đầu lạy ta ba lạy và xin lỗi ta trước mặt động đạo võ lâm. Ta thương người nhỏ tuổi lại là một tên nha đầu không cha mẹ sẽ bỏ qua đi cho.

Sính Đình Tiên Tử nổi giận hét lên:

- Cao lão đầu! Lão không nể mặt Vô Vi đạo trưởng thì rồi đây đệ tử phái Võ Đương sẽ đến tìm lão. Lão dám thóa mạ bản cô nương thì bữa nay lão tới số rồi đó.

https://thuviensach.vn

Cao lão đầu lạnh lùng đáp:

- Vô Vi đạo trưởng phái Võ Đương ư? Hà hà! Lão đã bị người ta hạ sát rồi.

Lão nói câu này khiến Sính Đình Tiên Tử sắc mặt tái mét run run, miệng ấp úng:

- Cao lão đầu! Lão... nói nhăng gì thế?

Cao lão đầu đáp:

- Thanh Tử Hồng bảo kiếm đã xuất hiện giữa đại hội anh hùng tại Trường An mà Vô Vi đạo trưởng không thấy đâu. Một tên đồ đệ của lão là Nhan Bách Ba té xỉu ngay đương trường. Con tiểu nha đầu kia! Trái núi lớn để ngươi nương tựa đã đổ rồi!

Sính Đình Tiên Tử nửa tin nửa ngờ. Ruột cô rối như mớ bòng bong. Cao lão đầu dường như rất úy kị võ công của cô. Dù lão đã chiếm thượng phong mà không dám mạo muội động thủ. Lão lạnh lùng nói tiếp:

- Còn có người trông thấy Vô Vi đạo trưởng mất mạng ở chốn hoang sơn cùng với Lâm lão đầu phái Điểm Thương, đại hòa thượng phái Côn Luân, Thiết Thị huynh đệ phái Thiên Sơn. Bấy nhiêu người đều bất đắc kì tử.

Lão nói tới đây, Sính Đình Tiên Tử chợt nhớ tới nửa năm trước chính cô đã thấy Vô Vi đạo trưởng cùng chưởng môn phái Côn Luân, Lâm lão gia phái Điểm Thương, ba người ra đi với nhau xuyên qua khu rừng chỗ cô ẩn thân, lòng cô giảm phần tự tin đi nhiều, rồi cảm thấy trước ngực đau nhói, mắt nẩy đom đóm.

Cao lão đầu lại nói:

- Thời đại phái Võ Đương tung hoành đã qua rồi. Con tiểu nha đầu kia! Ngươi bó tay chịu trói đi thôi.

Sính Đình Tiên Tử bồi hồi trong dạ, cơ hồ không chống nổi mói xúc động đột ngột phải tựa lưng vào gốc cây, trợn mắt lên gườm gườm ngó địch nhân. Nhưng đầu óc cô lúc này hoàn toàn hỗn loạn không nghĩ ra được kế lui địch. Bằng động thủ tỉ đấu thì lại không đủ sức, dũng khí đã tiêu tan hết.

Cao lão đầu toan nhoai mình lại bắt Sính Đình Tiên Tử. Du Hữu Lượng thấy cô hoa dung thất sắc, trong lòng không nỡ. Chàng ẩn sau một gốc cây

https://thuviensach.vn

đằng xa, chờ Cao lão đầu ra tay mà Sính Đình Tiên Tử không chống nổi sẽ ra tay viện trợ.

Nhưng lúc này chàng thấy tình hình khẩn cấp. Cao lão đầu bước lại gần tới mà Sính Đình Tiên Tử tựa như người có xác không hồn, chẳng để ý phòng vệ chút nào.

Cao lão đầu lên tiếng:

- Từ đây phái Võ Đương phải mai một. Ha ha! Những kẻ ỷ vào phái Võ Đương để ăn cơm hớt thiên hạ càng lâm vào tình trạng thê thảm, chẳng còn tựa vào ai được nữa.

Lão vừa dứt lời thì đột nhiên phia sau có thanh âm dõng dạc cất lên hỏi:

- Ai bảo phái Võ Đương mai một?

Sính Đình Tiên Tử lớn tiếng reo:

- Hoan hô Thái Bình sư huynh! Hoan hô Thái Bình sư huynh!

Cao lão đầu thấy Thái Bình đạo nhân tới nơi, lập tức thu ngay thái độ kiêu căng lại. Lão là người tâm kế sâu xa liền chấp tay vái chào Thái Bình đạo nhân nói:

- Đạo trưởng giá lâm tệ địa, tiểu lão không kịp nghênh tiếp.

Thái Bình đạo nhân hắng dặng một tiếng. Cao lão đầu đã biết tính nết đạo nhân hiền hòa như người Thiếu Lâm, lão trầm ngâm một chút rồi dẫn mọi người đi.

Sính Đình Tiên Tử la lên:

- Đại sư ca! Bọn họ bảo... bảo... gia gia của tiểu muội bị hại rồi.

Thái Bình đạo trưởng uể oải gật đầu. Sính Đình Tiên Tử khóc nức lên một tiếng rồi ngất xỉu. Thái Bình đạo nhân buông tiếng thở dài ôm lấy cô gái cải dạng nam trang rảo bước đi ngay.

Du Hữu Lượng trống ngực đập loạn lên nghĩ thầm:

- Té ra Sính Đình Tiên Tử là con gái của Vô Vi đạo trưởng hồi lão ở ngoài trần tục. Không trách Nhan Bách Ba bảo đạo trưởng rất cưng chiều cô.

Du Hữu Lượng chờ Thái Bình đạo trưởng đi xa rồi mới cất bước. Chàng đi một lúc thấy đường dần dần chật hẹp.

https://thuviensach.vn

Bỗng chàng nghe có tiếng người đánh nhau. Chàng không nhịn được liền dừng lại ngó xuống hang núi thì thấy trên khu thảo bình có đám đông đang đánh nhau đổ máu. Lạ ở chỗ hơn hai chục người chẳng có một ai là nhân sĩ võ lâm.

Du Hữu Lượng nhìn kĩ lại thì trong đám này có mười mấy người mình mặc khôi giáp. Đúng là quan binh. Bọn quan binh đang hợp lực để chống đối với tám đại hán ăn mặc rất kì dị.

Ở mé tả triền núi có một cổ xe ngựa đậu. Xung quanh xe nằm ngổn ngang mười mấy xác chết mặc quân trang, máu chảy lênh láng.

Du Hữu Lượng tự hỏi:

- Phải chăng đây là bọn lục lâm đánh cướp nhà quan?

Nhưng chàng lại phủ nhận ngay sự phỏng đoán này, miệng lẩm bẩm:

- Tám đại hán y phục kì dị kia hiển nhiên không phải là người ở trong quan ải, sao họ lại vượt đường xa vào Trung Nguyên đánh cướp? Không phải rồi! Không phải rồi!

Chàng ngoẹo đầu ngẫm nghĩ, lại ngó thấy đám quân sĩ người nào cũng đao thương thuần thục, thân thủ không phải tầm thường. Cách công thủ tiến thoái đã được huấn luyện tinh vi. Dù họ không phải nhân sĩ võ lâm nhưng đao pháp cũng phát huy uy lực mạnh mẽ.

Du Hữu Lượng khen thầm:

- Đây là quân sĩ thuộc bộ đội nào? Mấy chục năm nay việc binh nhưng trong bản triều tỏ ra rất yếu ớt, sao lại có biên đại tướng huấn luyện quân đội được đến trình độ này.

Chàng ngó lại tám đại hán ăn mặc kì dị càng thêm kinh ngạc. Tám người này ai cũng trán cao, mắt chim ưng, không phải người Trung Nguyên mà võ công đều vào hạng thượng thặng. Lúc chạy nhảy cùng ra chiêu tuy không bằng võ thuật ở Trung Nguyên nhưng cũng tinh diệu phi thường. Mới trong khoảng khắc, bọn quân sĩ dũng cảm phi thường cũng bị chúng đã thương mất năm người.

Du Hữu Lượng thấy tám đại hán ở ngoài quan ải phấn khởi oai phong, sử dụng cả đao lẫn chưởng. Chỉ trong chớp mắt chúng lại đã thương thêm ba người.

https://thuviensach.vn

Bọn quân sĩ tuy biết rõ không địch nổi nhưng cũng tắm máu cầm cự. Một đại hán râu quai nón, chóp mũ có cài chiếc lông trắng ở trong đám quân sĩ ráng chém mạnh hai đao rồi lớn tiếng hô:

- Trên xe còn có ngựa. Đại soái lên ngựa mau đi, đừng để tâm đến bọn thuộc hạ nữa.

Bỗng thấy một đại hán mặc chiến bào màu hồng đứng ở mé tả cũng lên tiếng:

- Lâm tham tướng nói phải đó. Không thể chậm trễ được nữa, xin đại soái lên ngựa mau đi!

Y vừa dứt lời, đột nhiên vai mé tả bị trúng một đao, máu chảy đầm đìa. Y gầm lên một tiếng thật to, múa tít cây trường thương tiếp tục xông lên chiến đấu.

Tham tướng đội mũ có lông trắng lớn tiếng quát:

- Đại soái không lấy quốc gia làm trọng còn lẩn quẩn với bọn thuộc hạ đang phải tắm máu chiến đấu làm chi?

Tên tham tướng thở hồng hộc ra chiều rất phẫn nộ. Bỗng thấy cửa xe mở ra một đại hán khôi ngô, đội nho cân, mình mặc áo bào, xoay tay rút bảo kiếm ra hô lớn:

- Hỡi chư vị huynh đệ! Nếu phải chết thì chúng ta cùng chết với nhau một chỗ.

Đại hán bước xuống xe vung kiếm nhằm một hán tử y phục kì dị tấn công.

Bọn quân sĩ lớn tiếng la:

- Đại soái tấm thân ngàn vàng...

Tiếp theo là tiếng rú thê thảm vang lên. Lại ba quân sĩ nữa bị thương té nhào.

Đại soái ăn mặc nho nhã mà bản lãnh rất có căn cơ. Thanh bảo kiếm của y lồng lộn toàn nhằm vào yếu huyệt bên địch mà đánh. Giữa lúc ấy, lại hai tên bộ hạ của đại soái bị đánh ngã. Đại soái đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi thở dài nói:

- Không ngờ tráng chí của Viên Sùng Hoán này chưa được thi thố bửa nay đã mất mạng ở đây.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng nghe nói đến ba chữ Viên Sùng Hoán, bất giác chấn động tâm thần tự hỏi:

- Té ra đây là Viên Sùng Hoán. Ta từng nghe triều đình hiện nay còn Viên Sùng Hoán là bầy tôi rường cột. Vậy bọn người ăn mặc kì dị kia phải chăng là võ sĩ ở đất Nữ Chân?

Chàng toan chạy ra cứu viện thì giữa lúc ấy trong rừng mé hữu có người lớn tiếng quát:

- Bọn Thát Đát kia! Muốn tốt thì dừng tay lại.

Một đại hán nhảy ra nhanh như điện chớp. Tiếng quát của y khác nào sét nổ ngang trời, làm chấn động cả một vùng rừng núi, khiến cho cây cối phải rung lên ào ào.

Du Hữu Lượng sáng mắt lên, tinh thần xúc động, xuýt bật tiếng la:

- Tô Bạch Phong!

Du Hữu Lượng toan ra cứu viện thì Tô Bạch Phong xuất hiện. Chàng nghĩ thầm:

- Tô Bạch Phong công lực cao thâm khôn lường! Ta muốn coi bản lãnh y đến trình độ nào? Trong vong mấy chiêu sẽ đả bại được tám tên võ sĩ Nữ Chân?

Chàng bản tính thâm trầm, nghĩ tới đây liền ẩn mình vào sau một gốc cây lớn để quan sát.

Tô Bạch Phong nhảy vào trong chiến trường lớn tiếng quát:

- Liệt vị tướng sĩ! Xin tạm lui ra một bước.

Bọn quân sĩ đều được huấn luyện kĩ càng. Đao kiếm giao nhau bật lên tiếng chát chúa rồi toàn bộ lùi lại bên cổ xe vây lấy Viên đại soái để bảo vệ cho lão.

Viên Sùng Hoán ngó lại thấy quanh mình chỉ còn chín người, kì dư đều nằm lăn trên vũng lầy, bất giác lão buông tiếng thở dài.

Tô Bạch Phong trỏ vào tám tên đại hán ăn mặc kì dị hỏi:

- Phải chăng các ngươi ở Nữ Chân tới đây?

Tám tên đại hán kia không trả lời. Một tên giơ tay mặt lên. Một lưỡi đao trủy thủ sáng loáng liệng về phía Tô Bạch Phong nhanh như chớp.

https://thuviensach.vn

Tô Bạch Phong vung quyền đánh tới. Lưỡi trủy thủ gặp quyền phong hất vào mặt đường đã rồi văng lên không rớt xuống.

Tô Bạch Phong tiện tay ra một chiêu đã uy hiếp được tám đại hán phải chùn tay. Tám tên này tuy võ công cao thâm, nhưng chưa từng thấy thần công kinh thế hãi tục của nhà Phật. Cả tám người đồng thanh quát lên một tiếng rồi xông vào tấn công.

Tô Bạch Phong cũng gầm lên một tiếng nhảy vọt người lên. Thân thể to lớn của y tựa hồ đột nhiên mất hết trọng lượng, bay phất phơ như cái lông ngỗng.

Du Hữu Lượng chăm chú theo dõi, miệng lẩm bẩm:

- Thử xem y đánh mấy chiêu là hạ được chúng.

Lại thấy thân hình Tô Bạch Phong nhảy múa như con bướm, nhô lên hụp xuống tám cái mà không lần nào hạ mình xuống đất. Mỗi lần hụp xuống nhô lại phát ra một chưởng. Lúc y phóng chưởng lại mượn đà để lại nhảy vọt lên.

Thân hình to lớn của Tô Bạch Phong lơ lửng trên không, chuyển đi một vòng.

Tám tiếng rú thê thảm liên tục vang lên. Thế là tám hán tử y phục kì dị chết lăn ra trên mặt đất. Xương đầu tên nào cũng bị chưởng phong chấn động làm cho bể nát.

Tô Bạch Phong hạ mình xuống đất quay lại nhìn Viên dại soái và bọn quân sĩ.

Y chắp tay thi lễ hô lớn:

- Mời đại soái lên đường. Xin đại soái lấy quốc gia làm trọng.

Y nói rồi xoay mình đi ngay.

Viên Sùng Hoán lớn tiếng gọi:

- Xin hiệp sĩ dừng bước.

Nhưng Tô Bạch Phong trổ thuật thần hành chạy nhanh như bay. Chớp mắt đã mất hút. Du Hữu Lượng đứng trên cao dòm xuống trường đấu, kinh ngạc thốt không ra lời. Nguyên chàng đã nhân lúc này quan sát xem bản lãnh Tô Bạch Phong đến trình độ nào? Ngờ đâu bản lãnh y cao thâm khôn lường, chỉ dùng một chiêu hạ cả tám người.

https://thuviensach.vn

Chàng có biết đâu tuy Tô Bạch Phong đánh một chiêu nhưng đã nhô lên hụp xuống tám lần để đánh chết tám tên võ sĩ Nữ Chân. Đây là tuyệt kĩ độc môn của Tô Bạch Phong. Trong thiên hạ tuy chẳng thiếu gì nhân tài nhưng khó mà tìm ra người thứ hai làm được như y.

Bọn quân sĩ đang mai táng xác chết, thu thập tàn cuộc. Du Hữu Lượng nhìn về phái Tô Bạch Phong vừa chạy đi. Chàng bâng khuâng một lúc rồi lật đật lên đường.

Du Hữu Lượng theo đường sơn đạo mà đi. Lúc này trong rừng núi non dần dần vắng vẻ, không còn người qua lại. Chàng liền tăng gia cước lực chạy nhanh.

Đột nhiên một làn gió thổi qua, phảng phất như có tiếng người vọng lại. Du Hữu Lượng ồ một tiếng tự hỏi:

- Chẳng lẽ nơi đây cũng có lữ quán cho người đi đường.

Chàng còn đang suy nghĩ thì thanh âm kia mối lúc một gần. Chàng liền dừng bước lắng nghe, thấy mé tả phía trước có tiếng người gọi:

- Lại đây! Lại đây!

Du Hữu Lượng sửng sốt tự hỏi:

- Thanh âm kia hô hoán không ngớt phải chăng họ gọi ta?

Lòng chàng rất đổi hoài nghi, chàng vận mục lực đảo nhìn bốn phía mà chẳng thấy bóng người nào.

Du Hữu Lượng ngầm hít mọt hơi chân khí, từ từ cất bước tiến về phía phát ra thanh âm. Lúc này thanh âm cũng dừng lại.

Chàng đi thêm mấy bước, lại nghe thanh âm réo vang lên:

- Lại đây! Lại đây!

Lần này tiếng nói lại xa ra. Du Hữu Lượng bụng bảo dạ:

- Xem chừng đúng là họ nói với ta. Dường như họ muốn dẫn dụ ta đi xa thêm một tí. Nhưng thủy chung vẫn không phát hiện bóng người.

Chàng động tâm đột nhiên vọt người đi. Thân hình chàng vừa cử động bỗng phía trước lướt qua một bóng trắng.

Du Hữu Lượng người đang chơi vơi trên không, chàng hít một hơi chân khí, nghiêng mình đi một cái, thân pháp rất ngoạn mục và đã rút ngắn khoảng cách chỉ còn ba bốn trượng.

https://thuviensach.vn

Chàng chớp mắt nhìn theo thấy bóng trắng kia chính là con Bạch Anh Vũ thì không khỏi bật cười, từ từ hạ mình xuống.

Lúc này con Anh Vũ cũng không bay đi xa, đậu xuống ngọn cây nhỏ mà réo:

- Lại đây! Lại đây!

Du Hữu Lượng nghĩ thầm trong bụng:

- Hiển nhiên con Anh Vũ này có người nuôi dưỡng và được phái đến đây, nhưng không hiểu chủ nó làm ai? Tìm kiếm ta có việc gì?

Linh tính con chim đã hay như vậy thì chủ nó tất không phải hạng tầm thường.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ rồi quyết định:

- Bất luận chủ nó là ai ta cứ theo đến nơi coi cũng chẳng ngại gì.

Chàng liền thi triển cước lực chạy theo con Anh Vũ. Con chim thấy chàng chạy theo không hô hoán nữa. Từ từ vỗ cánh bay về phía trong núi.

Du Hữu Lượng chạy trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà thì hết đường.

Chỗ này toàn núi non hiểm trở. May mà khinh công chàng rất cao minh nên chạy nhảy không mất sức nhiều.

Chàng chạy một lúc nữa thì tới trước một khu rừng cây. Con chim đột nhiên dừng lại gọi:

- Vào đi! Vào đi!

Du Hữu Lượng đảo mắt nhìn quanh, miệng lớn tiếng hô:

- Vị nào kêu Du mỗ đó, xin ra đây tương kiến.

Chàng hô liền hai câu, trong rừng vẫn yên lặng không tiếng người đáp lại. Du Hữu Lượng chau mày tiến vào rừng bỗng thấy cảnh vật trước mắt biến đổi.

Nguyên sau khu rừng là một huyệt động rất kín đáo. Du Hữu Lượng tới trước cửa động thò đầu vào nhìn thấy bên trong lờ mờ có một người nằm dưới đất.

Chàng sửng sốt, vội hít một hơi chân khi, vận nội lực ra khắp mình rồi cất bước tiến vào. Người nằm dưới đất đầu tóc xõa sượt, che cả khuôn mặt không nhìn rõ.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng khẽ đập tay. Một luồng nội lực nhu hòa thổi bay những sợi tóc trên mặt người kia. Chàng không nhịn được bật tiếng la hoảng:

- Ô hay! Sao nhị hiệp... nhị hiệp lại nằm đây?

Người này mặt đầy vết máu, nhưng chàng nhận ra được ngay là Du lão nhị.

Du Hữu Lượng đứng ngẩn người ra nghĩ bụng:

- Bữa trước Du lão nhị đã đối chưởng với ta một phát. Lúc đó lão không chết ngay thì cũng chẳng sống được đến bây giờ. Xem chừng người nào cố ý cho con chim nhỏ dẫn ta đến đây. Ồ, nguy rồi! Du lão nhị chỉ còn thoi thóp thở, ta hỏi y mấy câu xem sao?

Chàng liền cất tiếng hỏi:

- Các hạ! Các hạ là ai?

Người kia từ từ ngẩng đầu lên. Cặp mắt đã thất thần, miệng không nói gì. Du Hữu Lượng đảo mắt nhìn lại một lần, bất giác lòng chàng thê thảm. Chân tay người này hơi rung rẩy. Hiển nhiên gân cốt đã bị cắt đứt.

Du Hữu Lượng lắc đầu ngó lại thấy lưỡi hắn cũng bị xẻo mất một nửa nên không thốt nên lời được.

Du Hữu Lượng còn đang ngơ ngác bỗng thấy người kia gắng gượng ngồi dậy.

Y dùng ngón tay vạch xuống đất. Chàng vội cúi vào gần coi thì thấy y gắng gượng viết mãi mới được chữ "hại" rồi không còn sức viết nữa.

Du Hữu Lượng vội hỏi:

- Các hạ có thể cho tại hạ biết ai đã gia hại các hạ không?

Người kia gắng gượng gật đầu.

Du Hữu Lượng liền giục:

- Vậy các hạ ráng viết tên người đó ra.

Người kia gắng gượng một lúc mà không cử động được. Du Hữu Lượng lòng nóng như lửa đốt. chàng biết đây là một vụ âm mưu trọng đại. Trong vụ này có hai Du lão nhị, tức là có một người giả mạo.

Người kia lại gắng gượng vạch xuống đất. Du Hữu Lượng cúi xuống nhìn kĩ thì chỉ lờ mờ nhìn thấy một chử "hồng".

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng chờ y viết nửa nhưng y không nhúc nhích được. Chàng cúi xuống nhìn thì người đó đã chết rồi. Du Hữu Lượng trầm ngâm hồi lâu mà chẳng tìm ra được manh mối, cũng không nghĩ ra được ai là người họ Hồng. Chàng xục tìm trong động một lượt chẳng thấy một vật gì, đành lén lén lui ra. Lúc này gió núi khá mạnh. Du Hữu Lượng hít một hơi chân khí rồi lật đật rời khỏi sơn động chạy về phía trước.

Trong lòng nghĩ quanh nghĩ quẩn, chân bước mỗi lúc một mau. Đột nhiên chàng dừng lại la thầm:

- Ta thật rối trí rồi đâm hồ đồ. Con bạch Anh Vũ kia há chẳng phải của Sính Đình Tiên Tử nuôi dưỡng. Chẳng lẽ vụ này có liên quan đến cô?

Chàng ngoảnh đầu nhìn bốn phía thì không thấy con bạch Anh Vũ đâu nữa, lại chạy đến bên huyệt động. Chàng khom lưng điều tra kĩ lại thì thấy Du lão nhị hai mắt tròn xoe. Tuy y chết rồi mà không nhắm mắt. Râu tóc đứng dựng cả lên.

Du Hữu Lượng nhẹ buông tiếng thở dài, rồi lật thi thể lên coi vết thương trí mạng thì thấy sau lưng y còn in một vệt bàn tay đen rất rõ. Vạt áo bị rách nát thành từng mảnh nhỏ. Chàng hiểu ngay, miệng lẩm bẩm:

- Vụ này không liên quan gì đến Sính Đình Tiên Tử. Cô còn nhỏ tuổi như vậy thì công lực chẳng thể nào tới trình độ này được. Vả lại chưởng môn sư tôn phái Võ Đương chẳng đời nào chịu cho ái nữ học hỏi những môn võ thâm độc.

Giữa chàng và Sính Đình Tiên Tử có cơ duyên bèo nước gặp nhau. Chàng thấy cô ngây thơ, chất phát nên cũng sanh lòng yêu mến và phát ra mối hảo cảm với cô. Chàng không muốn cô là một hạng ma nữ giết người tàn độc, chỉ mong cô là một thiếu nữ bản tính bướng bỉnh cũng hay rồi.

Chàng lại nhìn kĩ xung quanh vết chưởng thương thấy da thịt đen xạm, hủ nát, máu mủ bầy nhầy lan ra đến trước ngực coi rất thảm hại. Chàng kinh hãi nghĩ thầm:

Du lão nhị còn thoi thóp thở e rằng đã đến mười mấy ngày, nên những chỗ huyết mạch bị chấn đoạn da thịt đã hủ nát.

Rồi chàng lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Sư phụ ta đã nói môn Hắc Sát Thủ của phái Không Động tàn độc nhất thiên hạ. Nhưng Hắc Sát Thủ là một chưởng kình âm nhu, vậy chưởng lực Du lão nhị trúng phải không hẳn là Hắc Sát Thủ.

Du Hữu Lượng nhìn qua nhìn lại xác chết rồi liên tưởng đến mới đây chàng đã đối chưởng với Du lão nhị giống hệt người này. Vậy kẻ hóa trang thật là tuyệt diệu, thiên hạ vô song, khiến người ta nghĩ tới phải khiếp vía.

Bỗng một tia sáng lướt qua trong đầu óc, chàng tự hỏi:

- Viên đại soái kia có phải là người mà ta cùng Nhan Bách Ba đã gặp trong quán rượu? Sao bữa nay lão hoàn toàn biến đổi? Vừa rồi ta cũng quên không nghĩ tới điểm này là cớ gì?

Trước nay chàng chẳng bao giờ sơ tâm như vậy. Bây giờ chàng hồi tưởng lại thật hoang mang không hiểu. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ viên đại soái kia cũng là giả mạo? Sao ta chưa nghĩ tới điểm đó?

Ngày trước ta còn nhỏ, sư phụ đã nói trong võ lâm rất nhiều kì sự. Người Nữ Chân đã truyền tuyệt kĩ thay đổi hình dạng bằng một thứ cao gọi là Linh Viên Cao.

Nghĩ tới đây, lòng chàng lại nổi lên mối nghi ngờ:

- Viên đại soái oai danh khét tiếng Đông Thùy thì người Nữ Chân làm gì chẳng biết? Xem chừng người văn sĩ đội nho cân nằm trong xe kia là Viên đại soái giả mạo và đã bị bọn Nữ Chân khám phá ra.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Hồng Bào Quái Nhân Lại Xuất Hiện

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên nghe tiếng vó ngựa dồn dập, trong lòng không khỏi kinh hãi, nghĩ thầm:

- Trên đường núi hiểm trở này mà cũng có nhiều khinh kỵ lướt qua. Không hiểu họ ở đâu tới?

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần. Du Hữu Lượng thấy cát bụi tung bay mờ mịt.

Nhưng đường núi chật hẹp. Đoàn kỵ sĩ chỉ đi hàng một mà thôi.

Bỗng thấy bụt cát yên lại, đoàn ngựa không chạy nhanh được nữa. Con ngựa đi đầu màu hồng thẫm, tầm thước vừa phải, có vẻ thần tuấn dị thường. Ngồi trên lưng ngựa là một thiếu nữ lối hai chục tuổi mặc xiêm y màu trắng, coi rất bay bướm.

Thiếu nữ chưa tới nơi đã tỏa ra mùi hương sực nức.

Du Hữu Lượng ngửng đầu lên nhìn thấy cặp mắt nàng trong suốt mà ẩn dấu một lực lượng tựa hồ không ai kháng cự nổi. Thiếu nữ chỉ cần mở miệng là những người khác phải làm theo răm rắp.

Du Hữu Lượng nhìn thiếu nữ trong lòng không khỏi bâng khuâng.

Bỗng nghe thiếu nữ cất giọng ôn nhu gọi:

- Này! Các hạ hãy ra đây, tiện thiếp có lời muốn hỏi:

Du Hữu Lượng đầu óc lơ mơ tiến lại hai bước. Đột nhiên trong lòng chấn động, chàng hít một hơi chân khí cho tinh thần tỉnh táo lại. Chàng dương mắt lên nhìn thiếu nữ. Mục quang hai người chạm nhau, thiếu nữ ồ lên một tiếng rồi lăn mình té xuống.

Mấy đại hán đi theo hốt hoảng chạy lại nâng đỡ thiếu nữ. Tên đại hán đứng đầu nhìn Du Hữu Lượng bằng cặp mắt lạnh lùng trầm giọng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Xin thỉnh giáo đại danh của các hạ.

Du Hữu Lượng mỉm cười. Chàng vận chân khí ra toàn thân để phòng bị.

Miệng chàng chậm rãi đáp:

- Tại hạ là kẻ vô danh tiểu tốt, có nói ra chắc các hạ cũng không hay.

Chàng thấy mấy tên đại hán người cao lớn, mắt diều hâu hao hao giống bọn người vừa đánh nhau với Tùng Liêu đốc sư Viên đại soái, nên chàng không dám lơ là.

Đại hán kia lạnh lùng nói:

- Nếu vậy thì tại hạ phải đắc tội mất.

Dứt lời gã đưa người tiến lại. Khớp xương vang lên những tiếng lách cách.

Mười ngón tay như móng chim nhằm chụp xuống Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng phất tay áo một cái hóa giải chiêu thức của đối phương một cách nhẹ nhàng.

Đại hán kinh hãi đột nhiên vọt mình lên không nhảy xổ về phía Du Hữu Lượng.

Thiếu nữ nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Quách lão đại. Đừng sát hại y.

Nàng chưa dứt lời bỗng nghe đánh sầm một tiếng. Hai người đối một chưởng.

Người đại hán bị hất lên cao ba thước. Gã lại ra chiêu chụp xuống đầu Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng vận động chân khí thẳng thắn đón phát chưởng nữa, thấy chưởng kình của đại hán rất trầm trọng lòng chàng ngấm ngầm kinh hãi.

Mỗi lần đại hán đối chưởng với Du Hữu Lượng, người gã lại cao lên mấy thước. Luồng lực đạo cũng tăng gia mấy phần.

Đến chiêu thứ tám chưa phóng chưởng đã nổi lên một trận ù ù như sấm dậy.

Thiếu nữ tuy biết đại hán không dám trái lệnh mình, nhưng thấy chưởng lực quá mạnh, lòng nàng rất đỗi khẩn trương, dương mắt lên mà nhìn.

Du Hữu Lượng vận chân khí ra toàn thân, lòng chàng không khỏi hối hận. Giả tỷ vừa rồi chàng thi triển khinh công thì có thể thoát thân. Bây giờ

https://thuviensach.vn

mà thẳng thắn đón tiếp thì có điều không ổn.

Người đại hán từ từ hạ xuống. Du Hữu Lượng quát lên một tiếng phóng cả song chưởng ra. Bốn chưởng đụng nhau. Người đại hán bay chênh chếch xuống hang núi, không nhúc nhích được.

Du Hữu Lượng rút hai chân cắm sâu xuống đất lên, miệng lẩm nhẩm:

- Thương Ưng Bát Thức! Thương Ưng Bát Thức. Đúng là phái Thiên Trì ở Trường Bạch.

Chàng ngửng đầu nhìn thì thấy mọi người đều hằm hằm ngó chàng. Chỉ có thiếu nữ nét mặt lộ vẻ hoài nghi. Nàng vẫy tay nói:

- Ngươi đi đi thôi. Nếu còn đứng đó thì cái mạng nhỏ xíu khó nổi bảo toàn.

Nàng nói tiếng Bắc Kinh, thanh âm trong trẻo dễ nghe.

Du Hữu Lượng trong lòng nhiều mối hoài nghi. Miệng không ngớt lẩm bẩm:

- Thương Bát Thức phải chăng là tuyệt kỹ của phái Thiên Trì ở Trường Bạch?

Trời ơi! Ta làm thế nào bây giờ? Ngoại công chàng phái Thiên Trì đã bị gian nhân gia hại, sao còn có người vận dụng Thương Ưng Bát Thức một cách tự nhiên?

Lòng chàng đang mê loạn nghe thiếu nữ bảo vậy liền cất bước tiến về phía trước.

Chàng đi chừng nửa giờ thì hết đường sơn đạo. Đường đi dần dần bằng phẳng.

Ngọn gió núi thổi tới khiến trí Du Hữu Lượng tỉnh táo lại, chàng cúi đầu nhìn thấy vết xanh trên bàn tay chưa tan hết thì nghĩ thầm:

- Ta đã luyện được năm bậc môn Thanh Linh chưởng. Nếu có thể dấu hết được màu xanh là đến được bậc thứ bảy.

Rồi chàng tự hỏi:

- Thiếu nữ kia tuy nhỏ tuổi mà lại là nhân vật chỉ huy. Bọn đại hán tuân theo răm rắp. Phải chăng quyền vị phái Thiên Trì đã truyền cho cô ta.

Nhưng chàng từng nghe mẫu thân nói là phái Thiên Trì chỉ truyền cho con trai chứ không truyền cho con gái. Chàng xa nhà từ thuở nhỏ, khi trở

https://thuviensach.vn

về nhà chẳng những nhà mình bị thảm họa mà cả phái Thiên Trì hùng cứ ở Liêu Đông hơn trăm năm cũng trong một đêm mà bị tan tành. Ngoại công chàng là Bạch Nghị chết rồi, nay lại được thấy Thương Ưng Bát Thức xuất hiện trong võ lâm, lòng chàng vừa kinh nghị vừa đau xót. Chàng đã lỡ tay, đại hán kia xem chừng khó sống được.

Du Hữu Lượng nghĩ lại vẻn vẹn trong một ngày xẩy ra bao nhiêu việc. Chàng mang mối huyết hải thâm cừu, bước tiền đồ nguy cơ trùng điệp. Nếu lại còn vong hồn lạc phách thì dĩ nhiên không trả được thù mà còn khó bảo tồn tính mạng.

May mà chàng có chỗ hơn người là càng gặp việc rối bời, mặt chàng càng lạnh như tiền.

Du Hữu Lượng tiếp tục cất bước dần dần lòng chàng bình tĩnh lại. Cặp mắt trong ánh sáng của chàng chiếu ra những tia minh mẫn.

Du Hữu Lượng lầm lũi đi tới một khu rừng rậm. Chàng ngồi tựa gốc cây lớn và kín đáo nhắm mắt ngủ đi. Khi tỉnh giấc thì đêm đã hầu tan. Chân trời đông đã ló dạng.

Chàng nhớ tới Tô Bạch Phong đánh ra một chiêu hạ sát mấy người bên địch, miệng lẩm bẩm:

- Công phu của y thật là cao thâm khôn lường!

Trên đầu chàng chim hót líu lo, nhưng chàng chạy chọt mấy ngày liền, tâm thần mệt nhọc. Chàng nhắm mắt lại rồi từ từ vào giấc mộng.

Không hiểu chàng ngủ đã bao lâu. Đột nhiên một thứ thanh âm trầm giọng làm chàng giật mình tỉnh giấc.

Du Hữu Lượng kinh hãi vì không hiểu là thanh âm gì, chàng chỉ thấy phảng phất như mặt đất bị chấn động.

Chàng từ từ ngồi nhổm dậy vịn cành cây nhìn ra ngoài thì thấy một con thú rất lớn đứng cách xa chừng mười trượng, không hiểu nó đến từ lúc nào.

Con thú lớn này khắp mình có vẩy, trên đầu có một cái sừng. Nó đi một bước là lại làm cho mặt đất chấn động.

Du Hữu Lượng rất lấy làm kỳ, ngó con thú giống trâu mà không phải trâu, giống voi mà không phải voi, rõ ràng không phải thú vật ở Trung Nguyên. Chàng tự hỏi:

https://thuviensach.vn

- Con quái thú này nếu không phải là giống kỳ thú đời thượng cổ thì là giống thú ở nơi khác. Không hiểu sao nó xuất hiện ở đây?

Con quái thú dường như hai mắt không linh lắm. nó đang cắm cúi ngậm cỏ và đớp những cây thấp thì đột nhiên phía sau có một người ở trong rừng chạy ra.

Du Hữu Lượng vừa thấy người ngày toàn thân đã run lên. Người đó thân thể cao lớn khoác áo trường bào màu đại hồng. Chính là Hồng Bào Quái Nhân đã sát hại mấy tay đại chưởng môn trong võ lâm.

Hôm ấy Du Hữu Lượng phải cố gắng lắm mới nhận được vết kiếm đâm mà không nhúc nhích để xem người đó là ai. Bây giờ hắn lại xuất hiện đột ngột nơi đây thì chàng không khẩn trương làm sao được.

Hồng Bào Quái Nhân nhìn con quái thú, bỗng mặt hắn lộ vẻ vui mừng khôn xiết. Hắn đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi cất tiếng hô:

- Ôn huynh! Đã đến đây sao còn chưa xuất hiện?

Du Hữu Lượng bỗng thấy trước mắt hoa lên. Con quái thú kia tên lưng đã có một lão già thấp lùn và béo chùn béo chụt. Lão này mặc áo trường bảo đủ năm sắc. Trên đầu chỉ cón lơ thơ mấy sợi tóc xõa xuống vai. Hình thù lão cũng rất quái dị.

Hồng Bào Quái Nhân chắp tay hỏi:

- Ôn huynh! Kể từ lúc chia tay đến nay đã mười năm. Ôn huynh vẫn mạnh giỏi chứ?

Lão mập ú cỡi trên lưng con kỳ thú cười hô hố đáp:

- Độc huynh! Hơn chục năm không thấy mặt, Độc huynh vẫn như xưa.

Hồng Bào Quái Nhân nói:

- Nói qua nói lại thì chỉ có Ôn huynh là bằng hữu, còn mấy lão quỉ kia cho đến bây giờ vẫn chưa thấy bóng một ai.

Lão họ Ôn mập ú hỏi:

- Độc huynh bất tất đưa lời xu nịnh ra trước. Ôn thân này không ngại xa ngàn dặm từ đất Tây Tạng lần đến đây mà Độc huynh tưởng là chỉ vì muốn cầu Độc huynh viện trợ một tay chăng?

Hồng Bào Quái Nhân hỏi lại:

https://thuviensach.vn

- Ôn huynh nói vậy thì ra còn mục đích khác nữa. Có thể cho tiểu đệ hay được chăng?

Lão họ Ôn không trả lời, cứ ngồi trên lưng con quái thú mà cười hô hố.

Hồng Bào Quái Nhân lại hỏi:

- Ôn huynh nói thì nói đi mà không nói thì thôi. Sao cứ giở trò hoài?

Lão mập ú vẫn cười mà không đáp:

Du Hữu Lượng đột nhiên phát giác ra sắc mặt lão mập từ màu trắng đổi sang màu hồng, từ màu hồng biến sáng màu tía rồi sau cùng xám ngắt. Cặp mắt nhỏ bằng bạt đâu lấp loáng ánh tinh quang như bảo thạch.

Hồng Bào Quái Nhân lộ vẻ kinh hãi hỏi:

- Khổng Tước Tử Dương công của Ôn huynh... luyện thành rồi ư?

Lão mập họ Ôn vung chưởng lên. Một thân cây lớn bằng miệng bát cách đó mười bước đổ xuống.

Du Hữu Lượng thấy vậy không khỏi hít một hơi khí lạnh. Cơ hồ chàng không dám tin ở mắt mình.

Bỗng nghe lão họ Ôn cười ha hả hỏi lại:

- Độc huynh. Độc huynh thấy thế nào?

Hồng Bào Quái Nhân vẻ mặt không được tự nhiên, nhưng tiếp theo hắn cười ha hả đáp:

- Cung hỷ! Cung hỷ. Đại công của Ôn huynh đã thành tựu rồi.

Lão họ Ôn hỏi:

- Bây giờ Độc huynh biết mục đích của tiểu đệ tới đây rồi chứ?

Hồng Bào Quái Nhân hỏi lại:

- Phải chăng Ôn huynh muốn đi tìm người họ Tiền?

Lão họ Ôn đáp:

- Chẳng lẽ bây giờ còn bị bại về tay hắn? Ha ha...

Hồng Bào Quái Nhân nói:

- Họ Tiền tuy lợi hai nhưng theo nhận xét của lão phu thì hắn tất chết về Khổng Tước thần công của Ôn huynh.

Lão họ Ôn đáp:

- Độc huynh đã nổi tiếng về khẩu thị tâm phi, quen ba hoa để tâng bốc người.

https://thuviensach.vn

Chúng ta nên theo lề lối cũ cùng lợi dụng nhau cho tiện việc cả hai bên.

Hồng Bào Quái Nhân nói:

- Ôn huynh đã dạy thế thì tiểu đệ còn biết nói sao được nữa? Ôn huynh ra điều kiện đi.

Lão họ Ôn đáp:

- Lão huynh mời tại hạ đến đây không ngoài chuyện đánh nhau. Ôn mỗ chẳng có điều kiện gì hết, nhưng lão huynh hãy đi kiếm lão quỷ họ Tiền đến đây đã.

Hồng Bào Quái Nhân ngẫm nghĩ rồi nói:

- Trên nguyên tắc thì điều kiện này không thành vấn đề, nhưng...

Lão họ Ôn cười nhạt ngắt lời:

- Chúng ta hãy tiểu nhân trước đi rồi sau sẽ quân tử. Lão huynh có chuyện gì thì hãy nói ra.

Hồng Bào Quái Nhân bật lên mấy tiếng cười khô khan đáp:

- Muốn kiếm lão quỷ họ Tiền thì việc đó tiểu đệ xin phụ trách. Có điều sau khi kiếm được hắn rồi, Ôn huynh không nên động thủ với hắn trước.

Lão họ Ôn hỏi:

- Tại sao vậy?

Hồng Bào Quái Nhân đáp:

- Tiểu đệ đã phụ trách việc đi kiếm lão họ Tiền thì Ôn huynh thay cho tiểu đệ làm mấy việc.

Cặp mắt ty hý của lão họ Ôn đảo lộn mấy lần. Đột nhiên lão sa sầm nét mặt hỏi:

- Phải chăng lão sợ Ôn mỗ đánh không nổi họ Tiền, Ôn mỗ mất mạng rồi không giúp việc cho lão được nữa?

Hồng Bào Quái Nhân cười khanh khách đáp:

- Ôn huynh nghĩ cả tới điểm này ư? Lão họ Tiền tuy bản lãnh cao thâm khôn lường, nhưng địch thế nào nổi Khổng Tước thần công của Ôn huynh. Ôn huynh thật khéo nói giỡn.

Lão Ôn hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

- Thế thì vì lẽ gì?

Hồng Bào Quái Nhân cười đáp:

https://thuviensach.vn

- Chẳng dấu gì Ôn huynh. Tiểu đệ sợ... ha ha... Ôn huynh làm xong việc đó rồi vỗ tay bỏ đi.

Nét mặt giận dữ của lão họ Ôn dần dần giảm bớt. Sau lão cười khanh khách hỏi:

- Ha ha! Con mẹ nó! Kết bạn với Độc huynh đúng là kết bạn với kẻ tiểu nhân. Ôn mỗ là nhân vật thế nào mà nói lời rồi lại ăn lời?

Du Hữu Lượng ẩn ở phía sau gốc cây nghĩ thầm:

Lão Hồng Bào Quái Nhân này quả thật là lợi hại. Hiển nhiên hắn sợ lão họ Ôn mất mạng về tay lão họ Tiền thì không lợi dụng vào việc khác có giá trị hơn, nên lão giả vờ làm bộ trẻ con để tâng bốc lão họ Ôn. Thật là giảo quyệt.

Hồng Bào Quái Nhân bật tiếng cười gian ngoan đáp:

- Con người là giống vật hay biến cải. Vụ này khó nói lắm. Chúng ta là phường tiểu nhân kết bạn chỉ đệ lợi dụng nhau. Vì thế mà biểu đệ chẳng thể không đề phòng được.

Lão Ôn nghe nói vậy không lấy làm tức giận lại cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Ngươi làm thế là phải.

Hồng Bào Quái Nhân cùng cười đáp:

- Vậy chúng ta cứ thế mà làm.

Lão họ Ôn nói:

- Mười năm nay không được gặp nhau, sự nghiệp của Độc huynh hưng vượng quá nhỉ. Tiểu đệ tới đây dọc đường nghe bạn hữu võ lâm đề cập đến Bách Độc Giáo và bảo giáo phái này thật ghê gớm chẳng khác Diêm La.

Hồng Bào Quái Nhân bật hai tiếng cười khành khạch nói:

- Đôi ta cùng thế cả. Tiểu đệ nghe nói lão huynh được nước Phật ở Tây Thiên mời về làm Hộ Pháp Quốc Sư. Thế là hiển hách vô cùng, phú quý không biết đâu mà lường.

Lão họ Ôn cười ha hả đáp:

- Nguồn tin của Độc huynh thật là tinh thông.

Tiếng cười của lão đầy vẻ đắc ý. Hiển nhiên lão thỏa mãn về địa vị Hộ Pháp quốc sư.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng ẩn ở sau gốc cây trống ngực đánh thình thịch. Trong đời người chàng chưa bao giờ hoang mang như lúc này. Chàng nghĩ thầm:

- Té ra... té ra Hồng Bào Quái Nhân là tên công dịch của những tay nghĩa hiệp. Trong thiên hạ hiện nay ai cũng nói đến Hồng Y giáo chủ ở Bách Độc Giáo như loài cọp dữ.

Chàng biết lúc này chỉ khẽ phát ra tiếng động là hai tay đại cao thủ trùm đời ở trước mặt sẽ phát giác ra ngay và hy vọng trốn thoát rất mong manh. Chàng không dám nhúc nhích và nín hơi thở bằng tuyệt nghệ "Qui tức thần công" của sư môn.

Bốn mặt dần dần tối đen, chàng nhìn không rõ mà cũng không nghe thấy gì nữa.

Ngày trước Du Hữu Lượng đã tri triển Qui tức thần công gạt được Hồng Bào Quái Nhân. Chàng chịu đựng một nhát kiếm. Kế đó Tô Bạch Phong và Hồng Bào Quái Nhân giao thủ, tuy chàng nằm đó vẫn lờ đi như không nhìn thấy và nghe thấy gì. Vì thế mà cả Tô Bạch Phong cũng không phát giác. Hiện giờ trong lòng chàng tuy có hàng ngàn điều bí mật muốn phanh phui mà đánh chịu bỏ.

Chàng la thầm trong bụng:

- Du Hữu Lượng hỡi Du Hữu Lượng! Đây là lúc ngươi phanh phui những điều bí mật về mối huyết hải thâm cừu mà sao ngươi nhát gan thế.

Nhưng chàng lại nghĩ:

- Ngày tháng còn dài. Ta chưa có công phu kiềm chế hắn chết ngay thì không nên xẩy cuộc động thủ với Bách Độc Giáo.

Chàng vừa ngẫm nghĩ vừa vận công, bỗng nghe phảng phất tiếng lão họ Ôn hỏi:

- Độc huynh! Cuộc ước hội trên núi Kỳ Bàn sắp tới rồi. Độc huynh có nắm chắc là sẽ kềm chế được đạo sĩ đó không?

Hồng Bào Quái Nhân cười hô hố đáp:

- Cái đó tiểu đệ đã sắp đặt, đến bấy giờ Ôn huynh sẽ biết... Ô hay...

Du Hữu Lượng rất đỗi kinh hoàng, vội vận công nín thở.

Giữa lúc ấy bỗng sau gốc cây có tiếng động sột soạt. Con Bạch Anh Vũ bay vọt lên, miệng réo quang quác:

https://thuviensach.vn

- Nó đấy! Nó đấy.

Hồng Bào Quái Nhân và lão họ Ôn sửng sốt nhìn con Bạch Anh Vũ của Sính Đình Tiên Tử vọt lên không.

Lão họ Ôn hỏi:

- Con chim này có phải là của người ta nuôi. Xem chừng nó rất tinh khôn.

Hồng Bào Quái Nhân lạnh lùng đáp:

- Bọn già chết cả rồi hỏi đến bọn trẻ nít làm chi? Ôn huynh! Bây giờ chúng ta hãy tạm biệt. Mùa xuân sang năm tiểu đệ nhất định đến giúp lão huynh một tay.

Lão họ Ôn nói:

- Độc huynh có việc cầu tiểu đệ. Đến lúc bấy giờ. Ôn mỗ dĩ nhiên không thất ước. Ha ha!

Hồng Bào Quái Nhân cười khanh khách nói:

- Ôn huynh hiểu tiểu đệ một cách rất sâu xa.

Hắn dứt lời rảo bước đi ngay.

Du Hữu Lượng ẩn ở sau gốc cây, những câu dưới chàng không nghe rõ.

Hồng Bào Quái Nhân nói:

- Ôn huynh. Con ngựa này của Ôn huynh dọc đường chắc ăn mất nhiều thóc.

Chà chà! Ôn huynh có con ngựa này thì người thiên hạ muôn rượt theo không tài nào kịp được.

Lão Ôn lạnh lùng đáp:

- Chỉ cốt sao Độc huynh đừng đến làm khó dễ tiểu đệ thì tiểu đệ chẳng khi nào dùng nó để tẩu thoát.

Hồng Bào Quái Nhân thấy giọng nói của lão có điều bất tiện, liền ngửa mặt lên bật lên hai tiếng cười khô khan rồi xá dài mà đi.

Lão họ Ôn hú lên một tiếng gọi con ngựa lại, cưỡi đi.

Du Hữu Lượng chờ một lúc rồi không thấy gì mới giải tán Qui Tức Thần Công từ từ ngồi dậy. Mặt chàng lợt lạt vì Qui Tức Thần Công làm hao tổn nội lực khá nhiều. Ai luyện môn công phu này đến trình động cao thâm thì

https://thuviensach.vn

có thể nín thở trong mấy giờ, thay đổi không khí bằng lỗ chân lông ở ngoài da.

Du Hữu Lượng công lực còn nông cạn mà lúc nãy chàng cũng đủ sức phong tỏa huyệt mạch.

Sau cùng chàng nghe con Anh Vũ la "Nó đấy! Nó đấy!" rồi sau không thấy gì nữa. Bây giờ chàng hít mạnh một hơi chân khí nghĩ thầm trong bụng:

"Nó đấy! Nó đấy là nghĩa làm sao? Con Bạch Anh Vũ dẫn ta đến coi Du lão nhị bị khốn ở trong động thì chắc con chim nhỏ tinh khôn này đã nhìn thấy người hạ thủ gia hại Du lão nhị. Bây giờ nó kêu lên như vậy phải chăng nó bảo hai người vừa rồi là hung thủ"?

Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi dường như tỉnh ngộ, bụng bảo dạ:

"Lão họ Ôn ở Tây Tạng lại xuất hiện. Ta nghe sư phụ nói ngày trước hắn tỷ võ với sư phụ bị thua rồi chịu điều kiện đóng cửa hai chục năm mà sao hắn không giữ lời hứa? Lão giúp cho bọn Bách Độc Giáo thì chẳng khác gì hổ thêm cánh. Hỡi ơi".

Chàng ngửng mặt trông trời, đột nhiên chàng cảm thấy trách nhiệm trầm trọng khiến chàng cơ hồ hơi thở không thông.

Chàng chậm chạp cất bước tiến về phía trước, tự nhủ:

- Chỉ mong sao được Tô Bạch Phong giúp ta một tay để lúc nào cần đến là ta yên tâm mà làm. Môn công phu kia ta còn ít mấy thành hỏa hầu, chưa nắm chắc phần nào, cần phải nhẫn nại nữa.

Chàng nghĩ tới hai chữ "nhẫn nại" không khỏi phiền lòng, vì trong đời người chàng đã nhẫn nại nhiều rồi.

Du Hữu Lượng vừa đi vừa suy nghĩ, chẳng mấy chốc đã về tới thị trấn mà chàng đã cùng Sính Đình Tiên Tử uống rượu. Bọn vô lại trong chợ vẫn quần tụ lại để đánh bạc như trước. Chàng nghĩ tới Sính Đình tiên tử tính tình mau lẹ, lòng chàng cũng thấy thoải mái một chút.

Lúc này đang lúc giữa trưa. Chợ búa đã tan rồi. Những người trong trấn đều rải rác bỏ đi.

Bỗng phía sau có thanh âm vang dội cất lên:

- Ô kìa! Huynh đệ cũng đến đây ư?

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng quay đầu nhìn lại thì chính là cô bé bên mình Vân Long Ông ở Cái Bang. Cô đứng giữa chợ cười hì hì.

Du Hữu Lượng cười hỏi:

- Gia gia của cô nương đến đây rồi ư?

Tiểu cô nương lắc đầu đáp:

- Dạo này y... y bận lắm. Khó lòng được gặp mặt y.

Du Hữu Lượng hỏi bằng một giọng quan thiết:

- Vậy cô có một mình trú ở đây ư?

Tiểu cô nương gật đầu đáp:

- Thế cũng chẳng sao. Ngày trước ở trên núi, Gia gia có khi đi đến mấy tháng, một mình tiểu muội ở nhà cũng được mà khi đó tiểu muội mới, tuổi. Bây giờ người lớn rồi chẳng lẽ mật lại nhỏ đi?

Du Hữu Lượng thấy cô nói vậy trong lòng càng thêm bội phục. Nét hân hoan lộ ra ngoài mặt.

Tiểu cô nương mỉm cười hỏi:

- Thấy gia gia nói võ công của huynh đài rất cao thâm. Lúc nào rảnh truyền thụ cho tiểu muội vài chiêu được không?

Du Hữu Lượng đáp:

- Cô nương đã có gia gia truyền thụ cho chưa đủ hay sao?

Hai người đối đáp, cô bé kia vẫn giữ vẻ đoan trang theo qui củ của nhà đại gian, nhưng cô còn nhỏ tuổi quá, vẫn không che dấu được thói con nít.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Vân Long Ông Xuất Hiện Giải Vây

Bỗng tiểu cô nương lộ vẻ kinh ngạc nói:

- Không được! Không được! tiểu muội còn đống quần áo chưa giặt, gia gia làm hóa tử thì không cần sạch sẽ. Con gái mà sạch sẽ quá là không trường thọ.

Nhưng tiểu muội không nghe, mỗi ngày thay áo bốn năm lần.

Du Hữu Lượng cười thầm nghĩ bụng:

- Những vị thiên kim tiểu thơ ở nhà đại phú gia thay đổi áo quần luôn là muốn làm dáng. Người ta có nha hoàn giặt giũ cho, còn cô này quần so áo vải, mỗi ngày cũng thay đổi cả đống để tự giặt lấy là bản tính cô ưa sạch sẽ.

Chàng nghĩ tới chỗ thú vị không khỏi mỉm cười. Tiểu cô nương nói:

- Huynh đài có thì giờ nhàn rỗi thì đến kiếm tiểu muội trò chuyện cho vui.

Tiểu muội trú ở Vương gia trang về phía đông thị trấn.

Du Hữu Lượng vâng dạ luôn miệng. Chàng ngó bóng người bé nhỏ mất hút vào góc đường phố rồi bụng bảo dạ:

- Cô bé này tuy còn nhỏ tuổi nhưng trời cho tư chất diễm lệ. Ngày sau cô lớn lên tất thành một giai nhân.

Chàng còn muốn thám thính thêm tin tức liền trú lại trong thị trấn. Chàng mong được gặp lại Hồng Bào Quái Nhân. Du Hữu Lượng ở đây hai ngày vẫn chưa thấy động tĩnh gì liền động thân xuống Trường An. Ra khỏi thị trấn, chàng ráo bước đi một lúc thì đến khu vực núi non. Ngọn gió núi quạt vào mặt khiến cho Du Hữu Lượng trong lòng khoan khoái. Bất giác chân chàng bước lẹ hơn.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng đang theo đường nhỏ mà đi. Cơn gió núi thổi tới đem theo tiếng người ho hắng. Du Hữu Lượng sửng sốt chú ý lắng tai nghe một hồi nhưng chẳng thấy gì.

Lúc này địa thế gập ghềnh, khó đi và quạnh hiu dị thường vì không có vết chân người. Du Hữu Lượng bản tính thâm trầm, lướt nhanh tới phía sau bụi cây rậm rồi chàng từ từ cất bước đi vào rừng.

Chàng đi được năm, sáu trượng đột nhiên lại nghe tiếng ho hắng nổi lên. Lần này chàng nghe rõ lắm, chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Tiếng ho rất khẽ nhưng trầm trọng, vừa lọt vào tai Du Hữu Lượng đã nhận ra ngay là một cao thủ nội gia đang vận khí trị thương. Chàng chợt động tâm, không dám lơ là. Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi hít một hơi chân khí tung mình vọt lên đi như lướt trên ngọn cỏ. Sau chàng nhẹ nhàng hạ xuống.

Khinh công của chàng đã đến trình độ không làm động ngọn cỏ. Chàng đứng xuống rồi đảo mắt nhìn quanh. Bỗng chàng chấn động tâm thần.

Nguyên chàng thấy phía trước về mé tả cách đó không xa có năm người ngồi xếp bằng dưới đất, thân hình nghiêng đi. Áo quần những người này vá chằng vá chịt. Té ra là năm tên khất cái.

Du Hữu Lượng thấy năm người này vươn tay mặt ra đặt lên lưng đồng bạn.

Một người trong đám này trên đầu tiết ra luồng hơi nóng khiến chàng giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Những nhân vật Cái Bang này đều mang một bản lĩnh rất cao thâm. Không hiểu tại sao họ đều bị trọng thương?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, thủy chung vẫn không tìm ra được lí do. Vì chàng thấy cách trị thương của năm tên khất cái mà biết là công lực họ rất cao thâm. Trong võ lâm tưởng rất hiếm người đã thương được năm tên khất cái này cùng một lúc.

Giữa lúc ấy, đột nhiên một tên khất cái nổi cơn ho dữ dội tựa hồ như hao phí sức lực quá nhiều. Làn mù trắng trên đỉnh đầu mỗi lúc một dày đặc.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, đột nhiên y buông tiếng thở dài, ngồi thừ mặt ra. Làn mù trắng cũng nhạt dần đi. Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Xem chừng chứng nội thương của họ rất trầm trọng, không thì cách cứu trị "Liên Đăng Đại Pháp" đã phát sinh hiệu lực. Chẳng hiểu nhân vật nào đã thương họ?

Du Hữu Lượng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy tên khất cái ngồi giữa cất bàn tay đặt ở say lưng một người khác ra thở dài nói:

- Huynh đệ! Thế này thì không làm gì được nữa rồi.

Bốn tên khất cái kia cũng thở dài, lắng lặng không nói gì. Tên khất cái ngồi giữa mình mặc áo trắng rách mướp, nghiêng đầu nhìn quanh một lượt rồi khẽ hỏi:

- Ngũ đệ! Tin đó liệu đưa được tới nơi không?

Khất cái ngồi mé tả vào hạng trung niên, mình mặc áo vàng, vẻ mặt bơ phờ thở dài đáp:

- Chẳng dấu gì các vị ca ca, suốt đời lần này chúng ta mới gặp phải cường địch ghê gớm nhất. Tiểu đệ tuyệt không nắm vững phần nào vì bản lĩnh đối phương cao thâm khôn lường.

Khất cái áo trắng gật dầu thở dài hỏi:

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ khí số Cái Bang quả đã đến ngày tàn tạ?

Hoàng Y cái đáp:

- Đại ca! ...

Y vừa hô một tiếng đột nhiên dừng lại.

Bạch Y cái quay lại ngó y thở dài nói:

- Nhị đệ ra chiêu tối hậu "Nghịch Chân Tâm Khí" và phóng đòn "Thiên Long Trùy", đối phương sút kém một chút, chúng ta mới trốn thoát được đến đây. Mình đã tưởng có thể điều trị, không ngờ. ... hỡi ơi! Vừa rồi chúng ta đả thông cho nhau liền ba lần mà không được. Chúng ta đều thành phế nhân thì chỉ trong vòng một giờ nữa đừng nói địch nhân tìm đến, mà ngay tin của mình đưa tới nơi có người đến cứu viện cũng không kịp nữa.

Du Hữu Lượng đứng bên ngấm ngầm kinh hãi. Quần cái đều buồn rầu không nói gì. Sau một lúc Hoàng Y cái dường như không nhẫn nại được lên tiếng:

- Đại ca! Vì chúng ta không còn hi vọng gì nữa nên tiểu đệ mong rằng tin tức của chúng ta không tới nơi được.

https://thuviensach.vn

Bạch Y cái ngó y lắc đầu đáp:

- Ngũ đệ! Ta biết ý ngũ đệ rồi. Hỡi ơi! Nếu Thập Bát Kiệt đến cứu viện mà dọc đường gặp phải lão đó thì bao nhiêu tinh hoa của Cái Bang bị một mẻ lưới quét sạch.

Hoàng Y cái thở dài nói:

- Hỡi ơi! Hợp kích trận pháp của Thập Bát Kiệt tuy kiên cố dị thường nhưng...

nhưng đối phương quá mạnh, trừ phi Bang chúa lão nhân gia...

Bạch Y Cái thở dài ngắt lời:

- Bang chúa qui ẩn lâu ngày, bọn ta mấy người tuy tận tâm kiệt lực chấn hưng Cái Bang mà bữa nay bị thua một trận xiểng liểng. Chẳng lẽ ý trời không tựa Cái bang nữa?

Y nói tới chỗ khích động khiến Du Hữu Lượng cũng cảm xúc trong lòng.

Chàng nghĩ thầm:

- Cái Bang là một bang hội chính nghĩa trong võ lâm, thế lực rất lớn, không ngờ nay lại lâm vào bước đường cùng. Hỡi ơi! Ta chẳng thể nhìn người sắp chết mà không cứu viện. Hay dở gì cũng phải tìm một biện pháp giúp họ.

Cặp mắt lim dim, đầu óc chàng đi vào chỗ trầm tư mặc tưởng, bỗng có tiếng quát lớn:

- Ai đấy?

Du Hữu Lượng giật bắn người lên. Chàng đảo mắt nhìn ra thấy Bạch Y cái đang quay về khu rừng rậm mé tả mà quát tháo, chàng mới định thần, biết là hành tung mình chưa bị bại lộ.

Trong khu rừng mé tả đột nhiên có tiếng quát vang rồi ba người đi ra. Ba người này mình đầy những máu. Lại nghe Bạch Y cái la hoảng:

- Thập Bát Kiệt! Các vị đấy ư?

Người đi trước thở hồng hộc đáp:

- Lúc bọn tại hạ được tin chỉ có ba người, liền lập tức chạy đi ngay, nhưng dọc đường gặp kiếp nạn trùng trùng.

Bạch Y cái thở dài nói:

https://thuviensach.vn

- Các vị chỉ có ba người là hãy còn may. Hỡi ôi! Ý trời muốn vậy biết nói sao đây?

Du Hữu Lượng giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Nguy rồi! Hiển nhiên đối phương cố ý buông tha ba người phá vong vây chạy đi. Chúng mượn ba người dẫn đường đưa tới chỗ năm nhân vật đầu não Cái Bang. Nếu vậy thì địch nhân đã đến gần đây rồi.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, trong rừng rậm bỗng có tiếng quát vang, một lão già áo đen từ từ đi ra. Du Hữu Lượng vừa ngó thấy lão này liền chấn động tâm thần, miệng lẩm bẩm:

- Té ra là lão họ Ôn.

Chàng đứng ngẩn người ra đương trường. Lão họ Ôn ngửa mặt lên trời cười rộ nói:

- Bọn khiếu hóa thối tha kia! Bữa nay các ngươi tới số rồi!

Năm tên khiếu hóa ngơ ngác nhìn nhau, mắt đầy vẻ bi thương. Bạch Y cái thở hồng hộc gầm lên:

- Lão già chết tiệt kia! Lão thật là độc ác!

Lão họ Ôn lạnh lùng đáp:

- Chắc ngươi là người đầu não. Ha ha! Lão phu coi ngươi chẳng thuận mắt chút nào. Trước hết hãy chặt chân chặt tay, rồi khoét mắt cắt tai xem hình thù ngươi thế nào.

Du Hữu Lượng trong lòng hồi hộp, lại nghe Bạch Y cái quát lớn:

- Lão tặc! Ngươi có giỏi thì động thủ đi.

Lão họ Ôn ngửa mặt lên trời cười hô hố. Tiếng cười như chọc thủng màng tai người nghe. Đột nhiên một tiếng cười lạt nổi lên át hẳn tiếng cười hô hố của lão họ Ôn. Tiếng cười lạt vừa đình chỉ, một ông già và một thiếu nữa từ sau một góc cây mé hữu đi ra.

Năm tên khất cái sửng sốt nhìn ông già xuất hiện đột ngột. Hoàng Y cái ấp úng:

- Bang... Bang chúa! Lão nhân gia đấy ư?

Du Hữu Lượng đứng một bên, trống ngực đánh thình thình. Ông lão này râu tóc bạc phơ, cặp mắt thần quang lấp loáng. Chính là Vân Long Ông.

https://thuviensach.vn

Lão họ Ôn lập tức đứng thộn mặt ra. Thanh thế Cái Bang ngày trước rất lớn.

Bang chúa Vân Long Ông hiệu lệnh quần hào, oai danh vang lừng thiên hạ. Về sau Vân Long Ông đi ẩn thành ra tan rã. Người Cái Bang tuy còn hoạt động nhưng không thấy Vân Long Ông đâu nữa. Mọi việc đều do mấy vị trưởng lão chủ trương.

Tình thế lúc này chẳng khác ngàn cân treo đầu sợi tóc. Vân Long Ông xuất hiện đột ngột khiến cho năm vị trưởng lão Cái Bang vô cùng xúc động, cơ hồ không nói nên lời.

Vân Long Ông tiến về phía trước, chỉ còn cách lão họ Ôn chừng hơn trượng.

Vân Long Ông nhìn lão họ Ôn mất cái rồi cất tiếng hỏi:

- Ôn Thủ Đạt! Lão phu không nhớ lầm chứ?

Lão họ Ôn sửng sốt, sắc mặt biến đổi. Hắn nhìn Vân Long Ông chầm chập, lạnh lùng đáp:

- Lão phu từng nghe Bang chúa Cái Bang đã ẩn mà bữa nay lại đột nhiên lòi ra!

Bạch Y cái tức giận gầm lên:

- Lão tặc! Ngươi ăn nói cho lịch sự một chút.

Ôn Thế Đạt cười lạt nói:

- Xem chừng tay chân và tai mắt ngươi tạm thời còn giữ thêm được một lúc.

Vân Long Ông hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Ôn Thế Đạt! Mấy lão khiếu hóa này tuy hay dính vào việc người ta nhưng thường làm theo công đạo võ lâm, thành ra đắc tội với các bạn ở phái Tà. Nếu lão phu nhớ không lầm thì chưa từng dây vào chuyên của họ Ôn bên Tây Vực.

Ôn Thế Đạt hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Lão bang chúa! Lão nhớ lộn rồi đó.

Vân Long Ông chau mày. Thiếu nữ đứng bên lão đột nhiên xen vào:

- Gia gia! Lão này hung ác lắm!

https://thuviensach.vn

Ôn Thế Đạt quay lại nhìn cô một cái thấy cô còn bé nhỏ mà đã nói leo, hắn hắng dặng một tiếng nhưng không tiện lên tiếng chê bai.

Du Hữu Lượng cười thầm trong bụng tự nghĩ:

- Cô bé này là cháu gái của Vân Long Ông, thành ra lão họ Ôn bị cô mắng một câu mà không làm thế nào được.

Vân Long Ông vẫn chau mày tựa hồ đang suy nghĩ vấn đề gì nan giải. Hồi lâu lão mới nói:

- Lão phu nghĩ không ra đã xảy ra chuyện gì lớn với nhà họ Ôn, ở đâu?

Ôn Thế Đạt ngửa mặt lên trời cười lạt hỏi:

- Lão đầu! Lão đầu không nhớ thật hay lão giả vờ?

Vân Long Ông hắng dặng một tiếng quay lại nhìn năm vị trưởng lão.

Bạch Y cái nói:

- Bang chúa! Bọn thuộc hạ không hiểu vì nguyên nhân gì lão họ Ôn lên đây, lại động thủ đánh người. Bọn thuộc hạ chưa hỏi được minh bạch.

Vân Long Ông quay lại lạnh lùng nói:

- Vậy xin Ôn huynh nói thẳng ra xem bọn khiếu hóa tại hạ có chỗ nào xúc phạm đến đại anh hùng? Lão phu sẽ chuẩn bị mấy lời để phúc đáp vấn đề cho rõ rệt.

Du Hữu Lượng thấy Vân Long Ông tuy tuổi già mà ăn nói rất linh lợi. Ôn Thế Đạt cười lạt, thủng thẳng đáp:

- Xin phụng cáo đại bang chúa. Nếu muốn Ôn mỗ bỏ qua việc này thì trừ phi đưa tiểu tử họ Tiền ra, không còn cách nào khác nữa.

Vân Long Ông nghe nhắc tới gã tiểu tử họ Tiền, lão đột nhiên biến sắc. Thái độ già nua bỗng biến mất, thay vào bằng một tư thế oai phong lẫm liệt. Lão ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Tiếng cười tiếp diễn hồi lâu, Vân Long Ông dừng lại dõng dạc nói:

- Té ra là Tiền lão đệ! Ha Ha! Anh em họ Ôn bị vố đau vì hành động của Tiền lão đệ. Lão phu có biết gì đâu?

Ôn Thế Đạt tức giận gầm lên:

- Hiện giờ lão họ Tiền ở đâu?

Vân Long Ông cười lạt đáp:

https://thuviensach.vn

- Tiền lão đệ bụng dạ thâm trầm. Hành động quan trọng thế này mà y chẳng phô trương. Nếu bữa nay Ôn huynh không tìm tới đây thì bọn lão phu chẳng bao giờ ngờ đến đường đường Ôn thị huynh đệ lại bị lão đệ đả bại, mà bại một trận xiểng liểng!

Ôn Thế Đạt biến đổi sắc mặt mấy lần, lão tức giận gầm lên:

- Lão đầu! Lão đừng rườm lời! Cứ giao họ Tiền ra, lập tức Ôn mỗ lên đường, không thèm động thủ với mấy tên khiếu hóa này nữa.

Vân Long Ông cười lạt hỏi:

- Ôn huynh coi lại xem. Tiền lão đệ có ở đây không?

Ôn Thế Đạt hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Lão cho hay hắn ở đâu thì cũng vậy.

Vân Long Ông đưa tay mặt dắt cô cháu kéo về phía sau mấy thước rồi hỏi dằng từng tiếng:

- Ôn Thế Đạt! Ngươi quên là đang nói chuyện với ai rồi chăng?

Ôn Thế Đạt cười lạt đáp:

- Ôn mỗ đang nói chuyện với người cầm đầu bọn khiếu hóa.

Vân Long Ông hỏi:

- Ngươi thử nghĩ coi lão phu đã xuất đầu lộ diện còn để ngươi chiếm phần tiện nghi chăng?

Ôn Thế Đạt ngửa mặt hít một hơi chân khí không nói gì nữa. Đột nhiên hắn lùi lại một bước rồi nhảy vọt lên. Người hắn lơ lửng trên không lấn về mé phải ba bước.

Trong thời gian chớp nhoáng này tấm áo bào rộng thùng thình của Vân Long Ông vận chân khí vào phùng ra như cái trống. Chòm râu bạc dưới cằm lão không gió cũng rung động.

Du Hữu Lượng đột nhiên chấn động tâm thần. Vân Long Ông lún thấp người xuống, vung chưởng đánh lên.

Ôn Thế Đạt đang lơ lửng trên không cũng gầm lên một tiếng phóng song quyền đánh xuống.

Vân Long Ông phóng song chưởng theo lối liên hoàn, đánh liền mười hai phát mà chưa trúng đích phát nào.

https://thuviensach.vn

Ôn Thế Đạt người đang lơ lửng trên không lúc lên cao lúc xuống thấp. Thoi quyền thứ mười hai của hắn vừa đánh ra, bỗng nghe hắn rú lên một tiếng rồi thân hình bị hất ngược bay ra ngoài ba trượng. Chân vừa đặt xuống đất, hắn không quay đầu lại nữa, chạy đi ngay lập tức, thoáng cái đã mất hút vào trong bụi cây.

Vân Long Ông thở phào một cái. Du Hữu Lượng trống ngực đạp loạn lên nghĩ thầm:

- Vân Long Ông quả nhiên lừng danh thiên hạ. Thập Nhị Liên Hoàn Thần Quyền của Ôn Thế Đạt, một cao nhân tuyệt đại mà cũng không chống nổi.

Quần cái cũng thộn mặt ra. Hồi lâu Bạch Y cái mới ngập ngừng lên tiếng:

- Thần oai của bang chúa...

Vân Long Ông từ từ đến bên cô cháu. Lão dắt tay cô lạnh lùng nói:

- Chúng ta cũng đi thôi!

Lão quay lại ngó năm tên trưởng lão một lần nữa rồi cùng cô cháu ra đi. Quần cái cũng chỉ nhìn lão chứ không nói câu gì vị họ biết tính cách lão rồi. Mấy người từ từ đứng lên rồi cũng bỏ đi.

Hiện trường chẳng còn ai, Du Hữu Lượng mới từ trong lùm cây chuồn ra.

Chàng thấy bọn Vân Long Ông đi xa rồi cũng rảo bước đi về thành Trường An.

Chàng đã quen thuộc đường lối cứ pha đường tắt mà đi. Chàng vượt suối qua đèo đi đến lúc xế chiều thì tới một thị trấn. Chàng thấy người trong trấn ào ạt kéo đi, cả nam phụ lão ấu, tốp năm tốp ba theo nhau mà chạy. Chàng động tính hiếu kì liền hỏi thăm một ông già.

Ông già thấy chàng là người ngoài liền đáp:

- Tiểu ca tử! Tiểu ca hãy đi theo mọi người để coi vụ nhiệt náo này, hay đáo để!

Du Hữu Lượng gật đầu rồi đi theo mọi người. Đi chưa bao xa đã tới một khu đất trống trong thị trấn. Biển người bao vây quanh quảng trường.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng len vào đám đông để ngó coi thì thấy giữa quảng trường xếp một đống củi rất lớn. Trên đống củi đặt một thiếu phụ bị cột chân tay.

Bỗng nghe mọi người thì thầm bàn tán:

- Chị này tội nặng thế mà chỉ bị đốt chết là phước lắm rồi.

Hạng đàn bà dâm đãng nên đem ra tùng xẻo để làm gương cho mọi người mới phải.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm trong bụng:

- Té ra họ định thiêu chết thiếu phụ kia, không hiểu y phạm tội gì?

Chàng ngửng đầu nhìn ra thấy nét mặt thiếu phụ vẫn ung dung. Mọi người bàn tán xôn xao hay la ó chỉ trích, thiếu phụ lờ đi như không nghe thấy. Nét mặt vẫn hòa bình tựa hồ ở một thế giới khác. Mắt y dương lên nhìn mọi người, môi mấp máy, tựa hồ tội nghiệp cho bọn người đời không biết gì.

Du Hữu Lượng thấy thần sắc thiếu phụ không khỏi động tâm. Lúc này trong đám đông một lão già tướng mạo nghiêm nghị đi ra. Mọi người thấy lão đều im lặng cả lại. Lão già nhìn mọi người khoát tay nói:

- Tệ xứ bất hạnh xảy ra việc xấu xa. Bữa nay đốt chết con dâm phụ này để liệt vị biết rằng cuộc báo ứng không lầm.

Mọi người đồng thanh hô:

- Từ viên ngoại! Còn tên gian phu chó chết đâu? Sao không đem hắn xuống Diêm Đài để Diêm Vương lão gia quẳng vào vạc dầu.

Từ viên ngoại đáp:

- Xin liệt vị hương thân cứ yên lòng. Chắc tên đó cũng khó lòng trốn thoát.

Huyện thái gia đã bố trí Thiên La Địa Võng để bắt hắn hành hình.

Mọi người nghe lão nói đều vỗ tay khoan khoái. Từ viên ngoại hô lớn:

- Người nhà đâu?

Trong đám đông hai tên tráng hán chạy ra. Mỗi người tay xách một thùng dầu mở nút sẵn đem rưới vào mình thiếu phụ.

Thiếu phụ nhắm mắt lại bó tay chịu chết. Từ viên ngoại quát lớn:

- Dâm phụ! Mi sám hối đi! Bữa nay ta xử mi thế này là nể mặt công tử nhà mi đó. Không thế thì, hà hà.. Thiếu phụ đột nhiên dương mắt lên dõng

https://thuviensach.vn

dạc hỏi:

- Tiện thiếp sám hối điều chi? Tiện thiếp có tội gì đâu?

Từ viên ngoại quát:

- Mi mê kẻ gian phu, mưu hại thân ông mà không có tội ư?

Thiếu phụ thét lên:

- Tiện thiếp yêu Dư công tử chẳng lẽ không được ư? Cả trai lẫn gái nhà họ Lý chẳng được một người nào tử tế. Đúng là trai trộm cắp, gái đĩ bợm.

Thiếu phụ chưa dứt lời mọi người lại nổi cơn thịnh nộ. Bọn phụ nữ thi nhau thóa mạ. Từ viên ngoại quát lớn:

- Phóng hỏa!

Hai tên tráng hán gầm lên một tiếng rồi châm lửa vào đống củi. Đống củi đã khô lại tẩm thêm dầu, lửa cháy ào ào xen những tiếng nổ lánh tách.

Thiếu phụ lại gầm lên:

- Các ngươi là loài lang sói, khinh khi một đứa con gái yếu ớt, làm gì ta chẳng phải chịu chết?

Mọi người thấy thiếu phụ nói bướng liền xỉa xói mắng chửi. Du Hữu Lượng thấy vẻ mặt thiếu phụ rất quật cường, bỗng mắt chàng tối sầm lại cơ hồ té xỉu.

Chàng ráng trấn tỉnh tâm thần toan nhào vô giải cứu thì đột nhiên đám đông náo loạn cả lên. Mười mấy đại hán đều hai tay xách hai thùng nước lớn. Thân thủ người nào cũng mau lẹ, kẻ cứu hỏa, người cứu thiếu phụ. Chỉ trong chớp mắt đống lửa bị dập tắt.

Mọi người chưa hiểu chuyện gì thì đột nhiên một thiếu nữ tiến ra. Cô ung dung trỏ vào phía sau hỏi:

- Liệt vị hương thân! Thử coi xem người này là ai?

Mọi người định thần nhìn lại. Ai nấy đều biến sắc. Mấy phụ nữ la hoảng:

- Quỉ sứ! Quỉ sứ!

Trong lúc nhất thời trật tự rối loạn. Chiều trời dần dần tối lại. Bốn bề gió thảm âm thầm.

Từ viên ngoại mặt xám như tro tàn, cất tiếng run run hỏi:

- Lý... Lý đại nhân! ... Đại nhân không chết ư?

Người đứng đằng sau thiếu nữ đáp:

https://thuviensach.vn

- Từ huynh bất tất phải hoang mang. Tiểu đệ quả đã sống hai kiếp rồi.

Từ viên ngoại dụi mắt nhìn lại. Lý đại nhân nói:

- Nhờ cô nương đây cứu viện, cùng liệt vị hương thân tình nghĩa cao sâu, mai hậu bản nhân sẽ tạ ơn. Bây giờ xin các vị hãy tùy tiện.

Lão nói năng một cách ung dung, khiến mọi người như mê ngủ tỉnh giấc, không muốn bỏ đi, thích ở lại để coi cứu cánh.

Thiếu nữ nói:

- Lý đại nhân đây chẳng còn sống là gì đó? Quả là các vị bị quỉ bưng mắt, đặt ra tư hình định giết uổng mạng người. Thật không coi vương pháp vào đâu?

Mọi người bị cô trách mắng tuy trong lòng bất phục nhưng cô nhỏ tuổi mà xinh đẹp, Lý đại nhân lại thoát chết, nên không ai nói gì được nữa.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Thiếu Nữ Theo Dõi Du Lang Là Ai?

Du Hữu Lượng xông vào trước mặt đại hán đang ôm thiếu phụ, chàng cướp lấy được ngay. Đại hán vung chưởng chém tới, Du Hữu Lượng trong lúc cấp vận mười thành công lực vào tay mặt vung lên gạt. Hai cổ tay đại hán liền bị gãy đứt.

Thiếu nữ tái mặt một chút rồi cười hì hì nói:

- Úi chà! Công phu của đại ca ghê gớm thiệt! Lại đây! Tiểu muội xin lĩnh giáo mấy chiêu.

Du Hữu Lượng ngẩng đầu nhìn, trống ngực đập loạn lên miệng lẩm bẩm:

- Lúc bọn giặc vây đánh Viên đại soái ta đã nhìn thấy cô này rồi.

Thiếu nữ đột nhiên phóng ra một chưởng. Du Hữu Lượng thấy trước mắt bóng chưởng mịt mờ, khôn bề né tránh. Chàng không kịp suy nghĩ gì nữa liền đặt thiếu phụ xuống, vận toàn lực chống đỡ. Hai luồng chưởng phong đụng nhau, thiếu nữ lùi lại nửa bước cười:

- Chưởng lực rất mãnh liệt! Rồi cô không tấn công nữa.

Du Hữu Lượng trong lòng kinh hãi tự hỏi:

- Cô bé này ung dung đón tiếp một chiêu, ta đã vận toàn lực mà cô chưa ra hết sức. Hiển nhiên cô có ý nhường nhịn. Sao trong thiên hạ lại có cô bé bản lĩnh cao cường đến thế?

Thiếu nữ chú ý nhìn chàng mấy lượt rồi xua tay dẫn bọn đại hán ra đi. Lúc lên đường cô nhìn Lý Đại Nhân nói:

- Nếu lão còn làm nên tội nghiệt thì hãy coi chừng cái mạng chó má của lão đó.

Dứt lời cô lật đật đi ngay.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng cúi xuống bồng thiếu phụ lên, chàng đảo mắt nhìn quanh thấy bốn mặt ai cũng ngó chàng. Trong lúc nhất thời chàng cơ hồ không nhẫn nại được, những muốn giết người. nét mặt xám xanh, chàng lớn tiếng quát:

- Tránh ra! Mở đường cho ta đi!

Mọi người đứng yên chẳng nói gì. Du Hữu Lượng tức giận đến cùng cực, chàng lại tỉnh táo nghĩ thầm:

- Dù chúng ghét ta hay thóa mạ ta nghìn lần thì còn được, nhưng không thể để chúng làm nhục thiếu phụ này.

Rồi chàng tự nhủ:

- Nếu chẳng ra oai thì bọn ngu phu ngu phụ khi nào chịu mở đường cho ta đi?

Chàng liền lượm lấy hai khúc củi lớn bằng cánh tay trẻ con, quát lên một tiếng thật to rồi cắm phập cành cây xuống đất ngập hết không còn chìa lên chút nào.

Ở phương Bắc hoàng thổ khô ráo rắn như gang thép, Du Hữu Lượng ra chiêu này quả khiến mọi người phải chấn động tâm thần. Họ cho chàng là thiên thần giáng phàm, không dám ho he. Du Hữu Lượng vượt trùng vi đi ra, mọi người tới tấp mở đường.

Chàng ra khỏi đám đông chạy nhanh như bay về phía ngoại thành. Thiếu phụ đã bị khói lửa làm cho hôn mê. Du Hữu Lượng nhẹ nhàng đặt thiếu phụ xuống đồng cỏ. Chàng nắn bóp một lúc thiếu phụ dần tỉnh lại. Chàng cả mừng hỏi:

- Đại muội! Đại muội thử nhìn xem ta là ai?

Thiếu phụ bâng khuâng mở mắt ra nhìn hồi lâu, ngơ ngẩn hỏi lại:

- Ngươi... Ngươi là ai? Sao ta lại đến địa phương này?

Du Hữu Lượng vội đáp:

- Đại ca đây mà! Ta là đại ca của đại muội.

Thiếu phụ ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu nói:

- Ta không nhận ra ngươi.

Du Hữu Lượng sửng sốt. Chàng là người rất cẩn thận, nhìn kỹ lại thì mé bên trái trên trán thiếu phụ quả có vết thương lớn bằng đồng tiền ẩn vào

https://thuviensach.vn

trong đám tóc mai. Tuy đã lâu ngày mà vết sẹo còn rất rõ, đủ chứng tỏ lúc ban đầu miệng vết thương rất sâu.

Du Hữu Lượng ngó thấy vết sẹo không còn nghi ngờ gì nữa. Chàng chú ý nhìn thiếu phụ, ánh mắt mỗi lúc thêm ôn nhu. Hồi lâu chàng mới hỏi:

- Phải chăng đại muội ở họ Du?

Thiếu phụ bâng khuâng không nói gì. Du Hữu Lượng nét mặt ôn hòa mỉm cười nói:

- Đại muội! Đại muội còn nhớ không:

Năm đại muội mới lên năm tuổi, trong vườn có đào chín đại muội đòi lấy ăn. Đại ca bảo làm xong chút việc rồi lấy cho, đại muội không chờ được tự mình trèo lên cây bị té. Vết sẹo hãy còn kia. Đại muội ơi! Hồi còn nhỏ đại muội rất bướng bỉnh, làm phiền cho ca ca vô cùng! Ha hạ... ...

Chàng nói một hồi thiếu phụ vẫn nghi hoặc không hiểu. Trong lòng nổi trận bi ai, không thốt nên lời. Hồi lâu thiếu phụ lắc đầu đáp:

- Ta vẫn không hiểu.

Du Hữu Lượng hòa hoãn nói:

- Đại muội! Đại muội đừng nóng nảy. Cứ ngẫm nghĩ thong thả.

Thiếu phụ đột nhiên lớn tiếng:

- Úi chà! Xem chừng tướng công là người đã cứu tiện thiếp. Tướng công nhận lầm rồi. Bọn họ đi đâu hết cả? Tướng công cứu tiện thiếp tất nhiên đắc tội với họ.

Tướng công có hối hận không?

Du Hữu Lượng lòng như se lại, ôn nhu đáp:

- Đại muội cứ yên lòng. Đã có đại ca đây thì bọn họ không thể làm tổn thương đến một sợi lông của đại muội.

Thiếu phụ nóng nảy đáp:

- Tiện thiếp không phải là đại muội của tướng công. Tiện thiếp là người trơ trọi, trên đời chẳng có một thân nhân nào.

Du Hữu Lượng biết nàng đã mất hết ký ức, trong lúc thảng thốt không thể khôi phục lại được. Chàng liền hỏi:

- Được rồi! Chúng ta coi nhau như bạn hữu được không?

https://thuviensach.vn

Thiếu phụ trầm ngâm không nói gì. Du Hữu Lượng tiến lại đỡ nàng thì nàng sa sầm nét mặt sẵn giọng:

- Đừng đụng vào tiện thiếp, không thì tiện thiếp chết ngay để tướng công coi.

Du Hữu Lượng sửng sốt. Chàng chợt nhớ tới câu "Nam nữ hữu biệt".

Thiếu phụ lạnh lùng hỏi:

- Tướng công tưởng cứu tiện thiếp rồi có thể chiếm tiện nghi chăng? Hay tướng công coi tiện thiếp là hạng ty tiện, ai muốn làm gì thì làm?

Du Hữu Lượng thấy nàng lộ vẻ quật cường, tuy sắc mặt lợt lạt mà lạnh như tiền không để cho ai xâm phạm. Chàng nghĩ tới vừa rồi nàng sắp bị thiêu vẫn binh tĩnh như không. Thái độ này cũng như hồi còn nhỏ, nàng chẳng biết sợ trời sợ đất là gi, đến bây giờ vẫn chưa đổi tính.

Chàng mãi ngẫm nghĩ đứng ngẩn mặt ra.

Thiếu phụ đầu bù tóc rối băng băng chạy đi. Du Hữu Lượng hỏi giật giọng:

- Đại muội đi đâu dấy?

Thiếu phụ tưởng chàng là kẻ tiểu nhân ỷ mình đã cứu người rồi làm càn.

Nàng trợn mắt lên nhìn chàng rồi hỏi lại:

- Ta đi đâu thì việc gì đến ngươi?

Du Hữu Lượng mỉm cười nói:

- Ta biết rồi! Đại muội đi kiếm Dư công tử, có đúng thế không?

Thiếu phụ đỏ mặt lên hỏi lại:

- Đúng thì làm sao?

Du Hữu Lượng chợt động tâm cơ đáp:

- Nếu đại muội đi tìm Dư công tử thì ta biết chỗ y rồi.

Thiếu phụ hỏi ngay:

- Y ở đâu?

Du Hữu Lượng làm ra vẻ thần bí cười đáp:

- Dư công tử bảo tại hạ đến giải vây còn y đã ra ngoài quan ải rồi.

Đây là chàng nói bừa, chẳng ngờ lại đúng sự thật. Nguyên Dư công tử nguyên quán ở ngoài quan ải.

Thiếu phụ hằn học hỏi:

https://thuviensach.vn

- Y... y về nhà làm chi? Phải chăng y sợ chết không dám ở lại trong quan ải?

Du Hữu Lượng đáp:

- Không phải đâu. Dư công tử biết tại hạ có thể giải vây được rồi nên về quan ngoại trước để khỏi bị phiền phức.

Thiếu phụ xẵng giọng:

- Hừ! Y xếp đặt khéo quá! Nếu bữa nay ngươi đến chậm một chút thì ta cháy thành cục than rồi. Cha chả! Y chẳng có chút khí khái nam tử hán chút nào. Làm việc gì cũng úy thủ úy vỹ.

Tuy nàng bất mãn về việc Dư công tử bỏ đi trước nhưng chưa nổi cơn thịnh nộ, nên trong khóe mắt vẫn lộ vẻ thương tiếc. Du Hữu Lượng nói:

- Chúng ta đừng nói chuyện không đâu nữa, nên khởi trình ra quan ngoại ngay.

Thiếu phụ dương cặp mắt đen láy lên nhìn Du Hữu Lượng. Khóe mắt nàng tỏ ra rất thông tuệ muốn nhìn thấu tâm can chàng.

Du Hữu Lượng nóng mặt lên. Hình ảnh quen thuộc làm chàng cơ hồ sa lệ. Sau một lúc, thiếu phụ đáp:

- Được rồi! Chúng ta ra ngoài quan ải. Nếu ngươi có dã tâm là ta chết ngay trước mặt ngươi.

Du Hữu Lượng khẳng khái đáp:

- Con người ở đời phải lấy điều nghĩa khí làm đầu. Tại hạ cùng Dư công tử đã kết giao sinh tử. Sao nương tử còn hoài nghi tại hạ?

Thiếu phụ mỉm cười đáp:

- Xin lỗi! Xin lỗi! Tiện thiếp đã lấy bụng kẻ tiểu nhân đo lòng dạ quân tử...

Du đại ca! Xin đại ca! Xin đại ca miễn trách!

Câu Du đại ca nàng đã quen hô hoán ý trung nhân, Du Hữu Lượng cũng trùng họ Du, lúc gọi lên tình ý triền miên. Du Hữu Lượng chấn động tâm thần miệng lẩm bẩm:

- Ta nhất định chữa khỏi cho cô em bảo bối duy nhất của ta. Ta đưa y về nhà ngoài quan ải để y từ từ nhớ lại những ký ức thuở nhỏ.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng mua một cỗ xe lớn để thiếu phụ ngồi trong, chàng ngồi dong cho xe chạy về phía quan ngoại nhằm Liêu Đông thẳng tiến.

Dọc đường thiếu phụ chiếu cố mọi chuyện rất tinh vi, hồi nàng còn nhỏ tuổi đã tập quán làm hết mọi việc. Nàng thấy trong lời nói của Du Hữu Lượng đầy vẻ thân thiết mà hành động chẳng có chút gì khinh bạc. Dần dần nàng bỏ hết cử chỉ hoài nghi và coi chàng như ca ca vậy.

Đi hơn hai chục ngày, một hôm xe tới Sơn Hải Quan. Du Hữu Lượng nhìn quan ải hùng tráng ở phía xa xa, chàng chợt nhớ mấy năm trước đây đã phát thệ:

Không trả được thù nhà, quyết chẳng trở về cố hương.

Lòng chàng không khỏi bâng khuâng. Thiếu phụ bản tính rất vui vẻ mở rèm xe lên cười nói:

- Du đại ca! Cửa quan này khí thế hùng tráng, chẳng trách Quan Đông sản xuất được nhiều anh hùng hảo hán.

Du Hữu Lượng buột miệng nói theo:

- Dư công tử của cô nương chắc là người văn nhã.

Trong lòng chàng nghĩ:

- Nếu cô chẳng phải là con gái ở ngoài quan ải thì tính tình cũng không mau lẹ thế này.

Thiếu phụ hơi đỏ mặt lên. Dọc đường cô cùng Du Hữu Lượng nói chuyện quen rồi, cô chép miệng đáp:

- Đại ca chả biết gì hết. Đại ca mới là người ôn nhu văn nhã chẳng khác gì một cô gái.

Du Hữu Lượng cười ha hả nói:

- Nếu vậy y là một hán tử vừa cao lớn vừa đen nhẻm trông như pho tượng sắt?

Thiếu phụ lắc đầu:

- Thế cũng không đúng. Này! Hôm nay không thượng lộ nữa, vào quan ải trọ một đêm được chăng?

Du Hữu Lượng đáp:

- Nương tử ban đầu chỉ muốn đi cho lẹ để gặp Dư công tử, bây giờ lại sợ đi đường nhọc mệt. Trời ơi! Hầu hạ nương tử thật là khó quá!

https://thuviensach.vn

Thiếu phụ mỉm cười nói:

- Tiểu muội nói thế nào kịp được miệng đại ca?

Tâm sự của nàng bị Du Hữu Lượng nói huỵch tẹt ra, nàng có tật giật mình không dám nói nhiều. Du Hữu Lượng vung roi ngựa lên, cỗ xe lọc cọc ra ngoài quan ải.

Chàng quay đầu nhìn lại đoạn đường vừa qua thấy cát vàng mịt mù. Lúc này trời đã hoàng hôn, chàng cho xe chạy tới trước cửa khách sạn liền dừng lại.

Chàng vào khách sạn tắm rửa qua loa rồi cùng thiếu phụ tới một tửu quán kêu lấy rượu nhắm. Du Hữu Lượng nâng chung lên toan uống thì đột nhiên nghe đánh véo một tiếng, một vật từ ngoài cửa liệng vào. Tay chàng tê dại đánh rớt chung rượu vỡ tan.

Nét mặt vẫn thản nhiên, Du Hữu Lượng lượm vật ở dưới đất lên coi qua một lượt, miệng lẩm bẩm:

- Nguy quá! Nguy quá!

Thiếu phụ khẽ hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Du Hữu Lượng móc trong bọc ra một viên hùng hoàng đặt xuống chỗ rượu đổ.

Viên hùng hoàng lập tức đen sạm. Chàng khẽ đáp:

- Trong rượu có chất độc.

Thiếu phụ cả kinh. Du Hữu Lượng đảo mắt nhìn quanh không thấy người nào khả nghi, chàng bật tiếng la thất thanh:

- Muội tử! Chúng ta quên mất một chuyện cần. Đi lẹ lên! Không thể ngồi lại đây ăn uống được nữa.

Thiếu phụ sửng sốt. Nàng thấy Du Hữu Lượng đưa mắt ra hiệu liền tỉnh ngộ đáp:

- Phải rồi! Chúng ta đi mau.

Hai người lật đật trả tiền cơm rượu rồi ra cửa đi ngay. Thiếu phụ khẽ hỏi:

- Phải chăng có người muốn gia hại bọn ta?

Du Hữu Lượng lắc đầu đáp:

https://thuviensach.vn

- Ta không tìm ra được kẻ khả nghi nào. Chẳng lẽ... chẳng lẽ chủ quán nhận ra mình? Nếu vậy thì thật là kỳ?

Hai người chạy về khách sạn. Cửa vừa mở ra đã thấy trên bàn trong nhà bày một mâm rượu rất thịnh soạn. Du Hữu Lượng trầm ngâm ngồi xuống, thiếu phụ bụng đói quá rồi mà thấy trên bàn la liệt những món trân quý. Nàng mừng quá hỏi:

- Đại ca! Đại ca đã dặn họ làm cơm rồi sao?

Du Hữu Lượng lắc đầu, chàng kêu điếm tiểu nhị vào hỏi. Điếm tiểu nhị liền đáp:

- Có một vị đại gia đưa tiền cho tiểu nhân qua Đông Lai Thuận đặt một tiệc rượu để thiết hai vị.

Du Hữu Lượng vẫy tay cho điếm tiểu nhị lui ra. Chàng lại dùng trái Hùng Hoàng cầu thử qua các món ăn thấy không có chất độc, liền bảo thiếu phụ:

- Muội tử cứ phóng tâm mà ăn uống. Đừng ngại gì hết.

Thiếu phụ nguýt chàng hỏi:

- Chà! Dễ thường đại ca chưa đói chăng?

Du Hữu Lượng mỉm cười.

Hai người ăn uống thỏa thích. Suốt ngày hai người vội vã đăng trì, bây giờ đầy bàn rượu là thịt lại toàn của quí, nên ăn uống rất ngon miệng.

Thiếu phụ không uống rượu chỉ ăn đủ các món. Du Hữu Lượng thấy nàng ăn uống thỏa thích chàng cũng vui lòng, bất giác lộ vẻ tươi cười trong bụng nhủ thầm:

- Bất luận họ dùng ngụy kế gì thì Du Hữu Lượng này cũng cứ tới đâu hay tới đó.

Chàng ăn gần no rồi, bỗng nhìn thiếu phụ bảo:

- Đem nay muội tử ngủ trong phòng ta.

Thiếu phụ biến sắc liệng đũa xuống hỏi:

- Đại ca bảo sao?

Du Hữu Lượng thủng thẳng đáp:

- Chúng ta bị người theo dõi, mọi việc nên cẩn thận mới được.

Thiếu phụ đăng hắng một tiếng rồi nói:

https://thuviensach.vn

- Tiểu muội biết tâm địa quỉ quái của đại ca rồi. Tiểu muội người lớn thế này chẳng lẽ không biết tự lo liệu cho mình?

Du Hữu Lượng hỏi bằng một giọng thành khẩn:

- Muội tử... còn chưa yên lòng ư?

Thiếu phụ lắc đầu quầy quậy đáp:

- Không được! Không được! Đại ca nói thế nào cũng không được!

Du Hữu Lượng đành chịu không biết nói sao. Thiếu phụ bụng bảo dạ:

- Ta tuy biết ngươi là người quân tử, nhưng trai tơ gái lớn cùng ở chung phòng mà Dư đại ca biết ra thì y sẽ nghĩ thế nào?

Tuy miệng nàng nói cứng mà trong lòng cũng có ý khiếp sợ. Hai người ăn no rồi, thiếu phụ cùng Du Hữu Lượng liền đem nhiều chuyện ra nói để giết thì giờ.

Nói chuyện lâu quá rồi, đêm đã sang canh ba. Thiếu phụ ra mở cửa phòng rồi lui quay trở vào. Du Hữu Lượng cười thầm nghĩ bụng:

- Cô này sợ miệng thế gian gièm pha, nửa đêm không dám ở trong phòng đàn ông. Cô ơi! Cô ơi! Thế là cô bịt tai ăn cắp nhạc ngựa, lấy tay che mặt trời.

Nhưng chàng nghĩ lại thấy chỗ dụng tâm của nàng không khỏi cảm động, miệng lẩm bẩm:

- Không hiểu gã họ Dư là nhân vật thế nào mà khiến cho cô em vô pháp vô thiên của ta phải say mê. Ta muốn coi cho biết gã.

Thiếu phụ suốt ngày đi đường, bây giờ nhọc mệt quá. Miệng nàng nói chuyện mà mí mắt nặng trĩu, không chống nổi nữa nàng thiếp đi.

Du Hữu Lượng không dám lơ là giả vờ nằm trên giường ngủ mà trong lòng cực kỳ rối loạn. Chàng ngẫm nghĩ:

- Bọn Bách Độc Giáo cực kỳ lợi hại. Lần trước ta đã ra tay, e rằng phen này không giả vờ ngớ ngẩn được nữa. Hành tung mình bị bại lộ thì thật là phiền.

Chàng vừa nghĩ vừa ngủ gà ngủ gật. Đột nhiên nghe ngoài cửa sổ có tiếng bật ngón tay, chàng ngồi nhỏm dậy thì nghe thanh âm dõng dạc nói vọng vào:

- Này! Có giỏi thì theo ta ra ngoài Đông giao tỷ thí một phen.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng nghe âm thanh quen tai liền khẽ hỏi:

- Các hạ là ai?

Người ngoài cửa sổ đáp:

- Chà chà! Quý nhân hay quên thật. Ông bạn đừng lo cho cô em bảo bối. Ta bảo đảm cô ngủ yên giấc cho tới sáng.

Du Hữu Lượng khẽ đẩy cửa sổ, nhẹ nhàng vọt ra ngoài. Dưới ánh trăng tỏ, chàng nhìn rõ một vị cô nương xinh đẹp đứng cách đó không xa mấy.

Cô nương kia cười hỏi:

- Sao? Liệu có đảm lượng theo ta được chăng?

Du Hữu Lượng tức giận trầm giọng hỏi:

- Phải chăng ngươi đã động thủ động cước vào muội tử của ta?

Vị cô nương kia cười hì hì đáp:

- Ta thấy y mỏi mệt quá muốn giúp y ngủ yên một đêm. Ngươi là con người không biết điều, ta tiếc rằng chưa hạ độc thủ với ngươi mà lại đi đắc tội với người khác.

Du Hữu Lượng kinh hãi. Dưới ánh trăng tỏ chàng nhìn kỹ lại không khỏi giật mình. Cô nương này chính là thiếu nữ chàng đã gặp bữa trước. Bây giờ chàng thấy toàn thân nàng trắng như tuyết lại càng lộ vẻ cao sang.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Cô nương theo dõi tại hạ có điều chi dạy bảo?

Thiếu nữ đáp:

- Thôi đi! Đừng nói nhăng? Ai theo dõi ngươi làm chi?

Du Hữu Lượng nói:

- Đa tạ cô nương đã cứu viện cho. Cái ơn sâu đó sẽ có ngày báo đáp.

Bạch y thiếu nữ đáp:

- Ngươi bất tất cám ơn ta, ta mà biết trước ngươi có trái hùng hoàng châu ngàn năm để khắc chế mọi chất độc, thì ta chẳng nhúng tay vào làm chi.

Thanh âm cô rất trong trẻo lọt tai.

Du Hữu Lượng ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- Cô này vẫn theo dõi ta. Nhất cử nhất động của ta đều lọt vào mắt cô. May mà cô chẳng có ác ý gì, không thì thật là đáng sợ!

Bạch y nữ đột nhiên lộ vẻ ngạc nhiên hỏi:

https://thuviensach.vn

- Sao? Ngươi có dám đi không?

Du Hữu Lượng đáp:

- Bây giờ nửa đêm rồi. Tại hạ...

Bạch nữ ngắt lời:

- Ta nói cho ngươi hay cô em ngươi không có diều gì đáng ngại hết. Ta biết cách trị bệnh "quên" cho mọi người.

Du Hữu Lượng buột miệng hỏi:

- Cách gì? Xin cô nương chỉ bảo cho.

Bạch y nữ nhìn Du Hữu Lượng khẽ vẫy tay. Chàng đang trầm ngâm bỗng ngửi thấy mùi hương theo gió bay lại, khiến người dễ chịu vô cùng. Lòng chàng hơi cảm thấy mê hoặc, miệng chàng nói:

- Được rồi! Tại hạ đi theo cô một chuyến.

Bạch y nữ xoay mình đi ngay.

Du Hữu Lượng không dám chần chừ, chạy theo sau cô. Khinh công của Bạch y nữ rất cao minh, Du Hữu Lượng đã vận toàn lực mà chạy mới theo kịp đi song hàng với cô được.

Chạy trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Bạch y nữ bỗng dừng bước lại. Du Hữu Lượng đảo mắt nhìn bốn phía thấy đây là một nơi hoang dã. Dưới chân chàng cỏ mọc mềm mại như một tấm thảm.

Bạch y nữ ngồi xuống và vẫy tay bảo Du Hữu Lượng cùng ngồi xuống với cô.

Du Hữu Lượng nói:

- Cô nương vừa bảo có cách trị chứng lãng quên, tại hạ được cô nương chỉ bảo cho ơn ấy xin ghi lòng tạc dạ. Dù có phải vì cô nương mà hy sinh thì muôn thác cũng không từ chối.

Bạch y nữ hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

- Ngươi có mấy cái mạng mà bảo muôn thác không từ? Thế là ngươi nói nhăng rồi.

Du Hữu Lượng có điều khẩn cầu cô liền cười đáp:

- Dạ! Cô nương mắng như thế là phải lắm.

Bạch y nữ bật cười hỏi:

- Ta hỏi ngươi:

https://thuviensach.vn

Sao ngươi lại thích cô em như vậy?

Du Hữu Lượng thở dài đáp:

- Vì ở trên cõi đời này, tại hạ có mình y là thân nhân.

Bạch y nữ nói:

- Ngươi nói dối ta rồi. Ngươi đã nhận gã họ Nhan làm nghĩa đệ lại còn... lại còn vị tiểu cô nương phái Hoa Sơn đối với ngươi tha thiết hơn cả thân nhân.

Du Hữu Lượng cả kinh, miệng há hốc ra cơ hồ không ngậm lại được, vì chàng thấy từ lúc vào quan ải tới nay bao nhiêu hành vi của chàng đều không qua mắt cô này, không hiểu cô ở phe phái nào. Bây giờ dĩ nhiên chàng không dám đắc tội với cô đành nói theo chiều:

- Té ra cô nương biết hết cả rồi.

Bạch y nữ ra chiều đắc ý đáp:

- Ta cho khinh kỵ đi khắp nơi, dù những nhân vật nhỏ bé như ngươi cũng hiểu rõ gốc ngọn. Còn điều chi... điều chi...

Cô nói tới đây đột nhiên cảnh giác không nói tiếp nữa.

Bạch y nữ dừng lại một chút rồi hỏi:

- Ta hỏi ngươi:

Tại sao ngươi lại chiến đấu với bọn người phái Thiên Trì ở Trường Bạch?

Du Hữu Lượng lắc đầu đáp:

- Tại hạ mù mịt chẳng hiểu chi hết.

Bạch y nữ nói:

- Ngươi đối địch với Bách Độc Giáo chẳng kể làm chi, Bách Độc Giáo dùng độc hại người ta cũng không tán thành. Nhưng ngươi ra ngoài quan ải rồi mà còn đối địch với phái Thiên Trì thì ta lấy đầu ngươi đó.

Du Hữu Lượng đột nhiên mắt sáng lên. Chàng nghĩ bụng:

- Té ra đại hán đi theo cô này lần trước là người phái Thiên Trì, xem chừng cô có mối quan hệ sâu xa với phái đó.

Bạch y nữ thấy chàng không trả lời cho là chàng có ý bất phục liền nói:

- Võ công ngươi cũng vào hạng khá đấy, nhưng oai danh phái Thiên Trì ở ngoài quan ải chắc ngươi cũng đã nghe tiếng rồi. Nếu ngươi muốn chết

https://thuviensach.vn

thì tùy ý ngươi, đừng giả vờ ngớ ngẩn trước mặt cô nương nữa.

Du Hữu Lượng chỉ nhăn nhó cười chứ không nói gì.

Bạch y nữ lại nói tiếp:

- Ngươi chữa khỏi cho em gái ngươi rồi lại len lỏi vào đất Trung Nguyên.

Miệng ngươi nói là khảo thí mà thật ra ngươi chưa đọc sách được nửa ngày. Đúng là ngươi treo đầu dê để bán thịt chó.

Du Hữu Lượng thấy Bạch y lên giọng bà cụ để giáo huấn mình lại thấy nét mặt non choẹt, bất giác chàng nhớ tới người nghĩa đệ Nhan Bách Ba.

Du Hữu Lượng thấy trời đã khuya quá, liền xoa tay yêu cầu nàng cho phương thuốc chữa bệnh quên mà không dám mạo muội nói ra miệng, chỉ sợ khiến nàng nổi giận.

Y nữ thấy chàng không ngớt trông chiều trời, liền hiểu ngay ý chàng. Bất giác nàng ngấm ngầm thở dài rồi đột nhiên cười rất tươi hỏi:

- Này! Có phải ngươi thích Thiệu cô nương ở phái Hoa Sơn lắm không?

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Cuộc Săn Bắt Nhân Sâm Rất Kỳ Dị

Du Hữu Lượng chỉ cười mà không đáp.

Bạch Y Nữ đột nhiên nổi giận cặp mắt chiếu ra những tia sáng hung dữ. Nàng nói bằng một giọng gay gắt:

- Ngươi thật là một đứa hèn hạ. Ai hung dữ với ngươi thì ngươi sợ, còn tử tế với ngươi thì ngươi lại không biết điều.

Du Hữu Lượng sửng sốt. Bạch Y Nữ hằn học hỏi:

- Ta biết ngươi lúc này nóng ruột như ngồi bàn chông, chỉ muốn gạt ta để lấy phương thuốc rồi chạy đi cho lẹ phải không?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ ngồi nói chuyện với cô nương cả ngày cũng thú. Khi nào lại mong hối hả bỏ đi?

Bạch Y Nữ ngồi gần lại bên Du Hữu Lượng vui mừng hỏi:

- Ngươi nói thật chăng?

Du Hữu Lượng gật đầu.

Bạch Y Nữ lại nói:

- Dù ngươi gạt ta, ta cũng vui lòng.

Nàng nói bằng một giọng êm dịu và xán đến bên người chàng.

Du Hữu Lượng cảm thấy mùi hương mỗi lúc một thêm sực nức khiến cho tâm thần khoan khoái, liền nghĩ thầm trong bụng:

- Cô này được trời phó cho tư chất đặc biệt, tiết ra mùi thơm như hoa tươi mới nở. Hoa tươi cũng không thơm ngát đến thế.

Chàng muốn đưa tay ra vuốt mái tóc nàng nhưng lại kinh hãi tự hỏi:

- Du Hữu Lượng hỡi Du Hữu Lượng! Đại thiền tông dạy ngươi thế nào mà định lực kém cỏi như vậy? Chưa gì đã nổi lòng hươu dạ vượn ư?

https://thuviensach.vn

Chàng hít một hơi chân khí, miệng ấp úng:

- Cô nương! Phương thuốc... phương thuốc đó...

Bạch Y Nữ thở dài ngắt lời:

- Trong lòng ngươi chỉ lo nghĩ về phương thuốc. Được rồi! Ta nói cho ngươi hay phương thuốc này chủ ở con sâm thành hình, thêm vào hai vị là Thiên Trì ô tâm thảo và Kim xà huyết. Ba thứ dược vật này kiếm đủ rồi dùng văn hỏa luyện một trăm ngày. Nhưng lò lửa kiềm chế rất khó. Hỏa lực mạnh quá hay yếu quá đều làm mất công hiệu.

Du Hữu Lượng ghi nhớ vào lòng.

Bạch Y Nữ thấy chàng chưa có ý đứng lên thì mừng thầm trong bụng, toan mở miệng nói mấy câu, bỗng cảm thấy trong ruột quặn đau, toàn thân xúc động không kiềm chế được, la lên:

- Ngươi muốn đi thì đi, còn giả vờ làm chi nữa?

Du Hữu Lượng lấy làm kỳ hỏi:

- Tại hạ có giả vờ gì đâu?

Bạch Y Nữ đáp:

- Ngươi mà nghĩ đến ta thì sao tên họ cũng không buồn hỏi tới? Nhất định ngươi đang cười ta là một đứa con gái vô liêm sỉ, có đúng thế không?

Du Hữu Lượng vội đáp:

- Không phải đâu.

Bạch Y Nữ lại nói:

- Ngươi đang ngấm ngầm thóa mạ ta, tưởng ta không biết chăng? Sau này ngươi gặp Thiệu cô nương sẽ cùng thị hát chung một điệu:

Cô kia trên bộc trong dâu Thì con người ấy ai sầu làm chi?

- Rồi các người cười ha hả, có đúng thế không?

Câu sau cùng nàng nói như người khóc.

Du Hữu Lượng bị nàng quay đến thộn mặt ra không nói nên lời.

Vừng trăng đã xế về tây. Đêm càng khuya càng lạnh. Bạch Y Nữ chỉ mặc một tấm áo mỏng, người nàng run bần bật.

Du Hữu Lượng cởi áo ngoài ra khoác lên vai nàng.

Hồi lâu Bạch Y Nữ cất giọng ôn nhu:

- Tạ ơn ngươi.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng hỏi:

- Đêm khuya rồi. Sao cô nương không về trọ trong khách sạn với tại hạ?

Bạch Y Nữ đáp:

- Ta đã có chỗ ở. Ta biết vừa rồi đã nói mấy điều vô lễ. Ngươi... ngươi đừng để ý.

Du Hữu Lượng đáp:

- Cô nương là người nhiệt tâm, khi nào tại hạ dám cười?

Bạch Y Nữ nói:

- Từ thuở nhỏ ta mắc bệnh đa nghi. Khi nó nổi lên là không kiềm chế được.

Thôi! Bây giờ chúng ta bàn việc chính.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Việc gì?

Bạch Y Nữ thủng thẳng đáp:

- Ta kêu ngươi đến đây là có ý nhờ ngươi giúp ta một tay bắt cho bằng được con kim xà để hòa thuốc.

Du Hữu Lương sáng mắt lên hỏi:

- Sao? Có phải con Kim xà là một trong ba vị chủ dược mà cô nương vừa nói không?

Bạch Y Nữ cười đáp:

- Kể ra ngươi cũng hên vận. Con Kim xà này là trùng độc thứ ba của trời đất.

Ta sợ một mình không chế phục nổi nó, nên phải mời ngươi giúp sức. Ngươi đã có trái Hùng hoàng châu ngàn năm thì còn sợ gì con rắn kia?

Du Hữu Lượng cả mừng. Chàng lấy Hùng hoàng châu ở trong bọc ra.

Giữa lúc ấy Bạch Y Nữ khẽ bảo:

- Coi kìa! Coi kìa!

Du Hữu Lượng ngó theo ngón tay nàng trỏ thì thấy phía trước có chỗ động đậy. Sau một lúc trong vòng mấy trượng vuông, cỏ xanh úa đi rồi khô lại biến thành màu vàng... Mặt đất bắt đầu nứt ra như lưng rùa.

Bất thình lình nghe đến đoàng một tiếng. Bùn đất tung bay. Từ dưới lòng đất vọt ra một đạo kim quang.

https://thuviensach.vn

Bạch Y Nữ vội hô lên:

- Mau liệng Hùng hoàng châu ra!

Du Hữu Lượng co ngón tay trỏ và ngón tay giữa lại búng ra đánh vèo một cái.

Trái Hùng hoàng châu tuột tay bay đi, trúng vào chỗ yếu hại con Kim xà dài bảy tấc.

Hùng hoàng châu là khắc tinh của Kim xà, quả nhiên thần diệu vô cùng. Con Kim xà nhũn ra nằm co quắp trên mặt đất.

Bạch Y Nữ lấy ra một tấm lưới nhỏ chụp đầu rắn rồi dùng lưỡi dao bằng ngọc cắt đầu nó, cho máu chảy vào đầy bình ngọc. Nàng cầm bình đưa cho Du Hữu Lượng nói:

- Thế này là được một vị rồi. Nhưng con sâm ngàn năm thì phải vào chốn thâm sơn tìm kiếm. Nếu có cơ duyên thì kiếm được ngay, mà vô phúc thì tìm suốt đời cũng không thấy.

Du Hữu Lượng gật đầu.

Bạch Y Nữ lại nói:

- Ngươi cũng nên về đi. Hỡi ơi! Ngươi nhớ ta là hay mà quên ta cũng được.

Nàng nói xong xoay mình vọt đi, không lưu luyến gì nữa.

Du Hữu Lượng ngơ ngác một lúc rồi uể oải trở về khách sạn.

Chàng nghe tiếng hô hấp đều đặn bất giác vững dạ trở lại.

Sáng hôm sau hai người lại đăng trình. Du Hữu Lượng ngồi dong xe chạy suốt ngày cho tới một tòa thị trấn.

Lúc này trời đã xế chiều. Trên đường ít người qua lại. Phần đông họ đã tìm nơi trú ngụ.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm trong bụng:

- Trấn tập phía trước kia có vẻ nhiệt náo, đèn lửa như sao xa, khói bốc lên nghi ngút. Chi bằng ta cho xe chạy nhanh vào thị trấn rồi sẽ tính.

Mấy bữa nay lòng chàng sầu muộn mà người lại nhọc mệt. Chàng cho xe đi từ từ vào thị trấn. Chàng ngửng đầu lên nhìn thấy gần đó có tòa tửu lâu khá lớn.

https://thuviensach.vn

Tòa tửu lâu này có cả khách sạn. Du Hữu Lượng mướn hai phòng. Cô em đã mỏi mệt chàng liền đưa cô vào ngủ trước. Một mình chàng từ từ trở ra đại sảnh, tìm một chỗ tĩnh mịch ngồi xuống.

Chàng gọi tiểu nhị lấy mấy món ăn. Chàng vừa cầm đũa, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập, tiếp theo là tiếng ngựa hý vang rồi im bặt. Chàng biết đoàn kỵ mã đã dừng lại ở cửa tửu lâu.

Quả nhiên có ba người tiến vào. Chàng vừa ngó thấy bất giác khen thầm trong bụng.

Ba người này tuy thân thể không cao lớn lắm, nhưng người nào cũng mặt vuông, lông mày rậm, cặp mắt sáng loáng. Họ mặc áo vải mà phong độ rất uy mãnh.

Du Hữu Lượng để ý ngó ba cái bao của ba hán tử cắp dưới nách. Bao nào cũng khá dài. Hiển nhiên là người võ lâm đem theo đồ khí giới.

Ba người mới đến đảo mắt nhìn quanh và đã trông thấy Du Hữu Lượng. Có điều chàng mi thanh mục tú như một gã thư sinh nên họ không để ý mấy.

Ba người ngồi vào một cái bàn tròn, cách chỗ Du Hữu Lượng không xa mấy.

Du Hữu Lượng bụng bảo dạ:

- Ba người này khí độ không phải tầm thường, chắc là những nhân vật nổi tiếng trong võ lâm. Chẳng hiểu họ có việc gì gấp mà ra chiều lật đật.

Chàng thấy ba người này hoàn toàn lạ mặt, không liên quan gì đến mình, liền bắt đầu ngồi vào ăn cơm.

Ba hán tử ngồi vào bàn rồi ai nấy trầm lặng không nói gì, chỉ kêu lấy ra một hồ rượu lớn để cùng nhau uống.

Du Hữu Lượng ăn gần xong bữa, bỗng nghe một trong ba hán tử thở dài nói:

- Lâu này không uống thèm quá rồi.

Thanh âm gã tuy không vang dội nhưng trung khí đầy rẫy, tiếng nào cũng như đập vào màng tai, khiến Du Hữu Lượng không khỏi ngấm ngầm kinh hãi.

Lại nghe một người khác nói:

https://thuviensach.vn

- Tam đệ! Tam đệ hãy ráng nhịn ít ngày nữa. Từ đây theo đường lớn đi về phía đông bắc, ít ra còn mười mấy ngày nữa mới đến khu sơn dã. Chúng ta sẽ có dịp ăn uống thỏa thích.

Gã tam đệ khẽ ầm ừ một tiếng để đáp lại.

Du Hữu Lượng động tâm, từ từ hít một hơi chân khí rồi phát huy công phu "Thiên thính" của nội gia để nghe ngóng. Quả nhiên tai chàng có luồng thanh âm lọt vào rõ hơn:

- Đại ca! Lần này chúng ta quyết đừng để lỡ dịp.

Người được kêu bằng đại ca đáp:

- Cái đó đã hẳn! Đây là một cơ hội ngàn năm một thuở.

Tam đệ "Dạ" một tiếng rồi nói:

- Nhưng thứ sâm đó lúc ra khỏi mặt đất, đại ca có nắm chắc là bắt được chăng?

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần, chàng lại nghe "đại ca" bất tiếng cười khô khan chứ không trả lời. Một người khác chưa từng cười nói chắc là lão nhị bỗng lên tiếng:

- Tam đệ! Ngươi đừng lo chuyện không đâu. Đại ca đã làm việc này hơn ba chục năm. Chẳng lẽ còn trật được ư?

"Đại ca" thở phào một cái đáp:

- Việc này rất trọng đại. Kể ra thì ta không lỡ tay đâu nhưng nếu tin tức này lọt ra ngoài thì anh em ta phải phí nhiều hơi sức hơn nữa.

"Tam đệ" hỏi:

- Dọc đường chúng ta đi đến đây dường như không phát giác ra nhân vật nào khả nghi thì phải?

"Đại ca" đáp:

- Ta chỉ mong như vậy.

Về sau họ chỉ nói những điều không quan hệ. Du Hữu Lượng từ từ nhả chân khí ra. Môn thần công này chàng phát huy chưa được thuần thục, cảm thấy hai màng tai hơi đau, nhưng trong bụng mừng thầm tự nhủ:

- Té ra ba người này muốn đi lấy sâm vương. Ta từng nghe thứ nhân sâm Dã Sơn rất linh nghiệm. Theo giọng lưỡi ba nhân vật này thì sâm vương là vật chí bảo.

https://thuviensach.vn

Nếu mình lấy được chắc có thể chữa khỏi bệnh cho muội muội.

Trong lòng rất cao hứng, Du Hữu Lượng từ từ đứng dậy đi vào phòng, trong lòng ngấm ngầm tính toán cách hành động.

Sáng sớm hôm sau chàng tiếp tục thượng lộ. Hôm nay chàng đi rất lẹ theo đường lớn nhằm hướng đông bắc mà tiến. May ở chỗ hướng này chỉ có một đường nên không sợ lạc lối.

Vì chàng biết ba người kia hành động còn lẹ hơn mình, nhất là mình đi xe lại càng khó khăn hơn. Do đó chàng tính toán mình phải khởi hành sớm để tới đích trước. Chờ ba người kia đến nơi chàng sẽ theo dõi hành tung để tìm thứ sâm vương kia. Chàng chỉ sợ ba người khởi hành vượt lên trước thì khi chàng tới nơi họ đã đắc thủ và xuống núi rồi.

Đường càng đi lên phía đông bắc, khí hậu càng thay đổi nhiều. Cảnh sắc nơi đây khác hẳn Trung Nguyên nhưng Du Hữu Lượng mang theo tâm sự, không có thì giờ rảnh để thưởng ngoạn.

Hôm tới khu vực núi non, chàng yên trí ba người kia còn lọt lại sau, chưa thể vượt lên trước được.

Con ngựa kéo xe mấy ngày liền, nó nhọc mệt quá không chịu đựng được nữa.

Du Hữu Lượng thấy vậy cả kinh thất sắc. Lúc này trời đã xế chiều. Chàng cho là ba người kia có tới nơi thì đêm nay chắc cũng chưa động thủ.

Giải đất Liêu Đông làm gì có cảnh phồn hoa như ở Trung Nguyên, nhất là trong khu vực núi non. Đừng nói chuyện khách điếm mà ngay nhà dân cư cũng không có mấy. Du Hữu Lượng chẳng biết làm thế nào đành dắt xe ngựa dấu vào trong khu rừng rậm.

Nơi đây thế gió rất mạnh. Du Hữu Lượng tìm kiếm được một sơn động quay lưng về phía chiều gió. Trong động khá rộng rãi mà lại khô ráo.

Chàng bẻ cành cây lấy lá giải xuống đất rồi ôm thiếu phụ vào động. Quả nhiên nơi đây ấm áp hơn nhiều.

Giữa lúc ấy đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại. Du Hữu Lượng giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Bọn nào mà bây giờ còn chạy ngựa lên núi? Chẳng lẽ họ là ba người đó?

https://thuviensach.vn

Chàng từ từ cất bước ra khỏi động. Lúc này trăng đã mọc. Du Hữu Lượng tung mình vọt lên ngọn cây nhỏ.

Dưới ánh trăng, chàng nhìn xuống chân núi quả thấy ba con tuấn mã. Đúng là ba đại hán đó.

Du Hữu Lượng lẩm bẩm:

- Thật là nguy hiểm! Thật là nguy hiểm!

Chàng ngờ ba người kia đi thẳng đến sơn khu này. Thế là bữa nay họ không nghỉ ngơi chi hết. Suýt nữa chàng bị lỡ dịp.

Chàng không kịp suy nghĩ gì nữa, chạy vào động dặn thiếu phụ ở lại chờ đợi rồi băng mình vọt lên chạy lướt trên cành cây.

Giữa lúc ấy ba người kia tung mình xuống ngựa. Chúng lại vung tay đập vào lưng ngựa. Ba con ngựa hý lên một tiếng rồi lao mình chạy đi.

Ba bóng người chạy bộ lướt nhanh lên núi. Du Hữu Lượng biết khinh công ba người kia không phải tầm thường, nhưng chàng vốn là người thâm trầm cẩn thận, theo sau họ cách một quãng khá xa.

Vùng núi này quanh năm ít có vết chân người. Đường núi ban đầu còn dễ đi, nhưng càng lên cao càng dốc và gập ghềnh hiểm trở. Khắp nơi cây cỏ rậm um chẳng có đường lối nào hết.

Thế núi càng lên cao càng dốc. Khinh công của Du Hữu Lượng đã đến trình độ rất cao minh nên không lấy chi làm mỏi mệt. Ba đại hán kia cũng chẳng cảm thấy khó nhọc chút nào. Bốn người nhô lên hụp xuống trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm thì đã lên được quá lưng chừng sườn núi.

Du Hữu Lượng không dám mạo hiểm tới gần. Bỗng thấy ba người dừng lại, chàng vội ẩn mình vào sau gốc cây lớn.

Ba người kia đứng lại đảo mắt nhìn quanh tứ phía rồi chia ba ngả mà đi.

Dường như họ đang tìm kiếm vật gì.

Du Hữu Lượng biết thứ sâm vương chỉ ở gần đâu đây, bất giác lòng chàng rất đỗi khẩn trương.

Bỗng thấy ba người kia cùng cúi thấp xuống, dùng mũi để đánh hơi.

Vầng trăng bây giờ đã lên khá cao, tỏa ánh sáng xuống trần gian. Du Hữu Lượng coi rất rõ ba người đều lộ vẻ khẩn trương và dường như họ ra

https://thuviensach.vn

chiều mỏi mệt. Chàng không hiểu thủ pháp lấy sâm, không ngờ tìm nó cũng như tìm kiếm địch nhân. Bọn kia khẩn trương mà lòng chàng ngấm ngầm hồi hộp.

Lúc này ba người kia dần dần đi gần lại nhau dường như làm thành thế bao vây. Sáu cánh tay nhả nội kình ra cho làn cơ lướt xuống. Chung quanh họ đều phẳng như bình địa.

Đột nhiên ba người cùng dừng lại, hô lên một tiếng. Cả ba người cùng nằm phục xuống. Lúc này bọn họ cách nhau không đầy ba thước.

Du Hữu Lượng đoán chắc đây là chỗ quan hệ cuối cùng. Chàng từ từ hít một hơi chân khí lướt nhẹ mình đi còn cách bọn kia chừng hai trượng.

Chàng hành động rất cẩn thận, cả ba người kia đang lúc khẩn trương cùng cực nên không phát giác.

Du Hữu Lượng tới gần thấy ba người vây quanh một khu đất bằng. Màu đất chỗ này quả nhiên khác lạ.

Lúc này ba người khẩn trương đến cùng cực. Họ dán mình xuống đất cỏ.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, bỗng thấy đại hán mé tả từ từ vươn tay đưa lên lưng móc ra một vật đen sì.

Vật này bóng loáng như bôi dầu.

Đại hán mé hữu đứng thẳng người lên. Bỗng nghe đánh "Vù" một tiếng, một vật sắc vàng vọt lên mặt đất.

Du Hữu Lượng giật mình kinh hãi. Chàng định thần nhìn lại thì vật sắc vàng đó là một con sâm giống như người thập thò gần mặt đất.

Đại hán đang đứng bỗng lùi lại một bước, giang hai tay ra tựa hồ huy động công lực.

Du Hữu Lượng thấy vật sắc vàng dao động, lại tựa hồ không dời khỏi nguyên chỗ. Chàng chắc cái đó đã bị đại hán dùng phương pháp gì để kiềm chế cho nó đứng yên.

Thứ sâm thành hình người này ít ra đã sống ngàn năm mới có thể hành động và phát ra ánh sáng. Du Hữu Lượng tuy không hiểu rõ nhưng cũng biết chắc đây là vật trân quý phi thường.

Lúc này đại hán mé hữu dán mình xuống đất bắt đầu cử động. Vật đen sì trong tay hắn trông giống như cái túi giơ chênh chếch lên tựa hồ muốn

https://thuviensach.vn

chụp lấy cây nhân sâm nhỏ bé kia.

Du Hữu Lượng trấn tĩnh tâm thần, đột nhiên chàng hít một hơi chân khí rồi vọt đi nhanh như tên bắn.

Ba đại hán đang để hết tinh thần vào nhân sâm, không ngờ tới bên mình đã có người mai phục. Khi họ phát giác thì Du Hữu Lượng đã vọt tới nơi.

Du Hữu Lượng người đang chơi vơi trên không cong mình đi, sà xuống nhanh như điện chớp, bắt được con nhân sâm vào tay.

Chàng vẫn đề tụ chân khí đẩy gót chân xuống ở trên không. Người chàng lướt ra xa ngoài ba trượng.

Bên tai chàng đột nhiên nghe một tiếng gầm rất lớn. Bỗng chàng thấy trong lòng bàn tay trơn tuột liền hé mắt ra nhìn thì chỉ thấy bàn tay không, chẳng thấy con nhân sâm đâu nữa.

Chàng đang ngẩn người ra, bỗng thấy sau lưng như bị kình phong đè nặng.

Chàng biết đối phương đã đuổi gần tới. Chàng không nghĩ gì nữa vội để thân hình chúi về phía trước.

Lại nghe hai tiếng vù vù. Cả ba người đã bao vây chàng thành hình tam giác.

Chàng ngấm ngầm kinh hãi vì thân pháp đối phương quá mau lẹ.

Đại hán đứng trước mặt đầy vẻ giận dữ, trỏ tay vào Du Hữu Lượng run lên hỏi:

- Ngươi... ngươi là ai?

Du Hữu Lượng ngơ ngác đáp:

- Tại hạ... tại hạ họ Du.

Đại hán ngửng mặt gầm lên một tiếng vang dội cả một vùng sơn cốc.

Du Hữu Lượng tưởng chừng trái tim chìm hẳn xuống.

Đại hán lại quát hỏi:

- Sao ngươi... định hạ thủ tranh cướp?

Du Hữu Lượng ấp úng đáp:

- Tại hạ... tại hạ cần thứ thuốc này để cứu chữa cho một người bạn.

Đại hán kia nhìn chằm chặp vào Du Hữu Lượng. Đoạn gã ngửa mặt lên la lớn:

https://thuviensach.vn

- Phải chăng đây là... Hoàng thiên có ý định như vậy?

Du Hữu Lượng thấy vẻ mặt đại hán ra chiều bi thảm, vội đáp:

- Tại hạ... tại hạ không lấy được đâu.

Đại hán sa sầm nét mặt nói:

- Ngươi... ngươi... Đây là vật chí bảo của trời đất, ngươi ngu như lừa thì làm sao mà lấy được? Con sâm vương ngoài chỗ tóc nó, ai đụng vào mình là lập tức nó độn thổ. Bây giờ không biết nó chuồn đến đâu rồi.

Du Hữu Lượng đứng ngẩn người ra đương trường, chẳng biết nói thế nào.

Đại hán đứng trước mặt đột nhiên cười rộ nói:

- Tiểu tử! Ngươi có bản lãnh theo dõi bọn ta. Bữa nay chúng ta muốn coi xem bản lãnh ngươi được bao nhiêu mà dám đến tự tìm đường chết?

Du Hữu Lượng tâm thần rối loạn, nhưng nghe gã nói câu này, chàng xịu mặt xuống, hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Linh vật của trời đất chẳng ai làm chủ nó được. Ai tranh cướp nổi là người đó lấy. Ngươi muốn gì thì cứ vạch đường ra ta xin bồi tiếp.

Đại hán kia mắt lộ sát khí. Đột nhiên giơ tay trái lên. Tay mặt nắm thành quyền đánh tới.

Chỉ nghe đánh vù một tiếng. Thoi quyền cực kỳ uy mãnh. Du Hữu Lượng trượt chân trái đi, nghiêng mình sang một bên rồi xoay tay mặt đánh lại.

Hai luồng lực đạo đều đánh vào quãng không. Du Hữu Lượng cảm thấy cánh tay nặng trịch. Chàng hít mạnh một hơi chân khí, xoay lòng bàn tay ra ngoài xô nội lực ra.

Đại hán lảo đảo người đi, lùi lại một bước.

Hai đại hán ở phía sau đồng thời bật tiếng la hoảng, đại hán phía trước cũng thộn mặt ra. Đột nhiên hắn vọt lên không.

Du Hữu Lượng giật mình kinh hãi. Chàng cảm thấy vạt áo phía sau bị gió thổi lạch phạch. Hiển nhiên hai người đằng sau cũng nhảy vọt lên không.

Chàng là tay võ thuật nội gia đã biết rõ nhảy vọt lên không đánh xuống là hung dữ và hiểm ác vô cùng. Chỉ một đòn là phân thắng bại, có khi một

https://thuviensach.vn

bên phải thương vong.

Ba đại hán thi triển chiêu thức này một cách đột ngột, hiển nhiên muốn đẩy chàng vào đất chết.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, chàng không rảnh để mà suy nghĩ, vội quay phắt người lại. Song chưởng một trên một dưới chênh chếch đưa lên.

Ba người kia hợp kích một chiêu thức. Chúng gầm lên một tiếng nhào lẹ xuống.

Du Hữu Lượng cũng gầm lên một tiếng phóng cả tả hữu chưởng ra thành hai luồng lực đạo trái ngược nhau.

Chàng cảm thấy trên đầu như bị vật nặng ngàn cân đè xuống. Chàng phát huy nội lực đến tột độ nhả ra. Bỗng thấy hai tay nhẹ bâng, chàng bật tiếng la hoảng:

- Nguy rồi!

Người chàng nhảy lùi lại phía sau, nhưng đã chậm mất một chút. Chàng cảm thấy vai bên trái tê chồn. Huyệt kiên tĩnh đã bị điểm trúng. Nửa người chàng run lên.

Du Hữu Lượng loạng choạng lùi lại ba bước. Chàng hít mạnh một hơi chân khí cho nội lực xông vào huyệt mạch, lập tức giải khai được huyệt đạo.

Du Hữu Lượng kinh hãi đến ngẩn người ra. Chàng lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ đây là Thương Ưng Tam Thức?

Chàng đoán đây là người phái Thiên Trì, bỗng lòng chàng nẩy mối bi thảm, ngơ ngác ngó ba người, cơ hồ quên cả mình đang lâm vào tình trạng này.

Ba người kia dường như cũng bị thân pháp của chàng làm cho kinh hãi. Có điều chúng chưa biết chàng đã tự giải khai huyệt đạo.

Đại hán mé hữu cười lạt nói:

- Thân pháp của các hạ thật là tuyệt diệu! Bọn tại hạ khâm phục vô cùng. Có điều nếu không giải tán nội lực ở vai bên trái tất sẽ thành người tàn phế.

Du Hữu Lượng lẳng lặng không nói gì.

https://thuviensach.vn

Đại hán kia toan nhắc lại, bỗng nghe thấy một tiếng hú dài như xé bầu không khí vọng lại.

Tiếng hú vừa dứt, tiếp theo là tiếng cười hô hố.

Ba đại hán đều biến sắc, trầm giọng nói:

- Cước trình mau lẹ quá! Họ rượt tới nơi rồi.

Câu nói vừa dứt đã thấy bóng người thấp thoáng. Bốn, năm người chạy tới nơi.

Du Hữu Lượng lúc này như người trong mộng tỉnh giấc. Chàng nhớ tới thiếu phụ nằm trong sơn động mà lại không lấy được sâm vương, liền nhảy vọt lên lướt mình ra xa ngoài mười trượng.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Du Lang Thám Thính Giúp Quan Binh

Du Hữu Lượng chạy đi một quãng không thấy người rượt theo liền hối hả xuống núi, chạy lại chỗ dấu xe, nhưng tới nơi chẳng thấy xe đâu.

Chàng hoảng hồn chạy vào trong động cũng thấy trống rỗng, không một bóng người.

Du Hữu Lượng ra ngoài động phóng tầm mắt nhìn quanh vẫn chẳng thấy cô em đâu. Lúc càng nóng nảy, chàng càng ráng trấn tĩnh tâm thần tự hỏi:

- Chẳng lẽ Bách Độc Giáo cướp em gái ta đi rồi? Chúng bắt được đại muội là muốn bức bách ta đầu hàng hay muốn sát hại ta?

Chàng nghĩ lâu lắm mà không tìm ra đáp án.

Bỗng trên không có tiếng chim kêu quang quác. Du Hữu Lượng ngửng đầu lên ngó thấy hai con quạ sa xuống rồi không nhúc nhích. Chàng động tính hiếu kỳ chạy lại, toan lượm chim bỗng chàng phát run, liền bẻ một cành cây để gẩy hai con lên coi thì thấy lông nó rụng tới tấp. Có trên mặt đất cũng vàng úa một đám.

Du Hữu Lượng lẩm bẩm:

- Ta thường nghe Bách Độc Giáo có ba mươi sáu đại pháp giết người. Vậy ta phải chú ý trong mọi trường hợp để khỏi mắc bẫy. Nếu họ thực tình muốn trừ khử ta thì thật khó nỗi đề phòng.

Rồi chàng lại nghĩ:

- Bách Độc Giáo mà không hiểu rõ thân thế ta thì họ hại ta chỉ vì trong mình ta mang trái Hùng hoàng châu, khắc tinh của muôn chất độc. Bằng họ biết rõ thân thế ta thì lại càng muốn trừ diệt ta.

Chàng tĩnh tâm suy nghĩ thì mấy bữa nay hành tàng của mình chưa bị tiết lộ mảy may. Chắc là chỉ có tội mạng Hùng hoàng châu trong mình.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy trên sườn núi cờ bay phất phới, cát bụi mịt mù. Nhưng địa thế quanh co chỉ trong khoảnh khắc chuyển qua một khúc là mất tích.

Du Hữu Lượng rất lấy làm kỳ. Sau một lúc đội ngũ kia lại hiện ra.

Chàng định thần nhìn lại, bất giác trái tim đập loạn lên vì đội ngũ sau cùng có một cỗ xe giống hệt cỗ xe của chàng. Từ chỗ chàng tới đó chỉ cách chừng mấy trăm thước, nhưng đường vòng vèo chạy hàng nửa ngày cũng không tới.

Du Hữu Lượng trong lòng nóng nảy, chàng tính toán một lúc rồi tìm chỗ địa thế thoai thoải hơn cướp đường nhảy xuống.

Đột nhiên một tiếng nổ đoàng như tiếng sấm làm chấn động cả trái núi. Loạn thạch tung bay. Tiếng vang ầm ầm trong sơn cốc hồi lâu không ngớt.

Du Hữu Lượng ngó thấy một chỗ có thể đứng được liền giang hai tay ra như một con chim khổng lồ sà xuống. Có lúc chạy thật nhanh có lúc gặp đá núi nhô lên chàng phải chậm lại một chút. Mười mấy cái nhô lên hụp xuống, chàng đã vọt tới con đường trên sườn núi.

Du Hữu Lượng theo sơn lộ chạy được mấy chục bước lại thấy phía trước ở đằng xa có một khối đá cản đường. Cỗ xe ngựa kia bị khối đá chặn lại và những đá nhỏ đánh trúng. Nóc xe đổ sập xuống.

Du Hữu Lượng trong lòng kinh hãi vì chàng biết đại muội không hiểu võ công. Phen này nàng khó lòng thoát ra được.

Chàng liền đề tụ chân khí vọt lại. Chân chàng vừa chấm đất bỗng có tiếng quát tháo vang lên. Mấy món binh khí nhất tề phóng tới.

Du Hữu Lượng nghiêng mình né tránh chỉ khe chừng sợi tóc là trúng phải.

Tiện tay chàng chụp lấy một cây trường thương, rung lên thành những đóa hoa gạt binh khí của địch nhân bắn đi.

Chàng định thần nhìn lại thấy bốn mặt có mười mấy tên quân sĩ mà tên nào cũng thân thể cao lớn khỏe mạnh thì chẳng hiểu người này ra làm sao.

Bọn quân sĩ thấy bản lãnh chàng cao thâm như vậy đều kinh hãi đứng thộn mặt ra.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng tiến lại vén rèm xe lên. Tên thủ lãnh trong bọn quân sĩ lớn tiếng quát:

- Dừng tay và rút lui cho mau! Không thì bị loạn tiễn bắn chết.

Du Hữu Lượng liếc mắt nhìn qua một lượt trong lòng rất lấy làm kỳ. Nguyên trong cỗ xe có một người man di mũi cao mắt lõm, đầu rũ xuống tắt thở rồi.

Du Hữu Lượng trầm giọng hỏi:

- Vị tiểu cô nương trong cỗ xe này đâu rồi?

Tên thủ lãnh bọn quan quân lắc đầu trỏ vào chàng hỏi:

- Ngươi là ai? Đến đây làm chi?

Du Hữu Lượng lại quát:

- Ta hỏi ngươi vị tiểu cô nương trong xe này đâu?

Thanh âm chàng phát run tỏ ra trong lòng cực kỳ khẩn trương. Cặp mắt chàng dần dần đỏ lên.

Tên thủ lãnh thấy chàng dáng điệu văn nhã nhưng võ công cao cường, vội đáp:

- Ta thấy cỗ xe không ở bên đường. Lạp Đa Tư đại nhân đột nhiên đau bụng không cưỡi ngựa được, nên mượn cỗ xe này cho y ngồi. Cỗ xe này của ngươi hay sao?

Du Hữu Lượng cũng hơi yên dạ nghĩ thầm:

- Chắc là đại muội ta bị người cướp đem đi từ trước rồi.

Chàng liền nhìn tên thủ lãnh nói:

- Núi lở đường này khó đi lắm, các vị nên quay về thôi.

Tên thủ lãnh lắc đầu đáp:

- Đây là người đốt chất nổ. May mà pháo đội chạy đi trước không thì đại soái uổng một phen tâm huyết. Chao ôi! Các hạ là ai? Sao lại xuất hiện đúng lúc, không sớm mà cũng không muộn?

Giọng nói của gã mỗi lúc một gay gắt. Du Hữu Lượng biết gã đã sinh lòng ngờ vực. Chàng chợt động tâm linh hỏi lại:

- Phải chăng các hạ ở dưới trướng Tùng Liêu Viên đốc soái?

Tên thủ lãnh ngắm nghía Du Hữu Lượng một lượt thấy chàng không phải là người tồi bại, liền gật đầu đáp:

https://thuviensach.vn

- Đúng thế.

Du Hữu Lượng nói:

- Có người toan ám hại đại soái hay sao?

Tên thủ lãnh đáp:

- Không phải thế. Bẳng hữu! Đường trước mặt đã bị chặn rồi. Mé tả có đường nhỏ đi được. Bọn tại hạ ở đây còn có việc trọng yếu.

Du Hữu Lượng nói:

- Tại hạ cũng có việc khẩn cấp, phải đi ngay. Nếu các hạ ở dưới trướng đại soái mà có việc gì đưa tin thì tại hạ xin hết sức giúp.

Tên thủ lãnh ngập ngừng hỏi:

- Sao? Ông bạn có thể vượt qua được tảng đá lớn này chăng?

Du Hữu Lượng gật đầu đáp:

- Để tại hạ thử coi.

Tên thủ lãnh buột miệng nói:

- Nếu vậy tại hạ xin trân trọng ủy thác các hạ đưa tin Lạp đại nhân bị trọng thương và qua đời rồi.

Du Hữu Lượng gật đầu. Chàng vận kình nhảy lên cao ba trượng đặt chân vào điểm tựa để lấy đà rồi nhảy lên cao hai trượng nữa là đến đỉnh phiến đá.

Tên thủ lãnh chợt nhớ ra việc quân sự mật sao lại tiết lộ cho một người lạ mặt hay biết. Gã vừa nóng nảy vừa lớn tiếng gọi:

- Khoan đã! Các hạ hãy khoan!

Du Hữu Lượng biết tâm lý của gã liền quay lại nghiêm sắc mặt đáp:

- Đại soái là bức trường thành của Quốc gia. Đừng nói tại hạ tiện đường, mà dù phải đi xa muôn dặm cũng nên vì đại soái ra sức.

Chúng ta là nam tử hán, là đại trượng phu sống trước mũi đao lưỡi kiếm, sao lại không tin được người?

Thanh âm chàng dõng dạc khẳng khái, người chàng lại đứng trên cao trông chẳng khác một vị thần tiên. Bọn tướng sĩ dưới trướng Viên Sùng Hoán phần nhiều là trai Tề, Lỗ, tính tình mau lẹ thẳng thắn. Chúng thấy Du Hữu Lượng ngôn từ khẳng khái đều rất cảm động lớn tiếng hoan hô.

Bao nhiêu mối hoài nghi đều tiêu tan hết.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng vẫy tay một cái rồi thi triển khinh công vượt qua phiến đá.

Chàng thấy những vết xe trên đường lõm xuống rất sâu, hiển nhiên đại đội trọng xa vừa vượt qua. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Tên quân sĩ kia vừa nói pháo đội gì đó. Nhất định là Viên đại soái dùng để kháng cự Thanh binh. Bọn gian tế Mãn Thanh phá đường để cản trở.

Du Hữu Lượng đoán rất trúng. Chàng lại đi trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà thì thấy phía trước cát bụi tung bay. Tiếng người hô hoán cùng tiếng ngựa hý vang lên một lượt.

Du Hữu Lượng tiến về phía trước vượt qua đám đông đến trước mặt lãnh đội tướng quân cất tiếng hô:

- Tiểu tử chịu lời ủy thác đến báo tin Lạp đại nhân bị trọng thương uổng mạng rồi.

Viên tướng đứng đầu giật mình nhìn Du Hữu Lượng hỏi:

- Xin cho biết đại danh các hạ là gì?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tiểu tử là Du Hữu Lượng qua đường gặp quân sĩ dặn đến báo cho tướng quân hay.

Viên tướng này thân thể cao lớn ngồi trên lưng ngựa coi rất oai phong.

Du Hữu Lượng ngửng đầu nhìn lên thấy phía trước giương một cây cờ lớn đề chữ "Tổ" tung bay trước gió. Chàng nghiêm nghị nhắc lại:

- Tổ tướng quân! Lạp đại nhân bị thương nặng chết rồi. Tiểu tử đến báo tin.

Viên tướng trên ngựa run lên định thần nhìn lại Du Hữu Lượng hỏi:

- Tin đó có thật chăng?

Du Hữu Lượng gật đầu không nói gì.

Tổ tướng quân thở dài:

- Phải chăng trời muốn diệt nhà Đại Minh ta, Lạp đại nhân mà chết đi thì diệu kế trong cẩm nang của đại soái tiêu tan thành bọt nước. Than ôi! Mưu sự là ở người, thành sự là ở trời.

Du Hữu Lượng ngó lại bộ cự pháo thấy màu lam phát ra ánh hàn quang ảm đạm. Chàng là con người rất cơ trí, trong lòng đã đoán ra tám, chín

https://thuviensach.vn

phần, miệng lẩm bẩm:

- E rằng trong quân không ai hiểu được cách điều khiển cây súng lớn này, chỉ trông vào Lạp đại nhân ở Tây Dương chỉ điểm.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Tổ tướng quân lại nói:

- Vừa rồi có tiếng nổ lớn. Địch nhận phá núi cản đường. May mà bọn ta thoát nạn. Không ngờ Lạp đại nhân đi sau gặp nạn. Nếu Lạp đại nhân không sinh bệnh cưỡi ngựa đi trước được thì may ra khỏi bị uổng mạng.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Từ đây đến chỗ Viên đại nhân đóng quân còn bao nhiêu đường đất?

Tổ tướng quân ngập ngừng đáp:

- Đại khái còn độ... còn độ...

Y nói đến đây bỗng trợn mắt lên nhìn Du Hữu Lượng hỏi:

- Đường bị đá lớn cản trở làm sao mà các hạ đi qua được đến đây để báo tin?

Du Hữu Lượng biết y đã sinh lòng ngờ vực, chàng không trả lời vươn tay ra đoạt lấy một cây trường thương của võ sĩ rồi vận kình liệng ra. Cây thương cắm sâu vào vách đá chỉ còn chìa ra một đoạn ngắn. Chàng lại nắm lấy đốc thương tung mình lên cao hai trượng. Chàng chuyển mình lơ lửng trên không rồi nhẹ nhàng hạ xuống trước ngựa.

Tổ tướng quân xuất thân ở chốn lục lâm thấy Du Hữu Lượng phô trương tài nghệ liền tung mình xuống ngựa cầm tay Du Hữu Lượng nói:

- Du huynh công lực cao thâm. Tiểu đệ thất kính mất rồi.

Du Hữu Lượng không khiêm nhượng nữa, nhìn Tổ tướng quân nói:

- Đường núi chật hẹp và hiểm trở. E rằng bước tiền đồ địch nhân còn có mai phục. Xin tướng quân liệu mà bố trí.

Tổ tướng quân hỏi:

- Đi thêm hai chục dặm nữa là đồn tiền quân của ta. Du huynh võ nghệ phi thường, tiểu tướng tận tình thỉnh cầu huynh đài tận giúp cho được chăng?

Du Hữu Lượng tuy có việc gấp, nhưng chàng là người biết cân nặng nhẹ. Bây giờ chàng đã hiểu hiện Viên đại soái đang hành quân thì mình có muốn đi, Tổ tướng quân cũng chẳng cho nào. Chàng liền mỉm cười đáp:

https://thuviensach.vn

- Viên đại nhân là trọng tướng của triều đình, tiểu nhân vì đại nhân ra sức thật lấy làm vinh hạnh. Vậy tướng quân cứ việc tiến binh. Tiểu nhân lên núi quan sát tình thế liệu cách mở đường.

Tổ tướng quân là một viên ái tướng của Viên đốc soái. Y tính tình mau lẹ, nghe Du Hữu Lượng chịu lời một cách chóng vánh, trong lòng rất cao hứng, buột miệng khen:

- Du huynh quả là một đấng hảo nam nhi. Huynh đài có cần tiểu tướng phái mấy tên dũng sĩ đi giúp việc hay không?

Du Hữu Lượng lắc đầu đáp:

- Tiểu nhân tự tin có thể liệu lý được.

Tổ tướng quân nắm tay Du Hữu Lượng nói:

- Nơi đây đường độc đạo lại chuyên chở nặng nề là một điều đại kỵ của nhà binh. Việc mở đường rất cần cho sinh mệnh của quân ta. Du huynh! Tiểu tướng đem tính mạng của ba quân trao vào tay huynh đài rồi đó.

Du Hữu Lượng ngửng đầu lên nhìn thấy Tổ tướng quân lộ vẻ thành khẩn. Bàn tay y vừa lớn vừa dày gấp rưỡi bàn tay chàng. Chàng cảm thấy ấm áp nghĩ thầm trong bụng:

- Tổ tướng quân là một hảo hán đanh thép. Y đã tin tưởng vào ta thì dù là việc gian nan đến đâu ta cũng phải đảm nhận.

Chàng liền nói:

- Bây giờ tiểu nhân xin đi trước.

Chàng vung tay nhảy lên vách đá. Chàng nhô lên hụp xuống mấy cái rồi biến vào trong rừng rậm.

Du Hữu Lượng nhìn con đường nhỏ trên sườn núi thì thấy sơn lộ chật hẹp đầy nguy hiểm, càng để ý tìm kiếm tông tích bên địch. Chàng đi được mấy dặm chưa phát giác ra địch tung.

Lúc này trăng sáng như ban ngày, Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Nếu là đêm tối trời gió lộng thì tình thế càng nguy hiểm hơn.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy phía trước bóng người thấp thoáng.

Chàng liền tăng gia cước lực lướt nhanh, nhưng bóng người chỉ xuất hiện thoáng cái rồi mất hút. Trong lòng rất đỗi khẩn trương, chàng càng

https://thuviensach.vn

hành động cẩn thận.

Đột nhiên chàng ngửi thấy mùi máu tanh do luồng gió đưa lại. Chàng hít một hơi chân khí, vận chân lực ra toàn thân. Song chưởng một trước, một sau, hộ vệ nơi ngực. Chàng đi thêm mười mấy bước thì thấy trong chỗ rậm rạp trước mặt hiển nhiên nằm ngổn ngang bảy tám xác chết.

Du Hữu Lượng tiến lại coi xác chết hãy còn hơi nóng và toán là dũng sĩ võ phục. Dưới đất quẳng bừa bãi những cung cứng tên dài.

Du Hữu Lượng nhìn kỹ lại một lần nữa thì những người này đều là đại hán thân thể cao lớn. Chàng nghĩ thầm:

- Bọn người này hiển nhiên mai phục ở đây để tập kích đội trọng pháo.

Không hiểu ai đã hạ thủ giết họ. Cứ tình hình này thì diễn biến vừa xảy ra trong khoảnh khắc. Lúc ấy ta đã đến gần đây mà sao không nghe thấy động tĩnh gì?

Chàng trầm ngâm một lúc, đi thêm mấy dặm nữa, lại phát giác ra phía trước có một đống thi thể võ sĩ.

Du Hữu Lượng càng hồi hộp trong bụng nghĩ thầm:

- Nhân vật đã hạ thủ chỉ trong khoảnh khắc mà giết chết bấy nhiêu người tuyệt không lộ hình tích thì công lực của họ phải đến trình độ thần sầu quỷ khóc.

Chàng kiểm điểm thi thể thấy người bị bể đầu, kẻ bị thủng ngực, tan nát tạng phủ. Bọn võ sĩ hiển nhiên chưa kịp phát ra nửa chiêu đã gặp độc thủ.

Chàng càng nghĩ càng không hiểu. Võ công chàng đã đến mực rất cao cường mà so với thủ pháp người này thì chàng chẳng nắm được phần thắng một chút nào.

Đột nhiên trong đầu óc chàng lướt qua một tia sáng. Trống ngực đánh thình thịch, chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ đây là thủ đoạn của bóng đen vừa rồi? Xem chừng nhân vật này có ý trợ lực cho Viên quân.

Chàng tiếp tục tiến về phía trước và phát giác ra cả thảy năm chỗ mai phục và đều bị một thủ pháp đánh ngã. Chàng thở phào một cái miệng lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Nếu Tổ tướng quân mà đi qua năm chỗ hiểm trở này thì e rằng đội trọng pháo sẽ bị tan tác mà chưa chắc đã qua hết được quãng đường này.

Chàng cúi xuống lượm một thanh trường kiếm thì thấy trên mặt đất hãy còn những đoạn hỏa tuyến đều bị cắt đứt từng khúc một. Phía sau đá núi có đặt một thùng hỏa dược lớn.

Du Hữu Lượng giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Người này dùng kiếm đã đến trình độ thông thần. Dây hỏa dược bị cắt đứt từng khúc một đều nhau. Hiển nhiên đây là một chiêu thức làm rung động mấy chỗ.

Chàng tính toán thời gian biết chẳng còn bao lâu nữa pháo đội sẽ tới. Chàng liền từ từ ở trên sườn núi đi xuống, đứng chờ ở đầu đường một lúc. Quả nhiên đại quân của Tổ tướng quân kéo đến.

Du Hữu Lượng chạy ra nghênh tiếp. Tổ tướng quân nói:

- Đi chừng nửa dặm nữa là đến chỗ quân ta đóng trại. Đa tạ Du huynh chịu một phen tâm khổ.

Du Hữu Lượng đáp:

- Những mai phục trên quãng đường này đã bị một cao nhân trừ khử. Đó là hồng phúc của tướng quân. Tiểu nhân không giúp được việc gì cả.

Tổ tướng quân hỏi lại tình hình trên đường. Y cũng rất lấy làm kinh ngạc.

Hai người đang nói chuyện, bỗng thấy trước mặt bụi cát mịt mù. Một đại đội kỵ binh chạy tới. Người kỵ mã đi đầu lớn tiếng hô:

- Tiểu tướng là Vu Duy Tân đến tiếp ứng.

Tổ tướng quân chạy ra đón tiếp hỏi:

- Vu tướng quân phải một phen tân khổ. Tình thế tiền quân ra sao?

Vu Duy Tân đáp:

- Hôm qua La tham tướng bị thất bại. Tham tướng thoát nạn nhưng cánh quân hữu bị tổn thương nặng nề.

Tổ tướng quân lớn tiếng thóa mạ:

- La Đại Tân làm tướng đã mấy chục năm, sao còn cử động khinh suất?

Chuyến này quân ta hai mặt thụ địch, thành Ninh Viễn làm sao giữ được?

https://thuviensach.vn

Vu Duy Tân đáp:

- La tướng quân cố chết giữ một bên, nhưng hỏa pháo của địch nhân rất lợi hại. La tướng quân dồn binh trên núi, súng bắn tới nơi đá núi vỡ lở, người bị thiệt hại vô số. Mỗi ngày bị tổn thất mấy trăm quân. Nếu không ra đánh thì e rằng lực lượng tiêu hao đến hết.

Tổ tướng quân hỏi:

- La tướng quân đánh quen trăm trận sao lại để toàn quân tan vỡ? Sự tổn thất ở bên địch ra sao?

Vu Duy Tân đáp:

- La quân vừa xuất trận liền bị Thanh binh tấn công bằng hỏa pháo. La quân tuy tinh nhuệ, nhưng những tấm thân huyết nhục không thể chống lại hỏa khí. Mình chưa tới nơi đã bị bắn rồi.

Tổ tướng quân ngửa mặt lên trời thở dài nói:

- Thế là hàng vạn quân tinh nhuệ bị chết hết. Việc đời không biết đâu mà liệu trước. Vu tướng quân! Tướng quân hạ lệnh thổi cơm ăn ngay ban đêm rồi chúng ta kéo đến Tuy Viễn.

Vu tướng quân cả mừng đáp:

- Như thế là phải! Như thế là phải! Đại soái đang mong đội trọng pháo áo đỏ như khát nước. Đã có tinh binh dưới trướng, tướng quân lại thêm mấy chục trấn thủ thần thì cuộc chiến ở Tuy Viễn có cơ vãn hồi.

Tổ tướng quân hỏi:

- Địch nhân còn cách thành chừng bao nhiêu đường đất?

Vu tướng quân đáp:

- Hôm qua còn cách mười mấy dặm. Thạch Sơn thất thủ thì Ninh Viễn ở trong tầm súng rồi. Thế mà từ đêm qua đến bây giờ chưa nghe tiếng súng nổ mới thật là kỳ!

Tổ tướng quân gật đầu.

Vu tướng quân hạ lệnh cho ba quân thổi cơm nấu ăn.

Tổ tướng quân lại nhìn Du Hữu Lượng xin lỗi rồi nói:

- Tiểu tướng còn muốn thỉnh cầu huynh đài, xin huynh đài nghĩ đến tính mạng lê dân trong thiên hạ mà giúp đỡ cho trong cơn quốc biến.

Du Hữu Lượng đáp:

https://thuviensach.vn

- Sức tiểu nhân làm được đến đâu xin tuân lệnh đến đó.

Tổ tướng quân chú ý nhìn Du Hữu Lượng rồi sa lệ, cất giọng thê lương nói:

- Quân Thanh kéo cả nước đến, thành Tuy Viễn mà thất thủ thì khoảng giang sơn gấm vóc mặt đông bắc không còn chỗ nào giữ được. Du huynh mà ưng chịu vụ này thì tiểu tướng xin thay mặt mấy chục vạn bộ đội ở ngoài quan ải cảm ơn Du huynh.

Y nói rồi quỳ xuống khấu đầu.

Du Hữu Lượng vội đỡ Tổ tướng quân dậy, toan hỏi lại nhưng chợt nhớ tới mình đã chịu lời mà tính chàng lại ít nói, liền đáp:

- Đại trượng phu đã hứa một lời ngàn vàng khôn chuộc. Dù gặp núi đao sông kiếm tiểu nhân cũng chẳng lùi bước.

Tổ tướng quân vỗ vai Du Hữu Lượng nói:

- Hay cho con người biết trọng lời hứa. Nếu nam nhi ở Trung Nguyên mà được như Du huynh cả thì bọn Thanh cẩu không chịu nổi một trận.

Du Hữu Lượng nói:

- Đội hồng y đại pháo của ta tới nơi thì có thể kiềm chế được hỏa pháo bên địch.

Tổ tướng quân đáp:

- Tiểu tướng chỉ mong việc điều khiển hỏa pháo được dễ dàng thì có cơ giải cứu cho Tuy Viễn. Đại soái...

Y chưa dứt lời bỗng nghe những tiếng nổ đoàng đoàng làm thiên hồn địa ám.

Người đứng đối diện nói cũng không nghe tiếng.

Tổ tướng quân thở dài cất giọng thê thảm:

- Địch nhân động thủ rồi.

Du Hữu Lượng và Tổ tướng quân ăn qua loa cho xong bữa, Tổ tướng quân rút một cây lệnh tiễn liệng xuống đất đứng trên ngựa hô:

- Chúng ta phải liều mạng mà đi!

Những quân sĩ đứng gần đó reo lên:

- Chúng ta thề sống chết với bọn Thanh cẩu.

Tổ tướng quân lớn tiếng quát:

https://thuviensach.vn

- Thượng lộ!

Rồi giật ngựa chạy trước.

Du Hữu Lượng cũng cưỡi ngựa theo sau Tổ tướng quân.

Tiếng súng vẫn nổ ầm ầm nghe rất kinh hãi.

Đoàn người ngựa chạy một mạch hơn mười dặm, vượt qua tòa núi nhỏ tiến đến cửa đông thành Tuy Viễn.

Tổ tướng quân lớn tiếng:

- Du huynh! Chúng ta đến ra mắt đại soái.

Lúc này trong thành hỏa pháo nổ rền, cát đá tung bay mù mịt.

Du Hữu Lượng nhìn quân sĩ trong thành bày trận rất uy nghiêm, rất lấy làm kính phục.

Địch quân tập trung toàn lực đánh lấy Tây thành, nên Đông thành vẫn không thấy bóng địch nhân.

Hai người chạy ngựa rất mau đến một tòa viện lớn lát gạch xanh.

Tổ tướng quân còn ở ngoài xa đã lớn tiếng:

- Tổ Đại Thọ có việc gấp cần bẩm nguyên soái.

Cổng sắt mở ra, một tiểu đội thân binh tới đón Tổ Đại Thọ và Du Hữu Lượng vào.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Nhan Bách Ba Xuất Hiện Thình Lình

Tên đội trưởng thân binh nói:

- Đại soái đang ở trên thành đốc chiến. Xin Tổ tướng quân hãy chờ một phút.

Tổ Đại Thọ dừng ngựa nói:

- Chúng ta cũng lên thành coi.

Giữa lúc ấy phía trước có đội kỵ sĩ chạy tới hộ vệ một lão già mặt mũi thanh tú đi tới. Du Hữu Lượng vừa ngó thấy đã nhận ra nhân vật mà chàng được gặp hai lần rồi. Chính là Tùng Liêu đốc soái Viên Sùng Hoán.

Viên đại soái ở đằng xa ngó thấy Tổ Đại Thọ đã reo lên:

- Đại Thọ! Tướng quân đến đây vừa may. Đội Hồng y đại pháo cũng đến cả rồi chứ?

Tổ Đại Thọ tiến lên đáp:

- Viên đại soái! May mà tiểu tướng không đến nỗi nhục mạng.

Viên Sùng Hoán nắm lấy hai tay Tổ Đại Thọ nói:

- Nếu tướng quân mà đến chậm vài ngày thì chắc là chúng ta vĩnh biệt rồi.

Bao nhiêu công trình kháng Thanh từ trước sẽ tan ra mây khói.

Lão nói rồi dẫn hai người vào trong viện.

Tổ Đại Thọ mấy lần toan báo cáo tình hình, nhưng nhìn thấy sắc mặt đại soái lại không nỡ nói ra.

Mọi người xuống ngựa vào nhà.

Tổ Đại Thọ đưa mắt ra hiệu cho Du Hữu Lượng cũng theo vào.

Mọi người an tọa rồi, Viên đại soái liếc mắt nhìn Du Hữu Lượng. Tổ Đại Thọ vội đứng lên giới thiệu:

https://thuviensach.vn

- Vị này là Du đại hiệp dọc đường y đã giúp công bảo vệ pháo đội. Nếu không có y thì đội pháo của chúng ta mấy phen đụng phải phục binh. E rằng đêm nay khó lòng tới đây được. Dù có tới nơi cũng bị tổn thất.

Viên Sùng Hoán đứng dậy chắp tay nói:

- Sùng Hoán này xin tạ ơn các hạ.

Du Hữu Lượng tuy là người trầm tĩnh, nhưng thấy một vị đại tướng quân lừng danh thiên hạ hành lễ với mình, chàng không khỏi chân tay luống cuống. Chàng hít một hơi chân khí, đáp bằng một giọng rất thành khẩn:

- Tướng quân là một bức trường thành cho Quốc gia. Trăm họ trong thiên hạ chẳng ai là không biết. Một chút công lao có chi đáng kể? Khi nào tiểu nhân dám nhận lễ của đại soái.

Viên Sùng Hoán nói:

- Người ở trong triều hay ngoài nội, chỉ cốt sao vẹn lòng trung. nghĩa xứng đáng với một hán tử đội trời đạp đất. Du huynh bất tất phải quá khiêm.

Lão quay sang nhìn Tổ Đại Thọ nói:

- Đội Hồng y đại pháo vào thành thì lập tức khai hỏa. Bọn Mãn Thanh ỷ vào hỏa pháo lợi hại. Ha ha! Phen này chúng sẽ biết bọn ta.

Tổ Đại Thọ gật đầu không nói gì.

Viên Sùng Hoán là người rất tinh minh. Lão trầm giọng hỏi:

- Đại Thọ! Đã xảy ra chuyện gì?

Tổ Đại Thọ đứng dậy đáp:

- Tiểu tướng tội đáng muôn thác. Dọc đường gặp phục binh, Lạp đại nhân...

Lạp đại nhân...

Lúc này trong thành súng nổi như sấm sét cắt đứt câu nói của Tổ tướng quân.

Viên Sùng Hoán mặt lạnh như băng hỏi:

- Lạp đại nhân làm sao?

Tổ Đại Thọ đáp:

- Lạp đại nhân bất hạnh tuẫn chức rồi.

Viên Sùng Hoán nghe nói ngồi thừ xuống ghế, hồi lâu không nói gì.

https://thuviensach.vn

Tiếng súng tiếp tục vang lên không ngớt làm rung động cả kỷ trà bật lên những tiếng lách cách.

Viên đại soái uể oải đứng dậy, xoay mình đến trước cửa sổ, ngửng đầu trông lên. Vòm trời cao ngất mà tối mù mịt. Hồi lâu lão trở lại cặp mắt đỏ hoe nhìn mọi người nói:

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ bao nhiêu nam nhi ôm bầu nhiệt huyết đành để cho hỏa pháo của địch nhân sát hại? Chẳng lẽ chúng ta không còn lực lượng để phản kích? Những trai tráng đó đều là tinh anh của Quốc gia. Trời hỡi trời! Chẳng lẽ khí số nhà Minh hết rồi?

Tồ Đại Thọ tính khí thô hào không nhịn được, lên tiếng:

- Thưa đại soái! Tiểu tướng xin lên mặt thành tiếp tục cuộc phòng thủ.

Dứt lời y xông ra cửa.

Viên Sùng Hoán khẽ la lên:

- Đại Thọ! Trở lại đã!

Tổ Đại Thọ ngơ ngác đứng trước cửa.

Viên Sùng Hoán hỏi:

- Lần này ta mua súng của Pháp là một việc hỏa tốc và cơ mật. Sao địch nhân lại biết lộ trình hành quân của mình?

Tổ Đại Thọ đáp:

- Tiểu tướng ở trong kinh, biết rõ tình thế của đại soái rất cấp bách, nên hàng ngày thôi thúc bộ Hộ trích ngân khoản cho lẹ. Nếu triều đình chần chờ để lâu ngày thì cơ quan không khỏi bại lộ.

Viên Sùng Hoán chống kiếm hỏi:

- Ai dám làm lỡ việc quân cơ?

Tổ Đại Thọ trầm giọng đáp:

- Mao ngự sử còn dâng sớ tham hặc đại soái hao phí công quỹ mua đồ vô dụng của người Man di, phế bỏ việc giảng võ. Hoàng thượng rất xúc động.

Viên Sùng Hoán mắt trợn tròn xoe rút kiếm chém sạt một tiếng, cái bàn liền khuyết một góc.

Viên Sùng Hoán hằn học nói:

- Đồ vô dụng của người Man di ư? Hỏa khí của địch quân mình không chống nổi. Hoàng thượng ơi! Hoàng thượng đã ban cho lão thần thanh

https://thuviensach.vn

thượng phương bảo kiếm mà không đặt hết lòng tin ở nơi lão thần. Hỡi ơi! Đầy thành máu chảy thịt rơi, sao còn ngồi bàn việc thiên hạ với bọn đao bút lại?

Tổ Đại Thọ lại nói:

- Mao ngự sử vì lòng tư oán muốn hãm hại đại soái. Chu đô đốc dặn tiểu tướng đưa tin cho đại soái hay để đại soái liệu mà đề phòng gian mưu.

Viên Sùng Hoán nở nụ cười thê thảm nói:

- Đưa tin làm gì nữa? Đại Thọ! Trong triều còn hạng tặc tử như vậy thì ngoài mặt trận chiến đấu làm sao được. Than ơi! Ta chẳng thể bỏ mặc mấy chục vạn anh em. Hoàng thượng ơi! Hoàng thượng! Viên Sùng Hoán này chỉ còn lấy cái chết để báo đền ơn tri ngộ mà thôi.

Du Hữu Lượng ngồi một bên không nói gì. Chàng rất hiểu tâm lý người khác.

Viên đại soái là kẻ tôi trung cô đơn ở ngoài, liều mạng giữ giang sơn nhà Đại Minh mà triều đình lại nghi ngờ lão có tư tâm, xưa nay các bậc hào kiệt máu nhuộm chinh bào là chuyện dễ dàng nhưng phải chịu nỗi oan thiên tầy đình thì khó mà bộc bạch được.

Viên Sùng Hoán trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Đại Thọ! Chúng ta hãy ra đón đội Hồng y đại pháo. Đại Tân tướng quân tâm tư rất tinh tế, không chừng có thể phát xạ được.

Mọi người vâng dạ cùng Viên Sùng Hoán ra ngoài viện, đi chưa bao xa đã gặp pháo đội tới nơi.

Viên Sùng Hoán sờ vào cây đại pháo thở dài nói:

- Hoàng Thái Cực dụng binh hung dữ đến đâu, chỉ cần Thiết tướng quân ra oai là có thể làm cho máu chảy thành sông. Đại Tân! Ta nghe Lạp đại nhân nói máy móc cây súng này rất phức tạp. Người không hiểu thì khó mà phát xạ được.

Tướng quân thử coi xem.

Tham tướng La Đại Tân là một viên mãnh tướng vào bậc nhất trong trại Viên quân. Y còn trí dũng song toàn. Đại Tân và Đại Thọ là hai cánh tay của Viên Sùng Hoán.

https://thuviensach.vn

Đội hỏa pháo từ từ đi tới. Tất cả có mấy chục khẩu súng coi rất hùng tráng.

Viên Sùng Hoán coi rồi lui ra.

La Đại Tân tay giữ cơ quan, coi đi coi lại để nghiên cứu mong tìm ra chỗ bí mật bên trong.

Ngoài thành súng nổ mỗi lúc một vang rền. Tổ Đại Thọ không nhẫn nại được mấy lần toan dẫn quân ra ngoài thành để đi phá hủy trọng pháo, nhưng Viên Sùng Hoán cản lại.

Trong nhà đại sảnh yên lặng như tờ. Bầu không khí cơ hồ nghẹt thở.

Hồi lâu Viên Sùng Hoán lại lên tiếng:

- Binh lực bên địch hùng hậu gấp mấy bên ta. Nếu mở cửa thành nghênh chiến tất bị hãm vào trùng vi và bộ đội bị tiêu diệt. Bằng mình đóng cửa thành cố thủ thì tướng quân liệu xem chống được mấy ngày?

Tổ Đại Thọ đáp:

- Thành Ninh Viễn tường dầy và kiên cố. Trong vòng nửa tháng chắc địch nhân không phá vỡ được.

Viên Sùng Hoán lại hỏi:

- Còn ngoài nửa tháng thì sao?

Tổ Đại Thọ ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Quân đội chúng ta mỗi ngày bị hao mòn vì hỏa pháo của địch nhân, mà bên địch chẳng thương tổn chi hết. Tiểu tướng e rằng quân đội của ta sẽ cùng một số phận với La quân.

Viên Sùng Hoán gật đầu nói:

- Ta có ý dùng uy lực của đội Hồng y đại pháo này để phá quân Thanh một trận làm cho thương tổn nguyên khí. Trong vòng mười năm chúng không thể làm loạn được nữa. Nếu biết thế này thì chi bằng liều chết ra ngoài đồng nội quyết chiến một trận.

Đại Thọ nói bằng một giọng kiên quyết:

- Theo nhận xét của tiểu tướng thì nếu đội Hồng y đại pháo mà không phát huy được uy lực thì chẳng thà ra ngoài thành sớm đi. Dù có phải hy sinh nặng nề cũng còn hơn ngồi đây đợi chết.

Viên Sùng Hoán đáp:

https://thuviensach.vn

- Đến lúc tối hậu đành phải dùng hạ sách này. Ta mong rằng Đại Tân nghiên cứu cơ quan bắn được một phát phá hủy dàn hỏa pháo quân Thanh làm rối loạn trận địch. Khi đó Ngải Văn Khôi ở núi Tiểu Tiêm giáp công mặt sau thì còn có cơ đại thắng.

Tổ Đại Thọ nói:

- Nguyên soái quả là Thần cơ diệu toán. Cánh quân của Ngải Văn Khôi quả thiên binh xuống trần, nhất định lập được kỳ công. Khi đó dù đại pháo không phát huy được thì chúng ta hai mặt giáp công cũng có hy vọng chiếm được phần thắng.

Viên Sùng Hoán lẳng lặng không nói gì. Lão mở cửa sổ nhìn ra ngoài thấy quân sĩ đi lại nhộn nhịp để chuyển vận người bị thương. Bất giác lão đau lòng miệng lẩm bẩm:

- Tại sao những người kia phải bỏ quê hương ra đi, đem tấm thân huyết nhục cản ngăn hỏa pháo? Phải chăng chúng vì vinh hoa phú quý? Hay vì dương danh trong thiên hạ? Không phải đâu. Họ đáp tiếng gọi của Viên Sùng Hoán này mà cầm gươm đi bảo vệ quốc thổ, chẳng nghĩ gì đến sống chết. Chẳng lẽ ta nhìn bọn chúng bị tàn sát mà không động tâm?

Trong lòng đau xót, lão cơ hồ sa lệ, miệng than thầm:

- Viên Sùng Hoán hỡi Viên Sùng Hoán! Chẳng lẽ ngươi đã lâm vào bước anh hùng mạt lộ?

Lão ngửng đầu nhìn ra thấy La Đại Tân nét mặt buồn thiu chạy lại. Hai người cùng vào nhà đại sảnh, La Đại Tân nói:

- Cơ quan phát xạ của Pháp Lan Tây rất phức tạp. Tiểu tướng đành chịu bất lực.

Viên Sùng Hoán lại nhìn ra thấy toàn bộ mặt quen thuộc. Họ đều là anh em đồng sinh cộng tử với mình. Mục quang lão chợt ngó tới Du Hữu Lượng. Hồi lâu không nói câu gì.

Bóng cửa nhà đại sảnh mở ra. Một vị tướng quân đầy mình cát bụi, mặt mũi đen nhẻm lật đật chạy vào, chưa dừng bước đã nói:

- Bẩm đại soái! Bộ đội của Lý tướng quân ở cửa Tây bỏ đi rồi.

Viên Sùng Hoán run lên hỏi:

- Còn Hoàng Long Phi làm sao?

https://thuviensach.vn

Viên tướng kia vẻ mặt thê thảm đáp:

- Hoàng tướng quân bị trọng thương chết mất rồi.

Viên Sùng Hoán bỗng nhiên lợm giọng, thổ ra một búng máu tươi.

Chúng tướng giật mình kinh hãi, tới tấp chạy lại nâng đỡ.

Viên Sùng Hoán lắc đầu nói:

- Không hề gì! Không hề gì! Ta mắc chứng thổ huyết từ lâu...

Tổ Đại Thọ nói:

- Đại soái thân trọng thiên kim. Đêm nay đại soái hãy nghỉ ngơi để sáng mai sẽ bàn tính.

Viên đại soái lớn tiếng:

- Ta không thể để cho mười mấy vạn anh em hy sinh trước họng súng của Hoàng Thái Cực. Đại Thọ! Không thể chậm trễ được nữa. Tướng quân truyền lệnh cho ba quân chuẩn bị. Chúng ta mở cửa thành quyết một trận tử chiến với Hoàng Thái Cực.

Lão mấy lần ngăn cản Tổ Đại Thọ, nhưng lúc này tâm tình bị kích thích quá độ, lão không nhịn được nữa liền hạ lệnh ra quân.

La Đại Tân cản lại nói:

- Đại soái! Chúng ta muốn liều mạng không phải trong một giờ hay nửa khắc.

Hơn nữa hiện giờ hỏa pháo của bên địch đang lúc mãnh liệt. Nếu mở cửa thành thì chẳng khác đưa dê vào miệng cọp.

Viên Sùng Hoán trợn mắt lên hỏi:

- Đại Tân! Tướng quân có cao kiến gì?

La Đại Tân đáp:

- Địch nhân pháo kích đã nửa đêm, sắp đến lúc mệt mỏi. Lúc trời sáng nhất định chúng phải nghỉ ngơi. Khi đó chúng ta sẽ ra mới là thượng sách.

Viên đại soái hỏi:

- Đại Tân! Có lẽ nào ta không hiểu như vậy, nhưng quân sĩ đầy thành bị thương thì ta yên tâm thế nào được?

Tổ Đại Thọ vội nói:

- Thưa đại soái! Ngày thường đại soái vẫn khuyên bọn tiểu tướng phải lấy chữ nhẫn làm đầu...

https://thuviensach.vn

Viên Sùng Hoán ngắt lời:

- Đại Thọ! Tướng quân theo ta đã bao lâu?

Tổ Đại Thọ kính cẩn đáp:

- Tiểu tướng tùy tùng dưới trướng nguyên soái đã hơn sáu năm.

Viên Sùng Hoán hỏi:

- Mấy năm nay tướng quân cùng ta liên thủ hiệp lực trong mấy chục chục trận đánh đâu được đấy là tại làm sao?

Tổ Đại Thọ đáp:

- Vì nguyên soái thần dũng không ai địch nổi:

Viên Sùng Hoán nói:

- Nếu nói về võ công thì Hùng kinh lược còn hơn ta nhiều. Sở dĩ quân ta vượt qua những thành trì kiên cố là vì quân tâm đoàn kết nhất trí, trên dưới như một. Ai cũng tin cậy vào Viên Sùng Hoán này.

Chúng tướng không hiểu đại soái có dụng ý gì đều lẩm nhẩm gật đầu.

- Nếu quân đội thấy Đại soái thúc thủ vô sách, để xương thịt chúng làm mồi cho súng đạn thì các vị thử nghĩ coi chúng sẽ cảm giác thế nào?

Tổ Đại Thọ đáp:

- Toàn thể quân đội chúng ta ai cũng vì nguyên soái liều chết, tuyệt không nghĩ gì hết.

Viên Sùng Hoán lắc đầu nói:

- Ba quân không còn hy vọng gì rất dễ sinh lòng ly tán. Ta thống lãnh binh mã mấy chục năm, chưa bao giờ lâm vào cục diện như ngày nay.

La Đại Tân lên tiếng:

- Chúng ta còn mười mấy vạn quân tinh nhuệ. Sao đại soái lại thốt lời chán nản như vậy?

Viên Sùng Hoán thở dài đáp:

- Trước kia triều đình hạ sát Hùng Đỉnh Vận mà ba quân trấn ngoài quan ải bị mất hết. Ngày nay Viên Sùng Hoán chết đi, Ninh Viễn thất thủ thì làm sao giữ được Sơn Hải Quan? Sơn Hải Quan không giữ được thì nguy đến Kinh Sư. Tình thế hiện giờ không thể đắn đo được nữa. Đại Thọ! Tướng quân hạ lệnh đi!

Tổ Đại Thọ lẳng lặng không cử động.

https://thuviensach.vn

Viên Sùng Hoán rũ áo rảo bước đi ra.

Tổ Đại Thọ vội chạy tới ôm lưng đại soái cất giọng bi ai:

- Đại soái! Xin đại soái hãy nghe tiểu tướng một lời được không?

Viên Sùng Hoán vung hai tay lên hỏi:

- Đại Thọ! Ngày trước ta cứu tướng quân một phen, chẳng lẽ để coi tướng quân làm trò nhi nữ?

Tổ Đại Thọ quỳ xuống, sa nước mắt không nói nên lời. Y phải dằn mối bi phẫn, cất tiếng run run:

- Nguyên soái! ... Chúng ta đã lâm vào lúc tối hậu quan đầu. Xin nguyên soái nhất định nghe theo bọn tiểu tướng một lời...

Y đưa mắt ra hiệu cho chúng tướng. Các tướng lật đật quỳ xuống.

Tổ Đại Thọ nói:

- Hiện giờ Đông Lô hãy còn ở trong tay quân ta. Xin đại soái thống lãnh thân binh đi về phía đông. Còn công việc ở đây xin giao cho bọn tiểu tướng.

Trong lòng y đã sắp đặt kế hoạch nên nói câu này. Chúng tướng cùng đồng thanh:

- Tổ tướng quân nói phải lắm! Nguyên soái mau mau rời khỏi nơi nguy hiểm này mới là thượng sách.

Viên Sùng Hoán cả giận trợn mắt lên hỏi:

- Đại Thọ! Quân lệnh là kỷ luật thép. Ngươi muốn bức bách ta chăng?

Tổ Đại Thọ không ngớt khấu đầu. La Đại Tân cất giọng bi thương:

- Thưa đại soái! Dù chúng ta có thất bại ở đây, nhưng oai danh của đại soái lẫy lừng ngoài quan ải. Đại soái hiệu triệu một tiếng có cả hàng ngàn hàng vạn dũng sĩ chạy đến phò tá. Bước tiền đồ đâu đã đến nỗi tuyệt vọng?

Tổ Đại Thọ nói theo:

- Tiểu tướng xin Du huynh đây hộ giá. Nguyên soái lên đường sớm đi. Bọn tiểu tướng cúc cung tận tụy bảo thủ nơi đây, quyết chẳng dám để uy vọng của đại soái phải tổn thương.

La Đại Tân lại nói:

- Đại soái mình mang trọng nhiệm kháng Thanh bảo quốc. Bọn tiểu tướng có thua trận cũng không sao. Đại soái mà không chịu đi thì lấy ai

https://thuviensach.vn

hiệu triệu nhân sĩ ở ngoài quan ải? Bọn tiểu tướng sẽ có ngày quét đất trở lại, hay có chết cũng chẳng đáng tiếc. Nếu đại soái không đi thì bọn tiểu tướng chết cũng không nhắm mắt.

Câu nói sau cùng đã bật lên tiếng khóc. Các tướng đều nổi lòng bi phẫn, ai cũng sa lệ.

Du Hữu Lượng là người rất thâm trầm. Chàng nghĩ rằng Tổ Đại Thọ đã tính toán vụ này từ trước. Y thỉnh cầu chàng giúp đỡ chính là việc này. Lòng chàng se lại lệ nhỏ âm thầm, tự nhủ:

- Ngày trước Đông Tấn Vương nói một câu mà cử tọa đều sa lệ liền biết rằng sĩ khí hãy còn, sau phá được trăm vạn đại quân của nhà Tần. Bản triều còn nhiều chí sĩ như vậy, quân Thanh quyết chẳng làm gì được.

Bỗng thấy Viên Sùng Hoán tay cầm đốc kiếm nhìn Đại Thọ hỏi:

- Đại Thọ! Nếu bản soái không nghe lời ngươi thì sao?

Tổ Đại Thọ khấu đầu kêu lên:

- Tiểu tướng xin lấy cái chết để năn nỉ...

Viên Sùng Hoán rút thanh Thượng phương bảo kiếm đánh "Soạt" một tiếng, miệng lẩm bẩm:

- Ta biết thế này thì chẳng cứu ngươi làm chi.

Rồi vung kiếm chém xuống.

Du Hữu Lượng vẫn theo dõi từ trước, chàng vội lạng người thi triển tiểu cầm nã thủ pháp đoạt lấy bảo kiếm.

Nguyên Tổ Đại Thọ hồi còn trẻ tuổi hành động quật cường đáng phải xử tử.

Viên Sùng Hoán cùng Binh Bộ Thượng Thư là Tôn Thừa Tông thương y có lòng trung dũng mới cứu mạng y. Từ đó Tổ Đại Thọ thông cảm ơn đức, tùy tùng Sùng Hoán đánh được nhiều trận trở nên một viên đại tướng hồi cuối nhà Minh.

Viên Sùng Hoán giậm chân toan quát mắng, bỗng một tên thân binh từ ngoài chạy vào hoang mang thi lễ nói:

- Đại soái! Có một tên... binh sĩ... muốn ra mắt đại soái. Gã nói... có thể sắp đặt cơ quan trong Hồng y đại pháo...

Viên Sùng Hoán chấn động tâm thần, cất giọng run run nói:

https://thuviensach.vn

- Mau kêu gã vào đây!

Tên thân binh đi ra một lát dẫn một tên quân vào. Tên quân này vừa thấy đại soái lạy phục xuống đất.

Viên Sùng Hoán trị quân rất nghiêm, nhưng ngày thường bản tính ôn hòa, để cho tướng sĩ dưới trướng được trình bày những điều lợi hại mà không sợ gì.

Lão vươn tay ra kéo tên quân sĩ đứng dậy hỏi:

- Nghe nói ngươi biết điều khiển đại pháo phải không?

Tên quân ngửng đầu lên lộ vẻ tự tin đáp:

- Xin đại soái cho tiểu nhân thử coi.

Du Hữu Lượng liếc mắt nhìn tên quân sĩ thấy vẻ mặt rất quen thuộc. Tên quân kia ngó thấy chàng cũng giật mình. Hai người cùng lẩm bẩm:

- Té ra là y.

Viên Sùng Hoán không ngần ngừ gì nữa nói ngay:

- Ngươi hãy đi theo chúng ta.

Tên quân đứng dậy thi lễ lần nữa.

Viên Sùng Hoán thống lãnh chúng tướng ra ngoài đại sảnh.

Du Hữu Lượng mừng như người phát điên bụng bảo dạ:

- Té ra gã họ Lam không phải là kẻ vô lại. Nghe nói gã là người khéo tay nhất thiên hạ. Vụ này có nhiều hy vọng đây.

Mọi người đến trước đội Hồng y đại pháo. Tên quân sĩ kia dòm ngó đại pháo thận trọng một lúc rồi dùng mũi trủy thủ tháo cơ quan phát xạ. Động tác rất mau lẹ.

Viên Sùng Hoán trống ngực đánh thình lình. Lão cầm binh phù tướng ấn trong tay mà lúc này không tự chủ được, miệng lầm rầm khấn khứa:

- Nếu Hoàng Thiên chưa tuyệt đường bản soái thì người này có thể thành công.

Tên quân sĩ tháo máy rồi lại lắp vào. Gã lắp xong cơ quan tối hậu bỗng nhảy lên cả mừng nói:

- Thật là xảo diệu! Thật là xảo diệu!

Viên Sùng Hoán vội hỏi:

- Sao?

https://thuviensach.vn

Tên quân sĩ nét mặt tươi hơn hớn tự nói một mình:

- Còn vấn đề gì nữa không?

Viên Sùng Hoán thấy gã mừng rỡ như điên khùng, trong lòng cũng tăng thêm phần tin cậy. Tên quân sĩ lại vỗ về then máy như vỗ về người yêu.

Đột nhiên gã nhớ tới câu nói của mình có điều thất lễ với nguyên soái, liền xin lỗi:

- Tiểu nhân trong lúc cao hứng, quên cả lễ nghi thật là đáng chết. Mong nguyên soái tha tội cho.

Viên Sùng Hoán vỗ vai gã hỏi:

- Tên họ ngươi là chi? Nguyên soái cũng cao hứng hơn ngươi còn trách ngươi sao được?

Tên quân sĩ chú ý nhìn vị thượng tướng quân oai danh lừng lẫy một phương, thấy lão cặp mắt oai nghiêm lại có vẻ thân thiết. Gã thường bị người coi tầm thường mà được nguyên soái ra chiều ưu ái, lòng gã không khỏi kích động. Vành mắt đỏ hoe, gã nói một cách quả quyết:

- Bẩm nguyên soái! Tiểu nhân tên gọi Lam Quân Võ, có thể điều khiển được đội Hồng y đại pháo này.

Viên Sùng Hoán nghe tiếng nói của gã như những lời châu ngọc, lão đảo mắt nhìn chúng tướng nói:

- Không ngờ tuyệt xứ phùng sinh. Đại Tân! Tướng quân kêu mọi người khiêng đại pháo lên mặt thành sắp đặt cho cẩn thận. Đến lúc bình minh sẽ cho Hoàng Thái Cực nếm oai phong của Thiết tướng quân.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Thành Ninh Viễn Đại Phá Quân Thanh

La Đại Tân dạ một tiếng rồi nói:

- Xin nguyên soái yên tâm. Nơi đặt trọng pháo đã chuẩn bị cả rồi.

Y dứt lời liền rảo bước chạy ra phát lệnh. Các tướng lúc này đều phấn khởi tinh thần. Từ lúc khai chiến chỉ chịu đòn chứ không có sức phản kích khiến lòng người ai cũng thất vọng. Tin này truyền ra rất mau chóng. Chỉ trong khoảnh khắc tướng sĩ toàn thành đều biết hết. Ai nấy tinh thần hăng hái. Sĩ khí lên cao rất nhiều.

Viên Sùng Hoán quay lại nhìn tên quân sĩ họ Lam nói:

- Lam Tiên Phong! Việc này ngươi đứng đầu công.

Tên quân họ Lam cả kinh thi lễ đáp:

- Tiểu nhân không dám lãnh thụ ơn to này.

Viên Sùng Hoán cười khanh khách nói:

- Mười vạn hùng binh do ngươi cứu thoát thì chức Du kích tiên phong kể ra hãy còn chưa đủ.

Viên Sùng Hoán thưởng phạt nghiêm minh. Gã họ Lam trong khoảnh khắc từ một tên lính thăng lên chức Tiên phong du kích được các tướng tới tấp đưa lời chúc hạ. Ai cũng cho là xứng đáng, tuyệt không ganh tỵ hay bất mãn với gã.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Các tướng dưới cờ Viên đại soái đồng tâm nhất trí. Thật là đại phước cho Quốc gia.

Viên Sùng Hoán xoa tay nói:

- Chúng ta hãy vào đây chờ đợi. Đại Tân đặt súng xong thì chắc trời đã sáng rồi.

https://thuviensach.vn

Lão quay lại nhìn gã họ Lam nói:

- Lam Tiên Phong cũng vào đi.

Các tướng theo đại soái vào đại sảnh. Tâm tình mọi người lúc này không giống nhau. Tổ Đại Thọ hý hửng đụng đầu vào cửa trượt chân đi. May ngày thường mã bộ của y vững vàng nên đứng vững lại ngay. Chúng tướng không nhịn cười được.

Viên Sùng Hoán đưa mắt nhìn Du Hữu Lượng. Hai người đều lộ vẻ thân thiết.

Đêm dài đã hết. Phương đông vừa dạng hoa lê. Viên Sùng Hoán nhìn các tướng nói:

- Một đêm qua, chúng ta nếm đủ mùi bi hoan cam khổ, tưởng chừng trải qua mười năm.

Lão cười ha hả bảo Lam Tiên Phong:

- Quân Võ! Ngươi coi Hồng y đại pháo so với uy lực thổ pháo thứ nào mạnh hơn?

Lam Quân Võ cung kính đáp:

- Thứ súng này có thể phát xạ theo cách liên hoàn lại bắn rất xa. Chỉ vài phát là pháo trận của quân Thanh bị tan vỡ.

Viên Sùng Hoán nói:

- Khi phá hủy pháo trận của địch nhân rồi, đại quân của chúng ta rượt theo.

Bọn chúng không kịp phòng bị tất phải thua to.

Lam Quân Võ khép nép nói:

- Tiểu nhân có một lời, chẳng hiểu có thể nói ra được chăng?

Viên Sùng Hoán đáp:

- Quân Võ cứ nói đi.

Lam Quân Võ nói:

- Ngày trước tiểu nhân đã bôn tẩu nhiều nơi. Phía trước về mé tả thành Ninh Viễn là cửa núi Tiểu Tiêm. Địa thế hiểm trở vô cùng. Nếu có thể... bố trí mai phục ở đó thì địch quân bị chặn phía sau, lâm vào tình trạng như cá trong lưới.

Viên Sùng Hoán hơi kinh ngạc hỏi lại:

https://thuviensach.vn

- Quân Võ nắm chắc Thanh binh sẽ rút lui đường đó ư?

Lam Quân Võ đáp:

- Tiểu nhân từng nghe Hoàng Thái Cực chuyển vận quân đội rất giỏi. Cử động của y ra ngoài sự tính toán của mọi người. Lúc bại binh ai cũng tránh tử lộ, thì hắn quyết đi vào. Mặt khác hắn chắc tại đó không có trọng binh, có thể dùng làm căn cứ để chờ tiếp viện. Đại soái...

Gã nói tới đây chợt nghĩ thầm:

- Ta hoan hỷ buột miệng nói ra, nhưng như vậy thì ra cách dụng binh của mình còn cao minh hơn Viên đại soái.

Gã nói tới đó rồi dừng lại.

Viên Sùng Hoán không ngớt gật đầu. Bỗng lão đảo mắt nhìn quanh hỏi:

- Các vị nghĩ sao?

Chúng tướng đều khâm phục và coi anh chàng nhỏ tuổi bằng con mắt khác trước.

Viên Sùng Hoán thấy các tướng có vẻ khâm phục Lam Quân Võ cũng xoa tay ra chiều đắc ý, nhìn mọi người nói:

- Xem chừng cánh quân Ngải Văn Khôi không cần bao vây, cứ ngồi chờ địch nhân tự chui đầu vào lưới.

Đoạn lão hỏi Quân Võ:

- Quân Võ! Trước khi chưa đầu quân ở đây, ngươi là đương sai tại địa phương nào?

Lam Quân Võ đáp:

- Tiểu nhân phiêu lưu khắp chốn, có khi dính vào việc phi pháp nữa. Du công tử đây cũng biết.

Viên Sùng Hoán thở dài nói:

- Những nhân tài như thế này mà không được nhà nước sử dụng. Thật là đáng tiếc!

Lam Quân Võ lại nói:

- Tiểu nhân có tính thích bố trí cơ quan cùng coi địa hình địa lý. Tiểu nhân đã trắc nghiệm và vẽ những địa hình địa thế căn cứ của quân Thanh.

Viên Sùng Hoán hỏi:

- Địa thế Kiến Châu ra sao?

https://thuviensach.vn

Lam Quân Võ đáp:

- Kiến Châu trước mặt có sông, sau lưng có núi dễ giữ mà khó đánh. Binh lực bên ta không nhiều gấp bội thì khó lòng đoạt được.

Viên Sùng Hoán gật đầu toan nói, bỗng nghe tiếng vó ngựa từ đằng xa đi tới.

Rồi thanh âm dõng dạc cất lên:

- Bẩm đại soái! Các đại pháo đã đặt yên vị rồi.

Viên Sùng Hoán từ từ đứng dậy mở rèm cửa sổ thấy trời đã bình minh. Tiếng súng bên địch thưa dần.

Lam Quân Võ nhìn Viên Sùng Hoán thi lễ rồi chắp tay xá chúng tướng, rảo bước đi ra.

Viên Sùng Hoán thấy các tướng đều hăm hở muốn đi liền nói:

- Quân Võ lên phát pháo. Chúng ta cùng lên mặt thành trợ oai.

Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, trời sáng rõ hơn. Đột nhiên một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên:

Viên Sùng Hoán lớn tiếng reo:

- Thành công rồi! Thành công rồi!

Lão rảo bước rời khỏi nhà đại sảnh, thống lãnh chúng tướng lên ngựa vừa ra tới cửa thành đã thấy trong thành lửa cháy rực trời. Chân thành cũng bị chấn động.

Những con chiến mã tuy đã trải qua rất nhiều trận mạc mà nghe tiếng súng cũng sợ hãi nghển cổ lên tung vó chạy đi.

Viên Sùng Hoán xuống ngựa lên thành. Du Hữu Lượng theo các tướng trèo lên mặt thành.

Lam Quân Võ chạy đi chạy lại tự mình phát pháo.

Lúc này quân Thanh công kích suốt đêm đều đã mỏi mệt. Uy lực của đoàn Hồng y đại pháo lợi hại kinh người. Ban đầu địch nhân thỉnh thoảng còn tiếng nổ phản kích, nhưng sau chịu bỏ.

Súng nổ chừng nửa giờ. Quân sĩ ở dưới chân thành chuyển vận thuốc súng không ngớt.

Mặt trời từ từ tiến lên cao Đông, nội ở ngoài thành khói lửa mù mịt không trông rõ gì nữa.

https://thuviensach.vn

Viên Sùng Hoán nhìn chúng tướng vẫy tay ra hiệu. Tổ Đại Thọ xuống thành trước tiên tập hợp bộ đội. Các tướng cùng tới tấp nhảy xuống chuẩn bị truy kích.

Súng nổ chừng nửa giờ nữa, Viên Sùng Hoán vẫy tay ra hiệu cho ngừng lại.

Cửa thành mở rộng. Tổ Đại Thọ cưỡi ngựa ra ngoài. Phía sau kỵ binh và bộ binh lớn tiếng reo hò ào ạt kéo đi.

Khói mù hồi lâu dần dần tan đi. Viên Sùng Hoán trông ra ngoài nội thấy cỏ cây xơ xác, cát đá bừa bãi. Khắp nơi thây chết ngổn ngang, cờ gẫy tán loạn.

Tiền quân thừa thắng rượt theo. Viên Sùng Hoán quay lại nhìn Du Hữu Lượng, vỗ vai chàng nói:

- Du huynh! Trận pháo kích này khiến cho địch quân tổn thất ít ra là phân nửa. Còn bọn chạy trốn cũng nản chí phấn đấu nữa. Ngoài quan ải có thể yên tĩnh được mấy năm.

Du Hữu Lượng thấy lão vui mừng, vẻ mặt không còn nghiêm trọng như trước và ra chiều thân thiết. Chàng nói:

- Chiến trận thắng hay bại chỉ trong nháy mắt là thay đổi cục diện. Bữa nay tiểu nhân được nhìn thấy thần oai của đại soái, trong lòng khâm phục vô cùng!

Viên Sùng Hoán nói:

- Du huynh mấy phen giúp ta, nên coi nhau như tình bằng hữu, hà tất phải theo khách sáo khiêm tốn làm chi?

Du Hữu Lượng vội đáp:

- Tiểu nhân không dám.

Viên Sùng Hoán cười ha hả nói:

- Người đọc sách không thoát khỏi hủ tục đã đành, sao hiệp sĩ còn giữ lối đó?

Ta mong rằng mình đối đãi với nhau bằng gan ruột còn tục lễ thì có làm gì?

Du Hữu Lượng nói bằng một giọng rất thành thật:

- Đại soái là một thần nhân, chẳng thể lấy thường tình mà bàn.

https://thuviensach.vn

Chàng là người thâm trầm, nhưng khi nói lời thành thật khiến người ta phải cảm xúc.

Viên Sùng Hoán không khởi động dung, cất giọng rất thân thiết:

- Lão phu già hơn huynh đệ mấy tuổi, nhưng việc nhận huynh đệ làm bạn hữu là quyết định rồi.

Du Hữu Lượng kính cẩn xá dài, không nói gì nữa.

Viên Sùng Hoán chạy đến bên Lam Quân Võ nói:

- Hồng y đại pháo tuy mạnh, nhưng nếu không có người điều khiển thì chỉ là một đống sắt vứt bỏ. Thế mới biết được việc hay không là ở người. Ha ha!

Lam Quân Võ trỏ tay vào tai. Viên Sùng Hoán sửng sốt, tỉnh ngộ la lên:

- Hai tai Quân Võ bị điếc rồi. Thực là đáng tiếc!

Lam Quân Võ lắc đầu đáp:

- Đại soái khỏi lo. Hai tai tiểu nhân bị chấn động mạnh. Lâu lắm là nửa tháng sẽ phục hồi như cũ.

Viên Sùng Hoán cả mừng, trong lòng không còn điều gì hối hận. Lão sai người dắt ngựa dẫn đội thân binh cùng Du Hữu Lượng ra ngoài.

Viên quân thấy đại soái thân tự đốc chiến đều phấn khởi tinh thần. Viên Sùng Hoán đưa mắt nhìn chiến trường thấy quân mình đại thắng trong lòng rất hân hoan.

Du Hữu Lượng nhớ tới thanh Thượng Phương bảo kiếm còn ở trong tay mình liền hai tay đưa lên trả lại.

Viên Sùng Hoán cười nói:

- Hoàng thượng ban cho thanh Thượng Phương bảo kiếm nguyên là để chém kẻ bất trung bất nghĩa, không ngờ suýt nữa lại tự giết ái tướng của mình. Việc đời như ảo mộng khó mà liệu trước được. Du lão đệ! Trong lúc binh mã còn đang rối loạn, chốn quân trung rất cần người như lão đệ. Vậy lão đệ ở lại với ta được chăng?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tiểu nhân trong mình còn nhiều ân oán, chưa biết ngày nào mới thanh toán xong. Thực tình không thể ở bên đại soái được.

https://thuviensach.vn

Viên Sùng Hoán cũng không miễn cưỡng, lại giật cương cho ngựa tiến về phía trước.

Hai người đi thị sát mấy chục dặm thì ngày đã đúng ngọ. Dọc đường Thanh binh bị tử thương cực kỳ thê thảm, xem chừng đã tan vỡ không còn hàng ngũ gì nữa.

Viên Sùng Hoán thấy quân đuổi về phía tây biết là Hoàng Thái Cực rút về núi Tiểu Tiêm. Chỉ chiều hôm nay là trận đại chiến này có thể kết thúc, liền cùng Du Hữu Lượng và toán thân binh quay ngựa về thành.

Lúc này trong thành đã yên tĩnh, chỉ còn lại một ít quân canh giữ.

Viên Sùng Hoán đi trên đường thấy trăm họ thắp hương đón tiếp. Trăm họ thấy mặt đại soái, lớn tiếng hoan hô vang dội cả góc trời. Nhưng mắt ai cũng đều đẫm lệ. Thật là vui mừng đến sa nước mắt, dường như hoan hô chưa tỏ hết ý sùng kính.

Hai người về đến đại viện, Du Hữu Lượng nghĩ lại những chuyện đã trải qua mới trong một ngày mà có thể quyết định được vận mệnh cho bản triều, chàng không khỏi bâng khuâng trong dạ.

Kể từ lúc Lam Quân Võ điều khiển đội Hồng y đại pháo cho đến lúc Tổ Đại Thọ cùng chúng tướng truy kích trở về vừa mất một ngày.

Viên Sùng Hoán cùng Du Hữu Lượng ngồi trong soái phủ chờ đợi giai âm.

Lúc trăng lên giữa trời, Tổ Đại Thọ dẫn tiền bộ tiên phong cùng chúng tướng trở về.

Tổ Đại Thọ vừa trông thấy Viên Sùng Hoán đã lên tiếng:

- Bẩm đại soái! Quân Thanh nay đã dẹp yên, tàn binh không còn được trăm tên chạy về phía Kiến Châu. Tiểu tướng nhìn thấy cỗ Hoàng cẩm chiến xa của Hoàng Thái Cực đã bị Hồng y cự pháo phá vỡ tan nát. Hoàng Thái Cực chẳng chết cũng bị thương rồi.

Viên Sùng Hoán đảo mắt nhìn các tướng chợt thấy Ngải Văn Khôi đồn trú ở núi Tiểu Tiêm trở về liền hỏi:

- Văn Khôi! Mùi vị trận này thế nào?

Ngải Văn Khôi là một viên dũng tướng nổi danh trong Viên quân, nguyên là một tay chuyên nghề tấn công. Hắn nở mặt nở mày đáp:

https://thuviensach.vn

- Nguyên soái quả là thần cơ diệu toán. Gần mười vạn tên quân bên địch chạy lên núi Tiểu Tiêm, tự gieo mình vào miệng cọp. Đoàn quân tinh nhuệ của ta chờ đợi ở đó đánh một trận thế như chẻ tre nên chóng bình định. Tiểu tướng theo hàng ngũ mấy chục năm nay mới nhận thấy lần này là đáng kể nhất.

Viên Sùng Hoán nói:

- Hoàng Thái Cực may mắn trốn về được Kiến Châu nhưng muốn khôi phục lại binh đội như trước, ít ra là mất năm năm. Nếu triều đình quyết tâm trừ diệt thì đây là một thời cơ thuận tiện nhất.

Nguyên Hoàng Thái Cực phen này dốc toàn lực đông chinh, đã yên trí lấy được Ninh Viễn ngay, nên tụ tập rất đông quân mã, tưởng chỉ cử động một phen là hạ được thành. Không ngờ Viên Sùng Hoán mua được mấy chục cỗ Hồng y đại pháo. Pháo đội của hắn bị tan vỡ còn chưa đáng kể. Quân bộ chiến và quân Khinh kỵ chưa tiếp xúc địch nhân đã bị tổn thương quá nửa. Sau lại bị Viên quân đuổi theo đưa vào miệng cọp ở núi Tiểu Tiêm. Thế là toàn quân bị tiêu diệt. Lúc xuất chinh hắn đem đi mấy chục vạn hùng binh mà lúc trốn về Kiến Châu chẳng còn gì.

Mặt hắn không còn hạt máu. Chí phấn đấu cũng tiêu tan. Người hắn lại bị trọng thương rồi chết ở Kiến Châu.

Trận đánh ở Ninh Viễn này đã khiến cho nhà Đại Minh giữ vững được giang sơn mười mấy năm.

Viên Sùng Hoán mở yến tiệc khao thưởng ba quân.

Tổ Đại Thọ uống cạn bát rượu lớn rồi đứng dậy nói:

- Bẩm nguyên soái! Chúng ta thắng trận này không mong Hoàng thượng ban thưởng mà chỉ cầu Hoàng thượng thanh trừ những kẻ tiểu nhân kề cận mình rồng.

Viên Sùng Hoán cũng uống một hớp lớn rồi đáp:

- Hay cho một viên tướng không cầu ban thưởng! Đại Thọ. Chuyến vừa rồi tướng quân về xin cầu viện chắc là phải chịu lắm nỗi nhục nhằn. Lại đây bản soái mừng tướng quân một chung.

Tổ Đại Thọ đảo mắt nói:

https://thuviensach.vn

- Bẩm đại soái! Chúng ta ở vào tình thế trong ngoài kiềm chế lẫn nhau thì tiền phương còn đánh giặc làm sao được! Xin đại soái làm tấu chương cho phi kỵ chạy tám trăm dặm cung thỉnh đức Hoàng thượng hạ sát chú cháu họ Mao để quân dân được hả dạ.

Viên Sùng Hoán vỗ tay nói:

- Đại Thọ say rồi!

Tổ Đại Thọ lớn tiếng:

- Tiểu tướng uống ngàn chung cũng không say. Nhưng bá quan văn võ trong triều đều say hết, một mình đại soái tỉnh táo. Đại soái! Đại soái! Đại soái bảo Đại Thọ này đọc sách học lễ mà làm sao trong sử bao nhiêu trung thần đều đi đến kết quả thê thảm? Người ta chỉ muốn để tiếng khen cho hậu thế thôi ư? Đại soái!

Chẳng lẽ chúng ta không tự biến cải được vận mệnh cho mình?

Y càng nói càng hăng. Cứ tọa không khỏi động dung.

Viên Sùng Hoán hô:

- Đại Tân! Đỡ y vào nghỉ đi.

La Đại Tân tiến lại toan dắt đi, Tổ Đại Thọ vẫn cãi là mình tỉnh táo. Đột nhiên y không chống được nữa nằm phục xuống bàn. La Đại Tân đỡ y vào nội thất trong soái phủ. Lát sau có tiếng khóc lóc uất ức vọng ra.

Nguyên Tổ Đại Thọ vâng lệnh trở về Bắc Kinh xin mua Hồng y đại pháo, phải chịu bao nhiêu nhục nhằn, nhưng y nhớ lời Viên đại soái ở tiền phương dặn dò, lại quan tâm đến sự tồn vong của ba quân mà phải vuốt giận. Có lúc chịu không nổi, y phải dùng mũi trủy thủ đâm vào tay cho đau mới bình tĩnh lại được.

Đến khi y mua được đại pháo đem đi thì cánh tay đầy những vết sẹo khiến người không nỡ nhìn vào. Nay y mới có cơ hội thốt ra những nỗi uất hận trong lòng.

Viên Sùng Hoán hiểu rõ tâm ý viên ái tướng này, nghĩ thầm trong bụng:

- Chú cháu họ Mao, nhất là thái độ của Mao Văn Long lại càng khả ố. Sớm muộn gì ta cũng phải làm cho ra lẽ. Thanh Thượng Phương bảo kiếm này chuyên để chém kẻ bất trung, bất nghĩa.

https://thuviensach.vn

Lão đã ngấm ngầm quyết định một đại sự cuối cùng về hồi Minh mạt, đưa đến kết quả hai bên cùng chết. Nhưng đó là việc về sau.

Viên Sùng Hoán không muốn trong cuộc đại hỷ phải buồn phiền, lão lại nâng chung uống rượu vui vẻ. Lam Quân Võ và Du Hữu Lượng thành ra đối tượng để chúng tướng thi đua uống rượu. Cả hai người tửu lượng đều khá lắm. Mỗi người uống cạn đến mấy chục chung.

Đến canh tư các tướng đều say khướt ra về.

Viên Sùng Hoán dắt Du Hữu Lượng vào nội thất nghỉ ngơi.

Du Hữu Lượng nằm trên giường thấy hơi rượu trồi lên, nhưng chàng nội công tinh thâm, vận khí làm tiêu tan men rượu.

Chàng quay lại nhìn Viên đại soái danh vang lừng thiên hạ thì thấy hơi thở lão đã đều đặn. Sau khi vận công, tinh thần lão trở lại như trước.

Lúc này trống cầm canh đã điểm canh tư. Du Hữu Lượng trong ruột rối như mớ bòng bong. Tai chàng văng vẳng tiếng ngựa thét gió vọng đi mỗi lúc một xa, càng tăng thêm nỗi thê lương.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Giả tỷ ngày trước ta không khuyên Quân Võ đi đầu quân thì tấm thân bách chiến của Viên đại soái ngày nay phải thân bại danh liệt. Thế mới biết mọi việc đều có tiền định không thể miễn cưỡng được.

Chàng nhớ tới Nhan Bách Ba, con người tuấn tú, rồi liên tưởng đến Thiệu nữ hiệp phái Hoa Sơn tính tình khả ái. Người cô cũng hao hao giống như đại muội của chàng. Có điều lúc này đại muội của chàng không hiểu sống chết thế nào. Bình sinh chàng đã yêu những người không ở gần bên cạnh, bất giác chàng sinh lòng chán nản.

Sau chàng lại nghĩ tới mình đang mang mối huyết cừu, muốn tự mình xử lý mà công việc hãy còn mênh mang bát ngát, gánh nặng vô cùng, bất giác lòng chàng run lên.

Du Hữu Lượng đang nghĩ vơ nghĩ vẩn, bất giác trời đã tờ mờ sáng, chàng mới ngủ đi.

Khi chàng tỉnh giấc thì mặt trời đã lên cao ba ngũ. Chàng rửa mặt xong từ biệt Viên đại soái.

https://thuviensach.vn

Viên đại soái biết lưu chàng không được, lại bày tiệc tiễn hành. Các tướng cũng đến bồi tiệc.

Sau ba tuần rượu Du Hữu Lượng lại ngỏ lời cáo biệt.

Viên đại soái thân hành tiễn đưa ra mười dặm rồi lấy trong tay áo ra một đạo công văn đưa cho chàng. Đây là mệnh lệnh của đại soái truyền cho quân đội ở dọc đường phải tìm phương tiện cho Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Chuyến này ta ra đi tìm vào những đường tắt, hẻo lánh, không cần dùng đến văn kiện thông hành.

Nhưng chàng thấy đại soái ân cần cũng trân trọng đón lấy công văn rồi cùng các tướng bái biệt.

Chàng thấy các tướng đều lộ vẻ ân cần, tỏ lòng lưu luyến, chàng không dám chần chờ vội vẫy tay chào mọi người rồi giục ngựa ra đi.

Tổ Đại Thọ nhất định đòi tiễn đưa chàng thêm mười dặm. Hai người giao kết mối tình rất tha thiết rồi mới chia tay.

Du Hữu Lượng đi mấy bước quay đầu nhìn lại thấp thoáng còn thấy bóng sau lưng của Tổ Đại Thọ. Chàng không khỏi bâng khuâng cơ hồ không tự chủ được.

Chàng lẩm bẩm:

- Du Hữu Lượng hỡi Du Hữu Lượng! Ngươi thật quá đa tình. Tính cách thâm trầm của ngươi té ra không chịu nổi một đòn. Ngươi cũng là một nhân vật như các hảo nam nhi kia.

Chàng ngơ ngẩn xuất thần một lúc rồi chợt nhớ tới các tướng dưới trướng Viên đại soái đều là những nhân vật trung dũng chính trực. Như vậy bước tiền trình của Quốc gia hãy còn nhiều triển vọng, bất giác chàng phấn khởi tinh thần.

Mặt trời đã xế về tây. Du Hữu Lượng giật cương lẩm bẩm:

- Ta phải đi thôi, nếu còn chần chờ thì không hạ quyết tâm được.

Chàng cho ngựa chạy nhanh, chẳng bao lâu đã vượt qua mấy trái núi. Giang sơn bên ngoài quan ải bao la bát ngát hiện ra trước mắt.

Du Hữu Lượng lại đi một lúc nữa rồi nghĩ thầm trong bụng:

https://thuviensach.vn

- Đại muội đã nói ý trung nhân của y nhà ở chân núi Trường Bạch. Ta đi chuyến này sẽ đến núi Trường Bạch, không chừng gặp được nhiều cơ hội.

Chàng chợt động tâm cơ tự nhủ:

- Trên Thiên Trì ở đỉnh núi Trường Bạch có giống linh man (cá sộp). Chẳng hiểu có chữa được chứng bệnh hay quên cho đại muội chăng?

Chàng không nghĩ gì nữa đi thẳng đến núi Trường Bạch. Vì muốn tìm cô em gái nên không xông pha vào những đường hẻo lánh trong dã, cứ theo đường quan đạo mà tiến. Hàng ngày chàng đi qua những thành lớn trấn nhỏ mà chưa tìm ra được tông tích gì hết. Đại khái hiệu lực bức công văn của Viên đại soái rất lớn.

Những tướng quân thủ thành đối với chàng rất ân cần. Họ hỏi chàng muốn kiếm người thế nào, hình dạng ra sao, để làm văn thư truyền đi các nơi tìm giúp.

Du Hữu Lượng đi theo đường đại lộ, chỗ ăn ngủ đều được chiếu cố một cách rất ân cần, dung quang chàng cũng tươi lên không phải phong trần như trước.

Một hôm chàng đi gần tới chân núi Trường Bạch, hỏi thăm người tiều phu về đường lên Thiên Trì. Chàng thấy đường núi gập ghềnh hiểm trở, đi ngựa không tiện liền tặng ngựa cho người tiều phu, đổi lấy mấy ngày lương khô để một mình lên núi.

Người tiều phu được ngựa cảm ơn chàng khôn xiết.

Khinh công chàng rất cao minh nên đi trên đường núi cũng mau lẹ.

Hôm ấy vào lúc xế chiều, chàng đã vào sâu núi Trường Bạch, liền tìm một nơi sơn động để nghỉ ngơi. Trước động chàng đốt một đống lửa. Ban đêm chỉ nghe tiếng thông reo như sóng cồn cùng tiếng cọp gầm vượn hót. Thỉnh thoảng có con dã thú thấy ánh lửa chạy ra. Còn trên núi tuyệt không một bóng người.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Gã Thiếu Niên Thâm Mưu Viễn Lự

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Ta lên Thiên Trì kiếm được linh man rồi sẽ xuống núi thám thính tin tức Dư công tử thì may có thể tìm ra được manh mối.

Hôm sau chàng tiếp tục đi về phía Thiên Trì. Rừng rợ trên núi Trường Bạch cực kỳ sầm uất, có khu rừng kéo dài hàng trăm dặm, nhìn không thấy ánh mặt trời.

Du Hữu Lượng lên cao ngắm địa thế chọn đường tắt mà đi. Chàng đi đến trưa nghe đỉnh núi có tiếng nước chảy róc rách thì mừng thầm trong bụng. Chàng biết Thiên Trì ở trên đỉnh núi, liền tăng gia cước lực chạy thật nhanh.

Chàng lại đi hơn một giờ nữa rồi đề tụ chân lực nhảy lên ngọn núi, bỗng thấy sáng lòa. Một làn nước biếc hiện ra trước mặt. Đây là Thiên Trì trên núi Trường Bạch cảnh đẹp nổi danh thiên hạ.

Diện tích Thiên Trì rất lớn, địa thế bằng phẳng. Bờ ao đá mọt tai mèo.

Du Hữu Lượng giương mắt nhìn ra xa thấy quần sơn đều ở phía dưới.

Chàng đang trong lòng thoải mái, bỗng nghe sau tảng đá núi ở xa xa có thanh âm dõng dạc cất lên:

- Muội tử! Muội tử thua rồi!

Thanh âm một cô gái đáp lại:

- Cửu ca đã coi trận này từ trước. Cái đó chả có chi là lạ.

Du Hữu Lượng nghe thanh âm cô gái rất quen, liền nín hơi tiến về phía trước.

Chàng đi quanh mấy tảng đá lớn, bỗng trước mặt hiện ra một cây Cô Tùng cao ngất trời. Dưới gốc tùng có một đôi nam nữ thiếu niên. Cô gái

https://thuviensach.vn

mặc quần dài áo trắng, đúng là thiếu nữ mà chàng đã gặp một lần. Lần trước thiếu nữ này mách chàng phương thuốc trị bệnh lãng quên.

Hai người đang ngồi đánh cờ ở dưới gốc cây tùng, để hết tinh thần vào bàn cờ, nên không phát giác ra có người lên đỉnh núi.

Gã thiếu niên có cặp lông mày dài che đôi mắt. Tuy gã không tuấn nhã cho lắm, nhưng có khí thế trấn áp kẻ khác.

Thiếu niên cười khanh khách nói:

- Thua là thua, được là được. Nói lắm chỉ tổ để cho người ta cười cho. Muội tử! Chúng ta thử đi coi xem con linh man trăm năm đã xuất động chưa?

Du Hữu Lượng nghe hỏi câu này không khỏi chấn động tâm thần.

Thiếu nữ áo trắng đáp:

- Hãy còn sớm. Ca ca! Ca ca đón con cá này đã ba năm mà chưa thấy bóng nó đâu. Thế thì còn chi đáng là hảo hán?

Thiếu niên nói:

- Muội tử thua cờ mà không chịu thua miệng. Muội tử tự xưng là nữ quốc thủ mà cái đó cũng không hiểu ư? Thật đáng tức cười.

Du Hữu Lượng nấp nghe hai anh em đấu khẩu cũng thú, bất giác mỉm cười.

Thiếu nữ áo trắng vẫn không chịu, cãi:

- Tiểu muội tuy thua cờ nhưng đây là thua với Cổ nhân, chứ không phải thua với hạng mãng phu như ca ca thì có chi là hãnh diện?

Thiếu niên nói:

- Cái gì tiền nhân đã thành tựu, mình đều nên học tập. Có thế mới mất công ít mà thu được nhiều kết quả. Việc gì tiền nhân đã lầm lẫn mình nên cẩn thận để khỏi đi vào vết xe đổ.

Thiếu nữ không nhẫn nại được nữa ngắt lời:

- Cây bút thần của Vương Tích Công trước nay không ai phá giải được. Ca ca đừng vội đắc ý. Tô Đông Pha đánh cờ thì phỏng theo thế trận của đối thủ nên không trở thành nhân vật khoáng đạt. Cửu ca! Cửu ca chưa ăn thua gì đâu.

Thiếu niên trầm ngâm một chút rồi đáp:

https://thuviensach.vn

- Muội muội nói cũng có lý. Làm người mà không tự mình sáng chế ra một đường lối thì không thể thành được một tay đại hào kiệt.

Du Hữu Lượng thấy gã thiếu niên vẻ mặt rất nghiêm nghị, dường như được giáo huấn sâu xa, bụng bảo dạ:

- Thiếu niên này còn nhỏ tuổi như vậy mà không một chút cuồng ngạo, lại nhất tâm phục thiện. Đúng là một nhân vật hiếm có. Đôi huynh muội nhà này đúng là con rồng trong loài người.

Bạch Y Nữ nói:

- Cửu ca hiểu vậy là hay.

Cô thua cờ nét mặt vẫn nhơn nhơn.

Du Hữu Lượng từ thuở nhỏ chịu nền giáo hội của một vị đại thiền sư ở Tây Tạng. Về cờ vây chàng vào hạng rất cao minh, nên không nhịn được, thò đầu ra ngoài gốc cây tùng để ngó coi.

Chàng thấy trên bàn cờ chỉ còn lác đác mấy chục con. Nhiều chỗ trống không có quân. Tuy chàng là tay cờ khá mà không nhìn ra được manh mối, bất giác bụng bảo dạ:

- Chẳng lẽ hai người này kỳ lực cao siêu đến trình độ hiểu được thế cờ chưa tới. Họ còn nhỏ tuổi mà trí tuệ đã cao xa như vậy thì thật là những bậc kỳ tài.

Bỗng nghe thiếu niên cất tiếng hỏi:

- Muội tử! Mình đã thả thủy hương đến một giờ rồi mà sao chưa thấy động tĩnh gì. Hay là muội muội tính lầm?

Bạch Y Nữ cười khì khì đáp:

- Cửu ca không tin tiểu muội thì hãy tự mình tìm lấy biện pháp.

Gã thiếu niên năn nỉ:

- Hảo muội tử! Chỉ mong sao bắt được con linh man trăm năm rồi muội muội muốn gì Cửu ca cũng chịu hết.

Bạch Y Nữ thè lưỡi ra đáp:

- Chỉ cần Cửu ca mở miệng... lộ hai hàm răng bạc là muốn cái gì mà chẳng được?

Thiếu niên nhún vai đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng mải để ý vào bàn cờ nên chưa nghe rõ câu chuyện của hai người.

Chàng dòm ngó hồi lâu rồi đột nhiên tỉnh ngộ, trong lòng rất khoan khoái, cười thầm nghĩ bụng:

- Mình thật là hồ đồ! Thế cờ này đúng là "Đặng Ngải khai Thục phổ" đã bày thành cờ thế thì những tay cao thủ trong thiên hạ giỏi đến đâu cũng phải thua đến chín con rưỡi. Không trách cả hai người đều dừng lại không đi nữa.

Nguyên thế cờ "Đặng Ngải khai Thục phổ" do tay đại quốc thủ thời trung điệp nhà Đường là Vương Tích Tân bày ra. Mấy trăm năm nay đã có rất nhiều tay cao thủ hết lòng nghiên cứu, chỉ cần thua ít hơn số chín con rưỡi mà không được.

Đây là một thế cờ tuyệt đại, những người đánh cờ ai cũng hiểu đoạn thần thoại này.

Thiếu niên chờ một lúc nữa, đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Muội muội! Muội muội nghĩ gì mà ngẩn người ra thế?

Bạch Y Nữ hỏi lại:

- Cửu ca! Con linh man trăm năm có thật đối với Cửu ca là vật trọng yếu không?

Thiếu niên vui mừng hớn hở đáp:

- Dĩ nhiên là cần lắm. Huyết nhục toàn thân con linh man trăm năm là vật rất hiếm có. Máu có thể làm cho xương mục mọc da thịt. Thịt nó ăn vào khiến cho thân thể nhẹ nhàng, võ nghệ tăng lên gấp bội. Xương sống nó có thể dùng làm thứ binh khí chặt vật rắn đến đâu cũng đứt. Những bảo kiếm như Can Tương, Mạc Gia cũng không làm cho nó sứt mẻ được.

Gã nói bằng một giọng rất dõng dạc.

Bạch Y Nữ lại hỏi:

- Cửu ca! Tiểu muội đưa cả cho Cửu ca không đòi gì hết chỉ xin một chung máu nó được không?

Thiếu niên hỏi lại:

- Muội tử! Muội muội lấy cái đó làm chi? Ta hiểu rồi! Tìm sông sen ở Tuyết Sơn hòa với máu cá man để làm thuốc thay đổi sắc mặt rất tốt. Ha

https://thuviensach.vn

ha! Muội muội đã diêm dúa lắm rồi, hà tất còn phải dùng đồ trang sức để người ta chê rằng vẽ rắn thêm chân.

Bạch Y Nữ hậm hực nói:

- Không phải thế đâu. Này Cửu ca! Cửu ca có cho hay không?

Thiếu niên đáp:

- Muội muội cùng ta hợp tác làm ăn, có lý nào mình ta nuốt cả. Chúng ta chia nhau mỗi người một nửa được không?

Bạch Y Nữ cả mừng đáp:

- Thế thì Cửu ca tốt quá!

Thiếu niên nói:

- Được nghe một câu tử tế của muội muội thật không phải chuyện dễ dàng.

Chẳng hiểu máu cá man có được một chén không?

Du Hữu Lượng đứng bên mừng thầm nghĩ bụng:

- Nếu cô này bắt được linh man, ta sẽ xuất hiện năn nỉ cô, chắc cô phải mềm lòng mà chia cho ta một chút cũng chưa biết chừng.

Đột nhiên trên trời mây kéo ùn ùn, che lấp vừng thái dương. Bạch Y Nữ ngửng trông đám mây trắng trên trời nhẹ buông tiếng thở dài, khẽ cất tiếng ngâm:

Nếu mình đổi lấy trời Họa chăng mới hiểu nhớ người khôn khuây.

Thiếu niên cười hỏi:

- Muội muội có ý trung nhân rồi ư? Thú quá nhỉ?

Bạch Y Nữ tức mình hỏi:

- Cái gì mà thú quá nhỉ? Cửu ca! Chuyến này Cửu ca vào Trung Nguyên đã phá bao nhiêu cô gái rồi?

Thiếu niên cười ha hả đáp:

- Không nhiều đâu! Không nhiều đâu! Các cô gái trong thiên hạ đều thế cả.

Bạch Y Nữ trầm giọng hỏi:

- Đều thế cả là nghĩa làm sao?

Thiếu niên đáp:

https://thuviensach.vn

- Đều khó hiểu lắm. Lúc thì lạnh như băng sương, lúc thì say mê điên đảo.

Chuyến này ta làm quen với một cô gái. Cô không đòi gì hết. Vàng bạc châu báu cũng không thèm ngó tới.

Muội muội! Muội muội có biết cô ta muốn gì không?

Bạch Y Nữ buột miệng hỏi lại:

- Y muốn gì?

Thiếu niên nhơn nhơn đắc ý trỏ vào trước ngực đáp:

- Cô đòi trái tim này. Ha ha! Như thế thì còn làm sao được? Ta thấy tình thế bất diệu đành phải bỏ đi. Trên đời còn có đàn bà không thích hư vinh thì thật là kỳ!

Cửu ca chạy khắp thiên hạ, coi người đã nhiều...

Gã vừa nói vừa phát giác ra thần sắc Bạch Y Nữ có điều bất mãn, gã chợt nhớ ra cô cũng là con gái, sao gã lại nói càn rỡ trước mặt cô? Nhất là lúc này gã đang có điều cầu khẩn cô. Trong lúc nhất thời gã không biết làm thế nào, liền bật lên mấy tiếng cười khanh khách để lấp liếm.

Du Hữu Lượng nghe hai người nói chuyện cũng thấy vui vui. Chàng cười thầm nghĩ bụng:

- Cặp huynh muội này thật là kỳ. Người anh chẳng nghiêm trang chút nào, chỉ nhìn ánh mắt cô em để hành động. Coi gã tướng mạo đường đường mà ăn nói bất luân bất loạn, chẳng ra làm sao.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe trong ao có tiếng kêu "uôm uôm".

Thiếu nữ khẽ nói:

- Cửu ca! Linh man ra khỏi động rồi. Nó mà trồi khỏi mặt nước là nhất định lên bờ chuồn vào khe đá. Nó chịu đựng khí nóng của thủy hương không nổi cần mượn địa khí để khôi phục trạng thái. Phải nhớ đừng đụng tay vào nó. Giống này hễ chạm phải người là chết liền, không còn công hiệu gì nữa.

Thiếu niên không ngớt gật đầu, nghiêm nghị chờ đợi.

Bạch Y Nữ lại dặn:

- Nghe tiếng kêu của con linh man này thì nó đã được hơn trăm tuổi. Nó còn linh nghiệm hơn chúng ta tưởng. Vậy Cửu ca phải cẩn thận lắm mới

https://thuviensach.vn

được.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, tiếng kêu càng vang dội hơn.

Đột nhiên sóng nước rung động, ánh ngân quang lấp loáng. Thiếu niên và thiếu nữ song song tay cầm chậu bạch ngọc nhảy vọt lại đó.

Ánh bạch quang ngừng lại trên không một chút rồi bay về mé hữu.

Du Hữu Lượng thấy ánh ngân quang trên đầu rất thịnh, chàng không kịp suy nghĩ gì nữa vươn tay ra chụp.

Thiếu niên và thiếu nữ không ngờ có người mai phục gần đó mà chưa phát giác. Hai người còn đang ngơ ngác thì con linh man sắc trắng kia co mình lại lướt vào mặt Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng không ngờ vật này ở trên không mà di chuyển phương hướng được mấy lần. Chàng không còn đường né tránh, nhưng là tay võ học đại hành gia.

Gặp lúc cấp bách, chàng há miệng ra cắn. Bỗng ngửi thấy mùi thanh hương, chàng đã cắn đúng nó rồi.

Thiếu niên chỉ trố mắt ra mà nhìn chứ không nói gì.

Thiếu nữ lớn tiếng hô:

- Hút mau đi! Hút mau đi!

Du Hữu Lượng trong lòng rất phục tài thiếu nữ, chàng không nghĩ ngợi gì nữa, ngưng tụ chân khí hút thật mạnh. Chàng cảm thấy buốt răng. Đầu óc muốn hôn mê, nhưng chỉ choáng váng một chút.

Máu con linh man ít quá, Du Hữu Lượng chỉ hút hai cái đã hết sạch, miệng chàng ngậm máu mà không dám nuốt xuống.

Thiếu nữ lại la lên:

- Nuốt xuống mau rồi vận công!

Du Hữu Lượng theo lời nuốt xuống. Con linh man sắc bạc tuột khỏi mình chàng rớt xuống đất. Nó chỉ dài chừng thước rưỡi.

Máu nó vào bụng rồi, Du Hữu Lượng cảm thấy toàn thân phát nóng, chân khí bành trướng như muốn nổ cả người.

Chàng là người biết nhiều hiểu rộng liền ngồi phệt xuống đất, vận khí hành công.

https://thuviensach.vn

Thiếu niên giậm chân thở dài nói:

- Thế là xong rồi! Thế là xong rồi!

Gã thấy nét mặt thiếu nữ đầy vẻ vui mừng hớn hở, lại càng tức giận, liền nhìn cô khẽ hỏi:

- Muội muội! Muội muội muốn cho kẻ tục tử uống bảo huyết của con linh man, há chẳng hỏng bét ư?

Thiếu nữ không trả lời. Cô đứng bên Du Hữu Lượng, miệng cười tươi như hoa.

Cô nhìn thấy mặt chàng lúc trắng bạch lúc hồng hào, tỏ ra tinh thần bão mãn. Bây giờ chàng nhắm mắt điều dưỡng, tư thế vững vàng như núi, bất giác cô ngẩn người ra.

Thiếu niên miệng không ngớt lảm nhảm:

- Sau năm năm nữa ở Trung Nguyên sẽ có một tay đại cao thủ. Muội muội!

Chúng ta không được hưởng báu vật thì thôi, sao lại để cho y được tiện nghi?

Gã trầm ngâm một lúc rồi từ từ bước tới gần Du Hữu Lượng.

Thiếu nữ đột nhiên biến sắc trầm giọng nói:

- Cửu ca! Nếu Cửu ca có dị tâm thì tình huynh muội giữa chúng ta lập tức bị chặt đứt.

Thiếu niên sửng sốt một chút rồi cười ha hả hỏi:

- Muội muội! Y là ý trung nhân của muội muội hay sao?

Bạch Y Nữ không thẹn thùng gì gật đầu hỏi lại:

- Phải thì làm sao?

Thiếu niên đã thấy cô sinh lòng cảnh giới, biết là khó bề hạ thủ. Gã liền nổi lên tràng cười ha hả không ngớt.

Thiếu nữ cũng mặc kệ gã, không hỏi gì đến.

Tiếng cười của thiếu niên mỗi lúc một lên cao tưởng chừng nát đá tan vàng.

Bạch Y Nữ hoa dung thất sắc toan cất tiếng ngăn cản thì thấy Du Hữu Lượng lẳng lặng đứng lên, nét mặt vẫn bình thản tỏ ra cao thâm khôn lường.

https://thuviensach.vn

Thiếu niên kinh hãi nghĩ bụng:

- Người này công phu rất thâm hậu. Y vận chân khí tùy theo ý muốn, lại được uống máu con linh man thì khác nào hổ thêm cánh. Nếu y không uống huyết con linh man, liệu ta có thể đả bại được y chăng?

Gã nghĩ tới đây ngấm ngầm kinh hãi. Vừa rồi gã thấy Du Hữu Lượng đã phô trương một chút thân thủ, tuy biết võ công chàng không phải tầm thường, nhưng không ngờ chàng lại là một cao thủ nội gia đến trình độ này.

Thiếu niên bản tính thâm độc. Gã vẫn giữ vẻ thản nhiên tươi cười nói:

- Cung hỷ huynh đài! Môn Vạn lưu quy tông đó đối với huynh đài không còn xa nữa.

Du Hữu Lượng đáp:

- Không dám! Không dám!

Thiếu nữ hoan hô nói:

- Té ra tiểu muội đã kiếm man huyết cho công tử uống. Thế mới biết bảo vật của trời đất đã có chủ tiền định tự trước rồi.

Thiếu nữ tuy là người lãng mạn, không theo thói nữ nhi, nhưng cô nghĩ lại dù sao mình cũng là một cô gái, đâu có thể muốn nói gì thì nói?

Cô liền dừng lại.

Thiếu niên nói:

- Huynh đài lại đây! Chúng ta là người một nhà. Man huyết tuy hết rồi, nhưng thịt nó cũng quý lắm. Ba người chúng ta cùng ăn.

Gã móc lấy con dao bằng ngọc lóc thịt cá man ra rồi thu xương bỏ vào túi.

Thịt cá chia làm ba phần, dành cho Du Hữu Lượng nhiều hơn hết.

Gã há miệng bỏ phần thịt của mình vào, nuốt xuống bụng.

Du Hữu Lượng còn đang ngần ngừ thì thấy luồng nhãn quang ôn nhu chiếu lại. Bạch Y Nữ nói:

- Công tử ăn đi. Thịt cá man không để được. Để lâu thành vô hiệu. Tiểu muội đã biết tâm sự của công tử rồi. Trong Thiên Trì này chưa chắc đã phải chỉ có một con linh man.

Du Hữu Lượng trong lòng rất cảm kích. Chàng lại là người túc trí đa mưu, biết là thiếu nữ nói thật, liền ăn ngay.

https://thuviensach.vn

Thiếu niên nét mặt đầy vẻ vui tươi nói:

- Phong độ của huynh đài có chỗ hơn người. Tiểu đệ mới gặp lần đầu đã coi như tình cố cựu. Chúng ta nên kết bạn với nhau.

Du Hữu Lượng nở một nụ cười khiêm tốn để đáp lại.

Thiếu niên hỏi ngay:

- Xin huynh đài cho biết cao tính đại danh được chăng?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tiểu đệ là Du Hữu Lượng.

Thiếu niên nắm chặt tay chàng. Vẻ mặt gã tỏ ra lấy làm tiếc vì gặp nhau quá muộn.

Du Hữu Lượng từ thuở nhỏ đã luyện thành tuyệt kỹ coi người, nên chàng thấy thần sắc thiếu niên đã hiểu bụng gã rồi. Chàng cũng làm bộ hoan hỷ nói:

- Huynh đài và lệnh muội quả là những thiếu niên anh kiệt, chẳng những học đủ năm se, mà võ công cũng kinh người. Tiểu đệ khâm phục vô cùng.

Hai người hàn huyên mấy lời đều ra chiều thỏa mãn.

Bạch Y Nữ cũng cao hứng cười nói:

- Cửu ca! Thế là nay Cửu ca đã kiếm được bạn tri kỷ rồi.

Thiếu niên cười nói:

- Muội muội coi người còn lầm sao được? Du huynh quả là rồng phượng trong loài người. Y đi tới đâu dương danh tới đó. Chúng ta cũng được thơm lây.

Lúc gã nói, mắt chú ý nhìn Du Hữu Lượng, thấy chàng thoáng qua vẻ mặt phức tạp. Tuy chỉ trong nháy mắt mà gã cũng nhìn rõ.

Bạch Y Nữ nói:

- Giống linh man này mười năm mới lớn lên được một tấc. Con linh man chúng ta bắt được bữa nay dài đến thước rưỡi. Thế là nó thọ hơn hai giáp rồi.

Thiếu niên hỏi:

- Khó gặp dịp Du huynh ra ngoài quan ải. Tiểu đệ mời Du huynh đến tệ giá ở chơi một tháng. Anh em mình du ngoạn sơn thủy, luận kiếm đàm thư, há chẳng là những sự khoái lạc trong đời người?

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng từ chối đáp:

- Tiểu đệ còn có việc gấp phải làm, không dám quấy nhiễu huynh đài.

Thiếu niên cũng không miễn cưỡng. Gã kiếm những chuyện vui thú ở ngoài quan ải để nói cho Du Hữu Lượng nghe.

Du Hữu Lượng cũng lấy làm thú vị.

Thiếu nữ thấy hai người trò chuyện ý hợp tâm đầu, co không xen vào chỉ ngồi bên nghe.

Thời giờ thấm thoát. Vừng thái dương đã lẩn về tây. Ánh huỳnh hôn chiếu xuống làn sóng biếc dưới Thiên Trì thành ra cảnh sắc rất ngoạn mục.

Thiếu niên nói:

- Phong cảnh Thiên Trì đẹp nhất vào lúc huỳnh hôn. Đẹp thì đẹp thật những chỉ trong giây lát đã biến mất. Đời người cũng ngắn ngủi như vậy. Lúc còn nhỏ nhãn giới rất cao xa mà kết quả không làm nên một việc. Anh hùng thương thân tuổi già, vội nắm thời cơ. Chúng ta nên làm thành một sự nghiệp gì mới phải. Du huynh nghĩ sao?

Du Hữu Lượng gật đầu đáp:

- Lời nói của huynh đài quả là kim ngọc lương ngôn. Tiểu đệ xin ghi lòng tạc dạ để làm phương châm tiến bước.

Thiếu niên nói:

- Không dám! Không dám!

Gã tưởng Du Hữu Lượng cũng hỏi tên họ mình, không ngờ chàng vẫn lờ đi chưa nhắc tới.

Bóng huỳnh hôn chỉ thấp thoáng trong nháy mắt, bầu trời dần dần biến thành ảm đảm.

Thiếu niên là người thâm mưu viễn lự, hoài bão chí lớn. Gã biết Du Hữu Lượng công lực phi thường mà không thể hạ thủ trừ khử được thì đành kết nạp để sau này sử dụng.

Gã ngó chiều trời nói:

- Du huynh đã có việc gấp, tiểu đệ không dám giữ lâu. Chúng ta tuy gặp nhau lần đầu mà chẳng khác tình cố cựu. Hậu hội còn nhiều, ước mong Du huynh trân trọng. Huynh muội tiểu đệ xin cáo từ.

Du Hữu Lượng đáp:

https://thuviensach.vn

- Đa tạ mỹ ý của huynh đài. Tiểu đệ xong việc rồi sẽ đến ngoài quan ải cùng huynh đài tự sự.

Thiếu niên liếc mắt nhìn Bạch Y Nữ thì thấy cô lộ vẻ quyến luyến không nỡ rời tay. Gã hiểu tính cách của cô em lãng mãn, mà lúc này cô lộ vẻ bần thần thì biết là cô đã có thâm tình với Du Hữu Lượng, liền mỉm cười nói:

- Tiểu đệ còn có điều thỉnh cầu là cô em đây muốn đi đông du một chuyến.

Không hiểu Du huynh có thay mặt tiểu đệ chiếu cố cho y được chăng?

Du Hữu Lượng liếc mắt nhìn Bạch Y Nữ thấy cô đầy vẻ khát vọng liền đáp:

- Cái đó dĩ nhiên tiểu đệ phải phụ trách.

Bạch Y Nữ lộ vẻ cảm kích liếc mắt nhìn thiếu niên.

Thiếu niên đột nhiên lấy trong bọc ra một tấm ngân phiếu đưa cho Du Hữu Lượng nói:

- Một chút nhỏ mọn này không đủ lòng thành kính. Du huynh là cao nhân nhã sĩ, phúc phận không phải tầm thường. Xá muội hãy còn ngây thơ dại dột. Ha ha...

Du Hữu Lượng cũng không khách sáo gì nữa. Chàng đón lấy tấm ngân phiếu, liếc mắt nhìn không khỏi kinh hãi. Nguyên đây là một tấm ngân phiếu của nhà ngân hàng tại Bắc Kinh để đổi lấy năm vạn bạch ngân.

Thiếu nữ nhìn huynh trưởng muốn nói lại thôi.

Thiếu niên cười ha hả nói:

- Muội muội cứ yên lòng. Việc nhà đã có Đa Nhĩ Cổn này lo liệu. Muội muội còn lo gì nữa?

Gã lỡ miệng bảo tên mình muốn nói nhanh để lấp liếm, nhưng Du Hữu Lượng đã nghe rõ rồi. Chàng chấn động tâm thần, cơ hồ không tin ở tai mình. Nhưng chàng vẫn giữ vẻ thản nhiên, nhìn thiếu niên từ biệt.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Trong Tửu Lâu Nghe Tin Ngoại Tổ

Thiếu niên nắm chặt hai tay Du Hữu Lượng nói:

- Mong rằng Du huynh hết sức trân trọng.

Du Hữu Lượng thấy khóe mắt gã đầy vẻ thành khẩn, chẳng khác gì các tướng ở Viên quân lúc từ biệt chàng. Chàng càng sợ run nghĩ thầm:

- Lòng người thật nham hiểm không biết đến đâu mà lường!

Đối với gã thiếu niên chàng càng thêm phần thận trọng.

Sau khi ân cần từ biệt thiếu niên, Du Hữu Lượng cùng Bạch Y Nữ xuống núi ra đi.

Bạch Y Nữ đã thuộc hết đường ngang ngõ tắt trên núi Trường Bạch, liền dẫn Du Hữu Lượng đi theo ngả đường ngắn nhất.

Trong lòng mỗi người đi theo ý nghĩ riêng, không ai nói câu gì.

Hai người lặng lẽ cất bước dưới ánh trăng soi. Ngọn gió đêm quạt vào mặt mát rượi.

Du Hữu Lượng bụng bảo dạ:

- Ta từng nghe Đa Nhĩ Cổn là một thiếu niên hào kiệt ở Mãn Châu, tài năng xuất chúng. Gã được coi như một cây cột chống trời của Hoàng Thái Cực. Gã này chí khí to lớn, tâm tư thận mật. Sau này tất gã thành mối đại hoạn cho triều đình ta ở Trung Nguyên.

Thiếu nữ lẳng lặng đi hồi lâu. Sau nàng không nhẫn nại được nữa liền lên tiếng trước:

- Này! Du... Du công tử! Công tử đã kiếm được con sâm vương ngàn năm chưa?

Du Hữu Lượng lắc đầu đáp:

- Tại hạ đã nắm được vào tay nhưng rồi nó lại trốn mất.

https://thuviensach.vn

Thiếu nữ hỏi:

- Phải chăng công tử đã dùng bàn tay chụp lấy nó?

Du Hữu Lượng nghĩ tới lần trước đã thừa cơ sang đoạt sâm vương, tình hình bữa trước cũng chẳng khác bữa nay mấy, nhưng không được may mắn như bữa nay, chàng không khỏi nhăn nhó cười nói:

- Cô nương thật là người thông tuệ. Chắc Thượng Đế muốn phạt tại hạ ngồi dưng ăn phần, nên không để sâm vương lọt vào tay một cách dễ dàng.

Rồi chàng đem màn kịch đêm trước thuật lại cho Bạch Y Nữ nghe.

Bạch Y Nữ ủa một tiếng rồi nói:

- Tiểu muội tưởng công tử kiếm được sâm vương rồi mới lên núi Trường Bạch bắt linh man. Công tử chẳng hiểu gì thì lại mấy phen tự nhiên mà gặp. Ha ha!

Tệ Cửu ca nói đúng lắm. Thật là... thật là...

Du Hữu Lượng thấy cô vừa nói vừa cười, thái độ rất ngây thơ. Chàng động tâm, giả vờ hỏi:

- Cô nương bảo thật là... làm sao?

Bạch Y Nữ khịt mũi đáp:

- Chà! Công tử tự biết rồi.

Du Hữu Lượng nói:

- Kẻ khù khờ lại được nhiều hạnh phúc đưa tới. Bây giờ xuống núi Trường Bạch vào tới thị trấn nhiệt náo, không hiểu còn bao nhiêu người tức chết đi được.

Bạch Y Nữ hỏi:

- Tại sao vậy?

Du Hữu Lượng cười đáp:

- Có cô nương là người đẹp như hoa đi theo, chắc người ta bảo mèo mù vớ được cá rán, hay cóc ghẻ ăn thịt ngỗng trời... rồi họ la trời không mắt khiến cho người đời tức chết đi được.

Bạch Y Nữ thẹn đỏ mặt lên nhưng trong lòng rất cao hứng hỏi:

- Thế thì nguy hiểm cho chàng ngốc lắm phải không?

Du Hữu Lượng cười đáp:

https://thuviensach.vn

- Đúng thế! Nếu họ xúm vào tấn công thì thật là bất diệu. Chàng ngốc được hưởng nhiều diễm phúc thì có mất dạng cũng cam tâm mà chết ở dưới gốc mẫu đơn. Ha ha...

Chàng nói câu sau cùng nhận thấy có điều sơ ý liền quay lại ngó Bạch Y Nữ thì thấy cô lông mày rủ xuống, ngây người ra mà nghe. Chàng kinh hãi nghĩ thầm:

- Ta nói đùa thế là quá đáng. Thật là quá đáng!

Lòng chàng run lên vì tự biết mình mỗi lúc một xích gần vào thiếu nữ và đã giở giọng lém lảu với cô.

Bạch Y Nữ nói:

- Công tử nói hay quá. Không trách Cửu ca khoái công tử lắm.

Du Hữu Lượng cảm thấy lời nói của thiếu nữ càng thêm thân cận, bất giác tự trách:

- Du Hữu Lượng hỡi Du Hữu Lượng! Người lừa gạt người ta nhiều rồi, nhưng lừa gạt thiếu nữ khả ái này thì không nên.

Chàng liền lẳng lặng im tiếng. Hai người lại tăng gia cước lực đi nhanh một hồi.

Bạch Y Nữ nhìn địa thế rồi nói:

- Đến lúc trời sáng thì chúng ta xuống tới chân núi.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Ban đêm đi đường vừa tĩnh mịch vừa mát mẻ hơn ban ngày. Đến ngày cô nương lại vào trong quan ải, lần trước ngắm cảnh chưa đã ư?

Bạch Y Nữ đưa mắt ngó Du Hữu Lượng. Chàng vội nhìn về phía trước. Sau một lúc mới nghe nàng cất tiếng hỏi:

- Du công tử! Lệnh muội hiện giờ ở đâu!

Du Hữu Lượng thở dài đáp:

- Lần trước tại hạ đi đoạt sâm vương, để y ở trong sơn động. Sâm vương chẳng lấy được, muội tử lại mất tích. Hiện giờ y sống chết chưa hay. Hỡi ơi! Một lời không nói hết được.

Bạch Y Nữ cất giọng ôn nhu an ủi:

- Không sao đâu. Khí vận của lệnh muội rất tốt, nhất định phùng hung hóa cát.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng sửng sốt nói:

- Té ra cô nương chẳng những tinh thông y đạo, mà tướng thuật cũng cao minh, thật khiến cho người ta cũng phải khâm phục.

Bạch Y Nữ nói:

- Y bốc hay tướng thuật đối với người bàng quang mới rõ. Còn coi những việc đã liên can đến mình, không khỏi thiên lệch, nên không linh nghiệm được.

Du Hữu Lượng gật đầu khen là cao kiến.

Bạch Y Nữ lại nói:

- Xưa Tôn Võ theo Quỷ Cốc tiên sư. Quỷ Cốc là ông tổ về bói toán trong thiên hạ, vậy đệ tử của tiên sinh đâu phải hạng kém cỏi mà cũng không thể tìm được hạnh phúc cho mình. Kết quả Tôn Võ bị chặt chân. Thế mới biết người tính không bằng trời định.

Du Hữu Lượng bình sinh rất thích học hỏi. Người khác giỏi hơn chàng điều gì chẳng những chàng không ghen ghét mà còn nhất tâm cầu giáo. Đó là một ưu điểm lớn của trời ban cho, trong muôn ngàn người khó tìm được một.

Chàng không ngớt nhìn Bạch Y Nữ cầu giáo. Bạch Y Nữ cho rằng chàng thích thú về bói toán, liền kể ra những thiên cố sự và đề cập đến những sự ảo diệu bên trong. Nhưng bói dịch là một môn học rất tinh thâm, Du Hữu Lượng lắng tai nghe như hiểu như không, miệng vâng vâng, dạ dạ. Chàng thấy thiếu nữ thành thật với mình, trong lòng rất cảm kích, những ý nghĩ đề phòng dần dần tiêu tan.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện thành ra chậm lại.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm trong bụng:

- Đêm dài dằng dặc, nếu không có cô này trò chuyện thì ta buồn đến chết.

Đêm đã hầu tàn. Các chòm sao dần dần lặn về phía tây.

Bạch Y Nữ học vấn rộng rãi, giọng nói lại ngọt ngào khiến người nghe quên cả mệt nhọc. Người nàng tiết ra mùi hương thoang thoảng làm cho kẻ sóng vai tinh thần rất thư thái.

Du Hữu Lượng tự nhủ:

https://thuviensach.vn

- Cô này ở Vương tộc nhà Mãn Thanh, nhưng Hán học rất sâu rộng. Ta là kẻ thư sinh đi khảo thí thật không đáng giá một đồng. Đời sinh ra con người thông minh tài trí, bất cứ để ở địa phương nào cũng siêu quần xuất chúng.

Hai người đi đến lúc trời sáng thì xuống tới đường lớn. Những nhà nông cần cù đã bắt đầu xuống ruộng canh tác.

Hai người lại đi hơn một giờ nữa, mặt trời đã mọc cao, chợt gặp một tòa thị trấn, liền vào ăn cơm. Thiếu nữ kiếm một khách sạn sạch sẽ, mướn hai phòng để vào nghỉ ngơi.

Hai người nói chuyện suốt đêm nên nằm xuống đã ngủ ngay. Khi tỉnh dậy, Du Hữu Lượng nghe có tiếng gõ cửa. Chàng rửa mặt thật lẹ rồi ra mở thì thấy Bạch Y Nữ bữa nay đổi mặc bộ áo chẽn màu lục, coi rất lanh lẹn.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Cô nương vội lên đường phải không?

Thiếu nữ cười hì hì đáp:

- Công tử thử xem bây giờ là bao giờ? Công tử ngủ chưa đủ chăng?

Du Hữu Lượng mở cửa sổ trông chiều trời thì đã quá ngọ, liền nói:

- Tệ muội bảo đi kiếm một người ở dưới chân núi Trường Bạch. Tại hạ muốn ở đây chờ mấy bữa. Nếu cô nương có việc thì cứ đi trước.

Thiếu nữ hậm hực hỏi:

- Phải chăng công tử đã biết còn giả vờ hỏi?

Cô quay mặt đi không muốn lý gì đến chàng nữa.

Du Hữu Lượng liền năn nỉ:

- Hảo cô nương! Cô đừng nóng giận nữa. Chúng ta cũng nên đi tế miếu Ngũ Tạng.

Thiếu nữ phì cười nói:

- Công tử thật là lắm trò! Nếu còn trêu tức thì tiểu muội không hỏi gì đến nữa.

Du Hữu Lượng nói:

- Không dám! Không dám!

Trong lòng ngấm ngầm cảnh giác:

https://thuviensach.vn

- Tính người Thanh rất thẳng thắn. Yêu hay ghét nói huỵch toẹt ra. Mấy bữa nay mình ở với cô phải giữ gìn cẩn thận, không nên để lỡ người và lỡ cả mình.

Chàng là một cao đồ của Đại Thiền Tông ở Tây Tạng, chỉ hít một hơi chân khí là trong lòng bình tĩnh lại, tinh thần thanh sảng, bao nhiêu nỗi yêu ghét đều lắng xuống hết.

Thiếu nữ thấy Du Hữu Lượng trầm ngâm không nói. Cô lại bày chuyện:

- Công tử đi tới núi Trường Bạch, chắc chưa được ăn gì ngon nhưng nhờ được vận hên, Cửu ca là tay khoát đạt thì tội gì hà tiện cho y?

Du Hữu Lượng đang tĩnh trí để phế bỏ tạp niệm trong lòng nên không để ý nghe, chẳng hiểu cô nói gì.

Thiếu nữ lại nói tiếp:

- Bàn tay gấu là một món ăn của núi Trường Bạch nổi danh khắp thiên hạ.

Chúng ta đã qua đây mà không nếm xem, há chẳng đáng tiếc ư?

Du Hữu Lượng nuốt nước miếng đáp:

- Cô nương thật là cao kiến. Bàn tay gấu quả là món ăn ai cũng mơ ước. Tại hạ vừa nghe đến đã thèm thuồng, thành ra có thái độ vô lễ. Xin cô nương lượng thứ cho.

Thiếu nữ toét miệng cười nói:

- Ai mà biết được công tử nói thật hay nói dối. Thôi đừng nhiều lời nữa.

Chúng ta hãy đến Đông Lai Thuận tửu lâu gọi mấy món ăn chơi.

Du Hữu Lượng đáp:

- Cô nương tốt phước có vị ca ca rộng rãi. Người ta suốt năm nhọc mệt cũng chỉ vì kiếm tiền cho đủ một nhà no ấm. Năm vạn lạng bạc này không bao giờ tại hạ dám nghĩ đến, chẳng hiểu giá trị của nó là bao nhiêu.

Thiếu nữ nói:

- Công tử cứ việc tiêu xài. Tiền tài có chi đáng kể? Cho nên người ta có câu trọng nghĩa khinh tài.

Du Hữu Lượng đáp:

- Tuy vậy, nhưng kẻ nghèo cùng như tại hạ phải trọng tiền mới được. Không tiền thì đừng nói đến chuyện ăn tay gấu mà cơm cũng chẳng có nữa.

https://thuviensach.vn

Thiếu nữ hậm hực nói:

- Ý nghĩ của công tử hãy còn tục lắm. Không ai ngờ công tử lại là người đầy mình tanh ngắt hơi đồng. Thế mới biết không thể coi tướng mạo mà đoán người được...

Du Hữu Lượng nhún vai mỉm cười không nói nửa lời.

Thiếu nữ thấy tiếng cười của chàng khinh thế ngạo vật thì vừa thẹn thùng vừa nóng nảy. Cô biến sắc mặt nghĩ thầm:

- Té ra y chọc mình cho vui. Ta... ta...

Cô nghĩ đến chỗ ủy khúc, hằn học trợn mắt nhìn Du Hữu Lượng nói:

- Công tử đi thì đi, không đi thì thôi, sao lắm giọng thế? Không sợ chết xuống Diêm Vương cắt lưỡi ư?

Du Hữu Lượng vội đáp:

- Đi chứ! Đi chứ! Cô nương thuộc hết thị trấn này, xin dẫn đường cho.

Thiếu nữ không nói gì nữa, rảo bước ra cửa.

Du Hữu Lượng theo sau.

Hai người xuyên qua nhà khách ra đường lớn. Ánh tà dương chiếu vào thiếu nữ khiến cho màu lục càng nổi bật lên. Người cô rất xinh đẹp, khách qua đường trông thấy đều lác mắt dừng chân. Ai cũng phải nhìn cô mấy lần.

Thiếu nữ tính tình khoáng đạt, chẳng để ý gì.

Du Hữu Lượng quần áo đã cũ mèm đi với cô chẳng khác kẻ tùy tùng.

Mặt chàng lại nhơn nhơn hý hửng, tựa hồ lấy làm vinh hạnh vô cùng!

Thiếu nữ đi trước thỉnh thoảng quay đầu lại ngó Du Hữu Lượng thì thấy chàng lẽo đẽo theo sau, đối với cô chàng không lộ vẻ gì. Nhưng trong lòng cô vừa giận vừa mừng chẳng hiểu là mùi vị gì.

Đi một lúc nữa tới Đông Lai Thuận Tửu Lầu. Thiếu nữ dừng bước chờ Du Hữu Lượng rồi hai người sóng vai đi lên lầu để tìm chỗ ngồi.

Lên lầu rồi, Du Hữu Lượng ngẫm nghĩ hồi lâu không biết gọi món gì.

Thiếu nữ thấy chàng ra chiều bối rối, trong bụng lại lấy làm thích. Nhưng cô không nỡ để chàng lúng túng mãi liền chấm mấy món trân hào.

Người ta thấy quần áo Du Hữu Lượng có vẻ bần hàn mà thiếu nữ ăn mặc sang trọng, không hiểu hai người này sao lại đi với nhau đều lấy làm kỳ.

https://thuviensach.vn

Thiếu nữ thấy nhà quán không ngớt dòm ngó Du Hữu Lượng, bất giác sa sầm nét mặt. Tiểu nhị vội chạy xuống kêu nhà bếp.

Thiếu nữ hậm hực nhìn Du Hữu Lượng hỏi:

- Này! Sao Công tử không mua áo mới mà mặc? Bọn người phế lợi nhìn công tử hoài... Công tử có thấy không? Tiểu muội rất lấy làm khó chịu.

Du Hữu Lượng gật đầu đáp:

- Cô nương nói phải lắm! Người cũ thì hơn, nhưng áo cần phải thay đổi cho mới.

Thiếu nữ nói:

- Lát nữa ăn cơm xong tiểu muội đưa Công tử đi may áo.

Du Hữu Lượng đáp:

- Trong bọc tại hạ còn một bộ áo màu lam. Lúc trở về khách điếm tại hạ sẽ mặc vào để cô nương khỏi mất mặt. Bộ đó hãy còn khá lắm.

Thiếu nữ xịu mặt xuống hỏi:

- Làm sao mà tiểu muội lại mất mặt?

Du Hữu Lượng nghiêm nghị đáp:

- Chắc người ta bảo cô nương keo kiệt không thưởng tiền may quần áo cho kẻ đi với mình. Há chẳng mất mặt ư?

Thiếu nữ hắng đặng một tiếng rồi nói:

- Vậy cô nương thưởng bộ áo cẩm bào. Tiểu muội sai người đi kêu thợ may tới đây đo cho công tử.

Du Hữu Lượng vội gạt đi:

- Không được đâu! Không được đâu! Tuy người ta thích coi áo đẹp, nhưng tư chất tại hạ hèn kém thì dù có mặc áo gấm giát vàng cũng chỉ là kẻ theo hầu. Ăn mặc như thế chỉ làm trò cười cho thiên hạ mà thôi.

Thiếu nữ không nói gì. Du Hữu Lượng thấy vẻ mặt cô buồn rười rượi dường như trong lòng u uất. Chàng không khỏi hoài nghi chẳng hiểu vị cô nương này đã được cưng chiều hết sức, cô còn điều chi ấm ức?

Bỗng nghe Thiếu nữ giật mình hỏi:

- Du... Du công tử! Tiểu muội muốn yêu cầu công tử một điều được chăng?

Du Hữu Lượng đáp ngay:

https://thuviensach.vn

- Dĩ nhiên là được! Dĩ nhiên là được!

Thiếu nữ khẩn khoản hỏi:

- Tiểu muội yêu cầu công tử đừng nói nhăng nói càn nữa. Công tử... muốn trêu chọc tiểu muội cho vui hay sao? Vì lẽ gì cổng tử biến tính mau như vậy.

Du Hữu Lượng hồi hộp. Chàng nghĩ một lúc rồi hỏi lại:

- Tại hạ biến đổi nhiều rồi ư? Tại hạ có thấy gì đâu?

Thiếu nữ đáp:

- Du công tử! Tiểu muội nói quá lời, công tử miễn trách cho.

Du Hữu Lượng trong lòng rất cảm động. Thế là ở đời lại thêm một người nữa quan tâm đến chàng. Chàng nghĩ thầm:

- Ta mới hai chục tuổi đầu mà bao giờ cũng phải e dè, chỉ lo làm bận lòng người khác là nghĩa làm sao?

Chàng thấy thiếu nữ lộ vẻ không vui liền cười nói:

- Cô nương đừng buồn. Tại hạ phải cái tính gàn giở, thật khó mà thay đổi được.

Thiếu nữ toan nói thì tiểu nhị lục tục đưa thức ăn vào, mà toàn là những món trân hào, mùi thơm ngào ngạt.

Thiếu nữ cầm hồ rượu rót cho Du Hữu Lượng một chung đầy.

Du Hữu Lượng chăm chú nhìn ngón tay cô nhỏ mà dài, nước da trắng mịn như ngọc. Cô cầm hồ rượu trong tay càng tăng thêm vẻ mỹ quan.

Chàng lại nghĩ tới cô đường đường là vương tộc nhà Mãn Thanh mà rót rượu cho mình trong lòng không khỏi hồi hộp.

Thiếu nữ lại tự rót cho mình một chung. Cô ngó Du Hữu Lượng không nói gì.

Chàng vội nâng chung rượu lên nói:

- Chung rượu này tại hạ chúc cô nương vạn sự như ý, thanh xuân bền bỉ.

Thiếu nữ buông một tiếng cười khô khan. Cô uống cạn chung rượu rồi khẽ đáp:

- Đa tạ hảo ý của Du công tử.

Du Hữu Lượng nói:

- Tại hạ cũng đa tạ cô nương ban cho mỹ tửu trân hào.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng gắp một miếng bàn tay gấu chiên bỏ vào miệng thấy thơm tho vô cùng. Chàng biết đây là món ăn do một tay cao thủ trong nhà bếp mới làm được, liền khen không ngớt miệng:

- Núi Trường Bạch này vừa cao vừa hiểm trở. Gấu sinh trưởng ở đây lên núi xuống khe khó khăn nên tay chân nó đầy hơn nơi khác, không trách trong thiên hạ ai cũng thèm món này để uống rượu. Gấu ơi là gấu! Gấu có biết tại sao mà gây nên tai vạ sát thân không?

Thiếu nữ thấy chàng nói thú vị, bật lên tiếng cười khúc khích, suýt nữa phun cả đồ ăn ra. Cô vội đưa tay lên bịt miệng, hồi lâu mới nói:

- Công tử là thánh lém thì còn ai nói cho kịp được nữa?

Du Hữu Lượng mải ăn không rảnh để trả lời. Thiếu nữ thấy thế càng vui dạ.

Cô lựa mấy miếng thanh đạm ngồi ăn.

Du Hữu Lượng ăn nghiến ngấu, trong bụng nghĩ thầm:

- Hay dở gì ta cũng phải tìm cách dời xa cô này, không thì đi kiếm muội tử thêm phần khó khăn, vì việc gì cũng bị trở ngại không được phóng tay mà làm.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy ở đầu cầu thang lầu có hai đại hán đi lên. Cả hai người cùng thân thể hùng tráng, mặt vuông chữ "Quốc" chàng không khỏi khen thầm:

- Thật là một đôi đại hán khí thế bất phàm.

Hai đại hán ngồi xuống kêu tiểu nhị lấy rượu uống.

Một đại hán đảo mắt nhìn khắp tòa tửu lâu thì chỉ thấy Du Hữu Lượng và thiếu nữ là hai nhân vật nam nữ phong tư trang nhã, nói khẽ với đồng bạn:

- Lão tam! Chúng ta ăn no uống say rồi cũng hãy còn sớm. Vào khoảng giữa canh một hãy đi cũng vừa.

Đại hán kia đáp:

- Vụ đó tiểu đệ rất hoài nghi. Nhị ca! Đêm nay phải tìm cho ra chân tướng.

Lão chưởng môn nhân còn sống hay chết sẽ biết rõ. Tiểu đệ cảm thấy trong lòng rất xao xuyến, chăng lúc nào yên dạ.

Nhị ca nói:

https://thuviensach.vn

- Cứ lấy bản lãnh của chưởng môn nhân mà bàn thì trong thiên hạ khó có người hại được lão nhân gia. Vụ này lão tam hơi quá lo xa. Chưởng môn nhân mất tích lâu ngày, nay đột nhiên truyền kiếm lệnh khẩn cấp triệu tập cả hai cánh nhân mã trong toàn phái đêm nay đến hội họp ở Du Sơn Thôn thì nhất định có việc lớn xảy ra! Anh em mình phải bồi dưỡng tinh thần cho đầy đủ để tới đó.

Lão tam thở dài nói:

- Nhị ca! Tiểu đệ rất khâm phục tính tình lạc quan của nhị ca. Bất cứ việc gì nhị ca cũng thản nhiên. Còn tiểu đệ lòng lo ngay ngáy chỉ sợ biến xảy bất thường, khó bề vãn hồi được.

Nhị ca cười khanh khách, lại tống một hớp rượu rồi hỏi:

- Lão Tam! Lúc chúng ta quy đầu Bạch lão tiên sinh đã nói thế nào?

Lão tam đáp:

- Bọn tiểu nhân xin hết lòng phò tá Bạch Lão tiên sinh, dù có phải lên núi đao xuống vạc dầu cũng không lùi bước.

Mặt gã trang nghiêm đầy chính khí khi nói câu này rất có phân lạng.

Nhị ca hỏi:

- Phải rồi! Chỉ mong có người dám âm mưu ám toán đến chưởng môn nhân cho anh em mình một phen liều mạng phải không?

Lão tam đáp:

- Nhị ca nói phải lắm. Phần tử trung nghĩa trong phái rất nhiều. Chắc một số đông cũng có quyết định như anh em mình.

Hai gã nói chuyện nhỏ như tiếng muỗi, nhưng thuật thiên thính địa thị của Du Hữu Lượng rất tinh thâm nghe rõ được hết.

Sau một lúc hai người nâng chung uống rượu. Trong đầu óc Du Hữu Lượng chợt lóe ra một tia sáng. Chàng tự hỏi:

- Bạch Lão Tiên Sinh là ai? Chẳng lẽ là... Ngoại tổ phụ Thương Ưng Bạch Quân Nhất?

Chàng đang ngẫm nghĩ, bỗng ngoài đường phố nổi lên tiếng vó ngựa dồn dập.

Ba người kỵ mã đến trước tửu lâu thì dừng lại.

Du Hữu Lượng định thần nhìn kỹ thấy người này rất quen mặt.

https://thuviensach.vn

Ba người buộc ngựa xong ngửng đầu lên. Du Hữu Lượng giật mình kinh hãi lẩm bẩm:

- Té ra là ba người đó. Lần trước ta sang đoạt sâm vương đã cùng họ đọng thủ. Họ đều ở phái Trường Bạch. Ta tránh đi một chút là hơn.

Chàng ăn gần no rồi toan tìm lời bảo thiếu nữ cùng nhau xuống lầu thì đột nhiên "nhị ca" ngồi bàn gần đó bật lên tiếng hỏi:

- Lão Tam! Ta không muốn chạm trán ba người kia. Chúng ta xuống lầu đi thôi.

Lão Tam lắc đầu đáp:

- Nhị ca! Trong bản phái đang mưu đồ việc đoàn kết, vì sao mình lại để cho họ nói điều thị phi?

Nhị ca trầm ngâm một chút rồi nói:

- Hễ ta thấy mặt ba người này là không khỏi tức mình. Chỉ sợ ngồi lại đây lát nữa lại xảy chuyện gây lộn thì thật không tiện, nên xuống trước đi là hơn.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Ngồi Rỗi Ôn Lại Chuyện Ngày Xưa

Gã toan cất bước thì ba hán tử kia đã vào trong điếm.

Du Hữu Lượng thấy thời cơ cấp bách khẽ bảo thiếu nữ:

- Chúng ta đi lẹ lên! Ba người kia có chuyện xích mích với tại hạ.

Thiếu nữ giương mắt lên hỏi:

- Sợ gì chúng? Bọn chúng biết điều ngồi yên ăn uống thì thôi. Nếu chúng lớn mật dám sinh sự thì đánh một chập cho bõ ghét.

Du Hữu Lượng năn nỉ:

- Hảo cô nương! Tại hạ chẳng muốn động thủ với ba người đó, huống chi mình không địch nổi họ. Chúng ta hãy lánh đi một chút rồi sẽ tính.

Thiếu nữ không phục hỏi:

- Công tử úy thủy úy vỹ như vậy thì sao đáng mặt đại trượng phu?

Tuy ngoài miệng cô nói thế, nhưng trong lòng không nỡ, cô từ từ đứng dậy.

Giữa lúc ấy cầu thang lầu có tiếng bước chân nhộn nhịp. Ba đại hán thong dong đi lên.

Mọi người vừa nhìn thấy nhau, ba đại hán đã biến sắc. Nhưng họ lập tức nhẫn nại nhìn hai hán tử chắp tay nói:

- Lâm nhị ca, Đồ tam ca! Lâu nay không được gặp.

Lâm nhị ca gượng cười, Đồ tam ca vội hô hoán:

- Ba vị huynh trưởng từ Bạch Hà Trang chẳng quản đường xa ngàn dặm tới đây việc trợ. Thật là nghĩa khí ngàn thu. Tiểu đệ rất khâm phục!

Ba đại hán đồng thanh đáp:

- Đồ tam ca dạy quá lời. Chuyện năm trước anh em tiểu đệ trót lỗi lầm. Nay trong phái có việc, khi nào lại không đến liều mạng.

https://thuviensach.vn

Ba người trung khí đầy rẫy đồng thời phát thanh như tiếng chuông đồng.

Lâm nhị ca tính tình khoáng đạt mau lẹ, trong lòng cao hứng nói:

- Tiểu đệ nhận thấy ba vị trong mấy chục năm nay mới được câu này thật đứng đắn. Đúng là kẻ sĩ cách biệt ba ngày đã mỏi mắt trông chờ.

Gã đã vui dạ thì bao nhiêu hờn giận đều bỏ hết, tiếng lại cầm tay vỗ vai rất thân thiết.

Du Hữu Lượng thừa cơ bọn chúng đang hàn huyên, lén lút xuống lầu.

Thiếu nữ vừa tức mình mà chẳng hiểu ra sao, nhưng cũng đi theo chàng. Khi cô nhớ tới mối thù về vụ Du Hữu Lượng đã đoạt sâm vương của ba người thì chàng đi đã xa rồi.

Du Hữu Lượng vừa đi vừa hỏi:

- Không hiểu Du Sơn thôn ở chỗ nào?

Thiếu nữ đáp:

- Ở đây đi về phía Tây chừng mười lăm dặm là tới.

Du Hữu Lượng nói:

- Cô nương biết đường thì hay quá rồi.

Thiếu nữ lạnh lùng hỏi:

- Làm gì mà hay?

Du Hữu Lượng đáp:

- Cô nương không nghe thấy bọn chúng bảo đêm nay ở Du Sơn thôn có cuộc tụ hội đêm? Chúng ta tới đó để coi náo nhiệt.

Thiếu nữ lộ vẻ vui mừng nói:

- Câu này mới đáng mặt nam tử hán. Tiểu muội cứ tưởng công tử nhát như cáy, trái mật chỉ lớn bằng hạt đậu.

Du Hữu Lượng cười đáp:

- Ở trên tửu lầu mà xảy cuộc động thủ thì làm tan tành đồ đạc của người ta.

May mà mình thắng được cũng phải bồi thường tổn hại. Như vậy há chẳng là tự rước lấy phiền não vào mình? Ồ! Tại hạ nhớ ra rồi. Cô nương là người sẵn tiền nên chẳng quan tâm điều đó.

Thiếu nữ thè lưỡi ra nói:

https://thuviensach.vn

- Du công tử! Công tử quả là người đọc sách biết lễ, đâu có như tiểu nữ không được gia giáo, chẳng hiểu đạo lý là gì.

Du Hữu Lượng đáp:

- Không dám Không dám! Cô nương...

Chàng chợt nhớ tới mình nói toàn những câu bông đùa như vậy là vô ý thức, liền dừng lại.

Thiếu nữ nói ngay:

- Úp úp, mở mở, muốn nói lại thôi. Như thế là tâm bất chính. Có điều tiểu muội chẳng muốn truy cứu làm chi chỉ những chuyện vô vị.

Du Hữu Lượng đột nhiên hỏi:

- Lần trước cô nương có đem theo thị vệ cùng võ sĩ. Sao bây giờ chẳng thấy ai hết?

Thiếu nữ đáp:

- Công tử nhớ dai thật. Mấy tên võ sĩ thủ hạ của tiểu muội hai bữa trước đây đã xin nghỉ và bận việc. Không hiểu bọn chúng đi đâu?

Du Hữu Lượng hỏi:

- Cô nương đối đãi với người tốt quá! Bọn họ ăn lộc... của nhà vua, tưởng phải hết lòng tận trung, sao lại tùy tiện ly khai chủ nhân.

Thiếu nữ đáp:

- Mấy người đó võ công rất cao thâm và nghe đâu lại là những nhân vật có tiếng tăm ở ngoài quan ải. Cửu ca của tiểu muội phải mất nhiều tâm lực mới thu phục được họ. Bọn họ đối với tiểu muội nửa là nô bộc nửa là bạn hữu.

Du Hữu Lượng tự hỏi:

- Những anh hùng ở phái Trường Bạch sao lại cam tâm tự hạ như vậy? Họ làm vây cánh cho người Mãn Thanh ư? Chẳng hiểu ngoại công có biết hay không?

Chàng trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Bản lãnh mấy người đó đều khá lắm. Có phải họ ở phái Trường Bạch không?

Thiếu nữ gật đầu đáp:

https://thuviensach.vn

- Đó chính là bọn Tứ đại pháp vương dưới trướng chưởng môn phái Trường Bạch. Ba người này là Phong Lôi Pháp Vương, La Hán Pháp Vương và Thần Lực Pháp Vương.

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần. Tuy chàng lìa nhà từ thủa nhỏ, nhưng sư tôn Đại Thiền Tông ở Tây Tạng biết nhiều hiểu rộng. Bao nhiêu môn phái trong hoàn vũ lão trông rõ như lòng bàn tay, nên chàng cũng biết tên gần hết các môn phái trên chốn giang hồ. Chàng nghĩ trong bụng:

- Tứ Đại Pháp Vương là những tay trợ thủ rất đắc lực cho ngoại công mà ba người này đã quy hàng nhà Thanh thì phái Trường Bạch tan nát rồi ư?

Chàng nghĩ tới đây trong lòng rất xao xuyến và biết là công việc đêm nay không phải giản dị. Chàng liền nhìn thiếu nữ nói:

- Cô nương! Tại hạ có việc muốn thỉnh cầu cô.

Thiếu nữ cười đáp:

- Mấy khi được Du đại công tử nhờ tới. Tiểu nữ nguyện nhảy vào dầu sôi lửa bỏng để báo đền ơn tri ngộ.

Cô nói nửa đùa nửa thật, nét mặt vui mừng hớn hở, ngửng đầu lên nhìn Du Hữu Lượng để chờ chàng ngỏ lời.

Du Hữu Lượng nghiêm nghị nói:

- Câu chuyện đêm nay không chừng có mối quan hệ rất lớn với tại hạ. Chúng ta ở vào tình thế vạn bất đắc dĩ, xin cô nương đừng động thủ.

Thiếu nữ tưởng chàng cầu việc gì khó khăn, không ngờ chàng lại xin mình đừng động thủ. Cô lấy làm thất vọng đáp:

- Công tử tưởng tiểu muội ham đánh nhau lắm chăng? Chẳng cần biết rõ xanh, đỏ, trắng, vàng đã cùng người động thủ hay sao? Hừ! Thật là... có mắt không tròng.

Du Hữu Lượng nói:

- Cô nương là người thông tuệ, tính tình lại ôn nhu thành thật. Tại hạ ngưỡng mộ vô cùng.

Thiếu nữ liếc mắt nhìn thấy chàng nói bằng một giọng rất thành khẩn, trong lòng lại cao hứng, nhưng rồi cô lại bâng khuâng nghĩ ngợi không hiểu chàng chân tâm hay giả vờ, lúc nào chàng cũng cười nói dí dỏm, ung dung

https://thuviensach.vn

nho nhã. Thật khó mà biết được những chuyện gì có thể làm cho chàng chân chính cảm động.

Thiếu nữ nói:

- Công tử nói hàng ngàn hàng vạn cũng chẳng có ý nghĩa gì, vì chỉ một câu tiểu muội cũng không phân được chân giả. Tiểu muội chỉ hy vọng nghe công tử nói một câu tự đáy lòng thốt ra.

Cặp mắt trong suốt của cô nhìn thẳng vào mặt Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng chậm rãi đáp:

- Chân hay giả thì chuyện hãy còn đó, khi đến việc cô nương sẽ rõ.

Thiếu nữ đỏ mặt lên cúi xuống không nói nữa. Hai người đi tới khách sạn liền vào nghỉ.

Du Hữu Lượng bụng bảo dạ:

- Nếu đêm nay mà gặp được ngoại công thì mọi việc đều dễ dàng. Cả tấn thảm kịch ngày trước cũng tìm ra được manh mối.

Chàng nghĩ tới hồi còn nhỏ được ngoại công bồng bế cưng chiều. Những hình ảnh ngày xưa lại bày ra trước mắt. Chẳng bao lâu chàng đã thành người lớn, e rằng ngoại công bóng đã xế chiều.

Chàng nhớ mùa xuân năm đó, chàng được phụ thân đưa đến Tây Tạng và ân cần dặn bảo:

"Lượng nhi! Khi mẫu thân ngươi mang thai thì bị nội thương âm độc.

Chất độc âm hàn trong mình ngươi chỉ có Đại Thiền Tông là giải được. Vậy ngươi chịu khó rèn luyện nội công cửa Phật ở nơi Thiền Tông. Nếu không thế thì e rằng khí hàn độc phát tác khó bề cứu vãn. Vài năm nữa gia gia sẽ qua thăm ngươi".

Năm ấy chàng mới lên năm tuổi, trông theo bóng gia gia mất hút vào trong quần sơn. Chàng quay đầu nhìn lại Đại Thiền Tông thấy lão bão tướng trang nghiêm. Khi đó chàng còn nhỏ tuổi đã sinh lòng kính sợ.

Thời giờ thấm thoắt, mấy năm qua vẫn không thấy phụ thân chàng trở lại thăm nom. Đại Thiền Tông đối với chàng hết lòng giáo huấn. Có thể lão vừa làm sư phụ, vừa làm phụ thân của chàng.

Năm Du Hữu Lượng mười bảy tuổi, Đại Thiền Tông đóng cửa tham luyện Đại Hàng Ma Pháp có bảo chàng:

https://thuviensach.vn

- Hữu Lượng! Khí âm hàn trong mình ngươi đã hết rồi, ngươi lìa nhà thấm thoắt đã mười mấy năm, nên về thăm nhà đi!

Lúc ấy Du Hữu Lượng trong lòng quyến luyến không nỡ dời tay. Thiền Tông mỉm cười nói:

- Quang âm thấm thoắt, chẳng mấy chốc đã mười mấy năm trời, đời người ngắn ngủi, Si nhi! Ngươi là một cao đồ của Thiền Môn bên Tây Vực ta, mà bước tiền đồ rộng lớn khôn lường, nên về nước đi!

Chàng quay đầu nhìn lại thấy nét mặt Thiền Tông mỉm cười. Cặp lông mày rủ thấp, lão không nói gì nữa. Chàng buồn bã xuống núi, quay đầu nhìn lại thì Thiền Tông đã vào phòng rồi.

Du Hữu Lượng đi về phía Đông vào giữa ngày Dương Liễu mọc chồi, chim Yến về Nam, đúng là lúc mùa xuân. Nay chàng tính lại đã mười hai năm qua.

Ngày trước lúc chàng nhìn bóng sau lưng gia gia bị núi che khuất, nhưng bây giờ thế núi gập ghềnh chàng cũng coi như đất bằng chẳng có gì hiểm trở nữa.

Càng đi về phía Đông, cây cỏ càng xanh tốt. Nét mặt của song thân chàng hãy còn phảng phất. Nhưng lúc ra đi cô em chàng lớn tiếng gọi:

- Đại ca ca! Ca ca đi rồi trở về mau!

Thanh âm còn văng vẳng bên tai, chàng hận mình chẳng thể mọc cánh để bay về Sơn Hải Quan cho lẹ.

Chàng đi được một lúc thì thấy phía trước ánh lửa ngất trời. Chàng chấn động tâm thần chàng chạy thật nhanh. Ngọn lửa đã gần kề khí nóng bốc lên phừng phừng mà lòng chàng lạnh như băng tuyết.

Chàng khấn trời cho mình về được bình yên, nhưng đã chậm mất rồi. Nhà vườn đều cháy thành bình địa. Song thân và cô em gái không thấy đâu. Chàng đứng trước đống lửa như ngây như dại. Ngọn lửa tắt dần. Ọe một tiếng chàng thổ máu tươi ra.

Du Hữu Lượng gắng gượng trấn tĩnh lần vào bới đống tro xương của song thân hay muội muội. Chàng chẳng thể phân rõ được xương của song thân hay muội muội. Chàng đành hốt vào trong một cái hũ sành đem lên táng ở sườn non. Sau chàng không chống nổi, hôn mê rồi ngất xỉu.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng đã thổ máu nhiều. Khi chàng tỉnh dậy, gắng gượng điều tức.

Môn nội công của Đại Thiền Tông quả nhiên hiệu dụng phi thường. Chàng đau khổ đến cùng cực rồi dần dần cũng bình tĩnh lại.

Du Hữu Lượng bị bệnh hơn một tháng. Hàng ngày chàng chỉ kiếm những trái cây rừng để ăn cho đỡ đói.

Khi chàng khỏi bệnh thì người không còn hình thù gì nữa. Chàng biết lúc này có nóng nảy cũng bằng vô dụng, đành điều dưỡng mấy ngày để khôi phục tinh thần rồi mới ra đi tìm kiếm dấu vết kẻ thù.

Hồi ấy ngoại công chàng cũng mất tích. Hàng ngày chàng ra đi mà chẳng được ích gì.

Một hôm, ngẫu nhiên chàng trở về chỗ an táng hài cốt song thân tính ra đã mấy tháng rồi mà chỗ đó không một ngọn cỏ nào mọc được. Cả những cây cỏ ở chung quanh cũng khô héo, vàng úa. Chàng rất lấy làm lạ kỳ, tự hỏi:

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ trong cốt hôi cũng còn chất kịch độc? ... Hay là... Gia nương ta đều bị trúng độc mà thác?

Chàng nghĩ tới đây tự nhiên như người trong bóng tối lóe ánh đèn sáng. Tuy trong lòng chưa chuẩn đích, nhưng đã bụng bảo dạ:

- Ta phải nghĩ xem ngoài quan ải những ai là người chuyên dùng độc trong võ lâm, không chừng do đó mà kiếm ra manh mối.

Rồi chàng lại nghĩ:

- Tại sao địch nhân hạ độ thủ đúng vào ngày ta trở về? Đây là chuyện ngẫu nhiên hay là độc kế đã được an bài từ lúc trước. Khi đó ta hồn lạc phách xiêu, sao địch nhân không hạ thủ để nhổ cỏ trừ gốc?

Vấn đề này xoay chuyển trong đầu óc chàng không biết ngàn mấy vạn lần mà vẫn chưa tìm ra được đáp án.

Qua hai năm Du Hữu Lượng đã tìm khắp bên trong và bên ngoài quan ải thì đột nhiên phát giác ra Bách Độc Giáo mới quật khởi trên chốn giang hồ. Giáo phái này phóng độc rất thần diệu lại nổi tiếng là thủ đoạn tàn độc. Chẳng bao lâu bạn hữu giang hồ nghe đến đều khiếp sợ.

https://thuviensach.vn

Bách Độc Giáo dần dần khuếch trương địa thế. Người võ lâm thấy họ tới đâu là phải bỏ đi.

Du Hữu Lượng chú ý đến hành động của Bách Độc Giáo và đã đôi ba phen động thủ với Độc giáo đồ. Bọn giáo đồ này võ công cũng tầm thường thôi. Một số người đã hạ độc vào mình Du Hữu Lượng nhưng chẳng ăn thua gì, vì trong bọc chàng vẫn mang theo trái Hùng hoàng châu ngàn năm. Đó là thứ khắc tinh kiềm chế bách độc. Nhờ nó mà tay chàng đã bốc hết hài cốt của song thân mà không bị trúng độc.

Sư phụ chàng là Đại Thiền Tông đã cho chàng hay võ công của gia gia chàng cao thâm khôn lường, trên đời ít người địch nổi. Thế mà trong khoảnh khắc gia gia chàng bị nhà tan người chết thì võ công của địch nhân cao thâm đến trình độ mới nghe thấy đã phải sợ run.

Từ ngày chàng yên trí cơn gia biến nhà chàng tất có liên quan đến Bách Độc Giáo, nhưng chàng chưa chạm trán một tay cao thủ chân chính của giáo phái này.

Một hôm chàng đã mỏi mệt quay về phần mộ của song thân. Đột nhiên chàng nghe hai người đang bí mật bàn bạc với nhau. Chàng động tâm liền ẩn nấp để nghe lén thì thấy thanh âm trầm trầm cất lên:

- Tình thế ngoài quan ải đã yên rồi, chúng ta cần chú ý đến giới võ lâm ở trong quan ải. Hiện nay trừ lão quỷ họ Triệu, Vân Long Ông cũng đáng ngại, còn ngoài ra mình bất tất phải bận tâm lo nghĩ.

Tiếng người khác hỏi:

- Vô Vi lão đạo phái Võ Đương, hòa thượng phái Côn Luân đều là những nhân vật ghê gớm, ta coi thường thế nào được?

Thanh âm trầm trầm lại cất lên:

- Lão quái này! Ngày trước lão bị bại về Vô Vi đạo trưởng thành ra sợ mất mặt. Ha ha! Lão quái ơi! Mấy người đó lão phu đã an bài rồi. Sau đây mấy bữa là lão quái sẽ được trả thù rửa hận.

Thanh âm lạnh lẽo đáp:

- Tại hạ trả thù được hay không, các hạ bất tất phải quan tâm. Chỉ cần nhắc các hạ một câu là mấy người đó mà không chết thì e rằng khó lòng hoành hành ở Trung Nguyên được.

https://thuviensach.vn

Thanh âm trầm trầm nói:

- Lão quái hãy kiếm được họ Ôn cho ta. Huyết Hà đại trận của họ Ôn đủ khiến cho Võ lâm thất tử phải đầu hàng.

Thanh âm kia lại nói:

- Bình sinh tại hạ chẳng làm việc gì mà không hưởng lộc. Sau khi thành sự, các hạ đền đáp bằng cách gì?

Thanh âm trầm trầm đáp:

- Nửa bức sơn hà về phía Tây Bắc sẽ dành cho lão quái phát triển Ma Giáo.

Thanh âm lạnh lẽo nói:

- Lão độc huynh! Tiểu đệ nghe nói lòng dạ lão huynh độc như rắn rết nhưng rất giữ tín nghĩa. Vậy chúng ta cứ thế.

Hắn nói xong rảo bước ra đi. Thân pháp cực kỳ mau lẹ coi chẳng khác loài quỷ mỵ. Chỉ còn lại con người tiếng nói trầm trầm.

Dưới ánh trăng, Du Hữu Lượng nhìn thấy sắc mặt rất thê thảm tựa hồ không còn một chút sinh khí. Dường như lão còn chờ đợi ai...

Du Hữu Lượng không dám lơ là. Chàng nằm phục ở phía sau phần mộ chú ý lắng tai. Sau một lúc bỗng nghe tiếng còi gay gắt vọng lại.

Người kia nổi lên cười tràng khành khạch khiến người nghe phải lạnh xương sống. Nhưng mặt lão vẫn trơ như người chết. Du Hữu Lượng tỉnh ngộ lẩm bẩm:

- Té ra hắn đeo mặt nạ.

Tiếng còi mỗi lúc một gần rồi bóng người thấp thoáng. Một thanh niên anh tuấn lối ba chục tuổi tới kính cẩn lạy phục xuống đất nói:

- Thưa sư phụ! Vụ này ghê gớm lắm! Đồ đệ sợ mình ít người nên phải quay về xin chỉ thị của sư phụ.

Lão đeo mặt nạ đáp:

- Hảo hài tử! Thật ta làm cho ngươi phải nhọc lòng. Vụ này ta đã xếp đặt đâu vào đấy.

Thanh niên kia thấy sư phụ nói năng hòa nhã liền ngửng đầu lên, thì đột nhiên một luồng kình phong chụp xuống đỉnh đầu, tựa hồ sức mạnh ngàn cân đè nén. Gã lớn tiếng la:

https://thuviensach.vn

- Hảo tặc tử! ... Tiểu gia có làm quỷ... cũng không tha ngươi.

Gã chưa dứt lời bỗng nghe đánh "chát" một tiếng. Đầu gã bị đánh bể, máu tươi vọt ra đầy người sư phụ.

Du Hữu Lượng bở vía. Chân chàng sơ ý đạp vào đống đất khẽ phát ra tiếng động. Người đeo mặt nạ mặt đầy những máu giơ tay áo lên lau. Miệng lảm nhảm:

- Thế là cả nhà Đàm Đức Quân đều chết về tay ta. Thằng lỏi này khôn ngoan lắm, trà trộn ở bên mình ta mười năm. Nếu gã không nóng nảy toan hạ độc hại ta thì ta cũng chưa khám phá ra được gốc gác của gã. Ta sai gã đi giết người bạn của cha gã, mà gã khôn ngoan tìm cách thoái thác. Ha ha! ... Đây lại là một lần nữa chứng mình tâm địa của gã.

Người che mặt ra tay đánh chết ái đồ tuyệt không một chút bi ai.

Hắn ngừng tiếng rồi đột nhiên quay về phía Du Hữu Lượng ẩn thân lớn tiếng hô:

- Thằng lỏi kia! Mau mau chường mặt ra đi!

Du Hữu Lượng biết hình tích đã bị bại lộ, liền chạy ra kêu thét lên:

- Sao lão... lão lại đánh chết người?

Người kia lạnh lùng đáp:

- Chẳng những lão phu giết mà còn giết cả ngươi nữa.

Lão vung tay đánh vào trước mặt Du Hữu Lượng bằng một thủ pháp cực kỳ mau lẹ.

Du Hữu Lượng thấy thân hình cùng luồng lực đạo của lão che mặt tự biết mình không địch nổi, có ra tay cũng bằng vô ích. Chàng liền liều mình để cầu sống, cứ đứng yên không né tránh.

Phát chưởng của người che mặt gần dáng xuống tới nơi thì đột nhiên thu kình lực về hạ tay xuống điểm vào huyệt trước ngực chàng.

Du Hữu Lượng liền thi triển quy tức công của sư phụ, dấu hết công lực toàn thân.

Người che mặt chẳng hiểu sâu nông, thu kình lực về hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi không hiểu võ công ư?

Du Hữu Lượng giả vờ không nghe tiếng miệng tiếp tục la làng:

- Lão tùy tiện giết người. Sau này tất bị người chém chết.

https://thuviensach.vn

Người che mặt cười khành khạch đáp:

- Lão gia muốn giết ai là giết người đó. Còn lão gia thì thượng đế cũng chẳng làm gì được.

Du Hữu Lượng hít một hơi chân khí rồi trợn mắt lên hỏi:

- Trên đời còn có vương pháp, chẳng lẽ lão cũng không biết ư?

Lão nổi lên tràng cười hô hố. Tiếng cười mỗi lúc một lên cao. Hồi lâu tiếng cười thấp dần đi. Lão trỏ vào khu vườn nhà bị đốt cháy tan hoang nói:

- Đôi vợ chồng chó má nhà này là kẻ thù của lão gia. Trên đời rất ít người địch nổi chúng mà lão gia còn ra tay hạ sát hết. Ha ha! Làm gì có người hạ sát được lão phu!

Du Hữu Lượng nghe nói khác nào sét đánh vào đầu. Kẻ thù chàng tìm kiếm mãi không ra, hiện giờ ở ngay trước mắt. Ngày đêm chàng mong mỏi tìm thấy hắn để ăn tươi nuốt sống. Bây giờ kẻ thù ở ngay trước mặt, bầu nhiệt huyết sôi lên, chàng toan liều mạng.

Bỗng người che mặt lớn tiếng la:

- Trên sườn đồi này sao lại có ngôi mả kia? Thằng lỏi con! ... Mi đối với Du Huyền Thanh là người như thế nào?

Du Hữu Lượng tính thầm một lát, bao nhiêu mối xúc động đều tiêu tan hết.

Chàng giả vờ ngơ ngác đáp:

- Tại hạ không biết.

Người kia ngó chàng bằng cặp mắt hung dữ rồi đột nhiên chỉ tay vào mũi chàng cất giọng trào phúng:

- Ha ha! Ngươi là con Du Huyền Thanh thì sao? Lão phu... lão phu chờ ngươi đến kiếm ta đó.

Thanh âm này suốt đời chàng không quên được. Trước đây chưa lâu chàng lại nghe thấy ở miệng Du lão nhị trong bọn Du thị song hiệp ở Trường An.

Nhưng Du lão nhị bị chàng ra tay đánh chết. Lạ ở chỗ bản lãnh Du lão nhị kém người này xa, mà thanh âm thì lại giống hệt.

Bữa nay Du Hữu Lượng ra ngoài quan ải, bao nhiêu hiện tượng ngày trước lần lượt bày ra trước mắt chàng.

https://thuviensach.vn

Trời đã hoàng hôn, thiếu nữ ngồi trong phòng cũng buồn thiu nhưng cũng không đến kiếm Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng trầm ngâm tiếp tục ôn lại những chuyện kinh thiên động địa.

Sau hai năm và trong khoảng thời gian này, chàng không hấp tấp đi tìm kiếm địch nhân Đại Thiền Tông truyền thụ Hàng Ma Đại Pháp cho chàng, mười phần chàng đã học được sau. Chàng tự lượng thấy công lực đã tăng lên gấp bội liền chuẩn bị vào trong quan ải và phát thệ:

Nếu không trả được thù thì chẳng trở về nữa.

Một hôm trời đã xế chiều, vũ trụ hôn ám. Chàng đi đường mấy chục dặm mà không thấy có nhà ở. Đột nhiên trước mặt hiện ra một ngôi chùa. Chàng cả mừng là có chỗ trú mưa.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Trước Tiểu Miếu Quần Hùng Tụ Hội

Du Hữu Lượng đi gần tới chùa, bỗng nghe bên trong có tiếng người thở.

Chàng chú ý lắng tai không khỏi giật mình kinh hãi, vì tiếng hô hấp này tuy rất nhỏ mà tựa hồ như sấm động, vậy nội lực người đó vào hạng hiếm có trên thế gian. Chàng trầm ngâm một chút, không dám đường đột tiến vào.

Tiếng hô hấp liên miên không dứt, chàng nghe kỹ lại rồi phát giác ra không phải chỉ có một người, nên chàng kinh hãi hơn, tự hỏi:

- Ở nơi hoang dã này mà sao trong một đêm mình gặp nhiều cao thủ như vậy?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên một thanh âm dõng dạc cất lên:

- Đạo huynh! Lão tăng vận khí mấy lần mà không đề tụ lại được. Câu chuyện bữa nay, bốn môn phái lớn trong thiên hạ... hỡi ơi... !

Thanh âm khác cất lên:

- Đã biết cái trái thì giữa lấy cái phải. Đã biết cái đen thì giữ lấy cái trắng.

Biết đường vinh nhục thường khi phải chết vì đạo. Chết cũng không để ý là tới Thái Cực.

Lão đọc một cách hòa bình mà thanh âm truyền đi rất xa.

Trong chùa trở lại yên lặng hồi lâu rồi thanh âm khàn khàn của lão già cất lên:

- Vô Vi đạo trưởng! Đạo trưởng đã khôi phục thần công rồi ư?

Người đọc mấy câu vừa rồi chính là Vô Vi đạo trưởng. Đạo trưởng thở dài đáp:

https://thuviensach.vn

- Bần đạo khác nào ngọn đèn hết dầu, lại vọng động nội lực, độc tố càng phát tác mau lẹ. Đúng là uống nước muối cho đỡ khác. Còn Lâm huynh thì sao?

Lão kia đáp:

- Không ngờ môn phái Điểm Thương đến bần tăng là hết. Thiên Thủ kiếm pháp không có truyền nhân nữa.

Du Hữu Lượng cơ hồ không tin ở tai mình. Chàng tự hỏi:

- Phải chăng Vô Vi đạo trưởng chính là một vị đại hiệp ở chốn cửa Không đã lừng danh thiên hạ. Còn Thiên Thủ Kiếm kia có phải là cao nhân kiếm thuật thông thần chăng? Bao nhiêu cao thủ tụ tập với nhau một chỗ là một chuyện lạ trong võ lâm. Lạ hơn nữa là sao còn có người ám toán bọn họ?

Du Hữu Lượng muốn vào trong chùa thì đột nhiên có tiếng la:

- Hồng y lão ma hạ độc thủ ám toán bọn ta. Chỉ mong sao lúc còn hơi thở này đánh liều mạng với hắn mấy chưởng.

Người nói trước lại lên tiếng:

- A Di Đà Phật! Thần công của Thiết thí chủ dĩ nhiên lão ma kia đã biết rõ.

Sở dĩ hắn muốn đến chậm là có ý chờ cho chất độc phát tác làm tiêu tan công lực rồi mới đến hạ thủ.

Lão họ Thiết liền cất tiếng thóa mạ:

- Lão ma đó tự coi mình là một vị tôn chủ mà con mẹ nó lại thất tín. Thật không bằng quân chó ngựa.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Ta từng nghe Thiết Thị Song Hiệp bao giờ cũng đi liền với nhau. Chắc hai người đều ở cả đây.

Lại nghe Vô Vi đạo trưởng thở dài nói:

- Bần đạo đã sáu mươi tuổi, sống chết chẳng có chi đáng tiếc. Nhưng tên tiểu đồ của bần đạo tư chất thông tuệ, bần đạo muốn truyền thụ hết những điều sở học cho gã, mong gã trở nên người hùng của phái Võ Đương. Ngờ đâu nay gặp nạn này. Hỡi ơi! Đó là thiên số, còn biết nói sao?

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng có mang theo viên Hùng Hoàng Châu, chàng không nhẫn nại được nữa, liền tiến vào tòa phá miếu thì thấy cả tăng, đạo tục năm người đang ngồi xếp bằng. Người nào cũng khí thế khác thường, cử chỉ ra vẻ một vị tôn chủ.

Năm người kia thấy chàng đều giựt mình kinh hãi nhưng rồi bình tĩnh lại ngay.

Du Hữu Lượng liền lấy viên Hùng Hoàng Châu ra nói:

- Thưa các vị lão tiền bối. Đây là viên Hùng Hoàng Châu ngàn năm, một vật chí bảo để giải độc của tiểu nhân.

Lão tăng ngồi chính giữa lắc đầu đáp:

- Trái Hùng Hoàng Châu này tuy là vật chí bảo để giải độc, nhưng độc dược của lão ma chẳng phải chỉ có một độc tố mà là mấy chục thứ hợp lại. Cần phải phân tích đạo lý tương khắc mới chế thuốc hóa giải được hết.

Du Hữu Lượng không tin nói:

- Đại sư hãy thử vận công đồng thời ngậm trái châu này trong miệng xem có công hiệu gì chăng?

Lão tăng cười ruồi nhưng thấy vẻ mặt thành khẩn của Du Hữu Lượng cũng thò tay ra đón lấy trái Hùng Hoàng Châu bỏ vào miệng ngậm. Lão nhắm mắt lại vận công. Trên đầu có luồng hơi trắng bốc lên. Sau một lúc lão nhả trái Hùng Hoàng ra, lắc đầu không nói gì.

Du Hữu Lượng thấy Hùng Hoàng Châu vô hiệu thì trong lòng nóng nẩy không biết làm thế nào.

Nhà sư già cất giọng ôn hòa nói:

- Tiểu thí chủ! Thí chủ hãy mau mau dời khỏi nơi này, hễ chậm trễ là gặp tai họa đó.

Ngày ấy Du Hữu Lượng huyết khí cương cường lắc đầu đáp:

- Người nào mà đê hèn như vậy? Vãn bối muốn gặp họ xem sao?

Lão tăng hỏi:

- Võ công của tiểu thí chủ tuy cao thâm, nhưng năm người bọn lão tăng còn bị hắn kiềm chết thì thí chủ có ở lại đây cũng chẳng ích gì.

Chàng biết lão tăng nói đúng. Huống chi mình còn mang mối huyết hải thâm cừu. Chàng trầm ngâm một chút rồi hỏi ; - Các vị tiền bối có điều chi

https://thuviensach.vn

dặn bảo, vãn bối xin hết sức.

Vô Vi đạo trưởng bỗng lên tiếng:

- Tiểu thí chủ! Bần đạo coi cặp mắt trong sáng của thí chủ biết là nội công rất cao thâm. Xin tiểu thí chủ cho hay sư thừa là ai?

Du Hữu Lượng bột miệng đáp:

- Sư thừa của tiểu nhân là Đại Thiền Tông ở chùa Thiên Long bên Tây Vực.

Vô Vi đạo trưởng cất tiếng run run nói:

- Trời chưa muốn tuyệt phái Võ Đang. Tiểu thí chủ! Bần đạo thỉnh cầu việc này rất khó khăn. Mong rằng thí chủ vì nể tổ sư của tệ phái mà ráng làm cho.

Du Hữu Lượng thấy đạo trưởng nói bằng một giọng khẩn thiết liền đáp:

- Đạo trưởng có điều chi xin cứ sai bảo, vãn bối xin hết sức.

Vô Vi đạo trưởng cả mừng nói:

- Bần đạo muốn truyền cho thí chủ môn Thái Ất Thần Công là một tâm pháp vô thượng của phái Võ Đương.

Du Hữu Lượng trống ngực đánh thình thịch. Nguyên môn Thái Ất Thần Công là một khí công tối cao ở Huyền Môn. Sau hi luyện thành môn này thì vật gì cứng rắn đến đâu cũng đập võ tan.

Bỗng Vô Vi đạo trưởng quỳ xuống đất mặc niệm một hồi rồi nỗi vui mừng lộ ra ngoài mặt. Lão nói:

- Hài tử! Ngươi lại đây. Yếu quyết của thần công này hoàn toàn ở chỗ vận khí.

Lão chưa dứt lời, Thiết Thị huynh đệ ở phái Thiên Sơn đã lên tiếng:

- Đạo trưởng hãy khoan! Thần công của phái Thiên Sơn cũng không nên để vì anh em tại hạ mà tuyệt diệt.

Thiên Thủ kiếm Lâm lão gia ở phái Điểm Thương cũng nói:

- Tuyệt nghệ của phái Điểm Thương hoàn toàn trông vào lão đệ để kế tiếp.

Trong lúc nhất thời chưởng môn bốn phái lớn trong thiên hạ tranh nhau truyền tuyệt công cho Du Hữu Lượng. Những người đã luyện võ rồi chỉ cần nghe chỉ điểm một lúc là có thể hiểu được vài môn tuyệt kỹ, suốt đời thu

https://thuviensach.vn

dụng không hết. Đó là một điều mà người thường cầu còn chưa được. Đằng này Du Hữu Lượng lại được người ta yêu cầu mình học lấy đặng truyền lại về sau. Cuộc kỳ ngộ của chàng thật là hãn hữu.

Bốn vị chưởng môn bàn định hồi lâu rồi Vô Vi đạo trưởng truyền Võ Đương Thần Công trước tiên cho Du Hữu Lượng. Trong vòng một giờ chàng đã lĩnh hội những yết quyết về vận khí thần công nhưng chưa nhập tâm thì mọi người kia đã thúc giục khiến chàng phải miễn cưỡng nhớ lấy.

Thiên Thủ kiếm pháp của phái Điểm Thương thật ảo diệu vô cùng. Vận kiếm được trúng cách là thành bản lãnh phi thường. Du Hữu Lượng lại gắng gượng nhập tâm, tuy chưa được đến chỗ tinh vi nhưng mười phần có đến năm, sáu là không sai trật. Chành định để về sau có thời gian sẽ từ từ tham luyện thêm những điều sở học.

Công phu của Thiết Thị huynh đệ cũng không phải tầm thường. Bây giờ Du Hữu Lượng mới phát giác ra nguyên nhân tại sao mà họ Thiết oai danh lừng lẫy mấy trăm năm cả hai mặt Nam Bắc. Nhưng công phu này khác hẳn võ học ở Trung Nguyên, may mà chàng đã luyện võ học của Đại Thiền Tông ở Tây Phương nên cũng gắng gượng ghi nhớ được.

Phù Vân đại sư ở phái Côn Luân truyền thụ cho chàng Bích Ngọc Sạn Pháp.

Thời gian lặng lẽ trôi, bất giác trời đã hoàng hôn. Lúc này chất độc đã xâm nhập vào nội tạng mọi người. Ai nấy đành miễn cưỡng dùng nội công của mình để chống đỡ.

Đại sư miệng nói tay chỉ. Du Hữu Lượng thấy đại sư trán toát mồ hôi, trong lòng rất áy náy, nhưng chàng biết rõ tâm lý của lão nên phải cố gắng học tập.

Đại sư vừa dạy xong một lượt thì đột nhiên có tiếng bước chân từ đằng xa vọng lại.

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần. Phù Vân đại sư tay cầm ngọc sạn, cặp mắt ngưng thần nhìn chàng nói:

- Tiểu thí chủ! Sau này thí chủ sẽ trở thành một nhân vật chí tôn trong võ lâm. Vậy thí chủ lúc nào cũng nhớ bảo trọng lấy tấm thân.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng đột nhiên học được những công phu tối thượng, chàng cảm thấy trong lòng rạo rực, những muốn thử coi.

Vô Vi đạo trưởng quát lên:

- Ngươi mình mang trọng trách của võ lâm, mà bữa nay lại muốn sánh cùng cái mạng của kẻ thất phu. Há chẳng làm uổng phí một phen tâm huyết của bần đạo?

Du Hữu Lượng lẩm bẩm gật đầu rồi vọt qua cửa sổ chuồn đi.

Lòng chàng bâng khuâng, không biết hành động ra làm sao.

Chàng đi được một lúc thì trong chùa vang lên những tiếng lắc rắc, liền biết là các vị tiền bối đang tán công tụ khí chuẩn bị một cuộc liều mạng tối hậu.

Du Hữu Lượng đã hiểu nỗi đau khổ về lúc tán công, nhất là công lực của cao nhân lại càng thê thảm vô cùng. Chàng nghĩ tới cái ơn giáo dục của các vị bất giác sa lệ.

Sau chàng không nhẫn nại được lại quay trở về. Chàng vừa nhảy vào phòng thì thấy Vô Vi đạo trưởng mắt chiếu ra những tia hối tiếc. Các vị tiền bối kia cũng lộ vẻ phẫn nộ ra ngoài mặt. Điều khiến cho người đau xót nhất và vẻ mặt thất vọng của các vị.

Du Hữu Lượng cũng phát giác ra mình đã làm một điều lầm lỡ lớn nhất trong đời người, nhưng chàng cũng không hối hận, nguyện ý cùng chết thì thôi, chứ không muốn bỏ đi.

Du Hữu Lượng ngưng thần để chờ địch nhân. Bỗng ánh mắt chàng đụng phải mục quang Vô Vi đạo trưởng.

Đạo trưởng khẽ nói:

- Tiểu thí chủ là người giầu tình cảm, nhưng bữa nay muốn cùng chết với bần dạo thì có ý nghĩa gì không? Nói lắm cũng bằng vô ích. Đấng cao xanh kia. Đạo ta suy mất rồi.

Lão nói một cách hòa bình, nhưng in vào óc chàng từng chữ một. Chàng biết đạo trưởng dốc lòng truyền đạo Huyền Công để truyền lại đời sau, lòng chàng chấn động, chợt tỉnh ngộ ngay.

Lại nghe tiếng bước chân mỗi lúc một gần, liền thở phào một cái nhắm mắt lại, vận động quy tức công.

https://thuviensach.vn

Sau khi vận công rồi, những cái bên ngoài không nghe hay không trông thấy nữa.

Chẳng biết thời gian trôi qua đã bao lâu, chàng cảm thấy trước ngực phía nách đau nhói lên rồi không biết gì nữa.

Lần này chàng vận công lâu nhất trong đời người. Khi chàng hồi tỉnh, trông sao trên trời thì đêm đã sang canh ba.

Chàng cảm thấy thân thể giá lạnh, miệng lại khát nước. Dưới nách chàng đau quá không giơ lên được, liền cúi xuống nhìn thì thấy quần áo đẫm máu. Máu ra nhiều như vậy, trách nào chàng chẳng khát nước.

Du Hữu Lượng nhìn vết thương dưới nách, thấy sâu đến bốn, năm tấc. Chàng gắng gượng buộc lại rồi lồm cồm bò dậy thì thấy trong miếu người nằm ngổn ngang. Năm vị đại cao thủ nhất đời trong võ lâm đều chết cả rồi.

Chàng vừa đau thương vừa phẫn nộ, gắng gượng ra ngoài vốc nước khe uống.

Chàng biết chẳng thể chần chờ ở lại đây, nhưng cũng không thể để thi hài năm vị ân sư bộc lộ ngoài hoang dã. May ở chỗ là người chàng khỏe mạnh, sau khi uống nước lạnh tinh thần tỉnh táo lại ngay. Chàng liền cầm cây Bích Ngọc Sạn của Thiên Sư khoét năm cái huyệt để mai táng.

Chàng lại chặt một khúc cây viết chữ vào:

"Đây là nơi mai táng hài cốt của năm vị đại tôn chủ trong thiên hạ".

Mai táng năm vị ân sư xong, Du Hữu Lượng đau đớn không bút nào tả xiết.

Nhưng nghĩ tới mối thù, chàng càng sáng suốt hơn bao giờ hết. Chàng thở phào một cái lẩm bẩm:

- Bây giờ không thể lưu luyến nơi đây được nữa.

Chàng ôm thương thế ra đi, bụng bảo dạ:

- Con người đã hạ thủ nhất định người ta chưa chết hẳn mới bồi thêm một kiếm. May mà số ta chưa hết, nhát kiếm trệch đi một chút, không thì nhát kiếm đó xuyên qua trái tim, còn sống làm sao được?

Du Hữu Lượng tìm vào một tiểu thôn, cố công rèn luyện những điều sở học.

https://thuviensach.vn

Sau hai tháng, chẳng những thương thế chàng đã lành mạnh, võ công cũng tăng lên rất nhiều. Chàng liền cất bước lên đường.

Đây là một tin tức làm chấn động võ lâm, chàng có thể nói là đệ tử của bốn môn phái lớn.

Trời đã tối mịt. Suốt một buổi chiều hôm nay Du Hữu Lượng say sưa hồi tưởng lại những ngày máu lệ đã qua, chàng còn cảm thấy đau xót trong lòng.

Dọc đường chàng gặp Nhan Bách Ba là đồ đệ của Vô Vi đạo trưởng. Chàng tham gia cuộc đại hội Trường An, do thám ra tin tức và phát giác tông tích kẻ thù...

Du Hữu Lượng nghĩ tới đây chợt ngoài cửa có thanh âm trong trẻo cất lên hỏi:

- Trời ơi! Công tử ngủ bây lâu còn chưa đủ ư?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ đang nghĩ cách nên đối phó thế nào. Cô nương đã nghĩ ổn thỏa chưa?

Thiếu nữ đẩy cửa vào, thấy Du Hữu Lượng vẫn ngồi ngẩn mặt ra ở trên giường, cô bực mình hỏi:

- Chúng ta cứ đi coi nhiệt náo, hễ thấy trái mắt thì động thủ chơi. Nếu không lại bỏ đi, việc gì mà phải nghĩ ngợi.

Du Hữu Lượng đáp:

- Phái Trường Bạch rất nhiều cao thủ. E rằng chúng ta muốn đến là đến, muốn đi là đi, chẳng phải chuyện dễ dàng.

Thiếu nữ hỏi:

- Công tử còn muốn người ta khiêng đi nữa chăng? Chúng ta hãy đi ăn no một bữa rồi sẽ tới đó, công tử tính sao?

Du Hữu Lượng đáp:

- Cô nương nói phải lắm. Chúng ta lại đến Đông Lai Thuận uống mấy chung cho nổi hào khí.

Thiếu nữ vui vẻ cười nói:

- Trời ơi! Bữa nào cũng đòi uống rượu. Tiểu muội không nuôi được rồi.

Du Hữu Lượng cười khanh khách đáp:

https://thuviensach.vn

- Hiện đã có năm vạn lạng bạc đây thì ngày nào muốn say túy lúy mà chẳng được? Ha ha!

Chàng nói câu sau cùng, thiếu nữ bịt tai lại không muốn nghe. Chàng tự biết mình ăn nói không đắc thể liền cười xòa để che thẹn.

Hai người bước ra cửa toan đi. Du Hữu Lượng lại ủa một tiếng rồi nói:

- Xin cô nương ra trước. Tiểu đệ trở vào thay áo đã.

Thiếu nữ mỉm cười tặc lưỡi đáp:

- Công tử thật là lắm chuyện.

Nhưng cô nương thấy chàng trai này đã chịu nhớ lời mình cũng lấy làm đắc ý.

Du Hữu Lượng thay áo rồi, hai người sóng vai ra đi.

Du Hữu Lượng nghĩ tới cuộc ước hội của phái Trường Bạch, chàng bận tâm không nói chuyện nhiều với cô được.

Hai người đến Đông Lai Thuận ăn no rồi lại về chỗ trọ thay mặc áo chẽn, đoạn thi triển khinh công vọt đi.

Du Hữu Lượng cùng thiếu nữ tới nơi thấy thôn trang này rất tịch mịch quạnh hiu.

Trời đã gần tối, bóng hoàng hôn huyền ảo. Những vật đằng xa chỉ nhìn thấy lờ mờ.

Du Hữu Lượng ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Chúng ta hãy đi quanh một vòng. Chắc những người phó hội đã đến đông rồi. Nếu chạm trán họ là không tiện.

Hai người liền cất bước đi quanh qua mé hữu. Bên đường toàn bụi cây thấp.

Hai người cúi xuống mà đi, chiều trời đã tối nên người ngoài khó lòng phát giác.

Du Hữu Lượng và thiếu nữ đi một lúc thì thấy dãy nhà mé tả tới đây là hết.

Còn cách một quãng đất trống nhỏ bé là đến một tòa tiểu miếu.

Tòa tiểu miếu này chắc là nơi để cung cấp những ngày lễ tết còn ngày thường thì không hương khói, nên hai cánh cửa sơn đỏ đóng lại.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng thò đầu ra nhìn quanh một hồi đoạn quay lại bảo thiếu nữ:

- Nếu chúng ta vào trong tiểu miếu ẩn nấp thì chắc không ai chú ý đến mà ta có thể nhìn rõ tình thế phát triển ở bên ngoài.

Thiếu nữ gật đầu.

Du Hữu Lượng lại dương mắt lên nhìn thấy bốn bề tịch mịch không một tiếng động. Chàng liền điểm chân xuống lướt mình đi. Tay mặt chàng khẽ đẩy một cái, cửa miếu mở ra liền.

Du Hữu Lượng nghiêng mình lách vào trong.

Thiếu nữ cũng vào theo.

Đột nhiên Du Hữu Lượng xoay mình như cơn gió thoảng làm cho cánh cửa sổ mé hữu rung động mãi không ngớt.

Thiếu nữ chạy lại hỏi:

- Có người phải không?

Du Hữu Lượng gật đầu. Sắc mặt chàng nghiêm nghị. Chàng ngẫm nghĩ một chút rồi từ từ khép cửa lại.

Giữa lúc ấy đột nhiên bên ngoài có tiếng người đi tới. Du Hữu Lượng vội chạy đến bên cửa sổ thì thấy một lũ người ở trong căn nhà cách đó chừng hai chục trượng từ từ đi ra.

Chàng vận hết mục lực, nhưng trời tối quá chưa nhìn được rõ.

Đoàn người mỗi lúc một gần lại, dường như họ đi về phía tiểu miếu.

Du Hữu Lượng ngơ ngác tự hỏi:

- Phải chăng vừa rồi trong miếu này trước đã có người ẩn và họ đã đi báo tin?

Chàng còn đang ngần ngừ thì mấy người đi trước đã tới nơi. Bỗng họ dừng lại, dường như khu đất trống nhỏ bé trước mặt tiểu miếu là nơi tụ hội.

Quả nhiên đoàn người từ từ đi tới đứng vây quanh khu đất trống không một tiếng động.

Bỗng thấy một người quệt lửa thắp vào cây đuốc.

Du Hữu Lượng và thiếu nữ đứng trong tiểu miếu có thể nhìn rõ toàn trường.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng đảo mắt nhìn quanh thì quả nhiên toàn là những nhân vật võ lâm, ăn mặc đủ kiểu, có già, có trẻ. Ba hán tử bị chàng cướp sâm vương bữa trước cũng ở trong đám này.

Du Hữu Lượng tự hỏi:

- Những nhân vật này đều ở phái Trường Bạch. Dường như họ còn chờ đợi gì.

Ánh lửa yếu ớt chiếu xuống mặt đất. Một lão già lối năm chục tuổi từ từ đi vào giữa trường trầm giọng nói:

- Mục đích chúng ta đến đây chắc các vị đã hiểu rồi. Mấy năm nay anh em phân tán, lưu lạc bốn phương, trong lúc nhất thời khó mà đưa tin đến các noi được.

Đó là vì lão phu bất lực.

Ba người trong đám đông đồng thanh hỏi:

- Sao trưởng lão lại nói vậy?

Trần trưởng lão thở dài đáp:

- Nếu đại ca của chưởng môn tới đây thì... hỡi ơi! ... chúng ta không biết nói thế nào cho phải.

Lại một người khác trong bọn lên tiếng:

- Trần trưởng lão! Trưởng lão cứ yên tâm. Ngoài chưởng môn lão nhân già còn ai biết gốc gác chúng ta? Coi vẻ mặt của trưởng lão ra chiều lo lắng, chẳng lẽ cuộc hội họp lần này thành vô hiệu ư?

Trần trưởng lão thở phào một cái đáp:

- Chúng ta phân ly nhau lâu quá rồi. Những năm gần đây mỗi người có một chí hướng. Tình thực mà nói thì lão phu không dám quyết đoán hiện giờ trong bụng các vị nghĩ gì?

Trong đám đông có tiếng thì thào. Một người lớn tiếng hỏi:

- Trần trưởng lão! Trưởng lão nói vậy là nghĩa làm sao?

Trần trưởng lão thở dài đáp:

- Chúng ta ly tán đã lâu, ông bạn bất tất phải kêu lão phu bằng trưởng lão.

Mọi người lại xôn xao một lúc.

Du Hữu Lượng nghe tới đây, bụng bảo dạ:

https://thuviensach.vn

- Nghe giọng lưỡi của Trần trưởng lão thì hiển nhiên lão không dám khẳng định những tin tức lượm được là chân hay giả. Lão có y hoài nghi đây là một vụ âm mưu. Hỡi ơi! Ta cũng có tiên cảm như vậy.

Chàng đưa mắt nhìn thiếu nữ thấy vẻ mặt cô vẫn thản nhiên, chẳng có chi khác lạ.

Bỗng một người lớn tiếng hô:

- Trần trưởng lão! Trần trưởng lão! Có người tới đó.

Trần trưởng lão giật mình. Dưới ánh lửa phập phù, lão ngó thấy từ đằng xa một bóng người đang chuyển động như bay. Lão trầm giọng hô:

- Các vị hãy chú ý!

Rồi lão vọt mình đi đón tiếp.

Chỉ trong nháy mắt, người kia lướt tới còn cách không đầy mười trượng.

Trần trưởng lão bỗng dừng chân. Dường như lão có vẻ ngơ ngác rồi lớn tiếng hô:

- Thường trưởng lão!

Tiếng hô chưa dứt, đột nhiên người mới đến thân hình lảo đảo.

Trần trưởng lão giật mình kinh hãi gầm lên:

- La tứ đệ! Doãn ngũ đệ! Tạ nhị ca! Chúng ta mau ra đón tiếp.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Vào Trại Quân Thanh Thám Bạn Đồ

Ba bóng người vọt lên không. Người mới đến loạng choạng muốn té, bốn người đã lướt tới trước mặt y. Trần trưởng lão vội đỡ lấy người mới tới. Còn ba người kia vẫn không dừng bước chia ra mặt trước và hai bên tiếp tục chạy đi xem có bóng địch nhân không.

Du Hữu Lượng khen thầm:

Bọn này đã giàu kinh nghiệm rồi.

Trần trưởng lão đỡ người mới tới vào trong trường. Quần hùng đồng thanh la hoảng:

- Thường trưởng lão! Chấp phát trưởng lão...

Du Hữu Lượng nhờ có hỏa quang nhìn rõ Thường trưởng lão đã đến bảy chục tuổi là ít. Lúc này lão đầy mồ hôi. Mục quang lão đã lờ đờ. Hiển nhiên lão đã bị thương nặng.

Trần trưởng lão hít một hơi chân khí, đặt bàn tay lên huyệt mạch ở mé tả sau lưng Thường trưởng lão trút nội lực vào.

Thường trưởng lão cặp mắt hé mở. Miệng hộc máu tươi, nhưng lão gắng gượng ngồi dậy được.

Trần trưởng lão vội hỏi:

- Thường trưởng lão! Thế nào?

Thường trưởng lão dương cặp mắt lên, ấp úng đáp:

- Chưởng môn còn mạnh, hiện ở...

Trần trưởng lão vội hỏi:

- Lão nhân gia ở đâu? Sao trưởng lão... lại biết được?

Thường trưởng lão da mặt co rúm lại, lắc đầu mấy cái rồi từ từ chia tay mặt ra.

https://thuviensach.vn

Lão xòe bàn tay, mọi người trông thấy mũi lệnh tiễn hình con chim ưng, bất giác bật tiếng la hoảng:

- Thương ưng lệnh! ... Thương...

Tiếng la chưa dứt. Thường trưởng lão đột nhiên kêu rú lên. Người lão té xuống lăn đi một vòng rồi không nhúc nhích nữa.

Trần trưởng lão cầm mạch nơi cổ tay Thường trưởng lão. Vẻ mặt thê thảm, lão trầm giọng nói:

- Thường trưởng lão tạ thế rồi.

Mọi người trầm lặng không nói gì. Ba nhân vật La, Doãn, Tạ lúc này vừa chạy về tới ngó thấy Thương ưng lệnh bên thi thể Thường trưởng lão đều giật mình đứng thộn mặt ra.

Sau một lúc, Tạ nhị ca ngập ngừng hỏi:

- Đây... phải chăng là Thương ưng lệnh? Thế thì... Thương ưng lệnh tiên truyền cho bản phái đến đây tụ hội là giả ư?

Trần trưởng lão run lên, gật đầu đáp:

- Xem chừng Chưởng môn lão nhân gia hãy còn.

Tạ nhị ca lại hỏi:

- Thường trưởng lão bị thương thế nào?

Trần trưởng lão lắc đầu đáp:

- Y trúng chưởng ở sau lưng lại phải chạy quãng đường xa, không thể cứu chữa được.

Tạ nhị ca toan nói. Bỗng nghe Trần trưởng lão la lên:

- Lại có ba người nữa tới! Ô hay! Lý trang chủ truyền tin cho bọn ta đến tụ hội sao không thấy ở đây?

Lão còn đang nghi hoặc thì ba bóng người vọt tới nhanh như bay.

Trần trưởng lão la lên:

- Lôi...

Lão vừa mở miệng thì người đi trước gầm lên:

- Họ Trần kia! Ngươi thật là lớn mật.

Trần trưởng lão ngơ ngác. Mọi người ở phía sau đều bật tiếng la:

- Các vị... không phải là Lôi Pháp Vương, Đông Pháp Vương Chu...

Cặp mắt của họ Lôi lộ vẻ rất kỳ quái.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng vừa nhìn thấy đã phát giác ra ba người này chính là bọn thị vệ tùy tùng thiếu nữ. Chàng thét lên:

- Các ngươi... sao dám...

Chàng chưa dứt lời, đột nhiên bốn mặt tiếng la dậy đất, rồi đột nhiên ánh lửa ngất trời. Nhà cửa chung quanh đều phát hỏa dữ dội.

Những người ở phái Trường Bạch đều giật mình kinh hãi, chân tay luống cuống, không biết làm thế nào.

Đột nhiên dưới ánh hào quang, bóng người lố nhố không biết là bao nhiêu.

Lại một tiếng hô lớn:

- Bắn đi!

Trên không những tiếng veo véo rít lên ầm ầm. Những tên có đuôi lông bắn tới như mưa. Bốn mặt đại đội quân Thanh bao vây trùng điệp.

Hơn hai chục người xúm xít đứng chen vai trong khu đất trống chừng mấy trượng vuông.

Lửa cháy bốn mặt nhờ oai gió bốc lên càng dữ. Những tiếng tên bắn ra bị tiếng lửa réo ào ào át đi không nghe thấy nữa.

Chỉ trong khoảnh khắc, phân nửa người đã bị trúng tên. Tiếng rú thê thảm vang lên không ngớt.

Thật là một tai họa trong nhà gây ra. Bọn Thường trưởng lão, Tạ nhị ca cuống quýt không biết làm thế nào.

Ba tên Lôi, Đông, Chu nhảy xổ lại tấn công mọi người.

Thường trưởng lão nghiến răng, quát:

- Họ Lôi kia! Ngươi thật là quân chó má.

Lão vung tay đánh chênh chếch lên. Trong bàn lão hoàn toàn bộc lộ. Lão phát ra chiêu thức này để liều mạng với địch.

Nhưng lão vừa vung tay lên liền bị một mũi tên bắn trúng bả vai. Lập tức chưởng thế lệch đi, luồng nội lực xô ra làm đá cát chạy bay.

Lão gầm lên:

- Ngươi... ngươi...

Người lão loạng choạng rồi té xuống đất.

https://thuviensach.vn

Lôi Pháp Vương đứng ngẩn mặt ra, nhưng chỉ ngần ngừ một chút rồi vọt mình tới chỗ Thương ưng lệnh. Hắn lấy đầu ngón chân hất lệnh liễn lên bắt lấy.

Lúc ấy tình thế cực kỳ rối loạn. Lôi Pháp Vương luồn Thương ưng lệnh vào bọc, không ai chú ý tới, ngoại trừ Du Hữu Lượng đứng trong tiểu miếu.

Nét mặt thê thảm, chàng nhìn thiếu nữ lạnh lùng lên tiếng:

- Thị vệ của cô nương... hay quá nhỉ?

Thiếu nữ đầy vẻ kinh hoàng, miệng lắp bắp hỏi lại:

- Công tử... công tử nói nhăng gì thế?

Du Hữu Lượng hắng dặng một tiếng than thầm:

- Ngoại công hao tổn tâm huyết một đời, không ngờ sự nghiệp tan tành ở đây.

Ta phải... đoạt lại Thương ưng lệnh mới được.

Chàng lại nhìn ra ngoài thấy thế lửa đang cháy dữ, mấy bóng người liều mạng xuyên qua đống lửa chạy đi. Chàng nhanh mắt trông rõ bọn Tả nhị ca, Doãn ngũ đệ xông ra, nhưng chỉ còn năm sáu người mà thôi.

Ba lão Lôi, Đông, Chu quát lên:

- Dừng tay! Dừng tay!

Những tay cung tên bốn mặt đều dừng lại. Ba gã chạy vào trong trường thấy máu chảy lênh láng trên mặt đất. Gã Lôi đứng thộn mặt ra đương trường thái độ rất cổ quái.

Du Hữu Lượng nghiến răng lẩm bẩm:

- Bọn Lôi, Đông, Du tưởng là những phần tử trung kiên ở phái Trường Bạch, nào ngờ chúng bán rẻ đồng môn. Hàng động của bọn chúng không bằng giống súc sinh.

Lửa giận trong lòng bốc lên ngùn ngụt những muốn động thủ giết người.

Chàng ngó thiếu nữ thấy cô lộ vẻ kinh hoàng. Hai tay ướt đẫm mồ hôi, cô nói như người rên:

- Du Hữu Lượng! Du Hữu Lượng! Công tử nên nhẫn nại! Công tử nên nhẫn nại.

Du Hữu Lượng thở phào một cái. Cảm thấy những mạch máu căng thẳng dần dần giảm bớt đi.

https://thuviensach.vn

Lúc này lửa cháy bốn mặt đã bị dập tắt.

Bỗng thấy một đại hán chạy lại nhìn Lôi trưởng lão, cười nói:

- Lão Lôi làm hay quá nhỉ?

Lôi Pháp Vương mỉm cười.

Đại hán kia từ từ xoay mình lại vẫy tay nói:

- Các vị huynh đệ. Hãy khoét một cái hố để mai táng những xác chết này.

Mọi người dạ một tiếng.

Đại hán kia xé bỏ áo bào mặt ngoài. Trên mình gã còn mặc bộ sắc phục của Thanh quân.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm trong bụng:

- Thương ưng lệnh đã lọt vào tay họ Lôi. Dường như hai tên họ Đông, họ Chu cũng chưa để ý. Ta thử coi hắn nói thế nào?

Một đại hán chạy lại báo:

- Tìm khắp cả rồi mà chẳng thấy Thương ưng lệnh đâu...

Đại hán mặc sắc phục Thanh binh quát hỏi:

- Sao?

Lôi Pháp Vương xen vào:

- Xem chừng Thương ưng lệnh đã bị mấy tên xông ra lượm mất rồi.

Tên thống lãnh Thanh binh ngầm nghĩ một chút rồi nói:

- Phần lớn thực lực của phái Trường Bạch đã bị tan tành. Chẳng lấy được Thương ưng lệnh tiễn cũng thôi.

Lôi Pháp Vương nhìn hắn lặng lặng không nói gì.

Du Hữu Lượng lạnh lùng hắng đặng một tiếng.

Lúc này mọi người đã dọn dẹp xong khu đất trống. Tên thống lãnh đảo mắt nhìn quanh hạ lệnh.

- Chúng ta lên đường thôi.

Lôi Pháp Vương gật đầu đáp:

- Ba người bọn ta đi cả với họ, bất tất phải chia làm hai toán nữa.

Quân Thanh đội ngũ chỉnh tề theo bốn người đi.

Du Hữu Lượng quay lại ngưng thần nhìn thiếu nữ. Trong lòng cô có chỗ khổ tâm khó nói ra được. Cặp mắt cô đỏ hoe.

Du Hữu Lượng nói:

https://thuviensach.vn

- Giữa phái Trường Bạch và tại hạ có mối quan hệ quan hệ sâu xa. Ba người này dẫn quân Thanh đến phá hủy môn phái lớn nhất ngoài quan ải. Chúng đường đường là người Hán mà làm vây cánh cho cọp dữ, thật tội đáng chết.

Thiếu nữ cúi đầu xuống không dám nói nửa lời.

Du Hữu Lượng thấy mặt cô đỏ bừng, lúc lợt lạt, tựa hồ không còn đất để dung thân, chàng sinh lòng bất nhẫn, tự nhủ:

- Sao ta lại chèn ép một vị tiểu cô nương? Cô là người Thanh nhưng có tội lỗi gì đâu? Âu là ta nhân cơ hội này xa rời cô quách.

Chàng quyết định rồi cất bước toan đi.

Thiếu nữ vội hỏi:

- Này nay! Công tử đi đâu thế?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ đi kiếm ba tên phản tặc.

Thiếu nữ trầm ngâm một chút rồi quyết tâm nói:

- Dụ... Du công tử! Tiểu muội... tiểu muội đi theo công tử.

Du Hữu Lượng thấy mặt cô đầy vẻ khiếp sợ, biết cô là người thiện lương.

Nhưng chàng lại nghĩ lúc này mà còn do dự không quyết đoán thì rồi đây ở với nhau lâu ngày, càng khó lòng chia tay, chàng liền lạnh lùng đáp:

- Cô nương đi e có điều bất tiện. Ba người kia... là thị vệ tùy thân của cô. Tại hạ thiết tưởng...

Thiếu nữ cất giọng ôn nhu hỏi lại:

- Chẳng lẽ tiểu muội lại gia hại công tử?

Du Hữu Lượng nhún vai đáp:

- Dĩ nhiên không có chuyện đó. Nhưng khi tại hạ cùng ba người đó giao thủ.

Cô nương đứng bên há chẳng bẽ bàng?

Thiếu nữ nghiêm nghị nói:

- Công tử bất tất phải quan tâm. Tiểu muội nhất định trợ lực cho công tử.

Du Hữu Lượng toan khước từ nữa, bỗng thấy bàn tay mát lạnh, một giọt nước mắt nhỏ vào. Thiếu nữ từ từ quay mặt đi.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng rất sợ người khóc lóc. Lòng dạ chàng nhũn ra, vội khuyên nhủ:

- Cô nương đừng khóc nữa. Chúng ta cùng đi với nhau. Thiếu nữ quay lại nhìn Du Hữu Lượng hỏi:

- Có phải công tử bảo "Chúng ta" không?

Du Hữu Lượng gật đầu.

Thiếu nữ nước mắt đầm đìa bật cười nói:

- Chúng ta muốn rượt thì chạy mau đi.

Hai người vận khinh công chạy thật lẹ. Chẳng mấy chốc đã thấy nhân mã Thanh binh ở trước mặt. Bọn họ dừng lại. Cả ba tên pháp vương phái Trường Bạch cũng cỡi ngựa ngang nhiên đứng đó.

Du Hữu Lượng nói:

- Không ngờ ba tên này dám công nhiên câu kết với bọn Thanh quân. Nếu không giết chúng đi thì sao hả được mối thù này?

Thiếu nữ đáp:

- Nơi đây bên địch người nhiều thế mạnh. Chúng ta hãy chờ bọn họ hạ trại rồi sẽ lẻn đến kiếm chúng.

Du Hữu Lượng nhìn thiếu nữ, hỏi:

- Địch nhân tuy nhiều nhưng vô dụng, có đúng thế không?

Thiếu nữ miễn cưỡng gật đầu đáp:

- Du công tử! Chờ lát nữa hạ thủ, dù sao tiểu muội cũng là chủ nhân của chúng... có điều bất tiện... Hừ! Công tử cười ư? Phải chăng công tử cho là tiểu muội không dám hạ thủ?

Du Hữu Lượng không nỡ bức bách cô gái thiện lương liền cất giọng ôn nhu:

- Khi nào tại hạ dám nhờ cô động thủ? Tại hạ phải giết bọn thị vệ của cô cũng rất lấy làm áy náy. Mong cô lượng thứ cho.

Thiếu nữ dịu dàng đáp:

- Tiểu muội chẳng khi nào phiền trách công tử. Ba tên đó đã sát hại bạn hữu của công tử, dĩ nhiên công tử phải trả thù. Có điều công lực chúng không phải tầm thường, nhất là tên cao lớn Ưng Trảo Công đã vào hạng thượng thặng, công tử nên thận trọng.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng thấy thiếu nữ thành thật với mình, trong lòng rất cảm động, vì cô đã không nghĩ gì đến thân phận cùng lập trường của cô để được hết lòng vì chàng.

Chàng liền an ủi:

- Cô nương cứ yên lòng. Tại hạ tự lượng có thể đối phó được. Chỉ yêu cầu cô nương đừng đối nghịch với tại hạ.

Thiếu nữ nói:

- Chúng ta hãy dưỡng thần ở đây. Bọn sĩ tốt này chật vật một đêm, chắc chúng không ra đi trước trời sáng.

Du Hữu Lượng gật đầu, nhưng than thầm trong bụng:

- Đây là giang sơn của nhà Đại Minh ta mà địch nhân công nhiên xâm nhập, lại dám hành quân giữa ban ngày thì còn ra thể thống gì nữa. Viên đại soái trấn thủ ở Ninh Viễn quanh năm lao khổ. Thế mà địa phương quan để người Thanh tự do qua lại. Hỡi ơi! Thiên hạ sự là thế đó.

Thiếu nữ thấy chàng lặng lặng không nói, liền thúc giục chàng nhắm mắt dưỡng thần.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, có ba tiếng còng từ trong quân ở đằng xa vọng lại. Du Hữu Lượng từ từ đứng dậy, chàng thấy thiếu nữ ngồi tựa gốc cây, hơi thở đều đặn, trên môi vẫn treo một nụ cười, coi bộ rất ung dung. Cô đang ngủ ngon giấc.

Chàng lại thấy mùi hương ngào ngạt, bất giác mỉm cười nghĩ bụng:

- Cô này lúc ngủ cũng tiết ra mùi hương mà dung nhan lại xinh đẹp, trách nào chẳng làm say đắm lòng người.

Chàng nhẹ nhàng cất bước, chỉ sợ làm kinh động cho cô thức giấc. Chàng từ từ ra khỏi hang núi thấy khu đất phẳng có những chấm lửa trại ánh sáng lờ mờ khiến phong cảnh càng thêm ảm đạm, thê lương.

Chàng thi triển kinh công, cúi thấp xuống mà đi. Khi gần tới doanh trại quân Thanh liền thấy phòng vệ thâm nghiêm. Những võ sĩ mình mặc áo giáp trụ đi lại tuần tiễu. Những thanh âm đều trầm hỏi nhau pha lẫn tiếng gió rì rào thâm đạm.

Du Hữu Lượng ẩn vào chỗ tối để chờ cơ hội. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

https://thuviensach.vn

- Quân đội Mãn Thanh tinh thục. Sau một trận thua xiểng liểng mà hãy còn khí thế như vậy. Xem chừng họ đã được rèn luyện lâu ngày ít ra có đến mười mấy năm kinh nghiệm. Thực là mối hậu hoạn cho nước Đại Minh.

Bỗng chàng ngó thấy một chỗ vắng quên canh, liền tiến về phía đó.

Dọc đường thỉnh thoảng chàng gặp một vài tên võ sĩ lảng vảng, liền điểm huyệt cho chúng té xuống rồi đem dấu vào chỗ kín.

Chàng đi một lúc thì trước mặt hiện ra một tòa đại trướng trong trướng đèn hoa huy hoàng. Chàng lẩm bẩm:

- Chắc bọn chúng ở cả trong này.

Chàng đảo mắt nhìn tình thế bốn mặt rồi nhẹ nhàng lướt tới bên trong.

Bỗng nghe có tiếng người thở dài. Chàng liền thi triển phép thiên thính địa chi, lại nghe tiếng người đó nói:

- Lão đại! Chúng ta khéo quá hóa vụng. Chuyến này cả môn phái Trường Bạch tan nát về tay chúng ta rồi.

Tiếng người khác nói khẽ hơn:

- Chúng ta vì cứu vụ... Vụ này tại họa từ trong nhà gây ra, chẳng hiểu ai đã tiết lộ cơ quan. Có lẽ ý trời muốn tiêu diệt phái Trường Bạch chúng ta...

Thanh âm nhỏ qua, nhiều chỗ Du Hữu Lượng không nghe rõ.

Sau một lúc trong trướng im lặng không ai nói nữa.

Du Hữu Lượng cả kinh nghĩ thầm:

- Quả nhiên là Tam đại pháp vương ở phái Trường Bạch. Nhưng theo giọng lưỡi họ thì tựa hồ còn chỗ uẩn khúc. Chẳng lẽ trong vụ này còn có điều chi ngoắt ngoéo?

Chàng là người rất bình tĩnh, vẫn không động thanh sắc, ẩn nấp ở ngoài trướng lắng tai nghe. Chợt thấy co giọng bi ai cất lên:

- Lão đại! Ba anh em mình mang tội chó săn còn là chuyện nhỏ, nhưng chuyện những người bị nạn đều là những tay cường kiện trong môn phái. Chúng ta ngậm đắng nuốt cay vì lẽ gì? Lão đại ơi. Tiểu đệ chịu không nổi nữa rồi.

Giọng nói đầy vẻ bi phẫn nên nặng trịch khiến cho Du Hữu Lượng nghe rõ cả.

Lão đại hừ một tiếng rồi nói khẽ:

https://thuviensach.vn

- Chúng ta nhẫn nhục cho đến ngày nay, chẳng lẽ chịu để tiền công tận phế ư? Lão nhị! Thị phi sẽ có công luận, bi phẫn làm quái gì?

Lão tam nói:

- Có ngày ta bắt được tên tặc tử đó, không móc mắt mổ gan thì thề chẳng làm người nữa.

Lão đại đáp:

- Bốn đại pháp vương chúng ta tận trung với chưởng môn đã thề cùng sống chết. Không ngờ lão nhị giữa đường biến cải. Hỡi ơi! Việc đời biến ảo khôn lường.

Không chừng bên trong cũng có ẩn tỉnh.

Lão tam nói:

- Lão đại! Chưởng môn đang tọa quan ở trong động Thê Phong, cửa động kiên cố biết chừng nào. Dù Đại La Thiên Tiên cũng khó lòng mở được. Nếu lão nhị không mở cửa đưa người vào thì trong thiên hạ còn ai nhập nội được? Tên tặc tử kia hoài bão dị tâm đã lâu ngày rồi gặp cơ hội liền bội phản chưởng môn nhân.

Hắn nhân lức lão nhân gia đang ở thời kỳ tọa quan bắt đem đi để dâng cho Thanh cẩu. Lão đại! Lão đại còn hắn thì mối tình của anh em ta từ đây cắt đứt.

Lão đại thở dài sườn sượt.

Du Hữu Lượng nội công thâm hậu. Hai người trong trướng tuy nói thầm thì mà bên ngoài trướng lại gió thổi ào ào chàng vẫn nghe rõ, bụng bảo dạ:

- Nếu quả ba người này vì cứu ngoại công mà cam chịu để người thiên hạ nhục mạ thì tấm lòng trung nghĩa càng khiến cho người ta phải khâm phục. Xem tình hình này thì chắc không phải là chuyện giả.

Lão đại lên tiếng:

- Lão tam nói nhiều quá. Chúng ta hãy thương nghị coi từ nay nên hành động cách nào cho phải.

Lão tam đáp:

- Chúng ta mấy lần vào Cửu vương phủ, nhưng tòa viện rộng lớn quá, không tìm thấy đâu.

Lão đại nói:

https://thuviensach.vn

- Lần sau chúng ta thấy chỗ nào khả nghi thì phóng một mồi lửa. Không chừng bọn Thanh cẩu đem chưởng môn dời đi nơi khác. Này! Có người đến đó.

Du Hữu Lượng quay đầu nhìn lại thấy một tên võ tướng đi tới. Chàng liền lạng người lẩn tránh. Chợt thấy ở gần đó cũng một bóng người nhỏ bé. Lòng chàng rất khẩn trương, miệng lẩm bẩm:

- Hỏng bét! Hỏng bét! Cô kia cũng tới đây ư?

Rồi chàng nhoài mình rượt theo bóng đen trước mặt.

Bóng đen này chính là thiếu nữ. Cô giơ tay ra hiệu cho Du Hữu Lượng. Hai người lặng lặng chạy đi một lúc rời xa trại quân Thanh.

Du Hữu Lượng toan lên tiếng thì thiếu nữ nói ngay:

- Tiểu muội vẫn băn khoăn trong dạ. Công tử vừa cất bước tiểu muội liền thức giấc chạy theo tới đây, nhưng lại là Đại tướng của bọn thống lãnh quân Thanh.

Du Hữu Lượng yên tâm được một chút. Chàng hỏi:

- Cô nương có biết doanh trại của ba người kia ở chỗ nào không? Tại hạ kiếm mãi mà không thấy.

Thiếu nữ lắc đầu đáp:

- Chỗ này toàn là trại sách, tìm kiếm khó lắm. Nhưng tiểu muội vô tình phát giác ra một việc lớn mà trong trại quân Thanh có một kiếm khách trùm đời tới nơi.

Du Hữu Lượng sửng sốt hỏi:

- Người đó là ai?

Thiếu nữ đáp:

- Y họ Lương và đại ca của Kiến Châu Tứ Kiếm.

Du Hữu Lượng giật mình kinh hãi hỏi:

- Phải chăng là Vô Ảnh Kiếm Lương Luân?

Thiếu nữ gật đầu.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Mười năm trước miền Đông Bắc quật khởi bốn tay đại hiệp sĩ. Bốn người này đã vào Trung Nguyên, dùng sức hạ mấy chục tay cao thủ. Sau họ chọc giận thiên hạ đệ nhất kiếm Lâm Công Vũ, chưởng môn phái Điểm

https://thuviensach.vn

Thương. Hai bên mở cuộc đại chiến trên ngọn núi Thái Sơn. Lương Luân đấu kiếm với Lâm Công Vũ thi triển mười thức trong Thiên Thủ Kiếm Pháp, đến chiêu thức thứ mười Lương Luân mới chịu thua nửa chiêu. Khi ấy Lương Luân mới hai mươi tuổi.

Sau đó Thiên Thủ kiếm Lâm Công Vũ lên chùa Thiên Long nói với sư phụ:

- Gã này còn nhỏ tuổi mà kiếm pháp đã đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Thật là một bậc kỳ tài trăm năm hiếm có. Ngày sau gã tất thành một mối nguy hại cho võ lâm ở Trung Nguyên.

Sư phụ ta mỉm cười nói:

- Lâm thí chủ thắng được gã nửa chiêu. Dù chỉ là nửa chiêu nhưng gã còn phải khổ luyện mười năm nữa chưa chắc đã ăn đứt.

Lâm Công Vũ nói:

- Thiền sư nói vậy tuy rất đúng, nhưng vãn bối nhận thấy tiềm lực của gã cao thâm khôn lường, dường như chưa phát huy đến cực điểm. Ngày đầu gã cùng vãn bối tỷ thí chỉ ra chiêu nghiêm cẩn không để lầm lỡ. Đến ngày thứ hai gã tiến thêm một tầng. Lúc lâm địch thực khiến cho người ta phát sợ.

Sư phụ ta chỉ mỉm cười chứ không nói gì nữa. Lâm Công Vũ xuống núi trở về.

Từ đó trở đi không thấy tông tích bốn người kia trở lại Trung Nguyên. Không ngờ đêm nay bọn chúng xuất hiện ở đây. Chắc là bốn người này cũng bị Thanh nhân thu dụng rồi.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Huyền Hồ Quận Chúa Chống Lệnh Gia Huynh

Thiếu nữ thấy Du Hữu Lượng đứng ngẩn người ra hồi lâu không nói gì, cô không nhịn được lại hỏi:

- Sao? Công tử có quen biết kiếm khách họ Lương ư?

Du Hữu Lượng trầm ngâm rồi đáp:

- Nếu có họ Lương đến đây thì vụ này khó khăn lắm. Chúng ta phải bàn định kế hoạch rồi mới thực hiện được.

Thiếu nữ nói:

- Tiểu muội nghe đồn kiếm pháp của họ Lương trước nay không ai bằng. Một hôm nhân lúc tửu hứng, hắn nghe trên cành cây có đàn chim thước kêu lên oang oác, liền rút kiếm phóng ra, không một ai nhìn thấy. Khi thanh kiếm rớt xuống thì mũi kiếm còn dắt theo năm con chim, con nào cũng bị xuyên qua trước ngực, bộ vị không sai một ly.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Sao cô này lại biết rõ hắn như vậy? À phải rồi. Chắc bọn bốn người đó đều bị Cửu ca của cô thu dụng.

Chàng nghĩ tới đây bất giác sinh lòng úy kỵ gã thiếu niên Đa Nhĩ Cổn, vì bốn người võ công cực cao kia mà gã thu được làm tẩu cẩu thì chẳng những thủ đoạn rất cao minh mà lòng dạ tất có chỗ hơn người.

Thiếu nữ ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- Vậy thì làm thế nào?

Du Hữu Lượng hỏi lại:

- Chúng ta cứ đi đường theo dõi chờ cho người kia bỏ đi là ta hạ thủ nên chăng?

Thiếu nữ đáp:

https://thuviensach.vn

- Cũng đành làm thế vậy.

Hai người trò chuyện một lúc nữa rồi Du Hữu Lượng nói:

- Chúng ta phải bồi dưỡng tinh thần, không nên nóng nảy.

Thiếu nữ cười đáp:

- Công tử biết cách bảo dưỡng thân thể. Còn tiểu muội khi trong lòng có việc chưa giải quyết xong thì thường khi mấy ngày đêm liền không ngủ được.

Du Hữu Lượng cười nói:

- Trước khi chạm trán địch nhân sao mình đã tự rối loạn? Phía trước dường như có một khu rừng. Chúng ta qua đó nghỉ ngơi.

Thiếu nữ đáp:

- Tiểu muội không thích ngủ ngoài trời. Ở đây đi chừng nửa dặm có một sơn động sạch sẽ, tiểu muội muốn đến đó. Còn công tử có đi hay không xin tùy ý.

Du Hữu Lượng gật đầu rồi đi theo thiếu nữ. Chàng tự hỏi:

- Tại sao Vô ảnh kiếm lại xuất hiện đột ngột? Theo địa vị gã thì chỉ khi nào xảy đại sự sẽ tới nơi xử lý mới phải. Ở đây có điều chi khẩn yếu?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên phía sau lưng có tiếng bước chân nhẹ nhàng. Hiển nhiên bốn năm người đang đi tới.

Du Hữu Lượng vội kéo thiếu nữ lánh vào trong rừng, ẩn ở phía sau một gốc cây lớn.

Thiếu nữ bị chàng cầm tay, trống ngực đánh thình thình. Cô vừa cao hứng vừa thẹn thùng. Sau một lúc cô mới nhẹ nhàng rụt lại.

Du Hữu Lượng vẫn chưa phát giác. Chàng ghé tai cô nói nhỏ:

Bọn người tới đây là bốn tay cao thủ. Chúng ta phải cẩn thận đừng để phát ra tiếng động.

Thiếu nữ đang mê ly trong cảnh ngộ huyền ảo, lát sau cô mới hiểu rõ câu nói liền quay lại dịu dàng đáp:

- Công tử cứ yên tâm. Tiểu muội xin nghe lời.

Du Hữu Lượng bỗng thấy hai tia mắt bắn tới. Ở trong rừng giữa lúc đêm tối, hai tia mục quang này khác nào hai tia chớp soi thấu tâm can. Chàng khích động trong lòng khẽ nói:

https://thuviensach.vn

- Như vậy mới là một vị hảo cô nương.

Thiếu nữ bẽn lẽn toan trả lời thì tiếng bước chân bốn người đã gần tới.

Cô ngưng thần nhìn ra giật mình kinh hãi. Nguyên bốn người này chính là bọn thị vệ của cô và Vô ảnh kiếm Lương Luân.

Bốn người này đi vào chỗ trống trong rừng. Vô ảnh kiếm Lương Luân khoát tay lạnh lùng nói:

- Cửu vương gia muốn mời ba vị để mượn một vật làm đồ dùng được chăng?

Lão đại là Lôi thiên vương Lôi Tây Chương đáp:

- Lương đại hiệp khéo nói giỡn. Bọn tại hạ là ba tên thị vệ của quận chúa thì Cửu vương gia sai bảo điều gì cũng phải vâng mệnh. Đâu dám phiền đại hiệp dời gót ngọc tới đây.

Lương Luân cất tiếng lạnh như băng thủng thẳng nói:

- Cửu vương gia muốn mượn thủ cấp của ba vị.

Gã nói câu này khiến ba người kia giật mình kinh hãi.

Du Hữu Lượng bỗng thấy bàn tay nhỏ bé lạnh toát như băng nắm lấy tay chàng. Chàng cúi xuống nhìn thấy nét mặt thiếu nữ đầy vẻ hoảng hốt, đôi môi phát run, coi chẳng khác con thỏ non sợ chết.

Người cô đã xinh đẹp lúc này lại càng đáng thương hại. Dù là kẻ có lòng như sắt đá cũng không nỡ phiền trách.

Du Hữu Lượng không thể lên tiếng an ủi, đành nắm chặt tay cô. Sau một lúc bàn tay đó mới dần dần nóng lại.

Thiếu nữ chúi đầu vào lòng Du Hữu Lượng khóc thầm.

Du Hữu Lượng nghĩ bụng:

- Chắc cô này sợ ba người kia nói rõ thân thế, nhất định ta phải căm hân cô.

Thực ra ta đã biết thân thế của cô từ trước rồi.

Giữa lúc ấy Vô ảnh kiếm Lương Luân lại nói:

- Xin ba bị hãy coi đây xem là cái gì?

Gã thò tay vào bọc lấy ra một tờ giấy. Ba vị thiên vương phái Trường Bạch vừa ngó thấy liền sắc mặt tái mét, bất giác lùi lại mấy bước.

Lương Luân lại hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ba vị tự kết quả đời mình chứ?

Lôi Pháp Vương gắng gượng trấn tĩnh đáp:

- Bọn tại hạ xin đến ra mắt Cửu vương gia.

Lương Luân lạnh lùng gạt đi:

- Các vị bất tất phải đi nữa.

Lôi Pháp Vương gầm lên:

- Họ Lương kia. Ba anh tem ta tận trung với Cửu vương gia, tấm lòng sơn sắt nhật nguyệt chứng minh. Thế mà người xúi bẩy Cửu vương gia trừ diệt người tâm phúc, lại khép bọn ta vào tội vu vơ. Chính người đã gây nên vụ tốt đẹp này.

Lương Luân ngắt lời:

- Tại hạ không rảnh để đấu khẩu với ba vị. Nếu ba vị không chịu thì cứ hỏi thanh kiếm của tại hạ sẽ rõ.

Lôi, Đông, Chu ba lão biết đến lúc tuyệt tình rồi, ngửng mặt trông trời miệng lẩm bẩm:

- Hết chim muông cây cũng biến thành vô dụng. Họ Lương kia. Cuộc tao ngộ của bọn ta bữa nay cũng là kết quả của đời người sau này...

Lôi Pháp Vương vừa nói vừa đề tụ chân khí, đột nhiên phóng chưởng đánh ra.

Du Hữu Lượng bỗng nghe bốn mặt ầm ầm như sấm nổ, bụng bảo dạ:

- Phong lôi thiên vương quả nhiên danh bất hư truyền.

Lương Luân đã chú ý đến thái độ của địch nhân từ trước, gã ung dung nghiêng mình né tránh. Đồng thời rút kiếm ra đánh soạt một tiếng. Gã rung tay một cái, làn ngân quang lấp loáng đầy trời. Kiếm hoa vọt ra như mưa.

Bọn Lưu, Đông, Chu cũng rút kiếm chờ đợi.

Lương Luân lạnh lùng nói:

- Ba vị tự mình hạ thủ thì còn được chết toàn thây. Bằng để tại hạ phải ra tay, đao kiếm không mắt thì khó nói lắm.

Lôi Pháp Vương lạnh lùng đáp:

- Chúng ta chỉ biết tài cao thấp ở trên lưỡi kiếm, hà tất phải nói nhiều.

Lương Luân trầm giọng:

- Phát chiêu đi.

https://thuviensach.vn

Phong Lôi pháp vương lạnh lùng đáp:

- Tên tặc tử này xúi bẩy Cửu vương gia muốn đập tan bọn vệ sĩ tâm phúc.

Người tưởng quỷ kế của người che mắt được lão phu chăng? Bữa nay lão phu cũng muốn chặt cái đầu trên cổ người rồi sẽ bẩm báo rõ với Vương gia.

Lương Luân không nói gì nữa, rung tay một cái cho thanh kiếm vọt ra những điểm hàn tinh tập kích ba người. Trong một chiêu này bao hàm nhiều thế công kích.

Ba đại pháp vương ở phái Trường bạch tới tấp vung kiếm lên nghinh địch.

Bốn thanh trường kiếm vọt ra những tia hàn quang lấp loáng đầy trời. Lương Luân vẫn đứng vững như núi. Thế kiếm của hắn không chùn nhụt chút nào.

Lương Luân vận kình lực lại từ từ phát chiêu. Ba đại pháp vương phái Trường bạch vung kiếm kháng cự. Đối phương chỉ phóng ra một chiêu mà tiềm lực kinh người. Bốn mặt tám phương đều bị làn kiếm quang bao phủ.

Lôi Pháp vương hít một hơi chân khí, cùng hai đồng bạn liên thủ tấn công.

Kiếm phong rít lên ầm ầm.

Ba thanh kiếm đâm thẳng rồi lại đột nhiên vạch thành một vòng tròn lớn ở trên không.

Ba tiếng choang choảng khẽ vang lên. Ba thanh trường kiếm bên này đụng vào trường kiếm của đối phương.

Ba người đều phải lùi lại hai bước mới thoát ra ngoài làn kiếm quang của Lương Luân.

Bọn pháp vương bất giác đưa mắt nhìn nhau mỉm cười. Cách phối hợp rất xảo diệu, kín đáo không một kẽ hở.

Lương Luân lạnh lùng lên tiếng:

- Tứ tượng kiếm pháp quả nhiên phi thường, những bữa nay tứ tượng lạ khuyết mất một mặt khiến cho tại hạ chẳng thể phá tan toàn thể Tứ tượng kiếm pháp của phái Trường Bạch. Đáng tiếc ôi là đáng tiếc.

Phong Lôi pháp vương đáp:

https://thuviensach.vn

- Muốn giết tên gian tặc này hà tất phải cần cả ba anh em đồng thời xuất trận. Đừng rườm lời nữa. Bữa nay chúng ta quyết đấu sinh tử cho biết rõ chân tướng.

Tuy ngoài miệng lão nói một cách hời hợt mà trong lòng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

- Kiếm pháp của thằng cha này thật là quỷ khốc thần sầu. Vừa rồi nếu bọn mình không thi triển Tứ tượng kiếm pháp, dùng tuyệt chiêu để cứu mạng thì e rằng đối phương chỉ đánh một đòn đã giết hết bọn ta rồi.

Lương Luân không trả lời. Hắn vung trường kiếm quét ngang lưng đối phương.

Ba pháp vương phái Trường bạch hai người đánh, một người đỡ gạt từ ba mặt công kích.

Chỉ trong nháy mắt đã thi triển liền bảy chiêu liên miên không ngớt. Bóng kiếm trùng điệp và toàn là những chiêu phúc tạp.

Lương Luân lặng lẽ đối phó, trong lúc nhất thời hắn không dám lơ là.

Tam đại pháp vương thi triển kiếm thức mỗi lúc một mau, chuyển đến mé sau Lương Luân.

Lương Luân cứ gặp chiêu nào là phá chiêu ấy. Hắn chiến đấu rất hăng và vẫn cứ chiếm thế thượng phong.

Ba vị pháp vương phái Trường bạch biết đối thủ ghê gớm, vừa vào đã bày ra Tứ tượng trận pháp và phóng ra những chiêu thức kinh diệu. Nhưng khuyết một phương vị không có người thế công dĩ nhiên giảm đi mấy phần.

Đang đánh nhau giở chừng, Lương Luân ra chiêu mỗi lúc một chậm chạp.

Thanh kiếm của hắn dường như trì trệ không muốn phát chiêu. Hắn chuyển động thân hình xuyên vào làn hàn quang của đối phương. Những kiếm chiêu chỉ khẽ không đầy sợ tóc mà thủy chung vẫn chẳng làm gì được hắn.

Du Hữu Lượng ẩn trong bóng tối càng coi càng kinh tâm động phách. Chàng biết nhiều hiểu rộng, nhận thấy kiếm pháp của Lương Luân trên đời ít kẻ bì kịp.

Chàng tự nhủ:

https://thuviensach.vn

- Kiếm thuật của Lương Luân nguyên tự đời xưa. Thanh kiếm trì trệ nhưng càng lâu càng mãnh liệt. Hắn có ý định đánh ra một chiêu khiến cho ba người tử thương.

Chàng quay lại ngó thiếu nữ thấy cô cũng ngưng thần theo dõi, nét mặt lộ vẻ rất khâm phục, chàng nghĩ thầm:

- Cô này là giòng sang ở Mãn tộc tuy còn nhỏ tuổi mà võ học đã thông hiểu đến chỗ tinh vi, thật là hiếm có.

Lúc này kiếm khí tung hoành của ba vị đại pháp vương vây bọc, Lương Luân tựa hồ đoạt được thượng phong. Còn chiêu thức của Lương Luân lại giản dị chất phác coi rất tầm thường như người tự luyện lấy.

Đột nhiên Phong Lôi pháp vương quát lên một tiếng thật to. Ba thanh trường kiếm chụp xuống đầu hắn.

Đây chính là tuyệt chiêu Bát phương mai phục trong Tứ tượng kiếm pháp.

Lương Luân thấp thoáng thân hình tránh khỏi chỉ khe chừng sợ tóc. Người hắn đứng về phía đông nam, đưa thanh kiếm quét ngang ra.

Choang một tiếng. Trường kiếm của ba vị pháp vương đều bị chặt đứt.

Phong Lôi pháp vương sắc mặt lợt lạt. La hán pháp vương mặt lại đỏ bừng.

Thần lực pháp vương sắc diện tím bầm. Cả ba Du Hữu Lượng đều loạng choạng lùi lại đến năm sáu bước mới đứng vững.

Phong Lôi pháp vương hít một hơn chân khí cảm thấy trước ngực ngấm ngầm đau. Trong lòng thê thảm, lão than thầm:

- Giả tỷ nhị đệ cũng ở đây thì tên tặc tử này dễ gì phá được tuyệt chiêu của Tứ tượng kiếm pháp.

Lương Luân lạnh lùng hỏi:

- Tại hạ đã phá Tứ tượng kiếm pháp mà ba vị pháp vương nhất định không phục thì tại hạ đành phải mượn thủ cấp của ba vị đem về phục mệnh Cửu vương gia.

Du Hữu Lượng trống ngực đánh thình thình miệng lẩm bẩm:

- Cương khí. Cương khí.

https://thuviensach.vn

Tam đại pháp vương trợn mắt lên không đáp. Cả ba người đều bị nội thương khá nặng, toan liều một trận tử chiến thì Lương Luân lại nói tiếp:

- Đã chết đến gáy rồi mà còn toan mở cuộc đấu của con khốn thú. Ha ha. Tại hạ nói cho ba vị biết âm mưu của ba vị chính là người cùng phe Bách thú pháp vương Trịnh Đại Tường đã cáo giác.

Phong Lôi pháp vương dắng dặng một tiếng. Lão thấy hai người bái đệ lộ vẻ căm phẫn thì lòng càng đau khổ hơn, lão hằn học đáp:

- Lão nhị thật là lòng lang dạ thú. Trước nay ta vẫn không tin như vậy. Hỡi ơi.

Đa Nhĩ Cổn thật là tàn độc. Kế liên hoàn của hắn quăng một mẻ lưới trừ diệt hết cả môn phái ta.

Nhưng việc đã đến lúc tối hậu quan đầu, chẳng thể bó tay chịu trói. Lão đưa mắt ra hiệu cho hai người bái đệ, chống thanh kiếm gãy tiến lên một bước.

Lương Luân nổi lên tràng cười hô hố một hồi lâu rồi mới dằng từng tiếng:

- Các vị muốn trốn chăng? Nhưng bữa nay đã bổ vây Thiên la địa võng, thì dù đại la thần tiên cũng khó lòng tránh khỏi họa sát thân.

Phong Lôi pháp vương đảo mắt nhìn quanh thấy hai vị bái đệ vẫn đứng sững, nét mặt tuyệt không chút sợ hãi. Họ chẳng hy vọng gì còn sống sót nên trở lại thản nhiên. Lão liền hô lớn:

- Lão Tam. Lão Tứ. Ngày trước chúng ta kết nghĩa chi lan đã minh thệ điều gì?

La hán pháp vương và Thần lực pháp vương đồng thanh đáp:

- Đồng sinh đồng tử, quyết không thay đổi.

Phong Lôi pháp vương nói:

- Bữa nay chúng ta cùng chết với nhau là đúng với lời thề ngày trước. Bậc đại trượng phu dù chết cũng cam tâm, nhưng chẳng để kẻ khác khinh nhờn. Hỡi ơi.

Lão nói cây này bằng một giọng khẳng khái, lại cảm thấy trước ngực đau nhói. Lão nghĩ tới nhị đệ phản nghịch càng thêm thống khổ.

Lương Luân không nhẫn nại được nữa lên tiếng:

https://thuviensach.vn

- Ba vị chưa thấy quan tài nên không sa lệ. Hãy tiến lên đi.

Ba vị pháp vương phái Trường bạch lại giơ thanh kiếm gãy lên tấn công. Ba người bị chém gãy kiếm, lại bị luồng cương khí của Lương Luân làm chấn động nội tạng. Phen này quyết sinh tử đều ra chiêu thí mạng cho hai bên cùng chết. Thật là kinh khủng vô cùng.

Lương Luân ngưng thần tiếp chiêu, bụng bảo dạ:

- Phái Trường bạch quả nhiên không phải tầm thường. Ba lão này đã bị luồng cương khí có thể đánh tan vật cứng rắn mà còn kịch chiến được như vậy. Ta phải kết liễu vụ này cho chóng là hơn.

Hắn liền biến chiên tấn công ráo riết.

Ba vị pháp vương phái Trường bạch khác nào cung cứng dương đến độ chót, đều động thủ phóng ra những chiêu thức liều mạng chống đỡ được trong khoảnh khắc.

Lương Luân hú lên một tiếng dài, vọt mình lên không trung, thanh trường kiếm phóng ra toàn nhằm đâm vào những đại huyệt trước ngực ba người.

Ba người lục tục té xuống đất.

Thiếu nữ cùng Du Hữu Lượng đưa mắt nhìn nhau.

Lương Luân lại rảo bước tiến về phía trước toan chặt đầu ba người.

Thiếu nữ thấy Du Hữu Lượng trầm ngâm chẳng nói gì, cô không nhẫn nại được nữa, chí đầu ngón chân vọt ra, vung song chưởng đánh Lương Luân.

Lương Luân thấy kình phong xô tới sau lưng, biết là bị cao thủ tập kích. Hắn không rảnh để giết địch nhân, vội xoay kiếm quét ngang một cái.

Thiếu nữ vội rụt tay về vừa vặn tránh khỏi. Lương Luân quay đầu nhìn lại không khỏi giật mình kinh hãi vì phản thủ kiếm pháp của lão trước nay chưa đánh sểnh bao giờ. Thế mà hắn phát kiếm một cách đột ngột cũng bị đối phương tránh khỏi và đối thủ là quận chúa ở Mãn châu.

Thiếu nữ hỏi:

- Ô hay. Các hạ định giết bọn thị vệ tùy thân của ta?

Lương Luân kính cẩn đáp:

https://thuviensach.vn

- Bẩm quận chúa. Ba tên này đều là những yếu phạm mà Cửu vương gia hàng ngày muốn bắt để giết đi.

Thiếu nữ hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Ta không bằng lòng thì không thể giết được. Các hạ về nói với Cửu gia là Huyền Hồ quận chúa bảo thế.

Lương Luân trầm ngâm một chút rồi lấy trong bọc ra một thanh lệnh kiếm nhỏ bé trên khắc con rồng và con cọp giơ lên cho thiếu nữ coi, đoạn lùi lại đứng sang một bên không nói gì nữa.

Huyền Hồ quận chúa lạnh lùng nói:

- Cây Long hổ lệnh kiếm này không hăm dọa được bản quận chúa. Người không còn việc gì ở đây nữa, vậy hãy lui ra.

Cô biết Lương Luân công lực kinh người và là cánh tay đắc lực của Cửu ca nên giọng nói của cô còn đôi chút lịch sự.

Lương Luân lẳng lặng không nói gì nữa nhưng vẫn đứng yên.

Huyền Hồ quận chúa tức giận hỏi:

- Người càng ngày càng lớn mật, chẳng lẽ không đếm xỉa đến lời nói của bản quận chúa?

Lương Luân kính cẩn đáp:

- Bẩm quận chúa. Tiểu nhân không dám chống lại tướng lệnh của vương gia.

Huyền Hồ quận chúa trong lòng bồn chồn, nóng nảy, nhưng cô biết Long hổ lệnh đã đưa ra thì kẻ lãnh mang không thể lùi bước, dù gặp rừng đao núi kiếm cũng phải liều mạng để hoàn thành nhiệm vụ. Trong lúc nhất thời cô trầm ngâm chưa biết làm thế nào.

Lương Luân tiến lên một bước nói:

- Trước hết tiểu nhân hãy kết quả ba tên gian tế rồi hãy chịu tội với quận chúa.

Huyền Hồ quận chúa tức giận đáp:

- Lương Luân. Người muốn giết ba người này thì hãy hỏi thanh bảo kiếm ở trong tay bản quận chúa xem nó có chịu không đã.

Lương Luân nói:

- Tiểu nhân không dám.

https://thuviensach.vn

Giọng nói vẫn cứng cỏi.

Huyền Hồ quận chúa rút trường kiếm ra đánh xoạt một cái, vung lên hỏi:

- Lương Luân. Kiếm pháp của người quả nhiên tuyệt diệu. Vừa rồi người thi triển những chiêu thuật mà bản quận chúa không hiểu là kiếm pháp nào. Lại đây, bản quận chúa muốn lãnh giáo mấy cao chiêu.

Lương Luân đáp:

- Xin quận chúa biết cho rằng Long hổ lệnh cực kỳ nghiêm minh. Tiểu nhân đành phải mạo phạm.

Huyền Hồ quận chúa xẵng giọng nói:

- Bản quận chúa chẳng thể không cứu ba người này được. Lương Luân. Người đã mang trách nhiệm Long hổ lệnh thì bữa nay người có chết mới giả được được ba người này phải không?

Lương Luân liên thanh đáp:

- Tiểu nhân không dám. Tiểu nhân không dám. Thành tích phản loạn của ba người này đã rõ rệt. Hà tất cô nương vì ba tên phản tặc mà làm khó dễ với bọn thuộc hạ? Nếu cô nương còn luyến tiếc bản lãnh của chúng thì tiểu nhân xin đưa ba người anh em này tuy chưa thành tài nhưng cô nương cũng có thể tạm thu nạp làm thị vệ được.

Huyền Hồ quận chúa gạt đi:

- Bản quận chúa không nuôi nổi Kiến châu tứ kiếm. Bản quận chú đã nói ra lời là không thể canh cải được nữa rồi.

Ban đầu cô chỉ vì Du Hữu Lượng mà muốn cứu ba người. Bây giờ cô thẳng thắn đứng ra hành động đối nghịch với huynh trưởng là một điều trước kia cô chưa từng nghĩ tới. Cô thấy Lương Luân dám chống cự lại mình, bất giác nổi tính quật cường của một thiếu nữ. Dù cho phụ vương tới đây, cô cũng phản kháng.

Thiếu nữ sinh trưởng ở nơi quyền quý, bình nhật muốn làm gì đều theo ý mình. Cô lại còn nhỏ tuổi nên quên cả đâu là bạn đâu là thù. Cô chỉ biết ai không nể mình là không chịu.

Lương Luân trầm giọng hỏi:

- Long hổ lệnh của Cửu vương gia đã ban ra thì trời cũng không ngăn cản được.

https://thuviensach.vn

Huyền Hồ quận chúa toan trả lời thì Du Hữu Lượng đứng ở phía sau gốc cây bỗng lên tiếng:

- Cái đó chưa chắc đâu.

Lương Luân chấn động tâm thần. Hắn thấy người này ẩn nấp ở gần bên mà không phát giác, chẳng khỏi có điều nón giận.

Thanh âm chưa dứt, một chàng thanh niên lối, tuổi nước da trắng trẻo, tướng mạo anh tuấn khác thường đã nhảy ra.

Lương Luân đang bực bội trong lòng không nơi phát tác liền lạnh lùng nhìn Du Hữu Lượng xẵng giọng:

- Tiểu tử. Người đến đây vừa đúng lúc. Trường bạch pháp vương lừng lẫy tiếng tăm ngoài quan ải trong lúc lâm tử đang thiếu người bầu bạn.

Du Hữu Lượng cười khà khà đáp:

- Tại hạ ngẫu nhiên qua đây, toan kiếm chỗ ngủ một giấc, chẳng ngờ một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi cũng không có. Khắp rừng đều có tiếng chó sủa. Tại hạ đã tưởng là loài dã cẩu tranh xác chết mà sủa bậy, không ngờ lại là tiếng người. Chó săn hỡi chó săn. Người làm chó săn cho người đã lâu không ngờ thốt ra lời toàn là tiếng chó sủa.

Chàng nói những cây này liền một hơi lại nói rất mau, nhưng rất rõ ràng.

Lương Luân không có chỗ nào xen vào được.

Huyền Hồ quận chúa nghe chàng nói vậy lấy làm thích thú, bất giác bật cười, cô quên không nghĩ tới mình là một quận chúa ở Mãn Châu.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Quận Chúa Liều Mình Giải Cứu Du Lang

Lương Luân vừa hổ thẹn vừa phẫn nộ trên mặt lướt qua một luồng thanh khí.

Du Hữu Lượng cũng hối hận, than thầm trong bụng:

- Mấy bữa nay ta quanh quẩn với thiếu nữ này, miệng lưỡi trở lại lém láu như xưa. Du Hữu Lượng hỡi Du Hữu Lượng. Người trở lại thói ngông cuồng hốt hỷ hốt nộ, không chịu vận tâm cơ đề phòng người ám toán ư?

Chàng nhớ lại mấy năm tìm kiếm kẻ thù phải áp chế bản tính lúc nào cũng trầm mặc để chuẩn bị ứng chiến thì trong lòng không khỏi hoang mang.

Lương Luân giơ kiếm hỏi:

- Mười mấy năm nay ta không bôn tẩu giang hồ, bọn hậu sinh tiểu bối ngày càng cuồng ngạo. Thằng lỏi kia. Sư phụ người là ai?

Du Hữu Lượng ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Cái đó cái đó khó nói lắm. Nếu ai được truyền cho nửa chiêu một thức cũng kể là sư phụ thì nhiều quá không nhớ xiết, chẳng khác cảnh huống của lão huynh, ai cho một bữa ăn, thí cho một chút ơn huệ đã gọi là chủ nhân, thì chủ nhân của lão huynh e rằng cũng nhiều như là... như là gì được? Cô nương bảo như gì cho phải?

Huyền Hồ quận chúa cũng biết không nên trả lời cho mất thể diện nhưng cô thấy Du Hữu Lượng nhìn mình một cách thiết tha liền buột miệng đáp:

- Nhiều như tinh tú trên trời.

Lương Luân toan cất tiếng thóa mạ nhưng thấy quận chúa xen vào thì dù hắn cuồng ngạo đến đâu cũng không dám làm nhục quận chúa nên đành nuốt hận. Cặp mắt lấp loáng ánh hàn quang, sát khí đằng đằng.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng gật đầu luôn mấy cái, tựa hồ đang lúc bí nghĩ không ra mà được người chỉ điểm. Chàng hoan hỉ nói:

- Cô nương thật là thông tuệ. Đến tinh tú trên trời là nhiều mà tiểu nhân cũng không nghĩ ra.

Huyền Hồ quận chúa mỉm cười nghĩ bụng. Dù y nói thật cũng không mà giả vờ cũng hay. Y cứ tán dương là ta khoan khoái rồi.

Lương Luân vung trường kiếm lên nhìn chằm chằm vào mặt Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng tuy ngoài miệng nói nhăng nói càn mà trong lòng vẫn nghĩ cách phá giải kiếm pháp của đối phương.

Vừa rồi chàng thấy kiếm pháp của Lương Luân rất cổ kính và nghiêm cẩn, không có chỗ nào sơ hở để đả phá. Thiên Thủ kiếm pháp của phái Điểm Thương bỗng lướt qua trong đầu óc chàng hai ba lần nhưng chàng vẫn không nắm vững phần nào.

Lương Luân đưa mũi kiếm về phía trước nửa tấc.

Du Hữu Lượng cũng rút kiếm ra. Thanh kiếm hạ thấp đảo ngược lưỡi lên.

Hai bên nhìn nhau vẻ mặt nghiêm trọng. Hồi lâu không ai phát chiêu.

Huyền Hồ quận chúa trong lòng rất đỗi khẩn trương. Cô là một đại hành gia về võ học, biết rằng một khi họ động thủ là thành cuộc tỷ đấu sống chết. Cô cũng hiểu công lực của ý trung nhân đã đến trình độ siêu phàm nhưng chưa từng coi chàng tỷ đấu với ai.

Lương Luân ngưng thần để chờ cơ hội, hễ thấy đối phương động thủ là nhân chỗ sơ hở đánh vào. Hắn thấy đối phương cũng trầm tĩnh phi thường chẳng có ý gì muốn ra tay trước. Hắn ngấm ngầm kinh hãi nghĩ bụng:

- Xem chừng thằng lỏi này cũng ghê gớm lắm.

Sau một lúc nữa, hai người cùng thấy đối phương tư thức rất kín đáo chẳng có chỗ nào sơ hở. Lương Luân liền vung kiếm quét ngang rồi đâm vào huyệt mi tâm trước ngực cũng hạ bàn Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng từ từ theo thức kiếm của Lương Luân đè xuống.

Lương Luân hất mạnh lên, Du Hữu Lượng chờ cho hai thanh kiếm sắp đụng nhau, đột nhiên xoay tay mặt một vòng.

https://thuviensach.vn

Lương Luân đồng thời xoay chuyển mấy vòng.

Bỗng nghe chát một tiếng. Hai kiếm đụng nhau. Công lực hai người tương đương nên không dính được trường kiếm vào đối phương.

Lương Luân lạnh lùng nói:

- Tiểu tử. Người không chịu nói sư thừa là ai, nhưng Phù Vân kiếm pháp này là của phái Võ Đương không còn sai nữa. Mười năm nay ta không bước chân vào tới Trung nguyên, ngờ đâu Vô Vi đạo trưởng đã sản xuất ra được tên đệ tử này.

Du Hữu Lượng thẳng thắn đáp:

- Người nhận lầm rồi.

Lương Luân miệng lảm nhảm:

- Phù Vân kiếm pháp thì đã ăn thua gì? Tiểu tử. Người thi triển không được đầy đủ. Vô Vi lão đạo bị người ta hạ sát rồi thì người làm thế nào.

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần:

- Cái chết của Vô Vi đạo trưởng Tô Bạch Phong mới tiết lộ trong cuộc anh hùng đại hội ở Trường An lần trước. Ta để thanh Tử Dương bảo kiếm của Vô Vi đạo trưởng lại rồi đi tới đây ngay. Sao hắn biết được? Tin tức của hắn thật là mau lẹ.

Chàng liền hỏi lại:

- Lương Luân. Người coi rõ rồi chứ?

Thanh trường kiếm của chàng rút về rồi lại đánh tới tấn công trước. Lần này chàng thi triển chiêu thức rất mau lẹ. Qua mấy chiêu đầu, Thiên Thủ kiếm pháp của phái Điểm Thương liên miên đánh ra.

Lương Luân càng đấu càng kinh hãi nghĩ thầm:

- Cả kiếm thuật trấn sơn của phái Điểm Thương thằng lỏi này cũng học được rồi. Ta nghe nói Phù Vân kiếm pháp của phái Võ đương, Thiên Thủ kiếm pháp của phái Điểm Thương đều là bí học không truyền ra ngoài mà sao gã cũng hiểu được?

Thiên Thủ kiếm pháp tinh diệu ở chỗ tấn công mãnh liệt. Lúc thi triển khác nào nước sông Trường Giang chảy không ngớt. Ngày trước Lâm lão gia nóng giận đấu với Lương Luân trong vòng mấy trăm chiêu hắn chỉ có

https://thuviensach.vn

phần đỡ gạt. Mà bây giờ Du Hữu Lượng lại thi triển kiếm pháp này, thế công rất mãnh liệt. Hắn phải ngưng thần chú ý không dám coi thường.

Huyền Hồ quận chúa trong bụng mừng thầm vì thấy ý trung nhân thần oai lẫm liệt. Bất giác tâm thần cô say sưa theo dõi.

Đang đánh nửa chừng, Du Hữu Lượng bỗng vung kiếm đâm chém hữu loạn xà ngầu. Kiếm thức không biết nhằm đánh vào phương vị nào, tựa hồ nghìn tay kiếm đồng thời động thủ.

Lương Luân đỡ gạt không thấy chỗ sơ hở nào, bất giác than thầm:

- Ta khổ công nghiên cứu mười mấy năm để đối phó với Thiên Thủ kiếm pháp mà vẫn không tranh được thế chủ động. Thằng lỏi này còn kém ta đến mười tuổi. Gã mà được rảnh luyện thêm thì Lương Luân này còn làm sao chống nổi hắn?

Du Hữu Lượng đánh lâu vẫn chưa chiếm được thượng phong. Nội lực của chàng chưa bằng Lâm lão gia tử, thành ra môn khoái kiếm này làm cho chàng hao sức rất nhiều.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chiêu thức của chàng dần dần chậm lại, nhưng mỗi lúc phóng kiếm ra khí thế rộng lớn vô cùng.

Lương Luân trong đời người đã chạm trán không biết bao nhiêu cao nhân, nhưng chưa từng gặp tay đối thủ nào lão luyện như lần này trong lòng đã hơi nóng nảy. Bỗng hắn đi một đường kiếm tinh diệu nhẹ nhàng. Chân đạp vào trung cung sấn lại, thấy trước ngực Du Hữu Lượng sơ hở một chút liền phóng kiếm đâm mạnh tới.

Du Hữu Lượng xoay kiếm hất ra. Lương Luân cảm thấy luồng lực đạo ở thanh kiếm đối phương mãnh liệt như lay non dốc biển xô tới, gã vận dụng chân lực đến độ chót để đón đỡ. Nội lực hai người tương tự ngang nhau. Cả hai đều phải lùi lại một bước.

Lương Luân kinh hãi nghĩ thầm:

- Chiêu Đạt Ma độ giang này hiển nhiên là chiêu thức của phái Côn Luân.

Gã dùng kiếm thay sạn, không ngờ uy lực cũng mạnh đến thế.

Lương Luân nắm lấy thời cơ tiến chiêu rất mau, không để cho Du Hữu Lượng tranh tiên.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng đang dùng Thiên Thủ kiếm pháp để ứng chiến, đột nhiên trời tối sầm lại. Vầng trăng tỏ chui vào đám mây đen, trong rừng bốn mắt tối đen, đứng đối diện cũng không nhìn rõ.

Huyền Hồ quận chúa dương to cặp mắt chăm chú nhìn hai người.

Cô nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu ta ra tay giúp Du công tử thì cuộc chiến kết thúc ngay được. Nhưng ta không hiểu tâm tính anh chàng này thế nào? Nếu y không muốn người khác xen vào thì thành ra mình khéo mà thành vụng.

Tình thế mỗi lúc một thêm kinh khủng. Trong bóng tối chỉ còn có kiếm quang lấp loáng. Mục lực như cô mà còn không trông rõ thân hình hai người nhô lên hụp xuống.

Kiếm pháp cổ kính của Lương Luân thi triển đến chỗ tinh vi, kiếm phong rít lên vù vù trấn áp tâm hồn người ta. Mỗi chiêu phóng ra mang theo chân lực toàn thân. Lá cây bốn mặt rơi rụng tơi bời.

Đột nhiên trên không sấm nổ ầm ầm. Một cơn gió lạnh thổi qua. Mưa rào lộp độp đổ xuống.

Sấm sét liên miên không ngớt. Thỉnh thoảng ánh chớp lóe lên rồi lại tắt nhưng cũng trông rõ nét mặt Lương Luân sát khí đằng đằng. Nét mặt của Du Hữu Lượng cũng hiện ra trong lúc chớp nhoáng.

Trận mưa mỗi lúc một lớn. Ba người đều ướt như chuột.

Huyền Hồ quận chúa trong lòng hồi hộp lo âu.

Đột nhiên Du Hữu Lượng phóng kiếm tung lên. Đây là chiêu tối hậu trong Thập Khoái kiếm của Thiên Thủ kiếm pháp. Ngày trước Lương Luân đã bị thua Lâm lão gia về chiêu này.

Lương Luân không kịp suy nghĩ gì nữa. Hắn bước qua mé tả nửa bước. Tay mặt đột nhiên phóng ra nhằm đâm vào trước ngực Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng thấy tình thế nguy hiểm như ngàn cân treo đầu sợi tóc, không kịp nghĩ cách phá giải. Chàng vội xoay ngược thanh kiếm như người muốn tự vẫn.

Choang choảng ba tiếng vang lên. Đột nhiên ánh chớp lấp loáng. Hai người đứng cách xa nhau mấy bước. Thanh trường kiếm trong tay đều gãy làm ba đoạn.

https://thuviensach.vn

Mỗi người chỉ cầm một khúc chuôi đứng đó. Lương Luân hắng dặng một tiếng rồi hô:

- Phạn Chung Tam Xướng. Té ra các hạ là cao đồ của Thiền Tông ở Tây vực.

Du Hữu Lượng hững hờ đáp:

- Chính thị.

Nguyên ngày trước Lương Luân bị bại về tay Lâm lão gia trong Thiên Thủ kiếm pháp, hắn nghiên cứu cách phá giải chiêu này đã lâu năm. Vừa rồi đột nhiên hắn thi triển chiêu thức đó.

Kiếm pháp này Du Hữu Lượng phát huy hãy còn kém Lâm lão gia nhiều, lại gặp lúc nguy hiểm, đành phải đưa ra tuyệt chiêu Phạn Chung Tam Xướng của sư môn để cứu mạng. Chiêu thức này rất xảo diệu nhưng phải là tay võ học thượng thặng mới dám dùng đến.

Lương Luân nói:

- Công cuộc đêm nay nếu các hạ còn sống thì tại hạ phải chết. Nào. Chúng ta lại tái đấu.

Hắn thấy võ học của Du Hữu Lượng rất khủng khiếp nên cách xưng hô không dám khinh bạc như trước nữa.

Du Hữu Lượng cười khanh khách đáp:

- Té ra Lương đại kiếm khách ẩn cư mấy chục năm chỉ vì khiếp sợ Lâm lão gia. Lâm lão gia đã bảo tại hạ:

Lương Luân bị thua một chiêu, quyết chẳng chịu cam tâm. Nếu hắn tìm ra chiêu pháp phá giải thì mình phải có chiêu thức khác để hạ sát thủ. Lương đại kiếm khách. Đại kiếm khách thử coi cho biết.

Ngoài miệng chàng nói huênh hoang mà trong lòng cực kỳ sợ hãi nghĩ thầm:

- Giả tỷ Lâm lão gia thân hành tới đây chưa chắc đã kiềm chế được thằng cha này.

Thực ra chàng luyện Thiên Thủ kiếm pháp hãy còn ít ngày quá lúc phát chiêu chưa được thuần thục liền một mạch. Nếu Lâm lão gia thi triển tất nhiên phải khác nhiều. Chàng phát ra tuyệt chiêu tuy chưa kiềm chế được Lương Luân nhưng cũng không để lộ những chỗ sơ hở trí mạng.

https://thuviensach.vn

Lương Luân liệng khúc kiếm gãy đi nói:

- Tại hạ dùng kiếm đã mấy chục năm chưa từng bị gãy kiếm bao giờ. Công lực của các hạ đã đến chỗ kinh người. Nếu tại hạ có giết được các hạ thì chẳng khác gì Bá nhan đập đàn, ngày sau trong hoàn vũ không còn ai bình luận kiếm pháp nữa.

Du Hữu Lượng đáp:

- Đại kiếm khách quá khen mà thôi.

Chàng cũng liệm khúc kiếm gãy đi.

Hai người lại phát chưởng tỷ thí và thi triển những chiêu thức đều bằng chân lực nội gia vào hàng thượng thặng.

Lương Luân ỷ mình có nội lực cao cường. Sau một lúc tỷ thí, hắn không phát chiêu công nữa, chờ song chưởng của Du Hữu Lượng đánh tới mới từ từ đưa tay ra tiếp đón.

Bốn chưởng vừa đụng vào nhau, hai người cùng thúc đẩy chân lực rồi không phân khai được nữa.

Huyền Hồ quận chúa tính thầm trong bụng:

- Cách tỷ đấu nội lực này còn tiếp diễn, sẽ đi đến chỗ kẻ sống người chết. Ta lại không đủ sức để giải khai. Vừa rồi ta đã không động thủ, bây giờ lâm vào tình trạng dằng co, có muốn ra tay cũng chẳng được. Vạn nhất công lực của Du công tử sút kém một chút thì làm thế nào?

Cô đâm hối hận, mà không biết ngỏ sự cùng ai.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, hai người trán toát mồ hôi lấm tấm.

Huyền Hồ quận chúa đâm liều tự nhủ:

- Coi tình thế trước mắt thì chỉ còn cách đả thương Lương Luân. Nhưng nếu ta ra tay, Lương Luân tất phải phân tâm, nội lực của Du công tử thừa cơ ào ạt xô tới thì hắn còn sống làm sao được? Hỡi ơi. Nếu việc này xảy ra, nhất định Cửu ca sẽ trở mặt với ta.

Cô còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên một tiếng hú khẽ vang lên. Ba bóng người đang lướt trên không vọt tới, tập kích sau lưng Du Hữu Lượng. Ba thanh trường kiếm lấp loáng ánh hào quang mà Du Hữu Lượng vẫn thản nhiên như chưa nhìn thấy.

https://thuviensach.vn

Huyền Hồ quận chúa trong lòng nóng nảy, không còn nghĩ ngợi được nữa. Cô tung người lên vung kiếm gạt ra.

Thân hình ba người kia phải dừng lại. Trường kiếm hai bên đụng nhau. Ba người hạ mình xuống đất.

Huyền Hồ quận chúa thu kiếm lùi lại năm, sáu bước mới đứng vững. Mũi kiếm của cô đã dính máu, nhưng dưới nách cô máu tươi cũng đã chảy ra như suối.

Chỉ trong nháy mắt người cô đã nhuộm đỏ, Biến xảy đột ngột, Du Hữu Lượng cùng Lương Luân đều sửng sốt, không khỏi phân tán tinh thần. Đồng thời luồng lực đạo cũng giảm bớt đi. Hai người dương mắt nhìn nhau rồi thu nội lực về lùi lại.

Lương Luân lật đật lại nhìn Huyền Hồ quận chúa hỏi:

- Quận chúa bị thương nặng lắm ư?

Huyền Hồ quận chúa bị kiếm thương rất đau đớn, toàn thân máu chảy ướt đẫm. Vì mất huyết quá nhiều, người cô run lên tức giận nói:

- Lương Luân. Anh em người đã làm nên chuyện tốt đẹp này.

Lương Luân sợ hãi đáp:

- Tiểu nhân tội thật đáng chết. Ba tên huynh đệ khốn kiếp kia xin để tùy Quận chúa xử trí. Quận chúa hãy nằm xuống cho tiểu nhân dùng thuốc cứu chữa.

Du Hữu Lượng lẳng lặng tiến gần đến. Cặp mắt chàng chú ý nhìn Huyền Hồ quận chúa lộ vẻ cực kỳ cảm kích.

Huyền Hồ quận chúa nổi giận nói:

- Các người không cút đi còn đứng làm gì đó? Anh em người đừng nịnh bợ ta nữa. Lương Luân. Người không cút đi hay còn muốn dương mắt lên nhìn bản quận chúa chết đi mới cam tâm chăng?

Cô còn tính nết trẻ thơ, tuy bị kiếm thương mà vẫn hiếu thắng chứ không lùi bước.

Lương Luân cúi đầu xuống nói:

- Dù tiểu nhân bị trách phạt cũng đành, chứ không được chầu hầu Quận chúa để cứu chữa thì làm sao yên tâm được?

Huyền Hồ quận chúa dặng hắng rồi nói:

https://thuviensach.vn

- Hảo tâm của người bản quận chúa cám ơn, nhưng ta đã có linh dược, người bất tất phải quan tâm. Người đi xa ra để ta khỏi phiền lòng.

Lương Luân nghĩ thầm:

Quận chúa là người chí thân của tiểu vương gia. Cô bảo đã có linh dược chắc là đúng sự thật. Hiện giờ ta đành vâng lệnh cô. Nếu mình không bỏ đi, cô không chịu buộc thuốc là ta phải gánh lấy trách nhiệm.

Hắn liền đưa mắt ra hiệu cho ba người anh em chạy đi.

Lương Luân khẽ hỏi đồng bọn:

- Thương thế ba vị ra sao?

Một tên khẽ đáp:

- Không có gì đáng ngại. Quận chúa quả nhiên lợi hại phi thường. Cô liều mạng phóng ra một chiêu chẳng những ngăn cản được ba người mà còn làm cho tiểu đệ bị thương. Theo nhận xét của tiểu đệ thì võ công của Cửu vương gia hãy còn thua cô em này nhiều.

Lương Luân lắng lặng gật đâu. Bốn người đội mưa mà chạy.

Lúc này ở trong rừng chỉ còn Du Hữu Lượng và Huyền Hồ quận chúa đứng đối lập. Huyền Hồ quận chúa như ngây như dại, ngơ ngẩn nhìn Du Hữu Lượng. Cô thấy chàng ngó mình bằng con mắt thương hại, cảm thấy ánh mắt chàng cũng như một liều thuốc tiên. Cô rất được an ủi nên không biết đau đớn là gì nữa.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Cô nương mau buộc thương đi. Nếu để chảy máu nhiều sẽ tổn thương trầm trọng cho thân thể.

Huyền Hồ quận chúa vẫn nghe chàng kêu mình bằng cô nương trong cũng khoan khoái. Cô lơ mơ như người trong mộng mới tỉnh giấc, cất giọng ôn nhu đáp:

- Du... Du... Du huynh vẫn còn ung dung lắm nhỉ.

Du Hữu Lượng chấn động tinh thần tự hỏi:

- Cô này đối với ta có một mối thâm tình, quên cả nỗi an nguy của chính mình. Hảo ý của cô ta biết dùng cách gì để báo đền?

Chàng thấy nách quận chúa vẫn còn chảy máu không ngớt, liền thúc giục luôn mồm:

https://thuviensach.vn

- Mau mau buộc thuốc đi. Hảo cô nương. Hãy nghe lời tại hạ.

Giọng nói của chàng rất quan thiết mà còn có ý ra lệnh.

Huyền Hồ quận chúa trong lòng sung sướng mỉm cười đáp:

- Ồ. Tiểu muội tự mình trị thương cũng được. Du huynh hãy quay đi.

Du Hữu Lượng sửng sốt nhưng rồi chàng hiểu ý ngay, quay ra chỗ khác.

Huyền Hồ quận chúa thấy chàng mau hiểu ý mình, cũng mừng thầm trong bụng. Sau một lúc cô nói:

- Xong rồi. Xong rồi.

Du Hữu Lượng quay lại nói:

- Con người sau khi bị thương dễ cảm mạo phong hàn. Chúng ta mau tìm một chỗ ẩn nữa.

Huyền Hồ quận chúa mỉm cười đáp:

- Tiểu muội chẳng phải là một vị thiên kim tiểu thư, yếu đuối đi không lướt cỏ. Chút thương thế nhỏ mọn này, tiểu muội còn dư sức chịu đựng.

Cô ngửng đầu trông trời chiều rồi nói:

- Mưa sắp tạnh rồi. Chúng ta coi lại ba pháp vương của phái Trường bạch xem sao.

Du Hữu Lượng thấy trời mưa như trút nước, còn có phần lớn hơn lúc trước, nghe cô nói vậy sững sờ không hiểu.

Huyền Hồ quận chúa lại nói:

- Ở đây bốn mặt toàn là núi cao, thấy khí bị ngăn trở rất nhiều. Mưa lâu lắm chỉ đến nửa giờ là cùng.

Du Hữu Lượng chạy đến giải khai huyệt đạo ở trước ngực cho ba bị pháp vương. Chàng lại nắn bóp một hồi, ba vị pháp vương dần dần tỉnh lại, thấy người cứu mình là một chàng trai trẻ tuổi.

Phong Lôi pháp vương gắng gượng ngồi dậy nói:

- Các hạ gia ơn cứu mạng. Ba anh em tại hạ suốt đời không dám quên. Chỉ mong vụ này mau chấm dứt để vì các hạ ra sức.

Du Hữu Lượng lắc đầu đáp:

- Chúng ta là người nhà cả, hà tất phải cám ơn. Ba vị đã im tiếng nhẫn nhục khiến cho tại hạ rất khâm phục lòng trung nghĩa đó.

Phong Lôi pháp vương dương mắt lên nhìn chàng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Xin các hạ cho biết tôn danh đại tánh.

Du Hữu Lượng đáp:

- Thương Ưng Bạch Lượng là cửu phụ của tại hạ.

Phong Lôi pháp vương reo lên:

- Té ra... các hạ là lệnh lang của Du đại hiệp. Ba năm trước Du đại hiệp xuất hiện một lần rồi bẵng đi không thấy đâu nữa. Nếu vợ chồng Du đại hiệp ra tay thì lo gì không cứu nổi chưởng môn nhân?

Du Hữu Lượng cất giọng thê lương đáp:

- Gia phụ cùng gia mẫu bị độc thủ gia hại. Tại hạ tìm kiếm tông tích kẻ thù đã mấy năm nay.

Phong Lôi pháp vương chấn động tâm thần hồi lâu không nói nên lời.

Giữa lúc ấy Huyền Hồ quận chúa từ sau gốc cây đi ra. Ba bị đại pháp vương trông thấy chủ nhân sững sờ không biết làm thế nào.

Huyền Hồ quận chúa nói:

- Ba vị bị thương khá nặng để ta cứu trị cho.

Cô nói rồi lấy trong bọc ra một cái bình ngọc nhỏ, móc ba viên thuốc đen thẫm bằng hạt đậu đưa cho ba người uống.

Phong Lôi pháp vương vừa bỏ thuốc vào miệng đã biết đây là Cửu Chuyển tán, một thứ thần dược khó kiếm trên thế gian. Lão vừa cảm kích vừa bẽ bàng vì ba người trà trộn vào bên mình quận chúa để chờ cơ hội bắt cô đặng đánh đổi lấy chưởng môn nhân ra. Không ngờ nay lại được cô cứu trị. Ba người tính tình cương liệt, ân hận chẳng thể chui xuống đất được.

Phong Lôi pháp vương thở dài hỏi:

- Cửu Chuyển tán của quận chúa nào phải vật dễ kiếm. Sao quận chúa lại lấy nó để cứu trợ cho bọn người bất trung bất nghĩa?

Huyền Hồ quận chúa đáp:

- Mỗi người một chí hướng. Ta chẳng thể miễn cưỡng các vị. Lão hỏi ta tại sao giải cứu các vị ư? Hỡi ơi. Ai bảo các vị tùy tùng ta một thời gian? Ta chẳng thể thấy người sắp chết mà không cứu trị.

Phong Lôi pháp vương lắng lặng hồi lâu rồi nói:

- Xin quận chúa bảo trọng mình vàng. Bọn tiểu nhân từ đây xin cáo biệt. Ô kìa. Ai đả thương quý thể?

https://thuviensach.vn

Huyền Hồ quận chúa xua tay nói:

- Cửu vương dưới trướng có nhiều hảo thủ. E rằng ba vị khó lòng cứu thoát được chưởng môn phái Trường Bạch. Các vị hãy coi chừng.

Phong Lôi pháp vương đáp:

- Bọn tiểu nhân chỉ biết cúc cung tận tụy cho đến chết thì thôi, không kể sự thành hay bại. Quận chúa hãy bảo trọng. Anh em tiểu nhân không còn mặt mũi nào nhìn thấy quận chúa nữa.

Lão nói rồi cùng hai người bái đệ chắp tay từ biệt Huyền Hồ quận chúa.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Buồn Thân Phận Quận Chúa Lên Đường

Du Hữu Lượng hỏi:

- Cửu phụ của tại hạ có thật bị hãm trong Cửu viên phủ không?

Phong Lôi pháp vương đưa mắt nhìn Huyền Hồ quận chúa gật đầu không nói gì rồi rảo bước ra đi.

Huyền Hồ quận chúa chờ cho ba người đi xa rồi mới nói khẽ:

- Bọn họ quả là những hảo nam nhi.

Du Hữu Lượng quay lại nhìn cô. Trong lòng chàng có hàng ngàn điều muốn nói mà không biết nói gì.

Huyền Hồ quận chúa lại dịu dàng lên tiếng:

- Chúng ta tưởng đi coi một vụ náo nhiệt, không ngờ xuýt nữa mất mạng. Việc đời thật khó mà lường trước được.

Du Hữu Lượng đáp:

- Nếu không được cô nương giải cứu thì tấm thân này còn vương víu bao nhiêu chuyện và đã toi mạng thì lấy ai thanh toán những món nợ máu giùm cho, xin cô nương hãy nhận một lạy của tại hạ.

Huyền Hồ quận chúa vội vàng xua tay nói:

- Công tử đường đường là một vị nam tử hán, đâu có thể tùy tiện sụp lạy một người đàn bà? Tiểu muội chịu thế nào nổi?

- Ơn đức tái sinh khi nào dám coi thường.

Nhưng chàng bản tính khoát đạt, chàng biết Huyền Hồ quận chúa không chịu nhận lạy cũng thôi.

Huyền Hồ quận chúa nói:

- Võ công của bọn Kiến châu tứ kiếm quả thật là khủng khiếp. Vừa rồi tiểu muội tập kích một cách đột ngột tuy đả thương được một tên nhưng

https://thuviensach.vn

chính mình cũng không tránh khỏi nhát kiếm của hai tên kia, bọn sư huynh đệ của Lương Luân nổi danh thật là xứng đáng.

Du Hữu Lượng nói:

- Nếu không được cô nương bản lĩnh kinh người xả thân cứu viện.

Huyền Hồ quận chúa vội xua tay ngắt lời:

- Tiểu muội biết công tử sắp nói gì rồi, nhưng những lời cảm tạ kính cẩn, tiểu muội không muốn nghe đâu. Chẳng lẽ Du huynh chỉ có mấy câu đó, còn không biết gì khác ư?

Du Hữu Lượng hỏi:

- Cô nương thích nghe chuyện gì thì tại hạ nói chuyện ấy. Nhưng mối ân tình cao cả này chẳng lẽ tại hạ còn sống ngày nào mà quên được ư?

Huyền Hồ quận chúa tiến gần lại khẽ đáp:

- Công tử... có lòng dạ như vậy là đủ rồi.

Du Hữu Lượng thấy cô hơi thở thơm như hoa lan, lại đột nhiên nhìn thấy trước mắt sáng lòa. Trời đã tạnh mưa, vừng trăng tỏ chiếu xuống trần gian một làn ánh sáng mát rượi. Chàng nói:

- Cô nương nói đúng quá. Bầu trời trong sáng thế này, ai có ngờ đâu vừa xảy ra một trận gió thảm mưa sầu, thiên hôn địa ám?

Huyền Hồ quận chúa đáp:

- Tiểu muội sinh trưởng ở đây nên đã quen với khí hậu cùng phong thổ chốn này. Những chuyển biến như vừa rồi là sự thường.

Du Hữu Lượng nói:

- Cô nương mất huyết khá nhiều, tất nhiên mỏi mệt. Chúng ta hãy vào trong sơn động phía trước kia nghỉ ngơi một chút.

Huyền Hồ quận chúa đáp:

- Qua cơn phong vũ, bầu trời trở lại sáng trong. Tiểu muội mong cho nhân sự cũng vậy thì việc trời thanh trở lại bình thường không còn nghi ngờ gì nữa.

Du Hữu Lượng biết chỗ thâm ý về lời nói của cô, nhưng chàng không dám nghĩ thêm và coi lời nàng đẹp đẽ sâu xa như của một kẻ sĩ bảo học.

Hai người sóng vai từ từ tiến về phía trước. Huyền Hồ quận chúa nội lực thâm hậu, lại tinh thông về y lý và có sẵn lương dược nên sau khi dưới nách

https://thuviensach.vn

cô được bôi thuốc rồi, máu ngừng chảy ngay và dần đóng vảy.

Hai người đi một lúc thì tới sơn động, Du Hữu Lượng toan bẻ cành cây đốt lửa.

Huyền Hồ quận chúa nói:

- Cành cây trong rừng này đã bị trận mưa to lớn làm ướt khó mà đốt cháy ngay được. Chúng ta vào trong động tĩnh tọa một lúc chẳng hay hơn ư?

Du Hữu Lượng vào trước, Huyền Hồ quận chúa theo sau. Hai người ngồi sóng vai. Chàng toan giục Huyền Hồ quận chúa điều dưỡng thì nàng cất tiếng hỏi:

- Du... Du đại ca. Vừa rồi đại ca bảo tiểu muội muốn nghe chuyện gì, đại ca sẽ nói cho chuyện đó, có thật thế không?

Du Hữu Lượng gật đầu đáp:

- Cô nương hãy nghỉ ngơi một lúc đã rồi muốn nói chuyện ba ngày ba đêm cũng được.

Huyền Hồ quận chúa hỏi:

- Tiểu muội chẳng thấy mệt nhọc chút nào, chỉ muốn nghe đại ca nói chuyện.

Vậy đại ca kể chuyện cho tiểu muội nghe được chăng?

Thanh âm dịu dàng, khóe mắt nhu mì không dời khỏi mặt Du Hữu Lượng khiến chàng cảm thấy mối tơ tình của đối phương càng ngày càng buộc chặt.

Chàng ấp úng đáp:

- Thân thế... của tại hạ toàn chuyện thê lương, nói ra chỉ tổ làm cho cô nương phải đau lòng, vậy cô nương chẳng nên biết tới làm chi.

Huyền Hồ quận chúa dương cặp lông mày lên hỏi:

- Tiểu muội lại thích nghe những chuyện đó thì biết làm thế nào?

Du Hữu Lượng thấy thái độ nhõng nhẽo của cô, một vị quận chúa cũng ngây thơ chẳng khác cô gái thông thường. Chàng không khỏi nảy lòng dục vọng và đồng tình với người thiếu nữ đẹp như hoa.

Chàng liền đáp:

- Được rồi. Cô nương đã muốn nghe thì tại sao lại không được? Tại hạ lìa nhà từ nhỏ để đi học nghệ. Khi thành tài trở về, song thân đều mất hết,

https://thuviensach.vn

em gái lại thất tung. Đúng là nhà tan người mất.

Huyền Hồ quận chúa cất giọng ôn nhu hỏi:

- Đại ca có biết cừu nhân là ai không?

Du Hữu Lượng vẻ mặt bâng khuâng lắc đầu đáp:

- Tại hạ tìm kiếm mấy năm mà chưa gặp được manh mối chi hết. Cũng may là chưa gặp kẻ thù chân chính, không thì còn xảy chuyện bi thảm.

Huyền Hồ quận chúa tỏ vẻ rất quan tâm hỏi:

- Tại sao vậy?

Du Hữu Lượng đáp:

- Kẻ thù tại hạ là một tên ma đầu võ công quán thế mà bãn lĩnh của tại hạ chưa được đến trình độ xuất thần nhập hóa. Nếu gặp hắn sớm há chẳng lâm vào tình trạng nhỏ cỏ tận gốc?

Huyền Hồ quận chúa hỏi:

- Đại ca nói vậy cũng có lý, nhưng nếu không báo thù cho lẹ, nhỡ cừu nhân chết trước, há chẳng uổng một phen tâm huyết?

Du Hữu Lượng không khỏi run lên, tuy đó là đạo lý rất giản dị nhưng thường ngày chàng vận trù kế hoạch, chưa kịp nghĩ tới vấn đề này. Bất giác chàng thộn mặt ra.

Huyền Hồ quận chúa lại hỏi:

- Nhưng tiểu muội cũng hy vọng đại ca gặp cừu nhân chậm ít ngày để chuẩn bị đầy đủ mới thêm phần chắc ăn.

Du Hữu Lượng đáp:

- Đa tạ hảo ý của cô nương. Tại hạ thường tự giác võ công mình còn thấp kém lắm mà đấu với cừu nhân thì khác gì trứng chọi với đá? Vì thế nên phải ráng trầm tĩnh khổ luyện công phu.

Huyền Hồ quận chúa lộ vẻ đồng tình nói:

- Nếu vậy nhất định trong lòng đại ca đau khổ lắm?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ chịu đựng lâu ngày cũng thành quen. Nếu không thế thì khó sống được tới ngày nay. Nguyên một chuyện tìm không thấy cừu nhân đã phát điên rồi.

Huyền Hồ quận chúa bẽn lẽn nói:

https://thuviensach.vn

- Tiểu muội cứ tưởng bản tính đại ca thích đùa cợt và lòng dạ hời hợt chẳng để ý chuyện gì. Có biết đâu đến chỗ khổ tâm của đại ca. Du đại ca ơi. Tiểu muội thật có điều lầm lỗi.

Du Hữu Lượng đáp:

- Nếu Thiền tông của tại hạ mà luyện đến bậc thứ mười thì có thể phóng tay hành động nhưng theo lời sư phụ thì từ ngày khai sơn lập phái đã hơn trăm năm, chỉ có Đại tạng tổ sư luyện được chín thành. Về sau này thêm được Thiền tông lão nhân gia. Hỡi ơi. Tư chất của tại hạ e rằng chưa đạt được tám thành.

Đột nhiên cặp mắt của Huyền Hồ quận chúa chiếu ra những tia kỳ quang. Cô nói:

- Gia sư có một môn thần công nhưng lão nhân gia bảo tư chất của tiểu muội không thể luyện được đến độ chót, mà dễ bị tẩy hỏa nhập ma nên đành chịu bỏ.

Chẳng hiểu môn đó có ích gì cho đại ca không?

Du Hữu Lượng lấy làm cảm động hỏi:

- Tại hạ không hiểu tôn sư là ai?

Huyền Hồ quận chúa đáp:

- Là Mộc mỗ mỗ. Đại ca đã nghe ai nói đến bao giờ chưa?

Du Hữu Lượng tuy kinh hãi nhưng chẳng lấy chi làm lạ vì Huyền Hồ quận chúa còn nhỏ tuổi mà đã hiểu võ học đến chỗ tinh thâm. Nếu chẳng phải cô được danh sư chỉ điểm thì sao có thể tới trình độ này.

Chàng đáp:

- Mộc mỗ mỗ là đệ nhất kỳ nhân trong võ lâm mấy chục năm nay, không ngờ lão nhân gia lại là tôn sư của cô nương. Hiện giờ lão nhân gia vẫn bình yên chứ?

Huyền Hồ quận chúa đáp:

- Năm, sáu năm nay tiểu muội cũng không gặp sư phụ. Ngày tiểu muội còn nhỏ tuổi, cứ mỗi đêm sư phụ lại lén lút tiến vào vương phủ truyền võ công cho.

Tiểu muội luyện tập mãi, dần dần thân thể nhẹ nhàng, khí lực cũng trở nên mạnh mẽ. Sau lão nhân gia lại truyền Thổ nạp công phu cho tiểu muội.

https://thuviensach.vn

Dần dần tiểu muội lớn lên có thể vận khí theo ý của mình, mới biết đó là võ học thượng thặng.

Du Hữu Lượng nói:

- Cô nương chẳng mất chút công phu nào mà được Mộc mỗ mỗ truyền thụ võ công cho. Tính tình lão nhân gia rất kỳ lạ. bà chịu dạy cô nương lâu năm như thế là có duyên phận rất lớn.

Huyền Hồ quận chúa đáp:

- Vụ này chính tiểu ca của tiểu muội cũng không hay, nhưng một hôm tiểu muội cùng y đi săn, trên đường núi gập ghềnh, đột nhiên có một con mãnh hổ nhảy tới. Tiểu muội ra tay thu thập được nó khiến Cửu ca cả kinh thất sắc và vặn hỏi tiểu muội học được bản lĩnh này ở đâu? Kể ra tiểu muội có nói thật với y cũng chẳng hề gì, nhưng thấy y mục quang lấp loáng nên trong lòng ngần ngại rồi không nói rõ cho y nghe. Ha ha. Cửu ca tìm thiên phương bách kế để dò thám môn phái của tiểu muội, mà tiểu muội vẫn giữ kín được mới thú.

Du Hữu Lượng bụng bảo dạ:

- Cô này coi ta thân thiết còn hơn Cửu ca nên đem cả những chuyện đua hơi với huynh trưởng nói cho ta hay.

Huyền Hồ quận chúa lại nói:

- Một hôm Cửu ca nghiên cứu binh thư vào lúc đêm tối, bỗng y nổi cáu với tiểu muội, nhưng y giải quyết được ngay khiến cho tiểu muội rất khâm phục.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Lệnh Cửu ca là tay hào kiệt một thời, chẳng lẽ chí lớn của y chỉ ở chỗ phá lũy đánh thành?

Huyền Hồ quận chúa đáp:

- Cửu ca thường nói:

Trị quốc an bang mới là hành vi của bậc đại trượng phu, còn việc phá lũy đánh thành chỉ là một thủ đoạn mà thôi.

Du Hữu Lượng bụng bảo dạ:

Đa Nhĩ Cổn quả có chí nhất thống thiên hạ. Dưới trướng gã có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ nhất định tương lai gã thành kẻ đại địch tâm phúc của Viên

https://thuviensach.vn

đốc soái.

Chàng liền nói:

- Cô nương nên khuyên lệnh huynh bất cứ việc gì cũng nên nhường nhịn một chút. Giết người và đoạt thành trì tuy có thể xưng hùng một thời nhưng rồi cũng không tránh khỏi hậu thế dị nghị.

Huyền Hồ quận chúa đáp:

- Cửu ca bảo nhân dân ở Trung nguyên cực khổ vô cùng. Suốt giải Quan Trung, Vị Hà mấy năm nay mất mùa đói kém. Người ta phải đổi con lấy bữa ăn. Y muốn đưa nhân dân đến chỗ no ấm, tiểu muội không tìm được lý lẽ gì để bài bác được.

Du Hữu Lượng cũng tắc họng.

Huyền Hồ quận chúa hỏi:

- Du đại ca. dọc đường đại ca thấy lê dân khắp nơi lầm than, chết đói. Chẳng lẽ đại ca mắt lấp tai ngơ như không thấy gì?

Du Hữu Lượng chỉ lắc đầu chứ không trả lời.

Huyền Hồ quận chúa lại nói:

- Tiểu muội đọc cổ thư cùng lịch sử thấy những nhân vật đại nhân đại nghĩa quên mình bôn tẩu quanh năm để cứu lê dân. Nếu quả có người lòng dạ như vậy mà có đủ lực lượng thì sao bọn chí sĩ không theo giúp họ để thành hảo sự?

Du Hữu Lượng nghĩ thầm trong bụng:

- Cô này lòng dạ lương thiện, đã nói đến vấn đề chính rồi đây. Ta không nỡ để cô phải thương tâm. Hỡi ơi. Thật là khó quá.

Huyền Hồ quận chúa khẩn khoản nói tiếp:

- Nếu có người mở đường cho Cửu ca tước bỏ những chỗ sai lầm thì y có thể làm nên sự nghiệp oanh liệt một thời. Y đã tỏ ra rất khâm phục đại ca. chắc đại ca nói gì y cũng nghe theo.

Du Hữu Lượng càng nghe nói càng kinh hãi. Chàng hít mạnh một hơi chân khí rồi dõng dạc nói:

- Đã là người trong nước phải hiểu thế nào là dân tộc.

Huyền Hồ quận chúa nghẹn ngào sa lệ, cô vừa khóc vừa la:

https://thuviensach.vn

- Tiểu muội chẳng hiểu thế nào la đại nghĩa dân tộc, là một đứa con gái, tiểu muội chỉ biết mến người nào thương yêu mình. Còn ngoài ra... tiểu muội không cần gì hết, cũng chẳng can thiệp vào việc của ai.

Du Hữu Lượng khẽ vỗ vai cô an ủi:

- Cô nương nói phải lắm, chúng ta không nên dính vào chuyện gì hết.

Huyền Hồ quận chúa nghe nói gạt lệ hỏi:

- Du đại ca bảo chúng ta ư?

Du Hữu Lượng gật đầu.

Huyền Hồ quận chúa reo mừng chúi đầu vào lòng Du Hữu Lượng ôm chặt lấy chàng mà khóc một cách khoan khoái.

Hồi lâu cô ngừng khóc cười nói:

- Du đại ca. Tiểu muội không dám ép uổng những điều mà đại ca không muốn. Chúng ta chẳng cần gì hết, hãy cùng nhau đi tìm giết kẻ cừu gia rồi kiếm mọt nơi sơn thủy hữu tình mà ẩn dật, đặng hưởng cuộc đời khoái lạc.

Du Hữu Lượng thấy cô vẻ mặt hớn hở nói vậy, bất giác trống ngực đập thình thịch hỏi lại:

- Cô nương bỏ thế nào được địa vị vinh hoa phú quý?

Huyền Hồ quận chúa đáp:

- Những cái đó chi đáng kể? Chỉ mong đại ca đừng rời xa tiểu muội thì dù có ở nhà tranh, ăn cháo hoa, tiểu muội cũng cam tâm tình nguyện.

Du Hữu Lượng cảm động nói:

- Chỉ mong cô nương đừng rẻ bỏ, tại hạ quyết chẳng xa cô.

Huyền Hồ quận chúa liền nói hai, ba câu:

- Tiểu muội chỉ muốn nghe câu này. Tiểu muội chỉ muốn nghe câu này.

Cô tính tình trong lòng mau lẹ, giãi bày tâm sự lòng rồi cảm thấy thư thái trong lòng.

Du Hữu Lượng vuốt tóc cô cất giọng ôn nhu nói:

- Trời sắp sáng rồi. Chúng ta nghỉ một lúc để sáng còn lên đường.

Huyền Hồ quận chúa ngoan ngoãn gật đầu rồi tựa vào vách động nhắm mắt ngủ đi.

Du Hữu Lượng vừa hoan hỷ vừa bàng hoàng, không sao nhắm mắt được. Lòng chàng bỗng nảy ra một ý niệm làm cho chàng run lên bất giác buông

https://thuviensach.vn

tiếng thở dài.

Huyền Hồ quận chúa dương cặp mắt xinh đẹp lên hỏi:

- Tại sao đại ca lại thở dài? Hay là sinh lòng hối hận?

Du Hữu Lượng liền phủ nhận, lòng chàng khích động vô cùng sắc mặt cũng biến đổi.

Huyền Hồ quận chúa nhìn rõ từng cử động của chàng đã toan vặn hỏi thì chàng hạ quyết tâm trầm giọng nói:

- Trong lòng tại hạ nảy ra ý nghĩ đáng sợ. Hỡi ơi. Chẳng nghĩ tới nữa là xong.

Huyền Hồ quận chúa hỏi:

- Ý nghĩ gì?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ vốn có dạ hoài nghi dường như người chủ sử vụ gia hại song thân là nhân vật có liên quan đến vương tộc nhà Mãn thanh.

Câu nói này khác nào sét đánh giữa trời xanh. Huyền Hồ quận chúa trợn ngược hai mắt lên nhìn Du Hữu Lượng tựa hồ hai cây đuốc soi thấu tâm can chàng, khiến chàng không tự chủ được.

Huyền Hồ quận chúa nổi dạ thê lương nghĩ thầm:

- Trong tâm y không chịu hòa hảo với ta. Chỉ vì ta cứu mạng y và ta còn nhỏ tuổi nên y không nỡ bỏ đi ngay. Vậy ta miễn cưỡng y cũng chẳng ích gì.

Cô nghĩ tới chỗ thương tâm, thật là tan nát ruột gan. Miệng cô lẩm bẩm:

- Du đại ca hỡi Du đại ca. Ta đã lầm từ lúc đầu. Nguyên ta là cô gái dị tốc thì làm sao lọt vào mắt huynh được? Đại ca bất chấp tất quan tâm. Ta đã xa lánh y. ta đã thương yêu y như kẻ điên cuồng thì làm sao còn đưa y vào tình trạng khó giải quyết?

Bản tính cô rất quật cường, cô nhịn mối bị thương gượng cười nói:

- Đại ca đừng nghĩ vơ nghĩ vẩn nữa. Trên thế gian làm gì có chuyện may mắn như thế này. Đại ca ơi. Đầu tóc đại ca rối như mớ bòng bong, để tiểu muội chải đầu cho.

Cô thò tay vào bọc lấy một cái lược nhỏ nhẹ nhàng chải đầu cho Du Hữu Lượng, rẽ máu tóc chàng ra làm hai mỏm rồi lại chải cho mượt. Cô không

https://thuviensach.vn

nhịn được hai hàng châu lệ tuôn rơi.

Huyền Hồ quận chúa hít một hơi chân khí nuốt lệ vì sợ Du Hữu Lượng phát giác.

Cô hận mình chẳng thể chết ngay lúc này. Cô tự hỏi:

- Sao ta lại là người Mãn và là quận chúa? Đấng cao xanh kia. Chẳng lẽ người ta không có cả cái quyền yêu người?

Cô tiếp tục chải đầu cho Du Hữu Lượng. Suốt đời chàng chưa bao giờ được hưởng thụ giây phút êm đềm như ngày nay.

Lòng chàng vừa kinh hãi vừa vui mừng, lại có mấy phần hổ thẹn.

Huyền Hồ quận chúa chải đầu cho chàng sắp xong rồi mà trong lòng những luồng tư tưởng càng nổi lên như sóng cồn, không sao tự chủ được.

Quận chúa chải đến mớ tóc sau cùng, bỗng ngón tay nàng điểm vào thụy huyệt ở sau lưng Du Hữu Lượng. Cô nâng mặt chàng lên mà nhìn, trong bụng nghĩ thầm:

- Bình sinh nay ta mới chải đầu cho người khác là lần thứ nhất và sau này cũng không chải cho ai nữa. Ta đã cùng chàng thiếu niên này thân cận thì mai hậu có lấy ai, người đó cũng chỉ lấy được tấm thân của ta, chứ vĩnh viễn không thể chiếm được trái tim.

Huyền Hồ quận chúa trong lòng thê thảm bỏ đi, cô ra tới cửa động không nhịn được đảo mắt nhìn chung quanh dường như có điều gì chưa ổn. Miệng cô lẩm bẩm:

- Ta đã yêu chàng thiếu niên người Hán thanh nhã này mà thực tình chàng chưa để ta vào lòng. Đời người là thế đó. Những mối lương duyên giai ngẫu thường khó lòng tránh khỏi mối sinh ly tử biệt. Chi bằng chia tay trước đi, may còn có cơ vãn hồi.

Lúc này trời đã hửng sáng. Phương đông ẩn hiện áng mây hồng. Huyền Hồ quận chúa thở phào một cái. Bầu trời trước mặt cô mênh mang bát ngát. Nhưng cô nghĩ rằng con người sinh ra ở đời, bước đường trước mắt dù xa xô khổ sở cũng phải dấn thân cất bước. Đó là thiên đạo tự ngàn năm.

Anh sáng ban mai từ đằng xa đưa lại, Huyền Hồ quận chúa khác nào một ngấc ngủ mơ. Nơi đây chẳng còn gì lưu luyến nữa, nàng gắng gượng mạnh dạn rảo bước ra đi.

https://thuviensach.vn

Huyền Hồ quận chúa điểm huyệt bằng thủ pháp rất vừa vặn. Du Hữu Lượng ngủ một giấc tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao ban ngày. Chàng vừa mở mắt đã phát giác ra người đẹp mất tích. Trong lòng kinh hãi, chàng nhìn thấy gốc cây có lột đi một mảng da, khắc vào hai hàng chữ:

Thà rằng chẳng biết cho xong Tặng ai bí lục luyện công gọi là...

Du Hữu Lượng thấy nét chữ rất đẹp, chàng cảm động cơ hồ sa lệ rồi tự trách mình:

- Du Hữu Lượng hỡi Du Hữu Lượng. Người là kẻ tiểu nhân đê hèn. Người hoài nghi kẻ thù có liên quan đến vương tộc nhà Mãn thanh, thay vì cô này đối xử với người tử tế mà người sợ rắc rối phải cố ý khước từ?

Trong lúc nhất thời lòng chàng bâng khuâng khôn tả, hết nghĩ thế này lại nghĩ thế nọ.

Sau một lúc mọi sự đều đi vào dĩ vãng, chàng lượm cuốn sách nhỏ bé bằng lụa để ở bên mình đút vào bọc miệng lẩm nhẩm:

- Thà rằng chẳng biết cho xong. Bây giờ ta nên đi về đâu?

Du Hữu Lượng hoang mang ra khỏi khu rừng này, lại xuyên qua khu rừng kia.

Đột nhiên chàng nghe thanh âm quen thuộc ở phía trước cất lên:

- Người là một cô gái không hiểu sự đời nên bị gã khinh khi. Gã đi tới đâu lưu tình tới đó. Người hờn tủi treo cổ lên tự ải, ta vì người mà bắt gã cột lại thì người lại sợ ta đánh đòn nặng quá hay cột chặt quá. Ta mà nổi nóng thì sẽ giết chết cả nhà người.

Một thanh âm khác ra chiều khiếp sợ ấp úng:

- Tiểu nữ không ngờ hiệp sĩ ra tay nặng đến thế... mặt y... sưng vù lên... lại rụng hai cái răng.

Thanh âm quen thuộc lại nói:

- Được lắm. Được lắm. Tiểu gia không nỡ giết người nhưng không lý gì đến vụ thối tha của các người nữa. Cút đi. Cút ngay đi. Đừng để tiểu gia phải bực mình.

Du Hữu Lượng nghe thanh âm biết ngay là Sính Đình Tiên Tử, một nhân vật kỳ lạ, làm toàn những việc ngoài ý nghĩ của người ta. Bất giác chàng thở phào một cái rồi cất bước thật lẹ tiến về phía trước.

https://thuviensach.vn

Chàng đi chưa bao xa đã thấy Sính Đình Tiên Tử hóa trang làm một gã thiếu niên toàn thân trắng toát đứng trên một khu đất bằng.

Bên cạnh cô là một thôn nữ chừng, tuổi. Dưới đất một thanh niên bị trói nằm đó.

Sính Đình Tiên Tử vừa ngó thấy Du Hữu Lượng đã hớn hở vui mừng hỏi:

- Huynh đài lại đây mau để bình nghị. Trong thiên hạ sao lại có chuyện vô lý thế này?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ đã nghe rồi. Thật là vô lý.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Có Gì Bí Ẩn Trong Miếng Da Dê

Cô thôn nữ khẽ vuốt má gã thanh niên bị cột, vẻ âu yếm lộ ra ngoài mặt.

Cô lần cởi giây trói cho gã, nhưng vì Sính Đình Tiên Tử cột chặt quá mà cô là một thiếu nữ tầm thường thì cởi làm sao được! Cô ngó Sính Đình Tiên Tử bằng cặp mắt khẩn cầu.

Sính Đình Tiên Tử là người ưa ngọt, dễ cảm xúc, liền cúi xuống vận kình lực vào tay, bấm một cái dây trói bị đứt liền. Cô vừa cởi trói vừa thóa mạ:

- Thật là hèn hạ! Chắc là trong thiên hạ chỉ có mình gã là đàn ông?

Thiếu nữ bẽn lẽn mỉm cười. Mục đích của thị đã đạt, khi nào còn dám nói gì?

Gã thanh niên kia đứng dậy, thẹn quá hắng dặng hai tiếng rồi hỏi:

- Xin các hạ cho hay cao tính đại danh là gì?

Sính Đình Tiên Tử đáp:

- Ta không có họ tên. Bạn hữu kêu bằng Sính Đình. Sính Đình đại tiên.

Gã thanh niên nói:

- Tại hạ là Hồng Thừa Trù. Vĩnh viễn không dám quên lời các hạ.

Sính Đình Tiên Tử tức giận la lên:

- Khôn hồn thì chạy cho xa. Nếu còn chần chừ là không kịp đâu!

Thôn nữ dương to cặp mắt hỏi:

- Đại ca! Phải chăng đại ca họ Đường?

Thanh niên tên gọi Hồng Thừa Trù tức giận hỏi lại:

- Tiểu Mẫn. Cả đến cái họ của ta mà ngươi cũng không nhớ được rõ thì còn tưởng niệm gì đến ta nữa.

Sính Đình Tiên Tử tức quá lại muốn nổi nóng, nhưng Hồng Thừa Trù là người thâm trầm. Gã biết không thể lưu lại được liền dắt cô thôn nữ đi

https://thuviensach.vn

ngay.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Lệnh sư huynh là Thái Bình đạo trưởng đâu?

Sính Đình Tiên Tử buột miệng đáp:

- Y cũng ở gần đây thôi. Nghe nói lão yêu quái trên núi Kỳ Bàn đưa thơ tới phái Côn Luân ước hẹn đến đêm Trung Thu này sẽ quyết một trận tử chiến ở phía tây núi Côn Luân. Thiên Cơ sư huynh phái người đưa thơ đi các nơi. Tệ sư ca vừa tiếp được thơ cầu viện...

Bỗng cô chưng hửng hỏi:

- Lạ thật! Sao huynh đài biết Thái Bình đạo trưởng là tệ sư huynh.

Giữa cô và Du Hữu Lượng tuy bữa trước mới gặp mặt một lần nhưng cô biết chàng là người có thể tin cậy được, cô liền đem đầu đuôi kể lại cho chàng nghe.

Cô chợt nhớ tới vụ Thái Bình đạo trưởng là sư huynh cô, mà mối quan hệ này trên chốn giang hồ chỉ có mấy người biết. Du Hữu Lượng hiểu vụ đó đối với cô là một chuyện lạ.

Du Hữu Lượng lại đáp:

- Lần trước tại hạ đang cùng một lão già chiến đấu thì được Thái Bình đạo trưởng đến giải vây.

Sính Đình Tiên Tử chợt tỉnh ngộ hỏi:

- Té ra là thế! Té ra là thế! Huynh đài cũng hiểu võ công ư?

Du Hữu Lượng cười đáp:

- Tại hạ cũng biết được vài ba chiêu mèo què.

Sính Đình Tiên Tử hỏi:

- Huynh đài ẩn thân ở bên mình tệ sư ca mà không bị phát giác thì bản lãnh chẳng phải chỉ có ba chiêu mèo què. Huynh đài ra ngoài quan ải làm chi?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ cùng người bạn ra ngoài quan ải để xem phong cảnh.

Sính Đình Tiên Tử nhếch mép cười nói:

- Sơn thủy ngoài quan ải thường quá, có gì mà coi! Chỉ những kẻ điên khùng mới ra ngoài ải du ngoạn. Ủa! Không phải thế! Tiểu đệ lỡ lời, huynh

https://thuviensach.vn

đài đừng chấp nhé.

Du Hữu Lượng nói:

- Huynh đài có gặp lệnh sư huynh thì xin nói giùm kẻ hậu bối trong võ lâm là Du Hữu Lượng xin gửi lời vấn an.

Sính Đình Tiên Tử trầm ngâm rồi lắc đầu nói:

- Du Hữu Lượng! Du Hữu Lượng! Cái tên này nghe lạ quá!

Cô nói bằng một giọng bất kính nhưng miệng trơn tru không vấp váp nên nghe chẳng có chút phản cảm.

Du Hữu Lượng bụng bảo dạ:

- Cô này ngây thơ chất phác, chưa từng lịch duyệt, nhưng rất khả ái.

Chàng liền cười đáp:

- Kẻ vô danh tiểu bối thì làm sao lọt vào tai cô nương được!

Sính Đình Tiên Tử kinh ngạc hỏi:

- Cô nương cái gì? Sao huynh đài lại biết?

Du Hữu Lượng muốn cho cô càng kinh ngạc hơn liền đáp:

- Cô nương là tục gia ái nữ của Vô Vi đạo trưởng, chưởng môn nhân phái Võ Đương.

Sính Đình Tiên Tử quả nhiên kinh ngạc, miệng há hốc ra. Cô lẩm bẩm:

- Người này rất kỳ quái! Dường như y biết rất nhiều chuyện của người khác.

Tai y thật là dài, dài hơn cả tai lừa.

Cô chẳng có việc gì, ngồi chờ sư huynh cũng buồn, may gặp chàng thiếu niên đã quen biết một lần, nói chuyện phiếm để giết thời giờ, rồi sau mỗi người một ngả chẳng ai can thiệp gì đến ai.

Giữa lúc ấy đột nhiên có tiếng hú vọng lại. Sính Đình Tiên Tử nói:

- Sư huynh kêu tiểu muội rồi. Du huynh ơi! Sau này chúng ta vào Trung Nguyên sẽ gặp lại sau.

Nói rồi cô đứng phắt dậy chạy đi. Du Hữu Lượng gặp cô nói chuyện phiếm một lúc, tâm sự nhẹ nhõm được nhiều. Cô đi rồi, chàng lại buồn rầu vô hạn.

Du Hữu Lượng ra đi được vài dặm, chàng chợt nhớ tới điều gì, trong lòng run lên, miệng lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Phù Vân đại sư lúc lâm chung đã dặn ta sau này phái Côn Luân gặp nạn, rất trông cậy nơi ta ra tay tương trợ. Ta đã hứa lời với năm vị tiền bối. Hiện giờ phái Côn Luân gặp nạn diệt môn, ta không thể nuốt lời được.

Chàng nhầm tính nhật trình thì từ nay đến ngày Trung Thu còn những hai tháng, rất dư đủ thời giờ. Chuyến này chàng ra ngoài quan ải tìm kiếm cô em mà chẳng được việc gì, trong lòng không khỏi chán ngán.

Du Hữu Lượng đang ngần ngừ không nhất quyết thì đột nhiên một cơn gió thổi qua làm cho người mát lạnh. Chàng tự nhủ:

- Nếu em gái ta bị người cướp đi đã bấy lâu thì đành là gặp chuyện bất hạnh rồi. Nếu số mệnh y chưa đến nỗi nào thì sau này sẽ có ngày tái ngộ. Mình đã chịu lời ủy thác của người thì phải tận tâm, khi nào lại rụt rè e sợ!

Thiên tính của chàng lại phát huy. Chẳng thà chàng chịu đau khổ, chứ không thể phụ lời ủy thác của ai. Nhưng chàng yêu em gái hơn cả thân mình. Quyết định này thật là đau khổ.

Du Hữu Lượng không chần chờ nữa, trông về phía tây mà đi. Chàng cất bước nặng nề, lồng buồn rười rượi, đi thất thểu trên đường sơn đạo. Chàng từ từ hít một hơi chân khí, phế bỏ tạp niệm cho đầu óc tỉnh táo lại. Đột nhiên, chàng nghe tiếng thở dài. Lúc này tai mắt chàng cực kỳ linh mẫn. Trong lòng không khỏi sửng sốt tự hỏi:

- Sao ở giữa nơi hoang dã này mà cũng có người?

Tiếng thở dài phát ra từ mé tả phía trước, chàng liền cất bước tiến về phía đó.

Nhưng chàng đi được mấy bước lại không thấy gì nữa. Chàng còn đang kinh ngạc thì đột nhiên mấy tiếng rắc rắc vang lên cũng ở về mé tả phía trước. Chàng không nhịn được, chí đầu ngón chân xuống vọt đi. Người chàng còn đang lơ lửng trên không, bỗng cơn gió đưa tới một mùi tanh tưởi. Chàng giật mình kinh hãi, vận mục lực nhìn xa thấy một bóng người nằm dựa vào bên tảng đá. Một vật đen sì quấn lấy mình người nọ. Đúng là một con trăn lớn.

Du Hữu Lượng bở vía. Chàng ráng định thần nhìn lại thì người đó đã già chừng sáu chục tuổi, ăn mặt theo kiểu đạo sĩ. Áo bào đã rách nhiều chỗ, nét mặt cực kỳ thê thảm.

https://thuviensach.vn

Con trăn lớn một nửa quấn lấy người kia. Cái đuôi dài của nó vẫn ngoe nguẩy và phát ra những tiếng binh binh. Cái lưỡi dài đỏ hỏn, thò ra thụt vào không ngớt.

Hai mắt lão già trợn ngược lên, nhưng không có vẻ khiếp sợ. Ngọn gió núi thổi vào người lão làm tung bay vạt áo bào rộng thùng thình đã rách nát. Người lão gầy như que củi càng tăng thêm vẻ kì bí.

Du Hữu Lượng đi khắp thiên hạ mà chưa từng gặp cảnh kì dị nào như bữa nay.

Chàng từ từ hít một hơi chân khí rồi cất bước tiến lại. Con trăn khổng lồ vẫn linh thông. Nó vật cái đuôi dài tới tập kích. Du Hữu Lượng lạng người đi một chút.

Chân phải chàng điểm vào đuôi nó. Con trăn run lên rồi đuôi nhũn ra hạ xuống đất.

Du Hữu Lượng trầm giọng hỏi:

- Tại sao đạo trưởng lại bị khốn ở đây?

Lão đạo khẽ thở dài hỏi lại:

- Các hạ... các hạ là ai?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ họ Du đi đường qua đây, thấy đạo trưởng bị khốn về con trăn...

Lão đạo thở phào một cái đáp:

- Bần đạo là Nguyên Minh. Con trăn này không phải vật tầm thường...

Du Hữu Lượng gật đầu đáp:

- Tại hạ biết rồi. Đạo trưởng hãy nhẫn nại một chút, tại hạ sẽ đánh chết nó.

Nguyên Minh đạo trưởng thở dài nói:

- Xà nhi ơi! Bữa nay ta có điều không phải với ngươi.

Du Hữu Lượng sửng sốt hỏi:

- Đạo trưởng nói câu này là có ý gì?

Nguyên Minh đạo trưởng nở một nụ cười thê lương chứ không nói gì. Du Hữu Lượng không hiểu chau mày hỏi:

- Đạo trưởng! Nội lực của tại hạ mà phát ra làm chết con trăn có thể làm tổn thương đến đạo trưởng.

https://thuviensach.vn

Nguyên Minh đạo trưởng khẽ thở dài đáp:

- Du thí chủ! Thí chủ hãy đánh vào đuôi nó trước.

Du Hữu Lượng sửng sốt nói:

- Con trăn bị thương, tất nó càng xiết mạnh...

Đột nhiên chàng dừng lại. Trong đầu óc thoáng qua một ý niệm. Chàng không nhịn được hỏi:

- Con trăn lớn này đã trông thấy tại hạ tới nơi mà thủy chung vẫn không di động. Vừa rồi, tại hạ đánh trúng đuôi nó, nó vẫn giữ nguyên tình trạng này. Chẳng lẽ đạo trưởng đã kiềm chế nó?

Nguyên Minh đạo trưởng thở phào một cái đáp:

- Mình rắn quấn vào người bần đạo đã lâu, không di động được nữa. Thí chủ hạ thủ đi thôi.

Du Hữu Lượng đột nhiên biến sắc buột miệng hỏi:

- Phụ Cốt Hàn Âm! Đạo trưởng... đạo trưởng từ phía tây nam tới đây ư?

Nguyên Minh đạo trưởng cũng biến sắc rồi cặp mắt lão khôi phục lại thần quang nhìn Du Hữu Lượng không chớp. Lão hỏi dằn từng tiếng:

- Du thí chủ! Sao thí chủ lại biết đến Phụ Cốt Hàn Âm?

Du Hữu Lượng sắc mặt nghiêm trọng trầm giọng:

- Nam Thiên Nhất Tiên! Mã đạo trưởng...

Nguyên Minh đạo trưởng gầm lên:

- Thí chủ... thí chủ là môn đồ của Đại Thiền Tông?

Lão nói nhát gừng. Đột nhiên, miệng phun máu tươi.

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần. Tay mặt chàng giơ lên phóng chưởng nhanh như điện chớp vào huyệt Thất Thốn của con trăn. Con vật này dãy dụa một cái, mình nó bị đứt làm hai đoạn mà vẫn quấn chặt lấy người đạo nhân.

Nguyên Minh đạo trưởng hôn mê bất tỉnh. Du Hữu Lượng chuyển động thân hình khẽ điểm vào huyệt Mi Tâm lão. Xác con trăn lập tức rớt xuống đất.

Du Hữu Lượng ôm Nguyên Minh lên chạy đi ba bốn trượng. Tay mặt chàng đặt lên trước ngực lão để từ từ trút nội lực vào. Nguyên Minh thở phào một cái mở mắt ra.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng khẽ hỏi:

- Đạo trưởng có thấy bớt chút nào không?

Nguyên Minh đạo trưởng thở dài đáp:

- Du thí chủ! Té ra thí chủ là truyền nhân của Đại Thiền Tông!

Du Hữu Lượng lẳng lặng không trả lời. Nguyên Minh lại nói tiếp:

- Bữa nay bần đạo được gặp thí chủ cũng do lòng trời xếp đặt. Hỡi ơi! Mã mỗ suốt đời coi Đại Thiền Tông là cừu địch, nhưng bây giờ thì mối thù tan ra mây khói. Công lực của Đại Thiền Tông đã đến trình độ thông thần. Bần đạo có luyện cả trăm năm nữa cũng bằng vô dụng.

Du Hữu Lượng thở phào một cái hỏi:

- Mã đạo trưởng! Đạo trưởng đã nghĩ thông suốt rồi ư?

Mã đạo trưởng nghiêm nghị cất giọng buồn rầu đáp:

- Một đời Mã mỗ luyện nội lực âm hàn, hại rất nhiều người. Cuối cùng chính mình lại chết về hàn độc. Du thí chủ! Mã mỗ có một điều thỉnh cầu thí chủ.

Du Hữu Lượng sửng sốt:

- Đạo trưởng có điều chi xin cứ nói.

Mã đạo trưởng thở phào một cái đáp:

- Du thí chủ! Chắc thí chủ cũng biết Mã mỗ mình bị nội thương trầm trọng, không biết chết lúc nào.

Du Hữu Lượng vẻ mặt buồn rầu không nói gì. Vừa rồi chàng vân dụng nội lực đã phát giác ra những huyệt mạch chủ yếu trong người lão đã bị đứt đoạn, không còn cách nào cứu được nữa. Chàng cũng nghĩ ngay đến lão luyện nội lực âm hàn lâu ngày thì sức đề kháng rất mãnh liệt, còn có thể chống được.

Mã đạo trưởng nhăn nhó cười nói:

- Mã mỗ vì một chuyện bí mật mà bôn tẩu khắp nơi giết người vô số. Sau cùng lấy lại được vật đó thì ngẫu nhiên đi vào tổ ong độc, khắp người bị nó đốt mười ba chỗ. Mình mang bảo vật mà không nhúc nhích được. Lúc lâm nguy mới biết lưới trời lồng lộng, thiện ác tuần hoàn.

Du Hữu Lượng nói:

- Thế thì chỗ nội thương trong mình đạo trưởng...

https://thuviensach.vn

Mã đạo trưởng nhăn nhó cười ngắt lời:

- Mã mỗ một đời tiêm nhiễm công lực hàn độc mà bị giống ong này đốt, lập tức toàn thân khác nào bị trăm ngàn mũi dao đâm vào. Đột nhiên, một con rắn lớn từ trong khu núi bò ra. Con trăn này thuộc loài Thất Tiết Tiên, rất hiếm.

Du Hữu Lượng bất giác ồ lên một tiếng. Chàng là người hiểu rộng, vừa nghe đã biết ngay cứu cánh. Nguyên giống trăn Thất Tiết Tiên ưa thu hút những chất kịch độc trên thế gian. Chỗ này là nơi mọc nhiều hoa cỏ độc và sinh sản những giống vật kịch độc. Mã đạo trưởng trong mình trúng nhiều chất kỳ độc nên con Thất Tiết Tiên bò ra định hút lấy. Mã đạo trưởng vì không nhịn được nỗi thống khổ nên không né tránh. Chờ con trăn đến bên mình quấn lấy rồi lập tức phát huy Phụ Cốt Âm Hàn khiến nó không nhúc nhích được. Nó cứ quấn lấy lão mà hút hết nọc của loài ong kịch độc.

Con trăn khổng lồ này lực lượng rất ghê gớm. Nó đã quấn vào người thì dù xương đồng da sắt cũng bị đứt đoạn. Mã đạo trưởng không chịu nỗi thống khổ, bất đắc dĩ mà phải dùng hạ sách này để đỡ cơn đau đớn trong lúc nhất thời. Con trăn quấn vào người rồi, Mã đạo trưởng phát huy công lực Phụ Cốt Âm Hàn đến độ chót để chống lại uy lực của con trăn. Nhưng công lực đã được vận dụng thì con trăn cũng không đi thoát. Nó xiết mạnh quá làm thương tổn huyệt mạch trong người. Chẳng phải Mã đạo trưởng không biết hậu quả này, thực ra lão không còn đường lối nào khác.

Du Hữu Lượng thở dài hỏi:

- Lão đạo trưởng bị khốn ở đây đã bao lâu?

Mã đạo trưởng đáp:

- Bốn ngày bốn đêm rồi.

Du Hữu Lượng trong lòng thê thảm không biết nói sao. Mã đạo trưởng lại nói tiếp:

- Nhờ có con trăn này hút độc, Mã mỗ mới sống được đến bây giờ, không thì đã chết rồi. Mã mỗ một đời bôn tẩu tìm ra được manh mối về bí bảo, nhưng không có duyên phận được nhìn thấy.

Du Hữu Lượng thấy mắt lão thất thần, vội đề tụ chân khí trút vào trong người lão. Chàng nói:

https://thuviensach.vn

- Gia sư nhắc đến ở mặt tây nam có Nam Thiên Nhất Tiên Mã Lực Văn, võ công cực kỳ quái dị, thuộc tà phái mà có chính khí, làm tôn sư một phương. Hỡi ơi!

Tại hạ không ngờ...

Mã đạo trưởng cười ngắt lời:

- Ngày trước mã mỗ nghe tin Đại Thiền Tông có mối liên quan đến báu vật này, thân hành tìm tới nơi để cầu kiến. Đại Thiền Tông đã cảm hóa Mã mỗ trong ba giờ mà Mã mỗ không lĩnh hội được. Kết quả đi đến chỗ giao thủ. Ngoài trăm chiêu Mã mỗ bị một chỉ điểm trúng...

Du Hữu Lượng ngắt lời:

- Gia sư có mối liên quan đến bảo vật đó ư?

Mã đạo trưởng lắc đầu đáp:

- Đó là Mã mỗ nghe đồn vậy thôi. Du thí chủ! Công việc mà Mã mỗ yêu cầu...

Lão đột nhiên nổi cơn ho. Du Hữu Lượng trong lòng thê thảm. Mã đạo trưởng thò tay vào bọc móc ra một miếng da dê đen hình vuông và hổn hển bảo chàng:

- Thí chủ... thí chủ coi giùm Mã mỗ xem cái này chân hay giả?

Du Hữu Lượng ngơ ngác đáp:

- Cái này... cái này...

Mã đạo trưởng đột nhiên gầm lên:

- Chẳng lẽ thí chủ muốn cho Mã mỗ chết cũng không nhắm mắt?

Du Hữu Lượng thộn mặt ra. Mã đạo trưởng đột nhiên vươn tay lên đưa mảnh da dê cho chàng, nhưng tay mới giơ được một nửa, đột nhiên duỗi thẳng người ra, nằm phạch xuống. Lão chết rồi!

Du Hữu Lượng buông tiếng thở dài, trong lòng rối loạn. Chàng từ từ lượm lấy miếng da dê đen sì như một vật để đã lâu năm. Trên miếng da dê khắc mấy chữ:

Nguyệt chiếu bạch dương, ánh lạc nam phương.

Du Hữu Lượng sửng sốt nghĩ thầm:

- Mã đạo trưởng suốt đời bôn tẩu tìm kiếm vật này mà chỉ có tám chữ đơn giản, ngoài ra không còn manh mối gì nữa thì ta biết làm thế nào để

https://thuviensach.vn

giúp lão được?

Chàng nghĩ không ra được cách giải quyết, liền từ từ đứng dậy, khoét một cái lỗ bên đường rất sâu để chôn thi thể Mã Lực Văn. Chàng cảm thấy trong lòng trầm trọng. Giữa Mã Lực Văn và chàng vốn không quen biết mà lão lại là kẻ thù của sư môn. Chàng ngó lại nấm đất vàng khè, trong lòng cảm khái muôn vàn. Chàng đứng lẳng lặng hồi lâu, rồi uể oải cất bước dời khỏi khu núi non trùng điệp.

Dọc đường tâm tình chàng có lúc sáng suốt, có lúc u mê. Ra khỏi khu vực núi non lên đường quan đạo, người đi lại như mắc cửi khiến chàng cảm thấy bớt cô đơn. Chàng đi đường không có việc gì, miệng không ngớt lẩm bẩm tám chữ "Nguyệt chiếu bạch dương, ánh lạc nam phương".

Sau nhiều lần ngẫm nghĩ chàng cho hai chữ bạch dương là địa danh, nếu là cây bạch dương thì ở đâu cũng có, phạm vi rộng lớn qua. Còn bốn chữ ánh lạc nam phương thì chàng cảm thấy khó đoán quá.

Ngày tháng thoi đưa. Thấm thoát đã hơn một tháng. Du Hữu Lượng một hôm đi tới giải đất Tây Thục. Chàng thấy nhân dân vùng này áo quần rách rưới, người nào cũng có vẻ đói khát thì trong lòng rất lấy làm kỳ. Nguyên đất Tây Thục là nước Thiên Phù, trước nay nhân dân trù phú mà bây giờ coi như họ bị một trận thiên tai. Du Hữu Lượng trong lòng ngờ vực, chàng quyết định nghỉ lại nơi đây mấy bữa đẻ quan sát kỹ càng.

Chàng tìm vào một nhà khách sạn nghỉ chân, để tâm nghe ngóng mà không được tin tức gì. Lạ ở chỗ những người nào nghe hỏi tới vấn đề này đều lộ vẻ sợ hãi, không chịu nói ra.

Du Hữu Lượng tự hỏi:

- Chẳng lẽ trong vụ này có điều chi bí ẩn?

Chàng ở lại một ngày nữa, đột nhiên phát giác ra trên một đường phố rất nhiều nhân vật ăn mặc theo kiểu võ lâm. Suốt ngày tiếng vó ngựa dồn dập không ngớt, liên tiếp hết toán này đến toán khác.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm trong bụng:

- Tây Thục vốn là nơi đông dân cư mà rất ít nhân vật võ lâm, thỉnh thoảng chỉ có người qua đường mà thôi. Những người này tựa hồ ở đâu đến đây tụ tập, chẳng hiểu vì mục đích gì?

https://thuviensach.vn

Chàng không có công việc gì gấp rút, liên ngẫm nghĩ quyết định chủ ý coi cho biết tình hình rồi sẽ liệu. Vào lúc xế chiều, vó ngựa lại vang lên. Ba người trung niên tới nơi. Du Hữu Lượng ngồi trong nhà đại sảnh ở khách sạn thấy ba hán tử sùng sục tiến vào. Chàng ngấm ngầm kinh hãi bụng bảo dạ:

- Ba người này nội công rất thâm hậu, thần quang không lộ ra ngoài. Chẳng hiểu họ ở môn phái nào?

Ba người vào đại sảnh rồi đảo mắt nhìn quanh một lượt đoạn đi về phía cái bàn trống. Đột nhiên cái bàn này tự động di chuyển bay về phía ba người kia.

Du Hữu Lượng giật mình kinh hãi. Đột nhiên ánh hàn quang lấp loáng. Người mé tả rung tay một cái. Thanh trường kiếm từ tay bay ra. Cái bàn gỗ bị chém hai nhát kiếm chặt thành bốn mảnh rớt xuống đất.

Phân nửa người trong đại sảnh bật tiếng la hoảng. Du Hữu Lượng lẩm bẩm:

- Coi cách rút kiếm đánh ra thì ba nhân bật này đều là cao thủ phái Thanh Thành. Còn người động thủ đẩy bàn ra không biết là ai?

Ba người kia không nói nửa lời. Sáu con mắt đảo nhìn khắp sảnh đường một lượt. Tiếng la của mọi người trong đại sảnh bớt dần đi rồi yên lại. hán tử đi giữa đột nhiên dừng bước, xoay mình ra khỏi ngoài đại sảnh. Hai người hai bên cũng đi theo, chớp mắt đã mất hút. Diễn biến kỳ dị này khiến mọi người trong đại sảnh thì thầm bàn tán.

Du Hữu Lượng bụng bảo dạ:

- Công lực ba người kia rất cao cường. Xem chừng nơi đây còn có chuyện náo nhiệt.

Ngoài mặt chang thản nhiên, nhưng khóe mắt để ý quan sát mọi người trong đại sảnh. Đột nhiên, chàng phát giác một hán tử trung niên ngồi một mình bên cái bàn gỗ. Vẻ mặt người này rất lạnh lùng. Du Hữu Lượng chấn động tâm thần phỏng đoán:

- Vừa rồi chắc người này đã động thủ động cước. Y ngồi quay mặt về phía đông mà nội lực lại xô ra phía bắc, bản lĩnh y cao thâm khôn lường. Không ngờ đất Tây Thục này lại là nơi rồng ẩn cọp nấp.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Nguyệt Chiếu Bạch Dương, Ánh Lạc Nam Phương

Chàng quyết định thám thính cho biết tình hình nơi đây rồi từ từ trở về phòng nhắm mắt dưỡng thần. Trong nhà đại sảnh tiếng người cũng dần dần giảm bớt, chắc khách trọ lục tục về phòng yên nghỉ rồi.

Du Hữu Lượng chuyển vận chân khí ra khắp mình hai lượt, liền cảm thấy hô hấp từ từ chậm lại, trong lòng cũng yên tĩnh. Giữa lúc ấy, bỗng có tiếng sột sạt ở ngoài phòng, Du Hữu Lượng ngấm ngàm kinh hãi, chàng nhẹ nhàng đứng dậy ẩn mình vào dưới cửa sổ. Tiếng bước chân xa dần, Du Hữu Lượng nhẹ nhàng nhảy vọt lên nóc nhà. Chàng ngẩng đầu trông lên, thấy mảnh trăng lơ lửng trên không, nền trời sáng sủa, khẽ vận mục lực cũng đủ nhìn ra xa ngoài hai chục trượng. Chàng thấy mấy bóng đen chuyển động như bay, liền hít một hơi chân khí, băng mình rượt theo.

Khinh công của Du Hữu Lượng rất tinh thâm. Chỉ trong khoảnh khắc chàng đã vượt được hơn mười trượng. Vì trời sáng không tiện đến gần quá. Lúc này ba người ở phía trước đột nhiên chạy nhanh hơn. Du Hữu Lượng đảo mắt nhìn ra thì đây là nơi hoang dã, không có nhà cửa để che dấu thân hình. Chàng liền đề tụ chân khí, vọt mình đi như tên bắn, ẩn vào rừng cây. Lúc này gió đêm thổi ào ào, cành lá rung động. Ba người phía trước hoàn toàn không phát giác. Du Hữu Lượng vọt mình lên ngọn cây. Ba người kia đi đã xa rồi. Chàng tăng gia cước bộ, đột nhiên thấy ba bốn bóng người lướt qua.

Du Hữu Lượng trong lòng rất lấy làm kì. Chàng thấy bốn người này cũng đi về phía ba người kia. Du Hữu Lượng không dám lộ hình tích vì chàng chắc phía sau còn có người tới nữa.

https://thuviensach.vn

Chàng vừa đi vừa nghĩ không hiểu những người kia đi đâu? Chàng đi trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm thì đường càng hoang vắng, đột nhiên thấy lối rẽ vào một tòa thôn trang ở phía trước. Du Hữu Lượng ngẩng đầu nhìn ra thì lại toán người phía trước đều chuyển qua mé hữu, đi quanh ra phía sau thôn trang. Chàng ngần ngừ một chút rồi quyết tâm theo riết để coi cứu cánh.

Du Hữu Lượng tiến về phái trước ra khỏi khu rừng. Trước mặt chàng hiện ra một con đường nhỏ. Bên kia đường cũng có khu rừng. Chàng toan nhảy vọt qua đường nhỏ, ngẫu nhiên liếc mắt ngõ về phía đông thì thấy một tia sáng vọt lên không. Dưới bóng trăng tỏ mà tia sáng coi rất rõ. Du Hữu Lượng ngẩn người ra mà nhìn.

Đột nhiên sau lưng có tiếng gió rất mạnh, áp lực ào át xô tới. Du Hữu Lượng giật mình kinh hãi, không kịp suy nghĩ gì nữa, vội vọt qua đường để chuồn vào khu rừng đối diện. Luồng kình phong lướt qua bên mình chàng đánh vào cây rừng đến ầm một tiếng.

Du Hữu Lượng rất dầy công hàm dưỡng, không muốn lộ diện. Chàng xông vào rừng rồi chẳng những không quay đầu ngó lại mà còn đứng yên không nhúc nhích, ẩn mình vào sau cành cây.

Người tập kích chờ một lúc chẳng thấy động tĩnh gì, hắn không nhìn được nữa liền trở ra. Du Hữu Lượng liếc mắt nhìn, chấn động tâm thần miệng lẩm bẩm.

- Té ra là hắn.

Người kia thân hình rất linh hoạt. Chính là hán tử trung niên lạnh lùng mà chàng đã thấy ở trong đại sảnh lúc nãy. Du Hữu Lượng đang ngẫm nghĩ, đột nhiên mục quang chàng hướng về phía những cây vừa bị chưởng lực đánh tan cành lá.

Một cái biển gỗ lộ ra, chàng nhìn thấp thoáng thấy ba chữ "Bạch Dương thôn". Du Hữu Lượng giật mình. Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy tia sáng đã vọt lên từng mây. Miệng chàng lẩm bẩm.

- Trong câu "Nguyệt chiếu bạch dương" chẳng lẽ... chẳng lẽ trỏ vào địa phương này?

https://thuviensach.vn

Bất giác chàng ngẩng đầu trông vành trăng tỏ, thì chỉ thấy ánh trăng soi khắp trần gian, chẳng có chút chi kì lạ. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Nguyệt chiếu bạch dương, ánh lạc nam phương. Nếu bạch dương trỏ vào Bạch Dương thôn này thì ra chẳng mất chút công phu nào đã tìm ra được. Còn tia sáng đó chắc là ở tòa cổ bảo phát ra.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ, lại nhớ tới người đứng tuổi lạnh lẽo khả nghi kia, tự hỏi:

- Lúc ỏ trong nhà đại sảnh, nếu người phát chưởng ra cản trở ba tay kiếm thủ phái Thanh Thành đúng là y thì sao y rượt theo ngấm ngầm tập kích ta. Không hiểu lai lịch y như thế nào?

Những nghi vấn này chàng không sao tìm ra được đáp án, nhưng lúc này tinh thần chàng rất phấn khởi. Thế là lời ủy thác lúc lâm chung của Mã Lực Văn về trọng bảo đã có chút manh mối. Chàng kiên quyết vọt về phía trước.

Du Hữu Lượng đi nhanh hết thôn xóm thì thấy một khu đất trống nhỏ. Nơi đây đã có bảy tám người đứng đó, dường như đang chờ đợi cái gì.

Du Hữu Lượng tự nhủ:

- Bây giờ bất tất phải ẩn nấp nữa. Ta cứ lộ diện, chắc đối phương cũng không truy vấn đến lại lịch ta. Có thế ta mới điều tra được rõ hơn.

Chàng nghĩ vậy rồi cố ý hắng dặng một tiếng, từ từ đi vào trong cục trường.

Ba người đứng ở mé tả là bọn mà chàng vừa rượt theo. Bốn người mé hữu cũng là một tốp đến sau. Còn hai người nữa đều lạ mặt mà không phải người vừa tập kích chàng.

Du Hữu Lượng trong lòng ngấm ngầm hồi hộp, không hiểu những người kia có âm mưu gì? Du Hữu Lượng vừa tiến vào cục trường, cả chín người kia đều chăm chú nhìn chàng.

Du Hữu Lượng chấp tay thi lễ. Chín người kia chẳng nói năng gì, chỉ gật đầu để đáp lại. Du Hữu Lượng vừa dừng bước thì tiếng bước chân lại vang lên. Ba người nữa chạy vào. Ba người này lưng đeo trường kiếm. Chính là ba tay kiếm thủ phái Thanh Thành. Ba người đi thẳng về phía hai người lạ mặt. Người đi giữa chắp tay nói:

https://thuviensach.vn

- Vương huynh và Bạch huynh vẫn bình yên chứ?

Hai người kia hoàn lễ đáp:

- Thanh Thành tam hiệp cũng tới đây. Bọn tiểu đệ chưa kịp đón tiếp.

Gã vừa nói đến Thanh Thành tam hiệp, bảy người kia đều cả kinh thất sắc, vì Thanh Thành tam hiệp là những nhân vật địa vị rất tôn cao trong võ lâm. Họ thấy những nhân vật cao quí này cũng tới, bất giác sắc mặt biến đổi. Người đứng giữa Thanh Thành tam hiệp đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi trầm giọng hỏi:

- Ông bạn nào xưng danh là Thiết Khoái Tử không đến đây ư?

Mọi người lẳng lặng không đáp. Du Hữu Lượng nghĩ thầm trong bụng:

- Té ra bọn này đã được Thiết Khoái Tử hẹn tới. Dường như họ chưa gặp Thiết Khoái Tử bao giờ. Ta cũng trà trộn vào trong cục trường, ắt họ không sinh dạ hoài nghi.

Giữa lúc ấy, một người rẽ cây chạy ra. Du Hữu Lượng vẻ mặt vẫn thản nhiên, chàng thấy người này chính là hán tử đứng tuổi vừa đánh lén mình. Hán tử vào trong cục trường mỉm cười, chắp tay thi lễ nói:

- Phiền các vị chờ lâu quá!

Hán tử họ Vương hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Phải chăng các hạ là Thiết Khoái Tử?

Hán tử trung niên đáp:

- Chính là tại hạ.

Mọi người bất giác ồ lên một tiếng. Hán tử họ Bạch lạnh lùng hỏi:

- Không hiểu Thiết Khoái Tử tiên sinh mời bọn tại hạ tới đây có việc gì?

Thiết Khoái Tử đột nhiên ngửa mặt lên cười rộ đáp:

- Chúng ta chiếu cố nhau bằng tấm lòng chứ không nói ra miệng.

Thanh Thành tam hiệp hắng dặng một tiếng. Thiết Khoái Tử hỏi:

- Chỗ này có ánh hào quang xông lên trời. Chắc các vị đến đây đều vì mục đích đó! Nhưng ánh hào quang kia do cái gì phát ra các vị có hiểu không?

Du Hữu Lượng động tâm. Lại nghe hán tử họ Bạch đáp:

- Có lẽ là do một thanh thần kiếm phát ra.

Thiết Khoái Tử cười hỏi:

https://thuviensach.vn

- Thần kiếm kì binh gì?

Hán tử họ Bạch đáp:

- Cái đó thì Bạch mỗ không hiểu.

Thanh Thành tam hiệp hỏi:

- Sao? Thiết Khoái Tử tiên sinh chắc là biết rõ?

Thiết Khoái Tử thở dài đáp:

- Cái đó tại hạ cũng chỉ được nghe nói là do Bắc Đẩu thần binh phát ra.

Mọi người trong trường đều buột miệng hỏi:

- Bắc Đẩu thần binh ư?

Du Hữu Lượng cũng chấn động tâm thần. Nguyên Bắc Đẩu thần binh là một thanh thần kiếm trong võ lâm. Trước đây trăm năm đã có một dạo Bắc Đẩu thần binh xuất hiện chốn giang hồ rồi sau này mất tích. Nếu đúng như lời Thiết Khoái Tử thì thật là một báu vật kinh người.

Hán tử họ Bạch cười lạt hỏi:

- Thiết Khoái Tử tiên sinh! Nếu đó là Bắc Đẩu thần binh thì sao các hạ nói cho mọi người biết?

Thiết Khoái Tử cười đáp:

- Tại hạ ước hẹn các vị tới đây chỉ vì nguyên nhân này.

Thanh Thành tam hiệp giục:

- Xin các hạ cho nghe rõ đầu đuôi.

Thiết Khoái Tử đảo mắt nhìn qua nhìn lại mọi người rồi đáp:

- Bắc Đẩu thần binh trước đây một trăm năm là của một tay kì hiệp tên gọi La Vĩnh Nông. Họ La chống kiếm đi làm điều nghĩa hiệp trong thiên hạ, không ai địch nổi. Nhưng họ La bình sinh không phạm sát giới, mỗi lần trừ bạo chỉ Điểm Thương mà thôi. Vì thế mới có tên là Nhâm Lâm kiếm.

Hắn nói đến đây, mục quang đột nhiên ngó tới Du Hữu Lượng. Du Hữu Lượng thấy hàn quang lấp loáng, bất giác giao động tâm thần, trong lòng không khỏi hồi hộp.

Chàng đang lấy làm kỳ thì mục quang của Thiết Khoái Tử lại lướt đi nhìn người khác. Hắn nói tiếp:

- Nhân Lâm kiếm hồi tuổi già đột nhiên cảm thấy trừ ác chưa hết, hơn nữa chính mắt y thấy tên cùng hung cực ác đã bị y trừng trị còn làm điều

https://thuviensach.vn

tàn ác. Y đâm ra hối hận, biến thành hung dữ. Y quyết tâm lại đi trừ diệt gian ác. Ngờ đâu y trở lại giang hồ bỗng gặp một tên cự gian đệ nhất ngày trước đã biến thành một nhân vật vĩ đại tận trung với quốc gia. Y hiểu lầm, nổi giận giết chết. Khi y biết rõ thực tình, sinh lòng hối hận thì đã muộn rồi.

Thật là tạo hóa trêu ngươi. La Vĩnh Nông buồn rầu, một mình lên ngọn cao nhất núi Chung Nam. Sau nghe đồn y tự tử ở trên núi này. Thiết Khoái Tử nói tới đây, hán tử họ Bạch và họ Vương thở phào một cái hạ mình nằm xuống.

Thanh Thành tam hiệp công lực thâm hậu, lập tức phát giác ra có điều khác lạ. Lão đại trong Thanh Thành tam hiệp hít một hơi dài chân khí, hầm hầm tức giận quát hỏi:

- Thiết Khoái Tử! Ngươi dở trò quỉ gì vậy?

Y nói rồi toan rút kiếm ra. Bỗng nghe Thiết Khoái Tử cất giọng ôn nhu đáp:

- Đại hiệp bất tất phải nóng nảy. Chúng ta thủng thẳng thương nghị. Bắc Đẩu thần binh là một lợi khí đời xưa. Ai có đức thì mới được hưởng. Ba vị đã đến đây, tiểu đệ không dám tính chuyện dây máu ăn phần. Hãy chờ cho vừng trăng lên đến giữa trời, tiểu đệ sẽ giúp các vị lấy báu vật.

Thanh âm hắn càng nói càng lọt tại, mục quang cũng rất hòa nhã khiến người nghe phát sinh hảo cảm. Thanh Thành tam hiệp sau một lúc lơ mơ, đồng thanh nói:

- Mong được tôn giá giúp cho, phái Thanh Thành của bọn tại hạ quyết chẳng phụ lòng.

Thiết Khoái Tử tủm tỉm cười. Cặp mắt hắn thoáng lộ những tia kỳ quang, khiến người ngó thấy phải hoa mắt. Hắn lảm nhảm dường như nói để mình nghe.

- Sao lại nói thế? Ba vị bằng hữu phái Thanh Thành tại hạ đã giao kết rồi...

ha ha.

Hắn chưa dứt lời Thanh Thành tam hiệp cũng thở phào một cái rồi ngã ngửa xuống đất. Còn mấy người nữa công lực nông cạn hơn vẻ mặt ngơ ngác rồi ngủ thiếp đi.

https://thuviensach.vn

Thiết Khoái Tử phất tay áo một cái, khóe miệng lộ một nụ cười bí hiểm rồi từ từ đứng dậy, tự nói với mình:

- Nếu không có sừng tê giác của phái Thanh Thành thì không mở được hộp bảo kiếm đó ra. Không mở được hộp kiếm thì chẳng lấy gì để phá cửa kho tàng bảo vật.

Hắn vừa nói vừa tiến lại, thọc tay vào túi ở trước ngực lão đại lấy ra một vật xanh lè, lấp loáng ánh hàn quang trong đêm tối. Vật này chiếu vào những vật chung quanh đều biến thành màu lục. Cả mặt Thiết Khoái Tử cũng có ánh sáng thảm đạm lướt qua trông như con người huyền ảo.

Hắn ngửng đầu trong lên trời, ánh trăng đang sáng tỏ. Ánh hào quang ở phía đông mỗi lúc một rõ hơn. Thiết Khoái Tử vừa tiến bước về phía trước, miệng lẩm nhẩm đếm. Địa thế mé đông mỗi lúc một lên cao rồi hết đường, toàn là vách đá cao ngất.

Khinh công của Thiết Khoái Tử rất cao minh. Thân hình nhảy nhót như chim én, mỗi lúc bóng người một nhỏ đi. Hắn đang trèo lên đỉnh núi cao. Tay áo rộng thùng thình của hắn bay phất phới dưới ánh trăng, trông chẳng khác ông tiên ngoài cỏi tục.

Thiết Khoái Tử đi loanh quanh trên sườn núi, chẳng bao lâu đã lên đến đỉnh.

Hắn ngửng đầu trông thấy ánh hào quang vẫn y nguyên ở trước mặt. Khi quảng cách ngắn lại, nó biến thành ảm đạm.

Thiết Khoái Tử mừng thầm nghĩ bụng:

- Bắc Đẩu thần binh là vật rắn nhất trong trời đất. Chỉ vì nó rắn quá nên không chế được thập phần toàn mỹ. Nó bị chôn vùi dưới sơn mạch núi Chung Nam lâu ngày, hấp thụ địa khí thành ra cương nhu gồm đủ. Bảo kiếm hỡi bảo kiếm!

Ngươi quả là vật thông linh.

Thiết Khoái Tử chuyển qua đỉnh núi thấy phía trước hiện ra một khu bình địa.

Trong góc khu này có một căn nhà nhỏ, cỏ tranh mọc đầy. Căn nhà này chịu đựng mưa gió lâu ngày, không người sửa sang, nay đã rung rinh muốn sập.

https://thuviensach.vn

Thiết Khoái Tử đi gần về phía căn nhà tranh. Vẻ mặt hắn biến thành nghiêm trọng. Hắn lấy trong bọc ra một cái tiểu la bàn để ngắm phương hướng. Hắn cất bước đi về phía hữu mười bước lại chuyển qua mé tả đi mười bước nữa.

Bỗng thấy Thiết Khoái Tử cúi xuống, vận kình vào cánh tay mặt kéo một tấm đá hình tròn lên rồi cúi đầu nhìn xuống thì trước mặt là một cái giếng sâu tối om.

Hắn mừng thầm trong bụng, vung chân gạt một hòn đá cho rớt xuống. Hồi lâu mới nghe đánh cạch một tiếng thì biết là đáy giếng rất sâu.

Thiết Khoái Tử lộ vẻ đắc ý. Hắn cẩn thận lấy ở trong bọc sau lưng một cái hộp gỗ, nhẹ nhàng mở nắp hộp lấy ra một thành sắt đen sì. Thanh sắt này chỉ vuông vắn chừng nửa thước nhưng có vẻ rất trầm trọng.

Thiết Khoái Tử hít một hơi chân khí, từ từ đưa hai tay cầm lấy cạnh tấm sắt bằng bặn đưa ra trên miệng giếng. Đột nhiên một cơn gió núi thổi qua, bóng trăng như ẩn như hiện. Làn gió hòa hoãn lại, thì đột nhiên trong giếng nổi gió ầm ầm vọt lên. Thiết Khoái Tử hai chân như đóng đinh xuống miệng giếng, tựa hồ có sức nặng ngàn cân, đứng yên không nhúc nhích.

Những tiếng ầm ầm từ dưới dấy giếng mỗi lúc một mạnh. Chỉ trong nháy mắt ánh hào quang càng rõ rệt, rồi từ đáy giếng có một vật bay lên. Vật đó vị tấm sắt trong tay Thiết Khoái Tử hút vào đánh chát một tiếng.

Thiết Khoái Tử run lên, vọt ngược lại mấy trượng. Hai tay hắn hạ thấp xuống dường như đang cầm một vật rất nặng. Hắn đứng yên lại, trong lòng rất bình tĩnh.

Hắn đảo mắt nhìn quanh chỉ thấy gió thổi vù vù, bốn bề tịch mịch không một bóng người. Thiết Khoái Tử từ từ đặt vật trong tay xuống. Hắn ngồi điều tức một lúc.

Bất thình lình thần quang ỏ hai mắt bắn ra, hắn cầm vật kia giơ lên, gầm một tiếng thật to kéo mạnh ra. Hắn cất miếng sắt đen vào trong hộp, động tác cực kỳ mau lẹ.

Thiết Khoái Tử thở phào một cái nhẹ nhõm, tay cầm cái hộp đen sì dài chừng ba thước, ngửa mặt lên trời miệng hô:

https://thuviensach.vn

- Bảo kiếm hỡi bảo kiếm! Đã lâu năm ngươi chưa được uống máu người. Sau này đi theo lão phu sẽ được ăn uống no nê không lo gì nữa. Ha ha!

Cặp mắt hắn nhìn trời thấy ánh hào quang rất thịnh, cơ hồ lấn át cả bóng trăng, nhưng bên mình chỉ thấy một tia hàn quang nhỏ bé, hắn tự nhủ:

- Thanh bảo kiếm này ở gần thì tối, ở xa mới sáng. Bên trong cục mịch mà bên ngoài hoa mỹ. Chính là khí độ của đấng anh hùng, làm chúa tể thiên hạ.

Những tay thợ giỏi đời Xuân Thu thật quả nhiên không phải tầm thường.

Rồi hắn lẩm bẩm:

- Cái ngày lão phu lên làm chúa tể võ lâm không còn xa nữa. Ha ha.

Hắn hoan hỉ một lúc rồi lấy trong bọc ra vật chí bảo trấn sơn của phái Thanh Thành là sừng con tê giác, rạch vào xung quanh hộp hiếm. Hắn rạch trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà thì thấy hộp kiếm nổ chát một tiếng. Nắp hộp tung ra, bay đi. Trong hộp nằm gọn thanh kiếm đen sì.

Thiết Khoái Tử cầm thanh kiếm lên thấy trầm trọng vô cùng. Hắn vận động chân lực múa kiếm mấy đường rồi đột nhiên chém xuống phía trước một nhát.

Một tiếng choảng rùng rợn vang lên. Cây cột đá lớn hai người ôm bị đứt ngay quãng giữa.

Thiết Khoái Tử cả mừng, thu bảo kiếm lại. Hắn ngẩng đầu trông chiều trời miệng lẩm bẩm đọc:

- Mùa thu năm Nhâm Tuất vào khoảng giữa tháng bảy, ánh trăng chiếu xuống bạch dương, bóng ngã về phương nam. Vật báu để cho người hữu tâm. Nếu khôi phục được triều đình thì khôi phục, mà không khôi phục được thì vận dụng một cách khôn ngoan, làm lợi cho lê dân.

Hắn nổi tràng cười ha hả rồi đi lẹ xuống núi. Chẳng mấy chốc lại trở về tới chỗ quần hùng tụ hội. Hắn điểm lại nhân số nằm hôn mê dưới đất hãy còn đủ cả tám người, không thiếu một ai. Hắn liền ngồi xếp bằng, trong lòng xoay chuyển ngẫm nghĩ, miệng lẩm bẩm:

- Nguyệt chiếu bạch dương, ánh lạc nam phương. Chỗ này ở tây phương, ánh trăng từ đông chiếu lại thì bóng phải ngã về phía tây, sao lại ngã về phương nam mà bảo là ánh lạc nam phương mới thật là kỳ?

https://thuviensach.vn

Hắn đứng lên ngắm nghía tàng cây lớn thì thấy trong rừng toàn là bạch dương cao ngất trời, thân đứng thẳng. Bóng cây nào cũng ngã về phía tây. Trong lúc nhất thời, hắn không sao tìm ra được đáp án.

Thiết Khoái Tử quan sát chung quanh một vòng mấy chục trượng mà không phát giác ra được manh mối gì. Hắn đang thẩn thờ quay về thì đột nhiên chấn động tâm thần. Hắn mừng như người phát điên, miệng lẩm bẩm:

- Đi rách đế giày tìm chẳng thấy, thấy ra chẳng mất chút công phu. Nguyên nhân là ở chỗ này.

Hắn từ từ tiến về phía trước, dừng chân lại dưới gốc cây mà hắn vừa ngồi tại đó. Cây này rất kỳ quái. Lưng chừng thân cây cách mặt đất chừng ba thước có một cành mọc ngang. Cành này rất lớn, gần bằng thân cây. Thông thường cây bạch dương mọc thẳng vút lên trời, mà thân cây này có cành mọc ngang, tựa hồ như do người tiếp vào.

Thiết Khoái Tử nghĩ bụng:

- Bóng cành này đúng là hướng về phía nam. Đấng hoàng thiên quả có mắt xui khiến cho lão phu tìm ra bảo tàng để thỏa mãn tâm nguyện bấy lâu.

Khu rừng này rất rậm rạp, nếu không tự nhiên gặp được mà muốn tìm một gốc cây thật không phải chuyện dễ dàng. Thiết Khoái Tử không chần chờ gì nữa, lấy trong bọc ra một cây thiết sạn. Nhờ ánh trăng tỏ, hắn vận nội lực cuốc đất nhanh như gió đào xuống.

Chỉ trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm hắn đã đào được cái hố vuông chừng hơn trượng, sâu xuống năm sáu thước. Đột nhiên nghe đánh choang một tiếng. Cây thiết sạn đụng phải vật cứng rắn, tia lửa bắn ra tứ phía. Thiết Khoái Tử dừng lại, bốc hết đất lên thì thấy hiện ra một cái vòng sắt. Chỗ hắn đứng là một phiến đã xanh dày đến hơn trượng. Thiết Khoái Tử nghĩ một chút rồi rút bảo kiếm ra toan bổ xuống, bỗng thấy bên vòng sắt có một hàng chữ theo lối cổ triện. Hắn nhìn kỹ lại thấy những chữ "Lỗ Ban xây mộ ở đây".

Thiết Khoái Tử sửng sốt nghĩ thầm:

- Té ra căn thạch thất này còn để thủ bút của vị thổ mộc đại sư từ đời Xuân Thu. Không hiểu ngày trước Thường Thiên Tứ đã tiến vào bằng cách nào? Nhất định căn thạch thất này có cửa mới phải.

https://thuviensach.vn

Thiết Khoái Tử đã nhiều lịch duyệt lại công lực cao thâm mà lúc này cũng không nhẫn nại được, vì kho bảo tàng mà người giang hồ thường đồn đại hiện nay ngay dưới chân hắn, nên trong lòng hắn vừa mừng rỡ vừa khẩn trương.

Thiết Khoái Tử vận kình lực vào cánh tay đâm mạnh trường kiếm xuống thì phiến đã chẳng khác gì gỗ mục, thanh kiếm ngập tận chuôi. Hắn cầm đốc kiếm xoay đi một vòng, rồi rút mạnh lên. Một khối đá chu vi chừng ba thước bắn lên.

Khối đá rớt xuống ngoài động đánh sầm một tiếng, ngập sâu vào lòng đất. Khối đá này ít ra nặng đến mấy trăm cân mà hắn hất tung lên được thì luồng lực đạo ghê gớm, tưởng những tay cao thủ võ lâm hiện nay cũng không hơn được.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Du Hữu Lượng Được Uống Tiên Dịch

Thiết Khoái Tử định thần nhìn lại thì thấy những chỗ thanh kiếm khoét vào bụi đá nát ra rất đều nhau thì trong lòng rất lấy làm đắc ý về thanh Bắc Đẩu thần binh. Có điều phiến đá xanh vẫn còn dầy lắm chưa thủng ra được. Hắn nhẹ nhàng nhảy xuống theo cách thức vừa rồi để khoét sâu xuống. Đến lần thứ tư kiếm mới xuyên thủng phiến đá. Hắn cúi xuống nhìn thì phía dưới chỉ thấy tối om.

Thiết Khoái Tử quẹt lửa lên, chờ một lúc cho uế khí trong động bốc lên hết rồi mới từ từ hạ mình xuống đáy động. Hắn cầm mồi lửa soi quanh một lượt thì thấy bốn mặt thạch động kín mít chẳng có cửa ngỏ chi hết. Hắn liền vận nội lực ra thanh kiếm đâm vào vách, bỗng nghe tiếng gió vù vù.

Hắn vội nhảy lên nóc động, dán mình vào nhìn xuống thì thấy ánh hàn quang lấp loáng. Mấy chục mũi tên nỏ bắn vèo vèo đụng vào vách rồi văng ngược lại rớt xuống. Thiết Khoái Tử chờ cho tên bắn hết rồi mới nhảy xuống lượm một mũi lên coi. Mũi tên xanh lè hiển nhiên tôi chất kịch độc. Hắn giật mình kinh hãi nghĩ thầm.

- Người xây cất tạch động này chết đã lâu năm mà ám tiễn vẫn còn hại người được. Trong thạch thất bố trí cơ quan trùng điệp, nếu không nắm được mấu chốt thì đừng hòng tiến vào.

Hắn ngồi phệt xuống đất lẳng lặng suy nghĩ. Hắn thấy bốn mặt vách đá rất dày, chẳng có chỗ nào khác lạ thì nghĩ thầm:

- Ta khổ công nghiên cứu chỗ thần bí này, không ngờ lần vào tới đích, chỉ còn cách một bức tường mà không làm gì được. Chẳng sớm thì muộn cũng phải nghĩ ra biện pháp phá vách đá mới xong.

https://thuviensach.vn

Hắn suy tính hồi lâu vung kiếm nhẹ nhàng đâm vào, nhưng lần này hắn đã rút kinh nghiệm, không dám lỗ mãng nữa. Thanh kiếm vừa đụng tới vách, hắn đã nhảy vọt lên.

Bỗng nghe những tiếng veo véo lại nổi lên. Những chỗ đụng kiếm vào có tia nước đen bắn ra rớt xuống. Lập tức, một luồng khỏi dày đặc bốc lên. Chân vách chỉ trong khoảng khắc đã hủ nát một khối lớn.

Thiết Khoái Tử giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Nước ở Khổ Khê đất Miêu Cương là một vật kịch độc trong thiên hạ. Nó chỉ dính vào người một chút là trong nửa giờ làm hủ nát đến tâm tạng, dù Đại La Thiên Tiên cũng không cứu được nữa.

Thứ nước phun ra này vừa đen sì vừa rất nặng. Hiển nhiên là nước ở Khổ Khê rồi. Thiết Khoái Tử nghĩ mãi không ra được kế gì mà cũng không hiểu trong thạch thất có bao nhiêu cơ quan mai phục. Nếu nhất nhất phải thử hết thì dù may mắn tránh được họa sát thân cũng phải mất nhiều ngày tháng.

Thiết Khoái Tử nóng ruột liền nhảy lên ra khỏi thạch động, ngẩng đầu trong thấy vừng trăng tỏ đã lên giữa trời. Bầu trời rất trong sáng. Thiết Khoái Tử hai tay chắp để sau lưng bước lui rồi lại bước tới. Đột nhiên sau lưng có tiếng người khẽ cất lên gọi:

- Thiết Khoái Tử! Các hạ thử ngó xem ai?

Thiết Khoái Tử giật mình kinh hãi quay phắt lại thì thấy chàng thiếu niên lạ mặt trong bọn người bị ngã lăn ra đang từ từ ngồi nhỏm dậy. Hắn tựa hồ không tin ở mắt mình tự hỏi:

- Những người trúng phải Mê Hồn Đại Pháp của ta đều biến thành kẻ si ngốc trong ba ngày để mặc ta bài bố. Vả lại, trước khi hành động ta đốt một cây Thôi Hồn Hương là cẩn thận lắm rồi mà sao thằng lỏi này tỉnh táo lại ngay? Chẳng lẽ gã đã luyện được đến trình độ bách tà không xâm nhập vào người?

Hắn ngẫm nghĩ hồi lâu, khóe mắt lộ ra những tia thần quang dị dạng lại nhu hòa, chú ý nhìn chàng thiếu niên lạ mặt. Đột nhiên gã thấy những tia mục quang trong suốt nhìn chằm chặp vào mặt hắn. Bất giác, toàn thân hắn chấn động. Khí huyết trong lòng ngực nhộn nhạo cả lên.

https://thuviensach.vn

Thiết Khoái Tử hít một hơi chân khí nhưng cảm thấy mục quang đối phương mỗi lúc ghê gớm hơn. Chân khí trong người hắn dường như bị những tia mục quang này kềm chế, lưu thông khó khăn.

Thiết Khoái Tử biết là gặp phải tay kình địch bình sinh chưa từng thấy. Hắn quát lên một tiếng, loạng choạng lùi lại mười mấy bước rồi ngã lăn xuống đất.

Miệng lắp bắp la lên:

- Phải chăng ngươi... ngươi... là đồ đệ của Đại Thiền Tông?

Chàng thiếu niên mỉm cười. Thiết Khoái Tử còn muốn nói nữa nhưng bỗng hộc máu tươi ra.

Chàng thiếu niên mở một nụ cười cao thâm khôn lường rồi từ từ tiến lại trước động. Chàng trầm ngâm một lát rồi nhẹ nhàng nhảy xuống. Chàng thiếu niên chính là Du Hữu Lượng. Từ ngày còn nhỏ chàng đã học tập môn Hàng Ma Đại Pháp chính tông của nhà phật, chuyên để phá giải tả đạo bàng môn. Trong người chàng lại có Hùng Hoàng Châu ngàn năm để chống phá chất độc. Vừa rồi chàng không bị hôn mê, nhưng giả vờ ngã lăn ra và đã nhìn rõ cuộc mưu đồ của Thiết Khoái Tử.

Lúc Thiết Khoái Tử lấy bảo kiếm chàng vẫn theo dõi. Chàng thấy hắn trở về, liền chạy lại chỗ cũ nằm ra như trước. Bây giờ chàng thấy Thiết Khoái Tử ở thạch động đi ra, sợ hắn lấy được bảo vật trong động rồi, mới lên tiếng hô hoán.

Du Hữu Lượng ở dưới đáy dộng, nghĩ thầm trong bụng:

- Thiết Khoái Tử bị Trấn Ma Thiên Thị làm cho chấn động, nội thương của hắn rất trầm trọng. Ta chiếm được tiện nghi phen này thật là một việc ra ngoài sức tưởng tượng.

Chàng mỉm cười nghĩ tiếp:

- Ta hãy tước lấy thanh bảo kiếm trước đã. Tên Thiết Khoái Tử này thông hiểu Ma Công thì chẳng ở Miêu Cương tới cũng là dư nghiệt của phái Không Động. Nhất quyết không phải hạng người tử tế. Ta có lấy của kẻ bất nghĩa cũng không phải là điều thương thiên hại lý.

Chàng toan tung mình nhảy lên, bỗng ngửi thấy mùi hương thoang thoảng.

https://thuviensach.vn

Chàng liền đứng yên ngưng thở, móc lấy mồi lửa trong bọc ra thắp lên thì thấy dưới đáy động cách đó vài tấc còn vết nước loang lổ. Đá núi hủ nát, chỗ lồi, chỗ lỏm chứ không bằng phẳng thì trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- Đây là nước ở Khổ Khê. Nếu ta tiến thêm nửa bước thì dù trong mình có Hùng Hoàng Châu cũng gặp rắc rối. Thật lòng trời có ý tựa ta.

Du Hữu Lượng cầm mồi lửa soi quanh một lượt. Vì một chút chần chờ này mà chàng gặp được kỳ tích. Nếu vừa rồi mà chàng nhảy ra ngoài động thì ngày sau võ lâm phải thay đổi bộ mặt.

Nguyên Du Hữu Lượng đang thị sát thì dột nhiên một luồng hào quang mãnh liệt chiếu vào mắt. Cường độ của luồng hào quang này khiến cho người ta phải lóa mắt. Chàng chấn động tâm thần, miễn cưỡng vận nội công để nhìn về phía có ánh hào quang phát ra. Chàng vừa nhận được vị trí của nó thì đột nhiên ánh hào quang thu lại. Chàng cảm thấy mục lực trì trệ hồi lâu không nhìn thấy gì. Du Hữu Lượng rất lấy làm kỳ dị. Chàng đưa mồi lửa tới gần chỗ vách động đã phát ánh hào quang thì thấy nơi đây khảm vào một viên bảo thạch vuông vắn một tấc. Chàng chợt tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Viên bảo thạch này nhờ ánh trăng chiếu vào mới lóe sáng như vậy. Phải chăng đây là mấu chốt của mọi cơ quan?

Chàng nghĩ tới đây liền đưa tay ra khẽ ấn viên bảo thạch. Lập tức vang lên những tiếng lách cách hồi lâu không ngớt. Cả tòa thạch động đều bị rung động. Du Hữu Lượng vội nhảy vọt lên không toan chuồn khỏi thạch động thì thấy vách đá ở mé hữu có khuông cửa mở ra. Chàng mừng như người phát điên, vận khí vào hạ bàn, hạ mình xuống.

Lúc này thạch động trở lại tịch mịch. Tiếng cơ quan chuyển động cũng đã dừng lại. Du Hữu Lượng từ từ bước qua cửa tiến ào. Chàng đề khí ngưng thần thận trọng từng bước, để đề phòng tai biến đột ngột. Chàng đi được mười mấy bước bỗng thấy phía trước rộng dần ra và sáng sủa tựa hồ có ánh dương quang chiếu vào.

Du Hữu Lượng vừa đi vừa nghĩ:

- Giả tỉ Thiết Khoái Tử chậm lại một lúc chưa ra khỏi động thì nhất định hắn nhìn thấy cơ quan ảo diệu. Xem chừng cuộc đắc thất của con người đã

https://thuviensach.vn

có tiền định.

Ông trời đã muốn dành cho ta kho tàng này.

Du Hữu Lượng là người thận trọng. Chàng lật đật tiến lại chỗ đặt cơ quan ấn nút cho cửa đóng chặt lại rồi mới vọt ra ngoài động để lấy Bắc Đẩu thần binh ở trong mình Thiết Khoái Tử. Chàng vào động lần thứ hai, mở cửa thạch thất, thấy trọng bảo ngay trước mặt mà vẫn thản nhiên. Quả đáng là tay anh kiệt.

Du Hữu Lượng đã lấy bảo kiếm cầm tay, lại tìm được chỗ chứa bảo vật bên trong, chàng ngẫm nghĩ một chút rồi thận trọng ấn cơ quan. Quả nhiên cửa đá từ từ đóng lại, không còn một vết tích gì hết. Bây giờ, chàng mới yên tâm rảo bước đi sâu vào.

Chàng đến trước một gian đại sảnh, sáng như ban ngày, thò đầu nhìn vào thì ra trên nóc đại sảnh đã khảm những hạt dạ minh châu lớn bằng trứng chim bồ câu, phát ra ánh sáng êm dịu. Tuy chàng biết nhiều hiểu rộng, nhưng chưa từng thấy nơi nào dùng minh châu làm đèn như ở đây.

Du Hữu Lượng tiến vào nhà đại sảnh lại càng kinh hãi. Chàng thấy khắp nơi là kim quang bảo khí, minh châu phỉ thúy, san hô mã não, xếp thành từng đống, chẳng khác đất cát vứt bỏ bên đường, không ai thèm nhìn đến.

Tiện tay chàng lượm một xâu minh châu lên coi, trong bụng nghĩ thầm:

- Một chuỗi minh châu này trị giá đến hàng ngàn, hàng vạn lạng bạc. Mấy kiếp người lao lực suốt đời cũng khó kiếm vạn lạng. Những vật đáng tiền thế này lại chôn ở dưới đất bao nhiêu năm thì thật là một điều không tưởng tượng được.

Tòa đại sảnh rất lớn, chẳng có một thứ gì bố trí, khắp nơi toàn là châu báu.

Chàng càng vào sâu chàng thấy nhiều vật trân quí. Phen này Du Hữu Lượng mở rộng tầm mắt. Thoạt tiên lòng chàng rất lấy làm kinh dị, rồi biến sang hoan hỉ. Sau khi thấy nhiều quá chàng lại coi châu báu trước mắt như đất bùn, chẳng đáng gì nữa.

Cuối nhà đại sảnh là một sương phòng. Cửa phòng bỏ ngỏ, chàng cẩn thận tiến vào thì thấy một cái giường lớn bằng ngọc phỉ thúy, trên giường chăn đệm cũng có ánh sáng. Chàng thò tay lật chân lên thấy nhẹ như bông,

https://thuviensach.vn

chàng rung tay một cái, chăn theo gió tung bay. Chàng nhìn kĩ lại, thì phía sau giường ngọc còn có một căn nhà nhỏ, rèm châu buông rủ.

Du Hữu Lượng lớn tiếng:

- Vãn bối là Du Hữu Lượng xin vào ra mắt.

Chàng hô luôn ba câu không thấy phản ứng thì biết chủ nhân nơi đây tịch đã lâu rồi. Nhưng chàng là người tinh tế, chỗ nào cũng suy nghĩ chu đáo, lên tiếng cầu kiến trước để đề phòng biến xảy không ngờ.

Du Hữu Lượng lại chờ một lúc nữa mới vén rèm lên nhìn, thì thấy trong nhà có một cái bàn và một cái ghế. Ngồi trên ghế là một lão già tướng người thanh lịch, nét mặt không giận mà oai nghiêm, có vẻ một bậc công hầu.

Du Hữu Lượng nhìn kĩ lại thì lão già mặt áo cẩm bào, vẻ mặt suy tư. Lông mày rủ thấp. Tuy lão chết đã lâu ngày mà chẳng khác người còn sống.

Du Hữu Lượng khoan thai tiến đến trước mặt, miệng lâm râm khấn khứa:

- Xin tiền bối yên tâm. Tiểu tử tuyệt không dám sinh dạ tham lam tiền tài để gây nên tội nghiệt.

Chàng thở dài nghĩ thầm:

- Lão này phú xưng địch quốc, giữ nhiều châu báu quí vật mà thành vô dụng.

Con người ở đời, tuy nhiều tiền bảo nhưng thọ mạng có kỳ. Hởi ơi!

Trong lúc nhất thời, dường như chàng coi lạt lẽo châu báu khắp chỗ. Chàng bôn tẩu giang hồ tìm kiếm kẻ thù lâu năm đã hiểu sâu xa tiền tài là vật rất cần, nhưng tiền tài nhiều quá muốn lấy bao nhiêu thì lấy thì chẳng có chi đáng quí nữa.

Chàng thật có chỗ khác người thường, rồi chàng bụng bảo dạ:

- Ta đi dọc đường tới đây, miền Quan Trung đất khô ngàn dặm, nhân dân chết đói đã nhiều. Bảo vật này họ lấy của dân thì nên dùng nó để cứu dân. Ta đem ra một ít để chẩn cấp cho dân nghèo.

Nghĩ tới lòng chàng bình thản trở lại. Đầu óc sáng sủa, chàng trầm ngâm một lúc rồi lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Những người vào rừng lúc nảy tuy tham lam châu báu nhưng coi vẻ mặt Thiết Khoái Tử thì dường như trong động còn vật gì khiến cho hắn thèm thuồng tựa phát điên. À phải rồi! Nguyệt chiếu bạch dương, ánh lạc nam phương phải chăng là trỏ vào thanh bảo kiếm Bắc Đẩu thần binh? Người võ lâm được món lợi khí này, dĩ nhiên uy lực tăng thêm rất nhiều.

Chàng vừa nghĩ vừa đi lại bên án thì thấy cả cái thư án do một phiến đá ngọc xanh đục thành. Chỗ lão già đặt bàn tay có tám chữ triện "Nhất nhập thử môn, thoát thai hoán cốt".

Du Hữu Lượng sửng sốt nghĩ thầm:

- Thoát thai hoán cốt hiển nhiên là thuật ngữ về những võ học. Nhưng, làm sao lại thoát thai hoán cốt được? Đó là một điều cần phải nghiên cứu.

Chàng chú ý quan sát bốn mặt căn nhà nhỏ, chẳng thấy sách vở chi hết. Trên vách cũng không có đồ hình luyện võ. Chàng không khỏi thất vọng. Lúc chàng di động không để ý, vô hình đụng vào vai bên phải của lão già. Chàng vẫn chưa để ý, toan lui ra nhà đại sảnh thì đột nhiên ngó thấy áo bào của lão rơi xuống. Trong khoảng khắc chỉ còn lại một bộ xương khô.

Du Hữu Lượng cả kinh, thấy trên mặt đất rớt xuống một đống tro trắng. Sau một lát, trong vạt áo lão bay ra một mảnh giấy trắng.

Du Hữu Lượng đưa thanh kiếm khều mảnh giấy lên, thấy trên có một hàng chữ:

Ngộ Du nhi khải, Vĩnh Lạc tứ niên, Thường Thiên Tứ lâm chung tuyệt bút.

Du Hữu Lượng ngõ giòng chữ ngắn ngủi này, trong lòng vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên, tự nghĩ:

- Lão này chết đã hơn trăm năm mà biết trước việc hậu lai. Thật là nhân vật thần thông quảng đại, khiến người ta phải kinh hải.

Chàng lật tấm giấy trắng lên thì thấy mặt sau loang lổ từng vết máu. Chàng định thần nhìn kĩ lại thì ra những chữ này lớn bằng đầu ruồi:

"Cuộc phản loạn của vương thúc là một việc đau lòng. Ông tổ là là Thường Mộ Xuân, phụ tá Thái Tổ hoàng đế biết bao công lao khó nhọc để dựng nước, khí số đến đây là hết. Ta vâng đế mệnh, chuyển vận tài bảo trong cung để dùng làm phí tổn cho cuộc khởi nghĩa mai sau.

https://thuviensach.vn

Căn nhà đá này do Lỗ tiên sinh đời Xuân Thu dựng ra. Ta ngẫu nhiên tới đây được gặp đại hiệp La Vĩnh Nông. La đại hiệp không muốn sống nữa, ta cũng không khuyên giải liền mai táng thi hài cùng thần kiếm. May là nơi đây là chỗ kín đáo.

Năm sau vận chết của ta sẽ đến, liền dấu tài bảo vào trong động. Ngày tháng trôi qua biết mình sắp hết đời.

Đêm qua ta coi tinh tú thấy ý trời đã định cho Yên tặc thành công. Kho tàng này rất lớn cốt để người hữu tâm tạo phúc cho lê dân. Nếu lọt vào tay kẻ tặc tử, lại xảy ra cuộc binh đao thì ta ân hận biết bao nhiêu. Ta còn để lại ba giọt linh dịch của La đại hiệp. Kẻ học võ uống vào có thể thoát thai hoán cốt trong giây lát.

Ta vận thần công ba mươi sáu lần và xem ra sau này chàng thiếu niên anh hào họ Du sẽ lấy được bảo tàng. Đạo trời huyền bí, người thường không thể hiểu rõ được".

Viết tới đây dường như lão đã kiệt lực rồi, buông ngòi bút xuống. Du Hữu Lượng xem xong nghĩ thầm:

- Thường Thiên Tứ tự biết mệnh tuyệt, lấy mũi châm chích huyết viết bản di cáo này. Đáng tiếc là lão nhân gia không chỉ điểm chỗ cất dấu linh dịch cho ta hay.

Rồi chàng tự nghĩ:

- Thường Thiên Tứ nguyên là dòng dõi hổ oai tướng quân Thường Ngộ Xuân.

Lão nhân gia vận chính khí để giữ cho thân thể không tiêu hóa. Nay bị ta đụng vào, liền nát ra như cám. Ta sơ ý làm tan nát pháp thể của bậc đại trung thần, thật là có tội!

Chàng không nghĩ ngợi nhiều nữa, chạy ra ngoài tiền sảnh lấy một cái rương đem đến để bên cạnh Thường Thiên Tứ, kính cẩn bốc di hài đặt vào. Bỗng chàng thấy nặng không kéo lên được. Chàng liền cúi đầu nhìn xuống thì ra dưới chân Thường Thiên Tứ có vòng sắt gắn chặt vào ghế bằng ngọc.

Du Hữu Lượng bụng bảo dạ:

- Thường Thiên Tứ tự khóa mình vào đây vì lão tiền bối sợ không nhẫn nại được lại muốn bỏ đi. Xem chừng thạch thất này có đường thông ra

https://thuviensach.vn

ngoài.

Rồi chàng tự nhủ:

- Hoặc giả lão tiền bối còn có dụng ý gì? Ta phải coi cho cẩn thận mới được.

Chàng cúi xuống quan sát hồi lâu thì thấy cái ghế ngọc dính liền xuống nền nhà. Nguyên căn nhà nhỏ này là một tảng ngọc xanh đục ra. Du Hữu Lượng là người rất thông tuệ. Chàng phát giác đáy ghế, chỗ dính liền xuống đất màu sắc nhạt hơn, liền hai tay di chuyển cái ghế. Bỗng nghe tiếng lách cách vang lên, phía dưới lộ ra một cái nhà hầm.

Du Hữu Lượng đặt di hài Thường Thiên Tứ vào trong rương rồi từ từ đi xuống nhà hầm. Chàng vừa chui vào đã ngửi thấy mùi thanh hương. Trong nhà hầm có một cái án nhỏ, trên án đặt cái bình ngọc.

Du Hữu Lượng lấy được bình ngọc trong đựng một chút nước màu hồng tươi.

Chàng mở nút ra thì một mùi thơm sực nứt bay ra khắp gian nhà. Chàng trầm ngâm một chút thấy nước linh dịch mỗi lúc một cạn đi. Chàng vội há miệng đổ vào, thì chỉ còn hai giọt đã hết rồi. Chàng hối hận nghĩ thầm:

- Mình chỉ chần chờ một chút mà mất đến mười năm công lực. Mỗi khi gặp việc, mình quá lo xa, không quyết đoán mau lẹ mà thành tai hại. Đây là một khuyết điểm lớn trong đời người.

Thực ra vì chàng tâm tư thận trọng, cơ mưu quyền biến mới giữ thân được đến ngày nay không tử thương. Nhưng lúc này chàng chỉ tự oán mình vì lẩn thẩn mà lở việc. Sau khi uống nước linh dịch một lúc, chàng cảm thấy chân khí bốc lên rạo rực. Chàng đã uống nhiều thứ linh dược, chân khí trong người lúc này ngưng tụ lại tưởng chẳng kém gì Đại Thiền Tông.

Du Hữu Lượng toan vận công điều khí thì đột nhiên bên trên có tiếng người rất rõ ràng vọng xuống:

- Ôn huynh! Lão cũng đến rồi! Hay lắm! Thật là Ôn huynh có nguồn tin tức mau lẹ.

Một thanh âm quái gở khác cất lên:

- Ha ha, lão quái! Mười năm nay không gặp mà vẫn nguyên như trước. Lão Ôn rất lấy làm cao hứng.

https://thuviensach.vn

Thanh âm trước lại nói:

- Nghe nói công lực về Huyết Hà Đại Trận của Ôn huynh lại tăng thêm mấy phần. Bên Tây Thiên, ngoại trừ Bách Cầm Pháp Vương, Ôn huynh đứng đầu rồi.

Người được kêu bằng Ôn huynh đáp:

- Lão quái lại dở trò khẩu thị tâm phi. Mười năm nay lão đóng cửa tu luyện, chắc tiểu đệ không phải là tay đối thủ.

Lão quái nổi lên tràng cười hô hố, không nói gì nữa. Du Hữu Lượng nghe kĩ thanh âm này bất giác giật mình kinh hải, nghĩ thầm:

- Chỗ mình đây cách cửa động ít ra là nửa dặm mà sao nghe rõ thế? Phải chăng môn Thiên Lý Truyền Âm của hai lão đã đến trình độ tối cao? Họ cười nói tự nhiên mà công lực vẫn ngưng tụ được không hóa tán. Đến sư phụ mình chưa chắc tới trình độ này.

Chàng nghĩ tới đây trong lòng phát run, miệng lẩm bẩm:

- Nghe khẩu âm thì lão họ Ôn này đúng là quái vật mà ta đã gặp ngay trước khi ở Tây Tạng tới đây. Hắn động thủ cùng Vân Long Ông mà không chiếm được tiện nghi mới thật là kỳ.

Lại nghe lão họ Ôn lên tiếng:

- Này lão quái, chúng ta đến đây cùng một lúc, vậy thứ Quỳnh Phủ tiên dịch kia phải chia đều. Còn kim ngân tài bảo trong động thì lão huynh lấy cả cũng được.

Lão quái đáp:

- Ai thèm thuồng gì kim ngân tài bảo? Đã chạm trán lão thì Quỳnh Phủ tiên dịch nhất định lão cũng có phần.

Lão họ Ôn cả mừng nói:

- Lão quái là người bạn tốt. Ôn mỗ suốt đời không quên được.

Lão quái cười ha hả nói:

- Lão Ôn đã nổi tiếng về nghề khẩu thị tâm phi. Miệng nói là suốt đời không quên, nhưng chỉ nháy mắt đã hết nhớ rồi. Ta không phải lo chuyện đó mà chỉ sợ họ Du cũng biết. Lát nữa khó lòng tránh khỏi một cuộc ác đấu.

Lão họ Ôn hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tiểu đệ đã đi theo lão ca ca thì họ Du làm cóc gì được?

Lão quái vỗ tay hỏi lại:

- Ta cũng muốn nói câu ấy. Này lão Ôn! Lão tưởng rằng ta không biết là lão cứ thập thò, nấp tránh theo dõi ta ở dọc đường chăng?

Lão họ Ôn bật mấy tiếng cười khô khan đáp:

- Lão quái thật kéo đa nghi. Ha ha!

Du Hữu Lượng càng nghe lâu càng cảm thấy thanh âm lão quái rất quen thuộc mà nghĩ không ra được là đã gặp lão ở đâu. Lòng chàng vẫn băng khoăn về câu lão quái nói "chỉ sợ họ Du cũng biết vụ này".

Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ lão quái đã biết ta trong động này? Nhưng không có lý. Ta đã hiểu rõ công lực của lão họ Ôn. Một mình lão ta cũng chẳng thể nào địch nổi, chứ đừng nói hai người. Làm sao lão quái lại sợ ta?

Du Hữu Lượng nghĩ mãi không thông, lại nghe họ Ôn lên tiếng:

- Lão quái! Lão tính thế nào? Chúng ta nên động thủ đi thôi chứ? Thằng cha Thiết Khoái Tử bị thương nằm lăn ra đó rồi. Tảng đã nóc động lại bị người ta phá thủng mà lão không sợ kẻ khác nhanh chân hơn mình ư?

Lão quái lạnh lùng đáp:

- Lão thì biết cóc gì? Trong những bức tường tòa nhà đá có đặt bảy mươi hai cơ quan khủng khiếp. Nơi nào cũng nguy hiểm chết người. Nếu không biết chỗ ảo diệu bên trong thì dù là đại la thần tiên cũng chẳng thể vào được.

Lão họ Ôn nghe lão quái ra điều khinh mạn vẫn không giận dữ, cười nói:

- Người tới đây đã đoạt thanh Bắc Đẩu thần binh của Thiết Khoái Tử đem đi thì thân thủ họ nhất định không phải tầm thường. Theo ý kiến của tiểu đệ, chúng ta nên động thủ đi mới là thượng sách.

Lão quái hỏi:

- Căn nhà đá này chỉ có đường vào chứ không có lối ra, việc gì lão phải nóng nảy?

Du Hữu Lượng sửng sốt nghĩ thầm:

- Mình cứ tưởng lão quái và lão họ Ôn do đường nào khác tới đây và đã gần kề chỗ ta đứng, không thì làm sao thanh âm lại rõ ràng thế? Xem chừng

https://thuviensach.vn

hai người đã luyện được nội công đến độ xuất quỉ nhập thần.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Dưới Nhà Hầm Chạm Trán Hồng Bào

Lão quái lại nói:

- Chờ lát nữa trăng tỏ rồi sẽ động thủ.

Sau một lúc trầm lặng khá lâu, lão họ Ôn dường như không nhẫn nại được cất tiếng hỏi:

- Tiểu đệ đoán câu này hơi khó nghe. Nếu người đả thương Thiết Khoái Tử là họ Du thì làm thế nào?

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần. Lão quái lạnh lùng đáp:

- Chúng ta chờ ở đây. Nếu trường hợp đó xảy ra thì phải dùng sức mạnh.

Lão họ Ôn nói:

- Nếu họ Du được uống Quỳnh Phủ ngọc dịch rồi thì khó mà biết trước ai thắng ai bại.

Lão quái ủa một tiếng, tựa hồ chưa nghĩ đến điểm này. Du Hữu Lượng nghĩ thầm trong bụng:

- Lão họ Ôn có vẻ là người suy nghĩ sâu xa, còn lão quái ra chiều nóng nảy chứ không thâm trầm.

Bỗng lão quái cất giọng kiên quyết nói:

- Trong thiên hạ chỉ có một mình ta biết chỗ huyền diệu bí mật này. Họ Du làm sao mà hiểu được?

Lão họ Ôn nói:

- Ôn mỗ cũng chỉ mong như vậy.

Lão quái nóng nảy, miệng càu nhàu:

- Con mẹ nó! Trăng tỏ đi đâu mất rồi? Đến bây giờ vẫn còn lẩn trong đám mây. Lão gia hận mình không rút xương lột da nó ra được.

Lão họ Ôn hỏi:

https://thuviensach.vn

- Lão quái! Lão định xử trị ai vậy?

Lão quái đáp:

- Đến ông trời mà không chịu thì lão gia cũng chỉnh lý.

Lão buột miệng nói giọng hoang đường thật khiến cho người nghe phải cười đến trẹo quai hàm. Lão họ Ôn đã biết là lão quái nên không dám cười, chỉ hỏi:

- Lão quái! Ánh trăng tỏ quan trọng đến thế ư? Tiểu đệ đốt mồi lửa lên cho sáng được không?

Lão quái bật cười đáp:

- Lão Ôn! Lão nói như vậy thì ra chẳng có chút kiến thức nào hết. Nếu cần lửa thì hà tất phải dùng mồi? Lão trông rõ rồi chứ?

Du Hữu Lượng bổng nghe một tiếng nổ như sét đánh. Lão họ Ôn bẽn lẽn nói:

- Lão quái! Công lực của lão tiến bộ nhiều lắm rồi. Thứ Tam Muội Chân Hỏa này đốt cháy được cành cây, tiểu đệ không sao bì kịp. Cả họ Du cũng chẳng làm được.

Lão quái nói:

- Cái đó chưa chắc. Hay lắm! Vừng trăng tỏ con mẹ nó sắp lòi ra rồi.

Du Hữu Lượng lắng tai nghe một lúc lâu không thấy gì. Sau lão quái cất giọng chán nản:

- Lão Ôn! Chúng ta đành chờ một tháng nữa.

Lão họ Ôn kinh ngạc hỏi:

- Sao?

Lão quái đáp:

- Bây giờ đã quá nửa đêm, ánh trăng không soi được đến chỗ mấu chốt cơ quan. Con mẹ nó! Đến chậm một bước thành ra lở việc.

Lão họ Ôn là người rất tinh tế. Lão tỉnh ngộ ngay, nên cũng ra chiều thất vọng hỏi:

- Chúng ta cứ chờ ở đây thì trong thiên hạ còn ai vượt qua được nửa bước?

Lão quái bực dọc đáp:

- Con mẹ nó! Cũng đành thế vậy!

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng khấp khởi mừng thầm tự nhủ:

- Thật là phúc tinh chiếu mạng. Ánh trăng chỉ soi vào chỗ mấu chốt trong chớp mắt khiến cho bao nhiêu người võ lâm thèm nhỏ nước miếng những đồ chí bảo mà khó lòng lấy được.

Lão họ Ôn càu nhàu:

- Họ Du muốn liên hiệp với chúng ta mà hắn đã thành sự thì chẳng cần đến đây. Cử động này tất có thâm ý gì?

Lão quái hậm hực đáp:

- Thâm ý con bà nó gì cũng không cần. Hắn đã nhận lời giúp ta khôi phục lại bản giáo. Đến lúc đó mà hắn chối cãi thì lão quái này không vừa đâu.

Lão họ Ôn nói:

- Dĩ nhiên họ Du không dám cải lời, nhưng theo nhận xét của tiểu đệ thì cử động của y không những chỉ nhằm vào võ lâm trung nguyên mà còn có chí nuốt cả giang sơn cẩm tú.

Lão quái hắng dặng một tiếng chứ không trả lời. Du Hữu Lượng sửng sốt tự hỏi:

- Họ Du kia là ai mà có dã tâm như vậy?

Lão họ Ôn nói:

- Ở trung nguyên từ ngày Triệu Phụng Hào tức giận đánh nhau với bọn Thất Kỳ rồi, những cao thủ chết hết, họ Du càng dễ hạ thủ.

Lão quái hỏi:

- Triệu Phụng Hào chết thật rồi ư?

Lão họ Ôn đáp:

- Họ Du nói chính mắt hắn trông thấy công lực của Triệu Phụng Hào hoàn toàn tiêu tan. Trước đây chưa lâu, lão phái đại biểu đến tham dự cuộc ước hội lần thứ hai, đủ tỏ lời họ Du nói đúng.

Lão quái hỏi:

- Họ Du quả là tay có thủ đoạn. Sao hắn biết cuộc ước hội lần thứ hai Triệu Phụng Hào không tới?

Lão họ Ôn đáp:

https://thuviensach.vn

- Họ Du trà trộn vào trong đám Thất Kỳ. Trong bọn này có một người chết.

Lão quái dường như giật mình kinh hãi nói:

- Té ra là thế! Té ra là thế!

Lão chưa dứt lời, bỗng từ đàng xa có thanh âm cất lên:

- Bàn chuyện người ta trong lúc vắng mặt đâu phải là hảo hán!

Lão quái lạnh lùng đáp:

- Họ Du kia! Ta biết đã có chuyện nhiệt náo là không thiếu mặt lão.

Thanh âm kia nói:

- Ha ha lão quái! Ôn huynh nói chuyện với lão dưới trăng thật là phương ngoại cao nhân.

Lão dứt câu sau thì thân ảnh đã đến bên. Du Hữu Lượng xuýt bật tiếng la.

Chàng lẩm bẩm:

- Đúng hắn rồi! Té ra lão họ Du chính là Hồng Bào Quái Nhân Du Nhất Kỳ.

Lão quái lạnh lùng nói:

- Du Nhất Kỳ! Người ta thường nói:

Ai đến trước thì được hưởng trước. Lão dừng hòng dây máu ăn phần vào chỗ Quỳnh Phủ tiên dịch.

Lão họ Ôn nói:

- Tiểu đệ cũng đồng ý với lão quái.

Du Nhất Kỳ cười khanh khách hỏi:

- Đúng lý ra thì ai thấy cũng có phần, lão quái tính sao?

Lão quái cất giọng lạnh lẽo đáp:

- Qui cũ đó lão đem về mà nói với bọn đồ tử, đồ tôn của lão, chứ lão gia không nghe đâu.

Du Nhất Kỳ nói:

- Lão quái cứ yên tâm. Du mỗ chẳng lấy làm bực mình mà cũng không tranh đoạt tiên dịch gì của lão đâu. Du mỗ chẳng cần mượn tiên thảo tiên đan mới luyện được công phu. Ha ha!

https://thuviensach.vn

Lão quái đã biết Du Nhất Kỳ tuy tội ác ngập đầu, nhưng nói sao làm vậy nên cũng yên tâm. Lão còn hiểu Du Nhất Kỳ chưa tới đây trước. Còn người đã vào thạch thất đánh ngã Thiết Khoái Tử, chắc hắn thấy khó mà rút lui. Hắn đã lấy được Bắc Đẩu thần binh cũng thỏa mãn rồi.

Lão nghĩ vậy liên đáp:

- Vậy chúng ta cứ thế. Lời họ Du có thể tin cậy được.

Lão nói câu này đành chịu lép vế, đủ tỏ lão chỉ kỳ vọng ở báu vật kia.

Du Nhất Kỳ hỏi:

- Sao lão quái lại càng ngày càng nhụt nhuệ khí? Oai danh Kỳ Bàn thần ma của lão ở đâu?

Lão quái chưng hửng. Tính lão vốn thẳng thắn, lão liền tự biết lời nói của mình làm mất địa vị một bậc tông chủ, nên không khỏi bẽn lẽn, miệng ấp úng:

- Cái đó... cái đó thì làm quái gì! Du huynh ở đâu đến?

Du Nhất Kỳ thấy lão lúng túng hỏi cho có chuyện liền cười đáp:

- Tiểu đệ ngẫu nhiên qua đây, không ngờ lão huynh có tính đa nghi. Vậy xin cáo từ.

Lão quái ngập ngừng nói:

- Chúng ta... chúng ta cứ nói chuyện một lúc rồi hãy đi.

Du Nhất Kỳ nói móc:

- Tiểu đệ coi chừng Kỳ Bàn lão huynh còn ngồi ở đây hàng tháng nữa.

Kỳ Bàn Lão Quái ngấm ngầm kinh ngạc, hững hờ đáp:

- Chỉ mong Du huynh đừng làm khó dễ, tiểu đệ nghĩ rằng thiên hạ tuy rộng lớn, nhưng chưa chắc có ai dám đến quấy nhiễu.

Du Nhất Kỳ nói:

- Nếu gã Tô Bạch Phong tới đây thì e rằng vụ này rắc rối đó.

Kỳ Bàn Lão Quái hỏi:

- Tô Bạch Phong nào? Lão phu chưa nghe nói tới.

Du Nhất Kỳ thủng thẳng đáp:

- Tô Bạch Phong là truyền nhân của Triệu Phụng Hào. Bản lãnh gã rất cao cường, chẳng kém gì sư phụ.

Kỳ Bàn Lão Quái nói:

https://thuviensach.vn

- Tiểu đệ có cách chống địch. Du huynh bất tất phải quan tâm.

Du Nhất Kỳ nói:

- Cuộc ước hội vào ngày Trung Thu, tiểu đệ sẽ đến Côn Luân trợ quyền. Khi đó sẽ thấy lão quái lừng lẫy uy danh, chấn hưng Ma Giáo, đồng thời rửa hận giùm cho bọn già.

Hắn nói bằng một giọng rất thành khẩn khiến người nghe tưởng hắn là một hảo hán đầy nghĩa khí.

Lão quái cảm kích đáp:

- Chỉ mong được Du huynh trợ quyền là phái Côn Luân phải tan tành trong nháy mắt. Chưởng môn bốn phái lớn trong thiên hạ đều bị hủy diệt về tay lão huynh, kỳ dư chẳng có chi đáng kể.

Du Nhất Kỳ nói:

- Lão quái quá khen mà thôi. Tiểu đệ còn có việc gấp, vậy xin cáo từ.

Hắn nói rồi trở gót đi ngay. Lão họ Ôn trầm mặt hồi lâu không nói gì. Bây giờ thấy Du Nhất Kỳ đi rồi mới hỏi:

- Quái huynh! Quái huynh coi Du Nhất Kỳ có phải là con người khẳng khái không?

Kỳ Bàn Lão Quái đáp:

- Hắn có việc muốn lợi dụng chúng ta, dĩ nhiên chúng ta không thể từ khước.

Lão họ Ôn nói:

- Tiểu đệ coi vụ này không phải giản dị như vậy đâu.

Kỳ Bàn Lão Quái hững hờ đáp:

- Lão huynh bản tính đa nghi đến già cũng không đổi được. Chúng ta quen biết nhau từ thuở nhỏ mà e rằng chưa có một ngày nào lão chịu tín nhiệm ta.

Lão họ Ôn cười khanh khách ra chiều khoan khoái nói:

- Chúng ta kết bạn với nhau hơn năm chục năm không phải là chưa lâu sao!

Ôn mỗ không tin hết mọi người thiên hạ thì thôi, nếu còn tin được ai thì người đó phải là lão huynh.

https://thuviensach.vn

Kỳ Bàn Lão Quái nổi lên tràng cười hô hố. Hai lão này tuy đều là người tàn ác, nhưng mối giao tình thân mật. Lão Ôn việc gì cũng hoài nghi, tâm địa hiểm sâu, man trá, nhưng Kỳ Bàn Lão Quái thẳng thắn nóng nảy. Tuy tính cách khác nhau mà chơi được với nhau đã mấy chục năm, thật là có duyên kiếp trước.

Kỳ Bàn Lão Quái thở dài nói:

- Lão Ôn đa nghi từ thuở nhỏ. Chỉ vì nghe lỏm một câu khả nghi mà thành ra cả nhà Bá Nương bị hại. Lão có hối hận không?

Lão Ôn lạnh lùng đáp:

- Hạ thủ trước là hơn. Bá Nương muốn chiếm đoạt tài sản của đứa con côi, sớm muộn gì cũng gia hại tiểu đệ, việc gì tiểu đệ phải hối hận?

Kỳ Bàn Lão Quái thở dài nói:

- Màn kịch ngày trước còn như ở trước mắt. Anh em ta cùng đi coi trâu. Đến tối về nhà, trăng chưa lên tới ngọn cây, lão Ôn đã lén đến bảo ta là giết xong năm người lớn rồi. Hỡi ơi! Thời gian trôi qua thật là mau lẹ!

Lão Ôn tỏ vẻ khó chịu:

- Lão quái nói chuyện đường dài làm gì lắm thế? Thật khiến cho người nghe phải chán tai.

Kỳ Bàn Lão Quái nói:

- Lão Ôn phiêu bạt chân trời rồi học được võ công tối thượng, nhưng tính đa nghi vẫn giống hồi thuở năm chục năm trước.

Họ Ôn đáp:

- Ôn mỗ lưu lạc giang hồ, có ai giúp cho chút gì đâu? Lại chẳng ai thật lòng với Ôn mỗ. Chỗ nào cũng phải đề phòng, không thì liệu sống được đến ngày nay chăng?

Thanh âm lão mỗi lúc một lên cao, lão nghĩ đến những ngày lưu lạc giang hồ, nhân tình ấm lạnh, thế thái viêm lương đều nếm đủ.

Du Hữu Lượng nghe nói không khỏi động tâm nghĩ bụng:

- Lão họ Ôn cùng Kỳ Bàn Lão Quái nguyên trước là hai tên mục đồng mà bản lãnh thành tựu được đến như ngày nay, thật đáng khâm phục.

Chàng nghĩ mãi mà không hiểu tại sao tiếng nói hai người kia tựa hồ ngay ở bên cạnh. Bên ngoài yên lặng hồi lâu, bỗng nghe tiếng gió thổi ào

https://thuviensach.vn

ào dường như từ trong động thổi ra. Du Hữu Lượng ngẩng đầu nhìn bốn mặt thì thấy trên nóc nhà đã xuyên thủng rất nhiều lỗ nhỏ. Những lỗ thủng này nhỏ quá, chàng chưa từng lưu ý đến.

Du Hữu Lượng liền nảy vọt lên gián mình vào góc động thì thấy có đề bốn chữ nhỏ "Lỗ hổng truyền âm".

Chàng liền nghĩ ngay đến cách bố trí vi diệu của Lỗ tiền bối, trong lòng rất lấy làm cảm khái. Sau một lúc chàng cảm thấy chân khí trong mình nhộn nhạo, toàn thân nóng nảy như lửa đốt. Chàng biết là chất thuốc phát tác, liền nhảy xuống ngồi điều hòa hơi thở.

Chàng điều tức hết một vòng, chân khí trong người lại càng rạo rực, tưởng chừng muốn căng rách da thịt để bay ra. Nhiệt độ cũng mỗi lúc một lên cao. Du Hữu Lượng biết là đã đến lúc khẩn yếu, vội phát huy công phu tọa định của Đại Thiền Tông. Công phu này nguyên là một tâm pháp tối thượng nơi cửa phật. Người luyện võ học tâm pháp đó rồi thì lúc vận công, những ảo tượng, ma quỉ không xâm nhập vào, lại có thể luyện những công phu khác khó khăn hơn. Chàng thi triển thiền công rồi, khí nóng bớt dần. Sau một lúc đột nhiên trong người tiết ra luồng khí lạnh. Luồng khí lạnh này phát huy rất mau, chỉ trong khoảng khắc đã đông lại làm cho toàn thân rét run, da thịt xám lại.

Du Hữu Lượng là truyền nhân của Đại Thiền Tông, chàng hiểu ngay khí nóng và khí lạnh đều do dược lực phát huy, chứ không phải là ảo tượng. Chàng liền cẩn thận vận công để chống chọi. Một lúc sau hết lạnh, người chàng ấm áp trở lại.

Trong nhà đá có ánh sáng, không biết bên ngoài lúc này là mấy giờ. Du Hữu Lượng hít một hơi chân khí, trong người cảm thấy khoan khoái, thân thể nhẹ nhàng. Chàng biết là chân khí âm dương đã hòa hợp biến thành một thể. Trong cương có nhu, trong nhu có cương. Công việc luyện khí đã đến chỗ thành tựu lớn lao.

Du Hữu Lượng từ từ đứng dậy, nghĩ thầm trong bụng:

- Kỳ Bàn Lão Quái và họ Ôn ở Tây Tạng đang canh giữ ngoài cửa động. Nếu ta ra thì khó lòng tránh khỏi một cuộc ác đấu với họ. Bây giờ chẳng gì bằng ta nhân cơ hội này mà rèn luyện võ công.

https://thuviensach.vn

Đã hơn mười giờ chàng không uống một giọt nước mà cũng không thấy khát.

Chàng đã học rất nhiều võ công thượng thặng. Trong lúc nhất thời, chàng không quyết định được nên luyện môn nào trước.

Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi lẩm bẩm:

- Chiêu thứ tám Quan Âm Tam Hiện trong Thiên Thủ kiếm Pháp của Lâm lão gia là một môn cần rất nhiều khí lực. Hư chiêu có chân chiêu, chân chiêu có hư, chẳng khác gì Thiên Thủ Thiên Cước trong tượng Phật Đại Sĩ Kim Thân. Ta thi triển môn này chưa được thành thuộc, chi bằng ta bắt đầu rèn luyện môn đó.

Chàng giơ thanh Bắc Đẩu thần binh lên. Trong lòng đang suy nghĩ, tay mặt chàng tự nhiên chuyển động và thi triển chiêu thức rất hoàn bị. Lúc thi triển xong, chàng tựa hồ như người trong mộng tỉnh giấc, đứng ngẩn ra.

Chàng không ngớt suy luận:

- Trước ta luyện chiêu này, cứ tưởng lấy cái ngoạn mục làm cho người phải mờ mắt, rồi tấn công địch bằng cách mau lẹ. Nhưng ra chiêu càng mau lẹ, uy lực càng không phát huy được kịp thời. Bây giờ trong lòng ta nghĩ thế nào, tự nhiên kiếm chiêu lộ ra đúng tinh thần như vậy. Có thế mới thuận theo tự nhiên, còn cách ra chiêu cho ngoạn mục đều là hạng hạ thừa. Chỗ cao thâm về võ học là giản dị chất phác mà thôi.

Đầu óc chàng lúc này rất sáng sủa, bao nhiêu đều sở học về võ công lần lượt hiện ra. Các phái Võ Đương, Điểm Thương, Côn Luân, Thiên Sơn đều có môn võ công thượng thừa không ai đánh vào được mà nguyên nhân chẳng phải vì chiêu thức hoa mỹ.

Chàng nghĩ tới đây, tựu nhủ:

- Những công phu của Võ Đương, Côn Luân, Điểm Thương... giản dị như vậy mà thật ra các vị tiền bối phải phí bao nhiêu tâm huyết lâu ngày mới sáng chế ra được. Một kẻ hậu sinh như ta đâu có thể nhìn thấu chỗ ảo diệu! Bất quá ta mới học được chút vỏ ngoài mà thôi.

Du Hữu Lượng từ từ nghĩ tiếp thì phát giác võ công các phái đều có mạch lạc hẳn hoi, tuy đường lối khác nhau nhưng cùng một mục đích. Ai luyện tới chỗ tối cao đều là những tay lợi hại phi thường.

https://thuviensach.vn

Chàng nghĩ rồi lại luyện, luyện rồi lại nghĩ, tận tâm kiệt lực không biết đã bao nhiêu ngày. Một hôm, chàng luyện một chiêu vận khí ngược đường về môn Chấn Thiên Công, đột nhiên mắt tối sầm lại, ngã lăn ra chết giấc.

Chàng lao tâm, kiệt lực ròng rã ba ngày ba đêm. Nếu chàng không học được môn nội gia công phu vào hạng thượng thừa từ thuở nhỏ và liên tiếp uống những linh dược tuyệt thế thì e rằng đã phải thổ huyết chết từ trước rồi.

Du Hữu Lượng hôn mê suốt hai ngày hai đêm. Đến ngày thứ ba, chàng mới hồi tỉnh, đảo mắt nhìn quanh thì vật gì cũng rõ ràng. Chỉ trong nháy mắt, lòng chàng trở lại trầm tĩnh.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Không hiểu từ hôm ta vào thạch thất tới nay đã mấy ngày rồi? Kỳ Bàn Lão Quái bản tính gan lì, e rằng hiện giờ lão còn chờ ở ngoài kia. Xem chừng ta phải xông ra. Nếu chờ họ tiến vào thì khó lòng tránh khỏi một cuộc ác đấu.

Chàng nghĩ ngợi bâng khuâng, trong lòng lại thấy hơi đói. Chàng đã biết thời gian mình ở trong thạch thất khá lâu rồi, chợt nhơ tới một vấn đề đơn giản:

- Bốn mặt thạch thất đều là đá xanh dày đến hơn một trượng, lại ở dưới lòng đất mà sao ta ở trong nhà không thấy bực bội khó chịu? Không khí từ đâu lọt vào?

Chẳng lẽ thạch động này còn có đường nào khác thông ra ngoài?

Chàng nghĩ tới đây, lập tức đứng dậy tìm kiếm. Tay cầm thanh Bắc Đẩu thần binh hết gõ lại đâm, tai chú ý lắng nghe mà chẳng thấy điều chi khác lạ. Đột nhiên từ đầu thạch thất đàng kia có tiếng thiết khí đạp đá vọng lại. Chàng chấn động tâm thần, ngưng thần chú ý thì thanh âm kia lúc dứt lúc nối, nhưng dường như chuyển dần về phía thạch thất.

Du Hữu Lượng trầm ngâm một lúc không sao đoán ra được là chuyện gì.

Thanh âm kia tiếp tục chừng một giờ nghe rất nhịp nhàng, mỗi lúc một gần lại. Bất thình lình phía dưới chân chàng bật lên một tiếng vang. Vách đá bốn mặt kiên cố đột nhiên rung động.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng ngưng thần cầm kiếm đứng yên. Sau một lúc lại có tiếng ầm ầm. Trong nền thạch thất đã vụn tung bay tới tấp. Dưới đáy bị nổ thành một lổ hổng lớn. Bụi đá từ từ lắng xuống. Mắt mũi Du Hữu Lượng toàn là thạch vôi.

Chàng không dám lơ đãng, bình tâm tĩnh trí để chờ biến diễn, nhưng sau một lúc lâu chẳng thấy động tĩnh gì.

Du Hữu Lượng rất lấy làm kỳ. Đột nhiên, có tiếng bước chân từ phía dưới vọng lên. Du Hữu Lượng vừa nghe đã biết ngay thanh âm do cao thủ phát ra.

Chàng rất đỗi khẩn trương. Lại nghe tiếng bước chân chợt ở bên này, chợt ở bên kia, dường như lén lút né tránh cừu địch.

Đột nhiên tiếng gió nổi lên. Du Hữu Lượng bỗng thấy một bóng hồng từ lòng đất chui lên. Thân pháp cực kỳ mau lẹ. Người này vọt lên thạch thất rồi chợt ngó thấy Du Hữu Lượng chống kiếm đứng đó không khỏi hoảng hồn. Hắn là con người có nhiều lại lịch trên chốn giang hồ, dường như chưa bao giờ phải sợ hãi như lúc này.

Người mặc áo hồng bào cất tiếng hỏi:

- Tiểu tử! Mi làm thế nào mà vào được đây?

Du Hữu Lượng nhìn hắn thấy hai mắt đỏ như lửa thì huyết dịch trong người chạy rần rần. Chàng cất giọng trầm trầm:

- Ái chà! Té ra là Hồng Bào lão tổ, giáo chủ Bách Độc Giáo, Du Nhất Kỳ lão gia. Du giáo chủ sát hại chưởng môn các phái lớn rồi tưởng chẳng một ai hay. Ngờ đâu tại hạ có mặt ngay đương trường. Giáo chủ thật khéo hý lộng quỉ thần. Ha ha!

Hồng Y nhân! Bách Độc Giáo chủ! Té ra là một mình các hạ. Các hạ hỏi tại hạ sao vào được đây ư? Tại hạ đã uống Quỳnh Phủ tiên dịch rồi!

Du Nhất Kỳ nghe tới câu cuối cùng, mắt chiếu ra những tia hàn quang. Hắn nhìn chằm chặp Du Hữu Lượng cười khanh khách hỏi:

- Tiểu tử! Bản lãnh ngươi giỏi lắm! Ngươi lừa gạt cả lão phu, bị kiếm đâm vẫn giả vờ chết. Ba năm trời lão phu đào hầm và đặt chất nổ mở một đường thông đạo khác vào thạch thất không ngờ lại bị ngươi lanh chân hơn đến trước. Tiểu tử!

https://thuviensach.vn

Tên họ ngươi là chi?

Du Hữu Lượng tuy cực kỳ bi phẫn, nhưng đã biết bản lãnh người đứng trước mặt, phải cố nén xúc động, trầm tĩnh coi diễn biến. Hồng Bào Giáo Chủ Du Nhất Kỳ thấy Du Hữu Lượng không trả lời câu hỏi, hắn xẵng giọng:

- Ngươi không lý gì lời nói của lão phu. Thực ra gần ba mươi năm nay, ta chưa gặp người nào như vậy. Lần trước ngươi bị trúng kiếm rất nặng mà cũng chữa khỏi được. Tiểu tử! Sư phụ ngươi là ai?

Du Hữu Lượng đáp:

- Gia sư là cao nhân ngoài đời. Chẳng nói đến là xong.

Hồng Bào Giáo Chủ nói:

- Tiểu tử! Ngươi làm hư việc lớn của ta mà miệng còn nói cứng chẳng khác gì một lão oan gia.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Du Hữu Lượng Trùng Phùng Quận Chúa

Du Hữu Lượng nói:

- Các hạ sát hại chưởng môn các phái Võ Đương, Điểm Thương, Côn Luân, Thiên Sơn rồi sẽ có người đến tìm các hạ để thanh toán. Bản lãnh các hạ dù cao thâm đến đâu chưa chắc đã chống nổi với nhiều phái vây đánh.

Hồng Bào Giáo Chủ lờ đi như không nghe tiếng, ngửa mặt nhìn trần đá. Hồi lâu, bỗng miệng lảm nhảm nói:

- Không phải ta. Không phải ta.

Mục quang hắn chăm chú nhìn Du Hữu Lượng hỏi:

- Tiểu tử! Phải chăng ngươi là người họ Du?

Du Hữu Lượng kinh hãi đáp:

- Cái đó các hạ bất tất hỏi làm chi.

Hồng Bào Giáo Chủ nổi giận:

- Ta hỏi ngươi lần nữa, nếu ngươi không trả lời tử tế là ta giết ngươi.

Du Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ đang muốn thỉnh giáo một nhân vật mà giang hồ coi như quỉ thần là Hồng Bào Giáo Chủ.

Hồng Bào Giáo Chủ Du Nhất Kỳ lớn tiếng hỏi:

- Lão phu không nhẫn nại được đâu. Phải chăng ngươi là con Du Thanh Kỳ và Lục Hàn Quyên?

Du Hữu Lượng rất khéo ứng phó với cục diện khẩn trương này. Nét mặt vẫn thản nhiên không ra chiều khiếp nhược, chàng dương mắt lên nhìn Hồng Bào Giáo Chủ thì thấy hắn nói câu sau cùng vẻ mặt dường như rất xúc động.

Chàng tự hỏi:

https://thuviensach.vn

- Không hiểu lão ma đầu này có thâm cừu đại hận gì với song thân ta mà dường như đến nay hắn vẫn chưa hết phẫn nộ?

Chàng đáp:

- Tại hạ họ Chu, nếu giáo chủ không có điều chi dạy bảo thì tại hạ xin cáo từ.

Hồng Bào Giáo Chủ nói:

- Sao? Ngươi không phải họ Du ư? Không có lý. Tính nết ngươi giống hệt mụ mà tướng mạo cũng có đến bảy phần tương tự. Nếu ngươi lớn mật dám lừa gạt lão phu thì thủ đoạn Bách Độc Giáo như thế nào ngươi đã biết qua rồi đó.

Du Hữu Lượng không tự chủ được, miệng lẩm bẩm:

- Ta là người họ Du thật. Gia phụ chính là Du Thanh Kỳ. Bấy lâu nay ta tìm kẻ thù, bây giờ hắn ở trước mắt thì ta lại không dám nhận cả gia gia nữa.

Chàng nghĩ tới chỗ khích động, tức muốn hộc máu tươi. Nhưng uy danh lão ma đầu này rất lớn, bản tính chàng trầm tĩnh, quyết không hành động việc gì mà chàng không nắm vững. Chàng gắng gượng nhẫn nại, nhưng cũng nhẫn nại được đến trình độ nào thôi. Rồi chàng tự nhủ:

- Hễ lão ma đầu này làm ô nhục đến song thân, ta quyết đánh một đòn chí mạng.

Chàng liền hững hờ đáp:

- Không phải là không phải. Lão ma đầu! Lão lầm rồi đó.

Hồng Bào Giáo Chủ nổi lên cười tràng cười hung dữ nói:

- Ngươi tuy không phải là con Du Thanh Kỳ, nhưng ngươi biết nhiều chuyện quá rồi, vậy tự hủy mình đi thôi.

Du Hữu Lượng sửng sốt tự hỏi:

- Nếu ta quả là con Du Thanh Kỳ thì lão quái làm gì?

Chàng là người rất tinh tế. Lúc này mà chàng còn để ý đến tiểu tiết. Bỗng thấy mục quang của Hồng Bào Giáo Chủ rất hung dữ, chàng biết đã đến lúc tối hậu quan đầu, liền hít mạnh một hơi chân khí.

Lại nghe Du Nhất Kỳ nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi đã không chịu tự kết liễu đời mình, thì lão phu cho ngươi biết mùi.

Du Hữu Lượng vẫn đứng yên không nhúc nhích. Hồng Bào Giáo Chủ phóng chưởng đánh ra, chỉ còn cách Du Hữu Lượng mấy tấc mà chàng vẫn thản nhiên, trong lòng lão hơi kinh hãi, tiếp tục nhả kình lực đánh vào trước ngực đối phương.

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, không hiểu Du Hữu Lượng đã vận động thân pháp gì, lạng người tránh khỏi.

Sầm một tiếng rùng rợn. Phát chưởng đánh vào tường. Công lực của Hồng Bào Giáo Chủ mãnh liệt đến độ lão không kịp thu lực đạo về, mà Du Hữu Lượng tránh kịp thì thân pháp chàng đã đến độ xuất thần nhập hóa.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Ta dùng bộ pháp Long Hành Bát Thức của phái Côn Luân. Bộ pháp này tìm cái sống ở trong cái chết. Thật là tuyệt diệu!

Hồng Bào Giáo Chủ lại từ từ giơ tay phải lên khẽ đẩy ra. Luồng chưởng phong tựa như là vật hữu hình tiến về phía trước rất chậm chạp. Cứ tiến một lúc, tiếng rít lại lớn hơn mấy phần. Trong nhà thạch thất luồng kình khí này xoáy lại một lát rồi nổi gió lớn. Du Hữu Lượng chấn động tâm thần nghĩ bụng:

- Đây là Lục Dương Thần Chưởng. Ta mà không thoát được cơn gió lốc thì công lực toàn thân thành tàn phế ngay.

Chàng liền vận chân khí ra trước ngực, lại nhằm đúng chỗ chưởng phong của đối phương xoáy lại, phóng ra ba chưởng. Phát thứ ba vừa phóng ra thì bị chưởng kình của đối phương vừa tới nơi. Người Du Hữu Lượng bị một luồng đại lực thu hút cơ hồ không tự chủ được phải xoay chuyển thân hình.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, ba tiếng vang nổi lên. Du Hữu Lượng cảm thấy quanh mình nhẹ đi.

Hồng Bào Giáo Chủ lạnh lùng nói:

- Tiểu tử! Ngươi đã học được môn Chấn Thiên Công của phái Võ Đương. Té ra ngươi là cao đồ của lão Vô Vi. Ha ha! Vô Vi lão đạo bị lão phu giết rồi. Bây giờ lão phu muốn làm hảo nhân thành toàn cho thầy trò ngươi được gặp nhau.

https://thuviensach.vn

Vừa rồi trong lúc khẩn cấp, Du Hữu Lượng thi triển Chấn Thiên Công. Chàng cảm thấy vận động chân khí được điều hòa, mà luồng lực đạo chẳng khác nước sông Trường Giang cuồn cuộn chảy ra, có thể tương đương với môn Lục Dương Thần Chưởng đã bị thất truyền lâu năm trên chốn giang hò. Chàng càng tăng thêm phần tín lực, đứng ngang nhiên trước mặt Hồng Bào Giáo Chủ, chẳng sợ hãi gì.

Hồng Bào Giáo Chủ trong lòng kinh hãi không biết đến thế nào mà kể. Hắn liếc mắt ngắm nghía chàng thiếu niên thâm trầm hồi lâu, ngấm ngầm kinh hãi trong lòng, nhưng sát khí mỗi lúc một dày đặc. Lão tự hỏi:

- Nếu chần chờ trong vài năm nữa, công lực thằng lỏi này sẽ lên đến đâu?

Bữa nay mình không giết gã, tất sẽ thành mối lo về sau.

Hồng Bào Quái Nhân miệng không nói gì, đột nhiên tay phóng chưởng đánh ra. Chiêu thức này không lộ vết tích gì, nhưng trong lúc chưởng phong lơ lửng trên không, chân lực ào ạt xô ra. Công lực của Du Nhất Kỳ đã ngưng tụ đến độ chót.

Du Hữu Lượng biết ngay phát chưởng không phải tầm thường, mà bóng chưởng lập lờ khó nhắm được chuẩn đích. Chàng không biết làm thế nào đành thi triển phương pháp dĩ cương chế cương. Chàng đề tụ chân khí vào trước ngực, xoay tay đi một vòng cho nội lực ra hết cánh tay, rồi phóng chưởng phản kích.

Hai luồng lực đạo đụng nhau, Du Hữu Lượng lùi lại nửa bước. Hồng Bào Quái Nhân cố chống chọi cho thân hình không nhúc nhích, nhưng hắn vận động chân khí thì cảm thấy trước ngực ngưng trệ, trong lòng không khỏi kinh hải nghĩ thầm:

- Ta ỷ mạnh đón tiếp chưởng lực của thằng lỏi này. Không ngờ công lực gã đã đến trình độ xuất thần nhập hóa. Muốn thắng gã thực không phải chuyện dễ dàng.

Du Hữu Lượng biết lúc này mà còn nấn ná thì e rằng khó lòng tránh khỏi một trường ác đấu kẻ sống người chết với Hồng Bào Quái Nhân. Chàng đã đối chưởng với hắn hai lần, tuy trong lòng thêm phần tự tin, nhưng muốn

https://thuviensach.vn

đánh ngã tên lão ma đầu khét tiếng thiên hạ chàng vẫn chưa nắm vững được phần nào.

Du Hữu Lượng đột nhiên phóng chưởng đánh ra. Hồng Bào Quái Nhân cũng phóng chưởng phản kích. Du Hữu Lượng mượn luồng cường đạo của bên địch nhảy vọt lên rồi tụt xuống chỗ phiến đá ở đáy động bị vở thành lỗ hổng.

Hồng Bào Quái Nhân tức giận quát lên một tiếng, phất cả hai tay áo. Một luồng kình lực cương mãnh đánh thẳng vào lỗ hổng. Đây là một thức rất nặng trong chiêu Thập Bộ Truy Hồn Chưởng mà hắn rất lấy làm đắc ý vì bình sinh hắn chưa từng thất bại bao giờ. Nhưng lần này chưởng phong của hắn bị tiêu tan khác nào đá chìm đáy biển. Còn Du Hữu Lượng có bị thương hay không, hắn cũng chẳng biết.

Hồng Bào Quái Nhân Du Nhất Kỳ đứng ngẩn người ra nhìn xuống lổ hổng dưới đất, đồng thời nghĩ đến chàng thiếu niên thâm trầm đáng sợ, võ công rất cao cường, hắn thực sự bở vía nghĩ thầm:

- Ta phí mất ba năm công phu, té ra đào đường hầm thông lộ giúp cho thằng lỏi này có lối chuồn đi. Gã biết rõ lai lịch ta mà ta không hiểu gì về gã. Bản lãnh của gã học được ở đâu? Thật khiến cho người ta không sao đoán nổi. Chẳng lẽ Quỳnh Phủ tiên dịch kia đưa gã đến trình độ này?

Trong lúc nhất thời, hùng tâm xưng bá thiên hạ của hắn lạt đi rất nhiều. Hắn tự nhủ:

- Sớm muộn gì ta phải thu thập thằng lỏi này đã rồi sẽ tính.

Đấu trí cũng như đấu lực, Hồng Bào Quái Nhân suốt đời chưa chịu sút ai về cả hai phương diện. Không ngờ, ở trong thạch thất này, lão để cho Du Hữu Lượng trốn mất.

Du Hữu Lượng thân hình còn lơ lửng trên không gian lập tức thi triển thân pháp Long Hành Bát Bộ của phái Côn Luân, khoa chân lướt đi mấy bước. Người chàng đang vọt đi như tên bay thì sau lưng tiếng gió ầm ầm. Nhưng chưởng phong không đánh trúng vào chàng. Du Hữu Lượng chạy thật nhanh một lúc thì thấy trước mặt hiện ra hai đường thông đạo. Trên đường đá vụn ngập đầy. Chàng biết đây là Hồng Bào Quái Nhân vừa đốt chất nổ.

https://thuviensach.vn

Chàng chọn một đường thông ra thạch thất vì đường này rộng rãi và bằng phẳng, tiếp tục chạy đi. Chàng vừa chạy vừa nghĩ:

- Hồng Bào Quái Nhân nhất định chưa biết đích xác vị trí đường thông lộ này.

Hắn chỉ ước lượng phương hướng mà đào, phí ba năm công phu mới đào xong.

Chàng tiếp tục chạy nhanh không dám chần chờ. Đường hầm rất dài tựa hồ vô cùng tận. Du Hữu Lượng chạy chừng một giờ mà đường đi rất bằng phẳng nên chẳng mỏi mệt gì. Chàng ước lượng hành trình đã đến trên trăm dặm. Du Hữu Lượng lại đi chừng nửa giờ thì đột nhiên địa thế lên cao dần dần. Chàng biết sắp ra khỏi đường hầm, liền tăng gia cước lực chạy thật nhanh.

Bỗng thấy phía trước có mấy chục bậc đá đi lên. Chàng vừa bước lên bậc đá thì đầu gần đụng vào nấp đường hầm. Du Hữu Lượng trầm ngâm một lát, bỗng hai tay chàng sờ lên thấy phiến đá nhẵn thín, liền ra tay đẩy mạnh. Mấy tiếng lách cách vang lên. Tấm thạch bảng bậc ra ngay. Du Hữu Lượng cả mừng. Chàng chí đầu ngón chân xuống vọt mình chui lên. Chàng vừa thò đầu ra thì bất thình lình tiếng gió rít lên veo véo ở trước mặt.

Du Hữu Lượng thấy chưởng phong rất mạnh, chàng tiện tay vung chưởng gạt ra ngoài thì cả cánh tay đau nhức. Đầu chàng bị đụng vào vật gì rồi người chàng lại rớt xuống đường hầm.

Du Hữu Lượng giật mình kinh hãi muốn cất tiếng gọi thì nghe thấy bên trên có thanh âm trong trẻo quát hỏi:

- Tên tiểu tặc này ở phương nào? Sao dám đến ẩn nấp dưới gầm giường của bản cô nương? Chường mặt ra cho mau! Bản cô nương phải móc cặp mắt chó má của ngươi đi.

Du Hữu Lượng sửng sốt nghĩ thầm:

- Té ra cô này không biết nơi đây có đường hầm. Ta đành giả vờ ngu ngốc là xong.

Chàng liền khẽ đẩy tấm thạch bảng trên đầu lớn tiếng đáp:

- Tiểu nhân ra đây. Xin cô nương tha cho cái mạng nhỏ xíu này.

https://thuviensach.vn

Chàng vừa nói vừa hành động nhưng vẫn đề phòng. Cô nương kia hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Tuy tha cho tội chết, nhưng tội sống thì không thể...

Cô chưa dứt lời, Du Hữu Lượng đã biết là ai. Chàng đậy nắp hầm lại rồi lăn ra ngoài. Chàng thấy đây là một gian khuê phòng đầy gấm thêu. Cách bày trí tỏ ra một nhà sang trọng.

Du Hữu Lượng ngẩng đầu nhìn lên thấy cặp mắt lớn lộ vẻ sầu bi đang nhìn về phía trước, tựa hồ chưa ngó thấy chàng.

Thiếu nữ còn đang ngơ ngẩn xuất thần thì Du Hữu Lượng khẽ cất tiếng gọi:

- Cô nương! Cô hãy ngó lại xem ai đã tới?

Thiếu nữ chấn động tâm thần, quay phắt lại. Cô dụi mắt để nhìn cho kĩ tựa hồ không tin ở mục lực của mình. Cô nhìn một lúc rồi sa lệ. Du Hữu Lượng hễ thấy đàn bà con gái khóc lóc là cầm lòng không đậu. Chân tay luống cuống, chàng vội hỏi:

- Cô nương! Cô có điều chi phiền muộn? Cô mà sai bảo việc gì, dù tiểu nhân muôn thác cũng không lùi bước, nhất định làm cho bằng được để rửa hận cho cô.

Hồi lâu thiếu nữ mới hỏi lại:

- Công tử lại đến đây làm chi? Chẳng lẽ... công tử bức bách ta đến đến thế này còn chưa đủ ư? Phải chăng công tử... muốn nhìn thấy ta chết mới thôi?

Du Hữu Lượng lấy làm kỳ hỏi:

- Tại hạ bức bách cô điều chi? Ồ! Tại hạ bức bách cô thật. Tại hạ nhận lỗi, cô đừng... khóc nữa được không?

Chàng thấy nét mặt thiếu nữ mỗi lúc một thêm lộ vẻ bất thiện liền nhận lỗi hoài. Cô thấy chàng ra chiều sợ hãi thành thật, lại thấy bộ mặt anh tuấn đầy những bụi đá, coi rất tội nghiệp, bao nhiêu nỗi căm hận liền tiêu tan hết, cơ hồ phá lên cười.

Thiếu nữ này chính là Huyền Hồ Quận Chúa. Cô ôn tồn hỏi:

- Công tử... làm sao... mà ra thế này?

Du Hữu Lượng đáp:

https://thuviensach.vn

- Câu chuyện dài lắm, một lời không thể hết được. Hởi ơi! Mấy ngày nay thật là tại hạ bôn tẩu ngàn dặm nhưng rút cục chẳng được ích gì!

Huyền Hồ Quận Chúa nói:

- Công tử cũng nghỉ ngơi một chút. Trong lúc hoang mang công tử đến thăm tiểu muội. Tiểu muội rất lấy làm cảm kích.

Du Hữu Lượng chưng hửng, không biết nói sao. Huyền Hồ Quận Chúa lại nói:

- Tiểu muội kêu tì nữ đưa công tử đi tắm gội. Tiểu muội ngồi chờ trong sảnh đường được không?

Du Hữu Lượng ngẩng đầu lên thấy cặp mắt cô rất ôn nhu liền gật đầu. Huyền Hồ Quận Chúa vỗ tay một cái để gọi hai tên nha hoàn đi lấy nước. Cô tính tình mau lẹ, tuy còn là một thiếu nữ nhỏ tuổi, mà chiếu cố cho Du Hữu Lượng một cách rất chu đáo.

Du Hữu Lượng cảm thấy mình được một thiếu nữ cành vàng lá ngọc nhà Mãn Thanh chiều chuộng hết sức, dĩ nhiên mối tình cảm không phải tầm thường. Chàng ngoan ngoãn đi theo tì nữ vào nhà tắm. Nơi đây toàn mùi thơm tho. Trong ao nước biếc không hiểu đã bỏ hương liệu gì xuống khiến cho người ta thư thái tâm thần.

Du Hữu Lượng nghĩ tới lần trước Huyền Hồ Quận Chúa bỏ đi không lời từ biệt. Lòng chàng như có ý hối hận nghĩ thầm:

- Từ nay ta quyết không làm cho cô này phải thương tâm.

Chàng tắm rồi thân thể nhẹ nhõm, nhưng quần áo vẫn còn nhơ nhớp trong lòng rất lấy làm hổ thẹn. Đột nhiên chàng phát hiện trong tủ áo bên chàng có đặt một bộ quần áo. Chàng rất cảm kích trong lòng, cầm áo mặc vào thì thấy rất vừa vặn. Chàng đứng soi gương thấy dung quang mình diêm dúa khác trước, như biến thành một người khác.

Du Hữu Lượng thủng thẳng đi lên nhà đại sảnh thì thấy Huyền Hồ Quận Chúa đã bày sẵn tiệc rượu. Chàng chợt nhơ tới đã lâu ngày chưa được ăn uống, càng thấy đói như cào, bất giác chân bước mau lại.

Huyền Hồ Quận Chúa ngấm nghía thân hình cùng quần áo Du Hữu Lượng.

https://thuviensach.vn

Nét mặt cô vừa lộ vẻ mừng vui, vừa ra chiều bẽn lẽn. Hai má ửng hồng, hồi lâu không nói gì.

Du Hữu Lượng lên tiếng:

- Tại hạ mấy ngày chưa ăn uống gì, bây giờ mắt thấy đại tiệc bày ra trước mắt, lại càng khó chịu. Xin cô nương đừng cười.

Huyền Hồ Quận Chúa bưng miệng cười đáp:

- Công tử chỉ chuyên ba hoa. Mấy ngày không ăn mà sao mặt mũi rạng rỡ thế! Rượu cùng những món này tầm thường quá. Công tử muốn ăn bao nhiêu thì ăn.

Du Hữu Lượng toan giải thích chợt nhớ tới một điều lại im miệng không nói nữa. Chàng ngồi xuống cầm đũa ăn liền. Nhịn đói lâu rồi chàng càng ăn nhiều.

Huyền Hồ Quận Chúa mỉm cười không nói gì. Cô chờ cho chàng ăn gần no rồi mới lên tiếng:

- Thực lượng của công tử tăng lên khá nhiều, chắc là mấy bữa nay đói thật.

Du Hữu Lượng đáp:

- Lâu ngày không ăn, thực phẩm gì cũng thấy ngon miệng.

Huyền Hồ Quận Chúa hỏi:

- Ai mà nói kịp được với công tử. Sau khi từ biệt mấy tháng nay, công tử làm những việc gì? Hay đi du sơn ngoạn thủy? Công tử có nói cho tiểu muội nghe được chăng?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ không làm gì hết. Cừu nhân cũng chưa tìm thấy, mà lại xảy ra chuyện xích mích với Bách Độc Giáo.

Huyền Hồ Quận Chúa ủa một tiếng ra chiều nóng nảy nói:

- Bách Độc Giáo ư! Công tử phải cẩn thận đấy.

Du Hữu Lượng hạ thấp giọng xuống đáp:

- Cô nương hãy yên lòng. Tại hạ chẳng phải là người để cho họ ám toán một cách dễ dàng.

Huyền Hồ Quận Chúa thấy chàng nói bằng một giọng ôn nhu trong lòng rất khoan khoái. Hai người gặp nhau ở đây là chuyện bất ngờ. Lần trước

https://thuviensach.vn

chia tay nhau, Huyền Hồ Quận Chúa cùng Du Hữu Lượng đã nhạt nhau không ít. Bây giờ cô thấy chàng đắm đuối nhìn mình, nói năng hòa nhã, cô hớn hở nói:

- Du đại ca! Lần trước đại ca chẳng đã bị người ta điểm huyệt không biết đó ư?

Du Hữu Lượng mỉm cười đáp:

- Chỉ có đàn bà, tiểu nhân là hai hạng đáng ghê! Cứ xa lánh hai hạng người đó là không gặp tai họa.

Huyền Hồ Quận Chúa mắng lại:

- Chỉ sợ đại ca thấy cô nương nhà người ta xinh đẹp mà điên đảo thần hồn, thì còn nói gì đến chuyện đề phòng kẻ ám toán!

Du Hữu Lượng cười hì hì đáp:

- Phải rồi! Phải rồi! Cô nương nói đúng lắm. Cô nương nói không sai chút nào.

Huyền Hồ Quận Chúa chũm môi nói:

- Ai mà mặt dày như đại ca được?

Hai người nói chuyện vui cười, bao nhiêu bẽn lẽn đều tiêu tan hết. Huyền Hồ Quận Chúa hỏi:

- Du đại ca! Đại ca có biết mấy tháng nay trong thiên hạ xảy ra bao nhiêu chuyện rồi không?

Du Hữu Lượng lắc đầu đáp:

- Tại hạ suốt ngày đi trên vùng núi non, có nghe được tin tức gì đâu!

Huyền Hồ Quận Chúa nói:

- Trong quan ải ba năm mất mùa liền, trăm họ đổi con cho nhau để ăn thịt.

Trộm cướp nổi lên như ong. Thiên hạ loạn đến nơi rồi.

Du Hữu Lượng mấy tháng vừa rồi đã đi suốt giải vùng Quan Lạc trong đất Tần, chính mắt chàng đã trông thấy tình trạng này. Chàng trầm ngâm không nói gì.

Huyền Hồ Quận Chúa lại hỏi:

- E rằng giang sơn nhà Minh không giữ được lâu nữa. Những bậc hiền nhân, chí sĩ đang dựng cờ khởi nghĩa. Đại ca có tính toán gì không?

https://thuviensach.vn

Cô đã trao cả tấm lòng cho Du Hữu Lượng nên rất quan tâm đến hành động của chàng. Cô biết rõ Du Hữu Lượng nặng tình dân tộc, chẳng chịu nghe cô là người dị chủng. Lúc này cô thấy chàng rất vui vẻ mới đưa vấn đề đó ra.

Du Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ không muốn làm gì nữa, chỉ mong báo được thù nhà rồi trở về trông tỉa, cầy cấy cho đến ngày mãn kiếp.

Huyền Hồ Quận Chúa thở dài nói:

- Tuy đại ca có ý muốn như vậy, nhưng tướng mạo khác thường, há phải là người vô danh. Nói lắm cũng bằng vô ích, đại ca không muốn cho tiểu muội hay những điều tâm sự.

Du Hữu Lượng lên giọng thành thật:

- Hiện giờ tại hạ thực chưa có chủ ý gì. Tấm lòng cô nương đối với tại hạ, lẽ nào tại hạ không hay biết.

Huyền Hồ Quận Chúa chú ý nhìn chàng nói:

- Tiểu muội chẳng mong muốn gì hơn là thường được thấy mặt đại ca.

Thanh âm nàng mỗi lúc một nhỏ đi. Du Hữu Lượng cơ hồ nhịn không nổi, xuýt nữa buột miệng đáp:

- Tại hạ cũng vậy.

Bỗng thấy Huyền Hồ Quận Chúa nét mặt buồn thiu từ từ quay ra chỗ khác.

Du Hữu Lượng nói:

- Cô nương đến đây ở bao lâu rồi? Chuyến này tại hạ muốn đến phó ước tại Côn Luân. Xong việc sẽ về ghé thăm cô nương.

Huyền Hồ Quận Chúa sửng sốt hỏi:

- Du huynh... vừa tới lại toan đi ngay ư?

Du Hữu Lượng đáp:

- Việc này quan hệ đến sự hưng vong của toàn thể võ lâm. Đạo lý tiêu tan, tà ma lớn mạnh, há chẳng đưa đến thiên hạ đại loạn? Tại hạ tuy tài hèn sức mọn, nhưng đã chịu lời ủy thác của mấy vị tiền bối, chẳng thể không liều chết được.

Huyền Hồ Quận Chúa hỏi:

https://thuviensach.vn

- Cuộc ước hẹn đó ngày nào?

Du Hữu Lượng đáp:

- Vào giữa lúc trăng tròn đêm Trung Thu tháng tám.

Huyền Hồ Quận Chúa ngẫm nghĩ rồi nói:

- Vậy còn hơn một tháng. Từ đây đi về phía tây đến đỉnh núi Côn Luân bất quá chỉ mất hơn hai chục ngày. Đại ca hãy ở lại đây mấy bữa nữa được chăng?

Du Hữu Lượng trầm ngâm rồi đáp:

- Tại hạ xin theo lời cô nương ở lại ba ngày.

Huyền Hồ Quận Chúa nói:

- Năm ngày.

Du Hữu Lượng thấy nàng rất tha thiết, buột miệng đáp:

- Được rồi, tại hạ ở lại năm ngày.

Huyền Hồ Quận Chúa cả mừng, cười tươi như hoa. Du Hữu Lượng lại hỏi:

- Tấm áo này của thợ ở đâu may ra? Tại hạ mặc vào vừa vặn, tựa hồ họ đo người rồi mới may cắt.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Thiều Cô Nương Thóa Mạ Huyền Hồ

Huyền Hồ Quận Chúa ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Người này quả là thợ khéo, thông minh chẳng khác gì...

Du Hữu Lượng ngắt lời:

- Thông minh chẳng khác gì con quỉ linh tinh.

Huyền Hồ Quận Chúa phì một tiếng rồi nói:

- Thông minh chẳng khác gì thần tiên. Đại ca mới là con quỉ linh tinh.

Du Hữu Lượng cười khanh khách nói:

- Không ngờ cô nương quí hiển đến địa vị quận chúa, lại còn giỏi nghề may vá, kim chỉ. Thực khiến cho người ta phải bội phục.

Huyền Hồ Quận Chúa không thẹn thùng gì nữa. Cặp mắt trong suốt nhìn Du Hữu Lượng, cô nói:

- Du đại ca! Suốt đời này tiểu muội tự may lấy quần áo cho mình. Mấy năm nay đâm ra làm biếng, chểnh mảng cả nghề thủ công.

Du Hữu Lượng rất lấy làm cảm kích. Hai người nhìn nhau hồi lâu, tâm điệu tương thông. Giữa lúc ấy, đột nhiên ngoài cửa có tiếng chân rất cấp bách. Mấy ả tì nữ chạy vào ghé tai nói nhỏ với Huyền Hồ Quận Chúa một hồi.

Huyền Hồ Quận Chúa hơi biến sắc. Du Hữu Lượng hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Huyền Hồ Quận Chúa lắc đầu rồi lại gật đầu đáp:

- Một người ở trong tay bọn tiểu muội bị người ta cướp đem đi.

Du Hữu Lượng sửng sốt hỏi:

- Có phải cô đó không?

Huyền Hồ Quận Chúa gật đầu khen:

https://thuviensach.vn

- Đại ca quả thật là người thông minh.

Hai người đang nói chuyện thì bên ngoài có tiếng quát tháo. Một tên tráng hán rảo bước chạy vào phục xuống lạy. Huyền Hồ Quận Chúa lạnh lùng nói:

- Không ngờ tám tay Đại Vệ Sĩ ở Cửu Vương phủ mà coi không nổi một cô bé.

Tên tráng hán kia đáp:

- Tiểu nhân tội thật đáng chết. Nhưng người ra tay thật tình bản lãnh cao quá, võ học lại quái dị. Hắn mới ra ba chiêu đã đánh ngã ba vị đại ca họ Vương, họ Lý, họ Chương. Lúc này e rằng... Kiến Châu Tứ Kiếm cũng ra động thủ rồi.

Huyền Hồ Quận Chúa nói:

- Bản quận chúa phải khó nhọc mới cướp được người này về. Các ngươi là hạng toi cơm. Rồi Cửu ca sẽ phạt các ngươi. Thôi, đi đi!

Du Hữu Lượng thấy người kia khép nép đi ra. Chàng không nhịn được tính hiếu kỳ hỏi:

- Cô nương nhà ai mà lại làm cho Cửu gia phải huy động nhân mã?

Huyền Hồ Quận Chúa đáp:

- Tiểu muội không hiểu Cửu ca làm thế nào? Thực ra võ nghệ cô gái đó rất kém cỏi, không chịu nổi một đòn. Cửu ca lại coi cô ta rất quan trọng mới thật là kỳ!

Du Hữu Lượng hỏi:

- Một bậc đại trượng phu mà đi đối chọi với cô bé, sao phải đấng anh hùng?

Huyền Hồ Quận Chúa đáp:

- Sở dĩ Cửu ca muốn cho tiểu muội phải động thủ là vì y đánh bại tám tên Đại Vệ Sĩ của Cửu ca. E rằng y có nhiều lai lịch.

Du Hữu Lượng nói:

- Hoặc giả trong vụ này còn có điều chi rất bí ẩn. Nhưng nói qua nói lại chỉ có một câu:

Hảo nam nhi không tỉ đấu với phái nữ. Cô nương tính có phải không?

https://thuviensach.vn

Huyền Hồ Quận Chúa trầm ngâm không nói gì. Du Hữu Lượng lại nói tiếp:

- Cô nương hãy khuyên can Cửu ca. Làm việc gì cũng không nên cạn tàu ráo máng, cần để lại một phần để có lúc hạ đài. Không thế thì đi đến chỗ cực đoan, chẳng thú vị gì.

Huyền Hồ Quận Chúa nói:

- Du đại ca! Từ đây đến phía tây núi Côn Luân có đường tắt. Về phía đông nam cách đây mấy chục dặm có một cửa hang đi thẳng lên vùng núi non rồi qua Côn Luân. Lối này rút ngắn đoạn đường khoảng một phần ba.

Du Hữu Lượng nói:

- Thời gian không cấp bách, tại hạ đi vào chốn thâm sơn rất dễ bị lạc đường.

Chi bằng cứ theo đường chính để tránh khỏi chuyện dục tốc bất đạt mà hư việc lớn.

Huyền Hồ Quận Chúa cãi:

- Không nên! Không nên! Hà tất đại ca... bỏ đường gần đi theo đường xa!

Du Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ biết tâm ý cô nương rồi, nhưng vụ này rất trọng đại. Tại hạ muốn lưu lại đây lâu ngày mà thời gian không cho phép.

Huyền Hồ Quận Chúa đỏ mặt lên. Cô thấy Du Hữu Lượng tuy hiểu tâm ý mình, mà còn tỏ vẻ tha thiết nên vô cùng mừng thầm.

Sau một lúc, Huyền Hồ Quận Chúa cất giọng ôn nhu nói:

- Tiểu muội không có ý đó đâu. Nếu đại ca theo đường chính nhất định chạm trán bọn Kiến Châu Tứ Kiếm và sẽ ra tay viện trợ cho cô kia. Như vậy... há chẳng có điều nguy hiểm ư?

Du Hữu Lượng nhíu cặp lông mày. Huyền Hồ Quận Chúa vội nói:

- Du đại ca! tiểu muội biết công lực của đại ca chẳng kém gì họ nhưng bọn chúng bốn người. Hà tất...

Du Hữu Lượng ngắt lời:

- Cô nương cứ yên tâm, tại hạ cố gắng không gặp bọn họ. Vạn nhất mà phải chạm trán thì cũng chẳng có chi đáng ngại.

https://thuviensach.vn

Huyền Hồ Quận Chúa hỏi:

- Tại sao vậy?

Du Hữu Lượng nghiêm trang đáp:

- Kiến Châu Tứ Kiếm chưa phải là hạng tuyệt đỉnh trên giang hồ.

Huyền Hồ Quận Chúa sửng sốt hỏi:

- Du đại ca! Đại ca mới học được bản lãnh cao cường rồi chăng?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ đã tìm tên ma đầu mạnh nhất đời nay tỉ đấu một trận.

Huyền Hồ Quận Chúa ra vẻ quan thiết hỏi ngay:

- Đại ca... đại ca muốn nói Hồng Bào Quái Nhân Du Nhất Kỳ, giáo chủ Bách Độc Giáo phải không?

Du Hữu Lượng sửng sốt hỏi lại:

- Sao cô nương lại biết Hồng Bào Quái Nhân Du Nhất Kỳ?

Huyền Hồ Quận Chúa hàm hồ đáp:

- Tiểu muội... đã nghe Cửu ca nói tới.

Du Hữu Lượng sinh lòng ngờ vực. Nguyên Bách Độc Giáo tuy hoành hành trên chốn giang hồ đã lâu năm, nhưng phần nhiều chỉ có Hoàng Y hương chủ ra mặt. Ngay Tứ Đại Thiên Vương và quân sư Tôn Công Phi cùng giáo chúng cũng khó lòng gặp mặt giáo chủ. Người ta chỉ đồn đại hắn thần thông quảng đại như một ông tiên. Trên cõi đời này ngoài mấy tên ma đầu cái thế, hoặc những vị lão tiền bối vào hàng già nua, ít người biết mặt Bách Độc Giáo Chủ Du Nhất Kỳ.

Du Hữu Lượng xuất sinh nhập tử thám thính được manh mối này, tự cho là sự thu hoạch của mình đặc biệt hơn thế gian. Không ngờ Huyền Hồ Quận Chúa nói bật ra ngay.

Huyền Hồ Quận Chúa hỏi tiếp:

- Du đại ca! Kết quả cuộc đấu thế nào?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ đón tiếp hai chưởng của hắn và đã phản kích hai chưởng. Tại hạ bị hất lui nửa bước, hắn ỷ mạnh không lùi nên thua thiệt một chút.

Huyền Hồ Quận Chúa cơ hồ không tin ở tai mình, nhưng nàng tự nhủ:

https://thuviensach.vn

- Du đại ca là người thành thực, đã nói điều gì tất không sai. Bản tính chàng lại thâm trầm, nếu không nắm vững phần nào, tất chẳng nói năng gì.

Cô vui mừng vỗ tay hoan hô:

- Du đại ca! Tiểu muội cung hỉ đại ca đã thành tựu lớn lao.

Du Hữu Lượng tuy có ý hoài nghi, nhưng thấy cô một lòng thành khẩn, nét mặt cũng vui tươi về chuyện thành công của mình, trong lòng rất lấy làm hoan hỉ.

Chàng tự hỏi:

- Cô đã thành thực thế này, thì dù ta có bị gạt một phen cũng chẳng hề gì.

Hai người lại uống thêm mấy chung rượu. Huyền Hồ Quận Chúa hỏi:

- Nơi đây gần Ôn Toàn ở Nam Sơn, khí hậu ấm áp. Bốn mùa đều có kì hoa dị thảo. Hiện giờ chúng ta không có việc gì gấp, hãy đến đó thưởng nguyệt nên chăng?

Du Hữu Lượng thấy ánh sáng trăng lọt qua cửa sổ vào nhà, chàng liền cũng quận chúa ra khỏi đại sảnh. Bữa nay là ngày, vừng trăng đã khuyết gần nửa.

Chàng đảo mắt nhìn quanh mới phát giác ra căn nhà này dựng trên khu đất trống, chung quanh đều là núi non.

Bỗng nghe thanh âm trong trẻo của Huyền Hồ Quận Chúa cất lên hỏi:

- Du đại ca! Khóm mai côi này có đẹp không?

Du Hữu Lượng nhìn theo ngón tay trỏ của quận chúa thì thấy gần đó có mấy đám Mai Côi đủ màu sắc. Bông lớn bông nhỏ, chỗ đầy chỗ thưa.

Hai người tiến gần lại. Du Hữu Lượng nói:

- Hắc Mai Côi! Trên đời quả có thứ hoa toàn màu đen. Bữa nay tại hạ mới được mở rộng tầm mắt.

Huyền Hồ Quận Chúa nói:

- Thứ Hắc Mai Côi này chỉ thấy ở đây có một khóm, những nơi khác e rằng không trồng được.

Du Hữu Lượng tán thưởng chuyện kì lạ của tạo vật. Chàng bồi hồi đứng trước những bông hoa tươi hồi lâu không muốn bỏ đi.

Huyền Hồ Quận Chúa đột nhiên cất tiếng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Lần đầu chúng ta gặp nhau vào lúc tiểu muội cùng Cửu ca đang đánh cờ.

Bây giờ chẳng có việc gì vội vã, chúng ta lại đánh một bàn nên chăng?

Du Hữu Lượng mỉm cười gật đầu. Huyền Hồ Quận Chúa tựa vào vai Du Hữu Lượng đi về phía cây cổ tùng cao ngất trời. Cô vỗ tay một cái, một ả tì nữ tiến lại thắp mấy ngọn đền bằng dầu tùng treo ở trên cây. Dưới gốc tùng có bàn ghế đá sạch như mới chùi.

Hai người ngồi xuống đánh cờ. Bàn đầu Huyền Hồ Quận Chúa thắng. Cô giữ bên cờ đen.

Huyền Hồ Quận Chúa cất tiếng ngâm:

- Mặc ai chen chúc đường danh lợi, - Ta đánh cờ chơi dưới gốc tùng.

Thanh âm cô đầy vẻ vui mừng thỏa mãn. Cô ngâm xong cầm con cờ đen dặt xuống vị Tam Tam. Du Hữu Lượng đánh cờ rất cao. Chàng đặt ngay con cờ xuống vị Tứ Lục. Hai người qua lại một nước, Du Hữu Lượng biết ngay cách bố cục của Huyền Hồ Quận Chúa rất thanh kỳ và chắc chắn, theo đúng kỳ phổ của tiền nhân, chàng không dám coi thường.

Thế cờ dần dần đi vào giai đoạn khẩn trương, hai người ngẫm nghĩ ra quân rất chậm chạp. Bàn cờ đánh nửa chừng, Du Hữu Lượng có vẻ thắng thế. Huyền Hồ Quận Chúa bị hãm vào vòng nguy ngập. Huyền Hồ Quận Chúa đang khổ tâm ngẫm nghĩ, Du Hữu Lượng tay cầm đống cờ trắng đột nhiên hất tay lại văng ra chín con. Những tiếng lách cách vang lên trên không. Con cờ bị người hất trở về.

Du Hữu Lượng không quay đầu lại nhìn, lại khẽ hỏi Huyền Hồ Quận Chúa:

- Cô nương có muốn tiếp khách không?

Huyền Hồ Quận Chúa ủa một tiếng rồi hỏi lại:

- Du đại ca! Tiểu muội thua rồi. Vừa rồi Du đại ca nói câu gì?

Du Hữu Lượng quay lại nhìn bụi hoa ở phía xa xa vẫy tay hô:

- Mời bằng hữu ra đây!

Trong bụi hoa có tiếng động nhẹ. Hai hán tử tráng niên chạy ra. Người đi đầu chính là lão đại Lương Luân trong Kiến Châu Kiếm Khách. Hắn trợn mắt hầm hầm nhìn Du Hữu Lượng, hai tay bỏ thõng xuống, lên tiếng:

https://thuviensach.vn

- Bẩm Huyền Hồ Quận Chúa! Vị tiểu cô nương kia đã bắt lại được đưa về.

Cửu ca hạ lệnh hãy đem giữ ở nơi quận chúa để chờ lệnh.

Huyền Hồ Quận Chúa hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Y làm việc thương thiên hại lí, lại muốn ta giúp y làm nên tội ác. Lương Luân! Sáng sớm mai ngươi đến đem cô ta đi.

Lương Luân nghiêm nghị nói:

- Bẩm quận chúa! Hiện giờ chúng ta không đủ người, phải chờ thêm bọn Kiến Châu đến giúp đỡ, mới chắc chắn được vô sự.

Huyền Hồ Quận Chúa hỏi:

- Còn hai người anh em nữa của ngươi đâu?

Lương Luân đáp:

- Bọn họ... bị thương một chút, hiện đang điều dưỡng...

Huyền Hồ Quận Chúa giật mình kinh hãi, nhưng ngoài miệng cô lạnh lùng nói:

- Địch nhân đả thương được Kiến Châu Tứ Kiếm thì công lực họ thật là ghê gớm!

Lương Luân vẻ mặt thẹn thùng nhưng không dám nói gì. Huyền Hồ Quận Chúa xua tay bảo:

- Ngươi hãy lui ra!

Lương Luân kính cẩn dạ một tiếng, rồi quay đầu đi ngay. Du Hữu Lượng đứng lên thủng thẳng nói:

- Chúng ta hãy đi coi vị tiểu cô nương đó. Lệnh huynh đã vì cô mà phải huy động nhân mã thì nhất định cô là người dong nhan khuynh quốc.

Chàng nói giỡn khiến cho Huyền Hồ Quận Chúa nhăn mặt nửa ra diễu cợt, nửa ra tức giận đáp:

- Đừng khéo giả vờ nửa! Vừa nghe nói tới cô nương nhà người ta đã hồn đi đâu mất. Giả tỉ Lương Luân đến báo cáo sớm một chút thì nhất định tiểu muội ăn được bàn cờ này rồi.

Hai người sóng vai đi về nhà Huyền Hồ Quận Chúa đột nhiên dừng chân nói:

https://thuviensach.vn

- Cô này là yếu nhân của Cửu ca, Du đại ca không thể tùy ý buông tha được đâu.

Du Hữu Lượng nhún vai đáp:

- Muốn tha cô đó đâu phải chuyện dễ dàng! Trước hết phải đả bại hai vị Kiến Châu đại kiếm khách, sau còn phải chiến đấu với đại cao thủ khác. Cô nương liệu xem có thành công chăng?

Huyền Hồ Quận Chúa trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Dĩ nhiên tiểu muội phải giúp đại ca. Xem chừng vụ này sẽ đưa đến chỗ phóng hỏa tự đốt mình, không thể tránh khỏi gây lộn với Cửu ca.

Cô chưa dứt lời bỗng cảm thấy tay mình bị xiết chặt. Thì ra Du Hữu Lượng nắm tay cô. Bốn mắt nhìn nhau mỉm cười. Hai người đi gần tới nhà đại sảnh đã nghe thanh âm lanh lảnh của một thiếu nữ đang thóa mạ:

- Thằng giặc chết đâm kia! Các sư ca ta mà biết vụ này sẽ đến lột da róc xương con bà mi ra.

Huyền Hồ Quận Chúa tủm tỉm cười. Du Hữu Lượng nghe cô kia thóa mạ bất giác chấn động tâm thần, miệng lẩm bẩm:

- Vị tiểu cô nương ngây thơ chất phác kia sao lại ở đây?

Chàng rảo bước tiến lại đẩy cửa thì thấy trong sảnh đường có một thiếu nữ ngồi đó. Cô bị điểm huyệt không nhúc nhích được, nhưng á huyệt chưa bị phong tỏa, chắc họ còn muốn hỏi khẩu cung.

Thiếu nữ đang lớn tiếng thóa mạ, cô ngẩng đầu lên ngó thấy Du Hữu Lượng đứng ngay trước cửa. Cô giật mình kinh ngạc rồi chẳng khác gì gặp thân nhân. Bản tính cô quật cường mà lúc này vành mắt cũng đỏ hoe, tuôn rơi hàng lệ.

Du Hữu Lượng muốn tìm cách cứu cô thì giữa lúc ấy Huyền Hồ Quận Chúa thoăn thoắt tiến vào sảnh đường. Nàng nhìn Du Hữu Lượng mỉm cười nói:

- Cô này tính khí quật cường, nhưng tiểu muội lại thích y. Nếu Cửu ca không coi cô là quan trọng thì tiểu muội tha cô liền.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Cô bé ngây thơ chất phác chưa hiểu sự đời. Không hiểu lệnh Cửu ca tại sao bắt cô?

https://thuviensach.vn

Huyền Hồ Quận Chúa đáp:

- Du đại ca! Tiểu muội cũng không hiểu tại sao! Nếu đại ca muốn...

Nàng chưa dứt lời thì Lương Luân móc trong bọc ra một bao thơ bên ngoài niêm phong cẩn thận lại có đóng ấn hình hai con cọp và hai con báo, kính cẩn đưa cho Huyền Hồ Quận Chúa. Huyền Hồ Quận Chúa nét mặt nghiêm trọng. Nàng từ từ đi vào giữa sảnh đường mở phong thơ ra coi. Nàng liếc mắt nhanh một lượt rồi bỏ thơ vào bọc.

Nàng nhìn Du Hữu Lượng một lúc rồi nói:

- Du đại ca! Chúng ta hãy ra ngoài kia nói chuyện.

Thiếu nữ thấy hai người ra chiều thân mật vừa tức mình vừa nóng nảy. Cô thét lên lanh lảnh:

- Con tiểu yêu nữ mặt dày kia! Mi là con yêu tinh dâm đãng, tội đáng phanh thây. Mi... mi...

Cô chửi rủa thật ác độc. Lương Luân biến sắc những muốn hành hung. Huyền Hồ Quận Chúa nét mặt tựa như người cười mà không phải cười quay lại hỏi:

- Ta làm sao mà mặt dày?

Thiếu nữ chung hửng. Nguyên cô uất hận rồi chửi càng chửi ẩu. Thực ra quận chúa tư cách lịch sự đài các, đâu có phải là hạng mặt dày dâm đãng, nhưng cô cũng không thể thố lộ tâm sự để người ta chê cười. Cô đành tiếp tục thóa mà:

- Mi làm điều gì thì mi tự hiểu, mi tưởng người ta không biết hay sao?

Huyền Hồ Quận Chúa thấy cô nóng giận quá chừng, liền mỉm cười nói:

- Thực ra ta đã không nghĩ ra đã làm điều gì tồi bại. Ngươi không nói thì thôi.

Huyền Hồ Quận Chúa thấy vẻ mặt Du Hữu Lượng cũng đồng tình với mình thì trong lòng hoan hỉ, nhìn chàng vẫy tay mấy cái. Hai người ra khỏi nhà đại sảnh.

Thiếu nữ kia lại càng căm tức lớn tiếng thóa mạ:

- Đồ đàn bà vô liêm sỉ! ... Đoản mệnh quỷ! Bản cô nương chết cũng không buông tha cho bọn mi.

Du Hữu Lượng sửng sốt tự hỏi:

https://thuviensach.vn

- Cô này... Thóa mạ ai vậy?

Chàng quay đầu nhìn thì thấy hai luồng mục quang trong suốt nhìn thẳng vào mặt chàng. Du Hữu Lượng bất giác bâng khuâng trong dạ, bỗng nghe Huyền Hồ Quận Chúa khẽ hỏi:

- Đại ca! Đại ca cũng nhận biết vị tiểu cô nương này ư?

Du Hữu Lượng gật đầu đáp:

- Y là Thiệu cô nương, tiểu muội của bọn phái Hoa Sơn.

Huyền Hồ Quận Chúa đột nhiên vẻ mặt nghiêm nghị, cất tiếng buồn buồn hỏi:

- Du đại ca! Sau khi chúng ta kết bạn, đại ca nhận xét tiểu muội... là hạng gái thế nào?

Du Hữu Lượng sửng sốt. Chàng không hiểu nàng hỏi câu này là có ý gì? Sau một lúc trầm ngâm chàng đáp:

- Cô nương bề ngoài xinh đẹp, bề trong tinh vi. Thật là con người thông minh ít có trên đời.

Huyền Hồ Quận Chúa đỏ mặt lên nói:

- Không phải tiểu muội... muốn nghe đại ca trả lời bằng câu này.

Du Hữu Lượng thấy nàng sắc mặt bẽn lẽn, liền nảy lòng tình ái. Chàng động tâm cất giọng ôn nhu đáp:

- Cô nương đối với tại hạ ơn nặng tày non, trong lòng tại hạ lúc nào cũng nhớ tới.

Huyền Hồ Quận Chúa thẩn thờ nói:

- Đại ca! Đại ca muốn làm việc gì tiểu muội cũng chịu hết. Việc của đại ca càng nguy hiểm bao nhiêu, tiểu muội lại càng thích bấy nhiêu. Dù có phải chết cũng cam tâm.

Mấy lời tâm huyết của cô khiến cho Du Hữu Lượng không khỏi ngẩn người.

Chàng hít một hơi chân khí rồi đáp:

- Cô nương! Trong lòng cô có tâm sự gì khó giải quyết xin cứ nói thẳng ra, đừng lo tại hạ khó chịu.

Huyền Hồ Quận Chúa mừng thầm nghĩ bụng:

- Chàng thiếu niên này thật là dễ thương.

https://thuviensach.vn

Nhưng nàng thấy vấn đề nan giải trước mắt lại buồn rầu khẽ hỏi:

- Du đại ca! Có điều này đại ca nên nghe tiểu muội. Đại ca ưng chịu một điều thì tiểu muội vâng theo mười điều để đền đáp được chăng?

Du Hữu Lượng thấy nàng buồn rầu lại đượm mối tình tha thiết toan chịu lời ngay, nhưng tình chàng trầm tĩnh, hãy còn do dự.

Huyền Hồ Quận Chúa nói tiếp:

- Vừa rồi Lương Luân trao cho tiểu muội một phong thơ, đại ca đã nhìn thấy đó.

Du Hữu Lượng gật đầu. Huyền Hồ Quận Chúa lại nói:

- Đó là thủ bút của phụ vương, sai tiểu muội hộ tống vị tiểu cô nương trong nhà sảnh đường đến Kiến Châu.

Du Hữu Lượng trong lòng kinh hải buột miệng hỏi:

- Cô nương muốn nói lệnh tôn là Hoàng Thái Cực phải không?

Huyền Hồ Quận Chúa lắc đầu đáp:

- Hoàng Thái Cực là điệt nhi của gia phụ. Y bị thương và đã chết ở Kiến Châu mấy tháng trước.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Hoàng Thái Cực bị bại về tay Viên đại soái. Hắn chết đi há chẳng là đại phúc cho triều đình ta?

Huyền Hồ Quận Chúa thấy chàng không nói gì, lại nhớ cô nương kia vừa rồi có ý thóa mạ cả chàng, nàng thở dài hỏi:

- Đại ca không chịu ưng theo một điều của tiểu muội chăng?

Du Hữu Lượng hỏi lại:

- Vị tiểu cô nương ở Hoa Sơn mang theo vật gì bí mật, chẳng lẽ cô nương cũng không hay?

Huyền Hồ Quận Chúa buồn rầu đáp:

- Đại ca đã không tin tiểu muội thì có nói ra cũng bằng vô dụng. Hỡi ơi! Nhất định Cửu ca đã nghe ở miệng Lương Luân và biết rõ võ công của tiểu muội. Y nói lại phụ vương nên lão nhân gia mới phái tiểu muội làm nhiệm vụ buồn chán này.

Du Hữu Lượng nói:

- Chúng ta cần phanh phui cho biết rõ trước đó là chuyện gì.

https://thuviensach.vn

Huyền Hồ Quận Chúa nét mặt vẫn buồn rầu đáp:

- Tiểu muội còn điều gì dấu đại ca nữa! Vị tiểu cô nương kia mang một vật bí mật trọng đại có liên quan đến khí số của lê dân trong thiên hạ.

Du Hữu Lượng sửng sốt hỏi:

- Đó là võ lâm bí lục hay linh dược chí bảo?

Huyền Hồ Quận Chúa lắc đầu khẽ đáp:

- Cái đó còn trọng yếu hơn gấp ngàn lần. Con người này quan hệ đến sự tồn vong của hai nước Minh, Thanh. Nhưng sự việc thế nào thì tiểu muội chưa biết rõ.

Du Hữu Lượng thấy nàng nói bằng một vẻ trịnh trọng, lại biết nàng hành động rất mực thước. Nếu không phải là việc khẩn yếu, tất nàng không thận trọng đến thế.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Từ Biệt Quận Chúa Hào Kiệt Lên Đường

Huyền Hồ Quận Chúa hỏi:

- Nếu tiểu muội theo ý đại ca buông tha cô nương kia thì thành ra con người phản bạn, dòng họ ai cũng có quyền giết chết. Bằng không theo đại ca thì cuộc giao kết tất bị sứt mẻ. Thật là khó nghĩ quá. Du đại ca! Nếu đại ca ở vào địa vị tiểu muội thì làm thế nào?

Du Hữu Lượng trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Tại hạ đâu dám khuyên cô nương phản bạn, phản dòng họ.

Huyền Hồ Quận Chúa buồn rầu nói:

- Đã vì đại ca thì việc gì tiểu muội cũng vui lòng làm theo.

Du Hữu Lượng chợt nẩy ra ý nghĩ thì thấy nhãn thần của Huyền Hồ Quận Chúa lộ vẻ rất tha thiết và đáng thương. Đó là cặp mắt của người vợ đang lúc tuổi xuân nhìn trượng phu vào lúc chia tay, chẳng biết đến năm nào ngày nào mới được tái hội!

Du Hữu Lượng trong dạ rất bâng khuâng. Chàng cũng là một hán tử có huyết khí, chỉ vì bản tánh thâm trầm lại gặp nhiều điều bất trắc trên chốn giang hồ, nên mừng giận không lộ ra ngoài mặt. Nhưng khi có người làm khích động đến mối thâm tình thì lòng chàng lại dào dạt như nước sông Trường Giang.

Chàng nghĩ tới những điểm hay của Huyền Hồ Quận Chúa là nàng rất thâm tình, bao giờ cũng cố ý bảo vệ chàng, lại liều thân chịu đòn thay chàng lúc Kiến Châu Tứ Kiếm phát chiêu chí mạng, bất giác chàng tự mắng thầm:

- Du Hữu Lượng! Hỡi Du Hữu Lượng! Chỉ vì ngươi bị thảm họa đã nhiều mà sinh dạ hoài nghi với hết thảy mọi người. Cô này đối với ngươi

https://thuviensach.vn

như vậy, chẳng lẽ ngươi cũng khinh khi người ta?

Huyền Hồ Quận Chúa thấy vẻ mặt chàng cực kỳ phức tạp, dường như đang suy nghĩ về những chuyện đã qua, nàng thấy bốn mặt không người liền lấy khăn tay trong bọc ra nhẹ nhàng lau mồ hôi trán cho chàng.

Du Hữu Lượng ngửi thấy mùi hương thoang thoảng, liền thu bao nhiêu mối tình tự trong lòng lại, hít mạnh một hơi chân khí rồi đáp:

- Cô nương bất tất phải lo ngại. Tại hạ quyết không làm cho cô nương phải bẽ bàng.

Huyền Hồ Quận Chúa khẽ nói:

- Du đại ca! Tiểu muội biết đại ca đã hạ quyết tâm. Câu này đáng lí để cho tiểu muội nói với đại ca. Đại ca muốn làm gì xin cứ yên tâm. Bề nào tiểu muội cũng đứng về phía đại ca.

Ý nàng đã rõ trong câu nói. Dù nàng là một quận chúa tôn quí, nhưng lúc nàng không hổ thẹn nữa, bộc lộ tình ý một cách thản nhiên.

Du Hữu Lượng cũng không nhẫn nại được, nhẹ nhàng đặt tay lên vai nàng.

Mũi chàng ngửi thấy mùi thơm tho như đứng vào giữa muôn ngàn bông hoa.

Huyền Hồ Quận Chúa ghé vào tai nói khẽ:

- Chúng ta vào hậu viện nói chuyện.

Du Hữu Lượng sửng sốt buông tay ra, trong lòng rất đỗi thẹn thùng. Tuy chàng đã trải nhiều sóng to gió lớn, nhưng vịn vai thiếu nữ mà đứng là một việc chàng chưa từng kinh nghiệm. Trong lúc nhất thời, chàng thẹn đỏ mặt lên. Dù trong đêm tối, Huyền Hồ Quận Chúa cũng phát giác, nàng nhẹ nhàng xích gần lại.

Cả hai người đều cảm thấy trong lòng vừa rạo rực, vừa khẩn trương, run lên không ngớt.

Hai người sóng vai đi vào hậu viện, Huyền Hồ Quận Chúa hỏi:

- Du đại ca! Võ công của đại ca cao thâm đến trình độ nào?

Du Hữu Lượng thấy nàng hỏi một cách ngây thơ, liền cất giọng ôn nhu đáp:

- Kể ra không đến nỗi kém cỏi là được rồi.

https://thuviensach.vn

Huyền Hồ Quận Chúa lại hỏi:

- Nếu bọn Kiến Châu Tứ Kiếm liên thủ với nhau, đại ca có nắm vững phần thắng không?

Chàng trịnh trọng đáp:

- Thắng thì chưa chắc nhưng tự bảo vệ lấy thì có thừa.

Huyền Hồ Quận Chúa trầm ngâm hỏi:

- Nếu vậy là xong rồi. Chúng ta đi buông tha vị tiểu cô nương ở phái Hoa Sơn thôi chứ?

Du Hữu Lượng không ngờ nàng hỏi câu này. Tiểu cô nương kia là một yếu nhân mà nàng cũng nhất quyết buông tha. Thật là nàng hết sức vì chàng, dù biến thành cục diện phản loạn nàng cũng cam lòng.

Du Hữu Lượng vội xua tay đáp:

- Không được! Không được! Chúng ta phải bàn bạc cho cẩn thận đã.

Huyền Hồ Quận Chúa nói:

- Nếu còn chần chờ thì bọn Kiến Châu phái thêm người đến, một mặt Cửu ca đưa người kia lại thì thật là phiền.

Du Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ có một kế, sáng mai cô nương áp giải Thiệu nữ hiệp đến Kiến Châu.

Tại hạ mai phục giữa đường cướp cô ta đưa đi là xong.

Huyền Hồ Quận Chúa hỏi:

- Đại ca đã mình mang mối thù sâu tựa bể, sao lại còn kết thêm cường địch để gây nguy cơ cho mình? Biện pháp này không hay đâu.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Còn cô nương thì sao? Chẳng lẽ cô không sợ người trong họ đối nghịch với mình?

Huyền Hồ Quận Chúa đáp:

- Xấu nhất là họ giết tiểu muội là cùng, nhưng vẫn không liên lụy gì đến đại ca.

Du Hữu Lượng thấy nàng nói một cách thản nhiên, tuyệt không chút hối hận, bất giác bầu máu nóng nổi lên. Chàng buột miệng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Sao cô nương lại nói thế? Sự an nguy của cô nương chẳng phải là sự an nguy của tại hạ ư?

Huyền Hồ Quận Chúa nấc lên một tiếng, chúi đầu vào lòng Du Hữu Lượng nước mắt đầm đìa. Chẳng hiểu nàng khoan khoái hay nàng thương tâm, hồi lâu mới đáp:

- Du đại ca! Được nghe đại ca nói như vậy, dù tiểu muội chết trăm ngàn lần cũng cam tâm tình nguyện.

Du Hữu Lượng nói:

- Tại hạ theo kế đó mà làm, nhất định không sai lầm. Cô nương cứ vững dạ.

Huyền Hồ Quận Chúa nói:

- Tiểu muội biết đại ca cẩn thận lại nhiều mưu trí. Tiểu muội cầu khẩn hoàng thiên giúp đỡ, xui khiến Cửu ca đừng mời người kia đến.

Du Hữu Lượng lấy làm kỳ hỏi:

- Người kia là ai?

Huyền Hồ Quận Chúa đáp:

- Người này nói ra e rằng không một tiền bối võ lâm trung nguyên nào là không biết. Lão ẩn cư mấy chục năm, ai cũng tưởng lão chết rồi mà thực ra lão tu ở bờ sông Áp Lục. Nghe nói lão đã biến thành một nhân vật vào hàng lục địa thần tiên.

Du Hữu Lượng trong lòng xoay chuyển ý nghĩ. Đột nhiên chàng biến sắc lộ vẻ kinh hãi hỏi:

- Chẳng lẽ lại là... Tang Càn Sư Vương.

Huyền Hồ Quận Chúa gật đầu đáp:

- Chính là Tang Càn Sư Vương Kim Hãn Điền.

Du Hữu Lượng ngơ ngác nhìn ra bên trời, hồi lâu không nói nên lời.

Rồi chàng lại cúi xuống nhìn Huyền Hồ Quận Chúa. Vẻ mặt cả hai người đều nghiêm trọng.

Du Hữu Lượng nói:

- Bốn chục năm trước, chưởng môn các phái lớn trong thiên hạ đã một phen quyết chiến cùng Kim Hãn Điền trên sông Hắc Long, cơ hồ làm biến đổi cả đại thế võ lâm.

https://thuviensach.vn

Huyền Hồ Quận Chúa nói:

- Chính vì cuộc chiến đó mà Kim Hãn Điền bị thất bại. Lão trốn vào trong rừng ở núi Trường Bạch. Tám mạch của lão đã bị đứt bảy thì may gặp phụ vương đi săn. Phụ vương thấy lão thân thủ không phải tầm thường, liền ra tay giải cứu.

Phụ vương dùng đến mấy chục vị linh dược, dị thảo trong trời đất và phí mất bốn trăm chín mươi ngày để cứu chữa. Tuy lão khỏi nội thương rồi, nhưng võ công kém sút rất nhiều. Lão đến ở bờ sông Áp Lục khổ công tu luyện mấy chục năm. Nghe nói, chẳng những lão khôi phục được thần công mà còn có phần tăng tiến hơn trước mấy lần.

Du Hữu Lượng nói:

- Vì thế mà Tang Càn Sư Vương mong trả ơn lệnh tôn phải không?

Huyền Hồ Quận Chúa đáp:

- Tang Càn Sư Vương rất nặng lòng ơn oán. Lão không bao giờ quên ơn đức của phụ vương. Tiểu muội còn nghe phụ vương nói, lão ngồi buông câu trên phiến đá lớn ở bờ sông, mười ngày ròng rã không di động nửa tấc. Lại gặp hồi mùa đông giá lạnh, phong tuyết tơi bời. Cả người lão bị tuyết phủ, nhưng lúc trời tạnh tuyết rửa, lão từ từ đứng lên. Hơi nóng trong người lão bốc ra như mặt trời mùa hạ. Tiểu muội e rằng lão đã luyện thành tấm thân sắt thép chém không vào.

Du Hữu Lượng nói:

- Luyện đến trình độ tinh khí thu hết vào trong thành tấm thân sắt thép chém không vào nguyên là môn võ tối cao nơi cửa phật. Lão theo ma đạo mà cũng luyện được đến trình độ này thì thật là quái kiệt trăm ngàn năm hiếm có.

Huyền Hồ Quận Chúa nói:

- Du đại ca! Nếu lão tới thật thì đại ca chớ nên giao thủ với lão. Đại ca hứa lời với tiểu muội đi!

Du Hữu Lượng thở dài đáp:

- Tại hạ mà ra tay thì chẳng khác gì trừng chọi đá. Công lực lão đến trình độ nào e rằng khắp thiên hạ ngày nay chẳng một ai hay biết.

Huyền Hồ Quận Chúa nói:

https://thuviensach.vn

- Lão có theo Cửu ca tới đây thì cùng lắm là đưa Thiệu cô nương phái Hoa Sơn về Kiến Châu. Lão này tuổi đã già lắm, những vị tiền bối các phái ra tay tỉ đấu với lão ngày trước điêu tàn gần hết rồi. Chắc lần này lão phải tái xuất giang hồ, nhưng không gây nhiều sát nghiệp nửa. Du đại ca! Đại ca nhớ giữ lời hứa với tiểu muội nghe.

Du Hữu Lượng đáp:

- Thuở nhỏ tại hạ đã được nghe sư phụ nói tới chưởng môn phái Võ Đương là Thanh đạo nhân, chưởng môn phái Côn Luân là Phù Vân đại sư, phương trượng chùa Thiếu Lâm là Tuệ Khả đại sư, bang chủ Cái Bang là Vân Long đại hiệp bày kiếm trận để hợp lực chiến đấu với Tang Càn Sư Vương. Kết quả đi đến chỗ bốn vị kia đều bị trọng thương. Tang Càn Sư Vương tuy trúng phải chiêu Tán Hoa Chỉ của Thanh đạo nhân, chiêu Bách Bộ Thần Quyền của Tuệ Khả đại sư, nhưng thực lão đã bị trọng thương vì một đòn chí mạng của gia sư.

Huyền Hồ Quận Chúa dương mắt lên hỏi:

- Đại Thiền Tông cũng ra tay ư?

Du Hữu Lượng gật đầu đáp:

- Đó là điều mà gia sư hối hận nhất trong đời lão nhân gia. Ngày ấy, lão nhân gia thấy bốn vị tông chủ lâm vào tình trạng nguy hiểm, mạng treo sợi tóc, liền phóng một chưởng Hàng Ma Kim Cương Tâm Pháp đánh vào sau lưng Tang Càn Sư Vương. Lão bị trọng thương trốn chạy. Các môn phái trong thiên hạ đã bàn nhau là lão chẳng còn chút sinh cơ nào. Không ngờ mấy chục năm sau lão vẫn chưa chết.

Huyền Hồ Quận Chúa nói:

- Lão tự phụ võ công cực cao, chỉ cần xưng vãn bối với lão là lão không hạ thủ nữa.

Du Hữu Lượng nói:

- Gia sư vẫn hối hận về việc này. Tuy lão nhân gia không nói ra nhưng tại hạ cũng hiểu. Sở dĩ Đại Thiền Tông còn lưu lại ở nhân gian chỉ vì vụ công án này chưa giải quyết xong, không thì lão nhân gia đã tham thiền đại đạo để tu hành chính quả.

Huyền Hồ Quận Chúa nói:

https://thuviensach.vn

- Ngày trước chỉ có Đại Thiền Tông là đả thương được lão mà hiện nay e rằng cũng chỉ một mình lão nhân gia mới đối thủ được với lão.

Du Hữu Lượng nói:

- Cuộc chiến đấu này ngày trước làm cho võ công các vị chưởng môn tiền bối phái Võ Đương và phái Côn Luân hoàn toàn bị phế bỏ. Mấy năm sau các vị nối tiếp nhau tạ thế. Mấy chục năm trời trôi qua vùn vụt, chưởng môn phái Võ Đương và phái Côn Luân hiện nay cũng trúng kế ngộ hại. Nếu tại hạ là Tang Càn Sư Vương thì cũng lạnh nhạt hết mọi việc ở đời.

Huyền Hồ Quận Chúa nhìn thấy mặt chàng trầm trọng liền cười nói:

- Đáng tiếc đại ca vẫn là đại ca. Nếu đại ca là lão thì lúc này đâu có ngồi nói chuyện với tiểu muội! Nghĩ lắm thì hao tổn tinh thần, lo nhiều thì tổn thương thân thể, chứ được ích gì?

Du Hữu Lượng quay đầu nhìn lại thì thấy nàng đang ngó mình tựa như cười mà không phải cười. Lòng chàng không khỏi bâng khuâng tự hỏi:

- Cô này nói đúng quá. Việc ở đời đều có tiền định cả, hà tất phải lo thay cho người xưa.

Chàng liền mỉm cười đáp:

- Nếu tại hạ là Sư Vương cũng không được hưởng phúc phận này.

Huyền Hồ Quận Chúa thông tuệ khác thường. Nàng nghe nói mặt đỏ bừng lên.

Du Hữu Lượng cất giọng ôn nhu hỏi:

- Người đẹp cười nói dịu dàng, liệu Sư Vương có được hưởng thụ chăng? Con người thông minh như cô nương há chịu thua ai?

Huyền Hồ Quận Chúa thè lưỡi ra đáp:

- Đại ca còn bảo người khác thông minh ư? Đại ca nghĩ lại mà coi, chỗ nào cũng chiếm tiên cơ của người ta thì còn chịu thua ai? Đại ca kéo giả vờ, có bao giờ lấy chân tâm đối đãi với ai không?

Du Hữu Lượng thành khẩn hỏi lại:

- Tại hạ đối với cô nương một dạ chân thành, cô có tin được chăng?

Huyền Hồ Quận Chúa mặt đỏ như ráng chiều, cúi đầu khẽ đáp:

- Ai mà biết được đại ca lòng dạ thế nào? Nhất là tiểu muội lại càng xúi quẩy, lần nào cũng bị trúng kế của con người lòng sâu tựa bể, chẳng còn có

https://thuviensach.vn

biện pháp gì nữa!

Du Hữu Lượng cười nói:

- Cô nương thử tìm biện pháp khác coi.

Huyền Hồ Quận Chúa hờn mát nói:

- Người ta đã bao nhiêu lần bị khuất tất mà đại ca cứ lờ đi như không việc gì.

Xin hỏi đại ca, tại sao đại ca lại giả vờ như người ngớ ngẩn, ăn mặc lam lũ? Bây giờ đại ca coi lại mình xem ăn mặc thế này có dễ coi không?

Du Hữu Lượng cúi xuống nhìn bộ áo mới mặc rất vừa vặn. Bóng thân hình nở nang của chàng chiếu xuống đất coi như cây ngọc. Bất giác chàng buột miệng hỏi:

- Cô nương là cành vàng lá ngọc thì hiểu sao được nổi khổ của trăm họ? Tỉ như tại hạ ăn mặc như thế này mà làm việc nặng nhọc, ăn cơm hẩm thì chẳng thể ăn khớp với nhau, mà chỉ như người kép đóng trò trên sân khấu hay giống người mặc quần áo xa hoa mà lại vá đến trăm miếng. Thật khiến cho người ta phải lăn ra mà cười.

Huyền Hồ Quận Chúa nghe chàng khéo nói giỡn, vẻ mặt cũng hoạt kê, khôi phục lại tướng mạo của con người tuổi trẻ. Quang cảnh này thật khiến cho người ta phải động tâm. Nàng muốn nói mấy câu chế diễu mà quên hết cả.

Du Hữu Lượng nói:

- Cô nương phải khuất tất có lí nào tại hạ không hay! Xin cô cứ yên tâm. Từ nay trở đi tại hạ không làm điều gì khiến cô phải khuất tất nữa.

Huyền Hồ Quận Chúa trong lòng khoan khoái. Nàng cảm thấy mọi vật chung quanh cái gì cũng tình tứ. Nàng sinh trưởng ở chốn cung đình, chưa từng gặp chàng thiếu niên nào biểu lộ thâm tình với nàng như vậy. Bây giờ không hiểu nàng nên mừng hay nên bi thương.

Huyền Hồ Quận Chúa lẳng lặng hồi lâu rồi hỏi:

- Du đại ca! Sao thì giờ đi mau quá vậy? Vừng trăng tỏ sắp lên giữa trời. Tiểu muội thật bực mình với bà nguyệt, tại sao đêm nay lại đi lẹ thế!

Du Hữu Lượng khẽ vỗ vai nàng an ủi:

- Cô ngốc ơi! Hậu nhật còn dài, hà tất cô phải si mê như vậy!

https://thuviensach.vn

Huyền Hồ Quận Chúa buồn rầu đáp:

- Dù sao tiểu muội cũng cảm thấy giữa chúng ta còn vấp phải nhiều chuyện khó khăn, sau cùng sẽ đưa đến chỗ đại ca bỏ tiểu muội mà đi. Mỗi đêm ngủ mơ không biết gặp đại ca bao nhiêu lần, mà lần nào... cũng là cảnh tử biệt sinh li.

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần. Chàng thấy Huyền Hồ Quận Chúa lúc nào cũng lo âu, trong lòng nẩy ra cảm giác bất tường nhưng chàng là người trầm tĩnh, vội giảng giải:

- Cô nương khéo nghĩ vơ nghĩ vẩn. Chúng ta hãy bàn đến chuyện khẩn yếu.

Sáng mai cô nương khởi hành sớm, còn tại hạ sẽ tùy cơ hành động.

Huyền Hồ Quận Chúa gật đầu, trong lòng cảm thấy dễ chịu, nàng khẽ đáp:

- Như vậy là hay. Có thế mới tránh khỏi Tang Càn Sư Vương làm khó dễ.

Du Hữu Lượng nói:

- Đêm đã khuya lắm rồi. cô nương nên đi nghỉ đi để mai thượng lộ.

Huyền Hồ Quận Chúa mỉm cười đáp:

- Chính đại ca cũng nên đi ngủ đi thôi, đừng làm gì vất vả suốt ngày để cho thần hình tiều tụy, khiến người ngõ thấy phải đau lòng.

Du Hữu Lượng nói:

- Sáng sớm mai trời chưa sáng tỏ, tại hạ sẽ đi về phía đông. Muốn cho Lương Luân khỏi nghi ngờ, tưởng nên đi ngay bây giờ.

Huyền Hồ Quận Chúa quyến luyến không nở dời tay, nhưng không nghĩ ra được kế gì hay, liền gật đầu đáp:

- Sau khi đại ca xong việc giả vờ đi về phía đông rồi chuyển sang phía tây lên núi Côn Luân. Sau đây ba tháng, chúng ta sẽ hội diện ở Bắc Kinh. Hỡi ôi! Mỗi lần chúng ta gặp nhau đều lật đật. Du đại ca! Đại ca thật vội vàng quá.

Du Hữu Lượng nói:

- Xin cô nương cứ yên lòng. Sau khi xong việc ở Côn Luân tại hạ đi suốt ngày đêm trở về Bắc Kinh. Ở chốn đế đô phồn hoa đô hội, chúng ta uống rượu mới thú.

https://thuviensach.vn

Tuy chàng an ủi Huyền Hồ Quận Chúa mà thực ra chính lòng chàng cũng hồi hộp. Chàng dương mắt lên nhìn nàng rồi tự nhủ:

- Nếu ta không đi ngay thì rồi không nỡ rời tay.

Chàng liền bấm gan chúc lời trân trọng, đoạn trở gót ra đi. Du Hữu Lượng mới đi được hai bước, Huyền Hồ Quận Chúa lại cất tiếng gọi:

- Du... Du đại ca! Đại ca cần bảo trọng thân mình. Tiểu muội có bốn đỉnh vàng. Đại ca hãy cầm tạm lấy để đi đường mà xài, đừng có hà tiện. Đại ca phải nghĩ đến thân mình là trọng. Sau này dịp nào có tiền, đại ca sẽ hoàn lại cho tiểu muội cũng được.

Nàng sợ Du Hữu Lượng không chịu thu nhận tặng kim nên phải nói câu cuối cùng. Thực ra Du Hữu Lượng là người khoáng đạt, chàng quay lại đón mấy đỉnh vàng, cười nói:

- Bụng ơi là bụng! Đã có vị cô nương rộng rãi chiếu cố cho, ngươi cứ vững tâm mà ăn cho no, đừng lo lắng gì cả.

Huyền Hồ Quận Chúa không nhịn được phải phì cười. Nhưng tiếng cười chỉ thoáng qua, nàng sa lệ nghẹn ngào nói:

- Đại ca đi sớm ngủ sớm. Đừng nằm ở ngoài trời lộ thiên. Từ đây trở đi, gió sương ngày càng lạnh lẻo. Đại ca... nhớ mua mấy tấm áo cừu để chống rét... đại ca... ngoài số tiền kia, đây tiểu muội còn hai mươi lạng vàng nữa, đại ca nên sắm lấy một tấm hồ cừu thượng hảo.

Du Hữu Lượng giơ tay ra đón lấy vàng. Lòng chàng rất cảm động. nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ cười cợt. Chàng nói:

- Càng nhiều càng hay. Phải đạo thì đừng sợ tiền nhiều. Nhiều bao nhiêu, thịnh vượng bấy nhiêu. Ha ha!

Huyền Hồ Quận Chúa bỉu môi nói:

- Lúc này mà đại ca còn cười được thì hay thật!

Du Hữu Lượng không dám lộ vẻ quyến luyến chút nào. Chàng cáo biệt lần nửa rồi trở bước đi nhanh. Bên tai chàng còn văng vẳng thanh âm ôn nhu của Huyền Hồ Quận Chúa:

- Mồng mười tháng chạp chúng ta sẽ tương hội ở ngoài cửa đông nam thành Bắc Kinh.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng vọt người lên không bước liền mấy bước. Đây chính là khinh công thân pháp thượng thừa của phái Côn Luân. Chàng đi xa rồi, trong bụng nghĩ thầm:

- Cô này võ công kinh người. Vừa rồi cô thi triển phép Thiên Lý Truyền Âm chẳng khác người ghé tai mà nói. Trên đời hiện nay tưởng ít có thiếu nữ nào cao cường như cô.

Chàng thi triển khinh công của phái Côn Luân một cách rất tinh diệu, miệng lẩm bẩm:

- Từ lúc ta được uống tiên dịch, công lực tiến triển rất mau.

Điều hay nhất là những công phu của các phái ta đã học, bây giờ chỉ cất tay nhấc chân một cái tự nhiên phối hợp được với nhau. Nếu ta chỉ ỷ vào dày công rèn luyện thì e rằng phải mất mấy chục năm. Chuyến tây du này, ta được lợi không phải là nhỏ.

Chàng chạy đi chừng nửa giờ thì thấy phía trước ở đằng xa thấp thoáng mấy chấm đèn lửa. Chàng biết đó là một tiểu trấn, vì bây giờ đã nửa đêm, nếu là làng mạc thì người ta tắt hết đèn lửa đi ngủ rồi.

Du Hữu Lượng nhớ tới lời dặn ân cần của Huyền Hồ Quận Chúa, bất giác chàng tự nhủ:

- Sao ta không tiến về phía trước tìm nơi ngủ trọ. Sáng sớm mai hãy ra đi.

Nàng đã dặn ta đừng ngủ ngoài trời, chẳng lẽ ta lại quên ư!

Quyết định chủ ý rồi, chàng cất bước chạy lẹ về phía trước. Đột nhiên một bóng người gần đó lướt đi rất mau. Thân pháp người này hiếm có ở đời. Chàng chấn động tâm thần liền vận kình lực vào hai chân hướng về bóng đen vọt đi.

Bóng đen phía trước chạy mỗi lúc một lẹ. Chàng liền thi triển thân pháp Long Hành Bát Bộ của phái Côn Luân, chân không chấm đất lướt đi vèo vèo. Chỉ mấy cái nhô lên hụp xuống, quảng cách đã gần lại một ít.

Bóng người phía trước đột nhiên mất hút. Du Hữu Lượng rượt tới thì thấy phía trước là một khu rừng. Toàn thân chàng đầy rẫy chân khí, chàng vừa tiến bước vào, vừa coi chừng.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên phía trước có ánh lửa lấp loáng lọt qua khe lá chiếu lại. Du Hữu Lượng né tả tránh hữu, mượn những cây rừng để ẩn mình. Khi tới gần, chàng nghe thanh âm một lão già cất lên hỏi:

- Ngô trưởng lão đã nghe rõ ràng rồi chứ?

Một thanh âm khác dõng dạc đáp lại:

- Bẩm Bang chúa! Nếu tiểu nhân có sự sai lầm thì xin chịu trừng phạt theo bang qui.

Tiếng lão già lại hỏi:

- Cuộc tụ hội lần này là lần đầu tiên kể từ ngày bản bang giải tán. Năm đại trưởng lão trong bang cùng Trường Châu kiếm khách và Quân Sơn hiệp ẩn đến cả rồi. Lần trước Yến Tuyết Thập Bát Kiệt đại chiến với Ôn Tam ở Tây Tạng bị tan tác hết. Hỡi ơi! Nếu không thì quần anh tụ hội là đủ, hà tất lão già đau lòng này còn phải ra làm cái bung xung!

Du Hữu Lượng nghe rõ rồi hiểu ngay. Chàng tự hỏi:

- Té ra là Vân Long Ông ở Cái Bang đã tới đây. Cuộc hội hợp này của Cái Bang tất có chuyện gì lớn lao. Vân Long Ông là người thẳng thắng không tư vị, năm trước chẳng hiểu vì lẽ gì lại giải tán Cái Bang đang lúc hưng vượng?

Ngô trưởng lão đáp:

- Bẩm Bang chúa! Người cướp Thiệu cô nương là tên đứng đầu Kiến Châu Tứ Kiếm tên gọi Lương Luân. Vụ này tiểu nhân thật không ngờ.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Một Cao Nhân Tái Xuất Giang Hồ

Bang chúa Vân Long Ông hỏi:

- Trưởng lão nói vậy thì ra Vương thất nhà Thanh đã là người chủ sử vụ này hay sao?

Ngô trưởng lão đáp:

- Tiểu nhân quả có ý nghĩ như vậy.

Vân Long Ông nói:

- Lâu năm ta không ra ngoài giang hồ thành ra mọi việc võ lâm chẳng hiểu gì nữa. Nhân quả về vụ này thế nào, Ngô trưởng lão hãy nói rõ cho biết.

Ngô trưởng lão đáp:

- Lần trước anh em bản bang thấy Kiến Châu tứ kiếm bắt giữ một vị tiểu cô nương liền nổi dạ bất bằng, tiến lại, lý luận rồi đi đến kết quả bị bọn Lương Luân đánh bại. Bên ta bốn, năm đệ tử bốn túi bị thương vong.

Vân Long Ông thủng thẳng nói:

- Vụ đó ta biết rồi.

Ngô trưởng lão lại nói:

- Lần sau Lâm huynh, hiệp ẩn ở Quân Sơn tương hội cùng năm vị trưởng lão bản bang. Cả sáu người hợp lực, thêm vào Trường Châu kiếm khách, Lý đại ca mới đả bại được bốn người. Bọn họ bị thương phải rút lui. Lương Luân cướp Thiệu cô nương đem đi, tiểu nhân, Bạch trưởng lão, Hồ trưởng lão cũng bị thương nhẹ.

Vân Long Ông nói:

- Vụ này thật ngẫu nhiên, ta qua đây có việc không ngờ lại gặp các vị. Nếu chúng ta không cứu được Thiệu cô nương ở phái Hoa Sơn về thì thật

https://thuviensach.vn

mất mặt với Tang Câu ở phái đó.

Ngô trưởng lão đáp:

- Tiểu nhân đi thám thính mấy ngày biết rằng đêm nay Lương Luân chạy đến cư trú ở khu núi non trùng điệp về phía Đông chách đây chừng bốn chục dặm. Đó là đường lối duy nhất đi tới Kiến Châu. Bẩm bang chúa! Chúng ta đã bày Thiên la địa võng ở dọc đường thì chắc họ không trốn thoát.

Vân Long Ông nói:

- Ngày trước bang chúa đã chịu lời ủy thác của Tang Câu phái Hoa Sơn, vậy sự yên nguy của Thiệu cô nương là một việc rất quan trọng đối với bản bang. Ngô trưởng lão! Chúng ta đi về phía trước thám thính một phen. Các vị huynh đệ chia nhau công tác mà gánh vác. Đây là một cuộc hành động đầu tiên sau khi Cái Bang giải tán. Các vị ráng làm cho nên việc. Ha ha!

Giọng nói của Vân Long Ông rất hiên ngang. Mọi người Cái Bang lâu năm chưa từng thấy Bang chúa có hùng tâm như vậy, liền lớn tiếng hoan hô. Ai nấy phấn khởi tinh thần.

Du Hữu Lượng tự nhủ:

- Đã có Cái Bang để giải cứu Thiệu cô nương, ta khỏi phải động thủ động cước.

Chàng nghĩ tới đây thì một hán tử người cao lớn nước da trắng trẻo từ trong đám đông đứng dậy chậm rãi nói:

- Bẩm bang chúa! Theo chỗ tiểu nhân được biết thì bọn Ngự tiền thị vệ ở Thanh Đình, tức là Kiến Châu Tứ Kiếm, rất ít khi ra khỏi cung đình, trừ khi gặp biến cố lớn. Lần này họ xuất hiện để đối phó với một vị tiểu cô nương phái Hoa Sơn thì nội vụ tất có điều chi quan hệ mà ta không hiểu được.

Vân Long Ông cười khanh khách đáp:

- Lý tam đệ! Bọn ta hãy nghĩ đến việc trước mắt, chứ không đủ thì giờ để nhìn trước ngó sau. Nếu chúng ta lo nghĩ nhiều điều thì đã không làm khiếu hóa.

Lý tam đệ! Tam đệ hưởng phước thanh nhàn lâu năm, bây giờ tính nết cũng biến thành rụt rè như đàn bà.

https://thuviensach.vn

Trường Châu Kiếm khách thấy Vân Long Ông cười cười nói nói cũng vui mừng, vì từ ngày xảy cuộc thảm biến, chưa bao giờ lão cao hứng như bữa nay. Bất giác y ngửa mặt lên trời cũng cười ha hả đáp:

- Bang chúa phiền trách như thế là phải. Mấy năm nay tiểu nhân ăn dầu mỡ nhiều lấp mất cả con mẹ nó khiếu minh mẫn thành ra mê muội tối tăm.

Lời nói thô tục của y khiến mọi người Cái Bang đều cảm lòng tri kỷ. Những câu quê mùa thô bỉ tuôn ra không ngớt:

- Con mẹ nó! Lý đại ca! Đại ca ẩn ở nhà ôm vợ ăn cá ăn thịt thật là sung sướng. Còn tiểu đệ đội gió dầm sương thì tổ bà nó còn làm bạn hữu với đại ca thế nào được?

- Lý đại ca sau gáy cũng đầy ụ, mập quá chừng, chẳng còn giống cái tên khất cái con mẹ nó chút nào.

Du Hữu Lượng càng nghe càng bật cười, bụng bảo dạ:

- Những người này là nam tử hán phóng đãng không bị kiềm tỏa. Tuy ngoài mặt họ thô hào mà trong lòng thành thực với người. Những người ăn nói văn hoa, xảo ngôn lệnh sắc mới chính là những kẻ đáng ngán.

Vân Long Ông giơ tay lên rồi cùng Ngô trưởng lão cất bước.

Du Hữu Lượng trong lòng nhẹ nhõm, toan quay về thôn trang ngủ đêm, nhưng lại nghĩ thầm:

- Nếu Vân Long Ông giao thủ với nàng tất nàng không địch nổi.

Chàng nghĩ tới đây, liền cất bước rượt theo.

Vân Long Ông cùng Ngô trưởng lão sóng vai nhau mà đi. Du Hữu Lượng theo sau hai người ở phía xa xa chẳng cần phải phí hơi sức.

Đi trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, đột nhiên hai bóng người phía trước dừng lại, rồi Vân Long Ông lớn tiếng quát:

- Du Nhất Kỳ! Té ra là lão.

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần, chàng lại nghe Hồng Bào Quái Nhân Du Nhất Kỳ trầm giọng đáp:

- Vân Long Ông! Lão đừng điên khùng nữa, để ta giới thiệu hai người này với lão.

Vân Long Ông cười khanh khách nói:

https://thuviensach.vn

- Vị này tại hạ đã biết rồi. Y là một nhân vật nổi tiếng dấu đầu hở đuôi ở Tây Tạng. Ôn gia chính là lão. Chà chà! Kỳ Bàn lão quái cũng đến đây. Mười mấy năm tại hạ không được gặp, sao lão thay đổi nhiều thế?

Du Hữu Lượng sửng sốt nghĩ thầm:

- Ba lão này sao lại chạy đến cả đây rồi? Ta theo đường địa đạo đi ngay không chần chờ chút nào, mà họ cũng tới đây kịp mình thì khinh công họ ghê thật!

Họ Ôn ở Tây Tạng chỉ hắng đặng một tiếng chứ không nói gì. Kỳ Bàn lão quái la lên:

- Vân Long Ông! Ôn lão tam bảo đã giết khá nhiều bọn đồ tử đồ tôn của bọn Cái Bang nên lão tìm tới đây để đòi nợ chăng?

Vân Long Ông lạnh lùng đáp:

- Cách mười mấy năm trời không ngờ lão quái râu tóc đã bạc phơ. Các vị chuyến này đi tìm Cái Bang thì không may rồi.

Họ Ôn lạnh lùng nói:

- Vân Long Ông! Liệu lão có xứng đáng để ba người bọn ta ra tay không?

Xem chừng lão không biết tự lượng sức mình.

Vân Long Ông lần trước trong lòng chán nản, tuy đã đối một chưởng với họ Ôn, nhưng lão không có ý liều chết với hắn. Bây giờ lão nghĩ tới bọn Thập Bát Kiệt ở Yên Vân bị thảm tử. Lão là người chí tình, bất giác lửa giận bốc lên ngùn ngụt, lạnh lùng nói:

- Bữa nay ta muốn lấy cái đầu trên cổ ngươi để tế điện anh em Cái Bang.

Du Nhất Kỳ cười hô hố đáp:

- Vân Long Ông! Du mỗ cùng lão quen biết nhau đã mấy chục năm, nay ta chỉ điểm đường lối cho mà đi. Tiến về phía trước là đường chết. Vậy lão mau mau trở gót, nếu chậm thì không kịp đâu.

Vân Long Ông lạnh lùng nói:

- Đa tạ ông bạn có lòng chỉ điểm. Chúng ta vạch đường ra rồi ba vị cùng tiến lên đi.

Du Nhất Kỳ bật tiếng cười trầm trầm đáp:

https://thuviensach.vn

- Muốn thu thập lão hà tất phải cả ba động thủ. Có người rất quan tâm đến lão, chẳng sớm thì muộn y cũng tìm đến hỏi thăm đó.

Vân Long Ông sửng sốt. Du Nhất Kỳ nói tiếp:

- Người đó là Kim Vu Điền. Ha ha...

Hắn nói câu này khiến Vân Long Ông tái mặt. Nhưng lão là một tay cao thủ võ lâm từng trải muôn ngàn hiểm nguy. Lão hít một hơi chân khí rồi hỏi:

- Bữa nay lão phu có việc, hãy để cho họ Ôn sống thêm ít ngày. Lão có nhường lối cho ta hay không?

Du Nhất Kỳ hỏi lại:

- Đã biết là đường chết sao không quay đầu lại?

Vân Long Ông dương cặp mắt tức giận lên lớn tiếng:

- Lão phu đã muốn đi thì trong thiên hạ chưa chắc có ai ngăn cản nổi.

Du Nhất Kỳ cất giọng trầm trầm hỏi:

- Bọn ta ba người giữ đường này há không phải là tử lộ ư?

Vân Long Ông cười khanh khách đáp:

- Cái đó chưa chắc.

Tiếng cười chưa dứt lão đã vung hai tay đánh ra.

Du Nhất Kỳ vận chân khí đột nhiên phất tay áo phản kích hai luồng kình lực đụng nhau nổ lên một tiếng "sầm" rùng rợn. Vân Long Ông lùi lại ba bước. Du Nhất Kỳ lùi lại ba bước. Hai người đều biến sắc, dương mắt nhìn nhau.

Du Hữu Lượng đứng đằng xa ngó hai người giao thủ nghĩ thầm trong bụng:

- Vân Long Ông ngày trước công lực ngang với sư phụ ta. Ngày ấy bốn người vây đánh Tang Càn Sư Vương. Trong bốn người thì công lực của Vân Long Ông mạnh nhất. Hồng Bào Lão Quái cũng là tay đáo để, không trách năm môn phái ở Trung Châu phải liên hiệp để đối phó với hắn.

Chàng biết rõ Du Nhất Kỳ là con người thâm độc, Vân Long Ông tuy bản lãnh cao cường, nhưng làm sao chống nổi ba nhân vật tuyệt đỉnh giang hồ. Lão nắm chắc phần thất bại. Du Nhất Kỳ đã mang dã tâm thôn tính võ lâm thì dĩ nhiên phen này hắn chẳng để cho Vân Long Ông chạy thoát.

https://thuviensach.vn

Chàng cũng muốn ra tay để giúp Vân Long Ông cho nhẹ bớt áp lực, nhưng đã lâm vào cuộc chiến mà muốn giữ cho an toàn trở về thật không phải chuyện dễ dàng.

Chàng còn đang ngần ngừ thì bên kia Kỳ Bàn lão quái cất tiếng oang oang:

- Vân Long Ông! Bọn ta cũng đương bận việc gấp, lão mau mau quay về đi, đừng dây với lão quái này, không thì lão quái nổi nóng có hối cũng chẳng kịp nữa.

Vân Long Ông cười đáp:

- Mười năm bị giam hãm, lão quái còn khoác lác làm chi. Lão bị bại về tay sư điệt ta là Vô Vi đạo trưởng thì còn mặt mũi nào len lỏi vào chốn giang hồ nữa?

Ngày trước Kỳ Bàn lão quái đã tỷ đấu với Vô Vi đạo trưởng ở núi Võ Đương.

Sau ngàn chiêu qua lại, Vô Vi đạo trưởng thắng được một thức. Kỳ Bàn lão quái theo đúng lời ước hẹn tự giam mình mười năm. Đó là một vụ sỉ nhục rất lớn trong đời hắn. Bây giờ Vân Long Ông khui ra khiến hắn tức giận như người phát điên, quát lên một tiếng phóng chưởng đánh liền.

Vân Long Ông nghiêng người đi dùng cách tá lực đả lực đánh tới trước ngực Ôn Sĩ Đạt và Du Nhất Kỳ.

Lão biết cục diện bữa nay không thể dàn xếp được nữa liền tính cách đánh ngã được tên nào hay tên đấy, chứ không nghĩ ngợi gì nữa.

Ngô trưởng lão thấy bang chúa tấn công ba người cũng vung chưởng đánh tới.

Du Nhất Kỳ đang e lệ câu ỷ nhiều thắng ít. Hắn thấy vậy rất hợp tâm ý, liền huy động thủ cước đánh ra những chiêu trí mạng.

Vân Long Ông nổi danh giang hồ mấy chục năm, công lực tuyệt đỉnh. Trong lúc nhất thời, thế công của lão rất mãnh liệt, không sút kém chút nào.

Du Nhất Kỳ đã định bụng trước, hắn từ từ tăng thêm lực đạo chia ra đánh hai người.

Đang chiến đấu giữa chừng, ba người bên kia lộ dần uy lực, chiêu thức cũng trở nên trầm trọng.

https://thuviensach.vn

Ngô trưởng lão liều chết chống đỡ, nhưng công lực kém xa quá. Vân Long Ông phải chiếu cố cả hai bên hao tổn rất nhiều hơi sức.

Du Hữu Lượng thấy thời cơ cấp bách muốn nhảy vào tham chiến.

Du Nhất Kỳ nắm chắc phần thắng, hắn lên tiếng:

- Nếu Kỳ Bàn lão huynh không nóng ruột thì ta nguyện bồi tiếp lão ngàn chiêu. Cơ hội tốt này để qua mất thì suốt đời không bao giờ gặp lại nữa. Đáng tiếc ôi là đáng tiếc!

Hắn là người nham hiểm xảo trá. Hiển nhiên hắn ỷ nhiều người đã thủ thắng mà lại đổ tội lên đầu Kỳ Bàn lão quái.

Vân Long Ông vận tụ chân khí tới độ chót cố đánh đến cùng nhưng trong lòng lão rất đỗi thê lương nghĩ bụng:

- Cục diện bữa nay chỉ còn đường cùng chết với địch. Ta mà thi triển công phu độc môn cũng chỉ có thể đả thương được hai địch nhân. Còn tên gian tặc Du Nhất Kỳ nhất định không làm gì được hắn.

Du Nhất Kỳ lại nói:

- Lão có chết về tay ba đại cao thủ trong thiên hạ, một mình chọi ba thì cái chết này cũng nhắm mắt được rồi...

Hắn chưa dứt lời, bỗng nghe đánh vù một tiếng. Du Hữu Lượng đã đứng sững trước mặt hắn vung chưởng đánh tới.

Du Nhất Kỳ giật mình kinh hãi. Du Hữu Lượng lạnh lùng hỏi:

- Bây giờ lấy ba chọi ba thì bọn gian tặc tính sao?

Vân Long Ông thấy Du Hữu Lượng xuất hiện chẳng lấy gì làm mừng mà còn lo âu nữa. Lão biết chàng thanh niên đứng trước mặt là đồ đệ của Đại Thiền Tông.

Bản lĩnh chàng tuy cao cường, nhưng nhất định không thể so bì với ba vị đại sư của ba tà môn. Ngày trước lão đã liên thủ với Đại Thiền Tông, không ngờ hiện nay giữa lúc lão đang lâm nguy, truyền nhân của Thiền Tông lại đến cùng chết với lão.

Vân Long Ông vốn là người đầy huyết tính, trong lòng rất cảm kích chàng thanh niên gan dạ, nhưng không muốn để chàng hy sinh cho mình, lão lớn tiếng hô:

https://thuviensach.vn

- Tiểu huynh đệ hãy lùi ra cho mau. Vụ này không liên can gì đến ngươi mà nhúng tay vào.

Du Hữu Lượng làm gì chẳng hiểu lão muốn cảnh giác chàng, nhưng chàng đã nhảy ra là quyết định rồi, dù gặp gian nan nguy hiểm cũng cam tâm hứng lấy.

Chàng tủm tỉm cười đáp:

- Vãn bối phô bày cái dở trước mắt lão tiền bối chẳng khác gì múa rìu qua mắt thợ, xin lão tiền bối bao hàm cho.

Vân Long Ông trong lòng nóng nảy không khỏi bị phân tâm. Lập tức lão gặp những chiêu nguy hiểm trùng điệp, phải cố gắng phản kích mấy đòn mới thoát khỏi nguy cơ.

Bỗng lão cảm thấy áp lực bên hữu giảm đi rất nhiều vì Du Nhất Kỳ đang phải chiến đấu với tên tiểu đồ của Đại Thiền Tông.

Vân Long Ông vẫn theo dõi Du Hữu Lượng để phòng khi thấy chàng gặp hiểm chiêu là lập tức giải cứu. Nhưng lão coi hồi lâu thấy Du Hữu Lượng tiến thoái ung dung, công thủ cực kỳ nghiêm mật. Chiêu thức ào ạt xô ra phi thường lợi hại. Hiển nhiên là phong độ của bậc tôn sư một thời. Bây giờ lão mới mừng thầm trong bụng, phấn khởi tinh thần, phóng chưởng đánh ra vèo vèo, lập tức vãn hồi liệt thế, đoạt lại thế quân bình.

Thật là cuộc chiến trời long đất lở. Vân Long Ông phấn khởi thần oai địch với hai người mà công nhiều thủ ít.

Du Hữu Lượng và Du Nhất Kỳ càng đánh càng hăng, nội lực mỗi lúc một trầm trọng, phát ra toàn những chiêu để tranh thủ hơn thua.

Lúc này đêm đã khuya, mấy tay đại cao thủ hai phe chính tà quyết đấu sinh tử ở ngoài hoang dã. Trên chốn giang hồ người ta đồn đại Vân Long Ông đã trở nên một nhân vật thần tiên. Kỳ Bàn lão quái nổi tiếng hung dữ. Những người học võ ở Tây Thùy, Nam Man, cả hai phe chính tà đều biết tiếng.

Hồng Bào quái nhân Du Nhất Kỳ là Bách Độc Giáo chủ khiến người võ lâm nghe thấy là sợ mất mặt, chẳng khác gì ngó thấy ma quỷ hiện hình. Giả tỷ không được mục kích hắn tỷ đấu với chàng thanh niên ngoài hai chục tuổi bất phân thắng bại thì không ai tin được.

https://thuviensach.vn

Giữa lúc ấy phía sau có tiếng người hắng đặng, cất giọng bình thản:

- Các vị hãy dừng tay.

Thanh âm ty nhỏ nhẹ nhưng tựa hồ đập vào tâm khảm, mọi người đủ biết lực lượng nhân vật phát thanh rất ghê gớm.

Du Nhất Kỳ hai tay chấp để sau lưng lùi lại trước. Hắn quay đầu nhìn về phía sau thì chẳng thấy bóng người nào.

Quần hùng dừng tay tới tấp xoay mình nhìn lại. Đây toàn là những bậc tôn sư mà cũng không nhìn thấy bóng người mới đến, nên không khỏi hồi hộp trong lòng.

Du Nhất Kỳ ngạc nhiên hỏi:

- Sao các hạ phải nấp tránh, thập thò? Thử chường mặt ra được chăng?

Thanh âm kia lạnh lùng đáp:

- Lão là một tôn chủ Bách Độc Giáo mà ăn nói chẳng có kiến thức gì.

Mọi người nhìn về phía phát ra âm thanh không khỏi giật mình kinh hãi vì thấy người kia từ sau gốc cây vọt ra như tên bắn.

Người này mặc toàn đồ đen, thân hình vừa cao vừa gầy chẳng khác một cành cây khô.

Mọi người chú ý nhìn lại thì thấy y một tay vịn vào cành cây dường như để đứng cho khỏi ngã.

Người kia đứng xuống đất rồi, Du Hữu Lượng định thần nhìn lại thấy trên cành cây có in vết bàn tay rất sâu khiến chàng không khỏi kinh hãi.

Người kia đeo mặt nạ, chẳng ai nhìn thấy y lấy đà lúc nào mà người y đã vọt ra... Chân y đặt xuống đất chỉ sâu vài tấc mà tựa hồ mặt đất di chuyển.

Quần hùng đều là những đại hành gia, thấy người kia mới lộ một chút thủ cước đã phải than thầm là bản lãnh mình còn kém cỏi.

Người che mặt lạnh lùng lên tiếng:

- Chỗ này không phải là nơi các vị gây sự, muốn đánh nhau thì tìm nơi khác mà đánh.

Du Nhất Kỳ hỏi:

- Các hạ là ai?

Người kia xua tay không đáp. Bỗng y ồ lên một tiếng nhìn Vân Long Ông nói:

https://thuviensach.vn

- Các hạ cầm đầu Cái Bang phải không?

Vân Long Ông đáp:

- Chính thị!

Người kia bỗng ngửa mặt lên trời cười rộ. Tiếng cười vừa dứt, trong hai tay áo phát ra một luồng lực đạo, khiến cho cái cây lớn bật lên những tiếng răng rắc.

Cành cây lớn bị đứt rơi xuống.

Y từ từ tiến về phía trước. Y cúi xuống nhấc bổng khúc cây lớn hai người ôm đưa lên khỏi đầu. Cây này nặng ít nhất là mấy ngàn cân mà y cầm đưa lên cao được đủ tỏ thần lực của y xưa nay không ai bì kịp.

Mọi người trống ngực đánh thình thịch. Vân Long Ông cũng sắc mặt thay đổi mấy lần, hồi lâu mới thủng thẳng lên tiếng:

- Té ra các hạ là Tang Càn sư vương.

Lão vừa thốt ra mấy câu này, quần hùng đều cực kỳ khẩn trương. Tang Càn sư vương được người võ lâm công nhận là nhân vật thứ nhất trên đời trong mấy chục năm. Lão được trời cho tư cách đặc biệt, thần lực theo tuổi già mà tăng gia, vĩnh viễn không hết. Võ công của lão thật không biết đâu mà lường.

Tang Vàn sư vương thản nhiên hỏi:

- Tiền Thanh Ba! Lão có làm được không?

Nguyên Vân Long Ông tên gọi Tiền Thanh Ba. Vì lão nổi danh sớm mà hành động như con thần long, thấy đầu mà chẳng thấy đuôi nên người giang hồ mới tặng cho ngoại hiệu là Vân Long đường. Sau lão tuổi già mới đổi lại là Vân Long Ông.

Vân Long Ông Tiền Thanh Ba đáp:

- Tại hạ không thể làm được.

Tang Càn sư vương cười khanh khách nói:

- Ngày trước ngươi liên thủ với kẻ khác công kích lão phu. Khi đó ngươi mới ngoài hai chục tuổi. Đến nay đã mấy chục năm chắc công lực tiến bộ rất nhiều.

Bây giờ bốn người các vị đánh nhau với lão phu một phen nữa.

https://thuviensach.vn

Du Nhất Kỳ không ngờ Tang Càn sư vương buông tha Vân Long Ông một cách dễ dàng. Hắn đáp ngay:

- Trong thiên hạ khí mà kiếm được bốn tay cao thủ bằng Vân Long Ông. Các hạ muốn rửa mối hờn ngày trước, e rằng không phải chuyện dễ dàng.

Tang Càn sư vương hững hờ đáp:

- Cái đó chưa chắc. Du Nhất Kỳ! Hiện nay tên hậu sinh này võ công chẳng kém gì ngươi. Thiên hạ rộng lớn, kỳ nhân dị sĩ rất nhiều. Ngươi uổng làm một tay hán tử mà kiến thức hẹp hòi chẳng khác gì ếch nằm đáy giếng.

Du Nhất Kỳ đâm bị thóc chọc bị gạo đã chẳng ăn thua gì lại bị Tang Càn sư vương mắng cho mất thể diện. Nhưng hắn là người lòng dạ hiểm sâu, đã biết Tang Càn sư vương là nhân vật không thể dây vào được, liền cười khanh khách để lấp liếm câu chuyện.

Vân Long Ông nói:

- Các hạ tái xuất giang hồ dĩ nhiên để đòi món nợ cũ. Sau khi tại hạ xong việc nơi đây sẽ tự tìm đến lãnh giáo.

Tang Càn sư vương trầm trầm một chút rồi nói:

- Người ta bảo Tiền Thanh Ba là một hán tử đầy huyết tính trên chốn giang hồ, quả nhiên không lầm. Ngươi đi cứu Thiệu cô nương, đồ đệ của Tang cô nương ở phái Hoa Sơn để báo ân tình ngày trước. Việc này lão phu biết rõ lắm. Đáng lý lão phu tha cho ngươi đi, nhưng lão phu chịu lời ủy thác của người. Vị tiểu cô nương ở phái Hoa Sơn kia không ai được động vào.

Chưởng môn đời trước phái Hoa Sơn là Tang Câu đã ngoài sáu mươi và qua đời năm trước. Tang Càn sư vương gặp mụ khi mụ còn là một thiếu nữ hoạt bát. Sư vương thuận miệng xưng hô theo kiểu ngày xưa. Nếu quần hiệp phái Hoa Sơn lúc này hiện diện ở đây thì thật là dở khóc dở cười.

Vân Long Ông đáp:

- Đã có Sư vương ra tay bảo vệ cho Thiệu cô nương mà tại hạ còn lo âu thì chẳng khác gì người nước Kỷ lo trời sập. Vị tiểu cô nương phái Hoa Sơn kia tính ra vào hàng đồ tôn của các hạ.

Tang Càn sư vương nói:

https://thuviensach.vn

- Tiền Thanh Ba! Ngươi bất tất phải nhắc nhở lão phu. Lão phu bảo đảm giữ cho y được an toàn, quyết không ai dám đụng vào y đâu. Mùa xuân sang năm, lão phu chờ ở bờ sông Áp Lục. Nếu ngươi chỉ có một mình thì bất tất phải đến nữa.

Vân Long Ông xá dài đáp:

- Đa tạ các hạ có ý lưu tình. Năm trước Đại Thiền Tông vẫn băn khoăn về vụ đó, chỉ mong điều giải cho xong.

Tang Càn sư vương hỏi:

- Mấy chục năm nay, võ lâm biến chuyển rất nhiều, lão phu nghe nói trong hàng hậu bối mới sản xuất ra một người tài học sâu xa, trí tuệ hơn đời. Người ấy là một tên tiểu đồ đệ của Thanh Đạo Nhân ở phái Võ Đương. Chuyện đó có thật không?

Vân Long Ông gật đầu đáp:

- Người đó đạo hiệu là Vô Vi. Công lực của y tự mình nghiên cứu lấy còn có phần hơn cả Thanh Đạo Nhân.

Tang Càng Sư Vương nói:

- Nếu vậy y là một tay trợ thủ cho ngươi, thêm vào tiểu huynh đệ này nữa là đủ số ngày trước. Ha ha! Nếu tìm được người đâm lén một kiếm ở phía sau nữa càng tốt.

Du Hữu Lượng rất lấy làm khó chịu. Đó là một vụ mà suốt đời sư phụ chàng không sao giải thích được. Bây giờ chàng rất lấy làm hổ thẹn.

Vân Long Ông nói:

- Đáng tiếc Vô Vi đạo trưởng đã chết về tay Bách Độc Giáo Chủ.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Du Lang Cứu Thoát Triệu Cô Nương

Tang Càng Sư Vương ngó Du Nhất Kỳ bằng cặp mắt lạnh lùng hỏi:

- Những kỹ thuật quỷ mỵ đó có gì đáng kể đâu?

Du Nhất Kỳ hỏi lại:

- Tại hạ cất tay một cái là chưởng môn năm phái lớn đều uổng mạng, so với các hạ ngày trước ra sao?

Tang Càng Sư Vương đã toan nổi nóng, nhưng nhớ tới lời nói của người ủy thác liền cười lạt rảo bước đi ngay. Lão đi được hai bước rồi quay lại bảo:

- Chủ nhỏ này sang năm đến hội ước với lão phu. Lão phu không muốn ba vị công kích gã.

Du Nhất Kỳ chỉ cười không nói gì.

Tang Càng Sư Vương đi xa rồi, Kỳ Bàn lão quái mới lớn tiếng quát:

- Tiểu tử! Ngươi lấy cắp Quỳnh phủ tiên dịch của ta, phải trả lại cho ta mau.

Du Hữu Lượng cười hì hì đáp:

- Tiên dịch tại hạ uống vào rồi, bây giờ có muốn trả lại cũng không làm sao được.

Kỳ Bàn lão quái tức giận nói:

- Ngươi uống lén tiên dịch của lão gia, lão gia phải ăn thịt ngươi để thanh toán.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Mấy bữa nay tại hạ chưa tắm rửa mà các hạ ăn thịt thì có khác gì nuốt bụi đất vào bụng? Ha ha! Lão quái! Lão định làm thế nào?

https://thuviensach.vn

Kỳ Bàn lão quái trợn mắt lên muốn động thủ thì đột nhiên tiếng sáo réo rắt vọng lại. Lão quái vừa nghe thấy đã sắc mặt tái mét, co giò chạy tuốt.

Du Nhất Kỳ và lão họ Ôn cũng chạy đi như bay.

Vân Long Ông nói:

- Tiểu huynh đệ! Tấm lòng trượng nghĩa của tiểu huynh đệ khiến cho lão khiếu hóa suốt đời không quên. Bây giờ chúng ta hãy tạm biệt:

Du Hữu Lượng đáp:

- Gia sư thường nói tiền bối là một tay nghĩa hiệp trong thiên hạ. Chút công lao nhỏ xíu này phỏng có chi đáng kể?

Vân Long Ông vẫy tay một cái rồi cùng Ngô trưởng lão rảo bước đi ngay. Nơi hoang dã chỉ còn lại một mình Du Hữu Lượng. Thế là cuộc đại chiến cổ kim hiếm có giữa hai phe chính tà đã kết thúc một cách mau lẹ.

Tiếng địch nổi lên lúc một rõ hơn như rót vào tai, chẳng khác gì bách điểu ríu rít. Du Hữu Lượng lấy làm kỳ nghĩ bụng:

- Người thổi sáo nhất định là một nhân vật lai lịch rất lớn. Không thế thì sao Kỳ Bàn lão quái vừa nghe tiếng đã chạy trốn?

Sau một lúc, tiếng bước chân trầm trọng từ phía Nam đi tới. Tiếng sáo hòa lẫn với tiếng bước chân trầm trọng mà vẫn uyển chuyển réo rắt, không rối loạn chút nào.

Du Hữu Lượng toan tiến lại thám thính thì đột nhiên thấy bóng xanh thấp thoáng. Một con trâu xanh rất lớn từ trong rừng chạy ra. Một tên tiểu đồng tử nhỏ tuổi cỡi trên lưng trâu đang thổi sáo chơi.

Tên đồng tử võ vào đầu trâu cho nó đứng lại.

Dưới ánh trăng Du Hữu Lượng nhìn rõ con trâu mộng rất lớn, toàn thân màu xanh như đúc bằng đồng xanh vậy.

Tên đồng tử cầm cây sáo vẩy một cái rồi nhìn Du Hữu Lượng cười hỏi:

- Hài tử! Từ đây tới Tây Côn Luân còn bao nhiêu xa nữa?

Du Hữu Lượng sửng sốt. Chàng không khỏi buồn cười vì thấy tên đồng tử này hiển nhiên còn kém mình đến mười mấy tuổi mà lại giở giọng ông cụ kêu chàng bằng hài tử. Bản tính cẩn thận, chàng đáp:

- Phải chăng các hạ hỏi đường đến Tây Côn Luân? Từ đây tới đó còn hơn hai chục ngày lộ trình.

https://thuviensach.vn

Tên đồng tử ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- Ngươi bảo hai chục ngày đường là theo công lực của ngươi phải không?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ tính theo cước trình của những cao thủ bậc nhất trên chốn giang hồ.

Gã đồng tử trầm ngâm nói:

- Con trâu này cảu ta chỉ mất nửa thời gian đó là chạy tới nơi.

Du Hữu Lượng xuýt nữa phì cười, bụng bảo dạ:

- Người ta thường nói " chậm như trâu". Chẳng lẽ con trâu xanh này mới mọc cánh?

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài miệng chàng đáp:

- Tại hạ nghe nói đường lên núi Côn Luân hiểm trở khó trèo. Các hạ cưỡi trâu chưa chắc đã vượt qua được.

Đồng tử nổi lên tràng cười khanh khách. Tiếng cười rất trẻ con, gã nói:

- Cái đó ngươi khỏi lo. Ta cảm ơn ngươi.

Du Hữu Lượng thấy gã đến cũng như gã bỏ đi một cách đột ngột chàng nghĩ mãi mà không hiểu lai lịch, liền nói:

- Nghe nói còn một tháng nữa tại Tây Côn Luân sẽ xẩy cuộc quyết chiến giữa hai phe chính tà. Các hạ nên cẩn thận mới được.

Đồng tử lắc đầu đáp:

- Ta có mấy tên hậu bối bị người khinh khi. Mình là đại nhân phải rửa mặt cho chúng.

Du Hữu Lượng thấy gã nói bằng một giọng nghiêm trang thì trong lòng kinh hãi, không dám coi thường liền hỏi thử:

- Các hạ có biết cuộc hội ước giữa Hồng Bào Quái Nhân và Thiên Cơ Chân Nhân ở Côn Luân không?

Đông tử lắc đầu đáp:

- Cái gì mà Thiên Cơ Chân Nhân? Phường trẻ nít sao dám càn rỡ tự xưng là chân nhân? Như vậy há chẳng tổn thọ? Ta chỉ biết thằng nhóc Phù Vân bị người giết chết và họ còn muốn đến tiêu diệt tận tổ ở núi Côn Luân.

https://thuviensach.vn

Gã càng nói càng hoang đường. Phù Vân đại sư bị người hạ sát mà gã coi như giết một đứa con nít.

Du Hữu Lượng bụng bảo dạ:

- Té ra gã này là một thằng nhỏ mắc chứng điên khùng, mất hết tâm trí.

Nhưng chàng lại nghĩ:

Cách giải thích này chưa làm cho ta thỏa mãn, rồi chàng tự hỏi:

- Nếu gã là con nít thì sao lại biết Phù Vân đại sư bị hạ sát? Bằng gã nghe người lớn nói chuyện thì thái độ này lại không đúng. Thật là khó hiểu.

Tên đồng tử vẫy tay nói:

- Hài tử! Ta coi ngươi mặt mũi thanh tú mà bình sinh ta có thói quen rất dở là chịu ơn của ai, nhất định phải đền đáp rất bội. Nay ngươi trỏ đường cho lão nhân gia mà bên mình chẳng có gì tặng ngươi, biết làm thế nào? Thật khó quá nhỉ?

- Lão tiền bối thử nghĩ coi rồi thủng thẳng cho vãn bối cái gì cũng được.

Đó là chỗ sở trường hơn đời của chàng. Khi gặp việc chưa điều tra cho rõ được, quyết chẳng bỏ qua một cách khinh xuất. Giả tỷ là người khác đang tuổi thiếu niên huyết khí mà nghe một tên đồng tử lên giọng phách lối rất nổi nóng rồi.

Đồng tử kia ngẫm nghĩ rồi vẫy tay nói:

- Ngươi cũng là người luyện võ, ta chỉ coi nước da hồng nhuận ở toàn thân ngươi là biết nội công đã đến một trình độ nào. Vậy lão nhân gia chỉ điểm thêm cho ngươi một chút.

Gã dứt lời liền trên lưng trâu tụt xuống, đạp dưới mặt đất mấy chục bước rồi lại nhảy tót lên lưng trâu đi ngay.

Du Hữu Lượng kinh hãi đến ngẩn người ra. Chàng chờ đối phương cỡi trâu đi mất hút rồi mới quay đầu nhìn lại thì thấy chỗ y vừa giậm chân đi để lại những vết rối loạn. Thân hình người đó xoay chuyển nhanh như gió. Mục lực linh mẫn như chàng mà cũng không nhìn rõ.

Du Hữu Lượng cúi xuống nhìn kỹ thì chỗ này đá núi rất rắn mà mười mấy vết chân sâu xuống đến hơn tấc. Chàng nhớ kỹ lấy bộ vị các vết chân vì trong lúc nhất thời chàng chưa mò ra được. Chàng tự hỏi:

- Người này là ai? Người này là ai?

https://thuviensach.vn

Chàng nghĩ mãi nhưng sư phụ chàng chưa từng nhắc tới nhân vật nào thế này.

Cứ coi lối phô trương thân thủ rồi thì đừng nói đến chàng không nhìn ra, mà cả đến con người độc bá võ lâm là Tang Càng Sư Vương e rằng bản lãnh vẫn còn kém y.

Du Hữu Lượng ngoài hai chục tuổi học được võ công thượng thừa. Lần trước chàng đối chưởng với Hồng Bào lão tổ đã tự tin công lực mình tăng lên rất nhiều, có thể đứng vào bậc cao thủ hạng nhất, nhưng đêm nay chàng gặp liền hai quái nhân, công lực họ đều cao thâm hơn chàng. Chàng không khỏi sinh lòng chán nản, tự nhủ:

- Ta khổ công rèn luyện mà làm gì? Rèn luyện được bằng thân thủ hai người này cũng là khó lắm rồi. Ta chỉ mong trả được mối đại cừu rồi cùng Huyền Hồ Quận Chúa tìm một nơi thủy tú sơn kỳ ẩn dật cho mãn đời.

Du Hữu Lượng nghĩ tới Huyền Hồ Quần Chúa, bất giác lại liên tưởng đến con người khả ái bé nhỏ là Thiệu cô nương ở phái Hoa Sơn. Chàng động tâm nghĩ thâm:

- Tang Càng Sư Vương đến rồi. Ta muốn cứu Thiệu cô nương thật không phải chuyện dễ dàng. Không hiểu bây giờ Vân Long Ông ở đâu? Thiệu cô nương đã được Sư Vương bảo vệ thì chẳng còn ai dám động đến cô ta nữa. lão chưa nghĩ tới Sư Vương đã vâng lệnh người ta đưa Thiệu cô nương đến tận Kiến Châu.

Chàng nghĩ đến đây, tâm tình dần dần thanh tịnh trở lại. Chàng trầm ngâm một lúc lâu, rồi sau cùng chàng tự quyết:

- Bây giờ ta lại đi theo giải cứu Thiệu cô nương. Nếu sư vương ngủ trọ trong thị trấn thì ta lại đi tìm đến Huyền Hồ Quận Chúa, không chừng sẽ có hy vọng.

Quyết định chủ ý rồi, Du Hữu Lượng ngó chiều trời đã gần hết canh tư. Chàng khẽ đề khí toan vọt đi, bỗng thấy người vỗ vào sau lưng cất tiếng hỏi và đúng là thanh âm của Tang Càng Sư Vương:

- Nầy chú nhỏ! Người thổi sáo đi về phương nào?

Du Hữu Lượng không muốn chần chờ nên trỏ tay về phía Tây đáp:

- Người đó cưỡi trâu xanh lên núi Tây Côn Luân rồi.

https://thuviensach.vn

Tang Càng Sư Vương gật đầu nói:

- Vậy mình có đuổi cũng không kịp nữa.

Lão ngửng đầu trông chiều trời rồi lại cúi xuống, chợt ngó thấy những vết chân dưới đất. Lão hơi biến đổi sắc mặt, trầm ngâm một lát, không nói gì nữa tự mình đi về phía thôn xóm.

Về lai lịch của Thanh Ngưu Đồng Tử ngoại trừ Tang Càng Sư Vương chỉ có Phù Vân đại sư hay biết nhưng Phù Vân đại sư qua đời rồi thì chỉ còn một mình lão là hiểu rõ.

Tang Càng Sư Vương định đi gặp Đồng Tử, nhưng trong mình còn mang nhiệm vụ nên chưa đi được. Sau Thanh Ngưu Đồng Tử đi rồi, chợt nhớ tới người này mà nhúng tay vào công việc của mình, lại nhanh chân đến trước thật muôn phần khó khăn. Lão hối hả chạy đến hỏi Du Hữu Lượng, thấy chàng đáp Đồng Tử đi về phía Tây, liền thi triển thuật "Thiên kỵ địa thính" và phát giác ra tiếng chân Thanh Ngưu đang chạy về phía Tây, lão mới yên tâm trở về thôn xóm.

Du Hữu Lượng không chần chờ nữa, thi triển môn khinh công thượng thừa chạy như bay trong vùng hoang dã.

Lúc này đêm khuya trời tỉnh, Du Hữu Lượng nghe bên tai tiếng gió vù vù.

Chàng chạy chừng nửa giờ vẫn chưa sáng nghĩ thầm trong bụng:

- Tang Càng Sư Vương tiến đến sau lưng mà ta không phát giác. Nếu lão ám toán thì mình còn chống chọi thế nào được?

Chàng nghĩ tới đây bất giác lại sinh lòng chán nản, nhưng nghĩ tới Sư Vương, chàng có ấn tượng không tệ hại mấy chàng hiểu tại sao ngày trước lại xẩy chuyện sư phụ liên thủ cùng mấy người vây đánh lão?

Chàng đã gần tới chỗ hang núi mà Huyền Hồ Quận Chúa ở đó. Chàng chạy suốt đêm lại chiến đấu liều mạng với Du Nhất Kỳ nên lúc này cảm thấy mỏi mệt, liền nhẹ nhàng vọt qua cửa lớn không muốn hô hoán Huyền Hồ Quận Chúa.

Chàng ngửng đầu lên nhìn thì trong phòng Quận Chúa vẫn còn đèn lửa sáng trưng Lương Luân đang đứng ở trước cửa dường như có việc chi bẩm báo.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng không bỏ lỡ cơ hội, chàng vội lạng người chuồn vào đại sảnh.

Trong đại sảnh tối đen như mực không một bóng người. Chàng cất tiếng khẽ gọi:

- Thiệu cô nương! Thiệu cô nương! Tại hạ ở đây! Tại hạ ở đây!

Chàng đảo mắt nhìn quanh thì thấy một người ngồi trong góc nhà. Hiển nhiên là Thiệu cô nương ở phái Hoa Sơn.

Du Hữu Lượng lại hỏi:

- Thiệu cô nương! Cô nương bị điểm á huyệt rồi phải không?

Thiệu nữ hiệp thở hồng hộc đáp:

- Ngươi mới là thằng câm. Bước ngay đi đừng hỏi gì đến ta nữa.

Du Hữu Lượng nói:

- Thiêu cô nương! Tại hạ đến cứu cô đây.

Thiệu Quyên hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Ngươi còn nhớ đến ta ư? Sao ngươi... ngươi không đi mà quấn quýt con yêu nữ kia. Lúc này thời cơ rất tốt mà ngươi cố phụ thị há chẳng đáng tiếc ư?

Du Hữu Lượng sửng sốt. Chàng là người rất linh mẫn liền hiểu tâm sự của cô ngay, cất giọng thành khẩn nói:

- Thiệu cô nương! Thời cơ rất cấp bách. Bây giờ cô nương không rốn đi thì chẳng còn cơ hội nào nữa.

Thiệu Quyên tức mình đáp:

- Ta sống hay ta chết thì ngươi lấy tư cách gì mà can thiệp? Đồ mặt dày!

Ngươi dám sóng vai với con yêu nữ mà đi, lễ thành thân cũng chưa cử hành đã nằm lỳ ở đây. Thật là quân vô liêm sỉ không bằng giống chó lợn.

Du Hữu Lượng vội nói:

- Cái đó để sau này sẽ bàn. Tại hạ giải huyệt rồi đưa cô trốn đi, không thì mất mạng.

Thiệu Quyên thét lên:

- Té ra Du đại công tử đã bị yêu nữ phế bỏ rồi. Ha ha! Thật là thú quá! Ngươi muốn đi đâu thì đi. Ta có chết cũng đành chịu chứ không mượn ngươi giải cứu.

https://thuviensach.vn

Cô nói mấy câu sau cùng, vành mắt đỏ hoe, dòng châu lã chã khôn cầm.

Du Hữu Lượng biết khuyên giải cô không được liền đưa tay ra ôm lấy. Đột nhiên ngón tay đau nhói lên, chàng vội rụt tay về thì thấy ngón tay trỏ bị cắn chảy máu.

Thiệu Quyên vừa khóc vừa nói:

- Ngươi mà đụng vào tà áo ta thì ta chết ngay trước mặt tiểu tặc vong ân bội nghĩa.

Du Hữu Lượng thừ người ra không biết làm thế nào. Bỗng thấy đèn lửa trong phòng Huyền Hồ Quận Chúa đều đã tắt hết, tai lại vẳng nghe tiếng hai người vọt đi như bay. Chàng biết đã đến lúc khẩn cấp tối hậu. Cưỡng không được lại cất giọng ôn nhu năn nỉ:

- Thiệu cô nương! ... Cô... thật không hiểu cho lòng tại hạ.

Thiệu Quyên nghẹn ngào đáp:

- Lòng dạ ngươi làm sao, ngươi tự hiểu lấy.

Du Hữu Lượng nói:

- Tại vì cứu cô mà phải lẩn quẩn với con yêu nữ. Cô tưởng tại hạ sung sướng lắm hay sao? Hỡi ơi! Cô không chịu tin theo tại hạ... Thôi đành! Tại hạ cũng chẳng trốn chạy nữa, ở lại đây với cô để cho người ta đến bắt mà chém mà mổ.

Thiệu Quyên nghe nói dương mắt lên hỏi:

- Ủa! Ngươi bảo sao?

Du Hữu Lượng cất giọng bi ai đáp:

- Cô có biết đâu con tiểu yêu nữ kia lòng dạ như rắn rết? Tại hạ vĩnh viễn không muốn thấy mặt thị, nhưng vì cô nương... Vì cô nương mà phải khuất thân...

không thì thị là người Mãn Thanh. Hỡi ơi...

Thiệu Quyên là một cô bé chưa trải sự đời nghe chàng nói vậy mười phần đã tin chàng đến chín. Cô chớp mắt hỏi:

- Thế ra là tiểu muội đã ngờ oan cho công tử hay sao? Sao công tử lại câu kết với con yêu nữ?

Du Hữu Lượng nhăn mặt đáp:

https://thuviensach.vn

- Câu chuyện này dài lắm. Chúng ta bị giải đi Kiến Châu. Dọc đường tại hạ sẽ nói cho cô nghe.

Thiệu Quyên mím môi giục:

- Công tử giải khai huyệt đạo cho tiểu muội rồi chúng ta chạy trốn.

Du Hữu Lượng cả mừng liền tiến lại vỗ vào huyệt đạo sau lưng cô, nhưng cô vẫn không nhúc nhích được. Chàng cúi xuống nói khẽ:

- Thủ pháp điểm huyệt này rất quái dị. Trong lúc hoang mang tại hạ không tham ngộ được. Thiệu cô nương! Tại hạ hãy bồng cô trốn khỏi nơi đây rồi thủng thẳng nghĩ cách giải khai huyệt đạo.

Thiệu Quyên đỏ mặt lên rồi khẽ gật đầu.

Du Hữu Lượng ôm cô lên lạng mình vọt đi.

Thiệu Quyên khẽ hỏi:

- Con yêu nữ đó là Thanh cẩu thật ư?

Du Hữu Lượng sợ sinh chuyện lôi thôi, liền gật đầu đáp:

- Đúng thị là người dòng quý tộc nhà Thanh, kẻ thù sinh tử của người Hán chúng ta.

Thiệu Quyên ra chiều hối hận, miệng lắp bắp:

- Du... Du đại ca. Tiểu muội đã trách lầm ca ca rồi.

Du Hữu Lượng vỗ vai cô đáp:

- Cô ta một vị tiểu cô nương làm cho người ta được vui dạ khi nào đại ca ca còn phiền trách cô.

Du Hữu Lượng ra khỏi nhà đại sảnh chạy vào hậu viên rồi vọt ra ngoài.

Chàng liền đề tụ chân khí chạy như người điên về phía Tây Côn Luân.

Chàng chạy đã lâu, trong viện mới có một vị cô nương đi ra. Cô này trông chừng đêm đã hầu tàn, sao lặn gần hết. Bầu trời quang đãng nhưng lòng cô xiết nỗi thê lương, so với ngọn gió ban mai tưởng còn lạnh lẽo hơn mấy phần.

Đột nhiên cô lẩm bẩm:

"Nếu không có thần sai quỷ khiến, Lương Luân phát giác ra tiếng bước chân rồi chạy đi rượt theo thì ta cũng chẳng đến đây làm chi. Nếu ta không đến đây thì sao phanh phui ra được y đã lừa dối. Trời ơi! Chẳng lẽ trời cố

https://thuviensach.vn

tình hạ độc thủ với người con gái yếu ớt này? Phải chăng kiếp trước ta đã làm nên nhiều tội nghiệt"?

Nàng càng nghĩ ruột càng đau như giao cắt. Nàng nghĩ tiếp:

- Giữa người Hán và người Mãn đã gây thành mối huyết hải thâm cừu. Y coi hết thảy người Mãn như quân chó má. Chẳng thà ta bị y lừa gạt cũng đành. Sao ông trời còn làm cho ta tan nát cả cõi lòng? Ông thật là bất công.

Ánh sáng bên trời đã hé lên. Vị cô nương này hờn thân tủi phận những muốn chết đi cho rồi, thì đột nhiên có tiếng bước chân vang lên. Cửu ca dẫn Lương Luân đến và một người che mặt đến. Nàng hít mạnh một hơi chân khí, tự nhủ?

- Việc đời mười có đến tám, chín là bất như ý. Kẻ thương tâm vẫn cứ phải sống hoài. Phải rồi! Ta hãy cứ sống đi, nhưng từ nay ta không tin ai nữa. Nhất là bọn đàn ông toàn hạng lừa gạt giả giối có đâu là mình khám phá ra được hay không mà thôi.

Trên đời đầy rẫy những việc thương tâm, nhưng con người sau khi gặp cảnh thương tâm phải tự an bày mình thế nào? Thế giới bao là nhất thiết là những chuyện bi hoan ly hợp.

Huyền Hồ Quận Chúa là cành vàng lá ngọc giòng Mãn tộc. Nàng có thể đại lượng tha thứ cho con người phụ bạc Du Hữu Lượng nhưng bảo nàng lại được tin tưởng người khác thì đó là một việc không thể có được.

Mặt trời đã xế về Tây. Đường đi mỗi lúc một hoang vu. Sau Du Hữu Lượng giải khai huyệt đạo được cho Thiệu Quyên. Hai người đi nhanh suốt một ngày mà chưa gặp một ai.

Đến chiều tối chàng cảm thấy hơi nhức đầu, nhưng Thiệu Quyên cô nương vẫn lộ vẻ quật cường. Cô đi cả sắc mặt lợt lạt mà tuyệt nhiên không thốt ra một lời oán than.

Du Hữu Lượng đi tới chỗ khe suối liền quay đầu lại nhìn Thiệu Quyên nói:

- Chúng ta hãy nghỉ một đêm, sáng mai sẽ lên đường. Mình mà tiến vào khu vực núi non thì địch nhân khó lòng kiếm thấy.

Thiệu Quyên lắc đầu đáp:

https://thuviensach.vn

- Vấn đề nan giải là chúng ta suốt ngày không ăn uống gì. Nếu bụng đói mà gặp địch nhân hay một con dã thú tầm thường cũng không đánh đuổi được.

Chàng vừa nói vừa chú ý nhìn đống cỏ rậm gần đó đang lay động. Chàng vọt mình tới. Hai ngón tay búng ra đánh vèo một cái. Một mẩu cành khô vọt đi như tên bắn.

Bỗng nghe tiếng kêu bi ai rú lên, một con thỏ lớn chừng bảy tám cân ngã lăn ra.

Du Hữu Lượng cả mừng chạy lại, xách con thỏ lên cười ha hả nói:

- Vận khí hãy còn, con thỏ này ăn no được một bữa.

Chàng xách con thỏ, mổ bụng vặt lông thật sạch rồi xiên vào một cành cây, đốt lửa lên nướng.

Thiệu Quyên ngày thường ăn sung mặc sướng, không biết làm gì, chỉ dương mắt lên nhìn Du Hữu Lượng, ngấm ngầm tự nguyện với mình:

- Nhất định ta phải học nghề nấu nướng cho cao minh. Nếu không thế thì ngày sau chẳng giúp gì được đại ca ca. Y còn nhờ mình được việc gì?

Cô nghĩ tới đây rất lấy làm tự thẹn, ngấm ngầm chặc lưỡi...

Dưới ánh hỏa quang, Du Hữu Lượng thấy cô bé lúc ra chiều e thẹn, lúc lộ vẻ mừng vui, mà không biết trong lòng cô đang nghĩ gì?

Chẳng bao lâu thịt thỏ chín dần, mùi thơm bốc lên ngào ngạt.

Du Hữu Lượng xé một miếng bỏ vào miệng nhai rồi nói:

- Hãy còn thiếu một thành hỏa hầu.

Thiệu cô nương cũng buột miệng đáp:

- Tiểu muội thấy chín vàng rồi, nướng nữa e rằng cháy đắng.

Du Hữu Lượng mỉm cười đưa con thỏ nướng sang một bên miệng nói:

- Cô nương nói phải lắm. Tại hạ chảy nước miếng nhiều quá rồi mà ruột gan đang chực phản động. Ha ha!

Chàng chặt con thỏ nướng ra từng khúc, rồi đưa cho Thiệu Quyên một phần.

Hai người bụng đã đói, ngấu nghiến ăn lẹ như lang như hổ.

Thiệu Quyên ăn thịt thỏ thấy có chỗ chưa chín. Cô ngó Du Hữu Lượng ra chiều khâm phục, khẽ nói:

https://thuviensach.vn

- Cái này là tại tiểu muội dở quá. Nếu để đại ca cố nướng thêm lát nữa thì ngon hơn.

Du Hữu Lượng cười đáp:

- Sự thực không thể trách cô được, vì cái bụng của tại hạ làm dữ quá. Mình có muốn hoãn lại một chút nó cũng không cho.

Thiệu Quyên thấy chàng có ý bênh mình, trong long tràn ngập sung sướng mà lại có chút e thẹn. Bao nhiêu chỗ hiểu lầm đều tiêu tan hết.

Hai người ăn hết con thỏ nướng, Du Hữu Lượng Toan đưa tay áo lên lau mép thì đột nhiên ngó thấy tấm áo mới hãy còn lấp loáng, không tiện dùng nó để chùi miệng. Chàng đang ngần ngừ Thiệu Quyên cầm khăn tay đưa cho. Chàng đón lấy lau miệng, mũi ngửi thấy mùi thanh hương thoang thoảng, lòng chàng lại nhớ tới Huyền Hồ Quận Chúa. Nhưng thấy Thiệu Quyên cặp mắt chứa chan tình cảm đang nhìn chàng tựa như cười mà không phải cười. Chàng giật mình, đầu óc không khỏi bâng khuâng.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Trong Rừng Sâu Mất Tích Thiệu Quyên

Du Hữu Lượng vì muốn nói dối Thiệu cô nương nên đã thốt ra lời thóa mạ Huyền Hồ Quận Chúa. Chàng rất hối hận về vụ nói xấu người vắng mặt. Chàng không hiểu sau khi quận chúa thấy Thiệu cô nương mất tích thì sẽ nghĩ sao? Chàng cũng không đoán được Tang Càn Sư Vương sẽ náo động võ lâm đến long trời lở đất, rồi thì cục diện sẽ như thế nào? Trong lúc nhất thời chàng trầm ngâm không nói gì, tay cầm khăn của Thiệu cô nương bất giác run.

Thiệu Quyên lại cho là chàng thích tấm khăn của cô không nỡ dời tay, bất giác lòng e thẹn, không dám nhìn thẳng vào mặt chàng.

Hai người im lặng hồi lâu rồi Du Hữu Lượng đứng lên đi vào trong rừng, rút trường kiếm chặt mấy cành cây còn cả lá, kết thành một cái giường, đưa đến trước mặt Thiệu Quyên, nói:

- Cô nương trước nay chưa nếm qua mùi gian khổ, nhưng hiện giờ ở chốn hoang sơ đành phải chịu đựng một chút. Hảo cô nương, cô hãy chịu khó nằm vào cái giường lá này mà ngủ cho tinh thần khỏe lại rồi sáng mai lại lên đường.

Thiệu Quyên đảo mắt nhìn chàng:

- Còn đại ca ca thì sao?

Du Hữu Lượng cười khanh khách nói:

- Trời làm màn hề, đất làm giường, bốn biển bao la đều là nhà mình.

Chàng lưu lạc bên trời mấy năm, từng trải qua nếp sống như đêm nay đã nhiều nhưng hiện giờ mới thốt ra những lời cảm khái mà chính chàng cũng không hiểu tại sao.

https://thuviensach.vn

Thiệu Quyên ngắm nghía thấy chàng thiếu niên có đủ tư cách làm nên mọi việc, nhưng suốt đời lưu lạc chắc chưa từng nếm mùi khoái lạc của gia đình ngày nào. Cô nảy lòng thương cảm cơ hồ sa lệ.

Thiệu Quyên nói:

- Hảo ca ca, ca ca đừng bận tâm tiểu muội nữa,. cứ thế này thì tiểu muội không chịu nổi.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Các vị sư huynh của cô đều bình yên chứ?

Thiệu Quyên đáp:

- Tiểu muội bực mình với đại sư ca dời khỏi núi Hoa Sơn, không ngờ lại gặp phải con yêu nữ kia. Đại ca ca ơi! Ca ca có biết tại sao thị định bắt tiểu muội đưa đi Kiến Châu? tiểu muội có đắc tội gì với chúng đâu?

Du Hữu Lượng đảo mắt nhìn quanh hỏi lại:

- Chẳng lẽ chính cô nương cũng không hiểu tại sao ư? Nếu vậy thì thật là kỳ lạ.

Thiệu Quyên toan đáp thì đột nhiên thấy cành cây ở phía sau rung động. Cô xoay tay liệng kim châm ra. Bộp bộp hai tiếng, hai vật rơi xuống đất.

Du Hữu Lượng tiến lại lượm lên thì ra là hai con cú mèo. Mắt con nào cũng bị cắm năm mũi kim châm. Công phu phong ám khí của Thiệu Quyên đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa. Cô xoay tay liệng về phía sau mà vẫn trúng, tựa hồ tay cô có mắt.

Du Hữu Lượng chĩa ngón tay cái lên tán dương:

- Tuyệt diêu, thủ pháp của cô thật là tuyệt diệu.

Thiệu Quyên mỉm cười:

- Tiểu muội luyện trò chơi này từ nhỏ nên mục lực cũng tăng tiến. Đại ca ơi, tiểu muội có kỹ thuật nhỏ mọn nữa là trong đêm tối cũng nhìn nhận được người hay loài vật không sai chút nào.

Du Hữu Lượng toan nói đùa:

- Trách nào cô nương chẳng lợi hại hơn cả cú mèo.

Nhưng lòng buồn rười rượi, chàng lẳng lặng không lên tiếng.

Lúc này lửa đang cháy lớn. Hai người ngồi bên đống lửa giữa nơi hoang dã yên lặng, chỉ có tiếng gió lay động đầy cành cùng với tiếng củi khô cháy

https://thuviensach.vn

nổ lách tách.

Sau một lúc lâu, Du Hữu Lượng muốn giục Thiệu Quyên đi thì đột nhiên có tiếng bước chân đằng xa vọng lại. Chàng giật mình kinh hãi vội vàng dập tắt đống lửa, ngưng thần chờ đợi.

Thiệu Quyên ghé vào tai chàng hỏi:

- Có phải có địch nhân đến không?

Du Hữu Lượng trầm ngâm không đáp. Chàng quay đầu lại, cảm thấy má mình phát ngứa thì ra đụng phải mái tóc của Thiệu Quyên.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần và có tiếng người vọng lại.

Du Hữu Lượng trịnh trọng nói:

- Thiệu cô nương, địch nhân sắp đến đó, cô mau tìm nơi ẩn lánh, địa hình ở đây rất phức tạp, họ khó mà tìm được.

Thiệu Quyên dương mắt lên nhìn:

- Đại ca ca, còn đại ca ca thì sao?

Du Hữu Lượng đáp:

- Nếu tại hạ không địch nổi bọn chúng thì sẽ chạy trốn, cô nương hãy mau trốn đi.

Thiệu Quyên lắc đầu:

- Nếu huynh không ẩn lánh thì muội cũng không ẩn lánh. Tuy tiểu muội kém cỏi nhưng bản lĩnh phóng ám khí cũng khả dĩ giúp được đại ca đôi chút.

Du Hữu Lượng đã biết tính cô này quật cường, muốn khuyên cô dời xa cũng chẳng được. Chàng đang bồn chồn trong dạ thì đột nhiên nghe tiếng quát lanh lảnh:

- Lên rừng săn mãnh hổ, xuống biển bắt giao long, tứ hải giai huynh đệ, đời người được là bao? Ô hay, sao ánh lửa lại không thấy đâu nữa, chẳng lẽ là ma trơi?

Du Hữu Lượng vừa nghe thanh âm gã mừng thầm nghĩ bụng:

- Té ra là cô bé khác đời như Hỗn Thế ma vương. Đêm dài dằng dặc mà có người đến thì càng bớt nỗi hiu quạnh.

Thiệu Quyên nói:

- Người đến đây là một thằng nhỏ.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng chỉ cười không nói gì. Thiệu Quyên thấy chàng vẻ mặt hòa hoãn, biết là không phải địch nhân nên cô cũng vững dạ.

Thanh âm lanh lảnh kia lại cất lên:

- Chẳng lẽ trên thế gian lại có ma quỷ thật? Tiểu gia không tin trên thế gian này có tà ma. Này này! Người anh em ở phía trước là người hay là ma. Nếu là người thì dù theo đường lối khác tiểu gia cũng muốn kết làm bằng hữu.

Du Hữu Lượng nghe nói không khỏi cười thầm. Chàng biết người này đi như nước chảy mây trôi tuyệt không dừng bước. Nếu trên thế giới có người không sợ quỷ thì cô này phải vào hạng nhất.

Du Hữu Lượng muốn chờ cô lại gần rồi mới phát ra âm thanh quái gở để hăm dọa con người chẳng biết trời cao đất dày là gì. Nhưng chàng chợt nhớ lới mẫu thân đã nói:

"Người hăm người có khi làm người ta chết giấc".

Chàng còn nhớ lại mỗi khi không chịu nghe lời mẫu thân nằm lên giường ngủ, bà đem chuyện ma quỷ ra dọa chàng làm chàng phải nơm nớp chui vào trong chăn, không dám thò đầu ra ngoài nữa. Lòng chàng cảm thấy êm dịu, âm dung của mẫu thân phảng phất hiện ra trước mặt.

Bây giờ tuy chàng đã lớn, nhưng những lời nói của mẫu thân từ hồi còn nhỏ chàng nhớ như in vào óc. Trong lúc nhất thời chàng sợ làm cho cô kia chết giấc thật, liền phế bỏ ý niệm đó.

Du Hữu Lượng đột nhiên xuất hiện cất tiếng hô:

- Sính Đình Tiên Tử! tiên tử thử coi xem ai đây. Chẳng ai muốn làm bạn với tiên tử đâu. Người ta ở đây hoan nghênh cô thì cô mồm năm miệng mười thóa mạ người ta ta là ma là quỷ.

Người mới đến chinh là Sính Đình Tiên Tử mà Du Hữu Lượng đã gặp mấy lần. Cô đến nơi hoang dã này đột nhiên gặp người bạn vui vẻ, trong lòng cao hứng cười đáp:

- May mà bằng hữu trí cơ mau lẹ, không thì tiểu gia nổi nóng nguyền rủa đến trời long đất lở, bằng hữu sẽ phải chết tươi.

Tuy miệng cô nói vậy nhưng nét vui mừng vẫn lộ ra ngoài mặt.

Du Hữu Lượng khanh khách cười hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tại hạ còn muốn ẩn nấp một lúc nữa để nghe cô nương đọc thêm lời thô ngôn uế ngữ. bây giờ cô thử thốt ra được không?

Sính Đình Tiên Tử đáp:

- Sao lại không thóa mạ được? Con mẹ nó! ... Ô hay cô này là ai? Phải chăng là tức phụ của bằng hữu?

Du Hữu Lượng mỉm cười lắc đầu.

Sính Đình Tiên Tử tấm tắc khen ngợi:

- Coi bộ bằng hữu hay thiệt. Chà chà! Không ngờ một kẻ lãng tử giang hồ như bằng hữu mà dẫn dụ được bọn tiểu cô nương nguyệt thẹn hoa nhường. Thật là, thật là gì nhỉ? À phải rồi, thật là hồng ngâm cho chuột vọc, mình ngọc đế ngâu vậy.

Du Hữu Lượng phải lên tiếng ngăn cản:

- Thôi cô ăn nói lịch sự một chút đi.

Sính Đình Tiên Tử bật cười không nói nữa.

Thiệu Quyên vừa hổ thẹn vừa nóng nẩy nhưng trong lòng lại rất khoan khoái.

Cô ngửng đầu lên nhìn người mới đến thì thấy y là một thiếu niên anh tuấn mặt đẹp như ngọc, môi hồng răng trắng, so với con gái còn có phần hơn, bất giác lòng sinh ra mối hảo cảm.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Cô... cũng đến Tây Côn Luân ư?

Sính Đình Tiên Tử gật đầu đáp:

- Ông bạn quả thật là thần thông quảng đại, sao đã biết ở Tây Côn Luân có chuyện?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ chịu ơn sâu của Phù Vân Đại Sư mà nay Côn Luân có nạn nào dám đứng ngoài cuộc chẳng hỏi gì đến.

Sính Đình Tiên Tử nói:

- Ủa té ra là thế.

Thiệu Quyên thấy hai người trò chuyện tự nhiên chỉ cho là chỗ bạn thân. Sính Đình Tiên Tử cải dạng nam trang đã lâu, tính cô lại hào phóng tự nhiên, cử động lại chẳng có gì khác nam nhân nên nàng nghe Du Hữu

https://thuviensach.vn

Lượng kêu y bằng Sính Đình Tiên Tử lại cho là vì y xinh đẹp nên chàng nói đùa.

Sính Đình Tiên Tử đảo mắt nhìn quanh một bất giác nổi lên tràng cười khanh khách:

- Ô kìa, giường mới đã chuẩn bị rồi lại bị khách đến bất thình lình, đáng lý tại hạ tránh đi là phải.

Du Hữu Lượng bèn đưa mắt cho Sính Đình Tiên Tử. Cô thấy Thiệu Quyên mặt đỏ như ráng chiều, sinh lòng bất nhẫn, không tiện giỡn cợt nữa.

Du Hữu Lượng nói:

- Dạo này vận đỏ lắm phải không?

Sính Đình Tiên Tử đáp:

- Khá lắm, ông bạn cứ coi bộ tịch của tại hạ là đủ biết.

Du Hữu Lượng ngắm nghía kĩ lại thấy cô mặc toàn đồ mới, vải lụa tốt, cô lại khéo tay nên may mặc rất vừa vặn. Du Hữu Lượng nói:

- Tại hạ đã từng gặp một người thua bạc đến cơm ăn cũng không có suốt đêm phải may quần áo lấy tiền để trả nợ.

Chàng buột miệng nói vậy vì biết Sính Đình Tiên Tử làm nghề may vá độ nhật, trúng vào tâm sự của cô. Cô thẹn quá hóa giận liếc mắt nhìn Thiệu Quyên rồi ngó Du Hữu Lượng đáp:

- Thắng bại là chuyện thường của nhà binh, ông bạn thì hiểu cái cóc gì, có giỏi thì thử đánh bạc với ta một cuộc.

Du Hữu Lượng rất thích tính tình ngây thơ của Sính Đình Tiên Tử. Chàng vỗ tay hỏi:

- Được rồi, chúng ta đánh bạc một phen, tại hạ có mấy đĩnh vàng đây, liệu đủ chơi chưa?

Sính Đình Tiên Tử thấy chàng lấy ra năm đĩnh vàng khá lớn thì giật mình kinh hãi. Cô quen nếp thanh bần, tuy cô sống ung dung chẳng lo lắng gì nhưng, bình thường sinh hoạt rất tiết kiệm. Cô thấy Du Hữu Lượng nhiều vàng không biết lấy ở đâu ra, trong lòng không khỏi hồi hộp vì trong mình cô có tất cả không đầy một phần mười đĩnh vàng, Nhưng cô cũng không chịu kém liền thò tay vào bọc móc ra bộ xúc sắc nhìn Du Hữu Lượng nói:

https://thuviensach.vn

- Tiểu đệ nhường cho huynh đài làm cái trước, coi bộ huynh đài muốn đánh lắm.

Thực ra cô sợ Du Hữu Lượng đặt nhiều thì thua một phát cũng không đủ trả là một điều mất thể diện.

Du Hữu Lượng cầm một bộ xúc sắc vừa cười vừa gieo xuống thành nước "Yêu nhị tam". Sính Đình Tiên Tử được ăn một bàn, cô phấn khởi đặt nhiều tiền hơn. Cô đánh bạc rất hăng.

Du Hữu Lượng xui quá gieo tám tiếng liền đều kém nước phải giam hết một đĩnh vàng.

Sính Đình Tiên Tử hớn hở tươi cười nói:

- Thế là huynh đài hãy còn may đấy. Nếu đánh nhiều người phải giam cả làng thì nãy giờ e rằng mười đĩnh vàng cũng chưa đủ.

Du Hữu Lượng vẫn tươi cười nhưng không nói gì.

Thiệu Quyên không nhịn được lên tiếng:

- Đại ca ca tiểu muội gieo giúp đại ca ca mấy phát.

Sính Đình Tiên Tử tuy không muốn đổi người lúc nhà cái đang xui, nhưng cô được nhiều rồi, trong lòng không nỡ, đặt ít đi.

Ngờ đâu Thiệu Quyên rất mát tay, ăn luôn được mấy bàn. Sính Đình Tiên Tử dần dần không trầm tĩnh được nữa. Cô đặt nhiều tiền hơn và dần dần thua năm sáu bàn, tiền bạc của cô hết sạch ngoại trừ đĩnh bạc vừa thu được của đối phương.

Du Hữu Lượng liền đưa mắt ra hiệu cho Thiệu Quyên. Thiệu Quyên liền cáo từ muốn nghỉ. Sính Đình Tiên Tử tính ra hãy còn được khá nhiều, vả nhà cái đến vận hên, cô cũng muốn dừng lại không đánh nữa.

Sính Đình Tiên Tử cầm đỉnh vàng đặt xuống rồi cười khanh khách nói:

- Giang hồ không phụ người mới nhập cuộc, câu này thật đúng quá. Ha ha, vị tẩu... cô nương này lần sau thì không được may mắn thế nữa đâu.

Thiệu Quyên mỉm cười. Sính Đình Tiên Tử lại nói tiếp:

- Tại hạ muốn vào trong rừng ngủ một giấc, sáng mai sẽ gặp lại.

Du Hữu Lượng cười nói:

- Ha ha cô này muốn bám sát tại hạ rồi, chẳng sớm thì muộn, cả năm đĩnh vàng của tại hạ sẽ lọt vào tay của cô nương.

https://thuviensach.vn

Hai người cười xòa. Sính Đình Tiên Tử cất bước đi vào trong rừng. Du Hữu Lượng lẩm bẩm:

- Ta cố ý để cho cô được nhưng cô cao hứng quá mà không phát giác.

Trăng lên đến giữa trời, Du Hữu Lượng nhìn bóng sau lưng Sính Đình Tiên Tử cho đến khi mất hút. Chàng ngó sương mù mờ mịt trong lòng cảm thấy lạnh lùng.

Tiện tay chàng bẻ một cây cỏ gạt cho sương rơi xuống. Bỗng nghe một thanh âm trong trẻo:

- Đại ca, đại ca làm gì mà đứng thừ người ra vậy.

Du Hữu Lượng quay đầu thì thấy Thiệu Quyên đứng ở đằng sau. Chàng gượng cười vội lên tiếng lấp liếm:

- Không... không có chuyện chi cả. Tại hạ đang nghĩ vì lẽ gì mà bọn Nữ Chân huy động nhân mã bắt cô đưa đến Kiến Châu?

Thiệu Quyên nói:

- Tiểu muội cũng đã nghĩ nhiều rồi thì cảm thấy phảng phất vụ này dường như có liên quan tới đại ca.

Du Hữu Lượng buột miệng hỏi:

- Liên quan đến tại hạ? Hà hà, Thiệu cô nương, cô thật quá đa tâm.

Thiệu Quyên không nói gì nữa, Du Hữu Lượng trong dạ nôn nao ngoài mặt ráng bình tĩnh nói tiếp:

- Tại hạ đã kết giường rồi, cô nương lên nghỉ đi đừng nghĩ vẩn nghĩ vơ nữa.

Thiệu Quyên khẽ gật đầu cất bước đến bên giường toan nằm xuống bỗng nàng quay lại khẽ hỏi:

- Đại ca phiêu bạt bốn phương trời, dãi gió dầm sương, sao không nghỉ một chút? Ái giường này nhường đại ca thụ dụng.

Du Hữu Lượng cảm thấy trong lòng ấm áp, chàng toan lên tiếng bỗng trong rừng có tiếng bước chân vọng lại, chàng liền im bặt không nói gì nữa.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, hai người nhìn nhau tự hỏi:

- Chẳng lẽ lại là Sính Đình Tiên Tử, cô đã bảo vào rừng ngủ chắc không trở ra mới phải. Nhưng đêm khuya thế này, trừ cô ra, ai đến chỗ hoang dã này làm chi?

https://thuviensach.vn

Tiếng bước chân sột soạt vung lên như đập vào trái tim hai người. Thiệu Quyên biến đổi sắc mặt đứng sát bên Du Hữu Lượng khẽ nói:

- Lạ quá đại ca! tiểu muội đột nhiên thấy trong lòng hồi hộp. Tiếng bước chân này...

Hàm răng cô đột nhiên run lên cầm cập không nói hết lời được.

Du Hữu Lượng ngửi thấy mùi thơm từ người Thiệu Quyên tiết ra. Ánh trăng chiếu vào sắc mặt lợt lạt của cô càng lộ rõ vẻ băng thanh ngọc khiết. Lòng chàng bất giác bâng khuâng, quên cả mối nguy hiểm đang rình rập xung quanh.

Tiếng bước chân kia còn cách khoảng năm trượng thì đột nhiên dừng lại. Hai người lắng tai nghe thì dường như tiếng bước chân không tiến về phía trước nữa mà lại di chuyển ở ngòi ven rừng.

Du Hữu Lượng không nhịn được toan quát hỏi nhưng chàng bản tính thâm trầm. Chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi đứng yên.

Tiếng bước chân lúc dừng lúc chuyển ở ngoài năm trượng. Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, đột nhiên những tiếng sột soạt nổi lên chỉ cách chừng một trượng. Du Hữu Lượng không nghĩ ngợi gì nữa, xoay tay phóng chưởng đánh về mé tả, đồng thời quát:

- Dù là người huyền bí cũng nên cho thấy mặt. Bằng hữu, xuất hiện đi thôi.

Phát chưởng đánh vào trong bóng tối như đá chìm biển cả. Du Hữu Lượng kinh hãi, toát mồ hôi lạnh ngắt. Chàng lượng chưởng lực của mình khắp thiên hạ không mấy người đón tiếp được, vậy mà phát chưởng này như đánh vào chỗ không, bốn bề không có động tĩnh gì, hiển nhiên đã bị người hóa giải. Du Hữu Lượng biết là gặp phải đối thủ ghê gớm chưa từng thấy. Chàng hít mạnh một hời chân khí rồi dõng dạ hô:

- Ông bạn nào định hí lộng quỷ thần?

Câu nói vừa dứt đột nhiên một làn gió mạnh thổi vào mé hữu. Du Hữu Lượng phát giác ra một bóng hồng khẽ lướt qua. Thân pháp mau lẹ đến nỗi chàng chưa kịp nhìn rõ đã mất hút.

Chàng kinh hãi vô cùng, tiện tay lại phóng chưởng đánh ra. Phía trướng cành cây cũng không động đậy, khác nào đá chìm đáy bể.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng không kịp suy nghĩ gì nữa quay lại hỏi:

- Thiệu cô nương, cô có nhìn thấy...

Chàng chưa dứt lời đã im bặt, vì chàng định thần nhìn quanh chẳng có ai hết.

Cả bóng người nhỏ bé của Thiệu Quyên cũng biến mất.

Du Hữu Lượng ngơ ngác, cơ hồ không tin ở mắt mình. Bón người như quỷ mị chỉ thấp thoáng qua mặt chàng một cái rồi không thấy đâu nữa. Chàng cất tiếng gọi:

- Thiệu cô nương! Thiệu cô nương...

Không có tiếng đáp lại, bốn bề lặng ngắt như tờ. Chỉ có tiếng hô hoán của Du Hữu Lượng vang dội lại. Du Hữu Lượng chạy quanh mấy vòng, vẫn không thấy một bóng người nào, lòng chàng như lửa đốt.

Đột nhiên nhớ tới Sính Đình Tiên Tử, lòng chàng nảy dạ hoài nghi nghĩ bụng:

- Tiếng ta hô hoán như vậy, lại thêm tiếng bước chân người, Sính Đình Tiên Tử chẳng thể không có một chút động tĩnh, chẳng lẽ cô cũng mất tích rồi?

Nghĩ đến đây mồ hối chàng toát ra ướt đầm.

Đột nhiên cành cây chuyển động có thanh âm lanh lảnh cất lên:

- Theo ta đi! Theo ta đi!

Thanh âm này ở cách xa chừng hai trượng ở mé hữu, Du Hữu Lượng không rảnh để suy nghĩ, vọt mình về phía phát âm. Chàng vận mục nhìn quanh bốn phía vẫn không thấy bóng người.

Bây giờ chàng có thể xác định thanh âm này không phải từ miệng của Sính Đình Tiên Tử phát ra. Chàng cũng hiểu qua về võ công của cô thì chưa đến trình độ mà chàng không sao mò ra được. Có điều thanh âm tương tự như cô khiến người ta khó lòng mà phân biệt.

Chàng tiếp tục cất bước đi theo thanh âm kia. Chàng đi vòng vèo một lúc chợt thấy cảnh vật trước mắt biến đổi. Rừng cây không còn nữa, một hang núi hiện ra, hai bên đỉnh núi cao ngất trời. Trước mặt phía xa xa có bậc đá đi lên.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng động tâm dừng bước, giữa lúc ấy có một bóng trắng xẹt qua phía trước.

Chàng nhìn rõ rồi không khỏi bật cười. Chàng nhảy vù đi một cái lập tứ khoảng cách rút ngắn chỉ còn một trượng. Bóng trắng này nguyên là con Bạch anh vũ của Sính Đình Tiên Tử nuôi dưỡng.

Du Hữu Lượng dừng lại một lát, trong đầu chàng thoáng qua ý niệm, chàng sinh lòng ngờ vực tự nghĩ:

- Con Bạch anh vũ này ngày thường vẫn đi liền với Sính Đình Tiên Tử, nó mô phỏng âm thanh của cô giống hệt mà ta không nghĩ ra. Vừa rồi ta gặp cô mà không thấy con anh vũ đồng hành, sao bây giờ đột nhiên nó lại xuất hiện nơi đây.

Chàng suy nghĩ trăm đường nhất thời không tìm ra được đáp án. Chàng đảo mắt ngó quanh thấy con anh vũ đang bay vọt vào hang núi. Chàng ngần ngừ một lúc rồi theo bậc đá đi lên. Hết bậc đã thấy một hòn núi đứng sững, hòn núi này cao ít ra là hơn mười trượng. Con Bạch anh vũ đứng ở lưng chừng sườn núi lại cất tiếng hô:

- Tiến vào đi! Tiến vào đi!

Du Hữu Lượng ngơ ngác tự hỏi:

- Chỗ này không có huyệt động thì tiến vào đâu?

Chàng còn đang ngơ ngác thì thấy hòn núi như cây cột chống trời dưới chân có mở ra con đường đi lọt một người.

Con Bạch anh vũ đứng lưng chừng sườn núi lại hô:

- Tiến vào đi!

Du Hữu Lượng kinh nghi đảo mắt nhìn quanh thấy mé bên hòn núi mọc lên một cây nhỏ, chàng động tâm mà không hiểu tại sao, chỉ thấy cái cây này mọc một cách rất chướng mắt.

Tình thế không cho phép chàng do dự. Chàng liền vọt mình từ một cái động nhỏ lạng vào trong thạch động.

Phía trong hòn núi mọc đầy quái thạch coi như một gian thạch thất. Du Hữu Lượng vào trong rồi liền phát giác ra có điều gì nguy hiểm khôn lường. chàng hồi hộp trong lòng, vận chân khí toàn thân.

https://thuviensach.vn

Trong động tối tăm, Du Hữu Lượng sờ mò tiến về phía trước. Một tia sáng trong lọt qua tiểu động chiếu vào, lờ mờ nhìn thấy một pho tượng đá dựng giữa nhà.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Diễn Biến Ly Kỳ Trong Thạch Động

Đột nhiên Du Hữu Lượng nhận thấy pho tượng này có cặp mắt đen láy đang chú ý nhìn chàng. Chàng đưa tay ra sờ thì pho tượng này hiển nhiên là đá khắc không còn nghi ngờ gì nữa.

Đột nhiên chân chàng bước loạng choạng đá vào vật gì nghe đánh choang một tiếng. Chàng phản ứng cực kì thần tốc. Tiếng vang vừa bật lên chàng đã vọt lùi lại năm bước. Chàng liền móc trong bọc lấy mồi lửa ra quẹt lên soi thì thấy phía trước có một đĩnh vàng nằm đó, lấp loáng có ánh sáng.

Du Hữu Lượng nhận ngay ra đúng là đĩnh vàng chàng cố ý để cho Sính Đình Tiên Tử ăn lúc nãy. Sóng lòng dào dạt chàng nghĩ thầm:

- Sao đĩnh vàng Sính Đình Tiên Tử được của ta lại xuất hiện nơi đây?

Cô tuy là người hời hợt, nhưng đánh bạc được cả một đĩnh bạc chắc là lần đầu. Nếu không xảy ra biến cố nhất quyết cô chẳng đem vàng bỏ ở đây.

Chàng cúi xuống nhặt đĩnh vàng lên, đụng tay vào mặt đất thấy hãy còn hơi nóng nghĩ thầm:

- Xem ra Sính Đình Tiên Tử vào rừng, phát giác ra chỗ này yên tĩnh bèn nằm ngủ. Mặt đá hãy còn hơi nóng đủ tỏ biến cố mới xảy ra trong chốc lát, đại khái vào lúc Thiệu Quyên mất tích.

Chàng được hoàn cảnh tạo nên thành tính trầm ngâm từ nhỏ, vì thế mà gặp lúc đại biến, chàng vẫn bảo toàn được lý trí. Người khác mà gặp hoàn cảnh này tất phải hoang mang thất thố, không còn tỉnh táo để suy luận nữa.

Nhưng càng suy luận sâu xa, chàng càng cảm thấy cảnh ngộ trước mắt thật đáng sợ.

https://thuviensach.vn

Ánh trăng vẫn lạnh lẽ chiếu vào. Tượng đã in bóng chênh chếch trên vách động.

Du Hữu Lượng kinh hãi quay đầu nhìn lại thì thấy cái cây nhỏ cách thạch động chừng ba thước. Ánh trăng dần dần thiên về phía cây bị cây này che lấp đi.

Trong thạch động vẫn chẳng có động tĩnh gì. Du Hữu Lượng ngẫm nghĩ một lúc rồi buột miệng than thầm:

- Không đúng rồi! Không đúng rồi. Lúc nãy ta thấy cái cây này ở trước mắt nên nhìn tới mấy lần. Ta còn nhớ rõ nó mọc ở mé hữu vách núi vậy đã vào trong thạch động đứng bất cứ chỗ nào cũng không trông thấy nó được. Vậy mà bây giờ nó lại đứng chình ình trước thị tuyến của mình. Chẳng lẽ...

Chàng dụi mắt cơ hồ không tin vào thị giác của mình. Trong bóng lờ mờ cái cây nhỏ dường như mọc gần lại thêm một ít. Lập tức chàng hiểu ngay vụ này là như thế nào. Chàng vừa vận nội lực ra cánh tay thì một luồng gió thật mạnh đã xô tới phía sau.

May ở chỗ Du Hữu Lượng trí óc rất mau lẹ. Người chàng chênh chếch vọt đi như tên bắn ra xa năm bước. Chàng không ngờ luồng kình phong đột kích ở phía sau một cách đột ngột.

Du Hữu Lượng chưa kịp xoay mình đã cảm thấy một luồng chưởng lực vô cùng mãnh liệt đè ép xương sống, chàng xoay tay phóng liền ra một lúc bốn chưởng. Đến phát chưởng thứ năm mới đụng vào luồng chưởng phong của đối phương, nổ lên một tiếng rầm rùng rợn.

Du Hữu Lượng bị chấn động làm cho khí huyết nhộn nhạo, chàng kinh hãi la thầm:

- Ai đó? Người nào chưởng lực ghê gớm như vậy? Thật là trên đời có một không hai.

Trong bóng tối đối phương cũng phát ra tiếng thở trầm trọng. Du Hữu Lượng nhìn lại thì mục quang chàng chạm vào pho tượng đá. Pho tượng đứng yên không nhúc nhích. Chàng dõng dạc cất tiếng hỏi:

- Ông bạn ẩn mình sao đánh lén tại hạ?

Chàng chưa dứt lời đã phóng chưởng ra. Chỉ trong nháy mắt chàng liên tục phát mười ba chưởng tập kích về các phương vị trong động.

https://thuviensach.vn

Những tiếng ầm ầm vang lên. Bỗng một tiếng hắng dặn như tiếng sấm phát ra. Tiếp theo một thanh âm rõ ràng lọt vào tai Du Hữu Lượng:

- Chà chà! Người ta đồn bụng dạ ngươi thâm trầm quả nhiên không sai. Mười ba chưởng vừa rồi ngươi đánh ra đúng chỗ và đúng lúc, nhưng có điều đáng tiếc...

Du Hữu Lượng phóng chưởng không đem lại hiệu quả nào, trong lòng ngấm ngầm kinh hãi vội hỏi lại:

- Có điều chi đáng tiếc?

Người trong bóng tối cất giọng thâm trầm đáp:

- Ngươi còn chưa đoán ra ư? Đáng tiếc là ngươi gặp phải bọn ta...

Du Hữu Lượng nghe nói bọn ta không khỏi chấn động tâm thần, bất giác nhìn ra cửa động thì thấy dường như cái cây nhỏ gần thêm ít nữa, tiếp cận với cửa động.

chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi có ý lên giọng khinh miệt:

- Ha ha! Vẻn vẹn một lũ rụt đầu rụt cổ như loài rùa còn có chi đáng tiếc?

Người trong bóng tối dường như không ngờ Du Hữu Lượng lên giọng thóa mạ.

Hắn hắng dặn một tiếng rồi đáp:

- Đừng có ngông cuồng! Đừng có ngông cuồng! Ta cho ngươi hay là đêm nay ngươi chết đến nơi. Ngươi càng ngông cuồng bao nhiêu thì kết quả càng thê thảm bấy nhiêu.

Du Hữu Lượng đổi giọng:

- Các hạ vì tại hạ mà đến đây, sao còn đụng đến Thiệu cô nương và Sính Đình Tiên Tử?

Người trong bóng tối không trả lời.

Du Hữu Lượng cảm thấy lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh. Trong đời chàng tuy đã trải qua nhiều cơn nguy hiểm, nhưng chưa từng gặp phải trường hợp kinh hãi như lần này.

Chàng len lén cất bước chuyển về phía trước, chuẩn bị phóng chưởng đánh ra.

Tay chàng cầm mồi lửa đưa đến gần pho tượng thì đột nhiên ngọn lửa lóe lên một cái rồi tắt phụt. Nhưng trong khoảng thời gian chớp nhoáng này,

https://thuviensach.vn

chàng đã nhìn rõ tình thế trước mặt, thạch động này rất sâu. Phía sau tượng đá còn vô số tượng đá khác, thoáng nhìn đã biết ít ra có đến trăm pho.

Du Hữu Lượng trống ngực đánh thình thình, tựa hồ tim muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Chàng kinh hãi tự hỏi:

- Tại sao trong thạch động lại có nhiều tượng đá như vậy? Nếu có người ẩn núp bên trong thì khó có thể phân biệt được pho nào thật, pho nào giả. Coi chừng cục diện bữa nay nguy hiểm vô cùng.!

Choảng một tiếng vang lên! Du Hữu Lượng vận nối lực chụp một pho thạch tượng liệng vào pho thứ hai. Chàng ước lượng chỉ đánh trúng một pho là những pho bên cạnh liên tiếp đụng nhau đổ xuống và người ẩn nấp bên trong phải ló mặt ra.

Pho tượng đã văng đi rất lẹ, bầu không khí rít lên ù ù, nhưng gần đánh trúng vào pho tượng thứ hai thì đột nhiên một luồng ám kình xô ra đánh ầm một tiếng.

Pho tượng trên không đang lao tới phải dừng lại rồi lập tức vỡ vụn rớt xuống.

Du Hữu Lượng loạng choạng lùi lại mấy bước. Người chàng đã vận chân khí ra toàn thân. Thế mà một mảnh đá quét vào cánh tay làm cho chàng đau thấu tâm can. Công lực của đối phương như vậy thật khó mà tưởng tượng được.

Du Hữu Lượng dừng lại quát hỏi:

- Các hạ là ai?

Người trong bóng tối cười đáp:

- Trong thiên hạ không mấy người đáng hỏi đến lai lịch của bọn ta. Ngươi hãy còn kém lắm.

Du Hữu Lượng phóng chưởng đánh về phía phát ra thanh âm. Chưởng phong rít lên veo véo nhưng chưa đụng tới tượng đá tiêu tan biến mất. Phát chưởng của chàng bị hóa giải rồi.

Thanh âm trầm trầm lại cất lên:

- Tiểu tử! Ngươi đừng nhọc sức vô ích. Ngoan ngoãn bó tay chịu chết đi là hơn.

https://thuviensach.vn

Đối phương vừa dứt lời, Du Hữu Lượng đã cảm thấy một luồng ám kình đánh tới trước ngực, chàng liền huy động cả chân tay chống đỡ để lùi lại.

Luồng ám kình kia rất là cổ quái, dường như đã liệu trước được đối phương né tránh về phía nào liền xô kình lực về phía đó, giờ Du Hữu Lượng phải đứng lại.

Du Hữu Lượng chí đầu ngón chân xuống, vọt đi như con thỏ hướng về phía chính Tây. Chỉ trong chớp mắt chàng phải chuyển hướng ba lần, ba lần thay đổi thân pháp mà luồng chưởng phong vẫn lướt bên mình sát sạt.

Chàng quát lên một tiếng thật to, phóng chưởng đánh ra nặng như trái núi tới vừa đụng phải chưởng lực của đối phương. Trong khoảnh khắc chàng đã cùng đối phương trao đổi mười sáu chiêu. Kình phong ào ào như sóng cồn, bóng chưởng tới tấp như lá rụng. Mười sáu phát chưởng này chàng đã luyện đến chỗ xuất thần nhập hóa.

Đột nhiên chưởng phong bị tiêu tan. Du Hữu Lượng bị một luồng áp lực xô tới trước mặt, rồi đối phương biến đổi thế đánh thành luồng kình lực âm nhu khiến chàng muốn lùi cũng không được. Chàng rên lên một tiếng, co tay trái đánh ra một quyền. Đồng thời chàng mượn sức phản chấn cong người đi thành hình cánh cung.

Vạt áo chàng phùng ra như cái trống.

Trong khoảnh khắc này chàng đã thi triển môn tuyệt học "Già Lam thất thức".

Tay trái chàng dựng lên ở trước ngực như lưỡi dao, tay mặt chàng không ngớt vung lên đánh bật ra những tiếng ào ào.

Sau một lát chưởng lực âm nhu của đối phương liền bị hóa giải, bỗng có tiếng la:

- Chiêu "Phong Vân Khởi Dũng" hay tuyệt. Môn tuyệt học của Đại Thiền Tông ta đã lĩnh giáo.

Lời nói vừa dứt, một bóng người đỏ như máu từ giữa hàng tượng đã nhảy vọt lên quyện thành một vòng coi chẳng khác một đám mây hồng chập chờn rất là ngoạn mục. Bóng hồng vừa xoay vừa nhằm vào người Du Hữu Lượng đánh ra năm mươi chưởng theo phương vị khác nhau mà phát nào cũng lợi hại chẳng khác nào sông Trường Giang trút nước xuống ầm

https://thuviensach.vn

ầm.. Đến chiêu thứ năm mươi, bỗng nghe "ọe" một tiếng, Du Hữu Lượng ngửa mặt lên thổ ra một búng máu tươi ngồi phệt xuống đất.

Bóng hồng ở trên không gian lại bay vào đám tượng đá.

Du Hữu Lượng giơ tay áo lên lau miệng. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, chàng đã ngó thấy đối phương mình mặc áo trường bào đỏ như máu. Chàng chấn động tâm thần và cảm thấy trong mình đau đớn. Chàng hít một hơi chân khí rồi nói:

- Té ra các hạ là Bách độc chưởng giáo Du Nhất Kỳ.

Chàng vừa buột miệng nói lên câu này biết ngay là không đúng. Chàng đã hiểu qua võ công của Hồng Bào Quái Nhân Du Nhất Kỳ và chàng có thể gắng gượng giữ thế quân bình. Còn người ẩn mình trong bóng tối này là bản lãnh cao thâm khôn lường. Có điều hắn không phải là Du Nhất Kỳ mà sao cũng mặc áo hồng bào?

Trong bóng tối có tiếng người cất lên hỏi lại:

- Du Nhất Kỳ ư? Ngươi bảo ai là Du Nhất Kỳ?

Ngoài động nghe tiếng trời đổ mưa rào mà không hiểu từ lúc nào. Giữa tiếng mưa rào lộp độp đột nhiên văng vẳng có tiếng bước chân trầm trọng.

Du Hữu Lượng lại càng kinh hãi. Chàng lạng người vào trong nhà góc mé tả.

La thầm trong bụng:

- Không hiểu ai lại đến nữa đây? Đang đêm mà trời mưa người nào đó tới đây vì mục đích gì không cần hỏi cũng biết rồi. Trước thế này mà ta mong ra khỏi động tưởng là khó hơn lên trời.

Tiếng bước chân bên ngoài mỗi bước một gần. Du Hữu Lượng liếc mắt nhìn ra thấp thoáng thấy bóng một lão già áo xám dừng bước ở trước thạch động, cách cái cây nhỏ chừng mấy bước.

Lão già áo xám ngần ngừ một lúc rồi trầm giọng hỏi:

- Họ Du kia ngươi có ở trong này không?

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần. Thanh âm vang lên một lúc mà không có tiếng người đáp lại. Lão áo xám ngần ngừ một chút rồi tiến đến trước cửa động.

Du Hữu Lượng thấy cái cây nhỏ cũng dịch gần mãi vào thì nghĩ bụng:

https://thuviensach.vn

- Nếu lão đi thẳng vào động tất phải đụng phải cái cây kia.

Không hiểu tại sao trông ngực chàng đánh thình thình, bất giác liếc mắt nhìn ra cây nhỏ.

Chàng thấy lão sắp đụng vào cây, trong đầu óc thoáng qua một ý nghĩ, chàng bật tiếng la:

- Coi chừng! Coi chừng động phải cây.

Lão áo xám sửng sốt. Đột nhiên nghe tiếng ầm ầm nổi lên. Cái cây vọt lên không đánh vù một tiếng. Mấy chục chấm lửa lả tả rớt xuống như hình cánh cung xụp xuống đầu lão già.

Du Hữu Lượng la hoảng:

- Trời ơi! Mạn Mạn Hoa Vũ.

Mạn Mạn Hoa Vũ là một thứ ám khí cực kì tàn độc. Người ta lấy chất lân tinh ở trong xương đã trăm năm hòa với sương độc chế ra thành một thứ phấn và phải trải qua mười năm tháng trời mới hoàn thành. Môn này thất truyền đã mấy chục năm, không ngờ đêm nay lại xuất hiện ở đây.

Đám sao sa rớt xuống rất mau, lão già ngẩn người ra một chút, lão không lùi mà lại tiến về phía trước.

Trong lúc hoang mang lão xoay tay phóng chưởng đánh ngược lại. Những chấm lửa bị tắt đi quá nửa.

Giữa lúc ấy, cái cây ở trên không tự nhiên rung lên, lá rụng tơi bời hiện lên một đám ánh hồng rớt xuống. Du Hữu Lượng cho là dù đại la thiên tiên cũng khó lòng tránh thoát, lão già kia chắc là phải chết. Bầu máu nóng sôi lên, chàng gầm một tiếng thật to rồi nhảy vọt ra.

Người Du Hữu Lượng còn cách cửa động chừng hai trượng, chàng phất hai tay áo nhằm đúng đám sao sa quét tới.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, sau tượng đã tiếng hú nổi lên rùng rợn. Một bóng hồng xông ra, chĩa ngón tay như ngọn kích nhằm đâm tới sau lưng Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng thấy những đại huyệt ở sau lưng bị đối phương phóng chỉ đâm gần tới, người chàng vội nhảy né qua mé tả.

Bóng hồng đuổi theo như quỷ mị. Hắn vừa phóng song chưởng đánh ra vừa lớn tiếng quát:

https://thuviensach.vn

- Chỗ này còn đâu đất để ngươi dúng tay vào?

Du Hữu Lượng trong lúc hốt hoảng vẫn còn liếc mắt nhìn ra cửa động thì bao nhiêu chấm sáng đã thu lại hết. Lão áo xám không biết đã tiến vào thạch động từ lúc nào mà vẫn bình yên không việc gì.

Chàng đảo mắt nhìn lão, trong lòng lấy làm kì nghĩ bụng:

- Không hiểu lão này lai lịch thế nào? Môn Mạn Mạn Hoa Vũ này độc nhất thiên hạ mà không làm tổn thương gì đến lão, lão đã dùng thân pháp gì để tránh khỏi kiếp nạn... ?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì cái cây nhỏ vọt lên trên không đã biến thành bóng đỏ rớt thẳng xuống vít lấy cửa động. chàng nhìn lại thấy người mặc áo hồng bào đứng đó bất giác kinh hãi đến ngẩn người ra.

Người mặc hồng bào đứng ở cửa động từ từ cúi xuống. Du Hữu Lượng thấy vạt áo hắn lúc lay động tiết ra mùi vị rất ghê gớm khiến chàng phải run lên. Cả hai người mặc hồng bào đều bịt mặt nên không rõ diện mạo.

Lão áo xám chú ý nhìn Du Hữu Lượng một chút rồi đưa mắt ngó hai người mặc hồng bào. Lão trầm giọng hỏi:

- Ai là người họ Du? Lão phu y ước tới đây.

Cả hai đều không trả lời. Bầu không khí tựa hồ ngưng kết lại.

Lát sau tiếng nói âm trầm vọng ra mà không phân biệt được ở miệng người nào:

- Hắn đã đến chịu chết rồi.

Lão áo xám trỏ tay vào mặt hai người mặc hồng bào quát.

- Họ Du kia ngươi chẳng chết yên lành được đâu.

Du Hữu Lượng động tâm chú ý nhìn hai lão già thì thấy bàn tay mặt lão chặt hết ngón. Trong giây lát này chàng đã đoán biết thân phận lão rồi.

Giọng nói âm trầm lại cất lên:

- Tiền Trọng Hợp! Ngươi gặp đại nạn mà không chết, công lực lại tiến triển rất nhiều, mới thoát được khỏi thủ pháp Mạn Mạn Hoa Vũ.

Du Hữu Lượng nghe người mặc áo hồng bào nói rõ tên họ lão áo xám thì quả đúng như sự tiên đoán của chàng.

Nguyên ngày trước Tô Bạch Phong đến phó ước "bảy người" thay cho chủ nhân là Triệu Phụng Hào. Du Hữu Lượng ngẫu nhiên qua đó nghe

https://thuviensach.vn

được Tô Bạch Phong và Lục Kỳ Xương kể chuyện cổ tích, nên bây giờ chàng thấy lão già cụt tay đã đoán trúng lão Bắc Ông Tiền Trọng Hợp.

Lão áo xám tức Tiền Trọng Hợp đáp:

- Họ Du kia! Ngươi để lại mảnh giấy hoa tiên tại chỗ ở của lão phu trên núi Lữ Lương Sơn, ước hẹn cho lão phu tới đây tương hội đặng giải thích về vụ lén lút tập kích lão phu ở chốn hoang sơn vào một đêm trăng tỏ. Không ngờ bữa nay ngươi lại thi hành thủ đoạn đê hèn, ngươi...

Người mặc áo hồng bào đứng ở cửa động đáp:

- Ta đã nói là lão tới đây chịu chết Tiền Trọng Hợp hỏi:

- Lão phu muốn biết rõ tại sao ngươi dùng trăm phương ngàn kế để đưa Tiền mỗ vào chỗ chết?

Hồng bào quái nhân đáp:

- Ha ha! Thế này được không? Ngươi xuống Uổng Tử thành rồi hãy kiếm chúng ta mà hỏi.

Dứt lời lão quay lại ngó Du Hữu Lượng nói:

- Ngươi cũng thế. Cả hai người cùng chết một lúc để cho dọc đường xuống hoàng tuyền nó có bạn.

Du Hữu Lượng không có chú ý nghe, lòng chàng đang bận rộn về bao nhiêu ý nghĩ nổi lên như sóng cồn.

Hai người mặc hồng bào này không hiểu ai là Du Nhất Kỳ? Thanh âm chúng phảng phất như nhau khó mà phân biệt được. Lại còn lão họ Tiền đến phó ước.

Sao lại có chuyện trùng hợp đến thế? Chẳng lẽ tất cả đều là kế hoạch của bọn chúng?

Lại nghe Tiền Trọng Hợp hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Các ngươi tưởng đã nắm chắc được phần thắng rồi chăng? Cái đó chưa chắc đâu.

Người mặc hồng bào ở ngoài cửa động cười khành khạch đáp:

- Phải chăng Bắc Ông ỷ vào môn Hoạt Phật thăng thiên để rút lui một cách bình yên? Nếu thế thì lão coi chúng ta không vào đâu. Trong lúc người mặc hồng bào nói câu này, Tiền Trọng Hợp dùng phép truyền âm mật nhập bảo bảo Du Hữu Lượng:

https://thuviensach.vn

- Vừa rồi tiểu huynh đệ đã cùng thằng cha áo đỏ trước mặt động thủ và phát giác ra võ công hắn cực kỳ quái dị khó mà lường được. Vậy chúng ta tạm thời nhẫn nại đừng ra mặt ăn thua với chúng. Tiểu huynh đệ có biết thạch động này còn thông lộ nào khác ra ngoài được không?

Du Hữu Lượng lắc đầu.

Tiền Trọng Hợp không nói nữa. Lão hít một hơi chân khí rồi toàn thân lão như bị đẩy lên cao chừng nửa trượng. Cũng lúc này người mặc áo hồng ở ngoài cửa động làm theo kiểu đó đưa mình lên cao. Tư thế giống hệt Bắc Ông, không ai hơn kém.

Tiền Trọng Hợp lớn tiếng quát:

- Giỏi lắm, ngươi đã học lóm được môn Hoạt Phật thăng thiên của lão phu rồi.

Hồng bào quái nhân nổi lên tràng cười ha hả. Hắn xòe hai tay ra, hú lên lanh lảnh. Bầu không khí xung quanh như bị xé tan Tiền Trọng Hợp râu tóc dựng đứng lên, tỏ ra trong ồng lão cực kì khích động.

Bàn tay để trước ngực vạch thành nửa vòng tròn, phóng ra đánh véo một cái.

Hồng bào nhân phóng chưởng phản kích. Hai người trao đổi một chiêu rồi hạ mình xuống.

Giữa lúc ấy Hồng bào nhân trong động cũng phóng chưởng đẩy về phía Du Hữu Lượng, miệng nói:

- Ngươi chuẩn bị đi! Lão gia phát lạc ngươi lên đường.

Du Hữu Lượng thấy phát chưởng của đối phương bề ngoài rất hời hợt, chẳng có chút chi là biến hóa kì dị, thế mà toàn thân chàng phải rung động. Trước ngực, hai nách, dưới bụng, bao nhiêu chỗ trọng yếu đều bị thế chưởng của đối phương công kích. Người chàng thay đổi mấy chục phương vị mà vẫn chưa tránh khỏi đòn trí mạng.

Trong khoảnh khắc này Du Hữu Lượng chợt nhớ tới thân pháp "Thiên Bách thức" nhưng đều không thi triển được. Chàng thấy phát chưởng của Hồng Bào nhân chỉ còn cách trước ngực không đầy hai thước.

Trong lúc nguy cấp như ngàn cân treo đầu sợi tóc, bất giác người chàng chênh chếch về phía sau. Hai chân chàng điểm vào quãng không, hạ bàn

https://thuviensach.vn

tựa hồ gió chuyển bánh xe, khiến người trông thấy phải nhức đầu hoa mắt.

Hồng Bào nhân hai mắt phóng ra những tia thần quang, tựa hồ khẩn trương đến cực điểm. Hắn phóng chưởng đẩy về phía trước. Bỗng nghe đánh "Sầm" một tiếng như sấm nổ. Bóng người hợp rồi lại phân.

Du Hữu Lượng đứng cách xa ngoài ba thước hai tay để trước ngực.

Hồng bào nhân thở phào một cái. Tấm khăn che mặt hắn không gió mà lay động. Hắn cất giọng trầm ngâm hỏi:

- Thanh mưu mạn bộ! Thanh mưu mạn bộ! Tiểu tử, giữa ngươi và Thanh Ngưu đồng tử có quan hệ gì với nhau?

Câu này vừa nói ra, người mặc áo hồng bào và Tiền Trọng Hợp đang đánh nhau rất ác liệt ngoài cửa động cũng dừng cả lại. Sáu con mắt nhìn chằm chặp vào Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng vừa rồi ở tình thế nguy đến táng mạng, bất giác thi triển bộ pháp mà chàng đã học được ở Thanh Ngưu đồng tư, không ngờ trong lúc cấp bách cái đó đã cứu mạng được cho chàng mà chàng cũng chẳng hiểu tại sao.

Lại nghe Hồng bào nhân hỏi:

- Ngươi nói đi! Thanh Ngưu đồng tử là người thế nào với ngươi?

Du Hữu Lượng thấy vẻ mặt Hồng bào quái nhân dường như rất úy kị Thanh Ngưu đồng tử liền tìm lời hăm dọa:

- Sư thừa của tại hạ là Đại Thiền Tông. Tại hạ còn được...

Chàng chưa dứt lời Hồng bào nhân đã nói:

- Ngươi lại được Thanh Ngưu đống tử truyền dạy. Chà thằng lỏi này thật tốt phước quá.

Người mặc Hồng bào ở cửa động đưa mắt nhìn hắn nói:

- Không thể để gã sống được Du Hữu Lượng cười ha hả nói:

- Tại hạ đã ước hẹn với gia sư đêm nay hội họp ở trong khu rừng này. Bây giờ chắc lão nhân gia sắp tìm đến nơi.

Chàng nói ra câu này khiến cho đối phương không hiểu là chàng trỏ vào Đại Thiền Tông hay Thanh Ngưu đồng tử.

Hồng Bào nhân từ từ đưa chưởng lên nghe nói vậy lại sửng sốt hỏi:

- Thằng lỏi con muốn dối ta phải không?

https://thuviensach.vn

Hắn vừa dứt lời thì đột nhiên ngoài cửa động có luồng gió mạnh xô tới. Một bóng đen đã đứng ở trong động lạnh lùng lên tiếng:

- Gã không nói dối đâu.

Mọi người giật mình kinh hãi. Du Hữu Lượng thấy bóng đen gầy như que củi la thầm trong bụng - Tang Càn Sư Vương! Sao hắn cũng đến đây? Hy vọng thoát khỏi nơi đây của ta thật mong manh.

Tang Càn Sư Vương nói tiếp:

- Chính mắt lão phu trông thấy Thanh Ngưu đồng tử đã truyền tuyệt kĩ cho gã hậu sinh này.

Hồng Bào Nhân đứng trước mặt Du Hữu Lượng hỏi:

- Sư vương đến đây làm chi?

Tang Càn Sư Vương hắng dặng một tiếng hỏi lại:

- Lão hỏi làm chi? Lão tưởng che mặt là lão phu không nhận ra ư?

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Trong Thạch Động Du Lang Bị Đả Thương

Hồng Bào Nhân chỉ cười lạt chứ không nói gì.

Tang Càn Sư Vương lại lên tiếng:

- Các ngươi đi mau đi! Lão phu có việc cần giải quyết riêng với gã hậu sinh này.

Du Hữu Lượng ngạc nhiên. Hồng Bào Nhân ở trong thạch động cặp mắt âm trầm nhìn chằm chặp vào Du Hữu Lượng rồi lại ngó Tiền Trọng Hợp rồi nói:

- Để Sư Vương thu thập tàn cuộc ở đây cũng vậy.

Hắn ngó người mặc hồng bào ở ngoài cửa động cất tiếng gọi rồi cả hai vọt đi.

Du Hữu Lượng gọi giật lại:

- Hãy khoan! Còn người mà các vị bắt đem đi đâu rồi?

Trong lúc nóng nẩy chàng vừa nói vừa phóng chưởng ra. Hồng Bào Nhân đi sau ngửa mặt lên cười rộ. Trong khoảnh khắc hắn bước quanh co ba vòng như Hành Vân Lưu Thủy rồi bóng hắn chỉ còn mờ mờ.

Hai người ở trong thạch động đều ngơ ngác trợn mắt há miệng. Du Hữu Lượng than thầm:

- Đúng hắn rồi! Vừa rồi ta thấy bóng người ở trong rừng như quỷ mị chính là hắn.

Chàng định thần nhìn lại thì cả hai người mặc áo hồng bào tựa hồ giây khói lướt đi không còn thấy bóng đâu nữa.

Tang Càn Sư Vương thấy hai người đi xa rồi, quay lại ngó thấy Bắc Ông Tiền Trọng Hợp hỏi:

- Lão không chịu đi chăng?

https://thuviensach.vn

Tiền Trọng Hợp đáp:

- Tiền mỗ còn ở lại chờ vị tiểu huynh đệ này.

Du Hữu Lượng nghe nói trong lòng hết sức cảm động. Chàng gắng gượng đáp:

- Vãn sinh chưa được quen biết tiền bối, xin tiền bối cứ tự tiện.

Tiền Trọng Hợp vẫn cứ đứng yên.

Tang Càn Sư Vương cất tiếng lạnh lùng như băng nói:

- Trên đời nhiều kẻ ngu si cam tâm chịu chết, biết làm thế nào?

Hắn từ từ xoay mình nhìn Du Hữu Lượng nói:

- Lão phu nghe nói ngươi nhân lúc sơ hở đã buông tha vị tiểu cô nương phái Hoa Sơn. Lão phu đã bảo không ai được động đến thị. Ngươi thật là... u mê ám chướng không còn biết gì nữa.

Du Hữu Lượng than thầm:

- Quả nhiên lão vì vụ này mà đến đây.

Chàng không biết nói sao.

Tang Càn Sư Vương tức giận xẵng giọng:

- Ngươi biết điều thì ngoan ngoãn giao ra là xong. Bằng không...

Du Hữu Lượng ngắt lời:

- Đó chính là vụ trước đây một khắc tại hạ đã bảo hai người mặc áo hồng bào.

Tang Càng Sư Vương ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi bảo sao?

Du Hữu Lượng đáp:

- Thiệu cô nương và Sính Đình Tiên Tử đều bị bọn họ bắt đem đi rồi. Tại hạ phải khó nhọc mới tìm được đến đây mà Sư Vương lại để bọn họ đi một cách khinh suất.

Tang Càn Sư Vương rất đỗi ngạc nhiên. Cặp mắt hắn chiếu ra những tia giận dữ. Hắn từ từ giơ tay lên.

Du Hữu Lượng chạm vào nhãn thần của hắn bất giác run lên. Chàng liền ngưng tụ chân khí, chuẩn bị đón tiếp đòn đánh của đối phương.

Sư Vương đảo mắt mấy lần rồi đột nhiên thay đổi chủ ý, hạ tay xuống hùng hổ nói:

https://thuviensach.vn

- Nếu ngươi nói dối thì lần sau lão phu bát gặp sẽ chẻ xương ngươi ra rồi còn tìm đến Đại Thiền Tông đánh nhau một trận nữa.

Dứt lời hắn vọt về phía hai người mặc hồng bào vừa chạy đi. Bắc Ông Tiền Trọng Hợp chờ cho Tang Càn Sư Vương đi khuất vào trong bóng đêm mới thở phào một cái nói:

- Trên chốn giang hồ người ta đồn đại rằng không nên dây vào tên ma đầu này. Ai chọc giận hắn một chút tức là bị họa sát thân. Không hiếu sao riêng đối với tiểu huynh đệ lại được ra ngoài thể lệ đó.

Du Hữu Lượng nhún vai đáp:

- Sang năm vãn bối đã ước hẹn với hắn tỷ đấu ở bờ sông Áp Lục Chàng nói rồi nhìn Bắc Ông xá dài:

- Vãn bối còn chưa tạ ơn...

Chàng chưa kịp dứt lời lão đã xua tay gạt đi:

- Tiểu huynh đệ bất tất phải làm thế? Vừa rồi lão phu gặp nguy cơ đã nhờ tiểu huynh đệ ra tay viện trợ.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Giữa tiền bối và Du Nhất Kỳ có chuyện xích mích, vãn bối đã phong văn được một đôi điều. Chẳng hiểu tiền bối có nhận ra hai người mặc áo hồng bào đó không?

Tiền Trọng Hợp trầm ngâm đáp:

- Người đứng ngoài cửa động dường như là lão họ Du. Còn người tỷ đấu với tiểu huynh đệ thì chưa hiểu là ai.

Du Hữu Lượng hạ thấp giọng nói:

- Người này võ công kì bí. Đang ghê nhất là thân pháp hắn chẳng có gì quỷ mị...

Tiền Trọng Hợp trầm giọng ngắt lời:

- Lão phu nhìn thấy rồi. Nếu mình không mục kích thì thật khó mà tin được trên đời lại có người khinh công ghê gớm như vậy.

Du Hữu Lượng nói:

- Tiền bối thử suy nghĩ xem nhân vật nào có thân pháp mau lẹ.

Tiền Trọng Hợp lắc đầu đáp:

https://thuviensach.vn

- Chính vì thân pháp hắn như vậy mà lão phu không sao nghĩ ra được. những người hiện nay lão phu thấy chưa ai có thân pháp mau lẹ đến thế, có khi hắn là hàng tiền bối...

Du Hữu Lượng lộ vẻ nghiêm trọng ngắt lời:

- Vãn bối đã đoán ra tiền bối muốn nói người đó là ai.

Tiền Trọng Hợp trầm giọng đáp:

- Đây là một vụ từ mấy năm trước. Người đó...

Du Hữu Lượng không nhẫn nại được run lên hỏi:

- Quỷ Ảnh Tử chăng? Tiền bối đoán lão là Quỷ Ảnh Tử phải không?

Tiền Trọng Hợp gật đầu đáp:

- Cuộc biến đổi ở Thô Mộc Bào là việc lớn của một thời đại. Trong thời đại đó có nhiều sự tích về anh hùng sơn dã, đến giờ còn nhiều nhân sĩ võ lâm thích thú kể lại, những hào kiệt đời nay rồi mai mốt cũng thành thiên cố sự.

Thị tuyến lão đột nhiên chạm vào viên tiểu ngọc sắc trắng đính trên khăn đội đầu Du Hữu Lượng. Lão biến đổi sắc mặt, ra chiều kinh hãi nói:

- Xuân giang dạ phi hoa, tinh hải quang tàn. Té ra tiểu huynh đệ là...

Du Hữu Lượng rất đỗi ngạc nhiên hỏi:

- Tiền bối làm sao vậy?

Chàng chợt nhớ tới ngày trước ở Trường An, Pháp Minh tăng nhân đã ngâm câu này, bất giác chàng ngẩn người ra.

Tiền Trọng Hợp mắt vẫn không rời khỏi viên ngọc thạch, miệng lẩm bẩm:

- Xuân giang dạ phi hoa, tinh giải huyệt hoang hàn. Đàn kiến lạc anh phiêu, hồ nhật tái trân mạn... không ngờ tiểu huynh đệ à người kín đáo chẳng lộ hình tích...

Lão ngửng đầu nhìn vẻ mặt mơ màng Du Hữu Lượng hỏi:

- Chẳng lẽ tiểu huynh đệ từ sa mạc đến đây?

Du Hữu Lượng hỏi lại:

- Sao tiền bối lại hỏi câu này?

Tiền Trọng Hợp chưa hết kinh nghi, lão nhìn mặt đối phương vẫn lộ vẻ mơ màng thì nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Dường như chàng thiếu niên này không biết chút gì về nội tình, chẳng hiểu đó là sự thật hay chàng giả vờ. Viên tiểu ngọc thạch kia trong màu lục nổi màu hồng, hiển nhiên không thể lầm được, chẳng lẽ...

Lão không dám nghĩ nữa, Du Hữu Lượng lảng sang truyện khác:

- Vãn bối có hai người đồng bạn bị hai lão mặc áo hồng bào bắt trộm, hiện giờ không biết đem dấu ở đâu. Thạch động này dường như ngoắt ngoéo khó tìm, vãn bối thử vào thám thính coi.

Sau một lúc Tiền Trọng Hợp mới tỉnh táo lại hỏi:

- Vụ này làm kinh động đến cả Tang Càn Sư Vương, không hiểu người mặc áo hồng bào lấy trộm vị cô nương ở phái Hoa Sơn làm gì?

Du Hữu Lượng đáp:

- Nêu Bách Độc Chưởng Giáo Du Nhất Kỳ bắt trộm cô ta thì còn có lý, chứ người mặc áo hồng bào kia vãn bối chưa biết lai lịch thế nào thì dĩ nhiên chẳng hiểu động cơ nào đã thúc đẩy.

Tiền Trọng Hợp trầm ngâm nói:

- Họ Du suốt đời mặc hồng bào, cái đó lão phu đã biết rồi, nhưng còn người nữa cũng mặc hồng bào thì không hiểu có ý gì?

Du Hữu Lượng nói:

- Vãn bối thử vào phía trong tìm kiếm, xin tiền bối cứ tự tiện.

Tiền Trọng Hợp cũng muốn đi tìm kiếm giúp chàng nhưng chưa nói ra miệng thì mục quang lại chạm vào viên tiểu ngọc thạch ở trên đầu chàng lập tức lão biến đổi chủ ý đáp:

- Nếu vậy lão phu xin tạm biệt, tiểu huynh đệ liệu lấy mà làm.

Lão nói câu này với cả tấm lòng trân trọng, nhưng Du Hữu Lượng đang lo lắng trong lòng nên không để ý. Chàng đưa mắt nhìn Bắc Ông bước ra ngoài cửa động rồi tung mình vọt xa đi mấy trượng, chớp mắt là mất hút. Du Hữu Lượng ngẩn ngơ một lúc, chàng chợt nhớ ra điều gì, miệng lẩm bẩm:

- Phải rồi, không hiểu tình trạng con Bạch Anh Vũ của Sính Đình Tiên Tử ra sao?

Chàng rảo bước chạy ra ngoài động đảo mắt nhìn quanh thì chẳng thấy con Bạch Anh Vũ đâu. Lúc này ngoài trời đã tạnh mưa, chàng ở trong động

https://thuviensach.vn

trống rỗng một mình, đột nhiên cảm thấy òng bâng khuâng khôn tả.

Chàng ngửng đầu nhìn những đám mây xám xịt trên bầu trời dần dần biến mất, nhường chỗ cho vầng trăng tỏ. Nhưng chỉ thoáng cái ánh tinh quang lại mờ vì những đám mây xám từ đâu kéo đến ám ảnh.

Chàng nghĩ đến phong cảnh nhà mình mấy năm nay cũng thảm đạm như bầu trời mây kéo đen nghịt. Chàng lưu lạc giang hồ, trải qua đã nhiều tang thương biến ảo. Lúc quay đầu nhìn lại thì những việc trôi qua như mây bay khói tỏa.

Những đám mây xám lại ùn ùn kéo đến. Bầu trời đen tối. Lúc này trời đã gần sáng, bóng đêm càng tối tăm hơn trước, trong thạch động không rõ gì nữa cả. Du Hữu Lượng khoa chân bước qua cửa động, cảm giác tựa hồ như bước vào địa ngục.

Chàng vận mục lực, gắng gượng nhìn vào cảnh vật trong vòng ba thước còn thấy lờ mờ. Chàng lần mò tiến về phía trước tự hỏi:

- Thiệu cô nương và Sính Đình Tiên Tử mất tích một cách đột ngột, không hiểu trong thạch động này có tìm ra manh mối gì chăng?

Những pho tượng đã trước mắt vẫn bày hàng đứng sừng sững, chàng khoa chân phải toan bước đi vòng quanh, bỗng động tâm tự nhủ:

- Vừa rồi ta ở tình trạng nguy nan, không rảnh để coi kĩ xem những pho tượng đá này khắc hình vật gì. Bây giờ ta thử nhận xét kĩ càng xem sao.

Chàng thò tay vào bọc lấy mồi lửa quẹt lên. Ánh lửa vàng khè soi vào pho tượng gần nhất thì thấy nét mặt pho tượng này không còn một chút sinh khí, nhưng gương mặt trông rất quen thuộc, bất giác chàng ngẩn người ra.

Du Hữu Lượng dụi mắt đưa tay sờ vào hai hàng lông mày trên tượng đá cơ hồ buột miệng la lên:

- Phù Vân Đại Sư! Pho thạch tượng này điêu khắc hình Phù Vân Đại Sư, chưởng giáo phái Côn Luân. Chàng ngó cặp lông mày điêu khắc như người sống, không hiểu do nét bút của danh gia nào phác họa ra?

Chàng cầm mồi lửa đưa gần về phía trước. Ánh lửa nhỏ bằng hạt đậu nhảy múa làm cho bóng Phù Vân Đại Sư in vào pho tượng thứ hai.

https://thuviensach.vn

Pho tượng đó nét mặt nghiêm trang khác thường. Chàng hít một hơi chân khí cau màu lẩm bẩm:

- Đây là Vô Vi Đạo Trưởng rồi. Người võ lâm coi lão như một vị học cứu đại nhân. Vô Vi Đạo Trưởng còn là một vị trưởng giáo thông tuệ của phái Võ Đương, tại sao dung mạo lão nhân gia lại khắc vào tượng này?

Chàng kinh nghi lắc đầu, ngẫm nghĩ hồi lâu vẫn không ra được manh mối gì.

Chàng cất bước theo thứ tự đi vào. Mỗi khi nhận ra một người chàng lại lộ vẻ kinh ngạc. Bất giác chàng lẩm bẩm:

- Vị này người đứng tuổi phong tư hơn người. Đúng là Thiên Thủ Kiếm Thẩm Băng Toàn, chương môn phái Điểm Thương. Tám mươi mốt đường Truy Phong Khoái Kiếm của lão nhân gia nổi tiếng khắp võ lâm, đến nay vẫn chưa ai bì kịp về môn này. Không ngờ lại bị biến thành một pho tượng đá không nhúc nhích được...

lại còn... Thiết Thị huynh đệ phái Thiên Sơn cũng ở đây. Ô hay! Sao tượng chỉ có một mình Thiết lão nhị? Vậy tượng Thiết lão đại ở đâu?

Chàng liền nhớ tới lúc mình động thủ với người mặc áo hồng bào đã quăng bẻ cho một pho thạch tượng. Có lẽ chàng đoán là pho tượng bị phá hủy mang hình Thiết lão đại.

Du Hữu Lượng đứng giữa đám tượng đá đột nhiên thấy người lạnh toát.

Chàng liền sụp lạy khấn thầm:

- Ngày trước tiểu tử đã được các vị tiền bối giáo huấn rồi mắt phải trừng trừng nhìn thấy các vị bị trúng độc hóa tán công lực mà thác oan. Bấm đốt tay tính lại năm vị chưởng môn các phái thành người thiên cổ đã mấy tháng rồi. Không hiểu ai đã điêu khắc hình tượng các vị dấu vào nơi bí ẩn này?

Bất giác lòng chàng thảm đạm, cất bước tiến về phía trước. Đột nhiên cửa động có cơn gió thổi vào tắt phụt mồi lửa trên tay chàng.

Du Hữu Lượng quay phắt lại, lắng tai nghe thì ngoài động chỉ có tiếng gió thổi lật sật và tiếng cú kêu rùng rợn, chứ không thấy tiếng động nào khác.

Chàng thở phào một cái, lại quẹt lửa lên cho sáng. Dưới ánh lửa vàng khè đột nhiên chàng phát giác phía trong còn hai pho tượng mà vị trí rất rõ

https://thuviensach.vn

ràng. Chàng động tâm cất bước tiến lại.

Ánh lửa lập lòe, Du Hữu Lượng vừa trông rõ nét mặt hai pho tượng kia.

Bỗng nghe đánh "cạch" một tiếng, chàng buông tay, mồi lửa rớt xuống đất, trong thạch động lại tối đen.

Du Hữu Lượng cúi xuống lượm mồi lửa lên, tay run run bật đá lửa châm vào.

Chàng nhìn kĩ lại lần nữa thì hai bộ mặt này làm chàng xúc động, tưởng chừng trái tim muốn nhảy ra ngoài. Chàng khẽ la lên:

- Gia gia và má má! Tại sao gia gia và má má cũng khắc thành tượng và đưa vào đây?

Lòng chàng rối loạn đến cực điểm. Hai mắt tối sầm lại, cơ hồ ngất đi.

Giữa lúc ấy, một bóng đen in vào thạch tượng rất chỉnh tề.

Du Hữu Lượng trải qua biến cố này, tâm thần chàng đang hốt hoảng, càng thêm khích động, tưởng chừng thần trí sắp phải băng hoại. Đối với bóng đen xuất hiện đột ngột, chàng cũng không biết nữa.

Bỗng thấy bóng đen từ từ giơ tay phải lên ấn thẳng vào sau lưng Du Hữu Lượng. Cánh tay đưa ra rất chậm chạp. Du Hữu Lượng trong lúc mê man chợt cảm thấy sau lưng mát lạnh. Bản năng tự nhiên thúc đẩy chàng tỉnh táo trở lại. Chàng vung tay mặt đánh về phía sau. Cục diện này biến thành một người đánh đối phương trong lúc không kịp phòng bị, một người ứng chiến cấp bách.

Bỗng nghe đánh "sầm" một tiếng, Du Hữu Lượng bị chưởng lực của đối phương hất văng ra xa bảy tám bước.

Lực lượng phát chưởng này làm chấn động phủ tạng trong người chàng. Chàng ọe lên mấy tiếng thổ máu tươi ra. Chàng gắng gượng dương mắt lên nhìn thì người đứng trước mặt toàn thân đỏ như máu. Chính là Hồng Bào Nhân đi rồi quay trở lại.

Hồng Bào Nhân cất giọng âm trầm:

- Quả nhiên thằng lỏi này vẫn chưa rời khỏi nơi đây.

Du Hữu Lượng không nói gì. Chàng ngấm ngầm vận động chân khí thì thấy huyệt mạch đình trệ không hội tụ chân khí được. Chàng liền cảm thấy

https://thuviensach.vn

nỗi tuyệt vọng vô biên vì hiển nhiên chàng đã bị nội thương cự kì trầm trọng.

Hồng Bào Nhân liếc mắt nhìn hai pho tượng đá. Hai mắt hắn lộ ra ngoài tấm khăn che mặt những tia hung quang cực kì âm độc. Hắn cất tiếng hỏi:

- Du Huyền Thanh đối vơi ngươi là thế nào?

Du Hữu Lượng không trả lời. Chàng gắng sức vận động chân khí mấy lần nhưng đều thất bại.

Hồng Bào Nhân hỏi lại:

- Thằng lỏi con đừng giả câm giả điếc nữa. Vừa rồi mi nhìn vào tượng Du Huyền Thanh và mụ vợ bảo bối của hắn ngơ ngẩn xuất thần. Mi tưởng lão phu không đoán được sao?

Du Hữu Lượng trong lòng xúc động xẵng giọng hỏi lại:

- Ta là người thế nào với Du Huyền Thanh thì có can dự gì đến lão? Tại sao lão hỏi vặn ta điều này?

Hồng Bào Nhân cười gằn nói:

- Nói cho mi hay cũng bằng vô dụng. Đêm nay nhất định mi phải chết.

Du Hữu Lượng la lên:

- Du Nhất Kỳ! Đúng ngươi là Du Nhất Kỳ rồi.

Hồng Bào Nhân lộ vẻ sửng sốt hỏi:

- Mi bị ma quỷ ám ảnh hay sao mà cứ tưởng lão phu là Du Nhất Kỳ?

Du Hữu Lượng nghe nói chấn động tâm thần.. Chàng tự hỏi:

- Người mặc hồng bào trước mắt ta chắc là nhân vật khinh công tựa hồ quỷ ma. Hắn đã không phải là Bách Độc Giáo Chủ Du Nhất Kỳ thì vừa rồi sao lại hỏi ta câu đó? Lúc hắn nhắc tới danh xưng của phụ thân ta thì khóe mắt lộ ra những tia khác lạ, chẳng lẽ cái chết của song thân ta và chưởng môn năm phái lớn bị hại, ngoài Du Nhất Kỳ ra còn liên quan đến người mặc hồng bào này?

Hồng Bào Nhân chuyển động thân hình, bao nhiêu tư cách nham hiểm lộ ra hết. Du Hữu Lượng thấy hắn quả là một nhân vật hiểm sâu thần bí. Chàng hồi hộp, toàn thân toát mồ hôi nhỏ giọt.

Hồng Bào Nhân lại hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tiểu tử! Vừa rồi mi trúng một chưởng Can Tụ Đoạt hồn của lão phu mà không chết là hiếm có lắm. Ta phải động thủ giết chết một bậc kì tài kể cũng tiếc!

Nhưng vì tình thế bắt buộc lão phu chẳng thể không làm như vậy. Hiện giờ năm mạch lớn trong người mi ít ra đã đứt mất ba mạch rồi. Lão phu chỉ điểm thêm một ngón tay... việc dễ dàng quá. Ha ha! Trong thạch động này lại có thêm một đống xương trắng.

Hắn vừa nói vừa thủ thế. Du Hữu Lượng đã biết võ công kì bí của hắn. Hiện giờ người chàng bị nội thương trầm trọng muốn trốn chạy thì thật là khó quá. Lúc lâm nguy chàng trầm giọng hỏi:

- Tại hạ chỉ hỏi lão một câu:

Vị cô nương ở phái Hoa Sơn và Sính Đình Tiên Tử bị các vị bắt đi làm gì rồi?

Tấm khăn che mặt Hồng Bào Nhân đột nhiên rung động, dường như lão muốn nói lại thôi. Sau cùng hắn đáp:

- Ngươi sắp chết rồi, hỏi nhiều cũng chẳng có ích gì cả.

Hắn đưa tay mặt ra, một ngón tay chõng lên, từ từ cất bước tiến về phía Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng không còn một chút lực lượng để phản kháng. Chàng đã vận động khẩu quyết về phép thổ nạp của Đại Thiền Tông bên Tây Vực rất nhiều lần mà chân khí đưa tới gần huyệt Huyền Quan rồi thủy chung vẫn không đả thông được. Chàng ngấm ngầm buông tiếng thở dài, đành nhắm mắt đợi chết.

Du Hữu Lượng thấy ngón tay của Hồng Bào Nhân đã đưa tới huyệt Công Tôn ở trước ngực, chàng sắp chết đến nơi, bỗng gầm lên một tiếng thật to, phóng song chưởng đánh ra.

Diễn biến đột ngột khiến Hồng Bào Nhân giật mình kinh hãi bất giác hắn thu chỉ về lùi lại. Ngờ đâu phát chưởng này Du Hữu Lượng chỉ tác thế mà thôi, chẳng có chút chưởng phong nào xô ra.

Du Hữu Lượng thấy đối phương lùi lại. Chàng không chịu bỏ lỡ cơ hội, mà cũng không muốn chạy ra cửa. Chàng nghĩ bụng:

https://thuviensach.vn

- Địch nhân cách cửa động rất gần, mình chẳng có hy vọng gì ra khỏi được.

Chẳng hiểu phía trong còn thông lộ nào nữa không?

Hồng Bào Nhân chưng hửng một lúc rồi nổi lên tràng cười hô hố.

Du Hữu Lượng nhìn chăm chăm vào đối phương không chớp mắt, lòng không ngớt xoay chuyển ý nghĩ:

- Hiện giờ công lực chưa hoàn toàn tê liệt cần phải nghĩ cách trốn đi cho mau, để sau này sẽ liệu. Nhưng trốn thoát được bàn tay thằng cha này không phải là chuyện dễ dàng. Thạch động sâu thẳm, ta chỉ còn cách nhân lúc hắn vô tình mà chạy vào trong, may ra vận mạng chưa hết thì sống sót được chăng?

Chàng còn đang suy tính thì Hồng Bào Nhân đã vọt tới như một giây khói lẹ.

Hắn vung song quyền đánh ra.

Trong lúc nguy cấp, Du Hữu Lượng nghiêng người đi hạ mình xuống lăn vào góc trong.

Hồng Bào Nhân cử động rất mau lẹ. Hắn vung tay một cái pho tượng đá đổ ầm ầm xuống vít lối đi.

Trong lúc tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, Du Hữu Lượng lại tránh khỏi phát chưởng của đối phương. Chàng tung mình nhảy lên chạy vào phía trong.

Hồng Bào Nhân rất đỗi kinh ngạc. Hắn đang đứng giữa thạch động, mắt thấy Du Hữu Lượng biến mất vào trong bóng tối không khỏi tức giận. Hắn hừ một tiếng nhưng không rượt theo, miệng lẩm bẩm:

- Thằng nhỏ này tâm cơ linh mẫn! Nhưng gã trốn khỏi bàn tay lão phu và trốn vào trong thạch động thì cũng là đường chết mà ta đỡ phải mất công động thủ.

Nhắc lại Du Hữu Lượng chạy vào phía trong thấy khoảng trống hai bên mỗi lúc một nhỏ hẹp. Chàng chắp hai tay để trước ngực đề phòng khi đụng phải vách đá không đến nỗi chạm vào bộ vị trọng yếu.

Chàng chạy được hơn hai chục trượng, không thấy Hồng Bào Nhân rượt theo mới yên lòng thở phào một cái.

https://thuviensach.vn

Tuy chàng vừa tránh khỏi kiếp nạn, nhưng lại sợ hoàn cảnh trước mắt. Chàng cẩn thận tiến về phía trước thì thấy địa thế biến thành ngoắt ngoéo tựa hồ đi vào một dãy hành lang.

Du Hữu Lượng ngấm ngầm lo sợ. Chân không dừng bước, chàng tiếp tục đi nữa. Không hiểu thời gian đã trôi qua bao lâu vẫn chưa thấy cửa ra.

Đột nhiên phía trước có ánh sáng lờ mờ lọt vào. Chàng mừng rỡ vô cùng, rảo bước tiến nhanh. Đi gần đến chỗ có ánh sáng, đột nhiên chân chàng vấp đánh "Kịch" một tiếng.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Biệt Du Lang Quận Chúa Đau Lóng

Chân chàng đã đụng phải vật gì. Chàng chú ý nhìn lại thì thấy những đống xương trắng rải rác dưới đất, khó mà đếm được có bao nhiêu đống.

Du Hữu Lượng bất giác hít một hơi khí lạnh, miệng lẩm bẩm:

- Vừa rồi ta ngó thấy một làn ánh sáng lờ mờ thì ra chính là lân tinh ở những đống xương này phát ra. Nơi đây bí ẩn ghê gớm thế này lại có nhiều người đã bỏ mạng, hiển nhiên tiền đồ còn lắm sự nguy hiểm...

Chàng đi quanh qua những đống xương trắng. Cảnh vật trước mắt đột nhiên biến đổi. Một khuôn cửa đá sừng sững cản lối đi.

Du Hữu Lượng quan sát kĩ lại tình thế chung quanh thì ngoài cách mở cửa đá này chẳng còn đường nào để đi được nữa. Chàng ngần ngừ một lúc rồi giơ tay đẩy cửa. Cánh cửa mở ra.

Trong bóng tối đột nhiên có những ánh sáng rực rỡ hiện lên.

Du Hữu Lượng giật mình kinh hãi lùi lại hai bước. Chàng chờ đợi một lúc không thấy động tĩnh gì mới chậm chạp bước vào trong cửa.

Vào nhà rồi chàng mới phát giác ánh sáng lóa mắt bên này cùng với bầu không khí tối đen bên ngoài tạo thành hai thái cực. Chàng hải nhắm mắt lại hồi lâu mới mở ra được.

Du Hữu Lượng mở mắt coi rõ cảnh vật trong nhà, chàng không nhịn được nữa bất giác la hoảng.

Gian thạch thất này rộng chừng ba trượng vuông, trên nóc dốc chênh chếch xuống. Bốn bức vách đều khảm đá trắng, giữa nhà treo một tấm thạch bình, trước tấm thạch bình là một đống minh châu, mã não, ngoài ra còn có những xâu bảo ngọc, phỉ thúy. Những châu báu để thành ba tảng đá hình tròn. Ánh sáng giao nhau thành ngũ sắc, coi rất rực rỡ ngoạn mục.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng trống ngực đánh thình thình, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ bao nhiêu kì trân dị bửu trong thiên hạ đều đem cất cả vào đây?

Người đời chỉ được một phần mười chỗ này cũng đủ phú xưng địch quốc thì ai ngó thấy mà chẳng động tâm?

Du Hữu Lượng thò tay ra nhấc lấy một xâu bảo thạch toan nhìn kĩ lại thì đột nhiên sau tấm thạch bình có tiếng thở dài vọng ra.

Du Hữu Lượng giật mình kinh hãi liệng xâu bảo ngọc xuống, vội hỏi:

- Ai đó?

Sau tấm thạch bình một âm thanh ấm ớ cất lên tự nói một mình:

- Úi chà, lại thêm một người nữa đến tống tử.

Du Hữu Lượng vội đi quanh tấm thạch bình ngõ vào thì thấy ba người ngồi dưới đất. Người nào cũng râu tóc bù xù, cặp mắt sâu hoắm, áo mặc không đủ che thân, để lộ tay chân gầy khẳng khiu như que củi. Xương sườn phơi ra có bao nhiêu rẻ đếm được hết.

Ba người kia thấy Du Hữu Lượng tiến vào đều lộ vẻ phức tạp khó hiểu.

Người ngồi ở mé hữu hỏi:

- Tiểu tử, ngươi đã sờ vào đống trân châu rồi phải không?

Du Hữu Lượng gật đầu. Người kia lại nói:

- Vậy ngươi ra ngoài chờ chết đi.

Du Hữu Lượng cực kì kinh hãi nhưng vẫn đứng yên.

Người kia tức giận lớn tiếng hỏi:

- Ngươi còn chờ gì nữa mà không ra ngoài? Chẳng lẽ ngươi muốn chết trước mặt bọn ta?

Người ngồi giữa nhìn Du Hữu Lượng một cái rồi lên tiếng:

- Tam đệ hãy khoan. Vụ này có điều ngoắt ngoéo. Người ta trúng phải Nam Trung Ngũ Độc là chết ngay lập tức. Nhưng gã này...

Du Hữu Lượng không đường né tránh. Cổ tay chàng bị lão nắm được, lão la lên:

- Ngươi không hiểu võ công ư?

Du Hữu Lượng cười hỏi lại:

- Các hạ làm thế là có ý gì?

https://thuviensach.vn

Lão già đáp:

- Ý của bọn ta mà ngươi vẫn chưa rõ sao? Ha ha! Lệnh chủ nhân phái ngươi tới đây, tưởng bọn ta...

Du Hữu Lượng càng nghe càng lơ mơ không hiểu gì, hỏi xen vào:

- Các hạ trước nay vẫn ăn nói úp úp mở mở như vậy sao? Có điều chi xin nói rõ ra. Các hạ bảo ai phái tại hạ tới đây?

Lão già mé tả cười đáp lại:

- Hay cho kẻ muốn nói rõ ràng! Ta hỏi ngươi. Chủ ngươi có bao giờ nói rõ ràng không? Chà chà! Một cốt một đồng mà còn dám hỏi thế ư?

Du Hữu Lượng trầm giọng đáp:

- Tại hạ tuy bất tài như chẳng để ai sai khiến.

Lão già ngồi giữa sa sầm nét mặt nói:

- Mình ngươi đã bị trúng Nam Trung Ngũ Độc mà vẫn bình yên vô sự thì hiển nhiên là...

Du Hữu Lượng không nhẫn nại được ngắt lời:

- Các hạ càng nói càng xa xôi. Tại hạ bị trúng Nam Trung Ngũ Độc từ bao giờ và đã cấu kết với ai mà bảo là một đồng một cốt?

Lão già kia siết chặt hai ngón tay nắm uyển mạch Du Hữu Lượng đáp:

- Những châu báu này đầy đủ ngũ độc. Ngươi đã sờ vào mà bảo chưa trúng độc thì ra ngươi dám hí lộng quỷ thần trước mặt lão phu chăng?

Du Hữu Lượng nghe nói dường như đã tỉnh ngộ, liền chậm rãi đáp:

- Nếu các hạ tin được tại hạ thì xin buông tay để tại hạ lấy một vật cho coi.

Lão già sửng sốt một chút rồi ngẩng mặt lên cười. Hai lão già ngồi bên cũng cười theo. Hồi lâu tiếng cười mới nhỏ dần đi.

Du Hữu Lượng vẫn giữ vẻ mặt trang nghiêm. Lão già ngồi giữa đột nhiên ngừng tiếng cười. Cặp mắt lão chiếu ra những tia thần quang nhìn chòng chọc vào mặt Du Hữu Lượng một lát rồi từ từ quay sang mé tả nói:

- Suốt đời tiểu huynh coi người đã nhiều mà chưa thấy ai thần khí lẫm liệt như thằng nhỏ này.

Lão mé tả gật đầu. Lão ngồi giữa lại nói:

https://thuviensach.vn

- Không chừng anh em mình phải đem tính mạng ra mà đánh cuộc, đây là một lần phải tin người ngoài.

Du Hữu Lượng cảm thấy bầu máu nóng sôi lên. Hồi lâu chàng không nói gì thò tay vào bọc móc ra một hạt châu nhỏ vung lên trước mặt ba lão già.

Ba lão già nhìn hạt châu hồi lâu. Lão mé hữu buột miệng la lên:

- Đại Hùng Châu! Phải chăng ngươi là truyền nhân của Đại Thiền Tông bên Tây Vực?

Lão già ngồi giữa biến đổi sắc mặt mấy lần, thủng thẳng nói:

- Thảo nào Nam Trung Ngũ Độc cũng không xâm phạm được vào người gã.

Đó là ý trời! Đó là ý trời!

Lão nói câu sau cùng bất giác lộ vẻ vui mừng. Lão nhìn Du Hữu Lượng há miệng toan nói thì lão mé tả xua tay cản lại:

- Đại ca nên thận trọn! Đại Thiền Tông ở Tây Vực là một vị cao tăng ngoài đời. Nếu gã này là truyền nhân của y thì sao lại...

Du Hữu Lượng nghe tới đây đã biết lão muốn nói gì rồi liền ngắt lời:

- Trước khi tại hạ vào động đã giao thủ với một vị mặc áo hồng bào, năm mạch đứt mất ba rồi...

Lão ngồi giữa không nói gì nữa, đột nhiên phóng chưởng nhằm đánh xuống đầu Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng không có đất lùi, cảm thấy mốt luồng nhật khí nóng như lửa từ bàn tay lão tiết ra đẩy xuống. Chàng cả giận quát lên:

- Thật là đê hèn! Lão...

Chàng chưa kịp dứt lời đã hôn mê đi.

Sau một lúc chàng dần dần hồi tỉnh mở mắt ra nhìn thì thấy ba lão già lưng bàn tay đặt vào nhau. Bàn tay lão ngồi giữa đặt trên đỉnh đầu chàng. Những giọt mồ hôi trên trán của ba lão đang nhỏ xuống tong tong.

Chàng lập tức hiểu ra vụ này là thế nào. Lão ngồi giữa rút tay về thở phào một cái nói:

- Ba anh em ta đã hợp lực mà thủy chung luồng chân khí không xung phá được huyệt Huyền Quan trong mình ngươi. Hỏng rồi! Thế là hỏng rồi!

Du Hữu Lượng trong lòng buồn rầu, chàng gượng cười đáp:

https://thuviensach.vn

- Đa tạ tiền bối đã giúp sức. Tiểu nhân đã thử dùng khẩu quyết của thiền môn để tự mình điều trị, đúng là tiểu nhân bị thương nặng quá.

Lão mé hữu khẽ nói:

- Nội công của ngươi không phải là nông cạn, chưa đến nỗi tuyệt vọng đâu.

Ngươi hãy mau mau dời thạch động này.

Du Hữu Lượng nhăn nhó cười đáp:

- Tiểu nhân đã nghĩ tới điều đó, nhưng hiện giờ Hồng Bào Quái Nhân tất còn chờ ở bên ngoài. Trong thạch cốt động này lại không có thông lộ nào khác...

Ba lão đưa mắt nhìn nhau. Bỗng lão mé tả giơ tay lên đập loạn vào bức vách một hồi. Một viên đá rớt xuống đất đánh "kịch" một phát. Tiếp theo lão lấy ra từng khối một, để lộ một lỗ hổng rộng chừng năm thước.

Lão từ từ quay lại nói:

- Bọn lão phu phải làm hết sức mất mấy tháng mới đào được thông lộ này, không ngờ hôm nay lại đắc.

Lão ngồi giữa lấy trong bọc ra một cái hộp gỗ đen đưa cho Du Hữu Lượng nói:

- Tiểu huynh đệ ra khỏi thạch động mà còn sống thì xin nhận một sự ủy thác của lão phu.

Du Hữu Lượng bâng khuâng đón lấy hộp gỗ. Lão già lại nói tiếp:

- Xin đem cái hộp gỗ này đến Thừa Thiên ở cửa nam Ngân Xuyên.

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần buột miệng hỏi:

- Thừa Thiên cư ở Ngân Xuyên ư? Tiến bồi là...

Lão già ngắt lời:

- Bọn lão phu là Thừa Thiên tam tượng.

Du Hữu Lượng biến sắc thầm than:

- Thừa Thiên tam tượng ư? Thừa Thiên tam tượng nổi tiếng xảo đoạt tiên cơ mà bị hãm trong động thạch này. Vậy những pho tượng đá ở bên ngoài...

Lão già mé hữu ngắt lời:

- Chính là bọn lão phu đã điêu khắc.

Du Hữu Lượng những muốn la lên:

https://thuviensach.vn

- Tại sao vậy? Tại sao vậy?

Lão già ngồi giữa thở dài nói:

- Vụ này câu truyện hơi dài. Một đêm trăng tròn bảy tháng trước đây, lão phu ở Thừa Thiên đàn chế một thứ Kim diện cơ trong đại nội thì đột nhiên một người mặc áo hồng bào tới nơi đưa ra một đống châu báu mà chỉ đòi bọn lão phu đến đây điêu khắc mấy pho thạch tượng...

Lão chưa dứt lời bống nghe phía ngoài có tiếng bước chân rất khẽ vọng vào.

Lão lộ vẻ cấp bách nói:

- Tiểu huynh đệ hãy do lỗ hổng này mà chạy cho lẹ.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Sao lão tiền bối không cùng dời khỏi nơi đây?

Ba lão nở nụ cười thê thảm đứng dậy. Bỗng nghe những tiếng loảng xoảng.

Ba lão đã bị người ta dùng dây sắt xuyên qua gân chân rồi đóng đinh xuống đất.

Du Hữu Lượng ngó thấy phẫn nộ vô cùng. Lão đại trong bọn Thừa Thiên tam tượng nói:

- Thứ sắt này không phải là thứ sắt tầm thường mà là bạch cương sản xuất ở Thiên Sơn, nó cứng rắn hơn cả kim thạch.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Ba lão già thôi thúc, Du Hữu Lượng đành chuồn qua lỗ hổng bên vách.

Chàng đi mấy bước quay đầu nhìn lại thấy ba lão đang vội vàng lấp những khối đá vào nguyên chỗ. Lòng chàng không khỏi buồn rầu.

Du Hữu Lượng sờ mò trong bóng tối từ từ tiến bước. Đường hầm này rất nhỏ hẹp. Mình chàng đã mấy lần đụng phải mỏm đá, áo quần bị rách toạc. Nhưng cuối cùng chàng cũng đi hết được đường hầm.

Trước mặt có ánh sáng thấp thoáng lọt vào, Du Hữu Lượng chạy lẹ ra cửa.

Chàng đảo mắt nhìn hình thế xung quanh thì thấy mình đang đứng ở dưới đáy hang núi cách chòi đá cao ngất chừng mấy chục trượng.

https://thuviensach.vn

Lúc này trời vừa sáng tỏ, mặt trời mới mọc. Du Hữu Lượng ngó thấy trời xanh, tự nói một mình:

- Vừng thái dương vẫn lên xuống như thường mà mình cơ hồ không được nhìn thấy nữa.

Chàng từ từ đi về phía tây hết khe núi nhỏ hẹp, chân mỏi rã rời. Chàng tự nhủ:

- Chỉ cần vượt qua khỏi trái núi này sang bên kia là có người ở, ta sẽ tìm cơm ăn cho dỡ đói rồi kiếm một nơi tĩnh mịch điều trị nhưng liệu ta còn sức vượt qua trái núi này chăng?

Ọe một tiếng! Du Hữu Lượng thổ ra một búng máu tươi. Chàng cố sức tiến về phía trước, nhưng đi tới chân núi thì cảm thấy trời đất quay cuồng rồi té xỉu.

Qua một ngày, Du Hữu Lượng dần dần hồi tỉnh. Chàng cảm thấy một bàn tay mềm mại sờ vào trán mình. Chàng muốn mở mắt nhìn nhưng mí mắt nặng tựa ngàn cân, không sao mở ra được.

Đột nhiên có thanh âm thiếu nữ lọt vào tai.

- Ta nên đi thôi, y cũng sắp tỉnh lại rồi.

Thanh âm này rất khẽ, tựa như nói để mình nghe. Tiếp theo có tiếng bước chân dần dần ra xa.

Du Hữu Lượng cố gắng mở mắt thì bóng sau lưng một người tha thướt lọt vào.

Chàng nhìn kĩ lại thì thấy bóng người đó rất quen, bỗng chàng cất tiếng gọi:

- Quận chúa!

Thiếu nữ đã đi khá xa. Nàng nghe thanh âm người bỗng run lên từ từ quay lại.

Cặp sóng thu ẩn hiện mối sầu u uất. Cặp môi mấp máy tựa hồ muốn nói mà không thốt ra lời. Nét mặt nàng vẫn trầm mặc bi ai. Sau cùng nàng gắng gượng quay đầu đi.

Du Hữu Lượng ngơ ngẩn ráng cất tiếng gọi:

- Quận chúa! Quận chúa! ...

https://thuviensach.vn

Chàng cố gắng nhảy một cái cao đến hơn ba trượng. Chàng ngạc nhiên đến trợn mắt há miệng, trong bụng reo thầm:

- Ta đã khôi phục được công lực rồi. Vụ này là thế nào đây?

Huyền Hồ Quận Chúa ngần ngừ một chút rồi lại cất bước tiến về phía trước.

Vù một cái, Du Hữu Lượng vọt đi như tên bắn đến trước mặt nàng lớn tiếng hỏi:

- Tại sao? Tại sao Quận chúa lại trị nội thương cho tại hạ?

Huyền Hồ Quận Chúa vẫn nhìn về phía trước hững hờ đáp:

- Ta ngẫu nhiên qua đây, chợt thấy một người bị trọng thương cơ hồ nguy đến tính mạng thì ta phải điều trị. Đó là bổn phận của con nhà võ, ta chẳng cần nhận biết người đó là ai.

Tuy nàng cố giữ vẻ bình thản mà giọng nói câu sau cùng dường như có vẻ hơi run.

Du Hữu Lượng cúi xuống, trầm mặc một lúc, khẽ nói:

- Phải rồi! Quận chúa không nhận biết tại hạ. Chúng ta không nên gặp nhau.

Tại hạ như giọt sương buổi sáng. Móc trời mọc lên nó sẽ tan đi...

Chàng cúi đầu cất bước.

Đến lượt Huyền Hồ Quận Chúa không nhịn được, buột miệng hô:

- Du lang! ...

Du Hữu Lượng quay đầu lại. Huyền Hồ Quận Chúa nhìn ra chỗ khác. Dưới hàng lông mi nàng còn đọng lại hạt châu trong suốt. Nàng nói:

- Du lang! Phải lẽ ra thì người biết nhau quý ở tấm lòng. Không ngờ Du lang biết ta mà lại bảo ta là yêu nữ như rắn rết. Du lang hỡi Du lang! Ta tưởng thế là hết rồi.

Du Hữu Lượng thấy bầu nhiệt huyết trồi ngược lên. Chàng không ngớt la thầm:

- Té ra ta nói câu đó là để gạt Thiệu cô nương đã bị nàng nghe thấy. Nhưng sao nàng còn trị thương cho ta? Chính ta muốn nàng giết ta đi.

Huyền Hồ Quận Chúa cất giọng ảo não:

https://thuviensach.vn

- Tình trước hận xưa gửi vào đâu? Người đã đứt từng khúc ruột sao còn gặp nhau? Bữa nay trạm chán chính là duyên nợ từ kiếp trước. Từ đây xin cáo biệt...

Du Hữu Lượng ấp úng không nói nên lời. Chàng biết nói sao đây? Chàng lại không hiểu có nên nói nữa hay thôi? Chàng nhìn Huyền Hồ Quận Chúa cất bước mỗi lúc một sa. Những bước chân này để lại vết trong lòng chàng rửa sạch mãi không đi.

Tình trước hận xưa gửi vào đâu? Ngoảnh đầu nhìn lại trái tim đã tan nát. Bữa nay trùng hội chỉ tăng thêm phần hối hận.

Du Hữu Lượng muốn cười. Chàng nở nụ cười thê lương tự nói một mình:

- Ta gieo vết thương vào trái tim nàng. Ta đã hại một người thiếu nữ...

Dần dần chàng cũng đi xa, đem theo nỗi thốn khổ bên lòng.

Vừng trăng tỏ mọc lên, soi ánh sáng xuống sườn núi thoai thoải.

Lúc này Du Hữu Lượng đã bình tĩnh lại nhưng Huyền Hồ Quận Chúa đau khổ muốn ngất đi, có điều chàng không ngó thấy mà thôi.

Du Hữu Lượng tự thống trách mình về vụ này, chàng càng nghĩ tới càng hối hận. Chàng chạy suốt ngày để phát tiết bớt mối tình cảm ai oán.

Du Hữu Lượng đi chẳng có mục đích gì. Chàng đang bồi hồi trong dạ thì đột nhiên trong rừng mé tả vọng lại:

- Lão nhị! Chạy lẹ thêm ít nữa, không thì chẳng thể kịp miếu hội được.

Du Hữu Lượng liền đi nhẹ bước, chàng lại nghe thanh âm người khác nói:

- Cái gì mà miếu hội với chẳng miếu hội? Lão gia chỉ muốn nằm ngủ say sưa một giấc cho thích chí.

Người nói trước lại cất giọng ấm ớ:

- Lão nhị! Giáo chủ đã có lệnh mà ngươi muốn bỏ ngoài tai chăng?

Lão nhị đáp:

- Nói thì nói thế thôi. Dù lão gia có ý nghĩ như vậy, nhưng chân vẫn bước đều là gì?

Hắn ngừng một chút rồi lại tiếp:

https://thuviensach.vn

- Tình thực mà nói thì mấy bữa nay chúng ta chạy lâu cũng mệt. Từ Quan ngoại ngựa không dừng vó trở đi trở về. Đáng lẽ chúng ta phải nghỉ một lúc, nhưng giáo chủ lại bắt chúng ta đi cho kịp miếu hội gì đó, ai lại không cụt hứng?

Thanh âm ấm ớ nói:

- Nếu không bảo ngươi đi tới miếu hội thì chẳng hóa ra tiện nghi cho ngươi quá. Này! Ngươi có đem theo Độc thanh nhi bên mình không?

Du Hữu Lượng nghe nói tới đây không khỏi động tâm. Chàng rón rén không một tiếng động theo dõi hai người thì thấy một người mặc hoàng bào, một người mặc bạch bào. Người mặc bạch bào lưng đeo cái giỏ tre lớn đang cặm cụi bước mau tiến về phía trước.

Lại nghe người mặc hoàng bào nói:

- Đem theo rồi, không biết trong cái hồ lô này, giáo chủ bán thứ thuốc con mẹ gì? Đến miếu hội chẳng được ăn bàn ăn giải, chỉ có việc coi miếu điền mà phải đem theo cái của nợ này, chán thật!

Du Hữu Lượng trong lòng không ngớt suy nghĩ tự hỏi:

- Độc thanh nhi là cái gì nhỉ? Phải chăng bọn này chính là người trong Bách Độc giáo?

Hán tử áo trắng dặng hắng một tiếng rồi nói:

- Người lèo nhèo làm gì vô ích. Ngươi không nhìn thấy Tứ Đại Thiên Vương đã đi hành động rồi sao? Người ta làm gì, dễ thường để ngươi phải quan tâm? Tới lúc ấy ngươi chỉ cần biết nghe mệnh lệnh rồi động thủ là xong.

Hán tử áo vàng nói:

- Vụ này thật khiến cho người ta khó lòng dò được manh mối. Đêm qua giáo chủ tự nhiên vô cớ vì hai con nhỏ mà chật vật suốt đêm. Không ngờ hiện giờ cả Tứ Đại Thiên Vương cũng phải đi công tác. Giáo chủ hàng đông càng ngày càng thân thiết không biết đâu mà lường.

Hán tử áo trắng đáp:

- Cái đó không thể trách ngươi sinh dạ hoài nghi. Đêm qua khi giáo chủ đưa hai con nhỏ về, ta cảm thấy lão nhân gia hoàn toàn biến đổi thành người khác...

https://thuviensach.vn

Hai hán tử vừa đi vừa trò chuyện. Du Hữu Lượng theo sau nghe thấy bèn tự nhủ:

- Hai con nhỏ mà họ nói tới đây có phải là Thiệu Quyên và Sính Đình Tiên Tử? Nhưng vụ này co liên quan gì đến chuyện miếu hội?

Chàng không nhịn được vẫn theo dõi phía sau hai tên Bách Độc giáo đồ.

Chàng thấy chúng đi xuống núi, xuyên qua một cánh đồng tiến về tó tiểu trấn.

Du Hữu Lượng cũng theo vào thị trấn thì thấy các phố xá ở thị trấn này rất náo nhiệt. Trên đường phố chỗ nào cũng dựng miếu, người đi chen vai thích cánh, hiển nhiên họ cũng đều đi coi miếu hội.

Trong tòa miếu lớn đầu đường có tiếng chuông nổi lên từng hồi, đây là tin báo sắp đến giờ miếu hội.

Tiếng chuông vùa nổi lên, bao nhiêu người liền di tản vào trong miếu. Du Hữu Lượng cũng theo làn sóng người di động bước chân mối lúc một tiến đến gần một tòa miếu cổ rất lớn.

Đột nhiên Du Hữu Lượng nhìn thấy một người trung niên thấp lùn và mập ú ăn mặc theo kiểu phú thương, bị làn sóng người xô đẩy vào trong. Trong cái nhà rạp mây khói mù mịt đã chật ních những người. Du Hữu Lượng tựa vào vách nhìn nhà buôn lùn mập, miệng lẩm bẩm:

- Người kia hiển nhiên là Diệu Ưng. Quả nhiên Tứ Đại Thiên Vương của Bách Độc Giáo đến rồi.

Lúc này, trong nhà tiếng đàn tình tính vang lên, một cô khuê nữ chải tóc cất tiếng hát:

Ai ơi! Ta đi về phía đồng nội thê lương.

Cỏ áy màu vang sớm đón sương Nàng luống thương tâm từ biệt Hán chúa Ta dắt tay đến cõi Hà Lương.

Nàng vào nơi hoang dã Ta trở về Hàm Dương...

Khuê nữ hát mỗi lúc một mau và càng lộ vẻ thê lương.

Ả ca xong khúc hát, quần chúng vây quanh có người cảm động khóc nức nở.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Hai Cô Mất Tích Lại Xuất Hiện

Người phú thương lùn mập túc Diêu Ưng ngửng đầu ngó thấy Du Hữu Lượng đứng dựa góc tường, lập tức sắc mặt biến đổi. Hắn lật đật đứng dậy lần vào đám đông.

Diêu Ưng ra khỏi nhà rạp, bên này Du Hữu Lượng cũng phát giác ngay.

Chàng vội vã cất bước theo dõi, nhưng làn sóng người đông quá, Diêu Ưng thoáng cái đã mất hút. Hiển nhiên hắn trà trộn vào đám đông chuồn đi rồi.

Du Hữu Lượng đầy dạ hoài nghi thả bước ngoài phố, đột nhiên phía sau có người đặt tay lên vai chàng rồi tiếng người reo:

- Ha ha! Nhân sinh hà xứ bất tương phùng. Không ngờ lại gặp lão huynh ở đây.

Du Hữu Lượng quay phắt lại thì nhìn thấy phía sau mình là một đại hán độ ba chục tuổi đang nhìn chàng mỉm cười. Chàng cũng ung dung cười nói:

- Té ra là Tô huynh, lâu nay chưa được gặp...

Lòng chàng không nhịn được tự hỏi:

- Sao lại có chuyện thế này? Tô Bạch Phong đến đây làm chi?

Đại hán đó chính là Tô Bạch Phong. Y gặp Du Hữu Lượng cũng rất đỗi ngạc nhiên:

- Huynh đài cũng đến đây coi miếu hội ư?

Du Hữu Lượng hơi động tâm đáp:

- Tại hạ ngẫu nhiên qua đây không ngờ lại gặp buổi thịnh hội. Còn Tô huynh...

Tô Bạch Phong ngập ngừng đáp:

- Việc này không dám dấu huynh đài... Tiểu đệ tới đây có việc.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng không ngờ y nói trắng ra chẳng úy kị gì, chàng ngạc nhiên một chút rồi nói:

- Tiểu đệ vừa gặp Diêu Ưng lẩn vào đám đông. Xem chừng Tứ Đại Thiên Vương ở Bách Độc Giáo cũng tới rồi.

Tô Bạch Phong lại ngập ngừng:

- Bọn họ tới đây là phải... Tiểu đệ đã tiên liệu chắc chắn bọn họ phải tới.

Du Hữu Lượng không nhịn được hoi:

- Tô huynh bảo sao?

Tô Bạch Phong nhìn Du Hữu Lượng tự hỏi:

- Chẳng lẽ gã còn chưa hiểu vụ này? Thật khó mà đoán được anh chàng thiếu niên thâm trầm này nói thật hay nói dối?

Y liền nói:

- Không có chuyện gì cả, tiểu đệ chỉ đoán chắc bọn họ sẽ tới đây để coi nhiệt náo.

Y lại nhìn Du Hữu Lượng nói tiếp:

- Hội miếu là một việc lớn hàng trăm năm trong thị trấn này mới có một lần, nên nó hấp dẫn rất nhiều du khách ở khắp nơi. Tiểu đệ nghe nói đại điển tế thần do Nguyên tăng ở chùa Thanh Khâm chủ trương...

Du Hữu Lượng buột miệng hỏi:

- Nguyên Nguyên tăng ư? Phải chăng Tô huynh nói Nguyên Nguyên Tăng, một nhà sư đã bị chùa Thiếu Lâm trục xuất ra khỏi môn tường vì vụ lấy trộm hết kinh sách ở Tàng Kinh Các trong chùa Thiếu Lâm?

Tô Bạch Phong gật đầu đáp:

- Ngày nay phái Thiếu Lâm tan tác phần lớn cũng vì nhà sư này.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Vụ Nguyên Nguyên Tăng lấy trộm kinh sách khiến cho mười hai vị cao tăng vào hàng chữ Tuệ đi các ngả tìm kiếm khắp thiên hạ mà chẳng thấy đâu.

Chưởng môn phái Thiêu Lâm rất lấy làm hổ thẹn đã giải tán hết hơn ba trăm đệ tử. Từ đó uy danh phái Thiêu Lâm bị mai một không chấn hưng được nữa. Ai ngờ Nguyên Nguyên Tăng ẩn nấp bấy lâu, nay lã xuất hiện ở đây...

https://thuviensach.vn

Tô Bạch Phong nói:

- Đại điển tế thần sắp khai diễn, chúng ta đi quanh đường phố này tới đó coi...

Hai người từ từ cất bước tiến về phía trước. Đến góc đường, miếu Thanh Phong cao ngất đã hiện ra trước mặt. Lúc này trong miếu rất náo nhiệt. Bỗng nghe thanh âm rất quen tai hô lên:

- Hại "yêu" thành thị. Ta gieo được chữ "yêu" thế là ăn hết.

Du Hữu Lượng dừng bước nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy một lão già xõa tóc mở sòng bạc đánh ngay bên trái ngôi chùa.

Du Hữu Lượng nói:

- Lão cũng đến rồi.

Tô Bạch Phong quay lại hỏi:

- Du huynh quen lão ư?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tiểu đệ biết lắm, lão từ Tây Tạng tới đây, tên gọi Ôn Sĩ Đạt. Trong huyết hà đại trận, lão đã phô trương công lực ghê gớm. Cả Vân Long Ông tỷ đấu với lão cũng chưa chiếm được tiện nghi. Bây giờ lão mở sòng bạc ở đây chẳng hiểu có dụng ý gì?

Chàng tiến lại sòng bạc ngó hai cái rồi nói:

- Tiểu đệ có mấy đĩnh vàng muốn thử coi vận khí của mình hên hay xui. Nếu Tô huynh cao hứng thì cùng tiểu đệ qua đó chơi.

Tô Bạch Phong mỉm cười tỏ vẻ ưng thuận. Hai người kiền rẽ đám đông tiến về sòng bạc.

Du Hữu Lượng đến trước sòng nhà cái nhìn Ôn Sĩ Đạt nói:

- Lâu nay lại được gặp ông chủ.

Ôn Sĩ Đạt nhìn thấy hai người biến sắc một chút rồi trở lại vẻ mặt tươi cười đáp:

- Tiểu đài chủ? Muốn thua thì vào mà đánh.

Du Hữu Lượng cười nói:

- Thế thì hay quá rồi! Tại hạ đánh bạc ít khi thua lắm.

Chàng móc trong bọc ra một đĩnh vàng khá nặng đặt xuống rồi học giọng lưỡi bốn con bạc nói:

https://thuviensach.vn

- Con mẹ nó! Tại hạ đặt một đĩnh để nhà cái phải giam năm đĩnh.

Tô Bạch Phong nghe chàng nói chỉ cười thầm.

Những con bạc ngồi xung quanh thấy Du Hữu Lượng đặt ngay một đĩnh vàng thì không khỏi kinh hãi, tới tấp rụt tay về để cho Du Hữu Lượng và nhà cái Ôn Sĩ Đạt đánh đôi.

Ôn Sĩ Đạt cười khằng khặc nói:

- Không ăn được lão gia đâu. Đĩnh vàng này đội nón ra đi. Liệt vị coi rõ tại hạ gieo nước "chí bảo" đây này...

Lão thò tay vào trong áo, lấy ra bộ thò lò, miệng lẩm nhẩm đọc:

- Ba hồn bảy vía con "yêu" ở đâu thì về. Yêu yêu đại thuận lợi...

Du Hữu Lượng mắng thầm trong bụng:

- Thằng cha này làm giống quá. Không hiểu hắn định giở trò quỷ gì?

Chàng bắt chước nhà đánh bạc sành sỏi lên tiếng:

- "Yêu yêu" mau chuồn vào động, để nhà cái giam tiền cho ta.

Mấy con thò lò quay tít đi rồi dừng lại. Nước bạc được ba con "yêu", bao nhiêu người kinh hãi thán phục cho là nhà cái ăn đứt rồi.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Nhất định lão quỷ kia dùng nội lực để thao túng bộ thò lò. Cuộc đánh bạc này quả nhiên càng rõ chỗ dụng tâm của lão.

Chàng ngấm ngầm vận chân khí nắm lấy bộ thò lò gieo xuống.

Tô Bạch Phong đứng bên thấy Du Hữu Lượng và Ôn Sĩ Đạt cả hai người đều đỏ mặt. Y biết họ mượn bộ thò lò để tỷ thí nội lực.

Bỗng thấy ba con thò lò ngửa mặt "lục" lên nhưng không dừng, lại xoay đến mặt "yêu" vẫn chưa ngả xuống.

Quần chúng đứng vòng quanh nhìn bộ thò lò quay trên đĩa đều thộn mặt ra.

Đột nhiên Du Hữu Lượng bỗng đưa ngón trỏ lên. Con thò lò xoay ra sườn đĩa rồi rớt xuống. Chàng có ý nói:

- Đúng là tà ma! Trong bộ thò lò này của nhà cái dường như có quỷ ẩn nấp.

Ôn Sĩ Đạt xị mặt hỏi:

- Phải chăng các hạ có ý trêu ngươi?

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng gục gặc cái đầu hỏi lại:

- Phải chăng trong con thò lò có đổ chì? Lão muốn chơi cờ bạc bịp hay sao?

Ta phải điều tra vụ này.

Chàng nói rồi cầm con thò lò bỏ vào miệng, mấy tiếng "rắc rắc" vang lên.

Con thò lò bị bửa thành hai nửa.

Chàng cầm con thò lò vỡ đôi giơ cao lên cho mọi người coi rồi lớn tiếng.

- Quả nhiên lão hí lộng quỷ thần. Các vị hương thân coi rõ đi, trong con thò lò của hắn có đổ chì.

Ôn Sĩ Đạt giở cười giở khóc. Hai bàn tay lão để trước ngực khẽ vẫy tay một cái.

Du Hữu Lượng cảm thấy một luồng ám kình xô tới, nhưng chàng vẫn lờ đi như không có chuyện gì, cầm con thò lò bể liệng xuống bàn. Luồng chưởng lực của Ôn Sĩ Đạt lập tức phải dừng lại. Lão tăng gia kình lực vào bàn tay. Cả hai người cùng rúng lên một cái. Tô Bạch Phong đứng bên kinh hãi nghĩ thầm:

- Chàng thiếu niên này đấu nội lực với lão quái ở Tây Tạng mà ngang sức nhau. Mỗi lần ta gặp gã lại phát giác ra công lực gã dường như tăng tiến khá nhiều. Thật là con người cao thâm khôn lường.

Du Hữu Lượng nét mặt vẫn thản nhiên thu đĩnh vàng về rồi cùng Tô Bạch Phong ngất ngưởng bỏ đi.

Ôn Sĩ Đạt đằng sau nét mặt xám xanh, nghiến răng nói:

- Sẽ có một ngày lão phu phải giết mi...

Tô Bạch Phong cùng Du Hữu Lượng vào tới trước cửa miếu. Tô Bạch Phong cười nói:

- Lão quái kia bị lật tẩy. Đổ cục của lão chắc không thành được.

Du Hữu Lượng cười đáp:

- Tiểu đệ muốn làm như vậy mà chơi. Không phải lão kiếm ăn bằng nghề cờ bạc. Lão đến đây mở sòng tất có thâm ý.

Bỗng nghe hồi kèn dài nổi lên. Người đông như đàn ong ào ào kéo vào.

Tô Bạch Phong nói:

https://thuviensach.vn

- Dường như cuộc khánh điển bắt đầu khai diễn.

Hai người ngửng đầu trông vào thấy cửa miếu Thanh Không mở rộng. Ba chục thiếu nữ nhỏ tuổi, mình khoác áo ngũ sắc, tay cầm đèn hồng nối đuôi nhau kéo ra.

Chuông trống vàng lừng. Quần nữ đứng trước miếu vây quanh một tấm vải đỏ rộng hai trượng dài tám thước.

Đột nhiên quần nữ giơ cao đèn hồng lên. Một vị hòa thượng đầu trọc mình mặc áo lam, đội khăn màu lam từ trong cửa miếu chậm chạp đi ra.

Quần nữ lập túc vây quanh nhà sư, rải ngũ sắc phấp phới, đèn hồng chuyển động nhịp nhàng theo điệu nhạc, dường như họ đã được huấn luyện thuần thục.

Một tiếng khánh vang lên. Tiếng hồ già im bặt. Quần chúng đều nín thở chờ xem biểu diễn.

Giữa lúc yên lặng như tờ, hai hàng hòa thượng mặc áo cà sa màu xám tiến ra.

Sau cùng là một nhà sư đầu đội mũ, mình khoác áo cà sa rộng thùng thình, chân đi giày vải.

Trong đám đông đột nhiên có tiếng người la:

- Nguyên Nguyên Tăng! Nguyên Nguyên Tăng Du Hữu Lượng dương mắt nhìn lên về phía phát thanh, bụng bảo dạ:

- Lão sư đó đã ra. Ngày trước ở thành Trường An tự nhiên vô cớ lão đã cản đường ta. Cả nhà sư ngâm hai câu mình chẳng hiểu tí gì cũng tới rồi.

Tô Bạch Phong cũng nhìn theo thanh âm thì thấy trong đám đông có một nhà sư cao lớn đang từ từ tiến về phía trước. Y quay lại nhìn Du Hữu Lượng khẽ nói:

- Quả nhiên Pháp Minh Thiền Sư ở chùa Thiếu Lâm cũng tới đây rồi.

Du Hữu Lượng ngạc nhiên hỏi:

- Tô huynh bảo "quả nhiên" có ý nghĩa là gì?

Tô Bạch Phong đáp:

- Nguyên Nguyên Tăng có mối can hệ rất lớn đến phải Thiếu Lâm. Cảnh suy vi của phái này cũng là do lão gây nên. Nay Nguyên Nguyên Tăng chủ

https://thuviensach.vn

trương cuộc hội miếu dĩ nhiên tin tức đồn ra ngoài giang hồ, có lý nào Pháp Minh lại không biết? Vì thế mà tiểu đệ nói quả nhiên lão lại tới đây.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Té ra vụ này đã truyền khắp võ lâm. Vậy ngày ta ở với Huyền Hồ Quận Chúa lại cứu thoát Thiệu Quyên chạy trốn mà bảo là không ai hay biết thì có khác gì ếch nằm đáy giếng.

Chàng nhìn mặt nhà sư sau cùng ở trong miếu Thanh Không đi ra, hỏi:

- Lão kia có phải là Nguyên Nguyên Tăng thất tích bấy lâu nay lại xuất hiện?

Tô Bạch Phong gật đầu đáp:

- Nghe đồn nhà sư này đã lãnh thọ được chân truyền của chùa Thiếu Lâm.

Công lực chẳng kém Phương trượng chùa này mấy tí. Ngày trước lão chưa rời khỏi khỏi môn tường bản tự từng đánh bại Tây Xuyên tứ lão tại Vân Mộng. Sau vì hành động sai quấy, lão bị Phương trượng đuổi đi. Lão đã lấy cắp kinh sách ở Tàng Kinh Các mà luyện được những môn võ công đặc biệt thì ra bản lãnh cao thâm đến độ khó mà tưởng tượng được.

Lúc này Pháp Minh Thiền Sư đã tới trước đám đông, chỉ đứng cách Nguyên Nguyên Tăng vài bước.

Nguyên Nguyên Tăng dương mắt lên nhìn. Nhãn quang hai người gặp nhau.

Pháp Minh Thiền Sư cặp mắt chiếu ra những tia thần quang chói lọi, miệng hô:

- Vô Lượng Thọ Phật! Tuệ Nguyên lâu nay vẫn bình yên chứ?

Nguyên Nguyên Tăng vẻ mặt thản nhiên tựa hồ như chưa nghe thấy câu hỏi cảu Pháp Minh. Lão giơ cánh tay lên. Hai tên đồng tử nhỏ tuổi từ trong Thần miếu lục tục bước ra.

Tô Bạch Phong chau màu quay lại nhìn Du Hữu Lượng hỏi:

- Nguyên Nguyên Tăng ngày ở chùa Thiếu Lâm mang pháp hiệu là Tuệ Nguyên. Không hiểu vì lẽ gì mà lão lại cố tình lờ đi không nghe thấy lời nói cảu Pháp Minh Thiền Sư?

Giữa lúc ấy trong đám đông có người hô thất thanh:

https://thuviensach.vn

- Nhiếp Nãi Thần! Nhiếp Nãi Thần!

Hai người nghe tiếng trông ra thì thấy hai tên đồng tử vừa rồi khiêng một ngôi thần tượng quái dị nhe nanh múa vuốt. Hiển nhiên người ta vì thấy thần tượng này mà la lên.

Thanh Nguyên thần tăng phất tay áo một cái, giơ cao hai tay lên. Quần chúng liền im lặng.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Xem chừng Nguyên Nguyên Tăng rất được những người ở đây trông cậy.

Nguyên Nguyên Tăng vỗ tay một cái, tiếng hồ già réo rắt lại nổi lên, mấy chục thiếu nữ vừa múa vừa hát. Bao nhiêu người đứng coi đều khen đây là một cảnh tượng lung linh vô cùng ngoạn mục.

Đoàn mỹ nữ mặc áo hồng múa hát một hồi rồi đặt đèn lồng xuống hướng về tượng thần uốn éo cất bước.

Tiếng hồ già đột nhiên đình chỉ. Một tên đồng tử đứng bên miếu mình mặc áo lam lớn tiếng hô:

- Tế nhân!

Quần chúng lại ồn ào nhìn về phía trước. Tô Bạch Phong nói:

- Bây giờ khai diễn màn áp trực.

Du Hữu Lượng chau mày hỏi:

- Khai diễn màn áp trực ư? Chẳng lẽ đem người sống giết chết làm vật tế thần?

Tô Bạch Phong gật đầu. Tên miếu đồng lại hô:

- Tế nhân...

Bỗng thấy hai tên đồng tử trước miếu khiêng thần tượng đi đến trước mặt Nguyên Nguyên Tăng. Nơi đây đã bày đàn từ trước.

Nguyên Nguyên Tăng phục lạy trước thần tượng một hồi. Trên bàn khói hương nghi ngút.

Lại có tiếng hô:

- Phụ tế nhân thượng.

Mười tên đồng tử từ trong miếu đi ra chia làm hai toán khiêng hai thiếu nữ mái tóc đen huyền từ từ tiến đến trước thần đàn.

https://thuviensach.vn

Hai thiếu nữ này dung mạo xinh đẹp vừa lọt vào mắt Du Hữu Lượng đã khiến chàng toàn thân run lên. Chàng hốt hoảng la thầm:

- Bọn họ đây chăng? Đúng là Sính Đình Tiên Tử và Thiệu cô nương rồi.

Chàng vận hết mục lực nhìn kĩ lại thì không thể lầm được nữa. Chàng lẩm bẩm:

- Hai cô thất tung một cách thần bí, ai ngờ lại xuất hiện ở một nơi đông đúc thế này? Chẳng lẽ các cô bị dùng làm vật tế thần?

Trong lòng khích động quá chừng, chàng không nhịn được quát lên một tiếng toan rẽ đám đông chạy ra, nhưng Tô Bạch Phong đứng bên nắm tay áo chàng kéo lại khẽ nói:

- Du huynh nên thận trọng...

Du Hữu Lượng bật tiếng quát thất thanh khiến quần chúng xung quanh quay đầu lại. Hàng trăm hàng ngàn con mắt chăm chú nhìn chàng. Nguyên Nguyên Tăng cũng đảo mắt ngó về phía Du Hữu Lượng. Cặp mắt hắn lộ ra những tia kì lạ khôn tả.

Tô Bạch Phong vẫn nắm chặt tay áo Du Hữu Lượng khẽ nói:

- Hành tung chúng ta đã bị bại lộ. Du huynh chớ co hành động lỗ mãng.

Du Hữu Lượng cất tiếng run run hỏi:

- Tô huynh có nhìn thấy hai thiếu nữ đưa đến trước Thần đàn không?

Tô Bạch Phong đáp:

- Tiểu đệ nhìn thấy rồi. Một vị là Thiệu cô nương ở phái Hoa Sơn, còn cô đằng sau dường như là Sính Đình Tiên Tử. Cô này có mối quan hệ rất sâu xa với phái Võ Đương.

Tiếng hồ già lại nổi lên. Quần chúng ngó về phía Thần đàn. Thiệu Quyên cùng Sính Đình Tiên Tử sóng vai ngồi trên đàn. Nhãn quang hai cô trì trệ. Sắc mặt trơ trơ không lộ vẻ gì.

Tô Bạch Phong nhìn kĩ rồi nói:

- Hai cô kia thần trí hồ đồ, e rằng đã trúng phải thuốc mê...

Du Hữu Lượng nói:

- Đêm qua các cô ở trước mắt tiểu đệ rồi tự nhiên mất tích. Tiểu đệ đoán là hành vi của Bách Độc Giáo. Nhưng bây giờ hai cô xuất hiện nơi đây, khiến tiểu đệ rất đỗi ngạc nhiên.

https://thuviensach.vn

Chàng vốn tâm cơ thâm trầm, lúc này đã trở lại bình tĩnh, liền thuật những chuyện đã trải qua cho Tô Bạch Phong nghe.

Tô Bạch Phong trầm ngâm hồi lâu nói:

- Vụ này không phải tầm thường. Chẳng lẽ Nguyên Nguyên Tăng...

Đột nhiên y dừng lại, Du Hữu Lượng không nhịn được hỏi ngay:

- Tô huynh có nhìn thấy trạng thái Nguyên Nguyên Tăng lộ vẻ khác lạ chăng?

Tô Bạch Phong vẫn nhìn về phía Thần đàn đáp:

- Diễn biến đêm nay cực kì ngoắt ngoéo, chẳng phải hành vi của một mình Nguyên Nguyên Tăng. Du huynh có nhìn thấy rõ những nhà sư bao quanh Thần đàn không?

Du Hữu Lượng vì trong lòng xúc động chưa kịp ngó xung quanh Thần đàn.

Bây giờ chàng nghe Tô Bạch Phong hỏi mới để ý thì bộ mặt mấy nhà sư đều ghê gớm khiến chàng không khỏi kinh hãi đến ngẩn người ra.

Tô Bạch Phong cười lạt nói tiếp:

- Tôn Công Phi và Hà Tuyên Đình là hai bộ mặt âm trầm không thì Tô mỗ cũng chẳng nhận ra. Xem chừng Bách Độc Giáo quả đã nhúng tay vào việc này.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Vậy tăng lữ ở miếu Thanh Không này có mối liên quan đến Bách Độc Giáo chăng?

Tô Bạch Phong đáp:

- Tô mỗ cũng như người bị dội nước lạnh lên đầu. Theo thiển kiến của tiểu đệ thì nếu chúng ta hấp tấp động thủ tất hai cô gái kia phải chết ngay.

Du Hữu Lượng hít một hơi chân khí rồi nói:

- Tiểu đệ cũng nghĩ thế, chúng ta đành chờ thuận tiện sẽ giải cứu họ.

Bầu không khí trong trường nặng trịch. Những người đi coi đều nín thở ngưng thần.

Nguyên Nguyên Tăng hai tay để trước ngực, miệng lẩm nhẩm khấn khứa.

Du Hữu Lượng lấy làm kì hỏi:

https://thuviensach.vn

- Nhà sư miệng ô lý ô lố nghĩa là làm sao?

Tô Bạch Phong lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ cũng không hiểu, chắc là lão niệm chú...

Lại nghe Nguyên Nguyên Tăng tiếp tục niệm lớn hơn:

- Đáp mĩ phu hằng tuệ sán chi...

Nguyên Nguyên Tăng niệm chú mỗi lúc một mau. Du Hữu Lượng đột nhiên ngó thấy nét mặt của Thiệu Quyên và Sính Đình Tiên Tử ngồi trên thần đàn từ màu hồng biến sang màu xanh. Nguyên Nguyên Tăng niệm chú càng mau thì sắc mặt hai cô biến đổi càng lẹ.

Chỉ trong khoảnh khắc, lòng bàn tay Du Hữu Lượng đã ướt đầm mồ hôi.

Chàng ngẫu nhiên đảo mắt nhìn mọi người thì thấy thị tuyến của quần chúng đều chú ý vào Nguyên Nguyên Tăng chứ không ngó đến những biến hóa kì dị ở vật tế thần.

Nguyên Nguyên Tăng tiếng niệm dần dần trầm xuống. Đột nhiên Thiệu Quyên và Sính Đình Tiên Tử toàn thân run lên bần bật, cặp mắt lộ vẻ hoang mang...

Du Hữu Lượng la thầm:

- Nguy đến nơi rồi!

Bỗng chàng gầm lên một tiếng tung mình lên cao qua đầu mọi người vọt ra.

Trong quần chúng đột nhiên có tiếng la:

- Có chuyện! Có chuyện! Té xuống rồi!

Du Hữu Lượng người đang lơ lửng trên không mắt vẫn không dời bỏ Thần đàn. Chàng hạ mình xuống trước đàn vẫn thấy hai cô còn ngồi đó. Chàng ngạc nhiên tự hỏi:

- Có thấy ai té đâu? Hai cô vẫn còn đây.

Trong đám đông lại có tiếng la:

- Nguyên Nguyên Tăng té rồi... Nguyên Nguyên Tăng té xuống rồi!

Du Hữu Lượng giật mình kinh hãi đưa mắt nhìn ra thì Nguyên Nguyên Tăng vừa rồi con niệm chú mà bây giờ đã té xuống đất không một tiếng động.

https://thuviensach.vn

Quần chúng hoang mang xô đẩy nhau mà chạy. Cuộc miếu hội rối loạn xà ngầu.

Du Hữu Lượng lòng dạ rối bời. Trong lúc nhất thời chàng nghĩ không ra chỗ ảo diệu bên trong.

Bỗng thấy Pháp Minh Thiền Sư ở chùa Thiếu Lâm từ từ bước đến bên Nguyên Nguyên Tăng cúi xuống nắn uyển mạch cho lão rồi đứng thẳng lên khẽ nói:

- Tam thập không môn sạch hết lòng trần. Tuệ Nguyên! Đạo hữu yên tĩnh đi.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Trên Thần Đàn Dị Nhân Xuất Hiện

Tô Bạch Phong đã đến đứng bên Du Hữu Lượng. Y nhìn Nguyên Nguyên Tăng một cai rồi hỏi:

- Chết rồi ư?

Du Hữu Lượng gật đầu. Chàng không rảnh để nghĩ đến nguyên nhân cái chết của Nguyên Nguyên Tăng, ngửng đầu lên nhìn Thần đàn cất tiếng gọi:

- Thiệu cô nương! ... Thiệu cô nương! ...

Thiệu Quyên nhìn ra phía trước tựa hồ như chưa nghe thấy.

Du Hữu Lượng lại hô hoán Sính Đình Tiên Tử thì cô này cũng lộ vẻ bâng khuâng không trả lời.

Đột nhiên bóng người thấp thoáng trước cửa miếu. Du Hữu Lượng định thần nhìn lại thì thấy xung quanh Thần đàn đã bị mười mấy người đến bao vây.

Một thanh âm ồm ồm cất lên:

- Thế là ếch vào rọ rồi! Ha ha! Giáo chủ đưa ra kế dụ địch quả nhiên chúng sập bẫy...

Lúc này quần chúng đã chạy tán loạn. Du Hữu Lượng ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy người nói câu này chính là Diêu Ưng hóa trang làm một nhà buôn. Chàng muốn lên tiếng thì Pháp Minh Thiền Sư tiến lên một bước nói:

- Diêu thí chủ! Bữa trước bần tăng đã chiết tự cho thí chủ ở Trường An và cảnh cáo thí chủ phải giữ gìn tính mạng. Ai ngờ thí chủ lại không tìm vào nơi hiu quạnh đẻ tránh kiếp nạn mà lại tới đây dở thói ngang tàng. Không chừng đêm nay bần tăng phải niệm kinh Nát bàn để siêu độ cho thí chủ.

Diệu Ưng bật tiếng cười âm hiểm đáp:

https://thuviensach.vn

- Thiền sư niệm kinh đó là phải. Ta thường nghe nhà Phật dụ người lúc chết được lên Nát bàn. Ha ha! Bản kinh Nát bàn đó dùng làm khúc hát đưa ma cho ba ngươi các vị.

Du Hữu Lượng đảo mắt nhìn tình thế trước mắt thấy bên đối phương ngoại trừ Tứ Đại Thiên Vương và Tôn sư gia, còn ba tên hương chủ. Hồng bào lão tổ tuy chưa đến, nhưng đã thấy Ôn Sĩ Đạt lúc nãy mở sòng bạc ở ngoài miếu bây giờ cũng đến đây nhìn mọi người bằng cặp mắt hung dữ. Trong lòng hồi hộp chàng nghĩ thầm:

- Ôn Sĩ Đạt vào bè đảng với Bách Độc Giáo. Ngay một mình hắn cũng đã là khó bề đối phó, huống chi còn bao nhiêu người ở Bách Độc Giáo...

Lại nghe Công Tôn Phi lạnh lùng nói:

- Các người liệu mà tự xử đi thôi.

Tô Bạch Phong đứng lên trước Du Hữu Lượng hỏi:

- Tôn Công Phi! Các hạ có đủ tư cách để nói câu này chăng?

Tôn Công Phi tức giận đến cực điểm, lại cười đáp:

- Họ Tô kia! Nghe đồn Triệu Phụng Hào có một truyền nhân công lực ghê gớm lắm. Bữa nay gặp đây...

Tô Bạch Phong ngắt lời:

- Bữa nay mới gặp thì làm sao?

Tôn Công Phi đáp:

- Trên cõi đời này hạng người chỉ có hư danh rất nhiều. Tôn mỗ cũng có cảm nghĩ như vậy.

Tô Bạch Phong trầm giọng hỏi:

- Phải chăng sư gia ở Bách Độc Giáo chuyên dùng lời lẽ để lập nghiệp? Tôn Công Phi! Sư gia có dám tiếp một vài chiêu của Tô mỗ chăng?

Tôn Công Phi đáp:

- Sao lại không dám?

Tô Bạch Phong không nói gì nữa, phóng một phát chưởng bình thường đánh tới.

Tôn Công Phi cười lạt. Hai tay để trước ngực rất mạnh một cái hai luồng lực đạo ào ào xô ra.

https://thuviensach.vn

Sầm tiếng vang lên. Bốn bề cuồng phòng nổi lên làm cho đã chạy cát bay.

Tôn Công Phi hai vai rung động, người hắn di chuyển. Hắn mượn chưởng lực đối phương xoay đi năm vòng, chân bước loạng choạng rồi lùi lại hai bước.

Tô Bạch Phong vẫn đứng yên không xê dịch nửa bước. Y lạnh lùng hỏi:

- Các hạ cảm thấy thế nào?

Tôn Công Phi đáp:

- Họ Tô kia! Đừng có ngông cuồng. Tôn mỗ nhất định đón tiếp đủ ba chiêu.

Tô Bạch Phong phóng ra phát chưởng thứ hai. Tôn Công Phi nhận thấy thế chưởng của đối phương cũng tầm thường chẳng có gì lạ, mà thực ra nó biến hóa ngấm ngầm không thể lường được, tựa hồ một luồng lực đạo vô hình từ bốn mặt tám phương xô tới.

Chỉ trong chớp mắt chưởng thế của Tô Bạch Phong trở nên nặng như núi xô thẳng tới. Tôn Công Phi kinh hãi phóng chưởng nghênh tiếp, đồng thời lui lại một trượng.

Ngờ đâu phát chưởng của Tô Bạch Phong trông có vẻ ghê gớm nhưng mới là hư chiêu. Chưởng thế phóng ra nửa vời đột nhiên dừng lại một chút. Tiếp theo lại chuyển động vẫn nhằm vào trước ngực Tôn Công Phi xô tới còn cách chừng năm tấc.

Tôn Công Phi gầm lên một tiếng đẩy cả song chưởng ra. Trước ngực hắn kình khí nổi lên những vòng tròn lớn rồi thu nhỏ lại. Chưởng phong rít lên veo véo, khiến người bàng quan đều kinh hãi.

Tô Bạch Phong thấy địch thủ đã lâm vào liệt thế mà còn ra tay bảo vệ cho mình được cũng phải khen thầm.

Y thét lên một tiếng thu kình lực tay mặt về phóng chưởng bên trái ra. Người y nhảy bật lên không rồi phóng chưởng đánh xuống thành những vòng tròn xoáy lại.

Y đã thi triển môn tuyệt kĩ "Mật Ảnh Xuyên Vân" của Triệu môn. Phát chưởng này thế mạnh ngàn cân, phá tan những vòng lực đạo của đối phương. Táy trái y đưa chênh chếch ra nắm lấy trước ngực Tôn Công Phi.

https://thuviensach.vn

Lại nghe đánh "huỵch" một tiếng, Tôn Công Phi vọt đi như tên bắn rớt xuống đất ngoài ba trượng. Hắn tăng gia kình lực xuống bàn chân mới đứng vững được.

Tô Bạch Phong cười ha hả nói:

- Hay quá! Ngày trước mà Tô mỗ đánh đòn này thì ngay đến Bách Độc Giáo Chủ cũng phải chịu chết chứ không nói đến Tôn Công Phi.

Tôn Công Phi vận nội lực đè ép khí huyết cho bớt nhộn nhạo rồi nói:

- Còn một chiêu nữa! Họ Tô kia! Ngươi phải phóng chưởng đi!

Hắn vừa dứt lới thì Hà Tuyên Đình và Diêu Ưng đã từ phía sau xông ra. Hà Tuyên Đình nói:

- Tô Bạch Phong! Ngươi đừng hòng khiêu khích để Tôn sư gia chiến đấu một mình nữa. Đêm nay bọn ta vâng lệnh trừ diệt bọn ngươi thì chẳng kể gì đến quy củ võ lâm.

Tô Bạch Phong đáp:

- Được lắm! Được lắm! Trong lúc nhất thời tại hạ quên rằng Bách Độc Giáo trước nay vẫn ỷ thói cường lăng nhược cậy nhiều hiếp ít, các vị xông vào cả đi.

Hà Tuyên Đình, Tôn Công Phi và Diêu Ưng bị xỉ nhục, đều tức giận quát lên một tiếng, đồng thời tấn công.

Pháp Minh Thiền Sư đứng gần đó cũng niệm Phật hiệu rồi nói:

- A Di Đà Phật! Đây thật là một cuộc hiến đấu rối loạn xà ngầu. Bần đạo bất đắc dĩ phải ra tay...

Nhà sư lạng người đi toan gia nhập vòng chiến thì thấy kình phong nổi lên. Ba tên hương chủ và bốn tên đại thiên vương tiến ra ngăn chặn. Chỉ trong nháy mắt đã thấy bóng quyền mờ mịt. Hai bên khai diễn cuộc hỗn chiến.

Trong lúc mọi người đang tỷ đấu, Du Hữu Lượng đứng bên chỉ nghĩ cách giải cứu Thiệu Quyên và Sính Đình Tiên Tử.

Chàng coi tình thế rồi nhảy vọt lên không đánh vèo một cái. Tay phải đánh chưởng, tay trái phóng chỉ. Người chàng ở trên không liệng đi một vòng, những tiếng "binh binh" vang lên không ngớt. Mười mấy nhà sư đứng vây quanh Thần đàn đều ngã lăn ra.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng vừa vọt người đi vừa phóng chưởng, phóng chỉ điểm. Chỉ mới trong chớp mắt chàng đã điểm té mấy người. Chân tay chàng mau lẹ, phảng phất có tác phong của một vị đại tông sư...

Bỗng thấy bóng sáng thấp thoáng. Ôn Sĩ Đạt lão quái lạng người về phía trước nói:

- Tiểu tử! Chúng ta lại gặp nhau đây.

Du Hữu Lượng đứng yên. Ôn Sĩ Đạt nói:

- Vừa rồi lão phu đứng bàng quan thấy ngươi phóng chỉ điểm một lúc vào mười hai người, thủ pháp cự kì lợi hại, tưởng không còn người thứ hai nào bì kịp, nhưng đáng tiếc là Đại Thiền Tông đã phí bao nhiêu tâm huyết để dạy được tên đệ tử thành danh mà lúc này sắp bị chôn vùi.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Lão quái ở đây mở sòng bạc để đặt cạm bẫy chăng?

Ôn Sĩ Đạt cất giọng âm trầm đáp:

- Ngươi nói câu đó thức tỉnh lão phu. Thằng lỏi con đã đánh sập sòng bạc của lão phu, tiện đây ta đòi món nợ đó.

Hắn giơ tay mặt lên nhằm chụp vào uyển mạch của đối phương.

Du Hữu Lượng ngửa người lùi lại phía sau, không ngờ Ôn Sĩ Đạt xoay mình vọt lên Thần đàn. Hai tay hắn phong tỏa những đại huyệt trong người Thiệu Quyên và Sính Đình Tiên Tử. Đoạn hắn lớn tiếng quát:

- Các vị hãy dừng tay.

Mọi người đang hỗn chiến đều dừng lại. Tô Bạch Phong và Pháp Minh Thiền Sư quay đầu nhìn lại thấy hai thiếu nữ đều lọt vào tay Ôn Sĩ Đạt đều không khỏi ngẩn người ra.

Du Hữu Lượng trợn mắt cơ hồ rách cả mí mắt trỏ tay vào mặt Ôn Sĩ Đạt quát mắng:

- Quân đê tiện! Ta không ngờ...

Ôn Sĩ Đạt cười rộ ngắt lời:

- Trong võ lâm toàn là một phường gian trá, còn nói chi đến chuyện đê tiện?

Tô Bạch Phong tiến lên một bước. Ôn Sĩ Đạt tăng gia nội lực vào lòng bàn tay. Hai cô đau quá rú lên một tiếng, trán toát mồ hôi nhỏ giọt.

https://thuviensach.vn

Ôn Sĩ Đạt lạnh lùng nói:

- Con người ta ai chẳng có lòng thương hương tiếc ngọc? Nhất là bọn người mệnh danh là kẻ sĩ nghĩa hiệp. Hà hà! Kẻ nào mà vọng động là lão phu bóp chết hai con nhỏ này ngay tức khắc.

Hà Tuyên Đình đứng bên nói:

- Ôn lão quái cứ việc y kế mà vận dụng thủ cước. Bọn ta không được rảnh ở đây che tàn cho lão nữa.

Ôn Sĩ Đạt lườm mắt, cất tiếng thóa mạ:

- Con mẹ nó! Làm gì mà các ngươi không rảnh? Các ngươi đui mắt hay sao mà không nhìn thấy đối phương chỉ có ba con mèo què? Người chân chính chỉ có một nhà sư Thiếu Lâm.

Tôn Công Phi xua tay đáp:

- Ôn lão tiên sinh đừng nổi nóng! Giáo chủ lợi dụng Nguyên Nguyên Tăng và hai con nhỏ để bố trí cạm bẫy với ý muốn tiếng tăm đồn đại ra ngoài giang hồ cho các phái Thiếu Lâm, Hoa Sơn và Võ Đương đều tới nơi để chúng ta quăng một mẻ lưới là bắt được hết. Không ngờ ngoài phái Thiếu Lâm, còn bọn chúng nhát gan không tới.

Hắn chưa dứt lời thì ở trên thềm mé hữu thần miếu đột nhiên có người lên tiếng:

- Nhị sư huynh! Trước miếu đây há chẳng phải là đồng bọn ngày trước ở ngoài thành Trường An đã cúp đuôi chạy trốn, bây giờ chúng lại tới? Họ có nhát gan đâu?

Trên thềm nhà kình phong xô đẩy, bốn bóng đen vọt lên không trung còn xoay một vòng, tư thế rất ngoạn mục, rồi mới hạ mình xuống.

Du Hữu Lượng ngó thấy la thầm trong bụng.

- Đại bằng triển xí! Hoa Sơn Tứ Hiệp đã tới nơi!

Chàng đảo mắt ngẫu nhiên nhìn thấy dưới chân cột đá trước miếu có ẩn nấp mấy chục hán tử áo xám. Tên nào sau lưng cũng đeo một cái giỏ tre. Trong đám này co hai tên chàng đã gặp trên gò nhỏ ở ngoài thị trấn.

Lúc Hoa Sơn Tứ Hiệp đang hạ mình xuống, mấy chúc hán tử kia đột nhiên thò tay vào giỏ tre tốc ra một nắm. Chỉ trong nháy mắt, trong không gian đã đầy một lớp cát vàng.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng chợt nhớ ra điều gì liền lớn tiếng la:

- Tiêu Dao phấn! Hãy coi chừng Tiêu Dao phấn.

Tứ hiệp ngó thấy dưới chân toàn một lớp cát vàng, nhưng mọi người đã thổ khí để đề mình hạ xuống rất mau, chân sắp đụng vào rồi. Trong lúc cấp bách, Đỗ đại hiệp gầm lên một tiếng vung song chưởng đánh xuống. Chưởng phong ầm ầm cuốn cát lại như một cây cột vàng. Tứ hiệp liền chia nhau lạng người sang hai bên.

Không ngờ cột cát bỗng nổ lên một tiếng, bụi vàng bắn ra rớt xuống. Giữa lúc ấy trên mái miếu mé tả có tiếng hú vang lên. Tiếp theo gió nổi ào ào xua làn cát vàng ấy ra xa mấy trượng. Bao nhiêu người đứng ở trong miếu đều trợn mắt há miệng. Hoa Sơn Tứ Hiệp và bóng người sắc đen kế tiếp hạ xuống.

Tôn Công Phi cười rộ nói:

- Giáo chủ quả nhiên thần cơ diệu toán. Phái Võ Đương và Hoa Sơn quả nhiên đều đến tống tử.

Người mặc áo bào đen tới sau chính là Thái Bình Đạo Trưởng ở phái Võ Đang. Lão đảo mắt nhìn quanh thấy hai cô nương ngồi trên Thần đàn vẻ mặt bâng khuâng, lão biến sắc hỏi:

- Sính Đình Tiên Tử và Thiệu Quyên cô nương đã bị bọn Bách Độc Giáo các ngươi làm gì rồi?

Tôn Công Phi đáp:

- Chẳng làm gì cả, bất quá giáo chủ chúng ta cho cả hai uống Hóa hồn tán để làm mồi nhử thiên hạ mà thôi...

Du Hữu Lượng nghĩ thầm trong bụng:

- Té ra đêm nay Bách Độc Giáo bày ra cuộc này là để đối phó với ba phái Thiếu Lâm, Võ Đương, Hoa Sơn. Ngoài ra còn một người mặc áo hồng bào. Bất luận hắn có phải là Du Nhất Kỳ hay không thì vụ này cũng liên quan đến hắn chẳng ít thì nhiều...

Chàng ngõ lại Ôn Sĩ Đạt thấy hai bàn tay hắn vẫn nắm đại huyệt của hai cô.

Hoa Sơn Đỗ đại hạ mình xuống cách Thần đàn chỉ mấy bước, khiến chàng xoay chuyển ý nghĩ tìm ra một kế hoạch.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên chàng "ủa" một tiếng, nhìn lên trên nóc nhà bên cạnh miếu hô lớn:

- Sư phụ! Lão nhân gia đã đến rồi ư?

Mọi người giật mình kinh hãi. Diêu Ưng buột miệng la:

- Đại Thiền Tông?

Ba tiếng này như nhát chùy giáng vào ngực mọi người. Ai cũng không nhịn được ngẩng đầu nhìn ra, cả Ôn Sĩ Đạt cũng vậy.

Du Hữu Lượng nhân lúc mọi người trông sang mé bên liền vận toàn lực phóng chưởng đánh vào sau lưng Ôn Sĩ Đạt.

Diễn biến xảy ra đột ngột. Ôn Sĩ Đạt thấy sau lưng mát lạnh không khỏi giật mình kinh hãi vội cúi đầu xuống. Chưởng phong của đối phương rít lên vù vù lướt qua bên đầu hắn.

Du Hữu Lượng không để địch thủ kịp thở một hơi. Chàng vọt mình lên không trung, vung song chưởng như hai cây búa chụp xuống đầu Ôn Sĩ Đạt.

Ôn Sĩ Đạt thấy thế đánh khủng khiếp, hắn không dám chần chờ phải buông tay ra không giữ Thiệu Quyên và Sính Đình Tiên Tử nữa, để tay vung chưởng cự địch.

Sầm một tiếng vang lên, chưởng lực của hai bên đụng nhau. Du Hữu Lượng điểm hai chân trên không mượn đà xoay đi một vòng. Ôn Sĩ Đạt không còn chỗ lấy đà phải thu chưởng về lùi lại.

Du Hữu Lượng hạ mình xuống vừa phóng chưởng vừa lớn tiếng hô:

- Đỗ đại hiệp mau mau cứu Thiệu Quyên cô nương và Sính Đình Tiên Tử.

Đỗ Nguyên Xung ngơ ngác một chút rồi tỉnh ngộ ngay, y chí đầu ngón chân xuống rồi vọt mình lên Thần đàn chụp lấy hai cô vọt về mé tả ra xa năm, sáu trượng.

Không ngờ bọn người Bách Độc Giáo đã tiên liệu phương hướng y vọt tới.

Bóng người thấp thoáng, Tôn Công Phi và Diêu Ưng đã lao mình lại chặn đường.

https://thuviensach.vn

Diêu Ưng vừa hạ mình xuống đã phất tay áo đánh Đỗ Nguyên Xung, miệng cất tiếng hỏi:

- Họ Đỗ kia! Đêm nay ngươi còn muốn sống rời khỏi nơi đây nữa không?

Đỗ Nguyên Xung hai tay ôm hai thiếu nữ không phản kích được chỉ còn đường né tránh, nhưng người y chuyển về phương nào cũng chẳng thể phá được hàng rào cản trở của Tôn - Diệu. Hoa Sơn Tam Hiệp và Thái Bình Đạo Trưởng ở phía sau thấy vậy liền chạy tới tiếp viện.

Bách Độc giáo chúng từ hàng hương chủ trở xuống ào ào xô lại như đàn ong.

Chỉ trong nháy mắt lão đã đả thương mấy chục người. Nhưng bọn chúng thả nhiều rắn độc chim độc ra khiến lão phải hết sức đối phó.

Trước Thần đàn, Du Hữu Lượng đang quần nhau với Ôn Sĩ Đạt, bên kia Tô Bạch Phong và Pháp Minh Thiền Sư đang chiến đấu với bốn tên y phục kì dị.

Du Hữu Lượng ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- Bốn người kia tướng mạo khác lạ, ăn mặc kì dị. Phải chăng họ từ Quan Ngoại tới đây?

Chẳng lẽ Bách Độc Giáo...

Chàng đang phân tâm nghĩ ngợi thì Ôn Sĩ Đạt tăng gia kình lực vào cánh tay khiến chàng gặp hiểm chiêu, lâm vào thế kém.

Chiến đấu thêm lúc nữa, bỗng nhiên Ôn Sĩ Đạt gầm lên một tiếng. Những đốt xương trong mình hắn kêu "rắc rắc". Mặt hắn nổi vằn đen trông gớm khiếp. Lão quái bên Tây Vực này đã thi triển Huyết Hà Đại Trận có thể phá tan được những vật cứng rắn.

Ôn Sĩ Đạt mà phát huy Huyết Hà Đại Trận thì trong phạm vi mười thước vuông đều tối sầm lại và làm cho đá chạy cát bay. Khí thế cực kì khủng khiếp khiến mọi người trong trường đều cả kinh thất sắc.

Du Hữu Lượng đang dùng toàn lực đối phó thì một làn ánh sáng xanh lè từ nóc nhà lướt tới, chớp mắt đã tới trước Thần đàn, tốc độ mau lẹ phi thường. Những tay cao thủ như Ôn Sĩ Đạt cũng chỉ thấy hào quang thấp thoáng.

https://thuviensach.vn

Bóng xanh này từ lúc xông vào đại trận xoay thành vòng tròn để sáp gần lại.

Bóng xanh xoay sáu vòng nhưng từ trên vòng thứ năm rộng lớn thêm ra thành một bóng mơ hồ.

Mọi người hoa mắt lên, bống thấy bóng xanh lóe một cái rồi thu lại. Tiếp theo là tiếng nổ rùng rợn. Cát đá xung quanh bay đi, Du Hữu Lượng cũng bị hắt ra ngoài ba trượng.

Ôn Sĩ Đạt vẫn đứng nguyên chỗ, vẻ mặt bâng khuâng ngơ ngác. Hắn quay đầu nhìn lại thấy trên thần đàn có người áo lam ung dung đứng đó, không biết đến từ lúc nào?

Ôn Sĩ Đạt nhìn người áo lam, nhãn sắc âm trầm hỏi:

- Các hạ đến đây có dụng ý gì?

Người áo đen trầm giọng quát:

- Lão phu họ Tả.

Ôn Sĩ Đạt sửng sốt nói:

- Các hạ đổi họ từ bao giờ?

Đột nhiên hắn ngừng lại không nói nữa. Người áo lam từ từ quay đầu lại chạm vào ánh mắt Du Hữu Lượng. Chàng thấy sắc mặt lão đen xạm lại như chết, không lộ vẻ gì. Hiển nhiên lão đeo mặt nạ...

Mục quang người áo lam sáng như đuốc đảo nhìn quanh một vòng. Mọi người tưởng chừng hai luông điện ở trong mắt lão phóng ra không khỏi run.

Lão nhìn Tôn Công Phi hỏi:

- Sao các ngươi còn chưa đi cho lẹ?

Du Hữu Lượng nghe hỏi bất giác nghĩ thầm:

- Người áo đen này từ giọng nói đến cử chỉ đều có vẻ quen thuộc, không hiểu ta đã gặp lão ở đâu mà nghĩ mãi không ra?

Lúc này Tô Bạch Phong cũng tự hỏi:

- Họ Tả ư? Người này phải chăng đúng là họ Tả?

Đột nhiên y nhớ tới lúc từ biệt Triệu môn, chủ nhân đã dặn một câu:

"Tô Bạch Phong! Nếu lão họ Tả còn sống ở nhân gian thì cả ta và ngươi đều kém lão một bậc".

https://thuviensach.vn

Tô Bạch Phong lại cảm thấy lòng như se lại, bất giác lắc đầu tự nghĩ:

- Không đúng! Không đúng! Triệu Phung Hào lão gia đã kể chuyện lão họ Tả không biết bao nhiêu lần, nhưng tuyệt nhiên không phải người đứng trước mặt mình. Có điều lão vừa phô trương môn công phu tuyệt thế...

Y nghĩ tới đây bỗng nghe Tôn Công Phi hỏi:

- Vụ này là thế nào? Chúng ta phí bao nhiêu tâm huyết mới dẫn dụ được bọn chúng tới đây mà bây giờ...

Hắn chưa dứt lời người áo đen đã chẹn họng:

- Câm miệng lại!

Cặp mắt lão đảo lên xòng xọc lóe ra những tia nhìn hàn quang, lão trầm giọng giục.

- Lão phu đã bảo các ngươi đi ngay đi!

Bách Độc Giáo chúng cùng Ôn Sĩ Đạt nhìn nhau hồi lâu không thốt nên lời.

Tôn Công Phi vẫy tay một cái vọt ra đường trước. Tôn Công Phi đi rồi, Tứ Đại Thiên Vương cùng bọn Bách Độc Giáo đồ cũng lục tục ra đi. Ôn Sĩ Đạt ngần ngừ một chút rồi cùng bốn hán tử dị dạng dông tuốt, chớp mắt đã mất hút. Trong trường còn lại mấy người đều ngẩn mặt ra, mười mấy con mắt đổ dồn nhìn vào người áo lam chằm chặp. Giữa lúc ấy hai nhà sư từ trong thần miếu đi thẳng tới trước thần đàn, khiêng thi thể Nguyên Nguyên Tăng ra ngoài cổng miếu.

Du Hữu Lượng vừa động tâm thì Pháp Minh Thiền Sư khẽ quát:

- Hãy khoan...

Lão phất tay áo bào rộng thùng thình một cái, đoạn tung mình vọt đi.

Người áo lam, cặp mắt xanh lè, lạng người như quỷ mị chặn đường Pháp Minh Thiền Sư nói:

- Người đã chết rồi, pháp sư để bọn họ đi quách.

Pháp Minh Thiền Sư trong dạ hồ nghi, phất tay áo bào vòng lại xá một cái đáp:

- Xin lỗi thí chủ.

Lão đã vận bảy thành nội lực ra tay áo mà người áo lam chỉ gật đầu một cái, vẫn đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích. Cả vạt áo lão cúng không

https://thuviensach.vn

rung động.

Luồng nội lực của Pháp Minh Thiền Sư bị đối phương hóa giải dễ dàng, nhà sư không khỏi kinh hãi trong lòng.

Người áo lam thản nhiên như không có chuyện gì, miệng đáp:

- Nếu lão phu đoán không nhầm thì đại sư ở chùa Thiếu Lâm tới đây, chẳng hiểu có đúng không?

Pháp Minh Thiền Sư đáp:

- Bần tăng chính là thủ tòa Kinh đường chùa Thiếu Lâm. Còn Nguyên Nguyên Tăng...

Người áo lam ngắt lời:

- Mấy năm gần đây môn đồ phái Thiếu Lâm đã tuyệt tích trên giang hồ, may lão phu còn gặp được một là may lắm.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Du Lang Thám Thính Thanh Không Miếu

Pháp Minh hỏi:

- Thí chủ nhận thức được bần tăng thật là hân hạnh. Đêm nay nhờ thí chủ giải vây, bần tăng chưa kịp ngỏ lời cảm tạ.

Người áo Lam đáp:

- Đại sư đã ở chốn Không môn tưởng chẳng cần để tâm đến những tiểu tiết làm chi.

Tô Bạch Phong đến bên tiến ra một bước nói:

- Hòa thượng có thể miễn được, nhưng bọn tại hạ là phàm phu tục tử phải theo qui củ tạ ơn tiền bối có lòng trượng nghĩa đã viện trợ cho...

Y khom lưng xá dài.

Người áo lam chắp tay đáp lễ. Bỗng thấy vạt áo Tô Bạch Phong bay lất phất không ngớt, người y phải lùi nửa bước.

Du Hữu Lượng đứng đằng sau thấy tình trạng này trong lòng rất kinh hãi.

Quần hào còn ở lại trong trường đều rất đỗi hồ nghi. Thái Bình đạo trưởng vuốt râu tiến lên hỏi.

- Đạo hữu họ Tả ư? Bần đạo xin hỏi cách xưng hô đạo hữu thế nào?

Người áo lam trầm ngâm không đáp:

Pháp Minh thiền sư cũng hỏi theo:

- Cao nhân họ Tả! ... Phải chăng thí chủ từ ngoài bãi sa mạc vào đây?

Du Hữu Lượng nghe nói chấn động tâm thần.

Người áo lam cười rộ đáp:

- Vừa rồi lão phu họ Tả, nhưng bây giờ biến thành họ Hà.

Quần hùng đều ngạc nhiên. Pháp Minh thiền sư trầm giọng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Bần tăng không hiểu ý thí chủ muốn nói gì?

Người áo lam đáp:

- Lão phu họ Hà tên gọi Tất Vấn.

Pháp Minh thiền sư khẽ nói:

- Hà Tất Vấn? Hà Tất Vấn nghĩa là Hà tất phải hỏi. Quả nhiên bần đạo hỏi nhiều quá rồi.

Người áo lam đáp:

- Đại Sư quả nhiên là người thông minh. Bây giờ lão phu xin cáo biệt.

Lão từ từ đi trước, lướt qua bên mình Du Hữu Lượng chừng năm bước rồi quay lại nhìn chàng nói:

- Đệ đài có vẻ hợp duyên với lão phu. Chúng ta có thể hội diện đơn độc dễ nói chuyện được chăng?

Du Hữu Lượng động tâm, chàng không nghĩ gì nữa gật đầu, đáp liền:

- Các hạ đã có lòng tuyên triệu, dĩ nhiên tiểu nhân phải tuân lệnh.

Người áo lam đáp:

- Thế thì hay lắm! Đêm mai lão phu chờ đệ đài ở khu rừng trúc ngoài thị trấn kỳ cho được gặp nhau mới nghe.

Dứt lời lão nhún mình vọt đi. Chớp mắt đã mất hút.

Người áo lam đi rồi quần hào vẫn đứng yên không cử động.

Hồi lâu Pháp Minh mới thu thị tuyến về, miệng lẩm bẩm:

- Thật là một nhân vật thần bí... Đêm nay bần tăng mới nhìn thấy con người khinh công tuyệt thế.. Thái Bình Đạo Trưởng khẽ hỏi:

- Thiền sư đã đối chưởng với lão có đoán ra được lai lịch lão không?

Pháp Minh lắc đầu đáp:

- Bần tăng thật lấy làm xấu hổ...

Nên biết những tay cao thủ võ lâm nổi danh cùng người giao thủ mà không hiểu được môn lộ đối phương là một điều mất thể diện vô cùng. Vì thế nên Pháp Minh nói câu này.

Lúc này Đỗ đại hiệp ở phái Hoa Sơn đem hai cô gái đến, lộ vẻ bồn chồn hỏi:

- Chúng vẫn còn hôn mê bất tỉnh. Đạo trưởng có cách nào cứu được chăng?

https://thuviensach.vn

Thái Bình Đạo Trưởng nhìn Sính Đình tiên tử thấy ả vẫn mê man không lộ vẻ thương xót, lão tự nhủ:

- Vô Vi chưởng giáo chỉ có một cô gái cưng này, nhưng cô gan dạ chẳng sợ quỷ thần. Nếu không cứu cô hồi tỉnh được thì ta còn mặt mũi nào nhìn thấy chưởng giáo ở dưới suối vàng?

Pháp Minh thiền sư khẽ nói:

- Nơi đây chẳng phải đất lành. Theo ý bần tăng thì nên đi kiếm chỗ khác rồi sẽ nghĩ cách cứu trị.

Thái Bình Đạo Trưởng gật đầu khen phải.

Quần hào dời khỏi thần miếu xuyên qua cánh đồng toàn bạch dương đi tới trái núi đất vàng. Đỗ đại hiệp dừng bước đặt hai cô xuống.

Đêm đã khuya mảnh trăng thượng huyền xế về Tây.

Hoa Sơn tứ hiệp không ngớt xoa tay bước lui rồi lại bước tới, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn cô sư muội nằm dưới đất:

Thái Bình Đạo Trưởng lẩm nhẩm một mình:

- Hóa hồn tán ư? Hoán Hồn tán ư? Bọn Bách Độc giáo chuyên dùng độc mình khó mà mò ra được...

Du Hữu Lượng dường như tỉnh ngộ hỏi:

- Phải chăng đạo trưởng muốn nói hóa hồn tán cũng là một thứ thuốc độc?

Thái Bình Đạo Trưởng đáp:

- Bần đạo vừa coi huyệt Nguyên quan hai cô thấy huyết ứ đọng không lưu thông, huyệt Khí Hải bị bế tắc, hiển nhiên các cô trúng độc rồi. Nếu trong vòng bốn mươi tám giờ không cứu trị được thì khó lòng toàn mạng.

Du Hữu Lượng thở phào một cái nói:

- Lúc vãn bối ra đi, gia sư tặng cho một vật có thể trị Bách độc. Chẳng hiểu đối với Hóa hồn tán có ăn thua gì không?

Chàng từ từ móc trong bọc ra một trái châu nhỏ sắc vàng. Quần hào ngó thấy đều sáng mắt lên.

Tô Bạch Phong la thất thanh:

- Đại Hùng Châu ở Tây Vực ư? Thảo nào Du huynh bữa trước uống một chung rượu độc ở Trường Định tửu lâu mà không có vết tích gì trúng độc.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng bẽn lẽn đáp:

- Trái châu này tuy tránh được Bách Độc, nhưng tiểu đệ đã dùng nó trị độc cho năm vị tiền bối mà chẳng ăn thua gì.

Thái Bình Đạo Trưởng cùng Pháp Minh Thiền Sư biến sắc, đồng thanh ngập ngừng:

- Tiểu huynh đệ muốn nói về...

Du Hữu Lượng trầm giọng ngắt lời:

- Trước bốn vị chưởng môn ngộ hại vãn bối cũng ở đó.

Thái Bình Đạo Trưởng chép miệng thở dài nói:

- Đó là số trời... đó là số trời...

Pháp Minh thiền sư ngẫm nghĩ một lúc rồi nhìn Du Hữu Lượng nói:

- Chất độc mọi người trúng phải không giống nhau. Chúng ta cứ thử coi cũng chẳng hề gì...

Du Hữu Lượng vâng dạ, chàng cúi xuống cạy răng Sính Đình Tiên Tử nhét trái Đại Hùng Châu vào miệng cô. Một tay chàng giữ lấy đầu cô nói:

- Xin đạo trưởng giúp cho vãn bối một tay.

Thái Bình Đạo Trưởng hiểu ý. Lão nắm lấy Uyển Mạch tiên tử thúc đẩy nội công vào. Du Hữu Lượng cũng tự mình vận động thần công cửa Thiền bàn tay để trút vào nội tạng cô.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, trên trán Sính Đình Tiên Tử có luồng bạch khí bốc lên ngùn ngụt. Sắc mặt thì dần dần tươi thắm...

Những người bàng quan thở phào nhẹ nhõm.

Du Hữu Lượng mừng thầm trong bụng khẽ nói:

- Có hiệu quả rồi. Xin đạo trưởng tiếp tục nắn bóp kỳ cho khí huyết trong mình cô lưu thông dễ dàng hay ngừng lại.

Chàng thu tay về lấy trái Đại Hùng Châu ra, gọi Đỗ đại hiệp một tiếng rồi đến bên Thiền Quyên và cũng làm theo cách thức vừa rồi.

Lát sau Sính Đình tiên tử hồi tỉnh, mở mắt ra nhìn, miệng đọc câu:

Thiếu niên tráng thả lệ, phủ kiếm độc du hành.. Đinh đắc ỷ thiên kiếm, khóa hãi trăm trường kình.

Rồi cô nói lảm nhảm:

https://thuviensach.vn

- Hừ! Tiểu gia đây đã chém cá kình thì còn coi bọn quỷ mỵ vong lượng các ngươi vào đâu?

Thái Bình Đạo Trưởng mỉm cười hỏi:

- Sư muội! Sư muội nói nhảm gì vậy? Hãy dương mắt lên mà coi xem những ai ở đây?

Sính Đình Tiên Tử đảo mắt nhìn quanh thấy Thái Bình Đạo Trưởng với vẻ mặt hiền hòa. Sau cơn đại nạn thị gặp thân nhân, trong lòng thê thảm, bất giác một giọt lệ rớt xuống má. Thị hỏi:

- Đại sư huynh! ... Đại sư huynh đã đến đấy ư?

Du Hữu Lượng thấy vậy không khỏi nghĩ thầm:

- Sính Đình Tiên Tử tâm tính cương cường ít khi xúc động, mà bữa nay xem chừng cô cũng là người giàu tình cảm.

Sau một lúc nữa, Thiệu Quyên cũng hồi tỉnh. Hoa Sơn tứ hiệp nhìn Du Hữu Lượng xá dài nói:

- Ban đầu gặp nhau ở Trường An, bọn tiểu huynh đã muốn kết giao với huynh đài ngay, không ngờ bữa nay quả nhiên chịu ơn huynh đài...

Du Hữu Lượng đáp:

- Các vị dạy quá lời...

Tô Bạch Phong và Pháp Minh thiền sư thấy hai cô không có gì đáng ngại nữa, liền cáo biệt ra đi.

Pháp Minh chạy một mạch xuống sườn núi, nhìn ra quãng đường tối mò, bụng dạ:

- Ta đã năm lần hạ sơn, Phương trượng kỳ vọng ở nơi ta đã ủy thác công việc một cách ân cần ta phải đi làm phận sự mình mới được.

Lão phất tay áo một cái tung mình vọt đi như chim bay. Chớp mắt đã biến vào trong bụi lau rậm rạp...

Nhắc lại Thiệu Quyên sau khi hồi tỉnh thấy Tứ Hiệp đang nhìn mình một cách rất quan thiết, cô liền hỏi:

- Các vị sư ca! Phải chăng các vị đã cứu tiểu muội?

Tứ Hiệp đưa mắt nhìn về phía Du Hữu Lượng ngồi bên. Thiệu Quyên cũng ngó theo và đã nhìn thấy chàng.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng thấy vẻ mặt cô rất phức tạp, chẳng hiểu cô vui mừng hay kinh hãi.

Thiệu Quyên ấp úng nói:

- Võ công của tiểu muội không còn nữa. Có sống... cũng bằng thừa...

Du Hữu Lượng ngắt lời:

- Sao cô nương lại nói vậy? Tại hạ không hiểu rõ về đêm trước, thủy chung chẳng thể đoán ra cô nương đã bị cướp trong trường hợp nào?

Thiệu Quyên đáp:

- Lúc đó tiểu muội đang đứng bên đại ca thì nghe tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Bất thình lình thấy bóng hồng thấp thoáng, cạnh sườn bên trái hơi tê chồn một chút rồi bất tỉnh nhân sự...

Sính Đình Tiên Tử xen vào:

- Đó là toàn kỹ thuật ma quỷ! Tiểu gia cũng bị nạn trong trường hợp này.

Du Hữu Lượng mỉm cười, móc trong bọc ra một đỉnh vàng nói:

- Tại hạ nhặt được đĩnh vàng ngày trong Thạch cốt động, bây giờ trả lại cho co. â Cô bất tất phải đi thuê vá mướn để kiếm tiền độ nhật nữa.

Sính Đình Tiên Tử nói:

- Đánh được của Du huynh một lạng vàng thật là chật vật, xuýt nữa còn bị bỏ mạng.

Đoạn thị đón lấy đĩnh vàng.

Thái Bình Đạo Trưởng chau mày nói:

- Sư muội! Sư muội biết tình tứ hồi nào? Bây giờ lại biết cả chuyện đánh bạc nữa.

Sính Đình Tiên Tử thản nhiên nhún vai đáp:

- Nay thiên hạ đại loạn, tiểu muội trà trộn vào đổ tường thì có điều gì không phải?

Thái Bình Đạo Trưởng gượng cười, biết là không thể trong lúc nhất thời khuyên nhủ cô được. Lão hỏi sang chuyện khác:

- Tây Côn Luân có việc, ta chẳng thể điềm nhiên tọa thị. Sư muội có đi với ta không?

Sính Đình Tiên Tử gật đầu.

Du Hữu Lượng chắp tay nói:

https://thuviensach.vn

- Xin đạo trưởng hãy đi trước. Vãn bối chờ xong việc ở đây rồi cũng tới ngay.

Thái Bình Đạo Trưởng cùng Sính Đình Tiên Tử ra đi mới được mấy bước, lão quay lại hỏi:

- Còn việc liên quan đến điều ước với người áo Lam?

Du Hữu Lượng ngơ ngác hỏi:

- Đạo trưởng có điều chi dạy bảo?

Thái Bình Đạo Trưởng nghiêm nghị đáp:

- Theo ý kiến của bần đạo thì tiểu huynh đệ đừng phó ước hay hơn.

Du Hữu Lượng đáp:

- Vãn bối sẽ có kế hoạch. Đa tạ đạo trưởng tỏ dạ quan hoài.

Thái Bình Đạo Trưởng không nói nữa, cùng Sính Đình Tiên Tử rảo bước đi ngay.

Hoa Sơn Tứ Hiệp tiễn chân hai người rồi, Đỗ Đại Hiệp nói:

- Chúng ta cũng nên đi thôi.

Thiệu Quyên ngập ngừng nói:

- Các vị sư ca hãy đi trước. Tiểu muội cùng... Du đại ca nói chuyện một chút rồi cũng sẽ đi sau.

Tứ Hiệp nhìn nhau mỉm cười. Đỗ Đại Hiệp nói:

- Chúng ta chờ muội muội ở chân núi bên kia. Hậu nhật còn dài, ngu muội đừng chần chờ lâu quá.

Rồi bốn người vọt đi như sao sa trong bóng đêm chạy xuống núi.

Thiệu Quyên chờ bốn người đi xa rồi mới hỏi Du Hữu Lượng.

- Du đại ca! Chương trình hành động của đại ca có thể cho tiểu muội nghe được chăng?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ cũng chưa quyết định làm gì, nhưng thế nào cũng phải đến Tây Côn Luân.

Thiệu Quyên ấp úng nói:

- Đại ca! Vừa rồi lúc tiểu muội chưa hồi tỉnh đã nằm mơ.

Du Hữu Lượng sửng sốt hỏi:

- Mơ mộng ư? Cô mơ thấy gì?

https://thuviensach.vn

Thiệu Quyên đáp:

- Tiểu muội mơ thấy mình đứng trên lầu cát chênh vênh, đom đóm bay tứ phía, mây mù mờ mịt. Tiểu muội ngồi trên gác nhớ tới đại ca mà không có cách nào ra đi được. Lúc ấy ngoài gác có tiếng mưa rào lộp độp.

Du Hữu Lượng toan nói thì Thiệu Quyên lại kể tiếp:

- Tiếng mưa gió rất thê lương. Sau một lúc tựa hồ hàng vạn hạt châu rớt xuống ngọc bàn. Lát nữa lại ngó thấy trên đầu non một làn thác nước trắng xóa chảy mạnh... như vậy có buồn không?

Cô dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu muội đang buồn bã nhìn ra trong đám mưa bay, bỗng thấy bóng đại ca đi về phía lâu các. Tiểu muội giơ tay ra chụp, thì chỉ chụp được hai hạt châu trơn bóng...

Trên môi Du Hữu Lượng thoáng lộ nụ cười nói:

- Đó là tại cô nương hay nghĩ vớ nghĩ vẩn. Lệnh huynh đang chờ ở chân núi, cô nên xuống đi kẻo các vị nóng ruột...

Thiệu Quyên cất giọng ôn nhu nói:

- Tiểu muội cũng mong mộng mị là mộng mị. Có điều đại ca nên trân trọng giữ mình.

Cô ngập ngừng nửa muốn ra đi nửa muốn ở lại. Cô chợt nhớ tới vừa rồi Đỗ đại hiệp đã dặn một câu "Hậu nhật còn dài". Rồi cô thoăn thoắt bước đi.

Đêm khuya canh vắng ánh trăng huyền ảo chiếu xuống trần gian.

Du Hữu Lượng một mình nơi vắng vẻ, không khỏi cảm thấy buồn thiu. Chàng tự nói một mình:

- Mấy bữa nay đầu óc ta bận rộn mà chưa làm được một việc gì.

Chàng thi triển khinh công chạy xuống núi, chàng vọt đi như bay không mục đích. Bất giác chàng về đến tòa tiểu trấn.

Tiểu trấn này tịnh mịch lạ thường. Mấy giờ trước đây hội miếu nhộn nhịp biết chừng nào, bây giờ lại quạnh quẽ không một tiếng động.

Chàng đi qua đường phố nhỏ, dừng chân trước Thanh Không thần miếu.

Du Hữu Lượng ngửng đầu lên nhìn cảnh vật thì nơi đây tỏ ra ảm đạm lạnh lẽo khiến người ta phát sợ.

Chàng nghĩ đến cuộc đại chiến vừa qua, miệng lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Diễn biến phát triển khiến người ta khó mà liệu trước. Cái chết của Nguyên Nguyên tăng là một mối liên hệ trong vụ này. Cái chết đột ngột của lão thật là ly kỳ.

Chàng sinh lòng ngờ vực muốn vào miếu thám thính, liền nhún mình vọt về phía trước, khẽ đẩy cửa miếu.

Tiếng kẹt nhè nhẹ vang lên. Cửa chưa cài then liền bị chàng đẩy ra.

Du Hữu Lượng khoa chân bước vào chỉ thấy một màu tối đen như mực. Chàng xoay tay khép cửa, lần mò tiến về phía trước.

Chàng đến trước án thấy hương lửa hãy còn tro tàn. Sau án đứng sững một tượng thần.

Đột nhiên cơn gió nhẹ thổi tới, chàng lạng người lùi xa ra mấy bước.

Sau cơn gió, chung quanh lại lạnh ngắt như tờ. Du Hữu Lượng ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- Tòa đại điện này bốn mặt không có cửa sổ, vậy cơn gió nhẹ vừa rồi chắc là luồng ám kình nội gia. Chẳng lẽ trong viện còn có người ẩn nấp?

Chàng hồi hộp đi quanh hương án. Trong bóng tối, thần tượng tựa hồ nhìn chàng giương nanh múa vuốt, coi thật rùng rợn.

Du Hữu Lượng hít một hơi chân khí bước lùi sang bên cạnh hai bước. Bỗng có luồng hô hấp từ mé bên phía trước vọng lại.

Tiếng hô hấp thật nhỏ nhẹ, nếu không phải giữa lúc canh khuya tịnh mịch thì chẳng thể nào nghe thấy được.

Du Hữu Lượng không nghĩ ngợi gì nữa, đề khí tung mình vọt về phía có tiếng hô hấp. Trong đêm tối chỉ thấy một bóng đen thấp thoáng rồi mất hút. Du Hữu Lượng nhảy vào khoảng không.

Chàng hạ mình xuống bỗng cảm thấy chân dẫm lên một vật mềm nhũn, tựa hồ không phải mặt đất. Chàng giật mình kinh hãi không bút nào tả xiết.

Du Hữu Lượng chưa kịp xoay chuyển y nghĩ thì một luồng máu tanh xông lên mũi khiến chàng không khỏi buồn nôn. Chàng vận mục nhìn xuống, bất giác bật tiếng la hoảng vì hiển nhiên chân chàng đạp lên một xác chết.

Chàng nhìn kỹ lại thấy trong góc viện hãy còn bày ra mười bộ tử thi mà xác nào cũng mặc áo cà sa, mắt lồi ra, vết máu loang đầy đất. Hiển hiên

https://thuviensach.vn

chết đã lâu rồi.

Du Hữu Lượng vội lùi ra, đầu óc nổi lên những luồng tư tưởng.

- Những xác chết nằm dưới đất kia, trong lúc nhất thời khó mà khám phá ra được lai lịch. Nhưng cứ coi họ mặc áo cà sa rách nát thì hiển nhiên đây là những nhà sư bị chưởng lực dương cương đả tự. Có điều không hiểu những nhà sư này ở chùa nào?

Chàng nghĩ tới đây bất giác ớn lạnh cả người, không dám ngó xác chết đến lần thứ hai. Thực ra chàng bôn tẩu giang hồ đã được nhìn cảnh chết chóc không biết đến bao nhiêu lần, nhưng chẳng hiểu tại sao ở tòa cổ miếu này chàng cảm thấy khiếp sợ không bút nào tả xiết.

Du Hữu Lượng tiếp tục tiến về phía trước mấy bước, đột nhiên lại bóng đen thấp thoáng. Chàng xoay mình ngó theo rất mau nhưng đằng sau vẫn trống không, chẳng một bóng người.

Du Hữu Lượng trong lòng kinh nghi, bụng bảo dạ:

- Lạ thật ta cảm thấy dường như có người theo dõi, đã xoay mình lẹ như vậy, tưởng thần tiên cũng không biến kịp, mà sao chẳng thấy gì. Thật là tà môn.

Chàng rảo bước xuyên qua đại điện. Sau điện là một cái sân khá rộng có dãy hành lang ngoằn ngoèo đi vào. Cuối dãy hành lang là một tòa kỵ lâu.

Du Hữu Lượng ngần ngừ một chút rồi bước lên hành lang. Chàng chuyển qua hai khúc quanh đột nhiên có tiếng bước chân rối loạn vọng lại.

Tiếp theo là mấy ngọn đèn lắc lư ở bên này tiến lại gần. Chàng không kịp suy nghĩ gì nữa, lạng mình ẩn vào mé tả cây cột đá trên hành lang.

Đèn lửa và tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Chàng đã phảng phất nhìn ba nhà sư tay cầm đèn đỏ từ từ đi tới.

Những nhà sư vừa đi vừa nói chuyện. Nhà sư mé hữu nói:

- Con mẹ nó! Xem chừng phải chật vật đến sáng mất.

Nhà sư mé tả cất giọng ồm ồm:

- Ai bảo thế? Còn hai giờ nữa là có người đến thay phiên. Chẳng lẽ chúng ta không được nghỉ ngơi?

Nhà sư đi giữa nói:

https://thuviensach.vn

- Lão đại bảo chúng ta chật vật suốt đêm thì có được cái gì không? Tổ bà nó!

Hay chỉ ăn cháo thí cô hồn?

Nhà sư mé tả nói:

- Chà chà! Con mẹ nó! Ngươi ăn nói lịch sự một chút được không? Chúng ta chật vật suốt đêm xương cốt rã rời mà cứ phải cố gắng hoài?

Chỉ trong khoảnh khắc ba nhà sư đã lướt qua chỗ Du Hữu Lượng ẩn mình, khiến lòng chàng xao xuyến như ngọn đèn lay động trước gió, chàng nghĩ thầm:

- Ba người này hiển nhiên hóa trang theo kiểu nhà sư. Nếu họ thanh tu ở chùa thì lục căn thanh tịnh, sao còn thốt ra những lời thô tục?

Đột nhiên luồng gió lạnh thổi tới. Ba đĩa đèn bị tắt phụt. Tiếp theo một bóng đen thấp thoáng phía trước. Ba nhà sư không kịp hô hoán, chỉ rên lên một tiếng rồi té huỵch xuống đất.

Du Hữu Lượng cực kỳ kinh hãi. Chàng nhảy vọt lại coi chỉ thấy ba người nằm lăn trên dẫy hành lang và đã bị người điểm vào á huyệt. Chàng ngó lại ba người này thấy rất quen mặt và nhận ra thân phận họ ngay, không khỏi la thầm:

- Bách Độc Giáo! Ba nhà sư này là Bách Độc Giáo đã hóa trang. Nếu thế thì vị hòa thượng trụ trì ở chùa này không khéo bị tai nạn bất trắc rồi. Vừa rồi ở ngoài đại sảnh ta đã thấy mấy xác kia chắc cũng là bọn chúng... nhưng không hiểu người ra tay điểm huyệt ba tên Bách Độc Giáo đồ này là ai?

Đột nhiên cửa điện ngoài bật lên tiếng kẹt dường như có người mở ra. Du Hữu Lượng lại một phen bở vía.

Chàng không suy nghĩ gì nữa, vội kéo ba tên Bách Độc Giáo đồ bỏ xuống sân cạnh hành lang. Chàng vừa ẩn thân xong thì một bóng hồng như quỷ mỵ lướt qua, tốc độ cũng thấp thoáng như bóng đen thần bí ngoài tiền điện.

Bóng hồng kia đến cuối dãy hành lang dừng lại một chút rồi lạng người chuồn vào trong kỵ lâu.

Du Hữu Lượng kinh hãi quá độ lại bình tĩnh hơn lúc nào hết.

Chàng vận khinh công chân không chấm đất lướt tới tòa kỵ lâu.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Du Lang Dụng Kế Cứu Thiền Sư

Trong lầu văng vẳng có tiếng người vọng ra. Du Hữu Lượng nhảy vọt lên mái hiên, móc chân vào xà nhà lộn đầu xuống. Chàng nín thở nhìn qua khe cửa sổ vào trong thì thấy một người mặc áo hồng bào đứng xoay lưng ra cửa sổ.

Dưới ánh sáng vàng khè, mầu áo đỏ như máu khiến người ta có cảm giác ghê sợ.

Trước mặt người mặc áo hồng bào là cái bàn vuông. Một nhà sư áo xám đứng ở bên trái bàn. Lại một nửa thân hình mập ú đứng ở bên kia. Hiển nhiên là Tôn Công Phi, một tên sư gia của Bách Độc Giáo.

Bỗng nghe Tôn Công Phi lên tiếng:

- Đêm nay bọn ta dốc toàn lực lượng mà chưa được việc gì đã phải rút lui.

Cục diện biến ảo này khiến anh em bản giáo thì thầm phiền não...

Hắn chưa dứt lời thì người mặc áo hồng bào cất tiếng âm trầm hỏi:

- Ai dám buông lời oán than? Lệ luật Bách Độc Giáo có một không hai. Tôn Công Phi sao ngươi lại không chấp pháp cho nghiêm chỉnh?

Tôn Công Phi hít một hơi chân khí rồi đáp:

- Luật lệ có một không hai! Vì thế mà ty chức đã bắt lầm tên trọng phạm giam lại để sáng sớm mai đem ra xử tử.

Người mặc áo hồng bào hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Ngươi làm gia sư mà năng lực ứng biến kém cỏi như vậy thật khiến cho lão phu phải thất vọng.

Tôn Công Phi đáp:

https://thuviensach.vn

- Dù ty chức có điều lầm lỗi cũng chỉ vì cục diện hồ đồ, khiến người ta không thể suy nghĩ sâu xa...

Hắn nuốt nước miếng nói tiếp:

- Vả lại chúng ta sắp đắc thủ, không ngờ giáo chủ đột nhiên thay đổi chủ ý lại thả hổ về rừng.

Người mặc hồng bào đập tay xuống bàn đánh binh một tiếng, ra chiều phẫn nộ ngắt lời.

- Ngươi thật là ngu ngốc. Lão phu đã có cách đối phó với đồ đệ ba môn phái đó. Chẳng sớm thì muộn chúng sẽ bị hủy diệt về tay lão phu. Ai bảo lão phu thả hổ về rừng?

Nhà sư áo xám lặng yên từ nãy tới giờ đột nhiên xen vào:

- Theo ý kiến của giáo chủ thì sẽ dùng đến những thạch tượng kia chăng?

Du Hữu Lượng ở bên ngoài nghe lén bất giác chấn động tâm thần. Nhà sư nói câu này làm cho chàng nhớ lại Thừa Thiên Tam Tượng bị cầm tù trong thạch cốc đã ủy thác cho chàng một cái hộp gỗ đen để đưa đến Thừa Thiên ở Ngân Xuyên, mà cơ hồ quên khuấy đi mất.

Chàng tự mắng thầm:

- Thế có chết không?

Hồng bào quái nhân đáp:

- Những pho thạch tượng đó chỉ thêm một lớp sơn là như long điểm nhãn.

Nhưng ba tên thợ kia biết là bị gạt, thà chịu chết không chịu theo mình...

Lão hằn học nói tiếp:

- Đêm hôm trước trong Thạch cốc ta đã đánh lén gã tiểu tử họ Du một chưởng, tưởng gã chết rồi. Ai ngờ đêm nay lại thấy gã xuất hiện ở trước miếu.

Chắc là...

Nhà sư áo xám nói theo:

- Phải chăng Tam Tượng đã giúp gã trốn thoát?

Hồng bào quái nhân gật đầu đáp:

- Nếu đúng như mình nghĩ thì Tam Tượng tất ký thác khẩu tín hoặc vật gì cho gã. Vì thế mà lão phu thấy gã chưa chết, liền lập tức thay đổi kế

https://thuviensach.vn

hoạch...

Du Hữu Lượng nghe nói trống ngực đánh hơn trống làng, tự hỏi:

- Té ra người mặc áo hồng bào đã đánh lén ta một chưởng ở trong Thạch cốc.

Hiển nhiên lão không phải là Du Nhất Kỳ, nhưng sao Tôn Công Phi lại kêu lão bằng giáo chủ? Còn nhà sư áo xám này quay vào phía trong, mình không nhìn rõ mặt chẳng hiểu là nhân vật nào?

Nhà sư áo xám lại hỏi:

- Theo lời giáo chủ thì gã tiểu tử họ Du đã phá hoại công cuộc của giáo chủ hay sao?

Hồng Bào Nhân đáp:

- Thế cũng chưa hết. Lão họ Du chưa chết khiến lão phu nẩy ra ý nghĩ lợi dụng gã một phen rồi hãy trừ khử. Pho Kim Cương kinh kia...

Nhà sư áo xám nghe tới câu sau cùng không nhịn được quay đầu nhìn ra. Du Hữu Lượng ngó thấy rõ ràng. Trái tim chàng cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chàng la thầm:

- Nguyên Nguyên Tăng! Người này đúng là Nguyên Nguyên Tăng chết rồi sống lại.

Chàng tưởng mình mắt hoa, nhưng nhà sư áo xám hiển nhiên đã lọt vào mắt chàng không thể sai được.

Bỗng nghe Nguyên Nguyên Tăng nói dẫn từng tiếng:

- Giáo chủ nhắc đến Kim Cương kinh ư?

Hồng Bào Nhân đáp:

- Hòa thượng bất tất phải hoang mang. Lão phu đã bảo hòa thượng uống Hải tiền tán giả chết ở trước ngoài đại đình trước mặt bao nhiêu người. Vụ này đồn đại ra ngoài võ lâm, tất không ai truy cứu đến pho kinh đó nữa.

Giữa lúc ấy cửa lầu kẹt mở. Hai hán tử ăn mặc dị dạng tiếng vào đứng ở trước án đối diện với Hồng Bào Nhân nhưng không nói nửa lời.

Hồng Bào Nhân nói mấy câu rất khẽ, Du Hữu Lượng ở bên ngoài chưa nghe rõ thì thấy hán tử ăn mặc dị dạng ú ớ mấy tiếng chứ không trả lời.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng đang bồn chồn trong dạ, bỗng thấy Hồng Bào Nhân từ từ bước tới trước mặt hán tử ăn mặc kỳ dị. Lão giơ tay lên thủ thế. Ánh đèn lửa chiếu vào áo hồng bào lúc xoay mình tiết ra khí lạnh lạ thường.

Hán tử y phục kỳ dị mé hữu ú ớ một tiếng rồi ngửng đầu ngó quanh bốn mặt, đoạn nhìn Hồng Bào Nhân gật đầu.

Nguyên Nguyên Tăng và Tôn Công Phi đứng một bên, hai mắt nhắm lại, bất động thanh sắc.

Hồng Bào Nhân làm thủ thế xong trở về nguyên vị rồi giơ tay lên dốc nước miếng viết ra một chữ lớn.

Du Hữu Lượng vận hết mục lực nhìn vào thấy chữ "Du" theo lối thảo. Nét chữ bằng nước chỉ trong nháy mắt là khô ngay.

Hai hán tử y phục kỳ dị bước ra đến trước cửa rồi sóng vai rời khỏi kỵ lâu.

Tiếng bước chân mỗi lúc một xa.

Hai hán tử đi khỏi, Nguyên Nguyên Tăng và Tôn Công Phi mới từ từ mở mắt ra. Bốn tia mục quang chăm chú nhìn Hồng Bào Nhân.

- Lão phu còn phải đến Phi Diệp Thạch bên kia coi.

Nguyên Nguyên Tăng lộ vẻ xúc động. Hồng Bào Nhân lại nói:

- Lá vàng bay, hoa tươi rụng. Ban đêm ra ải xa vời... việc này nếu không mau kết liễu thì lão phu tưởng chừng khối đá nặng đè trên lưng.

Lão nói rồi đột nhiên bật tiếng cười âm trầm quát hỏi:

- Ông bạn ẩn mình nghe đã đủ chưa?

Du Hữu Lượng giật bắn người lên, vội rụt đầu lại.

Hồng Bào Nhân xoay tay phóng ra một chưởng đánh gãy cửa sổ. Thế chưởng này mau lẹ phi thường lại vô cùng cổ quái. Nó tựa hồ núi lở tuyết tan xô ra như từng đợt sóng. Đồng thời hai bên cũng có hai luồng ám kình xô tới.

Du Hữu Lượng còn đang ngơ ngác thì người đã bị nắm chặt, không nhúc nhích được.

Du Hữu Lượng đi khắp thiên hạ mà chưa gặp môn võ công nào kỳ dị như vậy.

https://thuviensach.vn

Nhưng chàng chẳng cam tâm bó tay chờ chết. Chàng ngấm ngầm vận động chân khí ra toàn thân toan phản kháng thì đột nhiên góc hiên mé tả có tiếng người niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật! Bần tăng tới đây có điều lỗ mãng.

Hồng Bào Nhân giật mình "úi" lên một tiếng, thu chưởng về.

Du Hữu Lượng cảm thấy luồng lực đạo bao vây toàn thân được cởi mở, bất giác thở phào một cái.

Trong nháy mắt này, một bóng đen từ góc hiên vọt lên bay ra rồi hạ mình xuống sân.

Du Hữu Lượng nhìn trong bóng tối cũng nhận ra được người này. Chàng reo thầm:

- Té ra Pháp Minh Thiền Sư đã tới đây.

Nguyên Nguyên Tăng ở trong kỵ lâu biến đổi sắc mặt, toan lên tiếng thì Tôn Công Phi đã vọt ra quát lớn:

- Nhà sư này giỏi thật! Lão đã già mà còn ngông cuồng, phải chăng lão muốn chết?

Pháp Minh đáp:

- Hay ở chỗ đã già mà còn ngông cuồng. Ha ha! Cuộc đi đêm nay thế là không uổng.

Tôn Công Phi trầm giọng hỏi:

- Lão định đánh nhau ư? Phải chăng lão không muốn sống dời khỏi nơi đây?

Hồng Bào Nhân lúc này cũng từ từ quay đầu lại. Du Hữu Lượng ở trong bóng tối nhìn lão thấy mặt xám như tro tàn không lộ vẻ gì. Lòng chàng khiếp sợ nghĩ thầm:

- Du Nhất Kỳ trước nay không đeo mặt nạ. Người mặc hồng bào này quyết không phải hắn... Nếu ta không đoán lầm thì Pháp Minh Thiền Sư tất gặp nguy hiểm. Chẳng hiểu ta có nên xuất hiện không?

Nguyên Nguyên Tăng vẫn nhìn chằm chặp vào mặt Pháp Minh ở ngoài sân, bỗng quay lại nói với Hồng Bào Nhân:

- Phải trừ khử đi mới được!

https://thuviensach.vn

Hồng Bào Nhân đằng hắng một tiếng. Chưa ai nhìn thấy lão thủ thế mà phá cửa sổ vọt ra ngoài, đứng cách Pháp Minh chừng năm bước. Khinh công của lão khiến cho Pháp Minh cũng phải lè lưỡi.

Pháp Minh định thần nói:

- Nếu bần tăng nhớ không lầm thì thí chủ đây đã chạm trán bần tăng rồi.

Hồng Bào Nhân chưa đáp, bỗng nghe đánh vèo một tiếng, Nguyên Nguyên Tăng cũng ra khỏi tòa lầu.

Pháp Minh nhìn thẳng vào Nguyên Nguyên Tăng. Lão bước lui bước tới ba vòng rồi nói:

- Thiện tai! Thiện tai! Mấy chục năm thấm thoắt chẳng là bao. May lại gặp được cố nhân bình yên vô sự.

Nguyên Nguyên Tăng lạnh lùng hỏi:

- Đừng khách sáo làm gì nữa. Pháp Minh! Ngươi tới đây làm chi?

Pháp Minh đáp:

- Tuệ Nguyên! Ngày trước khi bần tăng mới nhập môn phái Thiếu Lâm thì các vị ở hàng chữ Thiên nói một câu, đến nay bần tăng vẫn nhớ như in trong óc.

Câu đó là "Tâm là vết mà Pháp là bụi".

Pháp Minh dừng lại một chút, Nguyên Nguyên Tăng không nhịn được nói ngay:

- Hai cái đó còn giống như vết tích trên gương.

Pháp Minh gật đầu đáp:

- Đúng thế. Lại còn câu "Lau hết bụi mới thấy" á. Tâm pháp quên hết, bản tính mới chân thực. Tuệ Nguyên! Nay là lúc đạo hữu nên lau hết bụi trên gương.

Nguyên Nguyên Tăng hỏi:

- Lau hết bụi thì nên làm thế nào? Xin hỏi chùa Thiếu Lâm từ ngày khai sơn đã mấy trăm năm, có vị hòa thượng nào thành chánh quả chưa?

Pháp Minh đáp:

- Đạo hữu nói thế là sai. Tâm hết vết tích thì tâm mới chính. Các vị tổ sư chân tu đắc đạo chúng ta biết thế nào được? Tuệ Nguyên! Đạo hữu đang đứng trước làn bể khổ mông mênh, nên quay đầu lại...

https://thuviensach.vn

Lão chưa dứt lời, Tôn Công Phi đã xen vào:

- Đừng rườm lời vô ích. Lão đã tới đây để truy tầm những kinh sách của chùa Thiếu Lâm đã bị thất lạc thì còn nói chi những chuyện vu vơ nữa?

Pháp Minh gầm lên một tiếng thật to như sấm dậy đất bằng hồi lâu không dứt, rồi lão hỏi:

- Tuệ Nguyên! Đạo hữu còn chưa tỉnh ngộ ư?

Nguyên Nguyên Tăng chỉ cười nhạt chứ không nói gì.

Hồng Bào Nhân trầm giọng:

- Đại sư đã tinh thâm môn Sư Tử hống của nhà Phật, vậy chính lão phu phải động thủ.

Lão liền phất tay áo một cái quạt về phía Pháp Minh coi hời hợt như không.

Pháp Minh xoay mình đi tránh khỏi chiêu thức của đối phương. Lão quét cây thiền trượng rồi nói:

- Thí chủ đã muốn động thủ xin tha thứ cho bần tăng vô lễ.

Lão vung cây thiền trượng vù vù dáng xuống đầu đối phương. Thế trượng mãnh liệt vô cùng, nếu đánh trúng tất đối phương phải vỡ đầu.

Hồng Bào Nhân thấy bóng trượng sắp tới vẫn không né tránh, hắn vung chưởng từ mé tả đánh ra, khiến đối phương phải thu trượng về để tự bảo vệ.

Pháp Minh đang ở thế công quay về thế thủ bị mất tiên cơ. Lão hết sức quát lên tiếng mong vãn hồi liệt thế. Đồng thời lão vận kình lực ra tay mặt phóng thiền trượng vào mấy chỗ đại huyệt của đối phương.

Chiêu thức đó là tuyệt kỹ độc môn trong Phách sơn thập nhị trượng. Năm trước phương trượng chùa Thiếu Lâm đã nhờ trường pháp này đánh bại Vũ Quan Cửu Quái đến gây hấn ở núi Tung Sơn. Bây giờ Pháp Minh lại sử dụng tất nhiên khí thế mãnh liệt phi thường.

Hồng Bào Nhân lúc thấp người xuống, tay mặt phóng chỉ điểm tới rít lên những tiếng ve ve.

Pháp Minh thấy đối phương phóng chỉ di động luôn luôn không nhất định, dường như nhằm chỗ sơ hở để đánh vào. Lão đành thu trượng về, lùi lại.

https://thuviensach.vn

Thiền trượng thu về rồi lập tức phóng ra. Lão sử môn Phách Sơn thất thập nhị trượng theo thế liên hoàn đánh liền mười mấy chiêu trong nháy mắt.

Du Hữu Lượng đứng trong bóng tối thấy Pháp Minh dùng trượng pháp ghê gớm, khí thế khủng khiếp, trong lòng khâm phục vô cùng miệng lẩm bẩm:

- Môn tuyệt học của phái Thiếu Lâm quả nhiên không phải tầm thường.

Hồng Bào Nhân ở giữa đám bóng trượng rợp trời, vung tay phải lên, chuyển động thân hình, bước chân kỳ diệu, chẳng những hắn tránh được thế trượng của đối phương mà còn tiến gần lại phóng chưởng đánh vào cạnh sườn bên trái Pháp Minh.

Động tác của hắn đi liền một dây, coi bề ngoài rất tầm thường chẳng có chi kỳ dị mà thực ra nguy hiểm khôn lường.

Pháp Minh quát lên một tiếng, vung cây thiền trượng quét ngang về phía trước. Nếu địch thủ tiếp tục thế chưởng đánh tới, nhất định sẽ đụng đầu trượng.

Quả nhiên Hồng Bào Nhân phải thu chưởng về, lớn tiếng quát:

- Chiêu "Thiên quân tích dịch" này tuy tuyệt diệu, nhưng lão phu chẳng coi vào đâu.

Hắn giơ tay cao lên đỉnh đầu rồi khoanh một vòng tròn ở trước ngực, đoạn đẩy ra một cách thần tốc. Tay trái giữ nguyên phương vị, từ từ hạ xuống.

Hồng Bào Nhân lại phóng cả hai chưởng ra, thế mạnh như vũ bão xô tới.

Trong trường chỉ thấy một màu tối đen, Pháp Minh Thiền Sư kinh hãi rú lên một tiếng, lùi lại năm bước. Người lão loạng choạng ọe lên một tiếng rồi miệng phun máu tươi ra như bắn.

Du Hữu Lượng ở trong bóng tối ngó thấy hoảng hồn nghĩ bụng:

- Bản lãnh của Pháp Minh hiển nhiên không thể địch lại võ công quái dị của Hồng Bào Nhân. Ta phải nghĩ cách nào giúp lão mới được...

Hồng Bào Nhân vận nội lực phóng chưởng ra. Hạ bàn của Pháp Minh không đứng vững cơ hồ té xuống, nhưng lão vẫn nắm chặt cây thiền trượng không chịu buông ra.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên ở mé tả kỵ lâu có tiếng đằng hắng vọng lại, rồi tiếng người ấm ớ hỏi:

- Cửa Phật là chốn thanh tu, ai dám tới đây làm huyên náo?

Mọi người trong sân sửng sốt nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy một bóng đen lơ lửng trên không, tà áo gió thổi phành phạch. Trong bóng đêm mờ mịt không sao nhìn rõ được tướng mạo.

Người kia lạnh lùng hỏi:

- Sao còn chưa dừng tay?

Hồng Bào Nhân lạnh lùng ngó người kia một lúc, bất giác thu tay về quát hỏi:

- Các hạ là ai?

Người kia không đáp vọt mình lên không tiến về phía trước mấy bước rồi dừng lại.

Mọi người nhìn thấy tình trạng này đều kinh hãi. Ai cũng nghĩ bụng:

- Người này chân không chấm đất, đề khí giữ cho thân hình lơ lửng hồi lâu không rớt xuống, lại còn cất bước trên không thì thật là một công phu chẳng những chưa được nhìn thấy mà cũng không nghe ai nói tới...

Người kia hỏi:

- Các hạ là ai? Tại sao phải mang mặt nạ? Chẳng lẽ không dám nhìn thấy người đời?

Hồng Bào Nhân cặp mắt xanh lè đột nhiên giơ chưởng lên vận nội công vào, làn hắc khí từ cườm tay tiết ra, lão muốn phóng chưởng đánh tới người kia, bỗng nhiên nghe người kia đằng hắng một tiếng, Hồng Bào Nhân ngần ngừ một chút rồi buông thõng tay xuống.

Người kia lạnh lùng nói:

- May mà lão sớm tri cơ, nếu lão động thủ thì... Hừ...

Nguyên Nguyên Tăng bước đến Hồng Bào Nhân khẽ hỏi:

- Người kia đứng lơ lửng trên không... Giáo chủ đã nghe ai nói tới thứ công phu này chưa?

Hồng Bào Nhân lắc đầu đáp:

- Chưa.

Người kia dừng lại một chút rồi tiếp:

https://thuviensach.vn

- Để ta coi lại. Trừ lão mang mặt nạ, bên phải dường như là Bạch Vũ Linh Tôn Công Phi, một nhân vật có chút tiếng tăm ở Giang Nam. Người đứng đằng sau là Tuệ Nguyên, xuất thân ở chùa Thiếu Lâm. Ô hay! Pháp Minh cũng đến đây ư? ...

Mọi người đều kinh hãi vì trong đêm tối sương mù mờ mịt mà người kia lại đứng khá xa cũng trông rõ hết. Trái lại quần hào trong trường vận hết mục lực cũng không nhìn rõ người kia, trách nào quần hùng không bở vía.

Hồng Bào Nhân hít một hơi chân khí, hỏi lại:

- Các hạ là ai?

Người kia gạt đi:

- Đừng hỏi nữa! Đừng hỏi nữa!

Hồng Bào Nhân lại hỏi:

- Các hạ đã không muốn cho biết danh hiệu thì xin xuống đây để gặp nhau được chăng?

Người kia hỏi:

- Lão thích thế ư?

Hồng Bào Nhân bước đi vòng quanh toan nhún mình nhảy vọt lên, thì người kia ở trên không đột nhiên cong mình đi như cánh cung. Hai tay chắp lại từ từ giơ cao lên.

Mọi người coi tư thế này đều sợ hãi đến thộn mặt ra.

Nguyên Nguyên Tăng buột miệng hô:

- Hàng Ma Thất Khúc! Đại Thiền Tông ở Tây Vực.

Hồng Bào Nhân không nói gì nữa. Hắn cất bước đi vào kỵ lâu không ngoảnh cổ lại.

Tôn Công Phi và Nguyên Nguyên Tăng cũng đi theo.

Trong kỵ lâu, Tôn Công Phi đừng trước án hằn học nói:

- Thế là đem phần tiện nghi cho Pháp Minh hòa thượng.

Nguyên Nguyên Tăng nói:

- Pháp Minh đi thoát rồi thì vụ bần tăng giả chết sẽ đồn đại ra ngoài giang hồ, e rằng lại nổi một phen sóng gió.

Lão cúi đầu hạ giọng xuống hỏi:

https://thuviensach.vn

- Đại Thiền Tông ư? Đại Thiền Tông ư? Lão luyện được công phu đứng trên không lâu thế thì thật là kỳ! ...

Lão chưa dứt lời, Hồng Bào Nhân đột nhiên vỗ án la lên:

- Chúng ta bị gạt rồi!

Nguyên Nguyên Tăng cùng Tôn Công Phi ngạc nhiên đồng thanh hỏi:

- Bị gạt thế nào?

Hồng Bào Nhân đáp:

- Vừa rồi hòa thượng hỏi lão phu đã nghe nói tới công phu này bao giờ chưa? Bây giờ lão phu có thể trả lời dứt khoát là trên đời vốn không có công phu này.

Nguyên Nguyên Tăng trợn mắt lên hỏi:

- Không có công phu này ư? Thế thì...

Hồng Bào Nhân ngắt lời:

- Chúng ta thử nghĩ coi? Đại Thiền Tông là bậc cao tăng đắc đạo, có lý nào lại ăn nói hách dịch thế? Hơn nữa lão phu suy đi nghĩ lại thật không thể tin được Đại Thiền Tông luyện công phu được đến trình độ này...

Hắn chưa dứt lời đã hấp tấp đề khí vọt qua cửa sổ.

Nguyên Nguyên Tăng và Tôn Công Phi đưa mắt nhìn nhau rồi cũng ra theo.

Mọi người ra đến ngoài sân thì đã lặng ngắt như tờ, chẳng còn một ai. Hồng Bào Nhân giậm chân nói:

- Hỏng rồi! Hỏng rồi! Chúng ta bị vố này cay quá!

Hắn lắc mình một cái, nhảy lên nóc nhà đảo mắt nhìn bốn phía một lượt rồi lại nhảy xuống sân. Tay cầm một cành liễu lá nhỏ như sợi tơ.

Hồng Bào Nhân trầm giọng nói:

- Lão phu tìm thấy cành liễu này trên mái hiên.

Nguyên Nguyên Tăng và Tôn Công Phi ngơ ngác nhìn nhau.

Nguyên Nguyên Tăng hỏi:

- Thế thì người đó là ai?

Hồng Bào Nhân không trả lời. Hắn ngẩng đầu lên tự nói một mình:

- Thằng lỏi con đó quả đáng sợ! Lão phu phải đấu trí với gã một phen...

https://thuviensach.vn

Đột nhiên lão giơ tay mặt lên. Một cây lớn cách xa chừng ba trượng đổ xuống đánh sầm một tiếng. Trong sân cát bụi mịt trời...

Trăng khuất rồi, trên đám mây chiếu ra một tia sáng lu mờ. Bầu trời tinh tú thưa thớt lộ ra như để cười thầm.

Ngoài hoang dã cách tiểu trấn chừng vài dặm, hai người đang sóng vai chạy nhanh.

Người mé hữu đột nhiên dừng bước ngó người bên cạnh hỏi:

- Du thí chủ! Cười gì vậy?

Người hỏi câu đó chính là Pháp Minh Thiền Sư. Thiếu niên bên cạnh dĩ nhiên là Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng đáp:

- Sau khi Hồng Bào Nhân phát giác ra bị lừa, chẳng hiểu hắn tức lồng tức lộn đến thế nào? Vãn bối nghĩ tới đây không nhị cười được.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Tô Bạch Phong Đại Chiến Tứ Ma

Pháp Minh Thiền Sư nói:

- Ngay bần tăng lúc ấy cũng phải ngỡ ngàng, không rảnh để mà suy nghĩ. Du thí chủ dùng thủ đoạn đó thật khiến cho những người trong trường đều bở vía.

Không hiểu...

Du Hữu Lượng vừa cười vừa ngắt lời:

- Vãn bối tiện tay ngắt một cành liễu nhỏ cắm ở góc mái hiên.

Hai chân đứng trên ngọn. Lúc ấy chàng lên, quãng cách lại khá xa, dĩ nhiên khó mà nhìn thấy được.

Pháp Minh ồ một tiếng như người chợt tỉnh ngộ nói:

- Tuy nói ra thì dễ như vậy, nhưng mượn cành liễu để làm chỗ đỡ chân thật là thần hồ kỳ phần. Đêm nay nhờ Du thí chủ tương trợ, không thì bần tăng khó lòng rút lui một cách bình yên.

Du Hữu Lượng khiêm tốn mấy câu. Pháp Minh nghiêm nghị nói:

- Bản lãnh Hồng Bào Nhân thật khó lòng tỷ đấu. Tâm tư hắn lại càng thâm mật. Đã mấy lần hắn nẩy dạ hoài nghi muốn ra tay tấn công thí chủ nhưng rồi lại nín nhịn. Đó là hắn suy nghĩ nhiều quá.

Du Hữu Lượng đáp:

- Thực ra lúc vãn bối xuất hiện cũng chẳng nắm vững phần nào, Hồng Bào Nhân là con người kỳ bí, cứ thấy mặt hắn là vãn bối lại phát sợ...

Pháp Minh hỏi:

- Hắn không phải là Bách Độc Giáo Chủ Du Nhất Kỳ hay sao?

Du Hữu Lượng lắc đầu đáp:

https://thuviensach.vn

- Không phải! Không phải! Võ công của Du Nhất Kỳ không ghê gớm thế được.

Pháp Minh trầm ngâm rồi nói:

- Không hiểu tại sao Tuệ Nguyên lại vào phe với hắn thật là kỳ? Bần tăng vấp phải chướng ngại vật này, pho Kim cương kinh càng khó lòng thu về được.

Lúc này mặt trời đã mọc. Hai người xuyên qua khu hoang sơ bỗng gặp phải khe nước chắn đường ở phía trước. Pháp Minh Thiền Sư vì bận việc riêng liền từ biệt Du Hữu Lượng rẽ vào đường khác vọt đi...

Du Hữu Lượng lật đật suốt đêm, bụng đã đói meo. Chàng liền đi lên cầu gỗ bắc ngang khe suối, đảo mắt nhìn bốn phía chợt thấy trên ngọn cây đằng xa thấp thoáng hiện ra màu biếc và lác đác những viên ngói điểm xuyết. Chàng liền lẩm bẩm:

- Sau lùm cây rậm kia chắc có nhà ở. Ta thử qua đó may tìm được chút cơm ăn cho đỡ đói...

Quyết định chủ ý rồi, chàng tiến vào rừng tìm đường nhỏ mà đi.

Cây rừng thưa thớt nhưng đầy lá rụng, bước chân đi phát ra những tiếng sột soạt. Hồn thơ lai láng, chàng nghĩ thầm:

- Nơi đây thật là tịnh mịch. Chỉ có cảnh tịnh mịch trong rừng này mới làm cho ta quên được mọi sự vinh nhục mà yên tĩnh trong lòng. Chàng chậm chạp xuyên qua khu rừng quả thấy phía trước có một gian nhà tranh. Chàng liền tiến lại gần thì thấy cánh cửa phên chỉ khép hờ. Chàng đứng ngoài gọi luôn mấy câu nhưng không có tiếng người đáp lại.

Sau một lúc bỗng thấy một lão gia mặc áo vải xanh từ bên khe suối trở về.

Tay lão cầm một chiếc cần câu. Lão thấy Du Hữu Lượng đứng trước cửa liền cười nói:

- Lão hán sáng sớm ra ngoài buông câu, chưa được con cá nào bỗng động tâm lật đật trở về. Quả nhiên có khách đến.

Du Hữu Lượng tiến lại chắp tay nói:

- Tiểu nhân đến quấy nhiễu lão trượng một bữa. Thật tình bụng đói quá rồi...

https://thuviensach.vn

Chàng nói tới đây thẹn đỏ mặt lên rồi dừng lại.

Lão già nhìn mặt chàng hiểu ý liền đáp:

- Trong nhà lão đã có chút thức ăn, mời huynh đệ vào đây.

Du Hữu Lượng không nề hà gì nữa theo lão đi liền. Trong nhà tuy bày biện sơ sài nhưng sạch sẽ, kiến chàng cảm thấy nhẹ nhõm như thoát ra khỏi vòng trần tục.

Chàng ngó quanh một lượt tuy không nói ra miệng, nhưng ước thầm trong bụng:

- Không biết đến bao giờ ta mới tìm được một nơi yên tĩnh để ẩn cư cho thoải mái...

Chàng ngồi xuống rồi, lão già bày thức ăn ra nói:

- Đây là chỗ quê mùa cơm hẩm canh lạt. Tiểu huynh đệ dùng tạm một chút.

Du Hữu Lượng toan cầm đũa, chợt động tâm linh, liền nhân lúc lão nhìn ra chỗ khác, thò tay vào bọc móc lén trái Đại Hùng Châu ra đặt vào thức ăn, chàng thấy trái châu vẫn không biến sắc, trong lòng không khỏi bẽn lẽn nghĩ thầm:

- Ta thật khéo lo xa, thủy chung không tin một ai. Lão già trước mắt tuy là người lạ, nhưng thanh khí siêu thoát, không một chút tà tướng mà ta cũng hoài nghi trong cơm có chất độc. Thật là đáng chết.

Lão già chợt quay lại ngó thấy Du Hữu Lượng cầm trái châu nhỏ sắc vàng thì vẻ mặt đột nhiên biến đổi.

Du Hữu Lượng vội cất trái Đại Hùng Châu đi, ăn lẹ cho xong bữa. Chàng giơ tay áo lên lau miệng. Thị tuyến ngẫu nhiên nhìn lên vách, bất giác chàng thộn mặt ra.

Nguyên trên vách tường có người đã dùng nội lực khắc hai hàng chữ khải như rồng bay phượng múa:

Phỏng tận Tứ hải hữu hào kiệt.

Đã biến thiên hạ vô địch thủ.

Lão già thấy Du Hữu Lượng ngó trân trân lên bức tường liền cười hỏi:

- Tiểu ca làm sao thế?

Du Hữu Lượng ngập ngừng đáp:

https://thuviensach.vn

- Trên tường vách... có đề chữ...

Lão già ồ một tiếng rồi nói:

- Chữ đề trên vách ư? Đó là một vị cố nhân của lão hủ. Ngày trước lão đến tệ xá chơi ít ngày rồi ngẫu nhiên cao hứng đề chữ lên tường.

Du Hữu Lượng nói:

- Xin hỏi lão trượng. Vị cỗ hữu của lão trượng là ai?

Lão già đáp:

- Tiểu ca cũng thích thú vụ này ư? Người cho chữ họ Triệu...

Du Hữu Lượng buột miệng nói ngay:

- Triệu Phụng Hào lão tiền bối.

Câu nói ra khỏi cửa miệng chàng mới biết mình lỡ lời.

Lão già nói:

- Té ra tiểu ca cũng biết ông này.

Giọng nói rất bình thản dường như đối với chuyện Du Hữu Lượng quen biết Triệu Phụng Hào chẳng có gì đáng kinh ngạc.

Du Hữu Lượng nói:

- Lão trượng đã là chỗ thâm giao với Triệu tiền bối thì tiểu tử thất kính mất rồi.

Lão già xua tay ra điều bất tất phải quan tâm. Bỗng lão dương mắt nhìn lên Du Hữu Lượng một lúc rồi lắc đầu:

- Ấn đường của tiểu ca có luồng thanh khí ngưng tụ không tan đi. Huyệt Thiên đột lõm vào, e rằng...

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần hỏi:

- Tiểu tử chưa hiểu rõ ý kiến của lão trượng.

Lão già trầm giọng đáp:

- E rằng đêm nay tiểu ca gặp kỳ họa.

Du Hữu Lượng giật mình kinh hãi nghĩ thầm trong bụng:

- Đêm nay ư? Đêm nay ta có ước hẹn với người áo lam thần bí... nhưng chẳng lẽ lão này đã biết chuyện đó?

Chàng nghĩ tới cuộc ước hội với người áo lam bất giác toàn thân ớn lạnh rồi không tự chủ được, giật mình đánh thót một cái.

Lão già lại nói:

https://thuviensach.vn

- Vừa rồi lão hủ xem kỹ lại thì huyệt Quan nguyên của tiểu ca đóng kín, huyệt Thiên đột tuy lõm vào nhưng không nổi màu đen, dù có gặp kỳ họa nhưng tựa hồ họa biến thành phúc, chết biến thành sống... Quái lạ! Trong đời lão phu coi tướng đã nhiều mà chưa thấy ai kỳ dị như tiểu ca...

Du Hữu Lượng không nhịn được hỏi:

- Tiểu tử xin lão trượng chỉ thị cho vài điều được chăng?

Lão già thản nhiên đáp:

- Gặp nhau là có duyên, hà tất phải tương thức? Hà hà! Tiểu ca hỏi câu ấy là thừa.

Lão cười mấy tiếng, nói tiếp:

- Nếu lão hủ tính không lầm thì đêm nay tiểu ca có người ước hẹn một trường quyết đấu sinh tử.

Du Hữu Lượng đáp:

- Lão trượng thần diệu toán. Tiểu tử quả có một cuộc ước hẹn đó.

Lão già trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Theo ý lão hủ thì tiểu ca chẳng phó ước cũng được.

Du Hữu Lượng nghiêm nghị đáp:

- Bậc đại trượng phu nói lời phải giữ lấy lời. Tiểu tử không thể thất tín được.

Lão già vỗ tay nói:

- Hay cho kẻ đại trượng phu biết thủ tín. Quả không hổ là cho cao đồ dưới trướng Đại thiền tông.

Du Hữu Lượng kinh ngạc ấp úng hỏi:

- Sao lão trượng lại biết...

Giữa lúc ấy bỗng ngoài nhà có tiếng bước chân nhộn nhịp rồi tiếng ồm ồm cất lên hỏi:

- Trong nhà có người không?

Lão già nghe tiếng đứng phắt dậy dõng dạc đáp:

- Hạc đến coi nhà, mây khóa trước cửa mới là không người.

Lão dứt lời, phên cổng kẹt mở. Một người đứng sững trước cửa. Du Hữu Lượng nhìn người mới đến cực kỳ khích động không nói nên lời.

https://thuviensach.vn

o O o Ánh sáng ban mai mát dịu, chim kêu ríu rít khiến cho thế giới thêm phần khinh khí.

Tô Bạch Phong theo dòng nước chảy róc rách cất bước tiến đi. Đầu óc y hiện lên cuộc đại chiến trước miếu Thanh Không đêm qua. Thỉnh thoảng lại ngâm câu:

- Phòng tận tứ hải hữu hào kiệt, đã thiên hạ vô địch thủ... Triệu lão gia dặn ta nếu gặp lão họ Tả thì đọc hai câu này. Không ngờ lúc đó ta quên bẵng đi mất.

Tô Bạch Phong ngẫm nghĩ rồi lắc đầu lẩm bẩm:

- Tuy người mặc áo lam tự xưng họ Tả mà không đúng hình dung như Triệu lão gia đã miêu tả. Chẳng lẽ trong vụ này lại có điều gì trùng hợp.

Tiện tay y ngắt một bông cúc vàng để lên mũi ngửi. Mùi thơm thấm vào gan ruột khiến cho trong lòng khoan khoái.

Một đôi ong ngửi thấy mùi thơm vo ve bay đến đậu trên nhị hoa.

Tô Bạch Phong liệng bông hoa đi. Chàng nghĩ tiếp:

- Lão họ Tả không hiểu là nhân vật thế nào? Triệu lão gia bảo y là đệ nhất kỳ nhân trong võ lâm. Lão nhân gia còn thừa nhận chịu kém họ Tả một bậc, nhưng mình khó tin lắm.

Y còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe tiếng vó ngựa đồn dập phá tan bầu không khí tịnh mịch. Trên đường cát bụi mù mịt.

Vó ngựa mỗi lúc một gần. Một người kỵ mã xuất hiện trước mặt ở đằng xa tốc độ phi thường. Chớp mắt đã tới nơi.

Tô Bạch Phong đang né tránh thì con ngựa thét lên be be, không hiểu vật gì làm cho nó kinh hãi. Đột nhiên nó nhảy xéo qua mé tả như muốn chồm vào Tô Bạch Phong.

Người kỵ mã rít dây cương một cái. Con ngựa tung bốn vó lên không lướt qua đầu Tô Bạch Phong.

Người kỵ mã kìm ngựa lại nhìn Tô Bạch Phong nói:

- Xin lỗi các hạ. Con ngựa này đã làm các hạ hoang mang.. Hắn chưa dứt lời, nhìn thẳng vào mặt Tô Bạch Phong buột miệng hô:

- Té ra ông bạn.

https://thuviensach.vn

Tô Bạch Phong nhìn kỹ lại người kỵ mã thấy gã còn nhỏ tuổi mặt mũi thanh tú, cưỡi con ngựa đen tuyền, không một sợi lông nào tạp sắc, liền nhận ran gay là một thứ danh câu.

Y mỉm cười đáp:

- Thuật kỵ mã của Nhan công tử thật là tinh thâm.

Gã thiếu nhiên này là Nhan Bách Ba, trợn mắt lên nguýt Tô Bạch Phong một cái rồi bắt ngựa dông tuốt.

Tô Bạch Phong biết mình đã tiết lộ cái chết của chưởng môn năm phái lớn trong cuộc đại hội ở Trường An là đắc tội với môn hạ phái Võ Đang. Y tưởng gã thiếu niên kia hãy còn tính nết trẻ con nên không để ý, chỉ nhún vai một cái rồi tiếp tục cất bước tiến về phía trước.

Tô Bạch Phong mới đi chừng vài chục bước thì phía sau tiếng vó ngựa lại vang lên. Ngọn gió xô tới, một người kỵ mã từ phía sau vọt lẹ, lướt qua bên mình y rồi dừng lại. Chính là Nhan Bách Ba đi rồi quanh trở lại.

Tô Bạch Phong ngạc nhiên chưa kịp lên tiếng thì Nhan Bách Ba đã nói trước:

- Tô... Tô huynh! Vừa rồi tiểu đệ đã quá đường đột...

Tô Bạch Phong sửng sốt, cho là đối phương không ghét mình nữa nên mới cung kính như vậy, liền đáp:

- Huynh đài dạy quá lời.

Nhan Bách Ba ấp úng hỏi:

- Tiểu đệ... muốn hỏi thăm hành tung một người...

Tô Bạch Phong đáp ngay:

- Nếu tại hạ biết thì xin nói hết.

Nhan Bách Ba ngập ngừng:

- Nhưng thôi. Người đó hành tung chập chờn vô định, chắc Tô huynh không thể biết được...

Rồi gã lại giục ngựa tiến về phía trước, để lại sau đám cát bụi mịt mờ và Tô Bạch Phong đứng ngẩn người ra.

Tô Bạch Phong lắc đầu tự hỏi:

- Gã Nhan Bách Ba này bản tính cao ngạo mà lại đối với mình một cách khiêm cung, thì ra gã cũng đang ngóng tin tức một người. Chẳng hiểu gã

https://thuviensach.vn

định hỏi hành tung ai?

Rồi y không nghĩ nhiều nữa, càng tiếp tục cất bước. Bỗng phía sau lại có tiếng ngựa vang lên. Y cho là Nhan Bách Ba quay trở lại lần thứ hai, liền dừng chân chờ đợi.

Nhưng sau khi nghe kỹ, y thấy tiếng vó ngựa rối loạn hiển nhiên không phải một người.

Bọn kỵ mã đi gần tới nơi. Tô Bạch Phong chú ý nhìn ra thấy bốn người, hai trước hai sau song song chạy tới.

Bốn người kỵ mã xít qua bên người Tô Bạch Phong. Y liếc mắt nhìn thấy cả bốn người đều mặc áo màu xám, một tay cầm cương, một tay chung nhau khiêng một cỗ quan tài sắc đen. Y động tâm nghĩ thầm:

- Bốn người này cưỡi ngựa đi nhanh mà còn hợp lực khiêng được vật nặng không để lệch lạc hay rớt xuống thì thuật kỵ mã của họ thật là hiếm có.

Điều khiến y kinh ngạc hơn là bọn họ khiêng cỗ quan tài đó đi giữa ban ngay chẳng úy kỵ gì. Không hiểu lai lịch họ thế nào?

Y còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì bốn người kỵ mã đã rẽ qua đường mé tả.

Y không nghĩ ngợi gì nữa tung mình thi triển khinh công rượt theo.

Tô Bạch Phong rượt tới ngã ba đường thì mất hút bốn người kỵ mã, trong lòng nghi hoặc nghĩ thầm.

- Vừa rồi ta thi triển khinh công đến bảy thành, tốc độc tuy không nhanh bằng ngựa phi, nhưng bốn người kỵ mã đột nhiên mất hút thì chắc họ đi vào nẻo đường nào khác.

Tô Bạch Phong do dự một chút lại chạy về phía trước. Con đường ngày ngoằn ngoèo đi về phía tây, càng đi càng tới chỗ hoang lương. Tô Bạch Phong bỗng nhiên cảm thấy ớn mình.

Y nhìn ra xa quả nhiên phía trước có nẻo đường rẽ. Y đảo mắt thấp thoáng nhìn thấy bốn chấm đen đang chuyển động.

Tô Bạch Phong tăng gia cước lực, chỉ trong nháy mắt đã lướt tới chỗ ngã ba đường. Y ngưng thần nhìn kỹ thì bốn người áo xám đứng lại, bốn con ngựa cùng cỗ quan tài không thấy đâu nữa.

https://thuviensach.vn

Tô Bạch Phong hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Chào liệt vị bằng hữu...

Bốn người kia không nói gì. Tô Bạch Phong trong lúc nhất thời không hiểu rõ gốc ngọn đối phương, lại ướm lời:

- Tại hạ có việc gấp phải đi, xin các vị bằng hữu nhường lối cho.

Tuy y buông thong hai tay mà thực ra đã ngấm ngầm vận kình lực như thế rồi rảo bước tiến về phía trước.

Đột nhiên bóng xám thấp thoáng, đại hán đứng ở mé hữu lạng người ra chắn trước mặt y.

Tô Bạch Phong cố ý lộ vẻ tức giận hỏi:

- Các hạ làm thế này là có ý gì?

Bốn người vẫn im tiếng. Tám tia mục quang lạnh lùng nhìn chằm chặp vào mặt Tô Bạch Phong.

Tô Bạch Phong sinh lòng ngờ vực né người đi lại muốn cất bước thì vèo lên một tiếng, người áo xám mé tả đứng ra cản đường.

Tô Bạch Phong giậm chân, xẵng giọng:

- Các vị bằng hữu đã không chịu nói lại không nhường bước tức là bắt buộc tại hạ phải đắc tội...

Bốn người đứng trân không lộ vẻ gì. Tô Bạch Phong lại nói:

- Bốn vị không nhường lối là không được đâu.

Giọng nói rất gay gắt có ý chọc giận đối phương.

Bốn người dường như không lấy thế làm tức giận, nhưng người mé hữu phóng ra một chưởng đánh tới trước ngực Tô Bạch Phong.

Tô Bạch Phong thấy phát chưởng của đối phương hời hợt mà thực ra nguy cơ trầm trọng. Lúc bàn tay xoay sở ẩn dấu rất nhiều biến hóa. Y kinh hãi tung mình né tránh.

Đại hán kia không phát chưởng nữa. Bốn người vẫn lặng lẽ đứng giữa đường.

Bầu không khí yên lặng khủng khiếp.

Tô Bạch Phong không nhịn được, lớn tiếng hỏi:

- Sao các vị lại tiếc lời? Chẳng lẽ các vị không biết nói?

https://thuviensach.vn

Y vừa nói câu này, bốn người kia liền lộ vẻ tức giận. Hán tử mé tả người tương đối lùn hơn một chút muốn tiến lên động thủ. Nhưng người mé hữu xua tay cản lại.

Tô Bạch Phong dường như tỉnh ngộ bụng bảo dạ:

- Phải rồi! Phải rồi! Bọn họ là những người câm mà sao lúc trước ta không nghĩ tới điểm này? Chỉ vì coi vẻ người họ thì chẳng có dáng gì là kẻ câm điếc. Có khi bọ bị người ta cắt đầu lưỡi...

Tô Bạch Phong lại tiến lên một bước hỏi:

- Ý các bạn muốn gì?

Đại bán mé hữu giơ ngón tay lên không viết hai chữ "Quay về".

Tô Bạch Phong hỏi:

- Đường sá ai cũng đi được, sao lại cấm tại hạ?

Đại hán mé hữu sắc mặt âm thầm giơ tay lên không vạch:

- "Nếu bọn ta không mang mệnh lệnh trong mình thì đã ra tay phát lạc ngươi rồi. Đừng nhiều lời nữa, quay về ngay đi!".

Tô Bạch Phong đáp:

- Tại hạ chẳng phải là người ai bảo gì cũng nghe. Vậy bằng hữu hãy nói rõ lý do.

Đại hán mé hữu ra chiều không nhẫn nại được nữa, giơ tay lên vạch:

"Bọn ta bốn người tám tay là lý do phát lạc ngươi, nếu ngươi muốn về địa phủ thì tiến lên bước nữa".

Tô Bạch Phong cười mát tiến lên một bước.

Đại hán mé hữu đột nhiên phóng quyền đánh tới trước mặt Tô Bạch Phong.

Thoi quyền nhanh như gió, luồng lực đạo cực kỳ uy mãnh.

Tô Bạch Phong thấy tay đối phương sắp cử động liền nhằm trúng đại hán nhảy xổ tới.

Đại hán mé hữu lộn người lùi lại, vỗ tay một cái. Ba hán tử kia lập tức di chuyển phương hướng bao vây Tô Bạch Phong vào giữa.

Bọn chúng bắt đầu động thủ, bóng quyền nặng như núi, chưởng phong rít lên veo véo.

https://thuviensach.vn

Tô Bạch Phong khẽ hú một tiếng. Hai tay áo phất liên hồi để bảo vệ huyệt mạch toàn thân.

Thủ pháp này của chàng dùng thủ làm công, tư thế rất ung dung, tuyệt không lật đật chút nào. Quả nhiên y bức bách bốn người đối phương phải lùi lại.

Bốn hán tử đưa mắt nhìn nhau. Tên đứng đầu đã giơ ngón tay cái bên mặt lên.

Tên thứ hai giơ tay trỏ. Tên thứ ba giơ ngón giữa. Tên thứ tư giơ ngón tay vô danh.

Tô Bạch Phong coi tình trạng đối phương bất giác run lên. Bốn người kia đã khai diễn cuộc xoay chuyển thành hình vòng tròn, thân pháp uốn éo như con rồng.

Tô Bạch Phong cảm thấy không khí xung quanh ngột ngạt, không khỏi lo thầm trong bụng:

- Nguy rồi!

Nhưng chàng quyết đoán ngay vội dí đều ngón chân xuống vọt người lên không xoay chuyển giữa những vòng cánh cung.

Chỉ trong khoảnh khắc, bốn hán tử lại thay đổi phương vị và cùng phóng ra mười lăm chưởng. Chưởng phong ầm ầm như sấm nổi, khiến người nghe thấy phải khủng khiếp, chụp lẹ xuống đầu y.

Sầm một tiếng vang lên. Luồng cuồng phong vọt ra. Cát bụi mịt mờ.

Tô Bạch Phong người vẫn chập chờn né tránh. Người y tựa hồ bị một màng lưới quyền phong hất ra xa mấy trượng.

Bốn người thu chưởng về ngơ ngác nhìn nhau. Bọn họ không tài nào hiểu được tại sao cả bọn đã phối hợp rất kín đáo phóng chiêu mà đối phương còn thoát được.

Tô Bạch Phong trầm giọng nói:

- Tại hạ thất kính mất rồi. Vì không ngờ Hồng Hoa Tứ Ma đã tái xuất giang hồ.

Tô Bạch Phong tuy rất trông cậy vào bản lãnh của mình, nhưng nghĩ tới Hồng Hoa Tứ Ma không khỏi lo sợ.

https://thuviensach.vn

Hồng Hoa Tứ Ma này mấy chục năm trước cùng xuất hiện trên chốn giang hồ ở vùng Giang Bắc. Cứ trong vòng mấy tháng là lại đánh chết mấy chục cao thủ võ lâm. Lần cuối cùng Tứ Ma đánh nhau với Tà Thần Bồ Phi, bốn người phải thi triển "Hồng Hoa Giao Kích" mới đả thương được Tà Thần. Từ đó tiếng tăm "Tứ ma".

đồn đại khắp giang hồ.

Nhưng hai năm sau, Tà Thần luyện được Tà Công tìm đến báo thù. Tứ ma bị thất bại rồi mai danh ẩn tích. Không ngờ bữa nay lại chạm trán Tô Bạch Phong.

Tên đứng đầu Tứ ma giơ tay lên không vạch:

"Đây là Hồng Hoa Giao Kích của bọn ta và là lần thứ hai không thành công.

Hảo bằng hữu lai lịch thế nào?".

Tô Bạch Phong đáp:

- Tại hạ là Tô Bạch Phong.

Hồng Hoa tứ ma lộ vẻ kinh ngạc tựa hồ chưa nghe thấy tên này bao giờ.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Tô Bạch Phong Chạm Trán Hai Người Áo Đỏ

Tô Bạch Phong cười hỏi:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì "Hồng Hoa Giao Kích" lần đầu các vị bị thất thủ về tay Âm Phong Tà Công của Tà Thần Bồ Phi có đúng không?

Tứ Ma bị chạm vào vết đau thương lòng đều lộ vẻ khổ sở. Tên đứng đầu lại vạch lên không thành mấy chữ:

- Quả nhiên ngươi đến đây cố tình gây chuyện với bọn ta.

Tô Bạch Phong đáp:

- Cái đó là tại các vị bằng hữu khiêng quan tài đi giữa ban ngày, chẳng trách nào khiến cho người ta sinh lòng ngờ vực.

Hồng Hoa Tứ Ma lại biến sắc. Tên thứ hai vạch chữ lên không:

- Ngươi tới đây phải chăng là vì cỗ quan tài đó?

Tô Bạch Phong đáp:

- Tại hạ tuy không thích dính líu vào chuyện của ai, nhưng thực ra có tính hiếu kì, thấy chuyện lạ là muốn coi cho biết nội vụ ra làm sao. Tỷ như... trong cỗ quan tài đó có chứa đựng thứ gì? Hồng Hoa Tứ Ma là những nhân vật nổi danh sao lại biến thành người cấm khẩu từ hồi nào?

Tên đứng đầu vạch chữ:

- Ngươi muốn đem tính mạng đổi lấy đáp án không?

Tô Bạch Phong cười hỏi:

- Phải chăng cỗ quan tài đó là vật chuẩn bị cho Tô mỗ? Ha ha!

Tên đứng đầu từ từ giơ chưởng lên. Tô Bạch Phong thấy thái độ của hắn rất khủng khiếp cũng hơi sờn lòng. Y hỏi:

- Cỗ quan tài đá đó của các vị để đâu rồi?

Tên thứ hai vạch:

https://thuviensach.vn

- Họ Tô kia! Ngươi cố tình hỏi căn hỏi vặn. Chúng ta không nhẫn nại được nữa. Ta cho ngươi hay! Chúng ta mang mệnh lệnh trong mình, nếu đứng lại một chút là có người đến giết chết ngươi ngay đó.

Tô Bạch Phong sửng sốt hỏi:

- Hồng Hoa Tứ Ma là nhân vật như thế nào mà còn có người ra mệnh lệnh?

Chủ nhân của các vị là ai?

Tên đứng đầu vạch:

- Ngươi thử nghĩ coi:

Hồng Hoa Tứ Ma đã là nhân vật như thế nào thì chủ nhân của bọn ta địa vị cao cả đến đâu, ngươi cũng có thể đoán ra được.

Tô Bạch Phong hỏi:

- Chứng câm của các vị chẳng lẽ cũng có liên quan đến vụ này?

Y vừa dứt lời, bỗng một tiếng hú từ mé hữu trước mặt vọng tới. Tiếng hú này ngân nga hồi lâu không dứt.

Hồng Hoa Tứ Ma đều xoay mình biến sắc vọt đi, trong chớp mắt đã mất hút.

Tô Bạch Phong do dự một chút rồi nhún mình rượt theo.

Y chạy được vài dặm thì đột nhiên thấy trước mặt tối sầm lại, y đã tiến vào một khu rừng.

Tô Bạch Phong lần theo lối ven rừng mà đi. Hai bên cổ thụ ngất trời, thông reo vi vút, qua những khe cành lá có tia sáng lọt vào. Y càng vào sâu bóng cây càng rậm rạp, nhật quang càng tối lại.

Tô Bạch Phong vận hết mục lực nhìn ra đột nhiên phát hiện trong rừng sâu thấp thoáng có bóng tường vây, tựa hồ như một tòa thành quách. Y rất lấy làm kì, tự hỏi:

- Trong chốn rừng sâu tại sao lại có thành quách? Thế này thì thật là kì!

Y vận nội lực vào chân đi thật nhanh. Khi gần tới nơi thấy trong thành quách đầy tường đổ ngói bể, hiển nhiên là một tòa lầu hoang phế.

Một tòa lầu hoang phế ở giữa rừng sâu, chung quanh cổ thụ vây bọc, cành lá quanh co tựa hồ nhe năng múa vuốt, khiến phong cảnh thêm âm u rùng rợn. Tô Bạch Phong lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Thật là tà ác, thật là quái dị!

Y thận trọng bước vào tòa nhà hoang phế. Đột nhiên mục quang chạm vào một vật, y không nhịn được phải bật tiếng la hoảng.

Góc tường về mé hữu, trước bốn xác chết bày đặt rất ngay ngắn. Bên cạnh mấy xác chết là một cỗ quan tài đá đen sì. Tô Bạch Phong ngấm ngầm vận công đề phòng. Y tiến lại gần coi thì thấy mấy xác chết này đều vận áo xám, mặt mũi hung dữ, hiển nhiên là Hồng Hoa Tứ Ma.

Tô Bạch Phong khiếp vía miệng lẩm bẩm:

- Trời! Chỉ trong khoảnh khắc mà Hồng Hoa Tứ Ma đã bị người đánh chết ở đây. Ai là hung thủ? Nhân vật nào mà bản lãnh ghê người đến thế?

Y lật thi thể lên coi thì thấy trên lưng mỗi người đều in một vết bàn tay đen sì, chỗ đó áo rách tan, trông rất thảm khốc.

Tô Bạch Phong càng kinh hãi hơn, bụng bảo dạ:

- Hiển nhiên Tứ ma đều bị người đánh chết. Chưởng lực của hung thủ làm đứt hết các huyết mạch trong người bọn họ. Thủ đoạn này âm độc đến cùng cực.

Di động xác chết khỏi vị trí một chút, Tô Bạch Phong đột nhiên phát giác dưới đất có vạch bốn chữ nhỏ lệch lạc, phải chú ý lắm mới nhìn ra là "Thạch quan" và "Diệt khẩu".

Tô Bạch Phong chau mày đảo mắt nhìn quanh xem còn dấu vết gì khác không. Mục quang sau cùng y để ý nhìn cỗ quan tài đá thì thấy cỗ quan tài này dài chừng bảy, tám thước, tấm thiên dầy đến mấy tấc đóng kín, mà bên trong vẫn tiết ra mùi xú uế khó ngửi.

Tô Bạch Phong bụng bảo dạ:

- Thứ đá dùng để chế cỗ thạch quan mày dường như không phải là vật tầm thường. Bề ngoài hiện ra một màu đen thì chắc là đá mài...

Y cúi xuống định mở nắp quan tài ra coi thì đột nhiên nghe đánh binh một tiếng vang lên. Cỗ thạch quan tự động mở ra. Một bóng hồng vùng dậy, vung chưởng đánh tới "sầm" một cái. Diễn biến này xảy ra đột ngột khiến Tô Bạch Phong hoảng hồn. Y hoảng hốt lộn ngược người lùi lại. Gặp lúc cấp bách y gầm lên một tiếng thật to xoay tay phóng chưởng ra.

https://thuviensach.vn

Hai luồng lực đạo dụng vào nhau. Tô Bạch Phong dùng phép tá lực đả lực để né tránh. Bức tường phía sau y đổ xuống ầm ầm. Bốn xác chết bị chưởng phong cuốn bay lên trên không rồi lại rớt xuống đất.

Tô Bạch Phong hít mạnh một hơi chân khí tự nhủ:

- Nếu ta không đề phòng từ trước thì lúc này có lẽ đã đi vào vết xe đổ của Hồng Hoa Tứ Ma rồi.

Y ngửng đầu lên thì thấy một người mặc áo hồng bào đang đứng cách y chừng năm bước. Tấm hồng bào đỏ như máu khiến người ngó thấy phải run.

Tô Bạch Phong chấn động tâm thần buột miệng hô:

- Lục Kì Xương! Ồ, không phải! Du Nhất Kỳ! Lão...

Đột nhiên y dừng lại, vì y phát giác ra toàn thân Du Nhất Kỳ bị cột bằng dây thép nguyên chất vào trong quan tài đá. Lúc này ngó thấy lão tựa hồ cõng cỗ quan tài trên lưng.

Du Nhất Kỳ lạnh lùng nói:

- Họ Tô kia! Bữa nay chúng ta lại gặp nhau ở đây.

Tô Bạch Phong chẳng để vào tai, lòng y đang tính toán nhiều chuyện, tự hỏi:

- Vụ này là thế nào đây? Bách Độc giáo chủ khét tiếng thiên hạ sao lại bị đưa vào tình trạng này? Ai là người có đủ năng lực cột hắn vào cỗ quan tài đó?

Trong lòng ý nghĩ bất định, ngoài mặt đáp:

- Đúng thế, chúng ta đã trao đổi chiêu thức mấy phen rồi nhưng chưa lần nào kì lại như lần này. Bách Độc Giáo Chủ! Giáo Chủ bảo có đúng thế không?

Du Nhất Kỳ quát lên một tiếng thật to. Tiếng quát như sấm sét. Tô Bạch Phong tưởng lão sắp phóng chưởng đánh mình, hốt hoảng lùi lại.

Sau một lát vẫn không thấy động tĩnh, té ra Du Nhất Kỳ muốn vận nội lực làm chấn động cho bể cỗ thạch quan, nhưng cỗ quan tài vẫn y nguyên chẳng suy chuyển chút nào. Tô Bạch Phong nói:

- Cỗ quan tài đó ở trên lưng giáo chủ thì thật là thừa. Đúng rồi! Người ta có câu "Hổ xuống bình nguyên bị chó lờn".

https://thuviensach.vn

Du Nhất Kỳ cười lạt không nói gì. Tô Bạch Phong lại hỏi:

- Giáo chủ lâm vào tình trạng này kể cũng như bị cầm tù phải không? Ngày trước giáo chủ nhìn thiên hạ nói một câu:

"Thân châu bát ngát, duy ngã độc tôn".

oai phong hồi đó giáo chủ để đâu?

Du Nhất Kỳ cất giọng âm trầm đáp:

- Họ Tô kia! Ngươi chớ vội cười người. Lần sau lão phu gặp ngươi quyết không tha mạng.

Lão nói rồi toan nhún mình đi. Tô Bạch Phong gọi giựt lại:

- Hãy khoan!

Du Nhất Kỳ dừng lại hỏi:

- Còn chuyện gì nữa?

Tô Bạch Phong chỉ bốn xác người dưới đất hỏi:

- Phải chẳng giáo chủ đã giết Tứ ma?

Du Nhất Kỳ hỏi lại:

- Phải thì làm sao?

Tô Bạch Phong nói:

- Có phải giáo chủ đánh lén không? Nếu không thì công lực của Hồng Hoa Tứ Ma khi nào chịu để giáo chủ hạ thủ một cách dễ dàng?

Du Nhất Kỳ đáp:

- Đúng rồi!

Tô Bạch Phong nói:

- Bách Độc giáo chủ! Thủ đoạn tàn độc đê hèn của giáo chủ vẫn giống ngày trước.

Du Nhất Kỳ hỏi:

- Lão phu không hạ sát bọn chúng thì làm sao thoát thân được? Hơn nữa...

Tô Bạch Phong hỏi ngay:

- Hơn nữa làm sao?

Du Nhất Kỳ đáp:

- Bách Độc Giáo đã đổi chủ rồi. Ngươi chưa biết vụ này sao?

Tô Bạch Phong buột miệng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Sao? Du Nhất Kỳ! Lão không phải là chưởng giáo Bách Độc giáo rồi nữa sao?

Du Nhất Kỳ thấy Tô Bạch Phong lộ vẻ kinh ngạc bụng bảo dạ:

- Việc này quả nhiên chưa đồn đại ra ngoài giang hồ. Ta còn có mưu đồ hồi phục...

Du Nhất Kỳ nói:

- Họ Tô kia! Ngươi không phải là người trong Bách Độc giáo thì nhân vật thay lão phu chấp chưởng công việc giáo phái có liên quan gì tới ngươi là ngươi phải hỏi hoài?

Tô Bạch Phong đáp:

- Có liên quan Tô mỗ mới muốn dính vào.

Du Nhất Kỳ bật tiếng cười âm trầm đáp:

- Thế là ngươi tìm đường tự chết.

Tô Bạch Phong đáp:

- Tiếng chết Tô mỗ đã được nghe nhiều lần mà chưa gặp một ai đưa Tô mỗ vào tử địa.

Du Nhất Kỳ nói:

- Tô Bạch Phong! Ngươi đừng ỷ mình có Triệu Phụng Hào hậu thuẫn mà tới đâu cũng dính vào việc của người ta tới đó.

Tô Bạch Phong chặn họng:

- Tô mỗ làm việc bao giờ cũng quang minh lỗi lạc, chưa từng ỷ vào ai cả.

Du Nhất Kỳ dặng hắng một tiếng rồi nói:

- Hay lắm! Tuy ngươi nói vậy, nhưng nếu cục diện bữa nay mà có Triệu Phụng Hào xuất hiện thì sao? ...

Lão chưa dứt lời, đột nhiên có tiếng hú dài từ bên ngoài vọng lại.

Sắc mặt Du Nhất Kỳ đã lợt lạt lại biến thành lợt lạt hơn. Lão trợn mắt nhìn Tô Bạch Phong một cái rồi nhảy lên, lưng vẫn cõng cỗ quan tài đá. Lão chỉ nhô lên hụp xuống ba cái là mất hút.

Tiếng hú mỗi lúc một gần. Tô Bạch Phong động tâm đảo mắt nhìn quanh ba lượt thấy góc tường đất nơi mé hữu là nơi ẩn nấp tốt hơn cả, liền lật đật chạy tới ẩn mình vào sau tường.

https://thuviensach.vn

Y vừa ẩn mình xong thì một bóng hồng như ủy mị tiến vào trong nhà bỏ hoang.

Tô Bạch Phong kinh hãi tự hỏi:

- Lại Hồng Bào Nhân ư? Chẳng lẽ lão Du Nhất Kỳ đi rồi quay trở lại?

Nhưng y phát giác ngay ra là mình lầm vì Du Nhất Kỳ vẫn cõng trên lưng cỗ quan tài đá chạy đi, còn người này cũng mặc hồng bào nhưng không đeo vật gì.

Hồng Bào Nhân đi quanh quẩn trong ngôi nhà bỏ hoang. Hắn chân bước có lúc lướt đi như chim bay rồi sau chỉ thấy cái bóng lờ mờ.

Tô Bạch Phong thè lưỡi la thầm:

- Khinh công của Hồng Bào Nhân này thật là kinh thế hãi tục. May mà ta đã tìm nơi ẩn mình trước, không thì bị hắn phát giác rồi.

Đột nhiên Hồng Bào Nhân khẽ la lên một tiếng "Ô hay" rồi tiến về phía xác chết của Hồng Hoa Tứ Ma, dùng chân lật đi lật lại bốn cái tử thi, khẽ nói:

- Chúng chết rồi! Chúng chết rồi!

Hồng Bào Nhân chuyển động mục quang nhìn về bốn phía như để tìm kiếm vật gì. Sau hắn lộ vẻ thất vọng, hừ một tiếng. Hắn nhấc chân hất tung bốn cái tử thi ra xa, hậm hực nói một mình:

- Thế là chúng làm hư việc lớn của ta. Chúng chết thế này người ta còn cười mình bị chấn động về oai danh của Hồng Hoa Tứ Ma làm ủy thác công việc trọng đại, khó lòng tránh khỏi sự hiểu lầm.

Tô Bạch Phong ẩn trong bóng tối ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- Chủ nhân của Hồng Hoa Tứ Ma chắc là Hồng Bào Nhân này. Mặt hắn trơ như gỗ chẳng lộ vẻ gì hiển nhiên là hắn đã đeo mặt nạ. Không hiểu lai lịch của hắn thế nào?

Lại thấy Hồng Bào Nhân lắc đầu nói khẽ hơn:

- Lão phu đã dùng bàn thạch làm quan tài cứng rắn vô song. Hơn nữa ta còn lấy thứ côn đồng sản xuất ở Thiên Sơn để cột lại thì Du Nhất Kỳ quyết chẳng thể nào cục cựa cho thoát ra được, trừ phi hắn cõng cả quan tài chạy đi...

https://thuviensach.vn

Hồng Bào Nhân lại ngửng đầu lên. Cặp mắt chiếu ra những tia tinh quang, hắn lớn tiếng hỏi:

- Trong tòa nhà hoang phế này còn ông bạn nào ẩn thân nữa không?

Hắn đảo mắt nhìn quanh rồi ngó về phía góc tường có Tô Bạch Phong ẩn nấp.

Tô Bạch Phong trống ngực đánh hơn trống làng, miệng lẩm bẩm:

- Hỏng bét! Vừa rồi ta vội quá mà ẩn vào sau bức tường này. Nơi đây tuy bí ẩn nhưng người ta cũng có ý nghĩ như vậy. Hồng Bào Nhân kia chưa chắc là không nghĩ đến điểm này...

Hồng Bào Nhân nhắc lại câu hỏi lần nữa rồi cất bước tiến về phía bức tường đất.

Tô Bạch Phong ngấm ngầm hít một hơi chân khí để hết tâm thần phòng bị. Y thấy Hồng Bào Nhân nhảy bảy, tám bước rồi đột nhiên dừng lại quay đầu đi.

Giữa lúc ấy, ngoài tòa nhà hoang phế có tiếng bước chân vọng lại. Một người từ từ tiến vào. Tô Bạch Phong trong lòng hồi hộp nghĩ bụng:

- Chốn hoang lương này mà có người lui tới mới thật khó hiểu.

Người kia tiến vào dừng lại trước mặt Hồng Bào Nhân. Tô Bạch Phong không nhìn rõ được người mới đến là ai vì hắn bị thân hình Hồng Bào Nhân che khuất, lại nghe Hồng Bào Nhân lên tiếng:

- Du mỗ chờ ở đây đã lâu rồi...

Tô Bạch Phong chấn động tâm thần tự hỏi:

- Sao? Hồng Bào Nhân này cũng họ Du ư? Sự tình mỗi lúc một thêm phức tạp, khiến người ta không nghĩ ra được...

Người đến sau dặng hắng một tiếng nhưng không nói gì. Hắn tiến thêm mấy bước, đột nhiên xoay mình hướng người về phía Tô Bạch Phong.

Tô Bạch Phong ngưng thần nhìn ra thì người đó còn nhỏ tuổi, mình mặc áo trắng. Dung mạo tuy không lấy gì làm thanh tú, nhưng mắt hùm mày rậm ra vẻ con người khí khái lẫm liệt.

Hồng Bào Nhân dường như rất bất mãn về thái độ cao ngạo của người đến sau. Hắn cũng dặng hắng một tiếng.

Người thiếu niên đến sau đảo mắt nhìn một lượt rồi nói:

https://thuviensach.vn

- Đêm qua tại hạ đến miếu Thanh Không mời các hạ tới hội diện ở đây, các hạ đã không thất tín.

Hồng Bào Nhân đáp:

- Cửu vương gia đã có lời dặn, khi nào tại hạ lại không tới?

Chàng thiếu niên dặng hắng một tiếng rồi nói:

- Miệng các hạ nói ra những câu lọt tai song trong lòng e rằng không được như vậy.

Hồng Bào Nhân hỏi:

- Cửu vương gia nói vậy nghĩa là làm sao?

Thiếu niên đáp:

- Bữa trước ta truyền lệnh cho Kiến Châu tứ kiếm đưa vị cô nương phái Hoa Sơn đến Kiên Châu, nhưng giữa đường bị người nhân lúc sơ hở buông thả cho cô ta chạy đi. Sau ta lại nghe nói cô ta lọt vào tay các vị mà sao không giao trả cho bổn tòa?

Hồng Bào Nhân lại hỏi:

- Trước hết tại hạ xin hỏi Vương gia sai người đi bắt vị cô nương phải Hoa Sơn đó để làm gì?

Thiếu niên trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Bản tòa muốn dùng cô ta để uy hiếp một người làm công cụ cho mình.

Hồng Bào Nhân lại hỏi:

- Người đó là ai mà lại được vương gia coi trọng như vậy?

Thiếu niên lộ vẻ tức giận nói:

- Ngươi chưa trả lời câu hỏi của ta.

Hồng Bào Nhân đáp:

- Vị cô nương kia quả đã lọt vào tay bọn tại hạ. Tại hạ nhấn mạnh chữ "đã".

Thiếu niên ngắt lời:

- Vụ này ta đã nghe qua, nhưng trong cuộc hội miếu đó các hạ đã hí lộng quỷ thần để làm gì?

Hồng Bào Nhân đáp:

- Du mỗ làm việc đều có thâm ý. Vương gia là rồng phượng trong loài người, chẳng lẽ lại không đoán ra được?

https://thuviensach.vn

Thiếu niên giục:

- Ngươi nói ra đi để ta khỏi phải đoán.

Hồng Bào Nhân lắng lặng. Thiếu niên lại hỏi:

- Những việc bên Phi Diệp Thạch, các hạ định xử trí như thế nào?

Hồng Bào Nhân đáp:

- Du mỗ phải tới đó một phen mới quyết định được. Đa vương gia có điều gì dạy bảo không?

Thiếu niên chỉ đáp được một tiếng "được rồi" đoạn trở gót đi ngay. Y đi mấy bước rồi quay lại nhìn Hồng Bào Nhân nói mấy câu. Tô Bạch Phong vận hết nhĩ lực mà không nghe được tiếng nào nữa.

Hồng Bào Nhân "ồ" một tiếng rồi hai người cất bước, sóng vai ra khỏi tòa nhà hoang phế. Tiếng chân bước mỗi lúc một xa.

Tô Bạch Phong chờ đến lúc không nghe thấy gì nữa mới đứng dậy bước ra khỏi góc tường. Chàng rũ áo thủng thẳng đi tới chỗ hai người vừa đứng, tự nói một mình:

- Hồng Bào Nhân xưng hô gã thiếu niên bằng Đa vương gia. Trong giới võ lâm Trung Nguyên dường như chưa nghe ai nói đến người nào họ Đa... chẳng nhẽ gã là... Cửu Ngọc Đa Nhĩ Cổn, một nhân vật nổi tiếng tâm cơ thân mật làm nội trụ ở đất Nữ Chân?

Tô Bạch Phong nghĩ tới đây bất giác hít một hơi khí lạnh. Y nói tiếp:

- Nghe họ nhắc tới chuyện hội miếu, ta đoán quả đã không lầm, Du Hữu Lượng không khéo bị nguy rồi...

Y đưa mắt nhìn lại bón xác chết lần nữa rồi vọt người ra khỏi tòa nhà hoang phế theo lối đi nhỏ hẹp trong rừng mà ra.

Nhắc lại Du Hữu Lượng cùng lão già tóc bạc ở trong căn nhà gianh bỗng nghe bên ngoài có tiếng bước chân. Người mới đến đã dừng bước ở ngoài cửa. Du Hữu Lượng đưa mắt nhìn ra thì người này khoảng bảy mươi tuổi, mình mặc áo vá trăm chỗ nhưng rất sạch sẽ. Chính là Vân Long Ông - Bang chúa Cái Bang.

Vân Long Ông ngó thấy Du Hữu Lượng cũng "Ồ" lên một tiếng ra vẻ kinh ngạc hỏi:

- Vị tiểu huynh đệ sao cũng ở đây?

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng đáp:

- Vãn bối đi đường qua đây bỗng thấy đói bụng nên vào quấy nhiễu một bữa.

Vân Long Ông khẽ gật đầu, nhìn lão tóc bạc nói:

- Trong nhà hiển nhiên có người mà lão cứ cãi là không, phải chăng lão sợ lão khiếu hóa này đến xin chút cơm thừa canh cặn?

Lão già tóc bạc cười khanh khách noi:

- Ha ha! Lão đúng là người hiểu bụng dạ ta...

Vân Long Ông vừa cười vừa cất giọng nhiếc móc:

- Lâu nay không gặp, sao lão biến thành bụng dạ nhỏ nhen như vậy?

Lão già tóc bạc đáp:

- Chẳng phải lão hán hà tiện mà thực ra không tiếp đãi nổi lão khất cái.

Vân Long Ông hỏi:

- Lão nói thế nghĩa là làm sao?

Lão già tóc bạc đáp:

- Còn hỏi gì nữa? Ngày trước lão tới đây ở mấy ngày, ta dốc hết của ra để tiếp đãi. Kết quả là lão ăn uống no say rồi vỗ bụng bỏ đi. Lão phu cũng...

Vân Long Ông ngắt lời:

- Sao? Chẳng lẽ đến lượt lão cũng đói bụng ư?

Lão tóc bạc đáp:

- Chứ còn sao nữa? Lão đi rồi mấy ngày liền ta hết gạo thổi cơm, đành phải tới Hàn Giang buông câu, nhưng câu được cá lại không nỡ bỏ. Lão phu đói đến hoa mắt vì có gì đều cúng các hạ hết rồi!

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Coi Thủ Thức Ác Ma Bỏ Chạy

Vân Long Ông cười khà khà, Du Hữu Lượng đứng bên cũng không nhịn được bất lên tiếng cười hích hích vì chàng thấy hai lão này tuy mắng nhiếc nhau một cách hài hước mà đầy vẻ thân thiết.

Vân Long Ông nói:

- Không ngờ lão lại hoang mang đến thế. Lão khiếu hóa này tuy bầu không giỏ rỗng, nhưng ra ngoài nương tựa bạn bè chẳng việc gì phải lo chuyện cơm rượu.

Như vậy lão chỉ đáng cắp trác cho lão khiếu hóa đi chu du thiên hạ.

Lão già tóc bạc xua tay hỏi:

- Lão phu đã mọc rễ ở đây thì còn dời khỏi căn nhà gianh này thế nào được?

Vân Long Ông nói:

- Một căn nhà gianh rách nát mà lão quý báu đến thế ư?

Lão già tóc bạc chặn lời:

- Nhà lão phu tuy lều gianh vách đất còn khoan khoái hơn ở lầu rồng gác phượng, ngửa trông mây trắng lững lờ, tùng xanh vi vút, núi biếc bao quanh, khói lạt bao trùm. Cửa chẳng cai then, động không khóa lại. Hương bay nghi ngút, sáo thổi vi vu, há chẳng vui lắm sao?

Vân Long Ông cãi:

- Lão khiếu hóa coi nơi đây chỉ là chốn quê kệch sơn thủy vô duyên. Căn nhà gianh lại rách nát tồi tàn chịu không nổi.

Vân Long Ông nghiêm nét mặt nói:

- Thôi đừng khoe khoang nữa. Lão khiếu hóa tới đây để kiếm một người.

Lão già tóc bạc gạt đi nói:

https://thuviensach.vn

- Đệ tử Cái bang la cà khắp thiên hạ. Đi ăn xin hay đi kiếm người mà đến chỗ sơn cùng thủy tận này thì thật là kỳ.

Vân Long Ông đáp:

- Ta là bạn thân với lão mà không đến đây hỏi thì đi đâu?

Lão già tóc bạc ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Lão muốn kiếm ai?

Vân Long Ông trầm giọng đáp:

- Ta đi kiếm Nhất Nộ Đấu Thất Kỳ Triệu Phụng Hào.

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần. Lão tóc bạc hỏi lại:

- Triệu Phụng Hào ư? Lão kiếm Triệu Phụng Hào làm chi?

Vân Long Ông đáp:

- Lão phu có việc trọng yếu bàn với y.

Lão già tóc bạc nói:

- Xin lỗi nhé! Lão phu chẳng biết chi hết.

Vân Long Ông hỏi:

- Đây là một việc rất cấp bách mà lão còn giỡn được ư?

Lão già tóc bạc chỉ cười ruồi chứ không trả lời lại.

Vân Long Ông lại hỏi:

- Lão khiếu hóa đã biết Triệu Phụng Hào thường hay đến đây thưởng ngoạn, sao lại không biết hành tung của y?

Lão già tóc bạc đáp:

- Biết thì nói là biết, không biết thì bảo là không biết. Chẳng lẽ lão phu dối lão sao?

Vân Long Ông cũng chưa chịu thôi, hỏi gạn:

- Ít ra lão cũng hiểu muốn kiếm Triệu Phụng Hào...

Lão già tóc bạc ngắt lời:

- Triệu Phụng Hào đến đây lần cuối từ năm ngoái. Lúc y ra đi không cho lão hay là tới đâu thì lão phu biết thế nào được?

Vân Long Ông lộ vẻ thất vọng lắc đầu nói:

- Xem chừng phen này ta uổng công mất rồi.

Du Hữu Lượng đứng bên không nhịn được xen vào:

https://thuviensach.vn

- Lão tiền bối! Tháng trước vãn bối có được gặp Triệu lão tiền bối một lần...

Vân Long Ông mừng rỡa buột miệng hỏi:

- Tiểu huynh đệ gặp Triệu Phụng Hào ở đâu?

Du Hữu Lượng đáp:

- Vãn bối không nhớ địa danh mà chỉ biết tại một khu hoang sơn ngoài thành Trường An. Khi ấy vãn bối được nghe Triệu lão tiền bối nói thì đó là nơi cư trú của lão nhân gia.

Vân Long Ông ngỏ lời cám ơn rồi vỗ tay reo:

- Lão phu đi đây...

Lão đi mấy bước chợt nghĩ ra điều gì ngoảnh cổ lại. Du Hữu Lượng thấy Bang chúa Cái bang lộ vẻ vui mừng:

- Tiểu huynh đệ! Tiểu huynh đệ nhỏ tuổi thế dù có gặp Triệu Phụng Hào thì làm sao biết được?

Du Hữu Lượng đáp:

- Khi gặp mặt, Triệu lão tiền bối tự giới thiệu là cố hữu của gia thúc Lục Bình...

Vân Long Ông kinh ngạc "ủa" lên một tiếng rồi nói:

- Té ra huynh đệ là con em họ Lục ở Hà Nam.

Du Hữu Lượng đáp:

- Theo chỗ vãn bối được biết thì gia thúc chỉ có hai vị lão hữu, một vị là Hồng Mộc Phương...

Chàng nói tới đây Vân Long Ông khẽ "Ủa" một tiếng hỏi ngay:

- Hồng Mộc Phương ư? Hồng Mộc Phương là chủ nhân Linh Lô...

Lão già tóc bạc ngồi bên cũng biến sắc, nhưng nhẫn nại không nói gì.

Du Hữu Lượng lại nói:

- Triệu lão tiền bối đã phủ nhận họ Hồng, nên vãn bối đã đoán biết được lão.

Vân Long Ông nét mặt tươi lên, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Du tiểu ca! Lão phu muốn hỏi tiểu ca một câu.

Du Hữu Lượng thấy đối phương nét mặt trầm lặng, hỏi lại:

- Tiền bối có điều chi dạy bảo?

https://thuviensach.vn

Vân Long Ông hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Trên chốn giang hồ người ta đồn đại Triệu Phụng Hào sau khi chiến đấu với Thất kỳ đã mất hết võ công, điều đó chân hay giả?

Du Hữu Lượng ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Hôm ấy Triệu tiền bối có tỷ thí với vãn bối một chiêu nhưng chưa phát huy nội lực nên vãn bối không dám khẳng định công lực của lão gia còn hay mất. Về điểm này xin tiền bối hãy kiếm Tô Bạch Phong là đệ tử của Triệu lão gia mà hỏi thì biết.

Chàng chưa dứt lời đột nhiên có tiếng lang gào vọng lại, thanh âm rất thê thảm. Du Hữu Lượng vội dừng lại không nói nữa. Mọi người đều biến sắc.

Tiếng lang gào mỗi lúc một gần đột nhiên có thanh âm gáy lên:

- Triệu... Phụng Hào... ! Triệu... Phụng Hào... !

Du Hữu Lượng nghe thanh âm này bất giác ớn da gà.. Vân Long Ông quát hỏi:

- Ai ở ngoài đó hô hoán ầm ĩ?

Thanh âm vẫn chói tai y như cũ, thỉnh thoảng pha vào tiếng dã thú gầm thét:

- Triệu... Phụng... Hào... ! Hồn hề quy lai... Quan Sơn Độ...

Vân Long Ông trầm giọng hỏi lão tóc bạc:

- Lão có biết ai đến đó không?

Lão tóc bạc lắc đầu. Vân Long Ông toan hỏi nữa thì một bóng đen như quỷ mị hiện lên ở trước cửa nhà gianh.

Dưới ánh nhật quang, ai cũng nhìn thấy người kia mình cao hơn trượng, thân thể to lớn, trên mặt đầy vẻ hung quang. Cặp mắt sâu hoắm vì chỉ còn lại hai cái lỗ, môi miệng khô queo. Toàn thân mọc đầy lông lá. Da mắt lấp loáng sáng xanh lè.

Tướng mạo quái dị phi thường.

Người kia đảo mắt sòng sọc, hít hơi hia cái thật mạnh rồi bật lên tiếng cười rùng rợn. Vân Long Ông trầm giọng hỏi:

- Các hạ là ai?

Người kia không trả lời da mặt co rúm lại. Thỉnh thoảng toàn thân run rẩy dường như không giữ nổi thái độ điên khùng.

https://thuviensach.vn

Vân Long Ông lại hỏi:

- Tiếng hô hoán ở ngoài kia vừa rồi phải chăng do các hạ phát ra?

Người kia không trả lời đột nhiên nhảy phụt xuống đất dùng mũi đánh hơi, thỉnh thoảng lại rú lên những tiếng chói tai. Du Hữu Lượng nghe thấy không khỏi buồn nôn.

Người kia ngửi một lúc rồi đứng thẳng người lên la gọi:

- Triệu Phụng Hào...

Vân Long Ông cau mày ngắt lời:

- Nếu các hạ còn kêu gào không chịu trả lời lão phu thì lão phu phải động thủ để khu trục...

Lão từ từ giơ chưởng lên. Lão tóc bạc đột nhiên cản lại nói:

- Lão khiếu hóa hãy khoan! Lão phu chợt nhớ tới một người.

Vân Long Ông hỏi:

- Ai?

Lão tóc bạc đáp:

- Một quái vật mười năm trước đây đã bị Triệu Phụng Hào phóng chưởng đánh lui ở Âm Sơn.

Vân Long Ông xoay mình buột miệng hô:

- Huyết Nham Thanh Lam!

Lão tóc bạc khẽ gật đầu. Người mặt xanh đứng trước cửa đột nhiên vung chưởng nhằm Vân Long Ông đánh tới.

Vân Long Ông né mình tránh khỏi. Huyết Nham Thanh Lam cũng không truy kích, cất tiếng hỏi:

- Các vị là bạn hữu của Triệu Phụng Hào ư? Hà hà!

Vân Long Ông hỏi lại:

- Phải thì làm sao?

Huyết Nham Thanh Lam đáp:

- Nếu là bạn của Triệu Phụng Hào thì hãy để mạng lại đó. Hà hà!

Hắn vừa nói vừa hô hoán, nước miếng xanh bắn ra tới tấp khiến mọi người ngửi thấy phải buồn nôn.

Vân Long Ông không nhịn được nổi tính hung hăng thóa mạ:

https://thuviensach.vn

- Mẹ kiếp! Ngươi là cái thá gì? Người ta thì còn sợ Lang Nha huyết công của ngươi còn lão phu thì chẳng coi vào đâu.

Huyết Nham Thanh Lam trợn mắt quát:

- Đừng ngông cuồng nữa, hãy báo danh đi!

Vân Long Ông đáp:

- Lão phu là Vân Long Ông ở Cái bang.

Huyết Nham Thanh Lam biến đổi sắc mặt nói:

- Không trách ngươi ngông cuồng quá lố, Vân Long Ông! Hãy đón tiếp một chưởng nữa!

Hắn vung chưởng lên đánh Vân Long Ông, nhưng phát chưởng mới phóng ra nủa vời thì đột nhiên chuyển hướng đến Du Hữu Lượng đứng bên.

Biến cố xảy ra đột ngột Vân Long Ông không kịp viện trợ bèn lên tiếng hô:

- Coi chừng!

Du Hữu Lượng tuy còn nhỏ tuổi, nhưng tâm cơ âm trầm. Chàng thấy nhãn sắc của Huyết Nham Thanh Lam có điều khác lạ đã ngấm ngầm phòng bị.

Phát chưởng của Huyết Nham Thanh Lam vừa chuyển hướng, chàng đã nhảy lùi lại, vung song chưởng lên đỡ gạt phát chưởng của đối phương đẩy ngược lại.

Huyết Nham Thanh Lam lộ vẻ kinh dị, Vân Long Ông và lão tóc bạc càng kinh hãi hơn.

Vân Long Ông lạnh lùng nói:

- Mấy chục năm nay, lão quái vẫn chơi kiểu cũ.

Huyết Nham Thanh Lam bật tiếng cười quái gở hỏi:

- Thằng bé này là ai?

Vân Long Ông đáp:

- Giang hồ đồn đại lão quái quen tính giết người, hung tàn như dã thú. Không biết bao nhiêu nhân mạng đã chết uổng về tay lão quái, nhưng bữa nay lão quái không kiềm chế nổi một kẻ hậu sinh tiểu bối. Trong lúc động thủ lão lại không tìm hiểu được lai lịch đối phương mà còn phải đặt câu hỏi đó.

https://thuviensach.vn

Huyết Nham Thanh Lam thẹn quá hóa giận, rú lên những tiếng quái gở liên hồi.

Vân Long Ông lại nói:

- Ta tưởng ngươi bất tất phải kiếm Triệu Phụng Hào nữa, ngươi đã khổ luyện môn Huyết Nham mấy năm.

Huyết Nham Thanh Lam gầm lên một tiếng. Những đốt xương trong người hắn bật ra những tiếng răng rắc. Hắn từ từ giơ tay lên. Bàn tay hắn biến thành màu xanh lam biếc. Đồng thời một luồng khí hôi hám tràn ngập khắp căn nhà. Vân Long Ông khẽ cất tiếng la:

- Lang Nha Huyết Công!

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần. Huyết Nham Thanh Lam không ngớt kêu gào. Lòng bàn tay hắn màu xanh dày đặc như muốn nhỏ giọt. Vân Long Ông nói:

- Huyết Nham Thanh Lam cứ la hoài có ý muốn làm rối loạn tâm thần bên địch. Chúng ta hãy bảo nguyên thủ nhất cho lẹ.

Lão chưa dứt lời thì Huyết Nham Thanh Lam đã phóng chưởng đánh tới.

Chưởng phong xông thẳng về phía Vân Long Ông. Vân Long Ông phất tay áo một cái. Luồng chân lực nội gia ào ào xô ra.

Thanh Lang vẫn đứng yên chỗ không lùi lại. Bỗng hắn tung mình vọt lên không đánh mấy chưởng xuống. Du Hữu Lượng ngấm ngầm kinh hãi. Ngày trước chàng đã được chứng kiến Vân Long Ông đối chiêu với bọn Du Nhất Kỳ ba người, biết rõ chưởng lực của Cái bang Bang chúa không phải tầm thường. Bây giờ chàng thấy Huyết Nham Thanh Lam cùng lão đối một chưởng mà không bị tổn thương gì, bất giác tự hỏi:

- Uy lực Lang Nha Huyết Công ghê gớm đến thế ư?

Giữa lúc Huyết Nham Thanh Lam phóng chưởng đánh xuống, một luồng âm phong hàn khí từ lòng bàn tay hắn tiết ra.

Lúc này Vân Long Ông đang chuyển động thân hình, đột nhiên phải dừng lại.

Du Hữu Lượng than thầm:

- Hỏng bét!

https://thuviensach.vn

Bỗng Vân Long Ông gầm lên một tiếng vung song chưởng phát chiêu. Một luồng chưởng lực dương cương ào ào phát ra, hàn khí kinh người.

Tiếp theo những tiếng la ú ú quái gở vang lên, Huyết Nham Thanh Lam ngã lăn xuống đất. Du Hữu Lượng thở mạnh một hơi.

Huyết Nham Thanh Lam lại rú lên một tiếng như quỷ gào toan vung chưởng đánh nữa thì lão gì tóc bạc đứng bên tiến lên dõng dạc nói:

- Ông khách hãy dừng tay lại đi!

Huyết Nham Thanh Lam trợn mắt hung dữ nhìn lão nói:

- Lão già này nói gì?

Lão tóc bạc lạnh lùng đáp:

- Lão phu bảo các hạ nên nghỉ một lúc.

Huyết Nham Thanh Lam rú lên một tiếng muốn phóng Lang Nha huyết công đánh lão khiến cho Du Hữu Lượng đứng bên không khỏi khiếp vía, bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

Huyết Nham Thanh Lam giơ chưởng lên nhưng thấy lão già tay trái để trước ngực, bốn ngón tay phải giữ lấy cửa tay áo, ngón tay trỏ giơ lên, hắn ngừng tiếng rú, sắc mặt xanh lè biến thành trắng bợt cắm đầu ra cửa đi ngay.

Du Hữu Lượng thấy vậy trợn mắt há miệng. Vân Long Ông cũng kinh ngạc hỏi:

- Tư thế của lão có nghĩa là gì vậy?

Lão tóc bạc mỉm cười đáp:

- Đó là trò chơi của trẻ nít, không ngờ cả tên Huyết Nham Thanh Lam hung hãn cũng khiếp sợ bỏ đi...

Tuy lão tóc bạc cố giữ vẻ thản nhiên như không có gì, nhưng Du Hữu Lượng vẫn kinh hãi nghĩ thầm:

- Lang Nha Huyết Công của Huyết Nham Thanh Lam khủng khiếp là thế mà sao lão này chỉ hời hợt đưa ra một thủ thức đã làm cho hắn khiếp sợ phải bỏ đi.

Vậy thân thế lão này không phải là tầm thường...

Vân Long Ông xoay tay cười nói:

https://thuviensach.vn

- Hảo lão nhi! Lão đã dấu kĩ của báu thì lão phu cũng không thèm học cái thủ thức quái gở đó. Bây giờ lão phu hãy tạm biệt...

Lão chưa dứt lời đã vọt mình ra khỏi nhà gianh, chớp mắt đã mất hút.

Du Hữu Lượng thấy Vân Long Ông đi xa rồi cũng thi lễ cáo biệt, đột nhiên có bóng người thấp thoáng ngoài cửa. Một người rảo bước tiến vào.

Lão tóc bạc nói:

- Thật là quái lạ! Căn nhà gianh nhỏ bé của lão phu tại sao bữa nay khách ra vào không ngớt?

Người kia quay đầu lại chạm trán Du Hữu Lượng. Chàng thấy người này mặc áo xanh, còn nhỏ tuổi, cử chỉ đầy thô bạo.

Thiếu niên áo xanh nhìn Du Hữu Lượng gật đầu rồi quay sang lão già tóc bạc chắp tay hỏi:

- Tiểu nhân mạo muội xin hỏi:

Lão trượng đã thấy một quái nhân nào giống người mà không phải người, giống thú mà không phải thú bao giờ chưa?

Lão già tóc bạc hỏi lại:

- Phải chẳng tiểu huynh đệ nói đó là Huyết Nham Thanh Lam?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Té ra lão trượng đã biết người đó. Tiểu nhân ngẫu nhiên gặp quái nhân này rồi theo dõi hành tung tới đây.

Lão già tóc bạc ngắt lời:

- Huyết Nham Thanh Lam vừa rồi đến đây, nhưng bây giờ chắc chạy xa rồi.

Thiếu niên áo xanh "ủa" một tiếng ra chiều thất vọng, trở gót muốn đi ngay.

Du Hữu Lượng động tâm tiến lại chắp tay hỏi:

- Xin hỏi cao tính của huynh đài.

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Tiểu đệ họ Tiền...

Gã nói rồi rảo bước đi ra. Du Hữu Lượng không ngớt lẩm bẩm:

- Thiếu niên họ Tiền ư? Phải chăng gã có mối quan hệ sâu xa với Cái bang?

https://thuviensach.vn

Trước đây Cái Bang Thập Bát Kiệt và năm vị trưởng lão đã cùng họ Tiền và Ôn Sĩ Đạt xảy ra cuộc đấu, may mà Vân Long Ông xuất hiện kịp thời. Vân Long Ông có nhắc đến Tiền lão đệ nhưng dường như gã nhiều tuổi rồi chứ không phải là gã thiếu niên này.

Du Hữu Lượng chẳng nắm được mấu chốt gì nên không nghĩ thêm nữa. Chàng từ biệt lão già tóc bạc ra đi.

Chàng vừa ra ngoài thì có tiếng lão già cất lên:

- Tiểu ca nhi! Tiểu ca nhi đừng quên những lời của lão phu cảnh cáo lúc coi tướng diện...

Du Hữu Lượng lại động tâm. Chàng vừa cất bước thong thả vừa nghĩ:

- Chết thật! Vừa rồi mình gặp biến cố đột ngột, suýt nữa quên mất lời ước hẹn đêm nay đến gặp người áo lam, may được lão già kia nhắc lại mới nhớ.

Chàng tìm đến chỗ có bóng mát nằm xuống dưỡng thần, lúc tỉnh dậy chỉ thấy một đàn chim nhạn bay phía trên, trời ráng chiều rực rỡ. Ngày đã hoàng hôn.

Du Hữu Lượng dưỡng thần một lúc, trong lòng thư thái, miệng huýt sáo cất bước đi về phía mặt trời lặn.

Trên trời lác đác mấy ngôi sao xuất hiện. Vầng trăng từ từ lên cao. Chàng theo bờ sông mà đi, ngọn gió thu thổi nhẹ làm mặt nước lăn tăn gợn sóng. Phong cảnh ban đêm tuyệt mĩ khiến lòng người say đắm.

Trên mặt sông, mấy con thuyền nhỏ lướt sóng trên làn nước bạc. Du Hữu Lượng ngắm cảnh vật lòng nhẹ thênh thênh. Đột nhiên có tiếng đàn réo rắt từ trên lầu cao phía trước vọng lại pha lẫn với tiếng người ngâm:

"Cao lâu minh nguyệt dạ, thương hải cố nhân tâm Hà sự thành trù tướng? Tòng quan vị liễu tình".

Du Hữu Lượng nghe trong lòng hứng khởi bất giác ngẩng đầu lên nhìn. Chàng ngẫm đi ngẫm lại câu "Hà sự thành trù tướng? Tòng quan vị liễu tình".

Lập tức Huyền Hồ Quận Chúa, cặp mắt đầy vẻ thê lương hiện ra trước mắt chàng.

Du Hữu Lượng nghĩ đến cô rồi không rời ra được nữa.

https://thuviensach.vn

Nước sông bắt đầu bốc khí lạnh. Du Hữu Lượng thấy hơi rét chàng gia tăng cước lực đi tới trước lầu bên sông. Tiếng đàn ca mỗi lúc một rõ ràng.

Du Hữu Lượng bất giác trèo thang lên lầu. Một hình ảnh thiếu nữ mặc áo trắng đứng tựa lan can lọt vào mắt chàng.

Thiếu nữ nhìn xuống sông gày đàn, khẽ cất tiếng ngâm nga, thanh điệu cự kì thê lương ai oán.

Du Hữu Lượng lắng tai nghe trong lòng cũng ảo não. Chàng nhìn bóng sau lưng thiếu nữ bất giác nhớ tới câu:

"Kẻ thương tâm thất vọng đủ điều".

Thiếu nữ áo trắng ngâm nga một lúc rồi chép miệng nói:

- Đêm nay bóng nguyệt chiếu vào lâu, ta hát chơi một khúc sầu...

Bỗng dưới lầu có tiếng bước chân trèo lên thang, một chàng thanh niên bay bướm lãng mạn, ăn mặc theo kiểu văn sĩ lên lầu cất tiếng hỏi:

- Đàn kia ai gảy não nùng, lại ca khúc bi thảm ngày trước...

Thiếu nữ áo trắng từ từ quay đầu lại. Du Hữu Lượng nhìn rõ thấy nàng khoảng hai mươi tuổi, da trắng như tuyết, mắt trong như nước. Nàng đã thiên tư quốc sắc lại thêm vẻ thanh tao.

Văn sĩ thanh niên rảo bước tiến lại gần chắp tay hỏi:

- Hàn lâm học sĩ kiêm lệ bộ thị lang là Hà Liêm xin có lời thỉnh an cô nương.

Du Hữu Lượng nghe nói kinh hãi nghĩ thầm:

- Người này còn nhỏ tuổi mà đã làm quan vào hàng viện các. Thật là hiếm có...

Thiếu nữ áo trắng vội né tránh:

- Tiện thiếp không dám...

Hà Liêm hỏi:

- Cô nương có thể cho biết phương danh được không?

Thiếu nữ áo trắng đáp:

- Tiện thiếp là đứa con gái vô danh, không đáng để quý quan hạ vấn.

Nàng nói rồi khép nép thi lễ, thoăn thoắt cất bước. Khi đi qua bên Du Hữu Lượng, vừa nhìn thấy chàng, nàng biến sắc, máy môi như muốn nói rồi lại thôi.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng buồn rầu không nói gì, cũng lật đật đi xuống.

Hà Liêm ngưng thần nhìn bóng sau lưng thiếu nữ, mặt đầy vẻ thất vọng. Hồi lâu không nói gì.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Người Áo Lam Bản Lãnh Ghê Hồn

Du Hữu Lượng đã thấu hiểu tâm sự thanh niên bay, tám phần lại muốn an ủi y mấy câu mà không biết nói sao.

Hà Kiêm bỗng nhìn Du Hữu Lượng thở dài hỏi:

- Chuyện vừa rồi huynh đài thấy rõ rồi chứ?

Du Hữu Lượng gật đầu giải thích:

- Tại hạ ngẫu nhiên qua đây, nghe tiếng đàn hấp dẫn mới lên lầu.

Hà Liêm "Ủa" một tiếng ngắt lời:

- Té ra là thế! Một bữa nửa năm trước đây, tại hạ cũng bị tiếng đàn lôi cuốn...

Du Hữu Lượng buột miệng nói:

- Nửa năm trước ư?

Hà Liêm đáp:

- Tại hạ để ý đến cô này đã nửa năm. Không hiểu tại sao đêm nào cô cũng lên lầu ngó xuống sông gảy đàn ca hát một lúc rồi lật đật bỏ đi.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ bị cái tính cao ngạo của cô này làm cho khiếp sợ. Tiếng ca cầm của cô thê lương làm xúc động lòng người, nên bất giác đối với cô...

Du Hữu Lượng ngắt lời:

- Theo nhận xét của tại hạ thì dường như cô có mối thương tâm.

Hà Liêm đáp:

- Tại hạ làm gì chẳng hiểu cô có hoài bão một mối thương tâm, nhưng thực tình mình không nhịn được rồi đêm nay đánh bạo đến đây, không ngờ chẳng lọt được vào mắt xanh của cô... hà hà!

Y nói đến câu sau cùng bật lên tiếng cười.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng nghe rõ trong tiếng cười của Hà Liêm có ẩn dấu nỗi thất vọng.

Hà Liêm vừa cười vừa đi xuống lầu.

Du Hữu Lượng đảo mắt nhìn ra mặt sông thấy lác đác có đèn lửa, những thuyền nhẹ rẽ sóng chạy trên mặt nước. Chàng vuốt tà áo lại toan xuống lầu thì đột nhiên để mắt nhìn thấy cấy đàn trên án. Chàng tự hỏi:

- Cô kia vội đi bỏ quên cả đàn. Chẳng hiểu cô còn quay lại lấy nữa không?

Chàng không nhịn được ngó lại cây đàn. Chàng thấy trên đàn khắc những chữ nhỏ:

"Ướm hỏi Tiền lang có mạnh chăng? Dù chàng không sao chắc cũng gầy đi nhiều".

Du Hữu Lượng động tâm vì hàng chữ này tỏ ra khắc cốt ghi tâm. Chàng tưởng chừng mình biến thành Tiền lang, nhưng chàng không dám nghĩ nhiều, trong lòng mang mối u sầu lật đật xuống lầu...

Vừng trăng lơ lửng trên không. Du Hữu Lượng trở về tiểu trấn. Miếu Thanh Không nguy nga đồ sộ hiện ra trước mặt.

Chàng chú ý ngọn tháp nhọn một cái rồi trở gót rẽ qua phía Bắc, miệng lẩm bẩm:

- Từ đây đến rừng trúc phía Bắc thị trấn, hành trình bất quá chưa cháy nén tàn hương đã tới, nhưng ta đi chuyến này chẳng hiểu còn trở về được không?

Lão tóc bạc cảnh cáo chàng không nên đi, chàng không khỏi đâm ra ngần ngại. Chàng trầm ngâm một lúc rồi tự mắng thầm:

- Đồ chó chết! Gặp việc gì cũng nghi ngại thì con làm người thế nào được?

Chàng lại cất bước tiếp tục thượng lộ, chỉ trong khoảnh khắc đã ra đến ngoài rừng trúc.

Du Hữu Lượng đi quanh một vòng trong rừng mà không thấy tông tích người nào. Trong lòng hồi hộp nghĩ thầm:

- Giờ ước hẹn đã qua mà sao y chưa đến?

Đột nhiên phía sau chàng có tiếng hắng dặng...

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng kinh hãi ngoảnh đầu nhìn lại thì người áo lam đã đứng sừng sững trước mặt.

Du Hữu Lượng bở vía, trống ngực đánh thình thình, nghĩ thầm:

- Người này đến đứng sau lưng mà mình không hề hay biết. Môn khinh công của hắn thật khó lòng mà tưởng tượng được.

Người áo lam dương mắt lên nhìn Du Hữu Lượng lắng lặng không nói gì.

Du Hữu Lượng ớn da gà lên tiếng trước:

- Tại hạ tới đây phó ước...

Người áo lam khẽ nói:

- Du tiểu ca quả là người thủ tín.

Du Hữu Lượng sửng sốt hỏi:

- Sao các hạ biết tại hạ họ Du?

Người áo lam đáp:

- Cái đó... Du tiểu ca lừng danh khắp thiên hạ nên lão phu chỉ gặp một lần là biết ngay.

Du Hữu Lượng tự hỏi:

- Mình lừng danh thiên hạ từ hồi nào? Câu này ở đâu mà ra?

Người áo lam dường như tự biết mình vội vã nói lên lời lộ liễu qua. Lão bật tiếng cười khô khan rồi dừng lại. Du Hữu Lượng hỏi:

- Các hạ ước hẹn tại hạ tới đây là có việc gì?

Người áo lam đáp:

- Chẳng có chuyện gì hết. Chỉ vì đêm qua gặp nhau ở miếu Thanh Không, lão phu cảm thấy tiểu ca hợp tính nên mời tới đây để chúng ta cùng nói chuyện suốt đêm cho thỏa.

Du Hữu Lượng nói:

- Được các hạ có lòng đoái tưởng, tại hạ rất lấy làm hân hạnh.

Người áo lam đáp:

- Tiểu huynh đệ đừng quá khiêm nhường nữa. Theo chỗ lão phu biết thì tiểu huynh đệ đã xuống Trường An ứng thí, chắc là học vấn uyên bá...

Du Hữu Lượng thấy đối phương hiểu cả vụ này lại càng hồi hộp. Nhưng ngoài mặt chàng thản nhiên ngắt lời:

https://thuviensach.vn

- Bàn về văn học, tại hạ rất tầm thường. Có đi khảo thí cũng trông vào khí vận may rủi mà thôi, chẳng bõ làm trò cười cho các hạ.

Người áo lam nói:

- Huynh đệ văn võ kiêm tri thật là hiếm có.

Du Hữu Lượng lại đưa lời khiêm tốn. Chàng nghĩ thầm:

- Chân tướng lão này thế nào chưa chịu nói rõ, cứ lòng vòng hoài. Ta thử lão xem saọ.?

Rồi chàng nói:

- Tại hạ muốn thỉnh giáo cao tính của các hạ liều có được chăng?

Người áo lam đáp:

- Đêm qua ở miếu Thanh Không bao nhiêu người và tiểu huynh đệ đã hỏi câu này rồi kia mà.

Du Hữu Lượng ra chiều sợ hãi hỏi:

- Tại hạ thật đáng chết, mới có một ngày mà đã quên hết cả.

Người áo lam nhìn chòng chọc vào Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Lâu nay ta chưa gặp đối thủ nào lợi hai như gã này. Gã làm bộ sợ sệt có thể lừa gạt kẻ khác, nhưng đối với ta thì không được...

Lão ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Lão phu họ Tả...

Du Hữu Lượng vỗ tay nói:

- Phải rồi! Tả lão tiên sinh! Tại hạ là kẻ kiện vong...

Người áo lam không nói gì. Du Hữu Lượng lại nói tiếp:

- Tại hạ nhớ tới chuyện đêm qua:

Tả lão tiên sinh bị hòa thượng chùa Thiếu Lâm truy vấn tinh danh gay gắt quá. Lão tiên sinh đã khiến họ câm họng không hỏi được nữa. Thật là diệu ngữ tự trời ban cho...

Người áo lam nói:

- Trí nhớ của huynh đệ hay thế mà vừa rồi sao lại bảo là kiện vong?

Du Hữu Lượng nghẹn họng, biết là mình hý lộng thái quá, vội nói mấy câu nữa để đánh chỗ trống lấp.

Người áo lam đi vào vấn đề hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tiểu huynh đệ xem nhiều hiểu rộng, chẳng biết có hiểu thứ văn tự này không?

Du Hữu Lượng hỏi:

- Thứ văn tự nào?

Người áo lam rào trước:

- Lão phu không biết rõ nhưng thứ chữ này xiêu vẹo chắc là Phạn văn Du Hữu Lượng suýt bật tiếng la hoảng, nhưng chàng ráng nhẫn nhịn được. Vẻ mặt vẫn như thường chàng hỏi lại:

- Phải chẳng các hạ muốn nói về Phạn văn bên Tây Vực?

Người áo lam gật đầu đáp:

- Nghe nói người ở Tây phương tới đây chắc là thông hiểu Phạn văn.

Du Hữu Lượng kinh hãi nghĩ thầm:

- Lão này đã biết họ ta, lại biết ta từ Tây Vực tới đây, chắc lão hiểu rõ gốc ngọn ta rồi...

Chàng liền nói:

- Tại hạ chỉ biết đôi chút mà thôi.

Người áo lam vỗ tay nói:

- Hay quá! Quả nhiên lão phu đoán không sai.

Du Hữu Lượng làm bộ kinh ngạc hỏi:

- Tả lão tiên sinh cao thâm như vậy, chẳng lẽ còn muốn học Phạn văn?

Lão chưa trả lới, chàng lại gục gặc cái đầu nói tiếp:

- Khó lắm! Khó lắm! Sức tiếp thu của lão nhân gia tương đối yếu kém mà muốn học Phạn văn phải mất mười năm mới thành...

Người áo lam trầm giọng hỏi:

- Ai bảo lão phu muốn học Phạn văn?

Du Hữu Lượng đáp:

- Vậy ý kiến của lão tiên sinh là...

Người áo lam ngần ngừ một lát rồi đáp:

- Lão phu... có một bộ kinh sách bằng Phạn văn, muốn phiền tiểu huynh đệ phiên dịch dùm cho...

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần hỏi:

https://thuviensach.vn

- Kinh sách ư? Tại hạ không hiểu những kinh sách trong thiên hạ có những bộ gì viết bằng Phạn văn.

Người áo lam nghĩ thầm:

- Ngươi đừng hòng ta nói hở cho biết.

Lão liền đáp:

- Đó là... đó là một bộ...

Du Hữu Lượng láo liêng cặp mắt hỏi:

- Kinh Đại Thừa, Kinh Tiểu Thừa? Hay là Kinh Bát Nhã... ?

Người áo lam ngắt lời:

- Đúng đúng! Đúng là Kinh Bát Nhã. Trên đầu cuốn kinh này có chỉ dẫn những việc liên quan đến tham thiền.

Du Hữu Lượng nói:

- Vậy ra tiên sinh đã khu trừ hết tâm trí, quyết ý hướng về Phật pháp, thật là đáng mừng! Dĩ nhiên tại hạ vui lòng hoàn thành việc đó.

Người áo lam đáp:

- Hay lắm! Hay lắm!

Du Hữu Lượng nói:

- Tại hạ kính cẩn có một lời chúc mừng trước Tả tiên sinh chọ thành Phật Pháp, nhưng...

Người áo lam trở giọng hỏi:

- Sao? Phải chăng tiểu huynh đệ muốn dở quẻ?

Du Hữu Lượng lộ vẻ cổ quái hỏi vặn:

- Tại hạ vui lòng phiên dịch. Nhưng lão tiên sinh đã không hiểu Phạn văn thì sao lại biết trong kinh sách đó chỉ dẫn những điều liên quan đến việc tham thiền?

Người áo lam cứng lưỡi mắng thầm:

- Thằng lỏi này quả nhiên cơ trí hơn người.

Lão không biết nói thế nào đành đáp:

- Lão phu đoán vậy mà thôi...

Du Hữu Lượng hỏi:

- Tả lão tiên sinh có đem theo cuốn sách đó trong mình không?

https://thuviensach.vn

Người áo lam toan trả lời thì đột nhiên có tiếng gió từ mé tả thổi đến. Lão không quay đầu lại quát hỏi ngay:

- Ông bạn nào đã tới đó?

Ngoài rừng trúc một luồng âm thanh trong trẻo cất lên:

- Trong rừng có ai không? Tại hạ đi đường qua đây...

Người áo lam đáp:

- Ông bạn theo đường quanh mà đi?

Thanh âm kia lại hỏi:

- Rừng trúc là nẻo đường tại hạ phải đi qua. Đất này vô chủ chẳng lẽ tại hạ không đi được ư?

Người áo lam dặng hắng một tiếng chưa kịp trả lời, đã nghe tiếng bước chân dẫm lá sột soạt. Một người đi tới trước mặt.

Du Hữu Lượng thấy người mới đến háy còn nhỏ tuổi, hiển nhiên là thiếu niên họ Tiền chàng đã gặp lúc ban ngày. Chàng muốn chạy lại đón tiếp, thì thấy gã thiếu niên họ Tiền dương mắt lên nhìn người áo lam ra chiều sửng sốt.

Người áo lam thấy gã thiếu niên họ Tiền xuất hiện đột ngột cũng run lên. Du Hữu Lượng thấy rõ thái độ hai người ngấm ngầm thấy làm kì. Người thiếu niên họ Tiền lên tiếng trước:

- Thảo nào tại hạ ở ngoài rừng trúc nghe thanh âm rất quen thuộc, té ra các hạ ở đây.

Người áo lam cười khành khạch mấy tiếng. Thiếu niên họ Tiền lại hỏi:

- Sao các hạ không nói gì? Tại hạ là Tiền Kế Nguyên, chẳng lẽ các hạ còn chưa nhận ra?

Người áo lam lại hỏi lại:

- Ngươi tới đây làm chi?

Tiền Kế Nguyên đáp:

- Tại hạ đi ngang qua đây nhưng đã gặp các hạ...

Gã dừng một chút rồi lớn tiếng quát:

- Họ Du kia!

Du Hữu Lượng ngạc nhiên bước lên một bước hỏi:

- Phải chăng huynh đài kêu tại hạ?

https://thuviensach.vn

Tiền Kế Nguyên lườm chàng một cái rồi lạnh lùng đáp:

- Ai hô hoán ông bạn làm chi?

Du Hữu Lượng lại càng kinh ngạc tự hỏi:

- Tiền Kế Nguyên không gọi mình chẳng lẽ còn người thứ hai nào họ Du?

Bỗng thấy Tiền Kế Nguyên nhìn người áo lam hỏi:

- Họ Du kia! Lão ra khỏi Lạc Anh Tháp từ hồi nào?

Người áo lam nghe nói giật mình. Du Hữu Lượng cũng cực kì kinh hãi, miệng lẩm bẩm:

- Lạc Anh Tháp ư? ... Lạc Anh Tháp ư? ...

Người áo lam trầm giọng hỏi lại:

- Sao ngươi lại hỏi ta câu này?

Tiền Kế Nguyên đáp:

- Các hạ tưởng đeo mặt nạ và thay đổi y phục là tại hạ không nhân ra được ư? Tấm áo đại hồng...

Người áo lam ngắt lời:

- Tiểu bằng hữu kia nhận lầm người rồi.

Tiền Kế Nguyên dặng hắng một tiếng rồi quay sang nhìn Du Hữu Lượng nói:

- Còn ông bạn này nữa? Sáng nay chúng ta đã gặp nhau. Tiền mỗ không ngờ các vị cùng một phe đảng. Hừ! Một đồng một cốt...

Du Hữu Lượng được nghe nói câu này đến lần thứ hai. Trong lúc nhất thời, chàng tức trào máu lớn tiếng quát:

- Câm miệng đi!

Tiền Kế Nguyên lạnh lùng hỏi:

- Sao? Ông bạn không phục chăng?

Du Hữu Lượng đáp:

- Ngươi chỉ nhắm mắt nói mò.

Tiền Kế Nguyên hỏi:

- Nhắm mắt nói mò không phải chuyện xấu, chỉ cần đừng có lòng dạ đen tối...

Du Hữu Lượng ngắt lời:

https://thuviensach.vn

- Ông bạn còn bạ đâu nói đây thì tại hạ đành phải...

Tiền Kế Nguyên hỏi:

- Thì các hạ đành phải làm sao?

Du Hữu Lượng đáp:

- Thì tại hạ đành phải cho ông bạn một bài học.

Tiền Kế Nguyên lạnh lùng nói:

- Càng hay! Ông bạn hãy thử đi!

Du Hữu Lượng từ từ giơ tay lên toan đánh xuống thì bên kia người áo lam đột nhiên vung chưởng đánh tới Tiền Kế Nguyên, trong bóng tối chỉ nghe một tiếng vù vang lên. Tiền Kế Nguyên đột nhiên lún người xuống, hạ thấp tay xoay lại chụp ngược lên.

Du Hữu Lượng sửng sốt. Chàng không ngờ người áo lam ra tay đánh lên gã thiếu niên họ Tiền một cách đột ngột.

Người áo lam thu chưởng về. Thân hình lão như quỷ mị xoay đến phía sau Tiền Kế Nguyên nhằm điểm vào lưng gã.

Tiền Kế Nguyên bị tập kích ở phía sau liền khoa chân phải bước lùi lại, ngửa mình lên. Đồng thời gã mượn sức xoay chân phải cho người quay thành một vòng rồi phóng chưởng đánh vào đại huyệt đánh vào trước ngực đối phương.

Gã ra chiêu này bức bách người áo lam phải thu chưởng về để tự cứu.

Du Hữu Lượng đứng bên quan sát không khỏi tự khen thầm. Tiền Kế Nguyên dùng chân xoay mình chưa lấy gì làm lạ. Hay ở chỗ gã phóng chưởng vừa đúng lúc khiến người áo lam đánh lén vô hiệu.

Tiền Kế Nguyên cười lạt hỏi:

- Về trò đánh lén Tiền mỗ đã gặp nhiều lần rồi. Lão còn tái diễn há chẳng uổng công ư?

Người áo lam nói:

- Cái đó chưa chắc!

Dứt lời lão nhảy xổ lại. Vừa nghe tiếng áo lạch phạch, người láo đã tới đứng trước mặt Tiền Kế Nguyên cách không đầy năm thước. Khinh công của lão đến người đứng bên là Du Hữu Lượng cũng không nhìn rõ.

Người áo lam tới gần xoay hai bàn tay đánh tới.

https://thuviensach.vn

Chiêu thức này nhanh như điện chớp khiến người ta không thể đón đỡ kịp.

Trong lúc cấp bách, Tiền Kế Nguyên vội nhảy lùi ra xa mấy trượng.

Người áo lam vọt mình theo. Phát chưởng của lão thủy chung chỉ cách ngực đối phương chừng ba tấc.

Tiền Kế Nguyên quát lên một tiếng, thân hình biến hóa trong giây phút đến mười năm thức mà vẫn không thoát khỏi phát chưởng của đối phương.

Du Hữu Lượng khiếp sợ toát mồ hôi lạnh, nghĩ thầm:

- Vừa rồi Tiền Kế Nguyên động thủ, mình đã tưởng võ công gã trên đời hiếm có. Không ngờ bản lãnh người áo lam lại càng cao thâm khôn lường. Nếu người áo lam định sát nhân để bịt miệng thì gã thiếu niên họ Tiền kia khó mà thoát được.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì tình thế trong trường lại biến đổi. Tiền Kế Nguyên thấy khinh công của đối phương thật là đáng sợ, cách né tránh đã thành vô dụng. Giữa lúc nguy hiểm tối hậu, gã không còn thì giờ để suy nghĩ, bỗng gầm lên một tiếng thật to, phóng song chưởng đánh thẳng ra.

Gã bắt buộc phải ra chiêu này để hai bên cùng chết nên đã dùng mười thành công lực.

Bỗng nghe chưởng phong bốn mặt rít lên veo véo cực kỳ kinh hãi.

Tình thế đã rõ rệt. Phát chưởng của người áo lam có thể hạ sát Tiền Kế Nguyên nhưng chính lão gặp sức phản kích của đối phương cũng bị trọng thương.

Trong chớp mắt này, chưởng thức của người áo lam đột nhiên chùn lại.

Binh một tiếng vang lên. Hai chưởng đụng nhau. Tiền Kế Nguyên lộn người đi vọt chênh chếch ra một bên.

Người áo lam công lực ghê gớm! Tiền Kế Nguyên người đang lơ lửng trên không, lão nhả chưởng lực ra nhằm chụp vào đại huyệt của đối phương. Tiền Kế Nguyên lại điểm chân ở không gian chuyển mình đi mấy thước.

Người áo lam bật tiếng cười âm trầm đẩy mạnh chưởng lực. Đột nhiên nghe đánh "véo" một tiếng. Luồng nội lực của người áo lam có thể đập vỡ tan bia đá bỗng giảm đi phân nửa. Tiền Kế Nguyên đang chơi vơi trên

https://thuviensach.vn

không, vẫn bị chưởng phong quét tới. Gã cố gắng vọt mình ra ngoài rừng trúc chạy đi. Người áo lam toan rượt theo, sực nhớ ra điều gì bỗng xoay mình lại.

Dưới ánh trăng, Du Hữu Lượng hai tay chắp để sau lưng vẫn còn đứng đó, sắc mặt thản nhiên như không.

Người áo lam đảo mắt nhìn chàng nghĩ thầm:

- Vừa rồi hiển nhiên có kẻ chọc gậy bánh xe, không thì gã họ Tiền chẳng thể nào thoát được. Kẻ phá đám đó ngoài thằng lỏi này chẳng còn người nào khác nữa. Đáng giận cho gã vẫn giữ bộ mặt điềm nhiên...

Du Hữu Lượng thấy người áo lam đã sinh lòng ngờ vực, chàng vẫn giữ bộ mặt bình tĩnh thủng thẳng bước tới nói:

- Tại hạ may được coi một trận đại chiến trăm năm hiếm có.

Người áo lam dắng hặng một tiếng rồi nói:

- Ta e rằng kẻ đứng bàng quang cũng ngứa nghề đã ra tay...

Du Hữu Lượng làm như chẳng hiểu ý hắn, lần đánh trống lảng:

- Sao lão tiên sinh lại muốn đưa thiếu niên họ Tiền vào đất chết?

Người áo lam đáp:

- Ông bạn khéo nặng lời. Lão phu bất quá nhân lúc cao hứng, bồi tiếp gã mấy chiêu mà thôi.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Hiển nhiên lão này muốn giết Tiền Kế Nguyên để bịt miệng mà bây giờ lão chỉ nói hời hợt mấy câu, đủ biết tâm của lão rất tàn độc. Không hiểu lão có liên quan gì đến gã kia?

Chàng liền nói:

- Vậy ra tại hạ không hiểu mỹ ý của lão tiên sinh. Tại hạ thấy gã động thủ thì toàn thi triển những chiêu liều mạng.

Người áo lam chỉ dắng hặng một tiếng chứ không nói gì.

Du Hữu Lượng lại hỏi:

- Tả lão tiên sinh! Lão tiên sinh phải chăng đúng là họ Tả?

Người áo lam trầm giọng hỏi lại:

- Dĩ nhiên lão phu họ Tả. Tiểu bằng hữu hỏi câu này là có ý gì?

Du Hữu Lượng hững hờ đáp:

https://thuviensach.vn

- Vừa rồi tại hạ thấy Tiền Kế Nguyên kêu một điều họ Du hai điều họ Du, khiến cho tại hạ đâm ra hồ đồ.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Trúng Kịch Độc Du Lang Bị Trọng Thương

Người áo lam nói:

- Vì thế mà lão phu đã bảo Tiền bằng hữu nhận lầm người.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Thế ra nhãn lực ủa Tiền Kế Nguyên kém quá. Du lão tiên sinh thường hay bị người ta nhận lầm phải không?

Người áo lam trầm giọng hỏi:

- Ai là Du lão tiên sinh?

Du Hữu Lượng cười đáp:

- Xin lỗi! Tại hạ mau miệng nói lộn...

Người áo lam cười nhạt nghĩ thầm:

- Lên ngựa đấu trí, xuống ngựa đấu lực. Ta phải cho thằng lỏi này một trận.

Du Hữu Lượng lại hỏi:

- Vừa rồi Tiền Kế Nguyên cùng Du lão tiên sinh đối thoại dường như có nhắc đến cây tháp gì?

Người áo lam lẳng lặng không đáp. Du Hữu Lượng lại nói:

- Tại hạ đọc một bài thơ cho lão tiên sinh nghe nhé.

Người áo lam hỏi:

- Thơ gì?

Du Hữu Lượng khẽ cất tiếng ngâm:

Xuân giang dạ phi hoa Tinh hải nguyệt quang hàng...

Chàng đọc tới đây cố ý dừng lại. Bây giờ người áo lam đã chú ý tới cái khăn đội trên đầu Du Hữu Lượng có viên tiểu ngọc thạch màu hồng lọt qua màu lục.

https://thuviensach.vn

Lão không nhịn được đọc tiếp:

Đản kiến lạc anh tháp Hồ nhật tái trần man.

Du Hữu Lượng vỗ tay nói:

- Chính là bài thơ này, lão tiên sinh đọc không sai chút nào.

Người áo lam ánh mắt âm trầm. Đột nhiên lão giơ chưởng lên quạt Du Hữu Lượng. Du Hữu Lượng đã đề phòng từ trước. Chàng nghiêng mình né tránh rồi hỏi:

- Lão tiên sinh lại muốn chỉ giáo tại hạ mấy chiêu chăng?

Người áo lam hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Viên tiểu ngọc thạch trên khăn của ngươi ở đâu ra?

Du Hữu Lượng đáp:

- Cái khăn của tại hạ vẫn y nguyên như trước. Viên ngọc thạch đã đính vào đó từ lâu rồi.

Người áo lam lại hỏi:

- Tiểu bằng hữu đã đi qua Lạc Anh tháp bao giờ chưa?

Du Hữu Lượng nở nụ cười thần bí đáp:

- Lão tiên sinh bất tất phải hỏi điều đó làm chi?

Người áo lam sắc mặt biến đổi mấy lần, hồi lâu mới hỏi:

- Phải lắm! Chúng ta không nhắc đến chuyện đó nữa. Lúc nãy lão phu nói đến đâu rồi nhỉ?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ đang hỏi lão tiên sinh có đem theo bộ kinh sách kia không?

Người áo lam thò tay vào bọc lấy ra bộ kinh sách bìa vàng. Lão trầm ngâm nói:

- Vụ này cách đây đã mấy chục năm, trải qua bao cuộc biến thiên nên bìa sách đã biến thành màu vàng...

Du Hữu Lượng hỏi:

- Lão tiên sinh cảm khái điều chi?

Người áo lam không trả lời tiện tay lật sách ra hỏi:

- Tiểu huynh đệ hiểu Phạn văn thật chứ?

Du Hữu Lượng đảo mắt nhìn cuốn sách bìa vàng đáp:

- Hãy để tại hạ coi xem. Nếu là Phạn văn, tại hạ có thể phiên dịch được.

https://thuviensach.vn

Người áo lam giơ sách lên nói:

- Tiểu huynh đệ muốn coi bộ sách này thì lại đây mà lấy.

Du Hữu Lượng ngẫm nghĩ một lúc rồi cất bước tiến lại. Chàng vươn tay ra để lấy quyển sách thì đột nhiên uyển mạch đau nhói lên, phải rụt tay về nhìn xem thì thấy trên bìa sách có cắm mũi kim nhỏ như tơ.

Du Hữu Lượng ngấm ngầm cảnh giác. Chàng cầm lấy cuốn sách lạnh lùng nói:

- Trên cuốn sách có cắm cây kim nhỏ, tại hạ vô ý bị đâm phải...

Người áo lam lộ vẻ kinh dị nói:

- Lão phu không kịp để ý. Tiểu huynh đệ rút mũi kim đó ra là xong.

Du Hữu Lượng không ngần ngừ gì nữa, rút mũi kim trên cuốn sách ra, chàng thấy mũi kim lấp lánh ánh ngân quang trông rất kì dị.

Chàng đặt mũi kim xuống đất, thị tuyến ngó vào bìa sách, thấy đề ba chữ lớn bằng khoa đẩu văn tự, bất giác miệng lẩm bẩm:

- Kim Cương Kinh... Kim Cương Kinh... Phái Thiếu Lâm thịnh hay suy đều là nhờ ở cuốn kinh này...

Chàng lại nghĩ thầm:

- Ngày trước Triệu Phụng Hào tiền bối đã nói:

Các tâm pháp trong hoàn vũ thì môn "Thất khúc" của phe Thiền tông là đệ nhất. Môn "Thất khúc" của Thiền tông lại tự nhìn nhận còn thua môn "Đại Kim Cương Thiền" của Thiếu Lâm. Chắc môn pháp Đại Kim Cương Thiền có chép trong cuốn Kim Cương Kinh...

Du Hữu Lượng nghĩ tới đây trong lòng chấn động, hô thầm:

- Phe Thiền tông trước đây lâu năm đã bói một quẻ và đoán trước là môn tâm pháp của phái Thiếu Lâm sắp tái xuất hiện trên chốn giang hồ. Nay quả nhiên ứng nghiệm.

Ban đêm trời tối, chàng lại lật cuốn Kim Cương Kinh nhìn dưới ánh sao lờ mờ.

Chàng nhìn thấy những chữ Phạn hình con giãi lọt vào mắt thì tưởng chừng như minh đang ở bên Tây Vực cách xa hàng vạn dặm.

Người áo lam lên tiếng cắt đứt nguồn tư tưởng của chàng. Lão hỏi:

https://thuviensach.vn

- Lão phu có điều không hiểu là cuốn kinh tầm thường này sao cũng biên bằng chữ Phạn?

Du Hữu Lượng ngó đối phương một cái, hỏi lại:

- Cuốn kinh này bình thường thôi ư?

Người áo lam sửng sốt:

- Theo nhận xét của ngươi thì sao?

Du Hữu Lượng đáp:

- Vãn bối tính tình lỗ mãng thì còn có kiến thức gì nữa? Lão tiên sinh đã bảo kinh sách này tầm thường thì dĩ nhiên là nó phải tầm thường. Chỉ có điều...

Chàng dừng lại một chút thì lão áo lam thúc giục:

- Có điều làm sao? Nói mau đi!

Du Hữu Lượng đáp:

- Trong con mắt của vãn bối, lão tiên sinh là một dị nhân. Lão tiên sinh đã bảo nó tầm thường là vãn bối liền cảm thấy nó tầm thường.

Người áo lam cười lạt nói:

- Người nói lòng vòng hoài toàn những điều vô dụng.

Du Hữu Lượng đáp:

- Lão tiên sinh đã bảo là điều vô dụng thì người nghe cũng chẳng lọt vào tai.

Người áo lam tức mình hỏi:

- Ngươi đã nói xong chưa?

Du Hữu Lượng lộ vẻ sợ sệt đáp:

- Xin lão tiên sinh đừng giận. Vãn bối xin đi để khỏi xúc phạm đến nộ hỏa của lão tiên sinh.

Dứt lời chàng trở gót toan đi. Người áo lam quát:

- Đứng lại!

Du Hữu Lượng quay lại hỏi:

- Lão tiên sinh còn điều chi dạy bảo?

Người áo lam cười lạt không ngớt, hỏi lại:

- Ngươi tưởng cứ thế là lấy pho kinh sách đem đi được chăng?

Du Hữu Lượng đáp:

https://thuviensach.vn

- Úi chà! Tiểu nhân hốt hoảng quá quên mất vụ này.

Người áo lam hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Lão phu vẫn chưa hiểu ý tứ của ngươi là ra làm sao?

Du Hữu Lượng đáp:

- Dù tiểu tử có trăm miệng cũng không biết nói gì.

Người áo lam nói:

- Dù người chẳng có lòng dạ nào khác, nhưng lão phu hẹn ngươi tới, có lý nào để ngươi bỏ đi một cách dễ dàng?

Du Hữu Lượng hỏi:

- Tiểu tử đi hay ở, lão tiên sinh làm chủ được chăng?

Người áo lam đáp:

- Lão phu đã nói sao là làm đúng như vậy. Ngươi không tin thì cứ thử coi...

Du Hữu Lượng trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng nói:

- Lão tiên sinh đã tự tin như vậy thì khi nào tiểu tử còn dám thử nữa?

Người áo lam đáp:

- Ngươi tự biết như vậy là hay. Bây giờ ngươi thử coi xem kinh sách nói gì rồi thuật lại cho ta nghe.

Du Hữu Lượng lật trang đầu ra coi, mới nhìn được năm, sáu dòng, trong lòng ngấm ngầm kinh hãi:

- Sư phụ thường bảo tâm pháp trong Kim Cương kinh chùa Thiếu Lâm cao thâm huyền diệu phi thường, so với Hàng ma thất khúc của Thiền môn còn cao minh hơn nhiều, quả nhiên không sai. Bất luận ai học được yếu quyết trong bản kinh này thì e rằng trong võ lâm khó còn ai bì kịp.

Người áo lam dặng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Cuốn kinh này bằng Phạn văn mà ngươi không thấy chỗ nào khó khăn ư?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tiểu tử đã học Phạn văn từ trước, nhưng có nói ra lão tiên sinh cũng chẳng tin nào.

Người áo lam hỏi:

- Đã thế ngươi còn chần chờ gì nữa.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng đáp:

- Lão tiên sinh nghe đây!

Rồi chàng đọc:

- Con người tập võ thì buổi đầu tiên quan trọng nhất là dưỡng khí.

"Khí là gì? Một ngày khí đầy rẫy, hai ngày thân thể hư nhược. Tỷ như một người ba mặt sáu tay mà chỉ có một trái tim. Nuôi khí có thành tụ một cách đến nơi đến chốn thì bản lãnh mới có cơ đi tới chỗ tuyệt đỉnh"...

Du Hữu Lượng đang nhìn sách bỗng thu nhãn quang lại nói:

- Đó là câu mở đầu cho cuốn kinh sách này.

Người áo lam giục:

- Ngươi hãy đọc tiếp đi!

Du Hữu Lượng đọc tiếp:

"Vì vậy mà phải dưỡng khí theo chính pháp, tức là tâm pháp. Tâm pháp thành được là do thần khí mà ra, cũng như nhà Phật thường nói là có nhân duyên. Các bậc tiên nho lại nói là Thiên mạnh du qui. Những thứ này đều do thiên định, chẳng thể cưỡng cầu mà được"...

Chàng vỗ tay nghị luận:

- Việc này là do thiên định chứ chẳng thể miễn cưỡng. Thật là lời nói có ý nhị!

Người áo lam hỏi:

- Ai bảo ngươi nói xen vào?

Du Hữu Lượng đọc tiếp:

"Phật tổ lại nói:

Muốn luyện tâm pháp, cần phải đầu có trống không. Thứ hai là trút bỏ hình hài, sau nữa là đến phá tan sân si tục niệm, lục căn thanh tĩnh mới thành phật được...

Người áo lam không nhịn được ngắt lời:

- Phế chuyện Phật tổ đi! Lão phu không rảnh để nghe những chuyện vu vơ.

Du Hữu Lượng đáp:

- Lão tiên sinh chớ buông lời tiết mạn...

Người áo lam gạt đi:

https://thuviensach.vn

- Ngươi lật qua trang thứ hai.

Du Hữu Lượng mở sách qua trang sau đọc:

"Muốn cho khí đạo nhiên đầy rẫy thì phải luyện cách thu khí. Trong vụ này có âm dương đôi ngả, động là dương, tĩnh là âm. Hết thẩy đều vô thanh vô hình vô sắc. Giải thích rằng"...

Chàng đọc tới đây bỗng dừng lại, lộ vẻ ngần ngừ. Người áo lam tâm tư rất thận mật, dường như đã hiểu ra chỗ ngần ngại của Du Hữu Lượng, lão hỏi ngay:

- Lời giải làm sao?

- Giải rằng:

"Lúc hành công, điều hòa âm dương, vận mà động tĩnh. Từ trước ngực đến vai thứ tự hít khí vào mỗi lúc một lẹ, nhả khí ra ngoài cho thâm trầm. Vận khí vào huyệt Đan điền xuống đến gót chân phải theo tiết tấu mau chậm đều theo phép tắc. Luyện hết một vòng bắt đầu trở lại"...

Người áo lam ngắt lời:

- Hãy khoan!

Lão vừa nói vừa ngồi xếp bằng, hai tay để so le trên ngực và dưới bụng, theo phép bắt đầu vận công.

Chỉ trong khoảnh khắc trên đầu lão tiết ra luồng bạch khí. Hô hấp cũng dần dần trở nên cấp bách. Sau khoảng thời gian chừng cháy tàn nén hương, da mặt người áo lam co rúm lại ra chiều rất đau khổ.

Du Hữu Lượng thấy thế rón rén tới bên người áo lam, vận kình lực ra bàn tay muốn phóng chưởng. Bỗng chàng tự hỏi:

- Bây giờ ta chỉ đánh một chưởng là lão này chết tươi, nhưng chẳng lẽ lừa dối lão một cách dễ dàng như vậy?

Chàng còn đang ngần ngừ thì đột nhiên người áo lam hắng dặng một tiếng, lão vẫn ngồi như cũ phóng chưởng ra đánh Du Hữu Lượng. Du Hữu Lượng đã đề cao cảnh giác, vừa nghe thấy tiếng dặng hắng đã biết ngay có điều khác lạ, vội nhún mình nhảy vọt ra xa hai trượng.

Người áo lam đứng phắt dậy hỏi:

- Lão phu đã đề phòng ngươi có hành động này. Ngươi dám giở trò trước mặt lão phu ư?

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- Lão này cơ cảnh dị thường. Lão đang vận công mà tấn công được ngay. Quả nhiên không phải là hạng tầm thường! Xem chừng đêm nay ta lâm vào tình trạng cưỡi hổ rồi đây...

Ngoài mặt chàng vẫn giữ vẻ thản nhiên đáp:

- Tiểu tử không hiểu lão tiên sinh nói vậy nghĩ là sao?

Người áo lam lạnh lùng đáp:

- Điều hòa âm dương, hô hấp chân khí, mỗi lúc một cấp bách... trong thiên hạ có phép luyện công kỳ lạ như vậy ư? Nếu lão phu không tỉnh ngộ kịp thời e rằng đã tẩu hỏa nhập ma rồi.

Du Hữu Lượng vội nói:

- Kim Cương Kinh là môn pháp chính tông, dĩ nhiên chẳng thể lấy tình thế thông thường mà đo lường được...

Lời nói vừa ra khỏi cửa miệng, chàng biết ngay mình vừa thất ngôn toan tìm cách để lấp liếm thì người áo lam đảo mắt sòng sọc, cất giọng the thé:

- Kim Cương Kinh! Kim Cương Kinh! Té ra ngươi đã biết trước rồi.

Du Hữu Lượng đáp:

- Đó là tiểu tử đoán càn như vậy...

Người áo lam hắng dặng luôn mấy tiếng chứ không nói gì, từ từ giơ tay lên.

Du Hữu Lượng ngấm ngầm vận công đề phòng nhưng phát chưởng của người áo lam thủy chung vẫn không đánh xuống.

Chàng cho là đối phương có điều úy kị liền cười nói:

- Lão tiên sinh mà động thủ thì e rằng khó lòng tìm được người thứ hai để dịch kinh sách.

Người áo lam cười rộ đáp:

- Ngươi nên biết bình sinh lão phu không làm việc gì khi biết mình chưa nắm vững.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Lão tiên sinh bảo sao?

Người áo lam đáp:

https://thuviensach.vn

- Lão phu bắt ngươi phải dịch đúng nguyên văn chẳng lẽ còn sợ ngươi không chịu vâng lệnh?

Du Hữu Lượng hỏi:

- Phải chẳng lão tiên sinh muốn dùng sức mạnh để bức bách?

Người áo lam đáp:

- Đó là hạ sách.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Tiểu tử muốn nghe thượng sách của tiên sinh thế nào?

Người áo lam đáp:

- Có nói cho ngươi hay cũng chẳng hề gì. Vừa rồi ngươi lật sách đã bị mũi kim nhỏ đâm vào tay...

Du Hữu Lượng ngắt lời:

- Mũi kim đó có tôi thuốc độc hay sao?

Người áo lam đáp:

- Ngươi xoay chuyển ý nghĩ đúng đấy nhưng đã chậm mất rồi.

Du Hữu Lượng chớp mắt hỏi:

- Chậm rồi ư? Cái đó chưa chắc.

Bây giờ đến lượt người áo lam kinh ngạc. Lão buột miệng hỏi:

- Sao? Ngươi chưa bị mũi kim châm vào da thịt ư?

Du Hữu Lượng đáp:

- Chất độc tầm thường ở mũi kim châm thì làm gì được ta? Tiểu tử đã có cách trị độc.

Người áo lam cười rộ hỏi:

- Lão phu đã biết trong người ngươi có trái đại hùng châu để chống độc, nhưng ngươi có biết mũi cương châm kia tôi bằng chất độc gì không?

Du Hữu Lượng tưởng chừng trái tim chùng hẳng xuống. Chàng hỏi:

- Chất độc gì vậy?

Người áo lam dằn từng tiếng - Âm... Phù... Thiên... Cơ...

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần bật tiếng la thất thanh:

- Âm Phú Thiên Cơ ư? Đó là chất độc mà chưởng giáo năm phái...

Người áo lam lạnh lùng nói theo:

- Chất độc mà chưởng môn năm phái trúng phải đúng là Thiên Cơ.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng trỏ tay vào mặt đối phương quát:

- Té ra chưởng giáo các phái Côn Luân, Võ Đang, Điểm Thương đều chết về tay lão Du Nhất Kỳ!

Chàng đột nhiên dừng lại vì đêm hôm năm vị chưởng môn ngộ hại chàng đã ngó thấy Du Nhất Kỳ xuất hiện. Hắn còn cầm kiếm đâm vào xác chết. Cả chàng cũng bị một nhát. Hung thủ chủ mưu vụ này ngoài Du Nhất Kỳ ra còn ai nữa?

Người áo lam nói:

- Lão phu chỉ bảo chưởng môn năm phải trúng chất độc Thiên Cơ mà chết, chứ không nói họ chết về tay lão phu.

Hai mắt nhìn chằm chặp vào Du Hữu Lượng, lão nói tiếp:

- Chất độc Thiên Cơ đã thấm vào da thịt ngươi lúc nãy giờ sắp phát tác rồi đấy...

Du Hữu Lượng hít một hơi chân khí chuyển vận đến lần thứ năm thì quả nhiên bế tắc. Chàng ọe một tiếng, thổ máu tươi ra. Đống máu dưới đất trong nháy mắt đã đen lại.

Người áo lam bật tiếng cười đanh ác nói:

- Đại Hùng Châu có tránh được bách độc, nhưng gặp phải Âm Phù Thiên Cơ thì... hà hà...

Du Hữu Lượng trong lòng thê thảm nghĩ thầm:

- Trước ta ỷ trong mình có Đại Hùng Châu nên biết mũi cương châm kia có độc cũng chẳng quan tâm. Không ngờ đối phương dùng chất độc nhất thiên hạ để đối phó với ta. Chẳng lẽ đêm nay ta sẽ theo gót năm vị chưởng giáo các phái lớn? ...

Trong lòng vừa bi thương vừa phẫn nộ, chàng vung chưởng đánh ra.

Người áo lam giơ chưởng lên đỡ. Bỗng nghe đánh sầm một tiếng. Hai chưởng đụng nhau thành cơn lốc xoáy lại. Du Hữu Lượng chân bước loạng choạng lùi lại nửa bước.

Người áo lam hắng dặng một tiếng, uốn mình vọt tới, tung cước đá vào người Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng chân bước lảo đảo lùi ra xa năm trượng.

https://thuviensach.vn

Chân người áo lam vẫn giữ nguyên tư thức rượt theo đá tới. Du Hữu Lượng còn cách xa đã thấy luồng khí âm hàn xô lại, chàng cực kì kinh hãi vì công lực của đối phương cao thâm hơn sự tiên liệu của chàng.

Trong lúc cấp bách, Du Hữu Lượng lạng người qua mé tả để tạm thời tránh luồng cường lực. Không ngờ người áo lam vù một cái đã lướt tới sau chàng. Lão phất tay áo đẩy luồng cường lực đánh tới sau lưng.

Du Hữu Lượng thấy thân pháp của đối phương như quỷ mị, biết rằng không tránh được, đành dùng thực lực đối phó. Chàng gầm lên một tiếng thật to xoay mình lại phóng song chưởng đánh ra.

Hai luồng kình lực đụng nhau. Du Hữu Lượng đã vọt người lên không xoay đi một vòng, nhưng người áo lam xô ra một luồng chỉ lực. Du Hữu Lượng thấy chỉ lực đánh tới rít lên vù vù. Chàng không kịp suy nghĩ gì nữa lướt tới đánh xéo vào cạnh sườn đối phương một chưởng.

Phát chưởng này chàng phóng ra trong lúc phẫn nộ, bi thảm. Chưởng kình nặng như sắt đá.

Người áo lam thấy chàng đánh liều mạng, không dám chống đối vội ngửa người lại. Luồng kình phong rít lên khủng khiếp lướt qua trên đầu lão.

Du Hữu Lượng phóng chưởng vào quãng không, chàng lại phóng ra phát thứ hai.

Người áo lam bật tiếng cười khành khạch, năm ngón tay mặt lão vạch lên không một đường.

Du Hữu Lượng biết chiêu thức này của đối phương rất phức tạp khiến chưởng lực của chàng chỉ còn cách ngực lão ba thước đã bị chặn đứng.

Người áo lam không để cho địch thủ kịp biến chiêu. Lão phóng chỉ nhanh như điện đâm vào huyệt mạch môn Du Hữu Lượng.

Mới qua lại mấy chiêu, Du Hữu Lượng đã lâm vào cục diện cực kì nguy hiểm, bức bách chàng phải lùi bước.

Người áo lam liền chuỗi năm ngón tay đổi chỉ làm chưởng đánh tới. Cách biến chiêu của lão thần tốc kinh người.

Du Hữu Lượng bỗng cảm thấy nửa người tê chồn. Luồng chưởng lực của đối phương đã đánh trúng trước ngực chàng. Chân bước loạng choạng,

https://thuviensach.vn

chàng cố giữ cho khỏi té. Người áo lam bật tiếng cười lạt, vung tay đánh xuống bả vai Du Hữu Lượng. Miệng lão khẽ quát:

- Nằm ra!

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Tô Bạch Phong Thương Bạn Lâm Nguy

Du Hữu Lượng tuyệt vọng quá chừng. Trong lúc lâm nguy chàng liều một chiêu tối hậu, vung song chưởng đánh vào góc trên bên phải đối phương. Trên không gian nổi lên một luồng gió cuốn. Chàng đã phát huy Hàng Ma Thất Thức của Thiền môn.

Du Hữu Lượng vừa phát chiêu đột nhiên cảm thấy trước ngực tắc nghẽn. Một luồng hơi dục từ huyệt khí hải xông lên, liền biết là chất độc Thiên Cơ phát tác.

Chỉ trong chớp mắt luồng khí dục xâm nhập huyệt Cự quan, chàng không chống đỡ được nữa, té ngửa xuống đất.

Người áo lam bật tiếng cười âm trầm tiến lại nói:

- Cả về trí lẫn lực, ngươi là một tay địch thủ hiếm có trong đời ta.

Lúc này Du Hữu Lượng cảm thấy toàn thân nóng như lửa đốt, huyết mạch ngưng trệ, nhức nhối, khó chịu tựa như hàng ngàn hạng vạn con kiến cắn vào người. Chất độc Thiên Cơ quả là ghê gớm.

Người áo lam lại nói:

- Âm Phù Thiên Cơ tuy là vua trong các chất độc, nhưng chẳng phải là không có thuốc giải cứu.

Du Hữu Lượng nằm kềnh dưới đất, mắt trợn tròn xoe hỏi:

- Lão muốn làm gì bây giờ?

Người áo lam tay lật cuốn kinh, miệng đáp:

- Cuốn kinh này có ba mươi chín trang. Ngươi cứ dịch xong một trang là lão phu cho uống thuốc giải một lần. Ngươi cứ uống đủ ba mươi chín lần là chất độc Thiên Cơ tiêu tan hết Du Hữu Lượng ngẫm nghĩ rồi nói:

https://thuviensach.vn

- Cục diện bữa nay tai hạ dịch kinh hay không dịch kinh, lão cũng chẳng buông tha. Chẳng lẽ tại hạ sắp chết còn bị lão lừa gạt?

Người áo lam tức mình hỏi lại:

- Ngươi có chịu nghe lời ta hay không thì bảo?

Du Hữu Lượng đáp:

- Lão hỏi câu này là thừa.

Người áo lam giơ chưởng lên nói:

- Lão phu không chờ độc tính phát tác, hãy đánh ngươi một chưởng rồi sẽ liệu.

Giữa lúc lão toan phóng chưởng thì đột nhiên một tràng cười nổi lên. Tiếp theo âm thanh lạnh lẽo vọng lại:

- Đánh là phải! Đánh là phải!

Người áo lam sửng sốt dừng tay quát hỏi:

- Ai?

Thanh âm kia hỏi lại:

- Lão bằng hữu không nhận ra tại hạ ư?

Một lão già xõa tóc tiến vào, chính là nhân vật từ Tây Vực đến tên gọi Ôn Sĩ Đạt.

Du Hữu Lượng vừa hấy lão xuất hiện, mối tuyệt vọng trong lòng lại tăng lên một lần.

Bỗng nghe Ôn Sĩ Đạt nói tiếp:

- Thảo nào bữa trước ở miếu Thanh Không, lão thay đổi chủ ý một cách đột ngột. Té ra là lão muốn lợi dụng thằng nhỏ này.

Người áo lam trầm giọng hỏi:

- Sao ngươi biết lão phu ở đây?

Ôn Sĩ Đạt nói:

- Đêm hôm ấy cuộc bao vây tiêu diệt ba phái chưa thành công, Ôn mỗ rút lui ngay. Dọc đường càng nghĩ càng cảm thấy sự tình rất ngoắt nghéo. Lão thử nghĩ coi, bày đặt cạm bẫy để diệt trừ đồ đệ ba phái do lão chủ trương. Người ra mặt giải vây cho địch cũng là lão. Trong thiên hạ lại có chuyện hoang đường đến thế? ...

Người áo lam hỏi:

https://thuviensach.vn

- Nếu đúng như vậy thì lão định làm gì?

Ôn Sĩ Đạt đáp:

- Ôn mỗ này lòng ngờ vực nên mới lật đật trở lại đây.

Người áo lam ngắt lời:

- Bản tính đa nghi của lão không bao giờ thay đổi được.

Ôn Sĩ Đạt nói:

- Lão còn trách Ôn mỗ đa nghi ư? Họ Du kia! Lão thật khó chơi quá.

Người áo lam hỏi:

- Lão bảo sao?

Ôn Sĩ Đạt nhìn cuốn sách trong tay người áo lam nói:

- Tuy chúng ta vì lợi mà kết giao, nhưng lão cũng không nên dấu bạn làm của riêng mình.

Người áo lam giơ cuốn sách lên hỏi:

- Phải chẳng lão muốn trỏ vào pho kinh này?

Ôn Sĩ Đạt đáp:

- Đó là Kim Cương Kinh của phái Thiếu Lâm, làm gì Ôn mỗ không hiểu?

Lão muốn dụ thằng nhỏ này dịch kinh cho lão chứ gì?

Hắn đảo mắt nhìn Du Hữu Lượng bằng vẻ khinh miệt rồi nói tiếp:

- Xem chừng gã đã thành vật trong túi lão rồi. Họ Du kia! Lão đáo để thật.

Người áo lam lắc đầu đáp:

- Tuy vậy lão phu vẫn chẳng thể bắt gã vâng lời dịch kinh được. Thế thì thằng cũng như bại.

Ôn Sĩ Đạt mặt lộ sát khí nói:

- Không diệt trừ thằng nhỏ này là để mối lo về sau.

Người áo lam đáp:

- Lão nói rất có lý, nhưng còn vướng pho Kim Cương Kinh này không người dịch thì làm sao?

Ôn Sĩ Đạt trầm ngâm hỏi lại:

- Tiền Kế Nguyên có biết Phạn văn hay không?

Người áo lam vỗ tay đáp:

https://thuviensach.vn

- May được lão nhắc tới. Như vậy việc dịch kinh chẳng còn điều chi đáng ngại nữa.

Lão quay xuống hỏi Du Hữu Lượng:

- Tiểu tử! Ngươi tới số rồi đó! Ngươi nếm mùi Âm Phù Thiên Cơ thấy thế nào?

Vừa rồi Du Hữu Lượng nhân lúc hai tên ma đầu nói chuyện, chàng đã thử vận công trục độc ra ngoài, nhưng hoàn toàn vô hiệu. Hiện giờ những mạch lớn trong mình đã bị tổn thương, chàng vừa vận khí liền thấy mồ hôi toát ra như mưa.

Chàng nghiến răng hỏi:

- Sau khi ta chết rồi, phải chăng lão cũng khắc một pho thạch tượng giống ta?

Người áo lam trợn tròn mắt lùi lại một bước hỏi:

- Ngươi cũng biết lão phu là ai rồi ư?

Du Hữu Lượng buột miệng nói ngay:

- Hồng Bào Nhân! Lão chính là Hồng Bào Nhân đã đánh lén ta một chưởng ở trong Thạch Lâm.

Người áo lam cất giọng âm trầm nói:

- Đêm hôm ấy ngươi ở Thạch Lâm rồi trốn ra được, nhưng đêm nay... Hừ...

Hừ.

Hắn xoay chuyển ý nghĩ rồi hỏi:

- Ngươi nhờ Thừa Thiên Tam Tượng trợ giúp mới trốn thoát được, chúng đã ủy thác cho ngươi vật gì?

Du Hữu Lượng hỏi lại:

- Ủy thác vật gì?

Người áo lam tức giận quát:

- Thằng lỏi con! Ngươi chết đến gáy rồi mà còn giả vờ.

Lão hít một hơi chân khí vận nội lực ra bàn tay, vung tay lên đánh xuống.

Du Hữu Lượng lâm vào cục diện sinh tử, lòng chàng không khỏi bâng khuâng.

https://thuviensach.vn

Chàng cũng biết anh hùng hảo hán coi chết như không nhưng mà lòng chàng vẫn thấy bi ai.

Chàng miễn cưỡng nở một nụ cười chua chát la lên:

- Đánh xuống đi! Đánh xuống đi!

Đột nhiên lưng trời chớp nhoáng, sấm nổ đánh "ầm" một tiếng làm kinh động vũ trụ.

Người áo lam chấn động tâm thần, phóng chưởng lẹ xuống. Tay đã nhằm đúng tâm mạch Du Hữu Lượng mà đánh, nhưng vì sấm nổ chớp nhoáng, thế chưởng lệch đi một chút.

Du Hữu Lượng người co quắp như bị giật gân, rồi nằm yên không nhúc nhích.

Ôn Sĩ Đạt hỏi:

- Phát chưởng trời long đất lở này không hiểu đã đánh chết thằng lỏi chưa?

Người áo lam hắng dặng một tiếng rồi hỏi lại:

- Lão còn hoài nghi công lực của ta ư?

Ôn Sĩ Đạt lắc đầu đáp:

- Không phải thế! Vừa rồi sấm chớp ầm ầm, Ôn mỗ thấy thế chưởng của lão lệch đi hai phân!

Người áo lam đáp:

- Nguyên một chất độc Âm Phù Thiên Cơ đã đủ đưa gã vào đất chết. Huống chi phát chưởng của lão phu đã vận đến bảy thành công lực.

Ôn Sĩ Đạt hả hê đáp:

- Trừ khử gã đó rồi là cả thiên hạ thu hết vào túi đôi ta.

Trên không chớp giật liên hồi, bóng nguyệt tàng hình, trời đổ mưa như trút nước.

Quần áo hai người ướt sũng. Ôn Sĩ Đạt nói:

- Chúng ta đi thôi. Nếu con đứng lại sẽ biến thành chuột lột.

Người áo lam gật đầu. Hai lão liếc mát nhìn Du Hữu Lượng nằm dưới đất lần cuối cùng rồi tung mình vọt đi, chớp mắt đã mất hút vào trong đêm mưa gió.

https://thuviensach.vn

Cơn mưa tiếp tục kéo dài tưới lên mình Du Hữu Lượng. Nước mưa, máu huyết, mồ hôi trộn lẫn với nhau chan hòa trên mặt đất.

o O o Nước mưa tạt vào mặt Tô Bạch Phong, Toàn thân y ướt đẫm trông không còn ra hình người nữa, nhưng y vẫn chạy như người điên. Miệng lẩm bẩm:

- Trời nổ sấm sét, lại đổ mưa rào, phải chăng là điều bất thường?

Rồi y tự nhủ:

- Từ đây đến rừng trúc chỉ còn cách chừng ba dặm. Ta ráng đi cho đến nơi...

Đột nhiên y phát giác ra phía trước có một bóng người mảnh dẻ đang đứng giữa nơi đồng không mông quạnh. Y tới gần coi thì ra là một thiếu nữ mặc áo trắng.

Thiếu nữ áo trắng dương chiếc dù nhỏ lên che mưa đứng trên đống đất cỏ giữa miền hoang dã khiến người ngó thấy vừa cảm thấy cô đơn vừa đầy vẻ thần bí.

Tô Bạch Phong lướt tới bên mình, cô ngoảnh đầu lại nhìn Tô Bạch Phong một cái nhưng không nói gì.

Tô Bạch Phong cất tiếng hỏi:

- Đêm khuya rồi cô nương còn đứng ở đây một mình làm chi?

Thiếu nữ áo trắng khẽ đáp:

- Tiện thiếp chờ một người.

Tô Bạch Phong ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương có ước hẹn với người ta ư? Nhưng trời đêm lại mưa gió thì còn ai đến khu hoang dã này?

Thiếu nữ ấm ớ đáp:

- Có chứ! Họ sẽ tới đây trước canh năm. Bọn tiện thiếp từ Lâm Giang Đình tới đây rồi chia tay. Thời gian xa cách đã lâu, chắc y ra khỏi Lạc Anh Tháp rồi...

Tô Bạch Phong kinh hãi buột miệng hỏi:

- Lạc Anh Tháp ư?

Thiếu nữ áo trắng lờ đi như không nghe tiếng. Cô tự nói:

https://thuviensach.vn

- Một đêm hôm ấy cũng mưa to. Y ở Lâm Giang Đình nghe tiện thiếp tấu xong khúc tỳ bà rồi dương dù lên thủng thẳng cất bước dưới trời mưa. Tiện thiếp không ngờ đêm ấy là buổi chia tay phân ly đôi ngả. Nơi đây cũng là nơi tái ngộ của chúng ta.

Tô Bạch Phong trong lòng rất cảm động nhưng chợt nghĩ tới mối yên nguy của Du Hữu Lượng, không thể chần chờ được liền nhìn cô gái áo trắng nói:

- Tại hạ còn có việc gấp phải đi. Nếu cô nương không chờ được thì cũng nên về đi, kẻo đêm khuya dễ bị cảm hàn.

Y chắp tay chào rồi tiếp tục chạy như bay về phía trước.

Trời càng mưa lớn. Tô Bạch Phong vượt qua cánh đồng hoang thì khu rừng trúc đã hiện ra trước mặt.

Đột nhiên hai bóng đen ở trước khu rừng trúc hiện ra, nhưng chỉ thoáng cái là mất hút. Y tưởng mắt mình hoa liền gia tăng cước lực chạy vào rừng trúc thì chỉ thấy một người nằm lăn dưới đất, trong vũng nước mưa.

Tô Bạch Phong đứng ngẩn người ra miệng lẩm bẩm:

- Ta đến cứu người nhưng chậm mất rồi.

Y vừa cất bước tiến lại vừa nghĩ thầm:

- Ở trong tòa nhà hoang phế ta đã thấy Du Nhất Kỳ và một lão già mặc áo hồng bào cũng họ Du kế tiếp nhau xuất hiện. Ta tỉnh ngộ đến miếu Thanh Không lại gặp họ. Vậy người áo lam ước hẹn với Du hiền đệ chính là Hồng Bào Nhân họ Du cải trang. Vì thế ta chạy suốt ngày đêm tới đây mà vẫn còn chậm một bước.

Y cúi xuống nhìn Du Hữu Lượng đã ngừng thở và chẳng còn chút gì là người sống nữa. Mối bi phẫn nổi lên đầy ruột không nơi phát tiết.

Giữa y và Du Hữu Lượng tuy chưa quen biết nhau bao lâu, bề ngoài coi có vẻ bình đạm, mà thực ra trong thâm tâm rất tha thiết. Vì vậy mà y phát giác ra Du Hữu Lượng gặp bước đường nguy hiểm liền chẳng quản đường xa diệu vợi, chạy đến cứu chàng. Bây giờ y thấy chàng ngộ nạn, có lý nào lại không đau xót?

Tô Bạch Phong ngó lại sắc diện Du Hữu Lượng đầy vẻ an tường, y không dám tin trước đây một ngày chàng tươi cười khỏe mạnh như rồng

https://thuviensach.vn

như cọp mà giờ đây đã hóa ra người thiên cổ.

Bất giác y tự hỏi:

- Chẳng lẽ chàng thiếu niên này vĩnh viễn giã từ cuộc đời?

Tô Bạch Phong đưa tay áo ra lau những giọt mưa trên mặt chàng khẽ nói:

- Y còn nhỏ tuổi mà sinh mạng kết thúc như thế này...

Y lẳng lặng hồi lâu rồi đưa tay ra ôm Du Hữu Lượng lên, loạng choạng bước đi.

Trời vẫn mưa như trút nước. Tiếng mưa rào rạt khiến người nghe càng thêm vẻ thê lương.

Ra khỏi khu rừng trúc, Tô Bạch Phong chạy đi không mục đích và cũng không hay đã vượt qua bao nhiêu đường đất.

Đột nhiên phía trước trong bụi lau rậm thấp thoáng có bóng đen, rồi có tiếng quát hỏi:

- Ai đó?

Tô Bạch Phong không đáp, tiếp tục tiến về phía trước.

Bỗng thấy tiếng gió đưa lại. Một thiếu niên áo xanh rảo bước đi tới. Gã thấy Tô Bạch Phong ôm trong lòng một người tựa hồ có vẻ sửng sốt, gã chắp tay nói:

- Xin lỗi huynh đài, tại hạ đang tìm kiếm một người, tưởng lầm huynh đài là...

Gã bỗng dừng lại không nói nữa. Tô Bạch Phong hững hờ đáp:

- Huynh đài bất tất phải khách sáo.

Thiếu niên áo xanh lại quay gót bước đi. Tô Bạch Phong động tâm cất tiếng hỏi:

- Phải chăng các hạ muốn tìm một thiếu nữ?

Thiếu niên áo xanh dừng chân quay lại hỏi:

- Huynh đài! Sao huynh đài biết?

Tô Bạch Phong không muốn nói chuyện với gã, chỉ mong giải thích qua loa cho xong chuyện. Thiếu niên bỗng chú ý đến người mà Tô Bạch Phong ôm trong lòng, gã nảy lòng ngờ vực hỏi:

- Huynh đài ôm ai vậy?

https://thuviensach.vn

Tô Bạch Phong đáp:

- Một người bạn chết rồi.

Thiếu niên áo xanh hỏi:

- Huynh đài cho tại hạ coi một chút được chăng?

Tô Bạch Phong sinh dạ hồ nghi hỏi:

- Đại danh các hạ là gì?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Tiểu đệ là Tiền Kế Nguyên.

Rồi gã tiến lại cầm tay Du Hữu Lượng giơ lên nhìn. Đồng thời gã hỏi:

- Chẳng giấu gì huynh đài! Tiểu đệ ở một tòa tháp ngoài quan ải đã năm năm, có học sơ qua về y thuật do một quái nhân họ Tả truyền thụ cho.

Tô Bạch Phong chấn động tâm thần, buột miệng hỏi:

- Họ Tả ư?

Y không nhẫn nại được nữa, cất tiếng ngâm:

Phỏng tận tứ hải hữu hào kiệt Đả biến thiên hạ vô địch thủ Thiếu niên áo xanh sửng sốt hỏi:

- Quái nhân họ Tả thường ngâm hai câu này. Huynh đài có quen biết lão ư?

Tô Bạch Phong đáp:

- Phải rồi! Lão là người mà Triệu lão gia tử muốn tìm...

Tiền Kế Nguyên lấy làm kì hỏi:

- Huynh đài bảo sao?

Tô Bạch Phong không đáp, lại hỏi:

- Các hạ có biết y thuật ư?

Tiền Kế Nguyên khẽ gật đầu, coi mạch cánh tay Du Hữu Lượng một lúc rồi lại lắc đầu.

Tô Bạch Phong buồn rầu hỏi:

- Không thể cứu vãn được ư?

Tiền Kế Nguyên đáp:

- Lệnh hữu nước da tím bầm, trung tiêu tắc nghẽn. Hiển nhiên là triệt chứng độc. Ngoài ra còn nổi lên những đốm trắng, dường như chất độc này là hạng độc nhất kêu bằng Âm Phù Thiên Cơ...

https://thuviensach.vn

Tô Bạch Phong lại động dung.

Tiền Kế Nguyên nói tiếp:

- Nguyên về chất độc Thiên cơ còn có thuốc chữa được, nhưng sau khi lệnh hữu trúng độc lại bị chưởng lực dương cương cả một nội gia đả thương. Phát chưởng này đại khái trệch đi một chút. Tuy nhiên nếu là người thường thì nhất định phải chết rồi, không còn nghi ngờ gì nữa.

Tô Bạch Phong hỏi:

- Theo lời quyết đoán của các hạ thì thế nào?

Tiền Kế Nguyên đáp:

- Dường như lệnh hữu trong khi trúng độc đã cố gắng phong tỏa huyệt đạo.

Tiềm lực này người thường không thể phát huy được. Ngoài ra tâm mạch lệnh hữu chưa bị đứt đoạn thì còn có chút hi vọng vãn hồi sinh cơ Tô Bạch Phong vội hỏi:

- Xin các hạ thử điều trị cho được chăng?

Tiền Kế Nguyên gật đầu đáp:

- Phương pháp tiêu giải Âm Phù Thiên Cơ là...

Gã chưa dứt lời thì Tô Bạch Phong sơ ý để cho Du Hữu Lượng trong lòng chuyển động. Đầu chàng hướng ra ngoài. Thị tuyến của Tiền Kế Nguyên vừa ngó vào mặt Du Hữu Lượng, gã liền biến sắc, nói:

- Xin miễn thứ cho tiểu đệ không thể chần chừ được. Sau này chúng ta sẽ gặp nhau.

Dứt lời đã toan trở gót đi.

Tô Bạch Phong vội lạng người ra đứng chắn trước mặt gã, hỏi:

- Tại sao trong chớp mắt mà các hạ đã thay đổi ý kiến ngay được?

Tiền Kế Nguyên lạnh lùng đáp:

- Thấy kẻ sắp chết mà không cứu giúp thì không phải là nghĩa, nhưng không thể cứu người này được.

Tô Bạch Phong nói:

- Xin huynh đài nói rõ vì lẽ gì?

Tiền Kế Nguyên không nhẫn nại được nữa, thủng thẳng đáp:

- Không cứu là không cứu, chẳng cần lí do chi hết.

https://thuviensach.vn

Tô Bạch Phong ngơ ngác năn nỉ:

- Tiền huynh đã định bỏ qua thì tại hạ không có cách nào miễn cưỡng được, nhưng dù Du huynh đệ của tại hạ đã đến ngày tận số thì xin huynh đài nói rõ nguyên nhân tại sao không cứu cũng chẳng hề gì.

Tiền Kế Nguyên ngần ngừ một chút rồi dằn từng tiếng:

- Tại hạ lấy làm xấu hổ về còn người như lệnh hữu.

Tô Bạch Phong hỏi:

- Các hạ bảo sao?

Tiền Kế Nguyên nói:

- Tại hạ thâm thù một kẻ làm nhiều điều bất nghĩa mà lệnh hữu lại cùng phe với hắn.

Tô Bạch Phong trầm giọng ngắt lời:

- Chính mắt Tiền huynh trông thấy hay sao?

Tiền Kế Nguyên gật đầu. Tô Bạch Phong lớn tiếng:

- Tô mỗ không thể tin được.

Tiền Kế Nguyên cười ruồi hỏi:

- Vì y là bạn hữu của huynh đài nên huynh đài che chở chứ gì?

Tô Bạch Phong hỏi lại:

- Tô mỗ không hiểu y hành động gì bất nghĩa? Họ Tiền kia! Các hạ gặp tệ hữu mấy lần?

Tiền Kế Nguyên đáp:

- Hai lần.

Tô Bạch Phong cười rộ nói:

- Tô mỗ tuy không sớm hôm ở với Du huynh đệ, nhưng gặp mặt y đến chục lần. Đem ra cân nhắc thì Tô mỗ nên tin ở các hạ hay tin ở mình hơn?

Tiền Kế Nguyên hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Việc làm còn đủ chứng cứ, tranh luận làm gì vô ích?

Tô Bạch Phong thấy huyết dịch trong người sôi lên sùng sục, liền trầm giọng nói:

- Họ Tiền kia! Các hạ thấy người sắp chết không cứu viện thì thôi. Nếu các hạ còn lăng nhục tệ hữu thì Tô mỗ không nể đâu.

Tiền Kế Nguyên cũng tức giận đáp:

https://thuviensach.vn

- Tại hạ không quen nhìn những người như các vị. Nếu muốn động thủ, tại hạ rất vui lòng bồi tiếp.

Tô Bạch Phong tức giận đến cực điểm, lại bật cười đáp:

- Thế thì hay lắm.

Y khẽ đắt Du Hữu Lượng xuống đất giơ tay lên toan phát chiêu thì Tiền Kế Nguyên rút kiếm ở sau lưng ra đánh "Soạt" một cái, miệng nói:

- Tại hạ quen dùng kiếm, các hạ phát chiêu đi!

Tô Bạch Phong không nói gì nữa. Phóng chưởng đánh tới trước ngực Tiền Kế Nguyên.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Nể Người Đẹp, Chữa Bệnh Du Lang

Tiền Kế Nguyên chỉ đầu ngón chân xuống ngửa người về phía sau tránh khỏi phát chưởng của đối phương, đồng thời xoay tay vung kiếm lên gạt đánh "Choang" một tiếng rồi phóng chỉ điểm vào bụng Tô Bạch Phong. Động tác của gã cực kì mau lẹ.

Giữa đám kiếm quang mờ mịt, Tô Bạch Phong hóp bụng lại khiến cho thế kiếm của đối phương không đâm trúng được.

Tô Bạch Phong tránh khỏi chiêu chỉ của Tiền Kế Nguyên lại xoay tay đánh vào huyệt Khúc Trì của đối phương.

Tiền Kế Nguyên không lùi mà lại tiến. Gã vung kiếm vọt ra những chấm sáng. Thân kiếm đón lấy phát chưởng của đối phương bật lên những tiếng leng keng không ngớt.

Thế kiếm của Tiền Kế Nguyên biến đổi luôn năm thức phòng thủ rất nghiêm mật, nếu địch thủ không biến đổi thế chưởng tất bị lưỡi kiếm chặt đứt tay.

Tô Bạch Phong không khỏi khen thầm chiêu thức của đối phương, y lập tức hạ thấp tay xuống đưa qua mé tả, hai chân đánh chênh chếch vào trước ngực Tiền Kế Nguyên.. Đây là một chiêu Mật ảnh xuyên vân, một môn tuyệt học của Triệu môn mà lại do một tay cao thủ nội gia là Tô Bạch Phong thi triển thì phát ra uy lực khủng khiếp.

Tiền Kế Nguyên cảm thấy một luồng kình lực vô hình nặng như núi xô tới, gã muốn thu kiếm về để tự cứu cũng không kịp. Gã liền bật tiếng la hoảng, lùi lại ba bước.

Tô Bạch Phong không truy kích, thu chưởng về nói:

- Kiếm thuật của các hạ cao thâm vô cùng, có điều...

https://thuviensach.vn

Tiền Kế Nguyên đứng vững lại ngắt lời nói:

- Nếu các hạ tránh được trăm chiêu kiếm của tại hạ thì tại hạ chịu thua ngay.

Tô Bạch Phong tức giận, hắng dặng một tiếng toan phóng chưởng thì đột nhiên bụi lau phía trước lay động. Một người cầm dù đi ra.

Người này đến gần, Tô Bạch Phong nhìn rõ thì hóa ra là người thiếu nữ ào trắng. Tiền Kế Nguyên vừa thấy thiếu nữ xuất hiện, dương mắt líu lưỡi hồi lâu mới lên tiếng:

- Thẩm... Thẩm cô nương! Sao cô lại đến đây?

Thiếu nữ áo trắng tựa hồ chưa nghe tiếng, cô ngây người ra nhìn Tiền Kế Nguyên khẽ nói:

- Công tử... Công tử biến thành tiều tụy khá nhiều...

Tiền Kế Nguyên bất giác sờ hai má cô nói:

- Cô nương cũng vậy.

Thiếu nữ áo trắng đáp:

- Tiểu muội vĩnh viễn chẳng bao giờ béo mập vì... vì...

Tiền Kế Nguyên hỏi:

- Vì cớ gì?

Thiếu nữ áo trắng cúi đầu xuống bẽn lẽn đáp:

- Vì tiểu muội chẳng lúc nào không nhớ tới một người.

Tô Bạch Phong đứng bên nghĩ thầm:

- Giả tỷ mình được một vị cô nương đối với mình tha thiết như vậy thì chẳng mong gì hơn nữa. Không hiểu gã họ Tiền này tu hành mấy kiếp mà được lọt vào mắt xanh đến thế?

Lại nghe thiếu nữ áo trắng nói tiếp:

- Ngày trước chia tay tiểu muội đưa công tử qua bến vi lô, trên trời phất phới mưa bay, khí trời mờ mịt tưởng không còn ngày tái hội mà nay còn được gặp đây...

Tiền Kế Nguyên nhẹ buông tiếng thở dài.

Thiếu nữ áo trắng khẽ nói:

- Lần lữa tuế nguyệt, nay đã năm năm.

Tiền Kế Nguyên nói:

https://thuviensach.vn

- Ngày ấy tại hạ ra ngoài Mạc Bắc xa xăm cũng vì chuyện bất đắc dĩ. Tại hạ ở Lạc Anh Tháp đã năm năm, thời gian đằng đẵng tưởng không bao giờ hết.

Thiếu nữ áo trắng đáp:

- Chỉ cầu đại ca ra được khỏi Lạc Anh Tháp là tiểu muội không còn mong gì hơn nữa.

Tiền Kế Nguyên nói:

- Khi mới vào tòa tháp, cõi lòng tiểu huynh thật đau khổ, nhưng vì mối an nguy của gia tổ mà phải hi sinh ẩn nhẫn. Sau cũng quen dần rồi yên tâm lại, đến năm thứ tư tiểu huynh phát giác ra một việc bí mật trong tòa tháp này.

Tô Bạch Phong đứng bên động tâm chen hỏi:

- Chuyện chi bí mật?

Tiền Kế Nguyên lườm Tô Bạch Phong, lẳng lặng không trả lời. Lát sau nhìn về phía thiếu nữ áo trắng nói:

- Thẩm cô nương! Cô nương còn chưa trả lời tiểu huynh.

Thiếu nữ áo trắng đáp:

- Trước khi trời tối, tiểu muội đến chờ đại ca ở chỗ bụi lau mình đã chia tay ngày trước. Hồi lâu không thấy gì, tiểu muội đã thất vọng, đột nhiên văng vẳng nghe tiếng quát tháo, liền theo tới đây.

Tiền Kế Nguyên nhìn Tô Bạch Phong ngắt lời:

- Tiểu huynh muốn đi thẳng tới đó, nhưng giữa đường lại gặp người này.

Thiếu nữ áo trắng ngoảnh lại ngó Tô Bạch Phong hỏi:

- Câu chuyện ra làm sao?

Tiền Kế Nguyên liền đem mọi việc tường thuật lại. Bây giờ thiếu nữ mới để ý Du Hữu Lượng nằm ở dưới đất. Cô lộ vẻ nghi hoặc khẽ hỏi:

- Hắn đấy ư?

Tiền Kế Nguyên nói:

- Cô nương! Chúng ta đi thôi.

Thiếu nữ áo trắng ngập ngừng:

- Đại ca! Mong đại ca ưng thuận một lời yêu cầu của tiểu muội.

Tiền Kế Nguyên sửng sốt hỏi:

https://thuviensach.vn

- Cô nương có điều chi dạy bảo?

Thiếu nữ áo trắng đáp:

- Đại ca hãy chịu lời trước đã.

Tiền Kế Nguyên chau mày hỏi:

- Chẳng lẽ cô nương vì người này mà yêu cầu ta?

Thiếu nữ áo trắng gật đầu đáp:

- Đại ca nên cứu y một phen.

Tiền Kế Nguyên không khỏi ngạc nhiên. Cả Tô Bạch Phong đứng bên cũng rất lấy làm kì.

Tiền Kế Nguyên hỏi:

- Người này thật không đặng giải cứu sao cô nương lại năn nỉ cho gã?

Thiếu nữ áo trắng đáp:

- Tiểu muội đã gặp y một lần ở Lâm Giang lâu...

Tiền Kế Nguyên đột nhiên cảm thấy trong lòng nảy ra ý niệm phức tạp khôn tả. Gã không nhịn được gắt lêm:

- Té ra là các người quen biết nhau từ trước rồi, quen biết nhau từ trước rồi!

Người thiếu nữ áo trắng biến sắc, nghiến răng hỏi:

- Đại ca định đi đâu? Sau năm năm lưu biệt, đêm nào tiểu muội cũng đến Lâm Giang lâu gẩy đàn cho tiêu nỗi lòng mong nhớ đại ca. Tiểu muội mới gặp y một lần, đại ca có biết y là ai không?

Tiền Kế Nguyên lắc đầu không nói gì. Thiếu nữ áo trắng nói:

- Em gái y là một người bạn thân của tiểu muội trong chốn khuê phòng. Vì hai anh em y vẻ mặt cực kì lạnh lẽo, nên tiểu muội mới gặp một lần là nhận ra ngay. Có điều tiểu muội chưa nói với y một câu nào... Không ngờ chúng ta kết bạn đã lâu năm mà đại ca vẫn chưa hiểu lòng tiểu muội.

Cô nói tới đây, nước mắt đầm đìa. Mục quang của cô thật khiến cho người ta phải nát ruột.

Tiền Kế Nguyên mắc cỡ cúi đầu xuống., không nói gì nữa, gã đến đứng kế bên Du Hữu Lượng coi lại mạch cho chàng rồi điểm vào năm huyệt đạo trước ngực. Sau gã đặt bàn tay lên huyệt Linh đài của chàng. Tô Bạch Phong cúi xuống hỏi:

https://thuviensach.vn

- Có chỗ nào dùng đến Tô mỗ chăn?

Tiền Kế Nguyên đáp:

- Tại hạ thúc đẩy khí âm giao của y tới huyệt Đản Trung, nếu không nhờ huynh đài giúp sức cho.

Đoạn gã bắt đầu vận công, luồng chân khí từ huyệt Hoa Cái ào ạt trút vào.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà bỗng thấy Tiền Kế Nguyên ọe một tiếng, người gã phát run.

Tô Bạch Phong không khỏi hoang mang, y thấy Tiền Kế Nguyên vận công lâm vào tình trạng này vội ra tay viện trợ.

Tiền Kế Nguyên bỗng rụt tay về thở dài nói:

- Tại hạ đã vận chân khí để chuyển vận nội công vào huyệt Đản trung của lệnh hữu tám vòng đều bị đẩy ngược lại. Xem chừng lệnh hữu rất ít hi vọng qua khỏi.

Tô Bạch Phong tưởng chừng trái tim chìm hẳn xuống.

Tiền Kế Nguyên bước lui rồi lại bước tới tưởng chừng như đang suy nghĩ rất lao lung.

Trời đã ngớt mưa nhưng vẫn còn tối mò. Cảnh vật ngoài hoang dã tựa hồ chìm đắm vào bầu không khí nghẹt thở.

Đột nhiên Tiền Kế Nguyên dừng bước, miệng lẩm bẩm:

- Không còn biện pháp nào khác, đành phải đi theo cách này thử coi...

Gã thò tay vào túi lấy ra mười lăm mũi kim nhỏ cắm vào huyệt mạch Du Hữu Lượng. Sau khi cắm xong gã nói:

- Thuật châm chích này cũng do quái nhân họ Tả ở trong tháp truyền lại cho tại hạ. Quái nhân nói nếu không gặp trường hợp bất đắc dĩ thì đừng dùng tới, vì người bị châm chích khiến cho sức đề kháng trong mình dần dần sút kém.. Nếu cắm sai huyệt đạo một chút là huyệt mạch vỡ tung. Nhưng hiện giờ chỉ còn hạ sách này.

Tô Bạch Phong chẳng hiểu gì về y thuật, không tiện xen vào.

Sau một lúc Tiền Kế Nguyên đột nhiên giơ tay mặt lên. Lòng bàn tay gã biến thành xanh biếc. Tô Bạch Phong thấy vậy không khỏi run lên la thất thanh:

https://thuviensach.vn

- Tiền huynh! Tiền huynh hiểu biết cả "Thiên Lôi Khí".

Tiền Kế Nguyên mỉm cười không nói gì, khẽ hú lên một tiếng vỗ tay vào sau lưng Du Hữu Lượng.

Tô Bạch Phong trong lòng cực kì trầm trong, nghĩ thầm:

- Nghe nói Thiên Lôi Khí là nội lực dương cương kết hợp với âm nhu kình mà ra. Môn công phu tuyệt đỉnh này hơn trăm năm nay chưa truyền cho ai trong võ lâm. Nghe nói ngày trước chỉ có tên đại ma đầu Tiền Bách Phong chuyên dùng kĩ thuật này. Chẳng lẽ đây là con cháu lão?

Y còn đang ngẫm nghĩ bỗng Tiền Kế Nguyên hô:

- Lẹ lên! Huynh đài mau vận công nắn bóp bách mạch cho kệnh hữu.

Tô Bạch Phong ngưng thần vận nội lực ra bàn tay nắn bóp toàn thân Du Hữu Lượng từ trên xuống dưới. Sau khoảng thời gian cháy tàn nén hương, Tiền Kế Nguyên lại hú lên một tiếng. Gã đã phát huy Thiên Lôi Khí.

Thiên Lôi Khí vừa phát huy, Tô Bạch Phong liền cảm thấy một luồng nội lực trong người Du Hữu Lượng đẩy chênh chếch lên. Y gia tăng kình lực ra cánh tay và vận dụng mười thành công lực mới đè ép được luồng quái lực trong người Du Hữu Lượng trở lại.

Hai người để hết tâm thần vận nội lực không dám phân tâm. Luồng Thiên Lôi Khí dẫn nội lực của Tô Bạch Phong đã thông dần vào tới huyệt Đản Trung.

o O o Vào lúc hoàng hôn ở ngoại ô một tòa thị trấn nhỏ, hai người đang dầm mưa chạy như bay. Chính là người áo lam và Ôn Sĩ Đạt.

Ôn Sĩ Đạt nhìn tòa tiểu trấn hỏi:

- Chúng ta vào thị trấn chứ?

Người áo lam chỉ vỏn vẹn một tiếng:

- Không.

Ôn Sĩ Đạt hỏi:

- Vậy lão định đi đâu?

Người áo lam đáp:

- Bên Phi Diệp Thạch đang chờ lão phu đến để xử lý một việc.

Ôn Sĩ Đạt sứng sốt ngắt lời:

- Phải chẳng lão muốn nói bọn thợ đá?

https://thuviensach.vn

Người áo lam gật đầu đáp:

- Ngày trước lão phu mới chỉ thi triển một chút trò chơi mà bắt được bọn Thừa Thiên Tam Trượng phải khuất phục. Hiện nay đã hoàn thành những tượng đá, vậy có thể tiến hành đại sự.

Ôn Sĩ Đạt nói:

- Về việc khắc mấy pho tượng đá mà kéo dài thời gian lâu đến thế thì khó lòng giữ cho khỏi tiết lộ bí mật.

Người áo lam đáp:

- Khắp thế gian chỉ có thằng lỏi Du Hữu Lượng đã biết chuyện bí mật này, nhưng hiện giờ thì gã đã đem điều bí mật đó xuống cõi âm rồi. Ha ha!

Hắn ngửa mặt lên trời cười rộ. Đột nhiên hắn dừng lại nói:

- Chết rồi!

Ôn Sĩ Đạt ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Người áo lam ngẫm nghĩ một chút đáp:

- Lão phu quên mất một điều là Thừa Thiên Tam Trượng giúp Du Hữu Lượng trốn thoát khỏi Phi Diệp Thạch, tất chúng đã gửi gã vật gì. Hiện giờ tên tiểu tử kia vẫn còn để vật đó ở trong mình. Gã đã chết nhăn thây ngoài hoang dã, không khéo đã bị kẻ khác lấy mất...

Ôn Sĩ Đạt ngơ ngác nói:

- Nếu vậy thì tiền công tận phế.

Người áo lam ngần ngừ một lúc rồi bảo:

- Lão phu phải đi gấp đến Phi Diệp Thạch, lão quay lại lấy vật đó. Thằng lỏi Du Hữu Lượng chết rồi, lão chỉ việc tìm trong mình là thấy, không có khó khăn gì.

Ôn Sĩ Đạt gật đầu xoay mình chạy đi.

Lão vừa đi được mấy bước, bỗng quay lại hỏi:

- Còn pho Kim Cương Kinh?

Người áo lam lạnh lùng ngắt lời:

- Lão phu tạm giữ pho kinh này rồi, lão tìm người dịch dĩ nhiên cũng được hưởng một phần.

https://thuviensach.vn

Ôn Sĩ Đạt không nói gì nữa xoay mình chạy ngay, chẳng bao lâu, gã trở về tới ngoài khu rừng trúc.

Ôn Sĩ Đạt chuồn vào rừng. Lá trúc còn đọng những giọt nước lạnh như băng trút xuống đầu làm lão lạnh buốt. Bất giác lão lẩm bẩm thóa mạ:

- Con mẹ nó! Chỉ vì thằng lỏi chưa ráo máu đầu mà bọn mình phải lật đật.

Đột nhiên lão dừng lại vì phát giác ra chỗ Du Hữu Lượng nằm lúc trước bây giờ chẳng còn ai.

Trong khoảnh khắc, Ôn Sĩ Đạt cho là mình mắt hoa. Lão dụi mắt nhìn kĩ lại.

Lão kinh ngạc không biết đến thế nào mà kể. Miệng lẩm bẩm.

- Mới trong giây lát sao thi thể thằng kia lại biến mất, chẳng lẽ ma quỷ đưa đi mất?

Lão chạy quanh một vòng rừng trúc chẳng phát hiện ra điều gì. Lão bản tính đa nghi không tin là thi thể của Du Hữu Lượng bị mất một cách đột ngột, lại chạy quanh khắp các khu phụ cận.

Sau Ôn Sĩ Đạt tìm đến một nơi hoang dã...

Tiền Kế Nguyên và Tô Bạch Phong đang lâm vào tình trạng cực kì khẩn yếu vì đang truyền nội lực vào Du Hữu Lượng, sắc diện đều đỏ gay.

Đột nhiên phía trước có tiếng hú lanh lảnh vọng lại tiếp theo là bước chân người.

Tiền Kế Nguyên và Tô Bạch Phong bất giác biến sắc. Tiền, Tô đưa mắt nhìn nhau. Bây giờ Tô Bạch Phong đã ngó thấy cặp mắt Tiền Kế Nguyên lấp loáng anh hàn quang ghê rợn, nhưng Thiên Lôi Khí chưa tan hết. Nội lực của Tô Bạch Phong bị Thiên Lôi Khí xung kích mãnh liệt. Cả hai người đều không thể buông tay.

Ngoài hoang dã tối đen như mực, tiếng bước chân đến gần rồi dừng lại.

Tô Bạch Phong toàn thân toát mồ hôi. Y tự hỏi:

- Giữa lúc canh khuya mưa gió thì người qua đây không phải là ngẫu nhiên.

Ta vừa nghe tiếng hú đủ biết nội lực họ đến trình độ xuất thần nhập hóa. Không hiểu người này là ai?

https://thuviensach.vn

Một cơn gió thổi xéo tới. Hơi thở của hai người đã càng truyền đi xa hơn.

Tiếng bước chân lại vang lên, người kia đã đến nơi. Đột nhiên hắn ngửa mặt lên cười rộ. Tiếng cười ầm ầm như nước cuốn nghe rất là chói tai.

Tô Bạch Phong ngấm ngầm kinh hãi. Chàng chực rảnh quay đầu lại thì nghe người kia cất tiếng hỏi:

- Vị cao thủ nào đang nắn bóp cho kẻ chết thành người sống?

Tô Bạch Phong và Tiền Kế Nguyên không đáp. Hai người vẫn tựa lưng vào nhau và chưa nhìn thấy mặt đối phương.

Người kia không thấy hai chàng đáp lại. cười lạt nói:

- Ta tưởng xác thằng lỏi đó mất tích, té ra hai vị đang chiêu hồn cho hắn...

Tô Bạch Phong khí tức xông lên cơ hồ không nhịn nổi, toan cất tiếng thóa mạ.

Y phải cố gắn lắm mới nhẫn nại được.

Người kia lại tiến thêm mấy bước. Cảnh vật trong trường hắn đã nhìn rõ. Hắn thấy bàn tay Tiền Kế Nguyên nổi màu xanh, buột miệng la:

- Thiên Lôi Khí! Ông bạn...

Hắn vừa buột miệng nói ra ba tiếng "Thiên Lôi Khí", bất giác người run lên, trong bụng nghĩ thầm:

- Người này dùng Thiên Lôi Khí điều trị cho tên tiểu tử họ Du, chẳng lẽ y muốn vãn hồi sanh mạng cho gã? Lão họ Du đánh phát chưởng chệch đi một chút thật là tai hại.

Người kia nghĩ tới đây, mặt lộ vẻ sát khí.

Tô Bạch Phong quay lại chạm mặt người đó thấy mục quang khủng khiếp bèn lớn tiếng quát:

- Ôn Sĩ Đạt! lão đừng làm nên chuyện rồi sau này phải hối hận.

Ôn Sĩ Đạt la lên:

- Hối hận cái con khỉ!

Hắn khoa chân bước tới trước mặt hai người, giơ chưởng lên.

Tô Bạch Phong trợn mặt, quát to một tiếng.

https://thuviensach.vn

Lúc này hai người không còn sức để chống chọi. Ôn Sĩ Đạt hạ thấp tay xuống nhả nội lực ra đánh "véo" một cái.

Bỗng nghe một tiếng "sầm" vang lên. Một luồng kình phong chênh chếch xô tới. Ôn Sĩ Đạt cảm thấy chưởng lực bị chặn đứng. Lão quát lên một tiếng, tăng gia chưởng lực nặng tới ngàn cân tiếp tục đánh xuống.

Khi chưởng lực tới gần, Tô Bạch Phong cảm thấy đầu óc trống rỗng. Đột nhiên bóng người nhỏ nhắn đến sau lưng Ôn Sĩ Đạt không một tiếng động, vung chưởng đánh lẹ ra.

Ôn Sĩ Đạt thấy sau lưng mát lạnh, lão không quay đầu lại, xoay tay trái phản kích.

Người kia đột nhiên biến thế chưởng nhằm đánh vào huyệt mạch cánh tay lão. Chiêu thức này diễn biến cực kì thần tốc.

Ôn Sĩ Đạt buộc phải thu tay về tự cứu.

Lúc này Thiên Lôi Khí của Tiền Kế Nguyên đã tiêu tan hết.

Tô Bạch Phong hết bị áp lực liền nhảy bật dậy. Y cất tiếng thóa mạ:

- Nhân lúc ngươi ta gặp bước nguy nan mà lão hạ thủ thì thật là đồ vô sỉ!

Ôn Sĩ Đạt hắng dặng luôn mấy tiếng. Tô Bạch Phong giơ tay mặt phóng chưởng đánh ra.

Ôn Sĩ Đạt lùi lại nửa bước, cong người đi như cánh cung toan nhảy xô tới bên Tiền Kế Nguyên.

Tiền Kế Nguyên đột nhiên vung song chưởng đánh tới.

Ôn Sĩ Đạt ngẩn người ra một chút rồi lao mình đi như gió, chớp mắt đã mất hút.

Tô Bạch Phong quay lại nhìn thiếu nữ áo trắng nói:

- Vừa rồi không được cô nương ra tay kịp thời thì thật là nguy hiểm.

Y tự hỏi:

- Cô này võ công rất cao minh, không hiểu xuất thân từ môn phái nào?

Thiếu nữ áo trắng mỉm cười không nói gì.

Tiền Kế Nguyên rút những mũi kim ra nói:

- Ứ huyết ở huyệt Đản Trung của lệnh hữu đã được khai thông, bây giờ chỉ còn vấn đề trị độc.

Gã lấy ra một viên hoàn sắc đen nói:

https://thuviensach.vn

- Thứ thuốc hoàn này chế bằng Ô Huyết Độc Thảo sản xuất ở Mạc Nam, độc tính mãnh liệt chẳng kém gì Thiên Cơ, nhưng bọn chúng lại khắc chế lẫn nhau và nó dùng để làm thuốc giải Thiên Cơ.

Gã đưa viên thuốc cho Tô Bạch Phong nói tiếp:

- Trước khi uống thuốc này phải dùng thuốc dẫn.

Tô Bạch Phong hỏi:

- Thuốc dẫn gồm những vị gì?

Tiền Kế Nguyên đáp:

- Thuốc dẫn gồm sáu đồng cân Tùng Hào Mao, bốn phân Nhục Quế, hai đồn Ngân Hoa và Bạch Giới Tử cùng Tiểu Kế mỗi thứ ba đồng rưỡi.

Tô Bạch Phong lẳng lặng ghi nhớ. Tiền Kế Nguyên lại nói:

- Những vị này rất thông thường, tiệm thuốc nào cũng có bán.

Tô Bạch Phong chắp tay nói:

- Tô mỗ xin thay mặt Du huynh đệ cảm tạ ơn đức của huynh đài.

Tiền Kế Nguyên nghiêng mình sang không muốn nhận lễ.

Thiếu nữ áo trắng nói:

- Đại ca! Chúng ta đi được rồi.

Tiền Kế Nguyên gật đầu.

Hai người nhìn Tô Bạch Phong ngỏ lời từ biệt rồi song song ra đi. Chớp mắt đã mất hút vào trong bóng đêm mờ mịt.

Tô Bạch Phong nhìn hai người đi xa rồi thở phào một cái. Y lại bồng Du Hữu Lượng lên chạy đi như bay.

Chỉ trong khoảnh khắc, Tô Bạch Phong đến một tòa tiểu trấn, tìm đến một khách sạn, giơ tay gõ cửa vào. Lát sau cánh cửa kẹt mở. Một tên tiểu bảo dụi mắt ngó thấy Tô Bạch Phong ôm một người trong lòng, không khỏi kinh hãi đứng thộn mặt ra.

Gã đã tiếp khách khắp tam sơn ngũ nhạc, đầy đủ kinh nghiệm, không tiện hỏi nhiều.

Tô Bạch Phong đem Du Hữu Lượng đặt vào phòng rồi lại trở ra ngay.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Thấy Phù Vân, Hữu Lượng Kinh Tâm

Lát sau Tô Bạch Phong mua thuốc trở về, sai điếm tiểu nhị nấu lên cho Du Hữu Lượng uống với cả năm viên thuốc hoàn của Tiền Kế Nguyên.

Du Hữu Lượng uống thuốc hồi lâu vẫn chưa hồi tỉnh. Tô Bạch Phong lòng nóng như lửa đốt. Ngày hôm sau vào khoảng giờ ngọ Du Hữu Lượng mới cử động và hồi tỉnh lại.

Chàng mở mắt ra thấy Tô Bạch Phong đang cúi xuống ngó mình mỉm cười.

Chàng không hiểu mình đang thức hay đang ngủ mơ. Tô Bạch Phong thấy mục quang chàng lộ vẻ nghi ngờ liền nói:

- Du huynh đã bớt nhiều rồi.

Du Hữu Lượng ngơ ngác hỏi:

- Tô huynh... Tô huynh cũng xuống địa phủ rồi ư?

Tô Bạch Phong cười đáp:

- Đúng thế! Đúng thế! Chúng ta cùng nhau xuống địa phủ nhưng Diêm Vương quát mắng đuổi ra, nên chúng ta đã từ giã Quỷ Môn Quan trở về dương thế.

Du Hữu Lượng vùng đứng dậy, thử vận chân khí thì thấy khí huyết lưu thông không có điều chi trở ngại. Chàng không khỏi trợn mắt, líu lưỡi, hỏi dồn:

- Vụ này là thế nào đây? Vụ này là thế nào đây?

Du Hữu Lượng bâng khuâng như tỉnh như mê. Tô Bạch Phong nhìn chàng hỏi:

- Du huynh có biết gã thiếu niên họ Tiền không?

Du Hữu Lượng ngẫm nghĩ rồi đáp:

https://thuviensach.vn

- Thiếu niên họ Tiền ư? Tiểu đệ đã gặp hai lần. Lần thứ hai vào lúc tiểu đệ đến phó ước với người áo lam. Dường như Tiền huynh có chỗ hiểu nhầm đệ.

Tô Bạch Phong nói:

- Thế thì phải rồi! Chính gã đã cứu mạng cho Du huynh.

Du Hữu Lượng ngơ ngác hỏi:

- Gã cứu mạng tiểu đệ ư? Nhưng giữa tiểu đệ và gã chưa từng quen biết, vả lại...

Tô Bạch Phong xua tay ngắt lời:

- Tiểu đệ hãy hỏi Du huynh một câu:

Phải chăng Du huynh có cô em chơi thân với Thẩm cô nương?

Du Hữu Lượng lắc đầu đáp:

- Cái đó tiểu đệ cũng không rõ. Mấy tháng trước đây tiểu đệ còn gặp được gia muội một lần. Rồi y mất tích...

Chàng nói tới đây lộ vẻ buồn rầu. Tô Bạch Phong không hiểu nội vụ, cũng không tiện kiếm lời an ủi.

Du Hữu Lượng ngửng đầu lên hỏi:

- Gia muội sao lại có mối liên quan đến vụ này?

Tô Bạch Phong đáp:

- Thiếu niên họ Tiền đã có nhiều thành kiến và Du huynh may mắn được cô nương năn nỉ gã...

Y liền đem câu chuyện kể thuật lại. Du Hữu Lượng nghe xong không khỏi chép miệng thở dài. Chàng nhìn Tô Bạch Phong xá dài nói:

- Sá chi cái mạng bé nhỏ của tiểu đệ mà được ba vị ân nhân đồng thời cứu vãn.

Tô Bạch Phong xua tay gạt đi.

Du Hữu Lượng nói bằng một giọng thành thực:

- Con người ở đời được một người bạn tri kỉ thì dẫu chết cũng không đáng tiếc. Lúc này tiểu đệ quả có mối cảm giác như vậy.

Tô Bạch Phong nói:

- Du huynh tính nết chân thành, Tô mỗ nhất định kết giao cùng bằng hữu rồi.

https://thuviensach.vn

Hai người đối diện nhìn nhau, mối thân thiết lộ ra ngoài mặt. Du Hữu Lượng đầu óc nóng bừng trong lúc nhất thời không thốt nên lời.

Hồi lâu Tô Bạch Phong lại lên tiếng:

- Du huynh đệ! Tô mỗ còn một vài điều canh cánh bên lòng.

Du Hữu Lượng nói:

- Xin đại ca cho nghe.

Tô Bạch Phong hỏi:

- Du Huyền Thanh tiền bối có mối liên quan thế nào với huynh đệ?

Du Hữu Lượng run lên đáp:

- Chính là gia phụ.

Tô Bạch Phong lắp bắp:

- Chính là lệnh tôn đấy ư? Thế thì không trách được...

Du Hữu Lượng lấy làm kì hỏi:

- Đại ca bảo sao?

Tô Bạch Phong trần giọng đáp:

- Người ta đồn giữa lệnh tôn và quái nhân họ Tả có nhiều chuyện với nhau.

Chẳng lẽ Du huynh không biết?

Du Hữu Lượng lắc đầu:

- Tiểu đệ dời nhà qua Tây Vực học nghệ từ nhỏ.

Tô Bạch Phong trầm ngâm nói:

- Quái nhân họ Tả là một cao nhân thần bí khôn lường trong con mắt của những cao thủ võ lâm. Về quái nhân họ Tả người ta đồn đại nhiều chuyện, thường là những chuyện không thể có được. Còn lệnh tôn...

Du Hữu Lượng hỏi:

- Chẳng lẽ gia phụ lại có liên quan với quái nhân họ Tả?

Tô Bạch Phong đáp:

- Chính miệng Triệu lão gia tử đã kể cho tiểu đệ nghe:

Một hôm lão nhân gia ngẫu nhiên đi qua một nơi hoang vắng, bỗng nghe phía trước phong thanh vi vút đưa lại tiếng hú cổ quái. Lão nhân gia là một vị đại sư về võ học, vừa nghe đã nhận ra đó là tiếng chiết chiêu giữa hai tay cao thủ cái thế. Triệu lão gia tử biết là nếu còn tiếp tục tiến về phía trước tất

https://thuviensach.vn

bị bại lộ hành tung, nên dừng lại lắng tai nghe. Sau mười chiêu lão gia không khỏi kinh hãi. Những tiếng chát chúa nổi lên mỗi lúc một cấp bách. Có tiếng rền như sấm, có tiếng ào ào như trời đổ mưa. Triệu lão gia đoán chưởng lực của hai nhân vật này đáng vào bậc nhất trong võ lâm.

Triệu lão gia tử tuy chưa nhìn thấy nhưng nghe chưởng phong cũng đoán ra được tư thế của hai bên. Thậm chí hai người ra chiêu nhẹ nhàng hay trầm trọng đều chẳng hiện ra trước mắt.

Ngoài năm trăm chiêu, chưởng pháp người mé hữu càng đánh càng lẹ ầm ầm như sấm nổ khiến ai cũng phải kinh tâm động phách. Triệu lão gia trong lòng cực kì hồi hộp.

Lão gia nghe chưởng phong của người này đoán ra được nội lực họ đã luyện đến trình độ "Ngọc huyền quy chân". Xem chừng người mé tả sắp bại đến nơi.

Giữa khoảng thời gian chớp nhoáng này, dường như người mé tả đột nhiên biến đổi chưởng pháp, phóng ra những chiêu kì dị phi thường. Sau một lúc nữa phong thanh yên tĩnh, Triệu lão gia đang ngơ ngác, bỗng nghe người mé hữu lên tiếng:

- Du Huyền Thanh! Lão không chịu thua ư?

Tô Bạch Phong nói tới đây, Du Hữu Lượng đánh trống ngực thình thình. Tô Bạch Phong kể tiếp:

Người mé tả nói:

- Lại đây! Lại đây! Chúng ta đấu một ngàn chiêu nữa.

Người mé hữu nói:

- Lão cao hứng như vậy ư?

Người mé tả đáp:

- Lâu nay không được cùng lão chiết chiêu, trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

Người mé hữu cười ha hả nói:

- Ngày tháng còn dài! Lão có rảnh thì đến Lạc Anh tháp để cùng lão phu tỉ thí. Lão cũng phải theo lão phu một điều.

Người mé tả nói:

- Phải chẳng lão muốn ta cùng lão đánh cờ?

https://thuviensach.vn

Người mé hữu cười khanh khách nói:

- Lão hiểu lão phu một cách sâu xa.

Người mé tả nói:

- Về đánh cờ thì ta thật không dám lãnh giáo. Lần trước ở trên tháp đã đánh nổ bàn với lão mất năm ngày năm đêm rồi...

Người mé hữu vừa cười vừa nói:

- Kết quả là lão không đủ sức chịu đựng nên mới bị lão phu giết hết không còn mảnh giáp. Ha ha! Ván cờ đó thật khiến lão phu khoan khoái vô cùng.

Người mé tả đột nhiên trầm ngâm, hồi lâu mới khẽ nói:

- Chẳng giấu gì Tả lão, ta e không còn cơ hội đến Lạc Anh tháp nữa.

Tô Bạch Phong bảo cho Du Hữu Lượng hay người mé tả là Du Huyền Thanh, còn người mé hữu được kêu bằng Tả lão là ai thì chàng đã ý thức được rồi. Chàng tưởng chừng như bao nhiêu dây thần kinh của mình co rúm lại.

Tô Bạch Phong kể tiếp:

Người mé hữu hỏi:

- Tại sao vậy?

Người mé tả ngại ngùng đáp:

- Chuyến này ta cảm thấy khiếp đảm tâm kinh, trong lòng hồi hộp không sao bình tĩnh được. Tả lão nghĩ thử xem có phải là điềm gở rồi không?

Người mé hữu đáp:

- Trước nay lão phu không tin những chuyện đó.

Người mé tả nói:

- Ta cảm thấy ngày tận số không còn xa mấy và sắp bị chết về tay người khác.

Người mé hữu sửng sốt hỏi:

- Trong thiên hạ còn có ai là kẻ khiến cho Du Huyền Thanh khiếp sợ đến thế?

Người mé tả đáp:

- Người đó... Người đó cùng họ với ta.

Người mé hữu buột miệng:

https://thuviensach.vn

- Họ Du ư?

Tả lão vừa nói ba tiếng, đột nhiên cất cao giọng:

- Ông bạn qua đường! Mời các hạ ra đây.

Triệu lão gia giật mình. Một tay cao thủ như Triệu lão gia mà còn bị Tả lão khám hành tung thì công lực lão cao thâm không biết đến đâu mà nói.

Tô Bạch Phong kể tới đây dừng lại. Du Hữu Lượng liền giục:

- Rồi sau sao nữa?

Tô Bạch Phong đáp:

- Sự gặp gỡ của Triệu lão gia cùng Tả lão và lệnh tôn diễn ra thế nào tại hạ cũng không rõ, nhưng nghe giọng nói của Triệu lão gia thì họ Tả đúng là một kỳ nhân không còn nghi ngờ gì nữa.

Du Hữu Lượng ngắt lời:

- Chẳng lẽ sau này, Triệu tiền bối lại không hiểu gì nữa?

Tô Bạch Phong đáp:

- Về Triệu lão gia vô tình tiết lộ:

Quả nhiên lệnh tôn mắc phải kỳ họa. Cả lệnh đường cũng không thoát. Việc này đại khái kỳ nhân họ Tả hay tin. Lão tức giận ra khỏi tòa tháp xuất hiện trên chốn giang hồ. Sau lão trở về Lạc Anh Tháp có một người đi theo...

- Người đi theo là ai? Họ Du có phải không?

Tô Bạch Phong gật đầu đáp:

- Đúng thế. Người họ Du theo kỳ nhân họ Tả, theo vào Lạc Anh tháp, nhưng trong tháp xảy ra những chuyện gì nữa thì Triệu lão gia không hay.

Du Hữu Lượng trong lòng khích động vô cùng. Đây là lần đầu tiên chàng được nghe câu chuyện liên quan đến phụ thân chàng hồi sinh tiền. Có lẽ thượng đế đã an bài câu chuyện thần bí bấy lâu nay mới bắt đầu tiết lộ.

Tô Bạch Phong liếc mắt nhìn viên tiểu ngọc thạch đính trên khăn Du Hữu Lượng ngập ngừng:

- Du huynh đệ!

Du Hữu Lượng hỏi:

- Đại ca có điều chi muốn nói:

https://thuviensach.vn

Tô Bạch Phong hỏi lại:

- Du huynh đệ! Huynh đệ đã được nghe ai nói tới những chuyện thần bí trong tòa thạch tháp đó bao giờ chưa?

Du Hữu Lượng lắc đầu đáp:

- Chưa.

Tô Bạch Phong ấp úng:

- Viên ngọc thạch... đính trên khăn tiểu huynh đệ...

Du Hữu Lượng ồ một tiếng rồi đáp:

- Khi gia phụ đưa tiểu đệ qua Tây Vực đã để lại những đồ dùng trong đó có viên tiểu ngọc thạch này.

Tô Bạch Phong tỉnh ngộ vỗ vai chàng nói:

- Lão đệ! Ta bị lão đệ làm cho sợ quá.

Du Hữu Lượng nghe y cười dõng dạc bất giác trên môi cũng thoáng lộ một nụ cười. Nụ cười này tỏ tình hữu nghị tha thiết say sưa phát ra tự đáy lòng. Kế đó Tô Bạch Phong chuyển sang chuyện khác. Hai người bàn luận đến canh khuya mới đi ngủ.

Hôm sau Du Hữu Lượng tỉnh dậy đã thấy Tô Bạch Phong ngồi ngắm cảnh mĩ lệ bên cửa sổ, chàng hỏi:

- Đại ca! Trời sáng rồi ư?

Tô Bạch Phong nói:

- Mặt trời đã lên cao ba ngõ.

Du Hữu Lượng bẽn lẽn mỉm cười.

Tô Bạch Phong lại nói:

- Chúng ta ra ngoài kiếm chút gì ăn lót dạ.

Du Hữu Lượng gật đầu.

Hai người ra phòng ngoài. Tô Bạch Phong thò tay vào túi sờ chẳng thấy gì cũng không khỏi bẽn lẽn.

Du Hữu Lượng liền hiểu ý móc ra một đĩnh bạc đưa trả tiền trọ.

Hai người thấy bên kia đường phố có một quán ăn liền vào ăn một chén đậu hũ với mấy tấm bánh nướng.

Lúc ra khỏi quán, Tô Bạch Phong hỏi:

- Bây giờ huynh đệ định đi đâu?

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng đáp:

- Tiểu đệ muốn đi Tây Côn Luân có chút việc nhưng mà còn chịu lời ủy thác của người phải đưa một vật tới Thừa Thiên cư ở Ngân Xuyên trước đã.

Tô Bạch Phong nói:

- Tô mỗ cũng có việc phải làm, vậy sau khi hoàn thành sẽ tới tìm huynh đệ.

Đoạn y chắp tay cáo biệt. Du Hữu Lượng ngửng mặt trông trời chiều, chắp tay đáp:

- Đại ca hãy cẩn trọng.

Tô Bạch Phong trở gót cất bước. Du Hữu Lượng nhìn theo cho tới khi mất hút.

Lúc này mặt trời đã lên cao.

o O o Ngoài thành Ngân Xuyên vắng người đi lại. Vừng trăng chiếu xuống một làn ánh lạt. Vũ trụ bao trùm một bầu không khí quạnh hiu.

Trong thành Ngân Xuyên, người người đi lại như mắc cửi, hội hoa đăng sáng như ban ngày.

Du Hữu Lượng từ phía ngoài thành quạnh quẽ tiến vào thành nội dập dìu. Chỉ trong khoảnh khắc mà chàng tưởng như đã trải qua hai thế giới khác biệt.

Hội hoa đăng mới bắt đầu. Người đi đường chen nhau, không ngớt qua lại trên phố.

Du Hữu Lượng đang đi, bỗng một hán tử đầu hươu mặt chuột lướt qua đụng vào vai chàng. Chân đối phương đụng vào chàng loạng quạng mấy cái. Hán tử xấu xa gắng đứng vững lại gật đầu nói:

- Tại hạ sơ ý mạo phạm đại gia. Thật là đáng chết.

Du Hữu Lượng động tâm, ngoài miệng lạnh lùng đáp:

- Không hề chi! Không hề chi!

Hán tử xấu xa hỏi:

- Phải chẳng đại gia ở ngoài mới tới đây?

Du Hữu Lượng gật đầu hỏi lại:

- Tại hạ muốn hỏi Thừa Thiên cư ở chỗ nào?

Hán tử xấu xa chớp mắt một cái, ấp úng đáp:

https://thuviensach.vn

- Thừa Thiên cư ư? Tại hạ không rõ lắm.

Gã nói rồi trở gót toan đi.

Du Hữu Lượng đột nhiên vung tay chụp vào uyển mạch đối phương.

Hán tử xấu xa khẽ hắng dặng một tiếng, người gã lạng đi một cái khiến cho Du Hữu Lượng chụp vào khoảng không.

Du Hữu Lượng không khỏi ngạc nhiên. Chàng lại vương tay trái ra thật lẹ.

Hán tử liền bị chàng nắm trúng uyển mạch. Gã giương mắt lên hỏi:

- Đại gia làm thế này là có ý gì?

Du Hữu Lượng lạnh lùng nói:

- Đưa đây!

Hán tử xấu xa ấp úng nói:

- Tiểu nhân không hiểu...

Du Hữu Lượng ngắt lời:

- Tà Thâu Lý Lục Chi! Ngươi còn vờ nữa ư? Vừa rồi người móc lấy một vật trong bọc của ta.

Lý Lục Chi nét mặt âm trầm không trấn tĩnh. Du Hữu Lượng xiết mạnh tay một chút. Lập tức đối phương toát mồ hôi nhỏ giọt.

Lý Lục Chi giậm chân nói:

- Hỏng rồi! Lý Lục Chi này ngoại hiệu là Tà Thâu suốt đời ra tay chưa bị bắt bao giờ, không ngờ bữa nay lọt vào tay các hạ.

Gã vừa nói vừa móc túi lấy ra một vật. Chính là cái hộp gỗ đen mà Thừa Thiên tam trượng đã giao cho Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng đón lấy cái hộp trầm giọng hỏi:

- Lý Lục Chi trộm cắp khắp hai miền Nam Bắc sông Đại Giang. Bữa nay đột nhiên chiếu cố cả Du mỗ, chắc không phải chuyện vô tình. Ai đã mua chuộc người thi hành cách hèn mạt này để ăn cắp hộp của ta?

Lý Lục Chi đáp:

- Tà Thâu là nhân vật thế nào mà còn để người mua chuộc? Các hạ nói thật tức cười.

Gã vừa nói vừa giựt tay một cách đột ngột như con rắn trơn tuột, thoát khỏi năm ngón tay của Du Hữu Lượng.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng trong lúc nhất thời không đề phòng đã để hắn cựa thoát rồi biến vào làn sóng người, chớp mắt đã mất hút. Du Hữu Lượng trong lòng nghi hoặc, tiếp tục tiến về phía trước. Chàng vừa chuyển qua một góc đường thì đột nhiên chuông đồng nổi hiệu, pháo nổ đẹt đùng vang lên một hồi.

Chỉ trong khoảnh khắc người kéo đến chật ních cả đường phố. Du Hữu Lượng chau mày nắm lấy một người qua đường hỏi:

- Đêm nay trong thành mở hội hè gì vậy?

Người kia ngửng đầu lên nhìn Du Hữu Lượng một cái rồi nói:

- Chắc lão huynh ở xa mới tới. Đêm nay tại Thừa Thiên cư ở Cửa Nam mở đại hội thi kiệu, còn ai không biết?

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần hỏi lại:

- Ở Thừa Thiên cư mở cuộc thi hành kiệu đêm nay ư?

Người kia gật đầu đáp:

- Chẳng đêm nay thì còn bao giờ? Nếu lão huynh rảnh rang thì có thể theo tại hạ qua đó coi chơi cái vụ náo nhiệt này.

Du Hữu Lượng nói:

- Tại hạ cũng muốn đi coi cho biết.

Chàng liền cùng người đó chen chúc trong đám đông đi qua hai dãy phố. Đột nhiên tiếng chuông đồng chói tai lại nổi lên.

Người kia nói:

- Chúng ta đi chậm mất một bước, kiệu hoa thi mất rồi.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Cách thi kiệu thế nào?

Người kia đáp:

- Cách thi kiệu ư? Ngoài trang sức kiệu cho thật đẹp lại còn thi thân thủ của người khiêng kiệu. Khi bắt đầu cuộc đua, trống đồng la nổi lên nhộn nhịp. Cỗ kiệu xoay chuyển hết lần này đến lần khác, bước hết cách này rồi lại cách khác.

Hai người đang nói chuyện thì sáu cỗ kiệu đã khiêng ra đường phố từ từ chuyển động, giữa đám chuông trống vang lừng.

https://thuviensach.vn

Mấy chục hán tử mặc áo ngắn khiêng những cỗ kiệu phủ gấm đoạn rất sặc sỡ, bộ pháp của những hán tử khiêng kiệu kẻ bước lên người bước xuống khiến cho những cỗ kiệu thành hình một con rồng uốn khúc.

Khi kiệu chuyển vào đường hẹp, chuông trống càng mạnh hơn. Bọn hán tử khiêng kiệu cũng gia tăng tốc độ, thân kiệu lắc lư khiến cho người coi lóa mắt.

Những cỗ kiệu dần dần tiến lại. Tiếng chuông boong boong ngày càng cấp bách hơn.

Những hán tử khiêng kiệu nghe nhịp chuông trống nhảy lên nhảy xuống.

Những cỗ kiệu chuyển động như từng đợt sóng khiến người đi coi bật tiếng reo hò.

- Hay quá! Hay quá!

Du Hữu Lượng thộn mặt ra mà nhìn. Chàng quay lại hỏi:

- Không hiểu trong kiệu có người ngồi không?

Người kia đáp:

- Lão huynh! Những người ngồi trong kiệu đều là khuê nữ trong bản thành, người đẹp như hoa.

Gã vừa nói vừa nuốt nước miếng.

Du Hữu Lượng bật cười hỏi:

- Ông bạn đã nhìn thấy chưa? Không chừng vén rèm kiệu lên lại lòi ra những cô xấu như quỷ dạ xoa.

Người kia nói:

- Ai cũng bảo thế. Khó lòng được thấy mặt đâu.

Lúc kiệu đi qua bên Du Hữu Lượng, trống càng thúc mạnh thân kiệu chuyển động khủng khiếp.

Đột nhiên một cơn gió thổi tới, một góc rèm kiệu bay tung lên. Hán tử khiêng kiệu vội đưa tay ra kéo xuống.. Nhưng dù trong nháy mắt, Du Hữu Lượng đã nhìn rõ sự vật bên trong. Chàng run lên vì người ngồi trong kiệu là một nhà sư già tóc bạc phơ, làm gì có hoàng hoa khuê nữ?

Du Hữu Lượng thấy vị lão tăng tóc bạc ngồi trong kiệu rất quen thuộc, suýt nữa bật tiếng la:

- Phù Vân Đại Sư!

https://thuviensach.vn

Nhưng Phù Vân Đại Sư, chưởng giáo phái Côn Luân đã ngộ hại chết từ lâu rồi kia mà?

Đoàn kiệu đi giữa những tiếng reo dậy đất. Hai bên đường hai mươi bốn thiếu nữ tay cầm những ngọn đen pha lê chiếu ánh sáng rực rỡ khiến cho những bức vẽ trên kiệu tựa hồ có những chỗ lồi ra lõm vào.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Trong Phóng Kín Chứa Đầy Xác Chết

Du Hữu Lượng thấy cỗ kiệu kia lướt qua bên mình tiến về phía trước chừng năm bước. Chàng động tâm, buột miệng quát:

- Dừng lại.

Hán tử khiêng liếc mắt nhìn chàng một cái rồi lại nhảy lên nhảy xuống nhịp nhàng như trước.

Du Hữu Lượng khoa chân ra thì hai mươi bốn thiếu nữ áo đỏ cầm đèn pha lê vây quanh lại khiến cho thị tuyến của chàng bị che lấp.

Một thiếu phụ nhìn Du Hữu Lượng chúc câu vạn phúc nói:

- Mời tướng công đốt cây pháo ống lệnh đầu tiên cho cuộc đua kiệu bữa nay.

Du Hữu Lượng còn đang ngơ ngác thì người đi với chàng cười nói:

- Lão huynh! Việc đốt pháo ống lệnh trước nay vẫn do một con em nhà đại gia trong bản thành ra tay. Lão huynh được giai nhân lọt vào mắt xanh...

Du Hữu Lượng xua tay ra hiệu cho gã đừng nói nữa.

Thiếu nữ vừa rồi lại nói tiếp:

- Xin mời tướng công.

Du Hữu Lượng thấy vụ này rất khả nghi, chàng không rảnh để đáp lời thiếu nữ, lạng người bước qua bên mình thị chạy tới cỗ kiệu đi đầu.

Bọn hán tử khiêng kiệu này thấy Du Hữu Lượng chạy tới bất giác dừng bước lại. Lập tức một hán tử khiêng kiệu buông đòn kiệu ra đứng chắn trước mặt chàng trầm giọng hỏi:

- Ông bạn có điều chi dạy bảo?

Du Hữu Lượng ngần ngừ một chút rồi đáp:

https://thuviensach.vn

- Không có chi cả, tiểu đệ muốn hội kiến Phù Vân đại sư ở phái Côn Luân một chút.

Hán tử kia biến sắc hỏi:

- Ai là Phù Vân đại sư? Ông bạn...

Du Hữu Lượng không muốn giải thích, nhân lúc đối phương chưa dứt lời đã bước vòng quanh tới kiệu vén rèn lên...

Diễn biến bất ngờ, hán tử không kịp ngăn cản, rèm kiệu đã vén lên rồi.

Du Hữu Lượng thấy trước mặt sáng lòa. Người ngồi trong kiệu là một khuê nữ nhỏ tuổi, chẳng thấy bóng Phù Vân đại sư đâu.

Khuê nữ trong kiệu khiếp sợ kêu thét lên.

Du Hữu Lượng kinh ngạc không bút nào tả xiết. Chàng lẩm bẩm:

- Vừa rồi thiếu nữ cầm đèn hiển nhiên chịu mệnh lệnh của người sai khiến đã mượn có để che lấp thị tuyến của ta. Nhưng làm sao mới trong chớp mắt mà họ đã thay đổi được cỗ kiệu khác lên đi đầu?...

Chàng còn đang ngơ ngác thì những người bàng quang chẳng hiểu ra làm sao, tưởng Du Hữu Lượng là kẻ ngang ngược càn rỡ, đều lộ vẻ tức giận.

Hán tử vừa rồi quay lại hỏi:

- Này ông bạn! Phải chăng ông bạn cố ý phá đám?

Du Hữu Lượng hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Tại hạ không ngờ các vị chẳng những là đại hành gia về nghề thi kiệu mà còn là những tay che mắt người rất lợi hại.

Chàng vừa nói vừa đảo mắt nhìn ra thì mười mấy cỗ kiệu bày thành một hàng dài. Cách trang hoàng tương tự như nhau. Trong lúc nhất thời khó lòng phân biệt.

Hán tử kia nói:

- Nếu ông bạn không lui ra ngay thì không còn cơ hội nào nữa.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Thế ư?

Hán tử kia chớp mắt một cái, đột nhiên lớn tiếng:

- Chà! Ông này giở thói khinh bạc. Trong kiệu toàn là hoàng hoa khuê nữ, khi nào để cho ông tự ý dòm ngó. Chẳng lẽ ông bạn ăn nhiều phân mèo rồi nổi máu điên khùng đến đây ngang tàng?

https://thuviensach.vn

Gã cố ý thóa mạ bằng lời thô bỉ để mọi người nghe tiếng. Ai cũng cho là Du Hữu Lượng quả có lòng khinh bạc nên trợn mắt lên nhìn chàng ra chiều phẫn nộ.

Du Hữu Lượng không dè đối phương ăn nói như vậy, chàng toan tìm lời giải thích thì một lũ mấy chục tên đầu hươu mắt chuột lăm le muốn xông lại ẩu đả.

Hán tử đi đầu thái độ hung hăng quát lớn:

- Thằng lỏi kia! Sao không quỳ xuống năn nỉ đi?

Du Hữu Lượng không nói gì. Hán tử kia tức giận vung quyền đánh tới.

Du Hữu Lượng biết đây là lũ vô lại ở trong thành, liền quyết định cho chúng nếm mùi đau khổ. Chàng phất tay áo một cái, hán tử đầu hươu mắt chuột cảm thấy một luồng kình lực vô hình xô tới, bật tiếng la hoảng, ngã ngửa về phía sau.

Gã la lối om sòm, đứng phắt dậy lại phóng quyền đánh tới.

Du Hữu Lượng không né tránh để phát chưởng của hán tử đánh trúng ngực đến "Binh" một tiếng.

Chàng toan vận nội kình hất ngược lại thì đột nhiên một luồng chưởng lực âm nhu từ lòng bàn tay của đối phương đẩy ra.

Luồng chưởng lực âm nhu này thấu vào da thịt khiến Du Hữu Lượng kinh hãi.

Chàng không suy nghĩ gì nữa, lập tức hít một hơi chân khí vào huyệt Đan điền.

Luồng lực đạo âm nhu cổ quái kia liền bị tiêu tan.

Du Hữu Lượng ngơ ngác, buột miệng la:

- Phi Hồn chưởng! Ai đã truyền thụ cho ngươi món chưởng lực âm nhu này để đối phó với ta?

Chàng đã biết bọn đối phương bình nhật ỷ vào mấy chiêu quyền để lấn át người lương thiện. Nhưng hán tử thi triển Phi Hồn chưởng mà hỏa hầu còn kém, hiển nhiên đã học một cách vội vã nên mới hỏi câu này.

Hán tử thấy đánh một đòn chưa thu được hiệu quả cũng kinh hãi vô cùng. Gã liền vẫy tay một cái, mấy chục tên đồng bọn lập tức tan đi.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng đầy lòng ngờ vực nhưng không thể rượt theo bọn này. Bọn vô lại vừa tan đi thì trong đám đông lại có một lão già thấp lùn mà nhanh nhẹn bước ra đứng trước Du Hữu Lượng hỏi:

- Xin hỏi tiểu ca có điều chi xích mích với Thừa Thiên cư?

Du Hữu Lượng ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao lão trượng lại nói thế?

Lão già bé nhỏ thấp lùn đáp:

- Cuộc thi kiệu đêm nay do Thừa Thiên cư tổ chức mà tiểu ca tự nhiên vô cớ đứng ra ngăn cản, tựa hồ có điều gì bất mãn với Thừa Thiên cư.

Du Hữu Lượng nói:

- Sở dĩ tiểu tử hành động như vậy là vì tình thế bất đắc dĩ. Xin hỏi lão trượng có phải...

Lão thấp lùn ngắt lời:

- Lão hủ là Ngự Phong Đao Tôn Bảo Hiên vẫn có quen biết với Thừa Thiên tam tượng.

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần. Chàng đã được nghe nói Tôn Bảo Hiên là một tay sử "Ngự Phong Đao pháp" tuyệt diệu và là một cao thủ bao trùm những nhân vật sử đao hiện nay. Chàng không ngờ mình lại chạm trán lão trong trường hợp này, liền chắp tay nghiêm nghị nói:

- Đao pháp của Tôn tiền bối thiên hạ vô song. Tiểu tử đã ngưỡng mộ từ lâu.

Tôn Bảo Hiên vẻ mặt tươi cười lên một chút hỏi:

- Tiểu ca không phải là người ở đây ư?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tiểu tử ở xa vừa tới đây.

Tôn Bảo Hiên gật đầu hỏi:

- Lão hủ cũng vừa về tới bản thành. Sao tiểu ca lại ngăn cản đoàn kiệu?

Du Hữu Lượng hỏi lại:

- Tôn tiền bối có tin chuyện ma quỷ trên thế gian không?

Tôn Bảo Hiên đáp:

- Tiểu ca định lôi câu chuyện này đi tới đâu? Lão phu vừa thấy tiểu ca đánh đuổi bọn quê mùa một cách dễ dàng thì tất võ công không phải tầm

https://thuviensach.vn

thường. Chúng ta đã là người luyện võ khi nào còn tin chuyện quỷ thần?

Du Hữu Lượng nói:

- Vậy là phải lắm! Trước đây một khắc chính mắt tiểu tử đã nhìn thấy Phù Vân đại sư, Chưởng giáo phái Côn Luân ngồi trên kiệu, mà đại sư đã bị sát hại lâu rồi.

Tôn Bảo Hiên sửng sốt:

- Phù Vân đại sư ư?... Lão hủ đã được nghe chuyện Chưởng giáo năm phái bị hại rồi. Phải chăng tiểu ca muốn nói giỡn?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tiểu tử không hề nói giỡn bao giờ.

Chàng tâm cơ thâm trầm mà lúc lộ lời phế phủ càng ra chiều thành khẩn. Tôn Bảo Hiên dương đôi mắt lên nhìn chằm chặp vào mặt chàng khẽ nói:

- Lão hủ tin lời tiểu ca, nhưng...

Du Hữu Lượng ngắt lời:

- Nói lui nói tới thì Tôn tiền bối vẫn còn nghi hoặc.

Tôn Bảo Hiên đáp:

- Tiểu ca nên biết câu chuyện này thật chẳng thông tình đạt ý chút nào. Dù lão hủ có tin lời tiểu ca nhưng cũng phải xét cho ra sự thực.

Du Hữu Lượng nói:

- Tiền bối nhiệt tâm xem xét cho ra sự thực khiến tiểu tử thêm phần kính phục.

Tôn Bảo Hiên hỏi:

- Trên đường phố có tất cả mười tám cỗ kiệu, tiểu ca có thể trỏ Phù Vân đại sư ngồi trong cỗ kiệu nào không?

Du Hữu Lượng lắc đầu đáp:

- Mười tám cỗ kiệu tương tự như nhau, nên tiểu tử bất đắc dĩ phải vén rèm lên coi khiến mọi người nổi cơn tức giận.

Tôn Bảo Hiên ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Đã vậy xin mời tiểu ca theo lão hủ đến Thừa Thiên cư.

Du Hữu Lượng đáp:

- Tiểu tử rất vui lòng đi theo tiền bối.

Tôn Bảo Hiên vừa cất bước đi trước vừa nói:

https://thuviensach.vn

- Thừa Thiên cư ở trong cổng tò vò trước mặt kia. Chúng ta chỉ cần gặp Tam tượng là hỏi rõ đầu đuôi được ngay.

Du Hữu Lượng theo sát Tôn Bảo Hiên. Chàng hỏi:

- Sao? Tiền bối đến kiếm Thừa Thiên tam tượng ở Thừa Thiên cư ư?

Tôn Bảo Hiên đáp:

- Chẳng kiếm Tam tượng thì kiếm ai?

Du Hữu Lượng nói:

- Tiểu tử chịu lời ủy thác của Tam tượng đưa một tín vật đến Thừa Thiên cư.

Tôn Bảo Hiên kinh ngạc, bất giác dừng bước lại hỏi:

- Theo lời tiểu ca thì Tam tượng không ở trong Thừa Thiên cư hay sao?

Du Hữu Lượng gật đầu đáp:

- Theo chỗ tại hạ biết đúng là thế đó.

Tôn Bảo Hiên trầm ngâm hỏi:

- Thế này thì thật là kỳ! Ngày trước lão hủ ở Tử Hồ tiếp được thư mời của Thừa Thiên tam tượng hẹn đêm nay ở Thừa Thiên cư hội diện...

Lão vừa dứt lời, đột nhiên đưa tay ngang ra chụp vào uyển mạch Du Hữu Lượng một cách đột ngột.

Du Hữu Lượng bị vồ bất ngờ vội lạng người đi ra xa năm bước.

Tôn Bảo Hiên chụp sểnh không khỏi ngẩn người. Du Hữu Lượng đứng dậy hỏi:

- Sao tiền bối lại động võ với tiểu tử?

Tôn Bảo Hiên đáp:

- Lão hủ thấy tiểu ca khẩu khí lớn quá, muốn ra tay để thử coi bản lãnh sâu nông thế nào?

Du Hữu Lượng ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu tử có khoác lác gì đâu?

Tôn Bảo Hiên đáp:

- Tam tượng là người cao ngạo mà tiểu ca nhỏ tuổi như vậy. Nếu không có chân tài thực học thì sao lại là chỗ tri giao của Tam tượng?

Du Hữu Lượng giải thích:

https://thuviensach.vn

- Tiểu tử gặp Tam tượng trong trường hợp đặc biệt, lúc ba vị đó bị cầm cố trong Thạch Cốt động ở nơi hoang vắng...

Tôn Bảo Hiên giật mình la lên:

- Tam tượng bị cầm tù ư?... Tiểu ca nói mỗi lúc mỗi kỳ dị...

Du Hữu Lượng nghiêm nghị ngắt lời:

- Xin Tôn tiền bối hãy tin tiểu tử đi, tiểu tử nói toàn những câu tự đáy lòng phát ra.

Tôn Bảo Hiên ngẫm nghĩ một chút rồi gãi tay nói:

- Được rồi! Chúng ta đến Thừa Thiên cư coi rồi sẽ liệu.

Hai người liền gia tăng cước lực, tránh những chỗ đông người quanh ra đường vắng tiến vào ngõ hẻm.

Tôn Bảo Hiên đi đến trước tòa nhà lớn bỗng dừng bước lại.

Dưới bóng trăng lạnh lẽo, tòa nhà rộng lớn càng lộ vẻ âm u tịch mịch, trái với cảnh náo nhiệt ngoài đường phố.

Du Hữu Lượng không nhịn được khẽ hỏi:

- Thừa Thiên cư đã chủ trương việc thi kiệu đêm nay mà sao nơi đây lại vắng vẻ thế này?

Tôn Bảo Hiên đáp:

- Lão phu cũng cảm thấy có điều khác lạ.

Dứt lời lão đưa tay gõ vào vòng cổng lát sau một viện có người ra mở.

Tôn Bảo Hiên ngó người này ra vẻ một tên nam bộc liền hỏi:

- Tam tượng ở đâu?

Tên nam bộc ngắm nghía hai người một lượt rồi lạnh lùng đáp:

- Tệ chủ nhân không muốn bất cứ ai đến quấy nhiễu đêm nay.

Câu này hiển nhiên có ý đuổi khách. Tôn Bảo Hiên là người dày công hàm dưỡng cũng phải lộ vẻ tức giận.

Tên nam bộc nói xong muốn đóng cổng ngay. Du Hữu Lượng liền đưa chân ra cản lại hỏi:

- Lệnh chủ nhân chẳng khi nào lại để Ngự Phong Đao Tôn tiền bối đứng ngoài cổng.

Tên nam bộc sửng sốt, nét mặt tươi lên đáp:

- Té ra đây là Tôn tiên sinh. Mời tiên sinh vào đi.

https://thuviensach.vn

Hắn đứng tránh sang bên để nhường đường cho hai người đi vào.

Trong cổng là tiền viện rất rộng lớn. Tên nam bộc đi trước dẫn đường. Bỗng hắn quay lại ngó Tôn Bảo Hiên và Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng cố ý bước chậm lại khẽ hỏi:

- Tôn tiền bối đã là chỗ tri giao của Tam tượng thì tất đến đây nhiều lần mà sao tên nam bộc này lại không nhận ra?

Tôn Bảo Hiên đáp:

- Người này lạ mặt, lão hủ trước kia đã mấy lần đến đây mà chưa gặp hắn lần nào...

Lão chưa dứt lời, tên nam bộc đột nhiên quay lại lên tiếng:

- Hạ bộc vừa mới đến đây làm hôm qua.

Du Hữu Lượng và Tôn Bảo Hiên đưa mắt nhìn nhau, trong lòng ngấm ngầm hồi hộp.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- "Tôn tiền bối nói chuyện với ta rất khẽ mà tên nam bộc này cách xa mấy bước vẫn nghe rõ thì tất hắn là một tay cao thủ".

Đi qua tiền viện tới trước một tòa sảnh đường cao lớn. Du Hữu Lượng ngửng đầu lên nhìn thấy trên cửa lớn treo tấm biển điêu khắc rất tinh xảo đề ba chữ lớn "Thừa Thiên Cư".

Bước qua thềm tiến vào sảnh đường, Du Hữu Lượng cảm thấy bầu không khí lạnh lẽo ảm đạm, khiến chàng không khỏi run lên.

Tên nam bộc nói:

- Xin hai vị hãy ngồi chờ trong sảnh đường một lát, để hạ bộc vào thông báo.

Hắn không chờ hai người đáp lại đã đi vào nội đường.

Tôn Bảo Hiên nhìn bóng sau lưng tên nam bộc mất hút rồi chợt tỉnh ngộ nói:

- Lão hủ bỗng nhớ ra trước đây một khắc dễ gặp mặt tên nam bộc này ở chỗ nào rồi.

Du Hữu Lượng nghi ngờ hỏi:

- Tiền bối gặp hắn ở đâu?

Tôn Bảo Hiên đáp:

https://thuviensach.vn

- Lúc đang thi kiệu, lão hủ đứng ở góc phố thấy hắn đang thì thầm với một tên vô lại quê mùa. Thỉnh thoảng lại khoa tay bước chân dường như đang truyền thụ chưởng lực nội gia cho tên kia...

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần buộc miệng:

- Phải rồi! Tên nam bộc này đúng là người truyền thụ Phi Hoa chưởng ở đây. Vừa rồi tiểu tử sơ ý, xuýt nữa bị chưởng lực âm độc đả thương.

Tôn Bảo Hiên nói:

- Giữa Thừa Thiên cư và tiểu ca đã không có chuyện gì xích mích mà sao họ lại định ám toán tiểu ca?

Du Hữu Lượng đáp:

- Vụ này chỉ có một cách giải thích...

Tôn Bảo Hiên ngắt lời:

- Phải chẳng tên nam bộc này không phải...

Lão chưa dứt lời, đột nhiên phía sau vang lên thanh âm lạnh lẽo:

- Nếu hai vị muốn được nghe lời giải thích thì xin vào nội viện.

Hai người kinh hãi quay đầu nhìn lại thì thấy tên nam bộc kia không biết đã trở ra từ lúc nào, đang đứng ở sau lưng.

Du Hữu Lượng kinh hãi nghĩ thầm:

- "Tên nam bộc này đã đến gần mà không phát hiện ra một tiếng động. Khinh công hắn thật là ghê gớm. Không hiểu lai lịch hắn thế nào?"\.

Chàng ngần ngừ một chút, đưa mắt ra hiệu cho Tôn Bảo Hiên rồi cất bước tiến vào nội viện.

Tên nam bộc vượt lên đi trước dẫn đường. Hai người xuyên qua một dãy hành lang rồi dừng chân lại trước gian phòng mé tả.

Tên nam bộc mở hé cửa phòng ra nói:

- Mời hai vị vào đi!

Du Hữu Lượng thấy trong phòng tối đen. Chàng khoa chân bước đồng thời xoay mình lại vươn tay ra vung vào trước ngực tên nam bộc.

Diễn biến đột ngột này khiến tên nam bộc ngẩn người. Hắn xoay tay đưa lên cản lại, chẳng ngờ Du Hữu Lượng không thẳng thắn chống cự, đưa tay chênh chếch đánh liền năm chiêu khiến đối phương phải lùi lại.

Tôn Bảo Hiên thấy tình trạng này liền hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tại sao tiểu ca lại đánh lén y?

Du Hữu Lượng không trả lời. Chàng nhân lúc tên nam bộc lùi lại, vung tay đẩy về phía sau đánh "binh" một tiếng. Cửa phòng mở toang ra.

Chàng ngó thấy mấy xác chết vừa nam vừa nữ nằm lăn ra đó, Xác nào cũng không có thịt mà chỉ còn một lần da mỏng bọc xương mùi hôi thối xông lên khiến người ta phải buồn nôn. Hiển nhiên những người này chết đã lâu rồi.

Tôn Bảo Hiên giật mình kinh hãi. Lão đảo mắt nhìn những xác chết không còn ra hình người buột miệng la:

- Ai?... Ai đã đem những xác chết của gia quyến Tam tượng để cả vào đây?...

Du Hữu Lượng trầm giọng đáp:

- Không phải họ bị người đánh chết mà là bị lừa gạt đưa vào trong phòng kín mít này rồi bị chết đói.

Tôn Bảo Hiên hỏi:

- Sao tiểu ca lại biết rõ thế?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tiểu tử thấy cánh cửa và bốn bức tường dày đặc và kiên cố phi thường, hơn nữa có lý nào chủ nhân lại tiếp khách trong nội thất, nên tiểu tử sinh lòng nghi hoặc...

Tôn Bảo Hiên hỏi:

- Vụ này còn chứng minh điều gì?

Du Hữu Lượng đáp:

- Lúc cửa phòng hé mở, chẳng lẽ tiền bối không ngửi thấy khí vị hôi hám ngưng tụ lâu ngày chưa tan đi. Cái đó chứng tỏ trong phòng không một kẽ hở cho hả hơi. Ai đã vào là không ra được nữa.

Tôn Bảo Hiên ồ một tiếng rồi nói:

- Thế ra những cửa sổ trong phòng đều bít kín hết. Nếu tiểu ca không tâm tư thận trọng thì chúng ta khó lòng thoát chết ở đây...

Tên nam bộc đứng ngoài xa liền xen vào:

- Còn nếu không gì nữa? Đêm nay các vị đừng hòng sống sót ra khỏi tòa nhà này.

https://thuviensach.vn

Tôn Bảo Hiên trỏ tay vào mặt hắn quát hỏi:

- Những người này đều bị chết về tay ngươi cả ư?

Tên nam bộc cười khẩy đáp:

- Không hẳn như vậy. Ta chỉ biết vâng lệnh người khác mà làm việc.

Tôn Bảo Hiên sửng sốt hỏi:

- Ngươi vâng lệnh ai?

Tên nam bộc đáp:

- Lão muốn biết ai ư? Tệ chủ nhân đã tới đó...

Tôn Bảo Hiên cùng Du Hữu Lượng đưa mắt nhìn ra quả thấy một người đang từ từ cất bước trên hành lang trước mặt đi tới. Người này mặc áo bào đen, vẻ mặt nhơn nhơn, lối hai chục tuổi.

Thiếu niên áo đen chưa tới nơi đã lên tiếng:

- Bạch Thạch không được khinh mạn tân khách!

Tên nam bộc đầy vẻ cung kính đáp:

- Hạ bộc đã dẫn khách tới đây nhưng các vị bướng bỉnh không chịu tiến vào.

Thiếu niên áo đen dừng chân lại nói:

- Tục ngữ có câu: "Khách phải tùy chủ". Khách mà ngang ngạnh như vậy thật khiến cho người ta khó chịu...

Du Hữu Lượng ngắt lời:

- Bất luận khách phải tùy chủ hay chủ phải tùy khách hãy để đó. Trước hết xin hỏi chủ nhân Thừa Thiên cư là ai?

Thiếu niên áo đen hững hờ đáp:

- Chủ nhà này chết sạch cả rồi. Nhà đã vô chủ thì ai đến ở tức là chủ nhà. Các hạ hỏi câu đó là thừa.

Gã nói một câu ngang ngạnh như vậy mà không thay đổi sắc mặt.

Tôn Bảo Hiên râu tóc dựng đứng cả lên, lớn tiếng quát:

- Tên cuồng đồ kia! Hãy câm miệng đi!

Thiếu niên áo đen cười lạt hỏi:

- Ông khách này có điều chi dạy bảo?

Tôn Bảo Hiên mặt giận xám xanh hỏi lại:

https://thuviensach.vn

- Cả nam nữ lớn bé mười mấy người ở Thừa Thiên cư có thù oán gì với ngươi mà ngươi hạ thủ giết hết?

Thiếu niên áo đen cười rộ đáp:

- Câu hỏi này càng tỏ ra bất trí. Việc giết người trong võ lâm xảy ra nếu không vì cừu hận thì vì lợi hại chứ còn gì nữa?...

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Thừa Thiên Cư Hào Kiệt Bị Bao Vây

Tôn Bảo Hiên tức quá rút đại đao ở sau lưng ra quát:

- Bữa nay lão phu mà không giết được bọn ngươi thì làm bạn với Tam tượng cũng uổng mà thôi.

Lão giơ đao lên toan động thủ, sực nhớ ra điều gì lại nói:

- Ta hãy hỏi ngươi: Người viết thư đưa đến mời lão phu phải chăng là ngươi?

Thiếu niên áo đen đáp:

- Đúng rồi!

Tôn Bảo Hiên nói:

- Quả nhiên ngươi đã mượn danh Tam tượng.

Thiếu niên áo đen hỏi:

- Tiểu gia mà không mượn danh Tam tượng thì làm sao dẫn dụ được Ngự Phong Đao Tôn Bảo Hiên tới đây?

Tôn Bảo Hiên hỏi lại:

- Ngươi định làm gì lão phu?

Thiếu niên áo đen nở nụ cười nham hiểm đáp:

- Toàn gia Thừa Thiên cư chết hết rồi. Ngự Phong Đao là bạn của Tam tượng nên tiểu gia mời đến đây để đi theo họ.

- Giỏi lắm! Giỏi lắm! Hay cho tên tiểu bối cuồng vọng...

Thiếu niên áo đen giơ chưởng lên nhắm đánh tới Tôn Bảo Hiên.

Tôn Bảo Hiên xiêu chân phải đi lạng người sang mé bên. Lão vung thanh đao lấp loáng ánh vàng hùng hổ chém vào tay đối phương.

Giữa lúc hàn quang giàn dụa, thiếu niên áo đen đảo người đi một cái lánh mình qua khe đao hai bước, vung chưởng lên đánh liền mấy chiêu. Chẳng

https://thuviensach.vn

những gã tránh được đao phong của Tôn Bảo Hiên mà thân pháp tuyệt diệu còn lánh đến bên phóng chưởng ra.

Tôn Bảo Hiên tức giận gầm lên một tiếng, xoay đại đao quét ngang bức bách thiếu niên áo đen phải thu chưởng lùi lại.

Lão đánh luôn ba đao, chiêu về sau càng nặng hơn. Lão đã thi triển tuyệt kỹ và phong đao. Thanh đại đao của lão lúc nhẹ nhàng như thanh kiếm mỏng, có lúc nặng tới ngàn cân. Đao phong rít lên ầm ầm như sấm dậy.

Du Hữu Lượng đứng bàng quang không khỏi khen thầm:

- Trên chốn giang hồ người ta đồn đại Ngự Phong Đao của Tôn Bảo Hiên đã đến trình độ xuất quỷ nhập thần. Bữa nay mình được ngó thấy mới biết lời đồn không ngoa.

Tôn Bảo Hiên thấy chưởng thế của đối phương xô gần tới, lão không lùi mà cũng không tiến. Đột nhiên lão phóng ra những kỳ chiêu đánh liền mười ba đao.

Trong chớp nhoáng thiếu niên áo đen bị bao vây giữa làn ánh đao.

Đao phong rít lên ầm ầm như trời đổ mưa rào.

Du Hữu Lượng reo thầm:

- Hay quá! Tôn tiền bối thi triển môn tuyệt học rồi.

Bỗng thấy đao pháp của Tôn Bảo Hiên càng dữ càng lẹ. Tiếng réo ù ù rền như một tràng sấm dậy.

Thiếu niên áo đen xoay chuyển giữa làn ánh đao đột nhiên ngừng lại phóng chưởng đánh ra.

Giữa lúc chưởng ảnh và đao phong sắp đụng vào nhau thì trên dãy hành lang phải trước có người quát:

- Sư đệ hãy coi chừng! Đó là Ngự Phong Phi Đao!

Thiếu niên áo đen vừa phóng chưởng ra, hai chân gã đạp vào quãng không nhảy lên xoay người đi như một mớ bông vọt ra ngoài cách năm bước.

Du Hữu Lượng thấy thân pháp của thiếu niên áo đen dường như quen thuộc với chàng và chàng có thể đoán ra được lai lịch của thiếu niên.

Tôn Bảo Hiên cầm thanh đại đao trỏ vào đối phương quát hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ngươi đã tránh được Ngự Phong Đao của lão phu rút lui một cách bình yên, tất không phải hạng vô danh. Vậy ngươi báo danh đi!

Thiếu niên áo đen ngạo nghễ đáp:

- Lục Tư này quả nhiên không phải hạng vô danh. Ha ha! Hiện nay tại hạ đã lộ diện trong võ lâm rồi.

Gã chưa dứt lời thì hai người từ dãy hành lang phải trước vọt lại như bay.

Thanh âm dõng dạc lại cất tiếng:

- Sư đệ sắp lừng danh bốn biển, vậy sư ca Khấu Trung Nguyên này thì sao?

Du Hữu Lượng liếc mắt nhìn ra thấy người nói là một thanh niên thân thể cao lớn, lối 27, 28 tuổi.

Bên gã là một lão già ăn mặc kỳ dị. Du Hữu Lượng vừa ngó thấy bất giác la thầm:

- Kỳ Bàn lão quái! Sao những người này lại cùng phe với nhau?

Kỳ Bàn lão quái cũng phát giác ra Du Hữu Lượng. Lão lênn tiếng:

- Gã tiểu tử họ Du kia! Lần trước ngươi chẳng nhọc nhằn gì mà uống được tiên dịch của lão gia. Món nợ đó chưa thanh toán vậy mà bữa nay chúng ta gặp nhau đây phải trả cho xong.

Du Hữu Lượng thấy cường địch đến trước mặt, trong lòng ngấm ngầm kinh hãi. Ngoài mặt thản nhiên như không chàng cười đáp:

- Tiên dịch đã uống vào bụng tại hạ rồi. Vậy lão quái muốn uống thì nuốt cả người tại hạ đi.

Kỳ Bàn lão quái trợn mắt lên toan nói nữa thì Lục Tư đã lại gần thiếu niên hỏi:

- Tại sao bây giờ sư huynh mới tới đây?

Thiếu niên này tên gôi Khấu Trung Nguyên. Gã đáp:

- Tiểu huynh phải khó nhọc mới xử xong vụ thi kiệu và còn chờ Kỳ Bàn tiền bối nên đến chậm một chút.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- "Ta đã tưởng một tên Lục Tư đơn thân độc mã mà sao dám ăn nói ngông cuồng? Té ra gã đã hẹn người khác đến hội họp. Vậy Tôn tiền bối cùng ta muốn rút lui một cách an toàn thật không phải chuyện dễ dàng".

https://thuviensach.vn

Khấu Trung Nguyên lại nói:

- Hiện giờ đoàn kiệu đã đi về phía Côn Luân. Vậy chúng ta nên kết liễu công việc ở đây cho mau lẹ.

Du Hữu Lượng động tâm lại nghe Lục Tư nói:

- Còn việc liên quan đến thạch tượng, sư phụ còn chỉ thị...

Khấu Trung Nguyên lại ngắt lời:

- Sư đệ!

Lục Tư liền phát giác ra mình lỡ lời. Gã dừng lại không nói nữa. Nhưng Du Hữu Lượng là người tâm cơ, chàng đã chú ý tới chỗ gã lỡ lời, trong lòng không ngớt suy nghĩ:

- "Chẳng lẽ thạch tượng... đoàn kiệu... hai vụ này có mối liên quan đến nhau..."\.

Chàng nghĩ đến đây trong lòng đột nhiên run lên, không nhịn được nữa, chàng cất tiếng lên hỏi:

- Xin hỏi đoàn kiệu chăng quản đường xa ngàn dặm đi từ Ngân Xuyên đến Côn Luân để làm gì?

Khấu Trung Nguyên cười đáp:

- Cái đó ư? Côn Luân là thánh sơn của Phật tổ. Đoàn kiệu đến Côn Luân dĩ nhiên là phải dâng hương bái Phật. Ha ha...

Lục Tư không nhịn được xin vào:

- Hà tất sư huynh phải nhiều lời với bọn họ. Sao không thu thập họ sớm đi?

Khấu Trung Nguyên sa sầm nét mặt đáp:

- Tính nóng của sư đệ thủy chung không thể thay đổi được. Tất có một ngày kia việc lớn sẽ hư hỏng về tay sư đệ.

Dường như Lục Tư rất úy kỵ sư huynh. Gã nghe lời cảnh cáo, chỉ cúi đầu xuống chứ không nói gì.

Khấu Trung Nguyên quay lại nhìn Du Hữu Lượng hỏi:

- Nếu nhãn lực của tại hạ không lầm thì bằng hữu đây ở họ Du?

Du Hữu Lượng đáp:

- Nếu tại hạ đoán không sai thì ông bạn là đồ đệ của người họ Du.

https://thuviensach.vn

Tôn Bảo Hiên đứng bên nghe nói cho là Du Hữu Lượng có ý chiếm phần tiện nghi của đối phương, bất giác mỉm cười.

Nhưng Khấu Trung Nguyên và Lục Tư vẫn nghiêm nghị. Hai tên đưa mắt nhìn nhau rồi Khấu Trung Nguyên trầm giọng hỏi:

- Ông bạn bẻm mép nói chơi, hay tưởng gia sư cũng ở họ Du như ông bạn?

Du Hữu Lượng lạnh lùng đáp:

- Ông bạn thử đoán coi...

Khấu Trung Nguyên biến đổi hẳn sắc mặt mấy lần rồi nói:

- Ông bạn họ Du đã biết thân phận bọn ta thì nói huỵch toẹt ra, hà tất phải lòng vòng?...

Du Hữu Lượng đáp:

- Thế là hay lắm!

Lục Tư xen vào:

- Họ Du kia! Gia sư...

Du Hữu Lượng hỏi ngay:

- Lệnh sư làm sao?

Lục Tư đáp:

- Gia sư bữa trước trong khi vô tình phóng chưởng chưa đánh chết ngươi, đã đoán trúng ngươi tất đến đây. Tánh mạng ngươi quả là lớn hơn mạng con bò.

Du Hữu Lượng kinh hãi nghĩ thầm:

- "Bữa trước Tô huynh giải cứu ta rồi cho biết việc Ôn Sĩ Đạt ám toán. Chắc Hồng bào nhân được Ôn Sĩ Đạt cho hay là ta chưa chết. Xem chừng đêm nay họ chuẩn bị và bố trí kỹ rồi".

Lục Tư cười nói tiếp:

- Ha ha! Vậy ngươi tự liệu đi thôi.

Du Hữu Lượng đáp:

- Lệnh sư là tay khinh công đệ nhất, cái đó thì khỏi nói rồi. Vừa rồi Du mỗ đứng bàng quan thấy ngươi chuồn khỏi lưỡi đao của Tôn tiền bối, thân pháp tuy kỳ diệu, nhưng so với lệnh sư còn kém một bậc...

Lục Tư cười nhạt nói:

https://thuviensach.vn

- Té ra ngươi coi thân pháp của tiểu gia mà đoán thân thế của gia sư. Thân thủ của tiểu gia tuy chưa kịp gia sư, nhưng đối phó với ngươi chẳng khác mãnh du hồn trong tay tưởng cũng thừa rồi.

Du Hữu Lượng chớp mắt hai cái rồi hỏi:

- Thế ư?

Khấu Trung Nguyên ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu hỏi:

- Sư đệ! Kỳ Bàn tiền bối nói phải lắm. Sư đệ đã bố trí cẩn thận chưa?

Lục Tư gật đầu.

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần tự hỏi:

- "Bố trí ư? Chẳng lẽ bọn chúng còn bố trí gì nữa ở trong tòa nhà này?"\.

Khấu Trung Nguyên nở nụ cười tàn độc hỏi:

- Du Hữu Lượng! Ngươi còn trông mong chuyện gì nữa?

Du Hữu Lượng trấn tĩnh tâm thần, ngầm vận công lực ra hai bàn tay rồi đáp:

- Các hạ động thủ đi!

Khấu Trung Nguyên xoay tay toan phóng chưởng thì Tôn Bảo Hiên đứng bên đột nhiên lớn tiếng quát:

- Hãy khoan!

Khấu Trung Nguyên cười hỏi:

- Chẳng lẽ Tôn Ngự Phong Đao lại tranh chết trước?

Tôn Bảo Hiên búng vào sống đao đánh "keng" một tiến rồi hùng hổ đáp:

- Một nhà Thừa Thiên cư mười ba người bị chết oan. Lão phu muốn thay Tam tượng tính toán với các ngươi trước.

Khấu Trung Nguyên cười nói:

- Lão thêm cả ba mạng của Tam tượng cho thành mười sáu. Ha ha.

Tôn Bảo Hiên lùi lại một bước la thất thanh:

- Sao? Tam tượng cũng chết về tay bọn ngươi rồi ư?

Du Hữu Lượng nghe nói giật mình đánh "thót" một cái.

Khấu Trung Nguyên đáp:

- Hiện giờ chúng chưa chết vì còn cần chúng để tiến hành một việc lớn. Sau đó sẽ... ha ha...

Du Hữu Lượng chẹn lời:

https://thuviensach.vn

- Khi đó Tam tượng không còn giá trị lợi dụng thì các ngươi sẽ giết đi phải không?

Khấu Trung Nguyên đáp:

- Du bằng hữu phân tích rất hợp lý. Giỏi lắm!

Tôn Bảo Hiên râu tóc dựng đứng cả lên nói dằn từng tiếng:

- Tiểu bối! Nạp mạng đi!

Lão giơ đại đao lên toan chém tới thì Khấu Trung Nguyên tranh tiên phóng quyền đánh ra.

Tôn Bảo Hiên không nói gì nữa, cầm đại đao bổ xuống mà tuyệt không nghe tiếng đao phong tựa hồ không đủ kình lực.

Khấu Trung Nguyên là tay biết người biết ta, thấy chiêu đao của đối phương mềm như bông, đoán là có chuyện chi cổ quái. Hắn không dám thẳng thắn đón tiếp, vội thu chưởng về lùi lại.

Tôn Bảo Hiên vẫn giữ nguyên chiêu thức từ từ chém xuống. Khi còn cách đầu Khấu Trung Nguyên không đầy năm tấc đột nhiên nghe đánh "véo" một tiếng.

Thanh đại đao nặng tựa nghìn cân rít lên khủng khiếp bổ lẹ xuống.

Khấu Trung Nguyên đã thu kình lực về nghiêng người đi, nhảy ra xa hai bước.

Chiêu đao của Tôn Bảo Hiên cực kỳ mãnh liệt chém vào tường vách đánh "choảng" một tiếng thật lớn. Thanh đại đao bật ngược trở lại.

Khấu Trung Nguyên cười nhẹ một tiếng, nhân lúc địch thủ ngơ ngác, phóng cả song chưởng ra.

Tôn Bảo Hiên thu đao về rất thần tốc để đỡ gạt.

Chỉ trong khoảnh khắc hai bên đã trao đổi hơn mười chiêu. Kình phong nổi lên ùn ùn làm chấn động màng tai mọi người và chứng minh cuộc chiến đấu khốc liệt.

Bên kia Kỳ Bàn lão quái nhảy xông tới trước mặt Du Hữu Lượng quát:

- Tiểu tử! Lão quái thu thập ngươi đây.

Du Hữu Lượng vẻ mặt vẫn thản nhiên, cười ha hả nói:

- Bọn sài lang đón đường, Du mỗ gặp phải loại người như lão quái thì còn lựa thủ đoạn thế nào được.

https://thuviensach.vn

Kỳ Bàn lão quái hỏi:

- Tiểu tử ngươi nói vậy là có ý gì?

Du Hữu Lượng đáp:

- Lão quái đã liên kết với Ôn Sĩ Đạt thì khác gì bọn sài lang, Du mỗ đã động thủ với hắn mấy lần. Vậy giữa Du mỗ và lão quái chẳng thể nào tránh được một phen chiến đấu...

Kỳ Bàn lão quái ngắt lời:

- Con mẹ nó! Ôn lão tam hành động lằng nhằng không dứt khoát. Nay ngươi gặp lão quái thì đừng hòng lãnh món tiện nghi như gặp Ôn lão tam.

Lão dứt lời vung âm dương chưởng đánh ra.

Du Hữu Lượng vận động chân khí cũng phóng song chưởng đối địch.

Hai luồng lực đạo đụng nha nổ lên một tiếng "ầm" rùng rợn, Du Hữu Lượng loạng choạng người đi lùi lại một bước.

Kỳ Bàn lão quái cũng lảo đảo mấy cái rồi bước lùi lại một thước. Lão biến sắc, la lối om sòm:

- Hảo tiểu tử! Lâu ngày không gặp ngươi, công lực của ngươi lại tiến thêm một bước dài.

Du Hữu Lượng cười khanh khách không nói gì.

Kỳ Bàn lão quái kêu nhặng cả lên rồi nói:

- Lão quái không tin tà pháp của ngươi. Lại đây cùng ta đối một phát chưởng nữa.

Tính lão rất hung hăng, nói đánh là đánh. Mỗi câu quát là một phát chưởng phóng tới.

Du Hữu Lượng không muốn cương cường đón tiếp để tránh tiêu hao nội lực.

Người chàng quanh đi một vòng, mượn sức đánh vào trước ngực Kỳ Bàn lão quái.

Kỳ Bàn lão quái tay mặt đánh vào quãng không. Tay trái nắm lại thành quyền đột nhiên phóng tới cạnh nách đối phương.

Lúc này Du Hữu Lượng chỉ cách đối phương vài bước, đột nhiên chàng thấy một luồng lực đạo nặng như núi Thái Sơn đè xuống.

https://thuviensach.vn

Chàng cảm thấy tựa hồ nghẹt thở, dường như có vật đè nặng, trong lúc cấp bách chàng quát lên một tiếng, thân hình xoay chuyển luôn luôn. Một luồng lực đạo cổ quái xoay chuyển thành hình vòng tròn.

Mỗi khi chàng xoay chuyển một vòng, luồng lực đạo cổ quái lại tăng lên một phần. Chàng xoay đến vòng thứ sáu thì áp lực của Kỳ Bàn lão quái cũng xoay chuyển theo rồi tiêu tan mất.

Du Hữu Lượng bất giác khắp mình toát mồ hôi. Chàng thở phào một cái nghĩ thầm:

- "Đầu óc lão quái này tuy tương đối chất phác, nhưng công lực dường như hơn cả Ôn Sĩ Đạt. Ta phải coi chừng mới được".

Kỳ Bàn lão quái chẳng nói gì phóng chưởng ra.

Du Hữu Lượng nghiêng mình né tránh, tay trái chàng đưa ra ngoài như hình cánh cung rồi quét ngang một chưởng.

Kỳ Bàn lão quái vung tay lên gạt. Đồng thời thân hình lão do mé bên tiến vào mé hữu Du Hữu Lượng rồi xoay hai tay tấn công liền mười chiêu.

Du Hữu Lượng mé tả tránh hữu, dùng hư đánh thực. Đến chiêu thứ mười, đột nhiên tay đang đưa ngang đẩy về phía trước xô ra một luồng lực đạo mạnh như lay non dốc biển.

Chiêu thức này coi rất ngoạn mục, Kỳ Bàn lão quái đã đánh liền mười chưởng. Phát chưởng cuối cùng của lão chẳng khác gì cây cung giương đến độ chót. Du Hữu Lượng ban đầu tránh nhuệ khí của địch thủ. Đến chiêu thứ mười mới dốc toàn lực phản kích theo binh pháp "Địch kiệt lực mà mình sung sức".

"Sầm" một tiếng vang lên! Kỳ Bàn lão quái khẽ rên một tiếng rồi lùi lại.

Du Hữu Lượng biết lão bị lạc hạ phong, khi nào chịu bỏ. Chàng xông tới một bước, đồng thời tay trái phóng hai chưởng, tay mặt phóng ba chưởng.

Cũng trong khoảnh khắc thời gian chớp nhoáng này, bên kia cuộc chiến đang hăng, Tôn Bảo Hiên đột nhiên quát lên một tiếng thật to:

- Này!

Du Hữu Lượng lúc vội vã cũng quay đầu nhìn lại thì thấy Tôn Bảo Hiên và Khấu Trung Nguyên đã đến lúc phân thắng bại.

Phía sau, Lục Tư đột nhiên giơ tay ra ấn vào sau lưng Tôn Bảo Hiên.

https://thuviensach.vn

Tôn Bảo Hiên chợt thấy luồng kình phong xô tới phía sau, lão không nghĩ gì nữa, quát lên một tiếng, xoay tay đánh ngược lại.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Chiếc Chìa Khóa Đồng Trong Hộp Gỗ

Cử động của lão đã sơ hở phía trước. Khấu Trung Nguyên là tay không vừa liền chụp cơ hội này nhảy xổ lại phóng chưởng đánh tới.

Phát chưởng vừa phát ra, kình phong rít lên veo véo. Tôn Bảo Hiên trước thụ địch khó lòng tránh khỏi.

Du Hữu Lượng thấy thế, không nghĩ đến đại địch trước mặt mình, vọt xéo tới nhắm mười hai đại huyệt trong mình Khấu Trung Nguyên phất tay một cái. Miệng chàng quát:

- Coi chưởng đây!

Khấu Trung Nguyên ra chiêu sắp đắc thủ, không ngờ Du Hữu Lượng từ mé bên đột kích. Hắn còn đang ngơ ngác thì huyệt đao bị chụp tới. Hắn phải rụt tay về tự cứu.

Du Hữu Lượng vừa giải được mối nguy cho Tôn Bảo Hiên thì Kỳ Bàn Lão Quái đột nhiên ra chiêu, hãm chàng vào cảnh hiểm nghèo.

Du Hữu Lượng biết mình chậm mất một bước, muốn quay lại ứng chiến cũng không kịp. Chàng đành nghiến răng vận nội lực toàn thân ra sau lưng để hứng chịu đòn đánh của lão quái.

Sau một phát chưởng chấn động, Du Hữu Lượng tưởng chừng bao nhiêu xương cốt gãy hết. Chàng ho một tiếng, thở ra một búng máu tươi.

Chàng hít mạnh một hơi thở cho đè khí huyết xuống. Chàng biết đối phương đánh một chưởng thành công, chẳng khi nào chịu đình thủ. Nếu mình lại trúng phát chưởng thứ hai nữa là phải chết. Chàng liền gắng gượng xoay mình đẩy song quyền ra.

Kỳ Bàn Lão Quái không ngờ Du Hữu Lượng biến hóa thần tốc như vậy.

https://thuviensach.vn

Chàng đã bị thương mà còn ỷ mạnh phản kích. Trong lúc nhất thời lão sơ tâm bỏ mất cơ hội tốt không hạ địch ngay mà mình lại phải né tránh.

Tôn Bảo Hiên và Khấu Trung Nguyên lại trao đổi mười mấy chiêu nữa. Lão bồn chồn trong dạ vội hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Tiểu huynh đệ có việc gì không?

Du Hữu Lượng lắc đầu, cặp mắt chàng trợn lên chiếu lên những tia hàn quang nhìn Kỳ Bàn Lão Quái nói:

- Lão quái! Chúng ta lại đánh nhau phen nữa.

Hai tay chàng để dựng trước ngực. Chân đứng nguyên chỗ trấn tĩnh chờ đợi lão quái ra chiêu.

Khấu Trung Nguyên đứng ở mé hữu lớn tiếng:

- Sư đệ! Chúng ta nên tốc chiến, nếu còn chần chợ sợ sinh biến cố.

Lục Tư dạ một tiếng lạng mình đến bên Du Hữu Lượng và phát chiêu tập kích.

Du Hữu Lượng ngấm ngầm để ý đến thân pháp độc đáo của đệ nhị đồ đệ của Hồng Bào Quái Nhân, bây giờ chàng không rảnh để suy nghĩ nhiều được nữa, đành liều mình chống đối.

Lục Tư giơ tay ra chiêu. Lập tức một tên tùy bộc đứng bên gia nhập chiến cuộc thành thế bốn người đánh hai. Chỉ trong khoảnh khắc Du Hữu Lượng và Tôn Bảo Hiên tay chân luống cuống, lâm vào cảnh tượng nguy hiểm.

Du Hữu Lượng đem toàn lực ứng chiến. Chàng lớn tiếng hô:

- Tôn tiền bối! Chúng ta xông ra quách.

Chàng lướt mình đến gần phía trước Kỳ Bàn Lão Quái. Nửa người chàng đột nhiên cong đi như cánh cung. Vạt áo chàng phồng lên như cái trống.

Trong khoảnh khắc này chàng thi triển môn tuyệt học ở Tây Vực là "Già Lan Thất Thức". Bàn tay trái chĩa thẳng lên như lưỡi dao chém thẳng xuống Kỳ Bàn Lão Quái đánh "Véo" một tiếng.

Kỳ Bàn Lão Quái loạng choạng lùi lại.

Du Hữu Lượng toan xông ra thì Khấu Trung Nguyên lớn tiếng hô:

- Sư đệ! Sao không phát động cơ quan đi.

Du Hữu Lượng chân động tâm thần, bất giác cử động chậm lại một chút.

https://thuviensach.vn

Lục Tư ngửa mặt hú lên một tiếng. Du Hữu Lượng biết là gã ra ám hiệu để phát động cơ quan mai phục.

Ngờ đâu tiếng hú qua đã lâu vẫn không có phản ứng.

Du Hữu Lượng còn đang nghi hoặc thì thấy Lục Tư cũng biến sắc. Gã lại hú lên mấy tiếng dài nữa mà chẳng thấy động tĩnh gì. Gã kinh hãi hỏi:

- Sư huynh! Vụ này... ra làm sao?

Khấu Trung Nguyên mặt lạnh như tiền hỏi lại:

- Cái đó ngươi tự hỏi mình thì đúng hơn. Vừa rồi ngươi chẳng đã nói với ta sự bố trí xong xuôi rồi?

Lục Tư ngẫm nghĩ một lúc quay lại hỏi người tùy bộc:

- Bạch Thạch! Ngươi vào mật thất coi lại tình hình xem sao.

Gã tùy bộc tên gọi Bạch Thạnh dạ một tiếng, toan cất bước chạy đi thì một thanh âm lạnh lẽo từ dẫy hành lang phía trước vọng lại:

- Bất tất phải đi coi lại cho mất công.

Mọi người đều kinh hãi. Du Hữu Lượng lại càng ngạc nhiên vì thanh âm này đối với chàng rất quen thuộc, xuýt nữa chàng bật tiếng la hoảng.

Câu nói vừa dứt một bóng hồng thấp thoáng từ trong hành lang bay vọt ra.

Du Hữu Lượng thấy bóng hồng lộ vẻ hiểm ác, không khỏi hít một hơi khí lạnh la thầm:

- Khổ rồi! Không hiểu sao hắn cũng tới đây? Chuyến này hy vọng thoát thân rất mong manh.

Trước mắt mọi người hoa lên một cái. Bóng hồng đã đến trước mặt lạnh lùng nói:

- Những cơ quan mai phục đã bị lão phu bỏ đi rồi.

Du Hữu Lượng đang ngạc nhiên thì Lục Tư la thất thanh:

- Du Nhất Kỳ! Lão đấy ư?

Bóng hồng trầm giọng hỏi lại:

- Lục Tư! Ngươi dám ăn nói vô lễ với lão phu như vậy ư?

Người mặc áo Hồng Bào này chính là Du Nhất Kỳ. Lão đảo mắt nhìn quanh vào mặt Du Hữu Lượng, Kỳ Bàn Lão Quái nhưng không nói gì.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng ngửng đầu lên ngó thấy Du Nhất Kỳ vẫn mặc áo hồng bào, sắc mặt lạnh lẽo âm thầm chẳng khác gì ngày trước.

Khấu Trung Nguyên tiến lên một bước chắp tay hỏi:

- Du lão vẫn bình yên chứ?

Du Nhất Kỳ hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Lão phu mà không bình yên, các vị chẳng cao hứng hơn ư?

Khấu Trung Nguyên nói:

- Du lão khéo nặng lời.

Du Nhất Kỳ đáp:

- Đừng giở giọng nhân nghĩa nữa. Bữa trước ba thầy trò ngươi dùng kế ám toán cột lão phu vào cỗ quan tài đá. Lão phu...

Lão nói tới đây chợt nghĩ tới vụ này làm cho mình mất thể diện nên lão hắng dặng một tiếng rồi dừng lại.

Khấu Trung Nguyên thản nhiên đáp:

- Du lão bị cột vào cỗ quan tài bằng đá nặng bằng dây thép luyện thế còn thoát ra được thật là đáng khen thật là đáng mừng.

Du Nhất Kỳ hỏi:

- Chắc các ngươi không ngờ lão phu tìm được cách phá xiềng xích mà thoát ra? Ha ha! Kim thạch cùng sắt thép đã làm gì được lão phu?

Du Hữu Lượng thấy hai bên đều giống sài lang giao kết với nhau. Bây giờ chúng lại dùng lời nói châm chọc nhau, dường như có thâm cừu đại hận.

Khấu Trung Nguyên hỏi:

- Tiền bối đến đây làm chi?

Du Nhất Kỳ đáp:

- Lão phu tưởng chẳng cần phải nói rõ các ngươi cũng hiểu rồi. Trên cõi đời này liệu có thể để hai họ Du đội trời chung được chăng?

Khấu Trung Nguyên nói:

- Du lão nghĩ vậy thật khiến cho người ta khó nói quá. Thực tình gia sư rất nguyện bỏ hết những hiềm khích ngày trước cùng nhau hợp tác trở lại...

Du Nhất Kỳ cười lạt, ngắt lời:

https://thuviensach.vn

- Khấu Trung Nguyên! Các ngươi tưởng lão phu lại mắc bẫy các ngươi nữa chăng? Nói cho các ngươi hay từ đây đừng hòng để hạt cát nào bay vào mắt lão phu.

Lục Tư không nhịn được xen vào?

- Du lão nhi! Bọn Hồng Hoa tứ ma, thủ hạ của gia sư, chết về tay lão, bọn tại hạ cũng chưa truy cứu mà bữa nay lão lại tới phá hoại đại sự của bọn tại hạ thì mối hận này nhất định phải kháng nghị.

Du Nhất Kỳ lạnh lùng hỏi:

- Vậy các ngươi tính sao?

Kỳ Bàn Lão Quái đứng bên la lên:

- Du Nhất Kỳ! Hai gã hậu sinh này nói đúng. Nếu lão biết thời vụ thì đừng dính vào việc của người ta.

Du Nhất Kỳ đáp:

- Lâu nay không gặp, ai ngờ lão quái lại làm tôi mọi cho kẻ khác, lão phu thật không sao hiểu nổi.

Kỳ Bàn Lão Quái nóng mặt liền đáp:

- Lão khá nói giỡn. Ngày trước Du Nhất Kỳ và Ôn Lão Tam cùng lão quái đây vì việc lợi hại mà kết giao, nay đã thành chuyện quá khứ. Hiện giờ lão đã mất địa vị giáo chủ Bách Độc Giáo.

Lão nói câu này chợt cảnh giác liền dừng lại.

Du Hữu Lượng nghe rõ hết. Chàng động tâm nghĩ thầm:

- Du Nhất Kỳ không làm Bách Độc Giáo Chủ nữa rồi. Chắc trong vụ này có điều chi ngoắt ngoéo? ...

Du Nhất Kỳ nói:

- Lão quái đừng bàn chuyện gì nữa. Lão phu nhất định can thiệp vào vụ này.

Lục Tư hỏi:

- Một mình Du Lão Nhị thì làm gì được?

Du Nhất Kỳ đáp:

- Lão đem theo năm tên tâm phúc và đã phá hủy hết cơ quan mai phục của các ngươi. Các ngươi còn trông cậy vào đâu nữa?

https://thuviensach.vn

Khấu Trung Nguyên và Lục Tư đều biến sắc. Khấu Trung Nguyên nghĩ rồi hỏi:

- Du Lão Nhị nói vậy thì quyết ý ăn mảnh chăng?

Du Nhất Kỳ hỏi lại:

- Đúng thế thì làm sao?

Khấu Trung Nguyên vẻ mặt thất thường, hồi lâu chợt nói:

- Du lão! Bữa nay chúng ta đành nín nhịn để giữ nguyên đại thể. Sau này...

Hắn toan nói mấy câu thoái thác, nhưng bỗng nhiên dừng lại nhìn Lục Tư, Kỳ Bàn Lão Quái và Bạch Thạch vẫy tay mấy cái. Bốn người kẽ tiếp nhanh đi vào hành lang rồi mất hút.

Du Nhất Kỳ chờ cho bọn bốn người đi xa rồi mới đảo mắt ngó Tôn Bảo Hiên, rồi sau cùng nhìn chằm chặp vào Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng đã hiểu rõ bảy, tám phần, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên như không. Hai người đứng đối diện lẳng lặng nhìn nhau.

Hồi lâu Du Nhất Kỳ lên tiếng trước:

- Tiểu tử! Lão phu đi đâu cũng chạm trán ngươi.

Du Hữu Lượng đáp:

- Du mỗ cũng có cảm giác như vậy.

Du Nhất Kỳ nói:

- Lão phu cùng ngươi đấu lực đấu trí, không ngờ vẫn để thằng lỏi con chiếm phần tiện nghi.

Du Hữu Lượng nói dằn từng tiếng:

- Du mỗ chẳng ơn huệ gì về cái đó.

Du Nhất Kỳ đảo mắt sang sực hỏi:

- Ai cần ngươi ơn huệ. Thằng lỏi kia. Nếu lão phu không coi ngươi vào hàng đại địch thứ hai thì đã trừ khử ngươi sớm rồi.

Lão vừa dứt lời từ từ giơ chưởng lên.

Du Hữu Lượng nói:

- Lão muốn đánh thì cứ việc động thủ đi.

Chàng ngầm vận khí chuẩn bị đón tiếp đòn đánh của đối phương.

Du Nhất Kỳ chợt biến đổi tâm ý, bỏ thõng tay xuống, hậm hực đáp:

https://thuviensach.vn

- Bữa nay lão phu còn có việc. Nhưng cái mạng của ngươi sớm muộn gì rồi cũng chết về tay lão phu.

Du Hữu Lượng cười ha hả ngắt lời:

- Lão tính đến bao giờ nắm chắc lấy được cái mạng của Du mỗ thì lúc đó cứ việc đi tìm Du mỗ hạ sát.

Du Nhất Kỳ đáp:

- Hay lắm! Ngươi đừng chết mất xác trước khi lão phu đến lấy tính mạng ngươi là được.

Du Hữu Lượng nhún vai đáp:

- Cái đó lão bất tất phải quan tâm. Du mỗ tự biết cách giữ mình để chờ đợi.

Du Nhất Kỳ cười lạt không nói gì nữa, nhún mình vọt về phía hành lang trước mặt. Lão chuyển qua góc quanh rồi mất hút.

Tôn Bảo Hiên nhìn bóng sau lưng Du Nhất Kỳ mất hút rồi mới quay lại hỏi Du Hữu Lượng:

- Người mặc hồng bào có phải chăng là Bách Độc Giáo chủ, một nhân vật khét tiếng giang hồ.

Du Hữu Lượng đáp:

- Trước kia thì đúng thế, nhưng vừa nghe giọng lưỡi lão thì đại khái Bách Độc giáo đã đổi chủ.

Tôn Bảo Hiên chém miệng thở dài nói:

- Lão hủ lui khỏi giang hồ đi ẩn cư lâu năm không hỏi đến thế sự. Xem chừng những cuộc âm mưu rối loạn trong võ lâm so với ngày trước còn tệ hại hơn.

Lão chợt nhớ ra điều gì liền hỏi:

- Vừa rồi tiểu huynh đệ giàu lòng nghĩa hiệp giải vây cho lão hủ, để lụy mình phải chịu đựng một chưởng. Không hiểu thương thế ra sao?

Du Hữu Lượng lắc đầu đáp:

- Vừa rồi tiểu tử nhân lúc nói chuyện với lão đã ngấm ngầm vận khí điều tức, tưởng không có gì đáng ngại.

Tôn Bảo Hiên nói:

- Có thế lão phu mới yên tâm.

https://thuviensach.vn

Lão quay lại ngó những thi thể nằm lăn trong nhà một lần nữa, rồi thở dài nói:

- Không ngờ cơ nghiệp gây dựng ở Thừa Thiên Cư mấy chục năm lại đi vào kết quả như thế này.

Du Hữu Lượng chua xót trong lòng, hồi lâu mới hỏi:

- Chúng ta nên xử lý những thi thể này bằng cách nào?

Tôn Bảo Hiên đáp:

- Theo chỗ lão hủ biết thì cuối dẫy hành lang này có một cái sân rộng. Phiền tiểu ca giúp đỡ lão hủ mai tang cho họ.

Du Hữu Lượng vâng lời.

Hai người liền hợp lực dùng đao khoét mười mấy cái huyệt dài rồi đem từng xác chết một chôn xuống lỗ.

Mai táng xong, Tôn Bảo Hiên ngửng đầu nhìn mảnh trăng lạnh lẽo trên trời, khẽ nói:

- Bao nhiêu người nhà Tam Tượng đều ngộ hại. Lão hủ đứng đối diện với nguyên hung mà không làm gì được, thật lấy làm xấu hổ.

Du Hữu Lượng đáp:

- Tôn tiền bối không nên tự trách mình. Tình thế bữa nay chưa cho phép, thì hãy nán lại chờ dịp khác...

Tôn Bảo Hiên nói:

- May Tam Tượng hãy còn kháng kiện. Tiểu ca có biết y bị giam cầm ở đâu không?

Du Hữu Lượng trầm ngâm rồi đáp:

- Chỗ đó là một nơi nhỏ bé, tiểu tử cũng không hiểu nổi, chỉ biết là động Thạch Cốt ở một khu hoang vắng gần kề núi Hoành Sơn.

Tôn Bảo Hiên nói:

- Công việc hiện nay là lão phu phải đến ngay Thạch Cốt tìm cách cứu Tam Tượng ra rồi sẽ tính.

Du Hữu Lượng trầm ngâm, đáp:

- Đáng lý tiểu tử phải đi với tiền bối, nhưng kiếp nạn ở Côn Luân như lửa đốt dầu, đành phải tới đó trước. Sau khi xong việc sẽ lập tức trở về

https://thuviensach.vn

Thạch Cốt động để hội họp với tiền bối. Chắc trước khi xẩy chiến sự ở Côn Luân, Tam Tượng chưa có gì đáng lo đến tính mạng.

Tôn Bảo Hiên gật đầu từ biệt dời khỏi Thừa Thiên Cư, nhưng lão vừa đi được mấy bước bỗng quay lại nói:

- Lão hủ còn mấy việc muốn hỏi...

Du Hữu Lượng nói ngay:

- Tiền bối còn điều chi thắc mắc?

Tôn Bảo Hiên ngừng:

- Tiểu ca đã nói... chịu lời ủy thác của Tam Tượng đưa một vật đến Thừa Thiên cư phải không?

Du Hữu Lượng ồ lên một tiếng, thò tay vào túi lấy cái hộp gỗ đen ra hỏi lại:

- Chính là cái hộp này đây. Nhưng Thừa Thiên Cư đã gặp đại hiểm, không biết nên giao cái hộp này cho ai?

Tôn Bảo Hiên hỏi:

- Trong hộp có đựng vật gì?

Du Hữu Lượng lắc đầu đáp:

- Tiểu tử cũng chưa mở ra nên không rõ.

Tôn Bảo Hiên hỏi:

- Tiểu ca có thể cho lão cửu mượn coi một chút được không?

Du Hữu Lượng liền đưa hộp cho lão.

Tôn Bảo Hiên đón lấy để hộp vào tai nghe một hồi rồi dùng móng tay gõ cả sáu mặt cái hộp ba lần. Nắp hộp tự động nẩy lên.

Du Hữu Lượng giật bắn người. Tôn Bảo Hiên cười nói:

- Lão hủ đã ở với Tam Tượng lâu ngày, hiểu được đôi chút về máy móc. Nếu là kẻ khác thì không thể mở nắp hộp một cách dễ dàng.

Du Hữu Lượng khen thầm:

- Chỉ một cái hộp nhỏ mà Tam Tượng cũng thiết kế tinh vi như vậy, trách nào nghề điêu khắc của họ chẳng khéo tuyệt vời...

Tôn Bảo Hiên đưa ngón tay trỏ và ngón tay giữa thò vào hộp móc một lúc rồi từ từ rút ra...

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng nhìn lão không chớp mắt, thấy hai ngón tay Tôn Bảo Hiên cặp một chiếc chìa khóa bằng đồng đen sì mà mà chỗ lồi chỗ lõm, coi rất khéo.

Chàng nhìn kỹ lại thì chiếc chìa khóa này vẽ đầy hoa văn, hình thù khác lạ, trên khắc bốn chữ triện nhỏ "Phù Vân Chi Thược".

Tôn Bảo Hiên lẩm bẩm:

- Chìa khóa Phù Vân ư? ... Chìa khóa Phù Vân là cái gì? ...

Du Hữu Lượng cũng chẳng khác người rớt xuống đống sa mù. Chàng tự nhủ:

- Trước khi Tam Tượng cứu ta ra khỏi động Thạch Cốt đã ân cần dặn ta tìm đến Thừa Thiên Cư để đưa chiếc chìa khóa này. Vật trọng yếu trong cái hộp gỗ không cần hỏi cũng biết chính là chiếc chìa khóa nhỏ đó. Có điều mình không hiểu nó đại diện cho cái gì?

Tôn Bảo Hiên cũng chẳng hiểu ý tứ vụ này ra sao. Lão nói:

- Thừa Thiên Cư đã không còn ai để nhận hộp thì tiểu huynh hãy tạm giữ lấy.

Du Hữu Lượng gật đầu ưng chịu. Chàng cầm chiếc chìa khóa Phù Vân bỏ vào túi rồi hai người cất bước ra khỏi Thừa Thiên Cư chia tay mỗi người một ngả.

o O o Vầng trăng lơ lửng trên không, Tô Bạch Phong đi qua đoạn đường núi gồ ghề, hoang vắng. Người chàng nhẹ như một giây khói lướt mau.

Trước mặt cách đó không xa hiện ra những chấm lửa dường như để điểm xuyến cho bầu không khí lờ mờ trong đêm tối. Y biết đi hết đường sơn lộ là tới một thị trấn nhỏ.

Tô Bạch Phong tiến vào thị trấn. Chàng vừa qua mấy dãy đường phố thì đột nhiên có ba hán tử say rượu, chân bước loạng choạng đi tới, miệng hát khúc tiếu điệu:

Trăng ta canh cạn người không ngủ Nóng ruột chờ cho trời sáng tỏ.

Con nít kêu la chạy đường dài Hỏi ai si ngốc mua giùm hộ...

Người mé hữu mượn hơi men cất tiếng rao:

- Bán si ngốc đây... bán sư ngốc đây... ha ha...

Người mé tả cười rộ một tiếng rồi hát tiếp:

https://thuviensach.vn

Kẻ thì hai vật kẻ thì chưa Mà để Ngô gia vẫn có thừa Ngõ Bắc đường Nam không bán được.

Gặp nhau ai nấy chỉ cười trừ Ba tên hán tử vừa hát ngạo vừa đi. Tô Bạch Phong thấy họ chưa đến nơi đã mùi rượu sặc sụa, y chau mày tránh sang bên đường.

Hán tử mé hữu nheo mắt nhìn Tô Bạch Phong hát tiếp:

Ông già ngồi trước rèm.

Một mình lại hỏi mua thêm mấy phần...

Ba hán tử đồng thanh hát tiếp:

Ông mua thì chẳng phải tiền.

Rồi ông si ngốc cả mười niên Ba người hát xong vỗ tay cả cười.

Tô Bạch Phong đã lướt mình đi qua, nghe hát liền động tính hiếu kỳ quay lại chặn đường ba hán tử hỏi:

- Ba vị dọc đường rao bán si ngốc. Tại hạ muốn mua một cái phải trả giá bao nhiêu tiền?

Ba tên say rượu ngơ ngác nhìn nhau rồi lại cười rộ. Một tên đáp:

- Lão huynh! Lão huynh kiếm lộn người rồi.

Tô Bạch Phong ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Ba vị vừa rao bán si ngốc kia mà...?

Hán tử mé hữu say mèm ngắt lời:

- Trẻ con bán si ngốc ở trong tửu điếm dãy phố phía trước. Bọn tại hạ học ở nơi chúng.

Tô Bạch Phong đáp:

- Đa tạ!

Rồi y cất bước tiến về phía trước.

Hán tử mé tả ở phía sau lớn tiếng hỏi:

- Lão huynh! Lão huynh muốn mua si ngốc thật ư?

Hán tử mé hữu nói:

- Ta coi vị huynh này say mất rồi. Có ai lại mua si ngốc bao giờ?

Tô Bạch Phong dở cười dở khóc không lý gì đến chúng nữa rảo bước đi ngay.

https://thuviensach.vn

Chàng đi đến đầu đường, qua góc quanh, chợt thấy một quán bán rượu. Trong quán tiếng người ồn ào, đang có chuyện gì tranh chấp. Tô Bạch Phong muốn tiến lại coi, nhưng bị đám đông cản trở.

Bỗng nghe tiếng nói khàn khàn cất lên:

- Cái gì mà si ngốc với chẳng si ngốc? Vương Lão Sơn Hồ đủ si ngốc rồi còn mua si ngốc làm gì nữa?

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Cuộc Tỉ Võ Giữa Thanh Lang Và Tô Bạch Phong

Thanh âm trẻ nít lanh lảnh cất lên:

- Chỉ có kẻ si ngốc mới mua si ngốc đó là một việc thiên kinh địa nghĩa...

Âm thanh khàn khàn đáp:

- Lão gia không mua là không mua.

Tiếng trẻ nít nói:

- Tiểu tử muốn bán là cứ bán.

Tô Bạch Phong lẩn qua đám đông chuồn vào thấy một hán tử cao lớn đang gây gổ với một thằng nhỏ còn là trẻ nít.

Thằng nhỏ lại nói:

- Không mua cũng không được. Bữa nay tiểu tử nhất định bán si ngốc cho lão.

Đại hán tên gọi Vương Lão Hổ đỏ mặt lên hỏi:

- Thằng lỏi con! Mi cố ý ngang tàng chăng? Con mẹ nó, mi còn rắc rối làm Vương Lão Hổ này mất tửu hứng, thì Lão Hổ không cần giữ tiếng là ăn hiếp trẻ nít, sẽ động thủ đánh mi một trận nhừ đòn.

Vương Lão Hổ bản tính thi hào. Hắn quát tháo khiến cho râu tóc đều rung động.

Thằng nhỏ hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Được rồi! Chuyện si ngốc hãy để tùy nghi. Hãy bán cho lão ba chung rượu đã, lão có mua không?

Vương Lão Hổ nói:

- Ba chung rượu ư? Mi còn nhỏ mà muốn ăn hiếp người lớn bắt ta phải mua rượu, nhưng ta chỉ còn có mười mấy đồng tiền không đủ mua.

Thằng nhỏ nói:

https://thuviensach.vn

- Lão uống ít...

Vương Lão Hổ không nhịn được nữa, lớn tiếng quát:

- Ta bảo mi không được rắc rối. Ngươi cứ lải nhải hoài, ta phải cho mi ăn đòn.

Hắn tức quá vung quyền lên đấm xuống đầu thằng nhỏ.

Vương Lão Hổ hung dữ như hổ mà đánh trúng thằng nhỏ thì e rằng cái đầu gã phải vỡ tan.

Những người bàng quang thấy vậy sợ quá bật tiếng la hoảng.

Tô Bạch Phong đứng trước tình trạng này tự nhủ:

- Nếu để hắn đánh thằng nhỏ thì e gây ra án mạng.

Y không nghĩ ngợi gì nữa nhảy vọt đến trước mặt hai người vung tay lên gạt Vương Lão Hổ miệng quát:

- Thu quyền về!

Vương Lão Hổ phóng quyền chỉ còn cách đầu thằng nhỏ vài tấc đột nhiên cảm thấy một luồng ám kình ào tới. Chưởng phong của hắn bị ngừng lại, hắn tưởng chừng bị ong châm kiến đốt, đau thấu tâm can.

Hắn vội rụt tay về, chưa nhìn rõ vụ này làm sao đã lớn tiếng thóa mạ:

- Ngăn trở lão gia ư? Mẹ kiếp...

Tô Bạch Phong đứng vững lại hỏi:

- Câu chuyện nhỏ mọn này mà ông bạn định gây án mạng chăng?

Người bàng quang thấy Tô Bạch Phong thân thủ mau lẹ. Vương Lão Hổ tuy là người thô bạo mà cũng phải la lên một tiếng "Trời ơi". Ai cũng hiểu hắn bị đòn ngầm, không khỏi giật mình kinh hãi. Mấy người sợ cháy thành vạ lây nên lén lút chuồn đi.

Vương Lão Hổ dương mắt lên ngó Tô Bạch Phong thấy y đứng nghiêm nghị như thiên thần trước mặt mình, hắn đâm ra hoảng sợ chỉ thóa mạ một câu rồi máy môi nói không ra lời.

Tô Bạch Phong từ từ xoay mình lại ngó gã đồng tử nghĩ thầm:

- "Thằng nhỏ này chắc là thèm rượu, mới đòi bán si ngốc để đổi rượu"...

Y nghĩ tới đây liền hỏi:

- Vị tiểu huynh đệ kia! Si ngốc của ngươi bán cho ta được không?

Gã đồng tử đảo cặp mắt đáp:

https://thuviensach.vn

- Đem si ngốc chuyển sang bán cho các hạ dĩ nhiên là được, nhưng tiểu tử muốn bán mười năm chung rượu và một con vịt.

Người ngoài thấy thằng lỏi nhỏ tuổi được đẳng chân lân đẳng đầu không khỏi có ý bất bình.

Vương Lão Hổ la lên:

- Hừ! Chắc thằng lỏi này là một đứa nhỏ điên khùng, các hạ chớ gây với gã...

Tô Bạch Phong tủm tỉm cười, vẫy tay bảo tiểu nhị đem con vịt và rượu đến.

Thằng nhỏ cầm chung rót rượu uống rồi hỏi:

- Rượu này lạt quá. Tiểu tử uống thế nào được?

Gã vung tay một cái, chung rượu đầy đổ hất xuống đất.

Tô Bạch Phong vẫn tươi cười. Y nâng cầm chung rượu thứ hai ở trên bàn đưa lên nếm rồi lắc đầu nói:

- Phải rồi! Rượu này lạt thật.

Y lại kêu hàng đổi rượu.

Chủ quán cười xã giao đáp:

- Trong tệ điếm có chất thứ rượu cất đã lâu năm, nhưng giá đắt gấp đôi.

Đồng tử nghe nói có rượu cất để lâu ngày, cặp mắt sáng rực lên gọi luôn miệng:

- Đưa lên đây lẹ đi! Đưa lên đây lẹ đi!

Chủ quán đảo mắt nhìn Tô Bạch Phong, thấy chàng gật đầu liền tự mình vào trong lấy rượu.

Khách bàng quan thấy thằng nhỏ đòi hoài không chán mà gã đòi cái gì là Tô Bạch Phong ưng cái đó, đều cho y là một hán tử si ngốc, nên khúc khích cười thầm.

Lát sau chủ quán đem ra một vò rượu ngon rót vào chung.

Thằng nhỏ nâng chung lên uống một hơi cạn sạch, miệng không ngớt hô:

- Rượu ngon thật! Rượu ngon thật!

Giữa lúc ấy, Tô Bạch Phong bỗng phát giác ra trong mé hữu tửu điếm có đôi mắt quen thuộc đang nhìn mình. Y bỗng quay lại ngó, bốn mắt gặp nhau. Người kia nhìn y vẫy tay.

https://thuviensach.vn

Tô Bạch Phong ngó gương mặt già nua, bụng bảo dạ:

- Lão Ngũ Ngốc Ưng Phương Cắng trong Võ lâm Thất Kỳ cũng ở đây. Thật là một cuộc trùng hội ly kỳ.

Tô Bạch Phong bước tới nhìn Phương Cắng chắp tay hỏi:

- Phương huynh vẫn mạnh giỏi chứ?

Ngốc Ưng Phương Cắng đáp lễ chúc câu vạn phúc.

Tô Bạch Phong nghĩ tới ngày trước y đại diện cho Triệu Phụng Hào đến phó ước cũng Thất Kỳ, đã tưởng không còn sống để trở về. Chẳng ngờ sau nhân vụ Lục Kỳ Xương dùng độc đưa tới hai bên cũng một ý hướng. Tô Bạch Phong cùng Thất Kỳ đổi thù ra bạn, hóa giải được mối oan cừu với Triệu Phụng Hào.

Ngốc Ưng Phương Cắng kê ghế cho Tô Bạch Phong ngồi xuống. Hai người lại một phen khách sáo.

Phương Cắng liếc mắt nhìn thằng nhỏ ngồi uống rượu bên kia khẽ hỏi:

- Tô lão đệ biết thằng nhỏ đó là ai không?

Tô Bạch Phong hững hờ đáp:

- Gã là một đứa nhỏ miệng còn hơi sữa mà có tính cách lạ lùng.

Ngốc Ưng Phương Cắng lắc đầu nói:

- Lão đệ lầm rồi đó. Vừa rồi ta thấy lão đệ đối với gã hết lòng nhẫn nại tưởng lão đệ đoán ra thân thế gã rồi...

Tô Bạch Phong ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Phương huynh đã nhận ra điều gì rồi chăng?

Ngốc Ưng Phương Cắng ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Nếu Phương mỗ đoán không lầm thì thằng nhỏ đó là Si Ngốc đồng tử.

Tô Bạch Phong ngẫm nghĩ, lắc đầu hỏi:

- Si Ngốc đồng tử ư? Tiểu đệ chưa nghe ai nói tới.

Ngốc Ưng Phương Cắng hỏi:

- Chắc Tô lão đệ đã nghe nói đến tên Thanh Ngưu đồng tử rồi chứ?

Tô Bạch Phong chấn động tâm thần khẽ la:

- Phương huynh bảo y là Thanh Ngưu đồng tử, một nhân vật thần bí đã thành tiên, ngang hàng với Đại Thiền Tông Càn Sư Vương?

Ngốc Ưng Phương Cắng gật đầu ngắt lời:

https://thuviensach.vn

- Trong thiên hạ không ai hiểu lai lịch Thanh Ngưu đồng tử, còn Si Ngốc đồng tử thì có mối quan hệ xa với Thanh Ngưu đồng tử, Phương mỗ nghe người ta đồn như vậy.

Tô Bạch Phong biến sắc.

Lúc này đồng tử ngồi sang bàn khác hô hoán:

- Này này! Anh chàng mua Si Ngốc kia! Sao không lại bồi tiếp ta, để ta ngồi uống rượu một mình chán chết thế này ư?

Ngốc Ưng Phương Cắng đưa mắt ra hiệu cho Tô Bạch Phong. Y liền đứng dậy trở về bàn đồng tử ngồi uống rượu với gã.

Đồng tử uống mấy chung rượu rồi lại khoa chân múa tay, hát:

Trăng tà canh cạn con người không ngủ.

Nóng ruột chờ cho trời sáng tỏ.

Con nít kêu la chạy đường dài, Hỏi ai ai ngốc mua giùm hộ.

Đây chính là khúc tiểu điệu của bọn say sưa hát ngoài đường mà Tô Bạch Phong đã được nghe. Bây giờ tiếng thằng nhỏ hát lên lại có phần ý vị hơn.

Ngoài cửa tửu điếm bây giờ có hai người bước vào, Tô Bạch Phong ngửng lên nhìn thì thấy mé hữu là một mụ già vào lối năm mươi tuổi, tay cầm một cây tỳ bà.

Mé hữu là một thiếu nữ áo vàng.

Mụ già và thiếu nữ ngó vào tiểu điếm rồi đi thẳng tới bàn Tô Bạch Phong.

Thiếu nữ áo vàng khép nép nhìn Tô Bạch Phong chúc câu vạn phúc, thẹn thò hỏi:

- Gia đài có muốn nghe một khúc chăng?

Cặp mắt xinh đẹp của cô chạm vào nhãn tuyến Tô Bạch Phong. Cả hai người đều nhận ra đối phương tư cách siêu phàm, phong tư trang nhã.

Tô Bạch Phong máy môi ấp úng chưa lên tiếng thì đồng tử ngồi bên vỗ tay cười nói:

- Giai nhân ở trước mặt, mình đang muốn nghe hát để trợ hứng. Hảo cô nương! Tùy ý cô muốn hát khúc gì cũng được.

https://thuviensach.vn

Mụ già đặt đàn xuống bàn, mười ngón tay di chuyển bật lên những tiếng tình tang.

Trong quán rượu rộng lớn, mấy chục tửu khách đang dáo dác om sòm bỗng im bặt để nghe tiếng dạo đàn.

Thiếu nữ áo vàng hét theo tiếng đàn. Tấm lưng uyển chuyển như cành liễu trước gió, cất tiếng khẽ hát:

Ý... y... phi quá... liêu hoa dinh...

Tiếng đàn tình tang vang lên. Thiếu nữ áo vàng là đôi giầy uyên ương đưa tiếng hát dần dần lên cao:

Cô nhạn nhi... ly bất liễu phụng hoành thành.

Họa thiềm gian... thiết mà hưởng đinh đinh.

Trung ngự tháp... lãnh thanh thanh, Hàn ha ba, cánh tiêu tiêu lạc vũ thanh...

Chúc ám... trường... môn tĩnh...

Cô hát xong một đoạn. Tiếng đàn vừa dừng lại, những tiểu khách như người trong mộng bừng tỉnh, vỗ tay hoan hô.

Mụ già tay cầm cái khay nhỏ đưa đến trước mặt Tô Bạch Phong nói:

- Xin gia đài ban thưởng cho.

Tô Bạch Phong thò tay ra móc mấy tấm ngân phiếu đặt vào khay. Mụ già cảm ơn rồi cất bước đến bàn khác.

Tô Bạch Phong ngẫu nhiên ngoảnh đầu, phát giác cặp mắt trong như nước hồ thu của thiếu nữ áo vàng đang nhìn mình. Mặt hơi nóng lên, y đứng dậy nói:

- Cô nương hát hay quá! Tại hạ khâm phục vô cùng!

Thiếu nữ áo vàng đỏ mặt lên lùi ra hai bước khẽ nói:

- Tạ ơn tướng công quá khen...

Lúc này mụ già đã bưng khay ngân phiếu trở lại. Thiếu nữ áo vàng đón lấy nhìn mọi người cảm ơn rồi trở gót đi ra.

Hai người vừa ra đến cửa điếm, đột nhiên từ đằng xa có tiếng lang gào vọng lại. Thanh âm rất chói tai. Nhân có bước chân hai người chậm lại.

Thực khách trong tửu điếm đều biến sắc. Tiếng lang gào gần lại càng chói chang.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên có thanh âm bi thảm hơn cả vọt kêu cất lên:

- Triệu... Phụng... Hào... Triệu Phụng... Hào...

Mọi người nghe tiếng rú lông tóc dựng đứng cả lên, toàn thân nổi da gà.

Thanh âm chói tai đến gần hơn thỉnh thoảng xen vào tiếng dã thú gầm:

- Triệu Phụng Hào! Triệu Phụng Hào...

Tô Bạch Phong biến sắc, đứng phắt dậy quát hỏi:

- Người nào hô hoán tính danh của chủ nhân ta?

Tiếng quát vừa dứt, một bóng đen đã xuất hiện như quỷ mị trước cửa điếm.

Dưới ánh đèn ai nấy đều nhìn rõ người này cao hơn trượng, thân thể to lớn, bộ mặt hung quang, hai mắt sâu hoắm. Toàn thân đầy lông lá. Trên mặt bao phủ một làn ánh sáng xanh lè, hình thù rất quái lạ.

Tô Bạch Phong cố nén trái tim hồi hộp, xông ra hỏi:

- Người hô hoán vừa rồi có phải là các hạ?

Người kia không đáp, đảo cặp mắt sùng sục, đột nhiên cúi rạp xuống dùng mũi đánh hơi.

Trong tửu điếm bao phủ một bầu không khí khủng khiếp.

Tô Bạch Phong chau mày nhắc lại:

- Tô mỗ hỏi các hạ, có phải vừa rồi các hạ ở bên ngoài hô hoán tính danh Triệu gia tử?

Người kia trợn cặp mắt hung dữ lên hỏi lại:

- Lão phu chiêu hồn Triệu Phụng Hào thì có liên can gì đến thằng lỏi con?

Tô Bạch Phong đáp:

- Sao lại không liên quan?

Người kia ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Ngươi là...

Tô Bạch Phong trầm giọng ngắt lời:

- Triệu lão gia chính là chủ nhân của Tô mỗ.

Y vừa nói câu này, mụ già và thiếu nữ áo vàng đứng ở bên cửa đột nhiên biến sắc, nhưng chỉ thoáng qua rồi trở lại bình thường.

Người kia nhảy lên hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ngươi là đệ tử của Triệu Phụng Hào?

Tô Bạch Phong đáp:

- Không phải! Tô mỗ chỉ là người hầu của lão nhân gia.

Người kia réo lên:

- Hay lắm! Hay lắm! Không tìm thấy Triệu Phụng Hào thì kiếm được người hầu. Ngươi nói cho lão phu hay, hiện nay Triệu Phụng Hào chui rúc ở đâu?

Tô Bạch Phong đáp:

- Gia chủ chưa từng trốn lánh ai bao giờ.

Người kia hỏi:

- Chuyến này lão phu tái xuất giang hồ. Nếu hắn không văn phong trốn lánh thì sao lão phu chạy khắp hai miền Nam Bắc sông Đại Giang vẫn chưa tìm thấy?

Tô Bạch Phong đáp:

- Tô mỗ làm công ở Triệu gia lâu năm mà chưa từng nghe ai nói tới có nhân vật nào làm cho Triệu lão gia phải sợ hãi trốn tránh. Các hạ nói thế là quá tự phụ.

Người kia nói:

- Tiểu tử! Ngươi là người nhà họ Triệu, lão phu muốn phóng một chưởng đánh chết tươi, nhưng người đã nói thế...

Tô Bạch Phong ngắt lời:

- Phải chăng Tô mỗ nói câu đó khiến cho các hạ thay đổi chủ ý?

Người kia đáp:

- Ngươi đã nói vậy thì lão phu không thể để ngươi chết một cách mau lẹ...

Bộ mặt âm trầm, hắn tiến thêm một bước, từ từ giơ chưởng lên.

Tô Bạch Phong ngưng tụ chân khí ngấm ngầm đề phòng, thần sắc vẫn thản nhiên như không.

Người kia thấy Tô Bạch Phong không lộ vẻ sợ hãi, sửng sốt hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi có biết lão phu là ai không?

Tô Bạch Phong đáp:

- Tại hạ đang muốn thỉnh giáo.

https://thuviensach.vn

Người kia cười the thé nói:

- Lão phu nói ra chắc ngươi phát sợ đến té đái vãi phân. Lão phu ở Huyết Lĩnh, người ta kêu bằng Thanh Lang.

Thực ra Tô Bạch Phong thấy thái độ đối phương là đoán biết hắn mang cái tên khủng khiếp là Huyết Lĩnh Thanh Lang, nên bây giờ nghe nói ra cũng chẳng lấy gì làm kinh ngạc, nhưng giả vờ "ủa" lên một tiếng rồi hỏi:

- Huyết Lĩnh Thanh Lang ư? Huyết Lĩnh Thanh Lang ư? Theo chỗ Tô mỗ biết thì ngày trước Triệu lão gia tử đã phóng một chưởng đánh một nhân vật cũng kêu bằng Huyết Lĩnh Thanh Lang, khiến hắn phải té đái vãi phân ở núi Âm Sơn rồi cúp đuôi trốn chạy. Không hiểu Thanh Lang kia có liên quan gì đến Thanh Lang này không?

Huyết Lĩnh Thanh Lang gầm lên như sấm sét:

- Thằng lỏi kia! Mi nhất định phải chết rồi.

Lão vừa quát vừa phóng chưởng đánh ra. Lạ ở chỗ lão không co tay lại mà phóng chưởng được.

Tô Bạch Phong đã phòng bị từ trước, thấy Huyết Lĩnh Thanh Lang phát chưởng liền nghiêng người đi. Hai tay xoay vòng quanh lái chưởng phong của đối phương hất ngược lại.

Huyết Lĩnh Thanh Lang thét lên be be, bỏ thõng tay xuống. Hắn lại "hú" lên một tiếng lanh lảnh như xé bầu không khí.

Tô Bạch Phong cảm thấy trong tiếng hú của lão phát ra một luồng âm phong lạnh lẽo xô tới trước ngực. Y không hiểu thực hư nên không dám lỗ mãng chống đối, liền cong mình đi nhảy qua mé hữu. Luồng chưởng phong lướt qua dưới nách y bay đi.

Huyết Lĩnh Thanh Lang khẽ hắng dặng một tiếng xòe bàn tay ra nhằm chụp về phía đối phương.

Chiêu trảo của hắn chưa tới nơi, năm ngón tay đã phát ra âm phong veo véo chụp lấy toàn thân Tô Bạch Phong.

Tô Bạch Phong ngấm ngầm kinh hãi, biết là Thanh Lang thi triển Âm Hồn trảo rất thâm độc của nội gia. Y chắp hai tay lại đẩy mạnh ra vừa đủ ngăn chặn luồng âm phong.

https://thuviensach.vn

Nhưng giữa lúc ấy đột nhiên phát sinh biến hóa khiến người ta khó mà tưởng tượng. Năm ngón tay của Huyết Lĩnh Thanh Lang co lại duỗi ra xô đẩy năm luồng khí âm hàn, đồng thời một luồng ám kình cổ quái xoay đến đến sau lưng tập hậu Tô Bạch Phong khiến thân hình y ngưng trệ, không thể xoay chuyển được.

Tô Bạch Phong kinh hãi vô cùng! Năm luồng âm phong trên không gian chạy thành đường cánh cung bao quanh một phạm vi ba trượng vuông. Dù là Đại la thần tiên cũng không trốn thoát được.

Tô Bạch Phong thấy những luồng âm phong sắp xô vào mình làm cho tâm thần hoang mang, hai mắt y tròn xoe.

Trong lúc cấp bách bản năng sinh tồn thúc đẩy người y vọt lên. Bàn tay mặt chĩa thẳng như lưỡi dao phóng ra từng chút một và hóa giải dần dần những luồng âm phong cho đến hết.

Huyết Lĩnh Thanh Lang biến đổi sắc mặt mấy lần, lớn tiếng quát:

- Triệu Môn Ngũ Tiết Đao! Thế mà ngươi dám nói là người làm công cho Triệu gia.

Tô Bạch Phong qua cơn hiểm nghèo nhưng mồ hôi lạnh toát ra nhỏ giọt. Y định thần lại đáp:

- Đúng thế! Tô mỗ chỉ là một kẻ gia nhân ở Triệu gia.

Lúc này mụ già đứng bên cửa thần sắc biến đổi kịch liệt. Mụ đưa mắt nhìn thiếu nữ đứng bên, máy môi mấy lần mà không nói gì.

Huyết Lĩnh Thanh Lang lại la lên:

- Hay lắm! Hay lắm! Mười năm nay không gặp Triệu Phụng Hào, lão phu muốn thử coi hắn đã dạy những gì cho một tên gia nhân?

Hắn vừa nói vừa quát tháo ầm ầm. Mọi người trong điếm ngửi thấy mùi tanh sặc sụa đều phải buồn nôn.

Tô Bạch Phong hỏi:

- Các hạ muốn thử bằng cách nào?

Huyết Lĩnh Thanh Lang rượt theo nhả nội lực ra.

Đột nhiên phía sau nổi lên một tiếng hú cấp bách. Một luồng kình phong xé bầu không khí xô tới. Tô Bạch Phong thay đổi cục diện chỉ thủ chứ

https://thuviensach.vn

không công. Y nhân lúc chớp nhoáng này từ mé tả vòng ra phía sau đối phương, tranh phần chủ động phóng chưởng đánh tới.

Huyết Lĩnh Thanh Lang quay đầu lại, chỉ nghe phong thanh cũng biết phương vị công kích của địch thủ. Hắn xoay tay đánh về phía sau, đồng thời tay trái vung chỉ điểm vào mười hai đại huyệt trong người Tô Bạch Phong.

Huyết Lĩnh Thanh Lang thủy chung không xoay mình mà nhằm trúng huyệt đạo không sai chút nào.

Tô Bạch Phong kinh hãi, ngấm ngầm tự nhủ:

- Huyết Lĩnh Thanh Lang ẩn náu mười năm nay lại trùng xuất giang hồ để rửa hận. Bản lãnh hắn quả nhiên không phải tầm thường.

Chàng không ham tấn công nữa, chỉ cầu tự bảo vệ thân mình vội chuyển qua mé hữu, tay trái của đối phương đánh vào khoảng không.

Trong lúc này Tô Bạch Phong lại phóng chưởng ra phong tỏa.

Bình một tiếng vang lên! Hai luồng nội lực đụng nhau trên không. Người Tô Bạch Phong đang lạng đi liền mượn thế lùi lại. Y đứng vững lại rồi nhìn thấy người đối phương lảo đảo mấy cái.

Huyết Lĩnh Thanh Lang quay phắt lại, giương mắt lên nhìn Tô Bạch Phong.

Hắn vung chưởng lên, một luồng cuồng phong đột nhiên đẩy ra.

Tô Bạch Phong phấn khởi tinh thần bước lại ngang qua mé tả ba bước. Bỗng y đụng phải bàn ghế, chân loạng choạng làm cho thượng bàn mất hết trọng lực.

Huyết Lĩnh Thanh Lang vọt tới biến chưởng thành chỉ bắt lấy cổ tay Tô Bạch Phong.

Tô Bạch Phong đánh quen trăm trận, ứng biến cực kỳ mau lẹ. Chân trái y đưa lại phía sau nửa bước, phất tay một cái. Nửa người trên y liền mượn luồng lực đạo này xoay đi trăm vòng.

Huyết Lĩnh Thanh Lang biến chỉ thành chưởng một hơi liền mười lăm nhát, những phát về sau càng ghê gớm.

Tô Bạch Phong xoay tít người đi khiến đối phương không sao đánh trúng được.

https://thuviensach.vn

Huyết Lĩnh Thanh Lang thấy vậy không khỏi ngẩn người, tay chưởng chậm lại một chút.

Tô Bạch Phong liền nhân cơ hội này đứng thẳng người lên. Hai bên đối diện nhìn nhau chằm chặp.

Giữa lúc ấy trong góc phạn điếm có thanh âm nặng trịch cất lên:

- Triệu môn có người kế nghiệp rồi... Triệu môn có người kế nghiệp rồi.

Cả Tô Bạch Phong lẫn Huyết Lĩnh Thanh Lang quay đầu nhìn lại thì thấy người nói câu này chính là mụ già đứng bên cửa.

Mụ già này cầm cây đàn cùng thiếu nữ áo vàng từ từ cất bước ra xa năm bước rồi dừng lại.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Si Ngốc Đồng Tử Phô Trương Tuyệt Nghệ

Huyết Lĩnh Thanh Lang đưa cặp mắt hung dữ lườm mụ già một cái, la lên:

- Mụ già quá rồi không muốn sống nữa hay sao mà dám bẻm mồm trước mặt lão phu.

Mụ già không đáp ngoảnh mặt lại ngó thiếu nữ và nói:

- Linh Nhi, Huyết Lĩnh Thanh Lang này so với Triệu Phụng Hào ra sao?

Thiếu nữ áo vàng đáp:

- Ao vùng làm gì sành kịp hồ rộng.

Mụ già lại hỏi:

- Triệu Phụng Hào so với má má thì sao?

Thiếu nữ áo vàng đáp:

- Võ học của Triệu mỗ như nước hồ, còn thua hẳn biển mênh mông biết đâu là bến bờ.

Mụ già gật đầu nói:

- Theo nhận xét của ngươi thì Huyết Lĩnh Thanh Lang còn kém ta xa lắm phải không?

Thiếu nữ áo vàng đáp:

- Đúng thế!

Hai mẹ con mụ già một xướng một họa, khẩu khí rất lớn khiến mọi người trong quán nghe thấy đều liếc nhìn ra.

Tô Bạch Phong cũng không khỏi sửng sốt, trong lòng xoay chuyển ý nghĩ mà không sao đoán ra được lai lịch hai mẹ con nhà này.

Huyết Lĩnh Thanh Lang tức giận đến cực điểm gầm lên:

https://thuviensach.vn

- Mụ già thối tha kia! Ngươi đã chẳng biết gì mà dám nói nhăng nói càn. Phải mụ phát điên rồi?

Mụ già lạnh lùng đáp:

- Lão thân rất tỉnh táo chỉ có người bị khốn ở Huyết Lĩnh mười năm nên cơn điên mỗi lúc một rõ rệt.

Thiếu nữ áo vàng đứng bên không nhịn được bật lên tiếng cười hích hích, phải lấy tay bịt miệng.

Tô Bạch Phong nghe mụ nói xuýt nữa cũng phì cười.

Huyết Lĩnh Thanh Lang lại thét lên:

- Lão phu âu nay không giết người, đang ngứa tay đây. Nhất định bữa nay mụ sẽ thành con chó, con lợn dưới bàn tay lão phu.

Hắn vươn tay ra chụp mụ già.

Bỗng một tiếng véo quái lạ. Mụ già lạng người đi hạ thấp bàn tay xuống năm ngón tay vuốt dây đàn đánh "Tưng" một cái.

Tiếng đàn bật lên rồi, dây vẫn rung lên không ngớt.

Huyết Lĩnh Thanh Lang ngẩn người ra, đột nhiên thu chưởng về. Thân hình hắn như quỷ mị xoay đến sau lưng mụ già nhằm Bối cung ấn xuống.

Mụ già thấy phải thụ địch liền lùi chân sau một bước nửa người trên hơi ngửa lên một chút. Đồng thời mượn đà bước chân xoay chuyển toàn thân đi lên một vòng, hất cây đàn gỗ trong tay ra vào đại huyệt phía trước ngực đối phương.

Mụ già vừa khoa chân bước, vừa chuyển mình vừa tấn công địch liền một hơi, chỉ trong chớp mắt là xong.

Thế chưởng của Huyết Lĩnh Thanh Lang đã mau như điện nhưng so với mụ già còn chậm hơn một chút. Hắn thấy cây đàn đánh tới bắt buộc phải lộn người lùi lại.

Tô Bạch Phong đứng bên thấy vậy kinh hãi vô cùng. Bất giác chàng hổ thầm trong bụng:

- Ta biết bà là ai rồi.

Huyết Lĩnh Thanh Lang đánh một đòn không trúng, mặt lộ đầy vẻ kinh dị.

https://thuviensach.vn

Hắn gào lên một tiếng. Đốt xương trong toàn thân kêu rắc rắc. Hắn từ từ đưa song chưởng lên. Lòng bàn tay đen nhánh, lấp loáng như muốn chảy nước.

Trong lúc này một mùi hôi thối giàn dụa khắp trong quán. Tô Bạch Phong khẽ hô:

- Lang Nha Huyết Công!

Huyết Lĩnh Thanh Lang tiếp tục gầm lên không ngớt. Mắt hắn chiếu ra những tia sáng khiến người ta phải ớn người.

Đồng tử vội thét lên:

- Có việc gì cứ nói tử tế...

Gã lùi lại phía sau, chân bước loạng choạng té ngửa xuống đất. Cái chung đồng ở trong tay gã rớt xuống đất.

Giữa lúc đồng tử té xuống, cái thân bé nhỏ xoại đi đúng vào cái chung hất bay vèo lên như tên bắn chênh chếch đi.

Huyết Lĩnh Thanh Lang đã phóng chưởng đánh xuống rồi. Đột nhiên hắn thấy chiếc chung rượu ở dưới đất bật lên bắn tới mặt mình bất giác la lên một tiếng.

Đồng thời nhún người lảng tránh.

Chiếc chung rượu bay lướt bên tai Thanh Lang "Vù" một tiếng...

Tiếp theo một tiếng "Chát" vang lên! Cái chung rượu nhỏ bé bắn trúng rường nhà lọt vào ngập sâu đến năm tấc. Miệng chung vừa bằng mặt gỗ.

Tô Bạch Phong đứng lên xuýt bật tiếng la thất thanh.

Nguyên cây rường nhà đó là khúc gỗ rắn chắc. Chôn chén không phải sắc nhọn mà xuyên vào rường ngập sâu như vậy thì luồng nội lực của gã thật là quỉ khốc thần sầu.

Huyết Lĩnh Thanh Lang biến sắc hỏi:

- Thằng nhỏ kia! Ngươi là ai, nhân vật thế nào?

Miệng hỏi mà trống ngực đánh thình thình hắn tính thầm:

- Cục diện đêm nay tựa hồ có ma quỷ ám mình. Thoạt tiên gặp một tên tự xưng là người làm công cho Triệu gia mà võ công cao thâm hơn đời. Lần thứ hai lại đụng phải một mụ tự nhiên vô cớ ra mặt gây hấn. Công lực mụ dường như cao thâm hơn tên tùy bộc của Triệu gia. Hiện giờ lại thằng lỏi

https://thuviensach.vn

con này mới phô trương một món tuyệt kĩ đã đủ khiến cho người ta phải hoảng hồn. Chuyến này lão Lang xuống núi thật là xúi quẩy!

Chẳng những Huyết Lĩnh Thanh Lang bở vía, mà những người bàng quang cũng không khỏi kinh hãi. Môn Lang Nha Huyết Công của Thanh Lang đã nổi tiếng nguy hiểm nhất đời. Những người trúng phải ít ai thoát chết. Thế mà bữa nay cũng thành vô hiệu. Bây giờ mọi người mới ngấm ngầm nhận ra lai lịch thằng nhỏ không phải tầm thường.

Lại nghe đồng tử lạnh lùng nói:

- Ngươi kêu ta một tiếng thằng nhỏ, hai điều thằng nhỏ mà được Huyết Lang bắt xỉ hạ vấn...

Huyết Lĩnh Thanh Lang hắng dặng một tiếng ngắt lời:

- Lão phu đã được nghe tới một người, không hiểu...

Đồng tử hỏi ngay:

- Lang huynh muốn người nào?

Huyết Lĩnh Thanh Lang dằn từng tiếng:

- Thanh.. Ngưu... Đồng... Tử...

Huyết Lĩnh Thanh Lang nói bốn chữ như liệng đá xuống đất. Thanh âm hắn khiến mọi người trong tửu điếm đều chấn động tâm thần. Ai cũng đảo mắt nhìn vào đồng tử.

Đồng tử xoa tay thản nhiên:

- Cái đó còn cách xa nhau bốn chục dặm đường.

Gương mặt Huyết Lĩnh Thanh Lang sáng lên một chút hỏi:

- Thanh Ngưu Đồng Tử thật không có liên quan đến gì đến ngươi ư?

Đồng tử đáp:

- Hắn là hắn, ta là ta. Cũng như Lang huynh kêu bằng Thanh Lang thì không thể giống Hồng Lang được...

Gã ngừng một chút rồi hỏi:

- Dường như Lang huynh có vẻ úy kị Thanh Ngưu Đồng Tử thì phải?

Huyết Lĩnh Thanh Lang trợn mắt cứng lưỡi, hồi lâu mới đáp:

- Đừng nói giỡn! Lão phu còn úy kỵ ai nữa? Ngay đến Triệu Phụng Hào lão phu cũng không...

Hắn chưa hết câu, đồng tử gật đầu ngắt lời:

https://thuviensach.vn

- Đến Triệu Phụng Hào thì Lang huynh không chỉ bị một chưởng phải rút lui, thủ cấp vẫn còn nguyên có đúng thế không?

Huyết Lĩnh Thanh Lang tức giận gầm lên:

- Thằng lỏi con. Ngươi muốn chết ư?

Hắn vươn cánh tay hộ pháp đầy lông lá, nhảy xổ tới trước mặt đồng tử.

Đồng tử chùn người lùi lại sau hai bước. Huyết Lĩnh Thanh Lang bị cái mặt bàn cản trở không xô tới được.

Đồng tử cười mát nói:

- Lang huynh nóng nảy quá.

Gã lắc lư cái đầu tự nói một mình:

- Người đời toàn hạng si ngốc, trách nào mình không bán si ngốc cho ai được.

Gã từ từ rút trong bọc ra một tấm lụa vuông, mở ra thành một cái cờ nhỏ. Hai bên cờ thêu hai gã đồng tử xõa tóc. Giữa cờ thêu tám chữ nhỏ "Thả si mại ngốc nhân sinh kỷ hà".

Huyết Lĩnh Thanh Lang vừa nhìn thấy lá cờ đã biến đổi sắc mặt.

Mụ già đứng bên này nhìn đến lá cờ cũng lộ vẻ kinh hãi.

Huyết Lĩnh Thanh Lang ấp úng hỏi:

- Ngươi là... Si Ngốc Đồng Tử?

Đồng tử lạnh lùng nói:

- Lang huynh là kẻ ngu ngốc đệ nhất trên đời, nên tiểu đệ tặng lá cờ này cho Lang huynh.

Huyết Lĩnh Thanh Lang dường như chưa nghe tiếng. Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- Cường địch đang dòm dỏ, ta khó mà đối phó được. Nếu thằng lỏi trước mặt quả là liên quan với nhân vật mà người ta đồn đại thì càng khó chiếm phần tiện nghi. Về đi thôi. Lão Lang này không muốn cụt hứng trước khi tìm thấy Triệu Phụng Hào.

Hắn nghĩ tới đây, không nói gì nữa, cắm đầu ra cửa dông tuốt.

Mọi người trong quán đều sửng sốt, gã đồng tử gọi dựt lại:

- Khoan rồi hãy đi! Khoan rồi hãy đi! Chúng ta mua bán si ngốc đã xong đâu?

https://thuviensach.vn

Gã cầm lá cờ nhỏ giơ lên, cất bước rượt theo.

Mọi người đều sửng sốt trợn mắt há miệng ra vẻ cực kỳ kinh hãi. Chỉ trong chớp mắt hai người đã mất hút.

Mụ già lắc đầu khẽ hô:

- Si Ngốc Đồng Tử... Si Ngốc Đồng Tử.

Mụ quay lại nhìn Tô Bạch Phong hỏi:

- Phải chăng vừa rồi ngươi tự nhận là kẻ tùy bộc của Triệu gia?

Tô Bạch Phong gật đầu đáp:

- Đúng như vậy.

Y tự hỏi:

- Ta có nên nhận mụ không?

Mụ già hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Tên họ ngươi là gì?

Tô Bạch Phong nhìn thân pháp của mụ già lúc động thủ đã biết rõ lai lịch mụ rồi. Bây giờ y định chủ ý xong liền chắp tay xá dài thốt:

- Tô Bạch Phong này kính cẩn thỉnh an chủ mẫu.

Mụ già né tránh, lạnh lùng hỏi:

- Ai là chủ mẫu ngươi?

Tô Bạch Phong cúi đầu xuống đáp:

- Bẩm chủ mẫu! Mười mấy năm trời gia chủ chẳng ngày nào không nghĩ đến chủ mẫu. Xin chủ mẫu nghĩ tới đại thể mà kết thúc... kết thúc...

Mụ già chặn lời:

- Kết thúc cái nghề hát rong làm kế sinh nhai này ư? Ngươi cũng khinh khi cái nghề ti tiện của ta lắm phải không?

Mụ già nói hai câu liền rồi hàm răng vẫn còn rung động tỏ ra rất phấn khích.

Tô Bạch Phong sợ hại tiếp:

- Chủ mẫu hiểu lầm rồi... Tiểu tử...

Mụ già trầm giọng quát:

- Câm miệng đi! Ngươi còn muốn xảo ngôn biện bạch chăng? Chắc là Triệu Phụng Hào chẳng những đã truyền võ học cho ngươi, mà cả cái quan niệm hủ bại đã mọc rễ nảy mầm vào mình ngươi rồi.

https://thuviensach.vn

Tô Bạch Phong không dám nói gì. Mụ già lại tiếng:

- Có khi ngươi còn cười thầm trong bụng. Lúc nãy lão thân đứng trước đây gẩy đàn, Linh nhi hát tiểu khúc cho người mua vui, ngươi vẫn ngồi ở đằng sau đài uống rượu cười nói. Khúc hát xong, ngươi tùy tiện bỏ ra mấy đồng như của bố thí.

Mụ gảy đàn là ai? Con nhỏ hát tiểu khúc là ai? Bất quá là những kẻ nghèo hèn không bõ nói đến.

Mụ già nói mấy câu sau thanh âm càng nhỏ bé, thanh điệu càng thống thiết.

Tô Bạch Phong cảm thấy đầu óc đảo lộn. Huyết mạch toàn thân muốn nổ ra.

Y la thầm trong bụng:

- Tô Bạch Phong! Ngươi quả có ý nghĩ như vậy chăng?

Gã quỳ xuống đánh "Binh" một tiếng khẽ đáp:

- Lúc đó tiểu tử chưa nhận ra chủ mẫu. Thật muôn thác cũng không đủ đền tội.

Thiếu nữ áo vàng đứng bên liếc mắt nhìn Tô Bạch Phong ngó mụ già nói nhỏ:

- Má má! Má má nặng lời quá.

Mụ già chép miệng một cái, khẽ hất tay áo. Tô Bạch Phong thấy một luồng lực đạo vô hình đẩy hai đầu gối lên. Y đành buông thõng tay đứng một bên.

Mụ già hỏi:

- Linh Nhi! Người bảo công lực của Triệu Phụng Hào kém xa ta. Nay gặp đồ đệ của y. Ngươi liệu có thắng được gã không?

Thiếu nữ áo vàng bất giác đưa mắt nhìn Tô Bạch Phong thì vừa gặp lúc y đang nhìn nàng. Thị tuyến hai bên chạm nhau. Cả hai cùng giật mình.

Tô Bạch Phong trống ngực đánh thình thình. Y cảm thấy trong óc nổi lên ý niệm khôn tả.

Lại nghe tiếng thiếu nữ áo vàng ngập ngừng đáp:

- Hà nhi không thể biết trước được.

Mụ già ngạc nhiên hỏi:

https://thuviensach.vn

- Linh nhi! ngươi làm sao vậy?

Thiếu nữ áo vàng lẳng lặng không đáp.

Mụ già khẽ hắng dặng một tiếng nhìn Tô Bạch Phong nói:

- Lão thân nói Triệu Phụng Hào chẳng ra gì, chắc ngươi không phục?

Tô Bạch Phong đáp:

- Tiểu tử không nghĩ đến chuyện này.

Mụ già nói:

- Xem chừng ngươi có ý không phục... Thôi cũng được. Đêm mai cũng vào giờ này ngươi tới chùa Bạch Mã ở ngoài thị trấn. Lão thân cùng Linh nhi chờ ngươi ở đó.

Tô Bạch Phong ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Chủ mẫu có lệnh triệu, dĩ nhiên tiểu tử phải tuân mệnh.

Mụ già nói:

- Ngươi chuyên dùng thứ binh khí gì thì cứ đem theo.

Tô Bạch Phong đáp:

- Nếu chủ mẫu muốn tiểu tử động thủ thì tiểu tử không dám đâu.

Mụ gì nói:

- Ngươi đừng có hồ đồ. Khi nào lão thân lại động thủ với hạng tiểu bối như ngươi.

Tô Bạch Phong giả vờ không hiểu hỏi:

- Thế thì ý tứ chủ mẫu làm sao? Tiểu tử không hiểu.

Mụ già chưa nói gì, thiếu nữ áo vàng đã biến sắc dậm chân hỏi:

- Ngươi còn giả vờ ư? Đêm mai ngươi chuẩn bị đến chùa Bạch Mã chịu chết...

Cô trừng mắt nhìn Tô Bạch Phong lần nữa rồi cùng mụ già cất bước ra khỏi tửu điếm.

Tô Bạch Phong la thầm:

- Hỏng bét! Mình khéo quá hóa vụng, rước lấy hậu quả trái ngược.

Y đang bàng hoàng lo sợ thì đột nhiên có người đến sau lưng vỗ vai nói:

- Lão đệ! Coi bộ lão đệ như người rớt xuống nước, toàn thân ướt đẫm.

Tô Bạch Phong quay đầu nhìn lại thì người nói câu này chính là Ngốc Ưng Phương Cẳng, lão Ngũ trong Võ Lâm Thất Kỳ. Hiện giờ ruột y bối rối

https://thuviensach.vn

như mớ bòng bong, chỉ nhăn nhó cười không biết nói sao.

Ngốc Ưng Phương Cắng lại nói:

- Chuyện xích mích giữa hai vợ chồng Triệu Phụng Hào, Phương mỗ đã được nghe qua. Vừa rồi thực tình Phương mỗ cũng không đoán được người đàn bà gảy đàn lại chính là Phong Lâm cầm nữ Triệu Tiêu nữ hiệp...

Tô Bạch Phong đáp:

- Gia chủ dò la tin tức chủ mẫu đã lâu ngày, không ngờ tiểu đệ bữa nay lại gặp ở đây.

Y trả tiền rượu rồi hai người ra khỏi tửu quán.

Tô Bạch Phong và Phương Cắng vừa bước ra thì trong bóng tối góc tửu điếm có một người dường như say rượu nằm gục xuống bàn. Người này mặc áo trắng bỗng từ từ ngẩng đầy lên, khẽ ú ớ một tiếng.

Người áo trắng liếc mắt nhìn Tô Bạch Phong đi xa rồi, miệng lẩm bẩm:

- Phỉ Âm! Phỉ Âm! Việc này cách nay đã ngoài mười niên mà sao nàng vẫn không nguyện lượng thứ cho ta...

Bạch Y nâng chung rượu lên uống cạn rồi lẩm bẩm nói tiếp:

- Hơn chục năm trời, tháng ngày vun vút, người cũng biến đổi. Nàng già đi nhiều rồi... Còn... còn Linh Nhi cũng trưởng thành cao lớn đến thế...

Bạch Y Nhân nhếch môi nhìn ra phía xa xa, lộ vẻ bâng khuâng.

o O o Mảnh trăng lạnh lùng tỏa ánh sáng xuống vùng núi non trùng điệp. Bóng núi dài dài khiến cho cảnh hoang lương thêm phần huyền bí.

Thỉnh thoảng mấy tiếng chim kêu phá tan bầu không khí tĩnh mịch. Trên con đường nhỏ ở ngọn núi chót vót, bỗng thấy một bóng đen chạy nhanh tới.

Bóng đen lướt nhanh đột nhiên dừng bước khẽ nói:

- Qua tòa núi phía trước mặt kia là tới Côn Luân...

Bóng đen ngần ngừ một chút rồi lại cất bước tiến về phía trước.

Lúc này mảnh trăng bị làn mây đen che phủ, trời tối sầm lại chìa tay không trông rõ. Núi rừng lạnh căm căm, bao phủ bầu không khí tịch mịch khiến người cô đơn không khỏi nổi lên ý nghĩ khiếp sợ.

Người kia thấy mình chìm đắm vào cảnh thê lương, cất bước chạy thật mau.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên trên sườn núi phía trước một mảnh lá từ từ bay tới rớt xuống trúng chân người này. Y liền cúi mình lượm lấy. Mảnh lá bị châm nhiều lỗ nhỏ hiện ra hai chữ "quay về".

Người này trầm ngâm rồi ngửa mặt lên lớn tiếng nói:

- Tại hạ Nhan Bách Ba. Vị cao nhân nào đã truyền diệp cảnh cáo?

Thinh âm lạnh lẽo và trong trẻo vang dội cả vùng sơn cốc nhưng thủy chung vẫn không thấy tiếng người đáp lại.

Nhan Bách Ba ngần ngừ một chút rồi tiếp tục tiến về phía trước. Gã đi hết con đường nhỏ tiến vào hang núi, men theo lạch suối mà đi.

Đột nhiên nghe đánh "ầm" một tiếng. Nhan Bách Ba giật nảy mình chưa phân biệt được tiếng vang từ đâu phát ra. Bỗng thấy hai bên vách núi quăng một tấm lưới đen chụp xuống đầu gã.

Nhan Bách Ba đã phòng bị từ trước khoa kiếm lên một vòng tròn. Lại nghe đánh "choang" một tiếng, tấm lưới đen vẫn y nguyên không bị thương tổn.

Chỉ trong chớp mắt tấm lưới đã hạ xuống tới nơi. Nhan Bách Ba hít một hơi chân khí, nhún mình nhảy lùi lại. Miệng quát hỏi:

- Ông bạn nào ẩn ở đây để ám toán tại hạ?

Gã chưa dứt lời, bỗng thấy sau lưng mát lạnh. Một luồng ám kình xô tới. Gã hoảng hốt xoay mình vung kiếm lên nghinh tiếp.

Trong bóng tối, chiêu kiếm quét vào quãng không. Nhan Bách Ba sợ toát mồ hôi. Gã xoay mình ngó thấy tấm lưới đen đã rớt xuống đất tựa hồ bị người thao túng lại tung lên.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Trón Nghĩa Bạn Du Lang Mạo Hiểm

Nhan Bách Ba lạng người tránh qua mé hữu, tiện tay phóng kiếm đâm ra.

Tấm lưới đen trước mặt mở tung ra rồi khép lại quấn lấy thanh kiếm của gã.

Nhan Bách Ba vận nội lực giật mạnh một cái mà lưỡi kiếm không làm đứt được tấm lưới, gã kinh hãi không biết thế nào mà kể.

Thanh kiếm bị quấn mỗi lúc một chặt thêm. Nhan Bách Ba thử giật mạnh mấy lần mà không sao rút ra được kiếm về. Gã tự nhủ:

- Bất luận trường hợp nào ta cũng không thể bỏ kiếm...

Tay trái gã liền phóng chưởng đánh ra cũng chẳng ăn thua gì. Gã cảm thấy thanh trường kiếm sắp bị tuột khỏi tay.

Giữa lúc ấy hai bên sườn núi lại có tiếng âm trầm nổi lên:

- Buông kiếm! Đi vào Quỷ Môn Quan.

Nhan Bách Ba nắm chặt chuôi kiếm không chịu buông tay, lại quát lớn:

- Quân tiểu bối ở đâu hý lộng quỷ thần?

Thanh âm trầm trầm vẫn tiếp tục réo bên tai:

- Buông kiếm ra! Đi xuống Quỷ Môn Quan...

Nhan Bách Ba trong lòng hoảng hốt. Bao nhiêu dũng khí đều mất hết. Tiếng réo như quỷ khốc thần gào vang dội cả hang núi.

Lúc này vành trăng lộ ra một nửa. Phía trước hang núi đã thấy làn ánh sáng huyền ảo, khiến cho Nhan Bách Ba mạnh dạn lên một chút. Tay trái gã toan phóng chưởng đánh ra.

Trên sườn núi đột nhiên lại quăng xuống ba tấm lưới đen bao trùm cả một vùng năm trượng vuông.

https://thuviensach.vn

Trước tình thế này, nếu Nhan Bách Ba không chịu buông kiếm tất bị lưới đen chụp trúng. Gã nghiến răng nhảy vọt lên xông về phía trước.

Ba tấm lưới đen, một trước hai sau chụp lẹ xuống.

Trong lúc cấp bách, Nhan Bách Ba quát lên một tiếng, tay mặt vận kình đẩy ra. Tấm lưới trước đã rớt xuống đất lại bị tấm quấn thanh kiếm đẩy tung lên phát ra một luồng kình phong. Hai tấm lưới ở trên không đụng phải tung ra mấy trượng.

Nhan Bách Ba cảm thấy cổ tay tê chồn, phải buông kiếm. Thanh trường kiếm bị tấm lưới cuốn đi.

Giữa lúc ấy hai tấm lưới phía sau chụp tới. Nhan Bách Ba tung mình vọt đi lướt qua khe hai tấm lưới ra ngoài.

Ngờ đâu hai tấm lưới ở trên không co vào rồi lại mở ra bay ngược về sườn núi.

Đồng thời những tiếng hô hoán lại vang lên:

- Thiên la địa võng! Bó tay chịu trói! Thiên la địa võng! Bó tay chịu trói!

Chỉ trong nháy mắt lại thấy hai tấm lưới lớn từ phía sau chụp tới. Nhan Bách Ba người đang lơ lửng trên không, muốn tránh cũng không kịp. Gã thấy mắt hoa lên một cái. Tấm lưới đã chụp trúng người gã.

Miệng lưới thu vào Nhan Bách Ba vội vận nội lực cực mạnh một cái, nhưng tấm lưới rất bền chắc, dẫy dụa không thể làm cho đứt được chút nào.

Nhan Bách Ba chẳng khác gì tấm thân cá chậu chim lồng, gã tuyệt vọng nghĩ thầm:

- Chuyến này ta lên Côn Luân chỉ cốt để gặp người kia một lần. Ai ngờ chưa gặp được y thì đã gặp bọn phục kích ở đây. Mình bị bắt rồi còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa?

Tâm thần hoảng hốt, gã đang phỏng đoán địch nhân trong bóng tối sẽ phát lạc mình cách nào? Đột nhiên thanh âm trầm trầm từ bên sườn núi vọng xuống.

- Hà hà! Mẻ lưới này thâu được kết quả rồi.

Giọng nói ấm ớ khác cất lên:

- Tấm Cổ Ty Ma Võng này nguyên là để đối phó với gã họ Du, ai ngờ lại bắt được tên đệ tử phái Võ Đương. Đó là gã bị vận xui...

https://thuviensach.vn

Nhan Bách Ba nghe đến gã tiểu tử họ Du. Trống ngực đánh thình thình, tự hỏi:

- Chẳng lẽ y còn chưa qua đây. Thế là ta đi trước y rồi...

Thanh âm trầm trầm lại cất lên:

- Bóng trăng đã xế, gã tiểu tử họ Du tưởng cũng sắp đến.

Giọng nói ấm ớ đáp:

- Đại khái đoàn kiệu và tượng đá đến Côn Luân rồi. Chúng ta chỉ cần ở đây chờ gã họ Du, không nên để lỡ việc.

Thanh âm trầm trầm nói:

- Vạn nhất hà hà! Vạn nhất mà gã tiểu tử qua đây, ta tin rằng gã chẳng thể thoát được trạm này.

Giọng nói ấm ớ đáp:

- Chúng ta ở đây dĩ nhiên đã bố trí nghiêm mật, nhưng không thể coi thường gã tiểu tử họ Du. Ta nói vậy là mình chớ có lơ là.

Thanh âm trầm trầm hỏi:

- Còn mấy tấm Cổ Ty Ma Võng nữa?

Tiếng nói ấm ớ đáp:

- Chúng ta chuẩn bị tất cả mười tấm. Vừa rồi dùng vào gã đệ tử phái Võ Đương bốn tấm, vậy chỗ còn lại cũng dư để đối phó với gã tiểu tử kia.

Thanh âm trầm trầm nói:

- Ngoài sáu tấm ma võng còn bao nhiêu cao thủ mai phục ở bên kia. Ta nắm chắc gã họ Du chẳng thể nào qua nổi, trừ phi...

Người đó dừng lại một chút rồi tiếp:

- Trừ phi gã đã mọc ba đầu sáu tay.

Tiếng nói ấm ớ đáp:

- Dù sao cẩn thận vẫn hơn.

Thanh âm trầm trầm nói:

- Tới rồi đó! Chuẩn bị đi! Vừa rồi ta phái lão ngũ qua sườn núi bên kia quan sát một lượt thì cách bố trí cẩn mật không có chỗ nào sơ hở. Ha ha! Thử coi số mạng gã họ Du ra sao?

Giọng nói ấm ớ hỏi:

- Lão ngũ đã quan sát kỹ rồi chứ? Có chắc không còn sơ hở nửa chăng?

https://thuviensach.vn

Một thanh âm thô bạo cất lên:

- Không thể sai lầm được.

Thanh âm trầm trầm hỏi:

- Nên xử trí với gã đệ tử Võ Đương bằng cách nào?

Giọng nói ấm ớ hỏi lại:

- Lão đã nhận định đúng là đệ tử phái Võ Đương chưa?

Thanh âm trầm trầm đáp:

- Vừa rồi gã chẳng đã tự báo danh là Nhan Bách Ba đấy ư? Trước kia ta đã gặp gã hai lần và biết gã là sư đệ của Thái Bình đạo trưởng. Ta còn... ta còn...

Giọng nói ấm ớ hỏi:

- Còn làm sao? Đừng dùng dằng nữa.

Thanh âm trầm trầm đáp:

- Ta còn biết một chuyện...

Giọng nói ấm ớ gay gắt:

- Nhưng là chuyện gì mới được?

Thanh âm trầm trầm thủng thẳng đáp:

- Gã họ Nhan dường như có mối thâm giao với gã họ Du...

Đột nhiên sườn núi bên kia có tiếng la:

- Tới rồi!

Nhan Bách Ba bị tấm lưới cột lại ở dưới chân núi nghe nói tới đây, lại càng khẩn trương, gã dương mắt nhìn ra xa thì dưới ánh sáng lờ mờ quả thấy bóng một người đang chạy như bay tới nơi.

Giọng nói ấm ớ khẽ hỏi:

- Lão nhị! Vừa rồi gã bảo gã họ Du có liên quan với tên đệ tử phái Võ Đương phải không?

Thanh âm trầm trầm đáp:

- Chính ta trông thấy hai gã dong cương sóng vai đi với nhau.

Tiếng nói ấm ớ ra chiều cấp bách:

- Kéo gã họ Nhan lên! Ta đã có chủ ý.

Thanh âm trầm trầm hỏi:

- Chủ ý gì?

https://thuviensach.vn

Tiếng nói ấm ớ đáp:

- Đừng hỏi nhiều nữa. Lẹ lên!

Nhan Bách Ba la thầm:

- Nguy rồi!

Lập tức gã cảm thấy người mình kéo lên cao hơn đáy hang đến mấy chục trượng.

Thanh âm trầm trầm nói:

- Tốc độ của gã tiểu tử kia thật là ghê gớm! Gã đã vượt qua sườn núi rồi.

Sườn núi bên kia lại hô hoán:

- Tiếng gió mạnh quá!

Một bóng đen lướt đi như sao xa mỗi lúc một gần.

Thanh âm trầm trầm lại nói:

- Lão đại! Chúng ta còn sơ sót một việc.

Lão dại hỏi bằng một giọng sửng sốt:

- Việc gì?

Thanh âm trầm trầm đáp:

- Lát nữa gã họ Du tới đây, khó mà giữ được gã họ Nhan lên tiếng cảnh giác.

Lão đại nói:

- Phải đấy! Thủ pháp điểm huyệt cách không của lão nhị còn dùng được không?

Thanh âm trầm trầm đáp:

- Ai bảo không dùng được?

Nhan Bách Ba đang bị treo tòn teng bỗng cảm thấy dưới nách tê chồn, gã biết là bị người điểm vào á huyệt.

Bóng người gần tới hang núi dừng lại. Dường như hoàn cảnh hiểm ác khiến cho y hồi hộp.

Người này ngần ngừ một chút rồi rảo bước tiến vào hang núi.

Nhan Bách Ba lơ lửng trên không thấy vậy trong lòng ngấm ngầm hồi hộp những muốn la lên:

- Đại ca! Đừng tiến vào nữa! Quay trở lại thôi.

https://thuviensach.vn

Người kia đi được mấy bước, bỗng nghe những tiếng ầm ầm. Một tảng đá lớn nặng ngàn cân từ sườn núi lăn xuống. Người kia tung mình nhảy vọt về phía trước mấy trượng. Y quay đầu nhìn lại thấy cửa hang đã bị tảng đá lớn vít chặt.

Người kia sửng sốt đảo mắt nhìn địa thế chung quanh, thấy hai bên vách núi dựng đứng. Mặt sau lại bị ngăn chặn. Hiển nhiên y bị hãm ở đây rồi.

Bất thình lình hai bên sườn núi có tiếng quát vang:

- Du Hữu Lượng mất mạng ở chốn này...

Người vừa vào núi quả nhiên là Du Hữu Lượng. Vì vụ phái Côn Luân sắp gặp kiếp nạn mà chàng đi suốt đêm ngày định tới đó trợ lực. Chàng đã liệu trước dọc đường tất gặp mai phục, nên trường hợp này chẳng làm cho chàng ngạc nhiên.

Du Hữu Lượng ngẫm nghĩ một chút rồi ngửng đầu lên hô hoán:

- Bằng hữu ở đâu đến đây chiếu cố Du mỗ? Sao không ra mặt diện kiến?

Trong bóng tối om không tiếng người đáp lại. Bầu không khí khẩn trương tựa hồ ngưng kết, tịch mịch đến phát sợ.

Trên sườn núi những tiếng "tùng tùng" như tiếng trống nổi lên khiến người nghe phải kinh tâm động phách.

Tiếp theo bốn mặt tám hướng ầm ầm dồn dập như thiên binh vạn mã khiến cho toàn thể hang núi tựa hồ bao phủ một làn không khí sát phạt.

Du Hữu Lượng hít một hơi khí lạnh, gắng gượng trấn tĩnh tinh thần từ từ cất bước.

Vèo! Vèo! Vèo! Đột nhiên tiếng tên nỏ vang lên. Mấy chục loạt vũ tiễn từ sườn núi bắn xuống.

Biến cố xẩy đột ngột, Du Hữu Lượng phải dừng bước, tung mình vọt lên không luồn vào một khe đá bên tả. Từng loạt tên tiếp tục rít lên trên đầu chàng.

Du Hữu Lượng vỗ tay đứng thẳng người lên quát hỏi:

- Các bằng hữu ẩn mình trên sườn núi xuống đây cùng Du mỗ hội kiến nên chăng?

Hai bên sườn núi chưa thấy người nào xuất hiện, chỉ nghe tiếng âm trầm kêu réo:

https://thuviensach.vn

- Đồ đệ của Đại Thiền Tông hãy lên đây! Ha ha có giỏi thì lên đây!

Du Hữu Lượng vừa chú ý phòng bị vừa cất bước tiến về phía trước. Tiếng tên bắn vèo vèo xen lẫn tiếng trống vang lên không ngớt.

Giữa làn tên bắn như mưa, Du Hữu Lượng vọt người chênh chếch đi. Chàng phất tay áo một cái, một luồng kình phong xô ra ngăn cản làn mưa tên. Chân chàng vẫn tiếp tục tiến về phía trước.

Chàng lướt đi được vài trượng, loạn tiễn lại tiếp tục bắn tới hai ba loạt. Chàng hú lên một tiếng phất cả hai tay áo cho luồng kình phong chạy vòng tròn. Bao nhiêu tên bắn còn ở ngoài ba thước lả tả rớt xuống.

Lúc này Du Hữu Lượng vọt đi được ngoài năm trượng.

Những hồi trống càng cấp bách. Hàng ngàn khối đá đổ xuống ầm ầm, cát bụi mịt trời, tưởng chừng sập núi đến nơi.

Trong lúc muôn phần nguy cấp này, Du Hữu Lượng càng trổ tài khủng khiếp.

Chàng chí chân phải xuống vọt đến bên sườn núi, hít một hơi chân khí dán mình vào vách núi như con thằn lằn. Những tên đá tiếp tục đổ xuống.

Cát bụi mịt mờ khiến chàng không mở mắt ra được, nhưng chàng vẫn thi triển thân pháp "Thất khúc di hình" dán mình vào vách núi từ từ ngoi lên.

Khi cát bụi ngừng lại, người chàng đã lên đến lưng chừng vách núi.

Đột nhiên tiếng nói ấm ớ trên sườn núi lại vọng xuống:

- Họ Du kia! Ngươi hãy ngẩng đầu ngó qua mé tả...

Du Hữu Lượng liếc mắt nhìn qua thì quả nhiên thấy một tấm lưới đeo tòn teng. Trong lưới phảng phất có người bị cột. Vì trời tối mà khoảng cách khá xa nên chàng không nhìn rõ mặt người này.

Vừa rồi chàng lâm vào tình trạng nguy hiểm chưa kịp chú ý tới và không khỏi trách mình sơ ý đến thế.

Chàng lại lớn tiếng hỏi:

- Ông bạn có điều chi dạy bảo?

Tiếng nói ấm ớ trên sườn núi hỏi lại:

- Họ Du kia! Ngươi có nhận ra người bị hãm trong lưới là ai không?

Du Hữu Lượng đáp:

- Du mỗ không thể nhìn rõ được.

https://thuviensach.vn

Tiếng nói ấm ớ lại cất lên:

- Ta nói ra là chắc ngươi nhận được ngay.

Du Hữu Lượng tự hỏi:

- Phải chăng đối phương lại dùng ngụy kế gì đây?

Chàng liền làm bộ hững hờ đáp:

- Du mỗ chẳng quan tâm chi hết.

Tiếng nói ấm ớ hỏi:

- Ngươi chẳng quan tâm thật không? Nếu vậy chúng ta đem gã ra xử tử. Lão nhị! Điểm vào tử huyệt gã đi rồi chặt đứt đầu dây.

Giọng nói trầm trầm "Dạ" một tiếng, tựa hồ sắp động thủ.

Du Hữu Lượng động tâm cất tiếng hỏi:

- Hãy khoan! Sao bằng hữu không nói tên họ người đó ra?

Tiếng nói ấm ớ đáp:

- Té ra ngươi khẩu thị tâm phi. Ha ha! Chúng ta bắt được tên tù binh này là một đồ đệ của phái Võ Đương, tên gọi là Nhan Bách Ba.

Du Hữu Lượng giật nảy mình lên, ấp úng hỏi:

- Này này...! Ông bạn nói đùa chăng?

Giong nói ấm ớ đáp:

- Tin hay không là tùy ở ngươi. Ngươi không tin, chúng ta cũng không bắt buộc được.

Du Hữu Lượng đã tin đến bảy, tám phần. Chàng tự hỏi:

- Tại sao Nhan huynh lại đến đây trước ta? Chẳng lẽ mục đích của y cũng ở núi Côn Luân? ...

Phóng tầm mắt nhìn ra phía xa xa chỉ thấy tối om, chẳng thể nào nhìn rõ diện mạo người trong lưới treo lơ lửng trên không.

Chàng hỏi lại:

- Chỗ dụng tâm của các vị thế nào?

Tiếng nói ấm ớ đáp:

- Nghe nói tên đệ tử phái Võ Đương này có mối thâm giao với họ Du. Ha ha! ...

Du Hữu Lượng trầm ngâm một chút đã đoán ra đối phương muốn dùng Nhan Bách Ba để uy hiếp mình, nhưng chàng chẳng thể không thừa nhận

https://thuviensach.vn

liền hỏi:

- Ông bạn đã biết y là chỗ cựu giao của Du mỗ, sao không thả ra?

Trên sườn núi nổi lên tràng cười rộ. Tiếp theo tiếng nói ấm ớ đáp:

- Họ Du kia! Ngươi nói nghe dễ dàng quá nhỉ? Ta cho ngươi hay, chính vì gã cùng ngươi có mối giao tình nên chúng ta không thể tha được...

Tới đây tiếng nói bỗng thành gay gắt:

- Nếu ngươi muốn cho tên đệ tử phái Võ Đương này khỏi uổng mạng, thì phải nghe theo mệnh lệnh của chúng ta.

Du Hữu Lượng lớn tiếng:

- Vừa rồi các vị đã mai phục trên sườn núi để ám toán Du mỗ, bây giờ còn đụng đến một sợi lông của Nhan huynh thì Du mỗ phải giết cho kỳ hết.

Tiếng cười hô hố vang lên. Giọng nói ấm ớ hỏi:

- Ngươi không dằn lòng được ư? Hừ hừ! Ta nghe nói ngươi là kẻ tâm cơ thâm trầm mà sao lại không bình tĩnh suy nghĩ coi hiện giờ ai làm chủ tình thế?

Du Hữu Lượng đáp:

-Hồi dùng thủ đoạn chẳng quang minh chút nào...

Tiếng nói ấm ớ ngắt lời:

- Họ Du kia! Ngươi khôn hồn hãy nghe lời chúng ta dạy bảo. Mau dời khỏi vách núi, tụt xuống đáy hang.

Lúc này Nhan Bách Ba đã ngấm ngầm vận động Nhu miên tâm pháp của phái Võ Đương phát huy luồng chân khí mười lăm vòng đả thông huyệt khí hải để tự giải khai rồi la lên:

- Du huynh! Du huynh bất tất phải quan tâm tới tiểu đệ. Chớ có xuống hang núi mà mắc vào Cổ Ty Ma Võng.

Gã chưa dứt lời, dưới nách bỗng đau nhói lên. Lão nhị lại điểm vào Á huyệt gã.

Du Hữu Lượng nghe thanh âm rất quen tai, bụng bảo dạ:

- Quả nhiên Nhan huynh mắc bẫy rồi. Lạ ở chỗ bản lãnh y không phải tầm thường mà sao để người ta bắt đem lên đây. Y vừa nhắc tới Cổ Ty Ma Võng, không hiểu là vật gì?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì âm thanh ấm ớ lại cất lên:

https://thuviensach.vn

- Du Hữu Lượng! Sao ngươi còn chưa xuống đáy hang?

Du Hữu Lượng biết không thể dùng dằng được nữa, chàng tự nhủ:

- Hỏng rồi! Vì tính mạng của Nhan huynh, ta có phải chìm đắm theo cũng đành, không thể úy kỵ được nữa.

Du Hữu Lượng nghĩ vậy liền nhả hơi ra, tung mình nhảy xuống đáy hang.

Chân chàng vừa chấm đất, tiếng động lại vang dội. Tiếp theo tiếng người kêu réo:

- Thiên La Địa Võng! Bó tay chịu trói đi!

Đột nhiên nghe đánh "vèo" một tiếng. Du Hữu Lượng ngửng đầu trông thấy trên không tỏa ra một vùng đen sì chụp xuống đầu mình. Chàng nhìn kỹ lại thì đó là một tấm lưới đen rất rộng như quỷ mị sa xuống rất thần tốc. Chàng kinh hãi, toàn thân toán mồ hôi lạnh.

Tấm lưới gần chụp tới nơi, Du Hữu Lượng vội nghiêng mình đi, cả người chàng vọt tung lên không xoay chuyển mấy vòng.

Chàng chuyển đến vòng thứ tư, hai tay đột nhiên đẩy lại phía sau lao mình chênh chếch ra mé hữu về cách xa cái lưới chụp xuống đến ngoài mười trượng.

Ngờ đâu tấm lưới đen chưa rớt xuống đất lại chuyển hướng nhằm chỗ Du Hữu Lượng quét tới.

Du Hữu Lượng chưa hết kinh hãi, thấy thế vội điểm chân phải xuống. Người chàng như cây ngọc trước gió, hai tay vung múa một hồi để vọt về phía trước.

Tấm lưới đen đột nhiên xoay chuyển tới nơi.

Lúc này Du Hữu Lượng người đang chơi vơi trên không, chân khí không đủ để chuyển hướng.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, chàng vận dụng cơ trí tuyệt luân.

Miệng chàng thở luồng khí đục trong mình ra, người chàng thêm sức nặng, tốc độ xuống càng mau.

Du Hữu Lượng mình vừa chấm đất liền tràn người đi, di chuyển về mé trái hậu phương.

https://thuviensach.vn

Bõm một tiếng. Tấm lưới đen chụp trúng chỗ người Du Hữu Lượng hạ xuống.

May chàng tràn người đi chỉ khe chừng sợi tóc là bị mắc nạn. Chàng sợ toát mồ hôi, vừa định thần vừa ngửa mặt lên nói:

- Mấy ông bạn còn kỹ thuật hạ lưu gì nữa thì trổ hết ra đi.

Bấy giờ chàng mới hiểu Cổ Ty Ma Võng là tấm lưới lợi hại này và Nhan Bách Ba bị bắt chẳng có chi kỳ lạ nữa. Sở dĩ bọn người ẩn trên sườn núi giục chàng dời khỏi vách núi lui xuống đáy hang là cốt để tiện việc quăng lưới bắt chàng.

Tiếng ấm ớ trên sườn núi lại nổi lên:

- Họ Du kia! Ngươi đã tránh được tấm Ma võng thứ nhất, bây giờ thử đối phó với tấm thứ hai...

Tiếng nói vừa dứt, tiếng không khí xoay chuyển lại rít lên. Du Hữu Lượng ngước mắt nhìn lên thấy tấm Ma võng đang xoay quanh trên không gian chứ không hạ thẳng xuống.

Tấm Ma võng này chập chờn không nhất định tựa hồ muốn chụp xuống chỗ nào cũng được.

Du Hữu Lượng hít một hơi khí lạnh. Bất luận là ai gặp trường hợp này cũng không biết né tránh về phương nào.

Du Hữu Lượng cố giữ trầm tĩnh. Chàng biết lúc này có bình tĩnh mới khắc chế được mọi loạn động. Chàng để ý coi tấm Ma võng hạ xuống chỗ nào rồi sẽ tính.

Tấm Ma võng xoay chuyển mấy vòng đột nhiên hạ xuống đánh "vù" một cái nhằm phía trước mé hữu Du Hữu Lượng chênh chếch tạt tới.

Tấm Cổ Ty Ma Võng hạ xuống rất cổ quái. Khi còn cách Du Hữu Lượng mấy trượng mới tới đất nó vẫn chuyển hướng.

Du Hữu Lượng đã tiên liệu điểm này. Chàng không tiến mà lại lộn ngược lùi về phía sau. Tiếp theo chàng đẩy song chưởng ra phía trước.

Tấm lưới đụng phải chưởng phong dừng lại một chút rồi đột nhiên hất tung lên khiến Du Hữu Lượng lâm vào tình thế toàn thân sắp bị tấm lưới úp xuống.

https://thuviensach.vn

Năng lực ứng biến của Du Hữu Lượng dĩ nhiên rất chuẩn đích. Trong lúc chớp nhoáng này người chàng nằm ngã xuống. Tiện tay chàng chụp lấy mép lưới kéo vào rồi hất ra. Một luồng lực đạo kỳ dị xô đẩy tấm lưới ra xa bốn năm trượng.

Chàng dậm đầu ngón chân xuống đất nhảy vọt lên hỏi:

- Phải chăng đây là Thiên La địa võng của ông bạn?

Những người ẩn trên sườn núi dường như thấy Du Hữu Lượng tránh khỏi hai tấm lưới đâm ra hoang mang. Hồi lâu lão đại mới lên tiếng:

- Họ Du kia! Bọn ta không có thì giờ để tranh hơi với ngươi. Hãy coi tấm lưới thứ ba.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Huyền Hồ Quận Chúa Giải Cứu Du Nhan

Du Hữu Lượng hờ hững ngắt lời:

- Cứ tung xuống hết đi! Miễn là Du mỗ không chui vào một cách hàm hồ là xong.

Tiếng ấm ớ nói:

- Tấm Ma võng này chụp xuống không để cho ngươi né tránh. Nói một cách khác là ngươi phải nghe lệnh bó tay chịu trói. Nếu không thì...

Du Hữu Lượng hỏi:

- Không thì làm sao?

Tiếng ấm ớ đáp:

- Nếu ngươi di động thân hình một chút là bọn ta lập tức hạ sát Nhan Bách Ba.

Du Hữu Lượng run lên, huyết dịch trong người trồi ngược.

Chàng lớn tiếng quát:

- Ông bạn khinh người thái quá!

Người trên sườn núi cười khằng khặc đáp:

- Chúng ta tuân lệnh trên mà làm, chỉ đáng trách ngươi đối nghịch với chủ nhân chúng ta. Chẳng sớm thì muộn ngươi sẽ được nếm một chút thủ đoạn...

Nhan Bách Ba nghe bọn họ đối thoại, la thầm trong bụng:

- Đại ca đừng nghe họ. Cùng lắm tiểu đệ phải chết với chúng là xong.

Nhưng hắn nói miệng gã không thốt nên lời được, đành chăm chú nhìn Du Hữu Lượng đứng cách xa mấy chục trượng.

Du Hữu Lượng trong lòng bối rối, lẩm bẩm một mình:

- Ta biết làm thế nào? Ta biết làm thế nào?

https://thuviensach.vn

Tiếng ấm ớ lại hỏi:

- Du Hữu Lượng ngươi quyết định ra sao?

Du Hữu Lượng bình tĩnh trở lại đáp:

- Quăng lưới xuống! ... Du mỗ đành chịu trói đây.

Chàng nói câu này lòng đau như cắt, vì biết mình không nên khẳng khái một cách bất cẩn như vậy.

Nhan Bách Ba nghe chàng nói trong lòng thê thảm, nhưng đồng thời cũng cảm thấy trong lòng hơi ấm áp.

Trên sườn núi dường như có tiếng khẽ thở dài rồi tiếng ấm ớ cất lên:

- Họ Du kia! Bữa nay tuy chúng ta đối nghịch với ngươi, nhưng vẫn kính trọng ngươi là trang hảo hán.

Dứt lời một tấm lưới đen từ từ buông xuống.

Du Hữu Lượng nhắm mắt lại chờ đợi. Tấm lưới xuống mỗi lúc một thấp. Xem chừng sắp chụp vào người chàng.

Giữa lúc ấy bên sườn núi mé hữu một tiếng la thê thảm vang lên:

- Trời ơi!

Du Hữu Lượng cho là Nhan Bách Ba ngộ hại rồi. Chàng chưa kịp mở mắt đã quát lên:

- Quân tặc tử kia! Ngươi dám...

Chàng toan nói ngươi dám nuốt lời, nhưng chưa dứt câu thì tiếng rú thê thảm lại nổi lên. Chàng mở mắt ra ngó thì tấm lưới sắp chụp xuống đầu chàng lại từ từ kéo lên một chút.

Du Hữu Lượng nhìn kỹ lại thì thấy trên lưng chừng núi về mé hữu có một người tầm vóc bé nhỏ, cử chỉ yểu điệu đang vọt lên không lướt qua sườn núi mé tả.

Tiếng gió vù vù, tiếng quát tháo, tiếng hú thê thảm nhộn lên một lúc rồi yên tĩnh lại.

Du Hữu Lượng thấy bóng người nhỏ bé rất quen thuộc, trong bụng hô thầm:

- Người này là ai? Người này là ai?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy cả tấm lưới cột Nhan Bách Ba cũng bị kéo lên.

https://thuviensach.vn

Chàng nhảy vọt vào bên vách núi, thi triển thân pháp "Thất Khúc Di Hình".

bám vào vách như con thằn lằn bò lên.

Vách núi này rất hiểm hóc. Du Hữu Lượng trèo đến nửa chừng rồi hết hơi cơ hồ té xuống. Nhưng chàng phấn khởi nghị lực hãm mình và trèo lên được.

Chàng đảo mắt nhìn qua bốn mặt thì chỉ thấy mấy chục hán tử nằm lăn lộn trên sườn núi. Chàng phát giác chúng vẫn còn hô hấp thì ra chúng bị điểm thụy huyệt.

Chàng đi qua tảng đá lớn bỗng ngó thấy bóng sau lưng một thiếu nữ.

Thiếu nữ này đang chú ý giải khai tấm lưới. Chàng xúc động không nhịn được cất tiếng hô:

- Quận chúa! ... Quận chúa! ...

Thiếu nữ giật mình bỏ tấm lưới xuống từ từ đứng dậy, lẳng lặng không nói gì.

Du Hữu Lượng tiến lên mấy bước nói:

- Quận chúa! Xin Quận chúa nghe tại hạ một lời...

Huyền Hồ Quận Chúa vẫn xoay lưng lại lạnh lùng đáp:

- Không đáng nhìn nhau nữa, chỉ còn chút tình cũ kỹ mà thôi. Đừng chạm mặt nhau nữa hay hơn...

Thanh âm nàng rất bình thản nhưng nàng nói câu sau cùng, người hơi run lên.

Rồi nàng nghiến răng lướt về phía trước.

Du Hữu Lượng không thể cản trở, đứng ngây ra nhìn bóng sau lưng Quận Chúa. Bất giác trong đầu óc chàng hiện lên một câu "Làm sao mà phiền não?

Chẳng qua chỉ vì tình?".

Nhìn ra xa, bóng người lờ mờ rồi biệt dạng. Ngọn gió đêm thổi tới khiến Du Hữu Lượng càng thêm giá lạnh.

Lúc này Nhan Bách Ba đứng dậy. Gã nhìn Du Hữu Lượng vẻ mặt bâng khuâng như mất vật gì.

https://thuviensach.vn

Gã cất bước tiến lại còn cách Du Hữu Lượng chừng ba thước thì dừng chân khẽ gọi:

- Du huynh! ...

Du Hữu Lượng như người ngủ mơ choàng tỉnh giấc, nhìn Nhan Bách Ba cười nói:

- Lâu nay không gặp, huynh đệ tưởng nhớ Nhan huynh vô cùng.

Nhan Bách Ba đáp:

- Vừa rồi nhờ Du huynh thí mạng cứu thoát, chưa kịp cảm tạ.

Du Hữu Lượng ngắt lời:

- Nhan huynh nói chi điều đó? Huynh đệ bất tài. Người cứu Nhan huynh là vị Quận chúa kia đấy chứ!

Nhan Bách Ba hơi biến sắc, nhưng khôi phục lại vẻ thản nhiên ngay. Gã hỏi:

- Du huynh quen biết vị Quận chúa người Nữ Chân đó ư?

Du Hữu Lượng ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao Nhan huynh lại biết Huyền Hồ Quận Chúa là người Nữ Chân?

Nhan Bách Ba đáp:

- Ngoài trừ bộ tộc Nữ Chân đời Hậu Kim, ở Trung Nguyên làm gì có Quận chúa? Nghe khẩu khí Du huynh dường như quen nàng lắm thì phải?

Du Hữu Lượng ấp úng chưa thốt nên lời, Nhan Bách Ba lại nói:

- Trước khi tiểu đệ vào hang núi này đã gặp một người lấy lá cây thích chữ cảnh giới. Tiểu đệ đoán người đó là vị cô nương này. Chắc cô biết trước nơi đây rất nguy hiểm.

Du Hữu Lượng hơi động tâm hỏi sang chuyện khác:

- Nhan huynh đi về phía Tây, phải chăng vì vụ kiếp nạn ở Côn Luân?

Nhan Bách Ba làm gì chẳng hiểu Du Hữu Lượng cố ý đánh trống lảng, nhưng vẫn không tiện nhắc tới chuyện kia nữa. Gã đáp:

- Thực ra thì không đúng, nhưng nói như vậy cũng được.

Du Hữu Lượng nghi hoặc hỏi:

- Huynh đệ chưa rõ ý tứ của Nhan huynh?

Nhan Bách Ba đáp:

https://thuviensach.vn

- Công việc ở Côn Luân đã có tệ sư huynh là Thái Bình đạo trưởng trợ lực.

Mục đích chuyến đi này của tiểu đệ là cốt để gặp một người...

Du Hữu Lượng "ồ" một tiếng rồi nói:

- Chắc người đó là bạn tâm giao của Nhan huynh nên mới chẳng ngại ngần xông pha ngàn dặm...

Nhan Bách Ba lại hơi biến sắc đáp:

- Du huynh đã không đoán ra được thì tiểu đệ cũng không nhắc tới nữa.

Giọng nói của gã đột nhiên biến thành lạnh nhạt khiến cho Du Hữu Lượng không khỏi ngấm ngầm bối rối.

Hồi lâu Nhan Bách Ba lại ngập ngừng hỏi:

- Du huynh! Huyền Hồ Quận Chúa đó...

Gã nói tới đây bỗng dừng lại.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Huyền Hồ Quận Chúa làm sao?

Nhan Bách Ba ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Lúc Quận chúa bỏ đi tiểu đệ bỗng cảm thấy bàn tay mát rượi, thì ra nàng đã nhỏ lệ xuống. Tiểu đệ đoán mò trong lòng Quận chúa tất có mối thương tâm gì đó.

Du Hữu Lượng bàng hoàng ngắt lời:

- Đó phải chỉ một mình Quận chúa thương tâm! Huynh đệ, huynh đệ...

Rồi chàng không nói nữa.

Nhan Bách Ba nghe cũng đau lòng tự nghĩ:

- Huyền Hồ Quận Chúa tuy thất tình bỏ đi, nhưng y còn được cùng đại ca có những ngày yêu nhau.

Gã nghĩ tới đây lại ngâm câu:

- Chỉ còn chút tình cố cựu, chẳng nên quay đầu lại. Đừng thấy mặt nhau nữa là hơn...

Du Hữu Lượng bâng khuâng hỏi:

- Nhan huynh... nghĩ gì vậy?

Nhan Bách Ba đáp:

https://thuviensach.vn

- Đó là câu nói của Quận Chúa lúc ra đi. Tiểu đệ thấy lời lẽ rất cảm động, nên buột miệng ngâm lại.

Gã thấy Du Hữu Lượng vẫn còn ngẩn ngơ, trong bụng lại la thầm:

- Đừng gặp nhau nữa là hơn... Đại ca hỡi đại ca! Đại ca há biết lòng ta...?

Lát sau Du Hữu Lượng mới nói:

- Chúng ta nên đi thôi. Nhan huynh đi Côn Luân thì cùng đi với huynh đệ cho có bạn.

Nhan Bách Ba liếc mắt nhìn mấy chục hán tử nằm lăn trên sườn núi. Gã tìm thấy thanh kiếm của mình rồi hỏi:

- Chúng ta xử trí với bọn người này bằng cách nào?

Du Hữu Lượng đáp:

- Bọn họ chỉ bị điểm huyệt. Sau khi trời sáng sẽ tỉnh lại.

Hai người cất bước tiến về phía trước. Dọc đường Nhan Bách Ba gượng nói gượng cười. Thỉnh thoảng gã lại dùng lời lung lạc Du lang, nhưng chàng vẫn ngẩn ngơ như kẻ mất hồn.

Vượt qua sườn núi cheo leo, trước mặt hiện ra một khu hoang dã. Hai người đi trên cánh đồng cỏ, đột nhiên phía trước có tiếng vó ngựa dồn dập. Bốn người kỵ mã dong đuổi như bay tới nơi.

Nhan Bách Ba động tâm nghĩ thầm:

- Lúc này rõ ràng ta đã nghe lão Đại nói là phía trước còn một trạm canh, mà sao lại quên mất?

Gã thấy bốn kỵ mã chạy gần tới nơi, bất giác buột miệng hô:

- Du huynh hãy coi chừng! ... Đây là phi kỵ thám sát của địch nhân!

Tiếng ngựa chạy lộp cộp vang lên. Bốn ngựa kỵ mã chia ra làm hai bên nhắm hai chàng xông tới.

Bây giờ đã nhìn rõ bọn kỵ sĩ đều tay cầm một cây trường kích sắc đen. Du Hữu Lượng vỗ vai Nhan Bách Ba nói lớn:

- Nhan huynh ở mé tả, tiểu đệ ở mé hữu. Chúng ta coi chừng tiếp ứng cho nhau.

Hai người vừa tản ra thì bốn tên kỵ sĩ cũng chia nhau vung trường kích đâm tới trước ngực hai người nhanh như điện chớp.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng ở mé hữu đột nhiên nắm lấy giây cương kéo mạnh một cái.

Con ngựa sợ quá thét lên be be vọt lên mé tả.

Du Hữu Lượng ngửa người về phía sau khiến cho hai cây trường kích đồng thời phóng vào chỗ không.

Con ngựa tiếp tục chạy về phía trước. Người kỵ sĩ lảo đảo một cái, xuýt té xuống đất.

Bên kia Nhan Bách Ba tay cầm trường kiếm chờ hai ngọn kích của địch nhân phóng tới, gã vọt người lên không, tay kiếm nhắm đúng hai ngọn kích quét mạnh một cái.

Tiếng choang choảng vang lên. Thanh trường kiếm bị luồng lực đạo mãnh liệt đẩy hất ngược lại. Nhan Bách Ba hộ khẩu tê chồn. Thanh kiếm trong tay gã rung rinh không ngớt.

Gã chưa hạ mình xuống thì trường kích của đối phương để phóng tới.

Nhan Bách Ba thấy khó bề né tránh liền thi triển thân pháp "Cửu Cung Thần Bộ". Gã điểm chân phải một cái vọt người đi như sao xa nửa vòng rồi quanh lại tới phía sau hai tên kỵ sĩ. Gã vung kiếm veo véo đâm luôn hai nhát.

Trường kiếm vừa phóng ra, huyết quang vọt lên tứ tung. Hai tên kỵ sĩ chưa kịp rú lên thì hai cánh tay bị đứt lìa, cùng với hai ngọn kích rớt xuống.

Con ngựa chạy nhanh như bay, đem theo cả hai kỵ sĩ bị chặt đứt cánh tay.

Du Hữu Lượng buột miệng khen:

- Phép Cửu Cung Thần Bộ của Nhan huynh thật tinh thâm!

Đột nhiên phía trước tiếng vó ngựa lại nổi lên. Hai người phóng tầm mắt nhìn ra thì xa xa tận đầu khu hoang có đám chấm đen chuyển động. Tất cả tới mấy chục kỵ mã phóng nước đại đi tới.

Đồng thời bốn tên kỵ mã vừa rồi chạy đi xa hơn chục trượng cũng dừng lại.

Chỉ trong giây lát, những tiếng lộp cộp nổi lên. Hai người lâm vào cục diện thụ địch ở phía sau.

Nhan Bách Ba biến sắc nói:

https://thuviensach.vn

- Xem chừng bữa nay chúng ta khó lòng thoát được.

Du Hữu Lượng lập tức quyết đoán nói:

- Chúng ta đoạt lấy ngựa mà chạy...

Hai người liền xông về phía bốn tên kỵ mã. Muốn cho trường kích của địch thủ không tới gần mình được, Du Hữu Lượng vận chân lực vào hai cánh tay, một trên một dưới đánh xéo tới.

Tên kỵ mã ngồi trên lưng ngựa chưa kịp xoay kích lại, đột nhiên thấy kình phong xô tới hất vó ngựa đằng trước lên. Con ngựa thét to một tiếng, vọt qua mé hữu. Người kỵ mã gầm lên một tiếng mình mất thăng bằng từ trên lưng ngựa té xuống đất.

Nhan Bách Ba cũng làm theo cách đó. Chỉ trong nháy mắt hai người đoạt được hai con chiến mã. Du Hữu Lượng nhìn Nhan Bách Ba hô một tiếng rồi hai người cùng nhảy lên ngựa.

Mấy chục kỵ sĩ phía trước chạy thành đường vòng tròn vọt tới mấy chục thanh trường kích phóng ra.

Gặp lúc nguy cấp, Du Hữu Lượng vung tay đánh tới. Hai tiếng chát chát vang lên. Chàng đã đánh trúng khuỷu tay đối phương, đoạt được một thanh trường kích.

Du Hữu Lượng cầm kích trong tay múa lên vù vù thành một vòng tròn lớn, không ai đương nổi. Miệng chàng hô lớn:

- Xông về phía trước!

Nhan Bách Ba vỗ mạnh vào lưng ngựa xông về phía trước, Du Hữu Lượng tung ngựa theo sau.

Chỉ trong chớp mắt, mấy chục con chiến mã đã vây quanh hai người. Nhan Bách Ba không nói gì vung trường kiếm đâm ngang chém dọc liền ba chiêu. Tiếp theo gã gò dây cương cho bốn vó ngựa chạy tung lên không vượt qua đầu địch thủ mà ra.

Gã quay đầu nhìn lại thấy Du Hữu Lượng cũng đã mở một đường huyết lộ vọt tới bên mình. Hai người phục xuống lưng ngựa gò cương cho chạy như bay.

Mấy chục kỵ mã đuổi theo rất gấp.

https://thuviensach.vn

Du, Nhan hai chàng chạy gấp, bỗng nghe sau lưng có tiếng gió rít lên. Du Hữu Lượng quay đầu nhìn lại thấy bọn địch nhân ném trường kích ra. Hai người thúc mạnh vào bụng ngựa, hai con bật tiếng hý vang tung bốn vó vọt ra xa hơn trượng.

Hai người quay đầu nhìn lại thấy lố nhố những mũi trường kích cắm xuống đất cách mình chừng năm thước.

Hai chàng tiếp tục ruổi ngựa chạy thật mau mấy chục trượng và đã bỏ xa mấy chục kỵ mã bên địch.

Chạy hết khu đồng cỏ, trước mặt là một trái núi cản đường, hai người liền xuống ngựa.

Nhan Bách Ba sờ vào bờm ngựa nói:

- May chúng ta nhờ hai con ngựa này mà thoát thân.

Du Hữu Lượng đáp:

- Bây giờ chúng ta đành bỏ ngựa đi bộ. Chỉ vượt qua trái núi này nữa là đến Côn Luân.

Nhan Bách Ba gật đầu. Hai người cất bước theo đường nhỏ mà đi. Dọc đường chim kêu eo éo, vượn hót thê lương. Càng đi về phía Tây cảnh vật càng hoang vu, địa thế càng lên dốc, hiểm trở vô cùng.

Dưới chân núi rừng cây rậm rạp, thấp thoáng nhìn những nóc tòa miếu vũ màu hồng...

Hai người xuống núi tiếp tục đi về phía trước. Miếu vũ dần dần lộ ra lớp cao lớp thấp coi như từng bực thang. Năm bộ một tòa lầu, mười bộ một tòa các. Vào sâu mé tả là một tòa bảo tháp cao đến mấy chục trượng.

Hai người vượt qua những bức tường đất đỏ thấy miếu điện quanh co. Hai bên cổng là hai cây thạch trụ. Cánh cổng đá mở rộng, hai người lại tiến về phía trước, bỗng nghe tiếp hát Phạn văn từ phía trong cổng vọng ra.

Nhan Bách Ba khẽ nói:

- Dường như quần tăng đang ở trong đại điện chùa Côn Luân.

Du Hữu Lượng trống ngực đánh thình thịch. Người chàng vọt lên không như tên bắn lướt qua cửa đại điện.

Một cảnh tượng thảm tuyệt nhân hoàn bày ra trước mắt. Trong đại điện mấy chục nhà sư mặc áo cà sa màu xám nằm la liệt, kẻ nằm ngửa, người

https://thuviensach.vn

nằm sấp.

Người nào cũng ngoẹo đầu sang một bên. Ngũ không đầy vết máu đã ngưng kết lại, dường như chết đã lâu rồi.

Du Hữu Lượng ngơ ngác, miệng lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ ta đến chậm mất rồi.

Lúc này Nhan Bách Ba cũng vào tới nơi. Gã nhìn thấy cảng tượng không khỏi sửng sốt. hai người thộn mặt ra hồi lâu. Bỗng bài hát tiếng phạn lại nổi lên.

Lần này nghe tiếng hát từ trong nội điện vọng ra.

Du Hữu Lượng khẽ nói:

- Chúng ta thử vào trong coi.

Hai người sóng vai xuyên qua dãy hành lang vào trong nội điện thì thấy trong điện các nhà sư đứng thành năm hàng ở hai bên. Chính giữa, trên quãng đất trống bốn cô gái mặc áo hồng đứng đó.

Mé hữu bốn cô đặt một cỗ kiệu. bên góc kiệu đặt một cái đèn hình tam giác.

Đó là ba trái minh châu khảm bảo, lấp loáng có ánh sáng, Ánh minh châu với ánh đèn thành nhiều màu sắc.

Du Hữu Lượng lẩm bẩm:

- Cỗ kiệu này từ Ngân Xuyên quả nhiên đã đến Côn Luân.

Nhan Bách Ba đứng đằng sau chàng bỗng buột miệng hô:

- Thái Bình sư huynh!

Du Hữu Lượng đảo mắt nhìn ra thấy hàng trăm tăng nhân di động vị trí để hở một lối đi nhỏ. Một tăng, một đạo ở phía trong từ từ đi ra.

Đạo sĩ chính là Thái Bình đạo trưởng. Lão nghe tiếng hô hoán nhìn ra cửa điện thấy Nhan Bách Ba và Du Hữu Lượng đứng đó.

Lão chỉ khẽ gật đầu chứ không nói gì. vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Nhà sư đi bên hữu Thái Bình đạo trưởng đầu vuông tai rộng mày bạc thưa thớt. Chàng nhận ngay ra là Thiên Cơ đại sư, người kế vị của Phù Vân đại sư để chấp chưởng phái Côn Luân.

Tiếng hát dừng lại. Thiên Cơ hòa thượng dừng bước trước mặt bốn thiếu nữ áo hồng. Hòa thượng tuyên Phật hiệu rồi cất tiếng ôn hòa nói:

https://thuviensach.vn

- Vô Lượng Thọ Phật! Bần tăng đã đoán ra rồi.

Thiếu nữ áo hồng đứng đằng trước cất tiếng trong trẻo hỏi:

- Đại sư đoán ra điều chi?

Thiên Cơ hòa thượng đáp:

- Lão tăng đoán ra sự vật trong cỗ kiệu kia.

Thiếu nữ áo hồng hắng dặng một tiếng hỏi:

- Đại sư thử nói nghe.

Thiên Cơ hòa thượng trầm lặng đáp:

- Đó là... thi thể của tiên sư Phù Vân đại sư.

Du Hữu Lượng nghe nói chấn động tâm thần. Bốn thiếu nữ bật lên tiếng cười khúc khích. Cô đứng đầu nói:

- Dại sư đã học làm Thiên nhân, không ngờ đoán trật lấc.

Thiên Cơ hòa thượng và Thái Bình đạo trưởng đưa mắt nhìn nhau. Đột nhiên Thiên Cơ gầm lên:

- Mười lăm tên đệ tử phái Côn Luân chết lăn trong đại điện phải chăng do nữ đàn việt đã hạ thủ?

Thiếu nữ đứng đầu lạnh lùng hỏi lại:

- Câu này từ đâu mà ra?

Thiên Cơ hòa thượng đáp:

- Nửa giờ trước đây có người sấn vào bảo điện. Mười lăm tên đệ tử bản phái liền bị ám toán mà uổng mạng. Bốn vị nữ đàn việt lại khiêng kiệu tới nơi không sớm mà cũng không chậm...

Thiếu nữ áo hồng thứ hai cười lạt hỏi:

- Chỉ có thế mà đại sư đưa ra kết luận này ư?

Thiên Cơ hòa thượng hỏi lại:

- Vậy nữ đàn việt giải thích bằng cách nào?

Thiếu nữ áo hồng kia đáp:

- Bọn tiểu nữ chịu lời ủy thác của hàng ngàn thiện nam tín nữ đất Ngân Xuyên hộ tống một vật đưa về thánh địa của Phật tổ. Nếu biết trước bị lời vu cáo khinh miệt thế này thì chẳng đến nữa hay hơn...

Du Hữu Lượng trong lòng nổi lên từng đợt sóng tư tưởng. Chàng không nhịn được nhảy vọt tới trước mặt thiếu nữ áo hồng.

https://thuviensach.vn

Hai bên vừa giáp mặt nhau, Du Hữu Lượng nói ngay:

- Bọn tại hạ đã gặp cô nương ở Ngân Xuyên.

Thiếu nữ áo hồng biến sắc nói:

- Các hạ nhận lầm rồi.

Du Hữu Lượng giải thích:

- Giữa lúc thi kiệu tại hạ đã được cô nương bảo phát pháo. Đáng tiếc tại hạ có việc gấp không thể làm theo được.

Thiếu nữ áo hồng lạnh lùng nói:

- Tiểu nữ chưa từng gặp mặt tướng công. Những lời tướng công nói tới đây tiểu nữ chẳng hiểu chi hết.

Du Hữu Lượng trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, vòng tay xá dài nói:

- Xin lỗi cô nương. Thế ra tại hạ nhận lầm...

Lúc chắp tay xá, chàng đã ngấm ngầm vận kình lực đẩy ra mà thiếu nữ áo hồng vẫn điềm nhiên như không thấy gì. Luồng ám kình sắp chụp tới thiếu nữ. Du Hữu Lượng xoay chuyển ý nghĩ rồi hạ thấp tay xuống thu kình lực lại.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Cơ Quan Trong Kiệu Cực Kỳ Khủng Khiếp

Thiên Cơ hòa thượng hỏi:

- Du thí chủ mới tiến vào có gặp một người mặc áo hồng bào không?

Du Hữu Lượng ngơ ngẩn lắc đầu đáp:

- Tiểu tử không thấy.

Thiên Cơ hòa thượng trầm ngâm nói:

- Bữa nay phái Côn Luân lâm vào tình trạng một mất một còn không thể sơ xuất để hư việc lớn. Lão tăng bắt buộc phải dùng hạ sách.

Thanh âm còn văng vẳng không gian, nhà sư đã đột nhiên khom lưng chúi về phía trước, vung song chưởng đánh lẹ vào bốn thiếu nữ áo hồng.

Thái Bình đạo trưởng la thất thanh:

- Thiên Cơ! Sư huynh.

Biến diễn biến đột ngột khiến cho Du Hữu Lượng cùng Nhan Bách Ba đều kinh hãi đến thộn mặt ra. Hơn trăm đệ tử phái Côn Luân đứng trong điện cũng không khỏi biến sắc.

Đường đường một vị chưởng giáo phái Côn Luân trước mặt đông người không lên tiếng trước đã phát chiêu đánh lén mà đối tượng lại là bốn cô gái, khiến ai nấy đều ngạc nhiên, cơ hồ không tin ở mắt mình.

Phát chưởng đánh ra nhanh như điện chớp. Bốn thiếu nữ áo hồng vừa lộ vẻ cảnh giác, chưởng kình của Thiên Cơ hòa thượng đã đánh tới trước mặt.

Trong chớp mắt này, một tiếng thét lanh lảnh vang lên. Bốn thiếu nữ đồng thời xoay chuyển người đi lối mười bốn, mười lăm vòng. Đến vòng thứ mười sáu, chân các cô lảo đảo lùi ra.

Thiên Cơ hòa thượng trầm giọng hỏi:

- Té ra các vị đàn việt cũng là người võ lâm.

https://thuviensach.vn

Thiếu nữ áo hồng đứng đầu lạnh lùng đáp:

- Không ngờ chưởng giáo phái Côn Luân lại là một tay cao thủ chuyên đánh lén.

Thiên Cơ hòa thượng mặt nóng lên hỏi:

- Xin hỏi nữ đàn việt. Phải chăng các vị cùng đến đây với người mặc hồng bào.

Thiếu nữ áo hồng đáp:

- Bữa nay tiểu nữ được nghe nhiều điều mà chẳng hiểu gì...

Du Hữu Lượng đứng bên bèn lên tiếng xen vào:

- Nếu Hồng Bào Quái Nhân tới đây thì đã xuất hiện rồi mới phải. Trong chuyện này tất có điều ngoắt ngoéo...

Thiếu nữ áo hồng đứng đầu liếc mắt nhìn Du Hữu Lượng buột miệng hỏi:

- Điều chi ngoắt ngoéo?

Du Hữu Lượng hỏi lại:

- Nếu cô nương không liên can gì đến vụ này thì sao lại hỏi xen vào?

Thiếu nữ áo hồng trợn mắt líu lưỡi, không biết đáp thế nào.

Thiên Cơ hòa thượng hô:

- Thiên Linh! Thiên La! Các ngươi hãy coi giữ cửa điện.

Thiếu nữ áo hồng đứng sau cùng hỏi:

- Đại sư không cho bọn tiểu nữ ra khỏi điện chăng?

Thiên Cơ hòa thượng trầm ngâm rồi gật đầu.

Thiếu nữ áo hồng cười khanh khách hỏi:

- Đại sư không cho bọn tiểu nữ ra, không hiểu có dụng ý gì?

Thiên Cơ hòa thượng đáp:

- Mười tám tên đệ tử vào hàng chữ Tuệ ở tệ phái bị người ngấm ngầm tập kích phải uổng mạng mà nữ đàn việt chưa thoát vòng nghi kỵ. Đó là một điểm...

Thiếu nữ lắc đầu ngắt lời:

- Hoang đường! Thật là hoang đường! Đại sư nói câu này thật vu vơ.

Thiên Cơ hòa thượng đáp:

https://thuviensach.vn

- Thế sao nữ đàn việt tự xung là chịu lời ủy thác của Bách Độc Giáo đồ phái Ngân Xuyên, hộ tống một vật đưa đến Thánh Sơn. Vật đó là vật gì, nữ đàn việt chưa giao ra.

Thiếu nữ áo hồng hỏi:

-Vật kính phật là để đưa lên trời. Tiểu nữ đã đưa vật đó lên núi Côn Luân rồi thì con giao lại cái gì?

Thiên Cơ hòa thượng đưa mắt ngõ cố kiệt đặt trong góc điện rồi hỏi:

- Những vật của thiện nam tín nữ đưa tặng phái Côn Luân đều đặt vào trong cỗ kiệu kia rồi chăng?

Thiếu nữ áo hồng đáp:

- Đại sư đã biết rõ sao còn hỏi vặn?

Thiên Cơ hòa thượng nói:

- Lão tăng biết làm phiền mà vẫn phái hỏi đi hỏi lại vì là việc quan hệ trọng đại...

Thiếu nữ áo hồng lặng lặng. Thiên Cơ hòa thượng lại nói tiếp:

- Vả lại nữ đàn việt không chịu cho biết trong kiệu đưa tới vật gì thì chẳng thể trách lão tăng sinh lòng ngờ vực.

Thiếu nữ áo hồng nói:

- Vừa rồi tiểu nữ chẳng đã nói xin đại sư thử đoán coi. Đại sư cùng Thái Bình đạo trưởng ở phái Võ Đương tiến vào nội thất bói một quả nói là trong kiệu đặt thi thể Phù Vân đại sư. Đại sư đã bịa chuyện hoang đường như vậy thì tiểu nữ còn đường lối nào để giải thích?

Thiên Cơ hòa thượng trầm ngâm đáp:

- Quẻ bói của lão tăng hoặc giả có sai trật cũng chỉ một chút chứ không quá xa sự thật.

Thiếu nữ áo hồng đứng ở sau cùng hỏi:

- Đại sư tự tin như vậy ư?

Thiên Cơ hòa thượng gật đầu đáp:

- Lão tăng mà không tự tin thì sao dám khẳng định? Có đúng hay không chỉ mở rèm kiệu lên coi là biết hư thực.

Thiếu nữ đi đầu chúc câu vạn phúc rồi nói:

- Xin mời đại sư...

https://thuviensach.vn

Thiên Cơ hòa thượng chắp hai tay đáp:

- Mời nữ đàn việt...

Thiếu nữ áo hồng hơi biến sắc nói:

- Coi bói để cầu chứng là việc của đại sư thì lý đương nhiên do đại sư tự động vén rèm.

Thiên Cơ hòa thượng hỏi:

- Cỗ kiệu do nữ đàn việt đưa tới đây thì việc vén rèm là việc của nữ đàn việt, lão tăng xen vào thế nào được?

Hai người cãi lý và đều móc họng nhau khiến cho quần tăng ở trong điện đều ngạc nhiên, không hiểu tại sao chưởng giáo của họ lại biến đổi thành nhiều lời như vậy.

Du Hữu Lượng bên trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, hỏi xen vào:

- Tiền bối cùng cô nương đây nhường nhau hồi, xin để tiểu tử vén lên được chăng?

Thiên Cơ hòa thượng vội đáp:

- Không dám! Du thí chủ là người ngoài cuộc. Cỗ kiệu này...

Lão đột nhiên dừng lại, mắt không ngớt ra hiệu cho Du Hữu Lượng, mặt lộ vẻ hoang mang.

Du Hữu Lượng làm gì chẳng hiểu nhà sư muốn cản trở chỗ dụng ý của chàng, nhưng lòng chàng lại tính một đường khác, nên chàng nghe nói vậy liền cười mát giải thích:

- Chính vì tiểu tử là người ngoài cuộc nên muốn ra làm trọng tài cho được công bằng. Huống chi...

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Huống chi cỗ kiệu này ở Ngân Xuyên bắt đầu lên đường đi Côn Luân, ngẫu nhiên gặp lúc cơn gió thổi mùng rèm kiệu tiểu tử đã ngó thấy vật đặt bên trong...

Những người trong điện bao gồm cả bốn thiếu nữ áo hồng và Thiên Cơ hòa thượng đều biến sắc.

Thiên Cơ hòa thượng cất tiếng run run hỏi:

- Du thí chủ đã ngó thấy vật gì?

Du Hữu Lượng trầm giọng đáp:

https://thuviensach.vn

- Tiểu tử ngó thấy một bộ mặt quen thuộc.

Thiên Cơ hòa thượng hỏi:

- Phải chăng là...

Du Hữu Lượng ngắt lời:

- Đúng là chưởng giáo quí phái:

Phù Vân đại sư.

Thiên Cơ hòa thượng cùng quần tăng trong điện đột nhiên biến sắc.

Bốn thiếu nữ áo hồng co người lại cười ngất. Cô đi đầu từ từ quay mặt lại nhìn Du Hữu Lượng hỏi:

- Du tướng công cũng tin trong kiệu đặt pháp thể Phù Vân đại sư như lời nói hoang đường như vậy chăng?

Du Hữu Lượng lắc đầu toan đáp, bỗng nghe tiếng bước chân phía ngoài điện vang lên. Ba nhà sư áo xám từ ngoài lật đật chạy vào, nhìn Thiên Cơ hòa thượng thi lễ. Nhà sư đứng giữa thi lễ nói:

- Bẩm chương môn! Tâm Di vâng lệnh dẫn mười tên đệ tử hàng chữ "Trần".

đến giữa bảo pháp. Vừa rồi có bốn thiếu nữ mặc áo màu lục khiêng đến một cỗ kiệu, kiên quyết muốn vào trong pháp. Tâm Di...

Nhà sư nói tới đây, chợt ngó tới những thiếu nữ áo hồng đứng một bên, vội dừng lại không nói nữa.

Thiên Cơ hòa thượng cùng Du Hữu Lượng đưa mắt nhìn nhau.

Thiên Cơ hỏi:

- Cỗ kiệu đó đã khiêng vào trong pháp chưa?

Tâm Di hòa thượng lộ vẻ thẹn thùng đáp:

- Bốn vị nữ đàn việt đó thân thủ rất cao thâm bọn đệ tử không ngăn cản nổi.

Thiên Cơ hòa thượng vẻ mặt nghiêm trọng khác thường nói:

- Đại biến tới nơi rồi. Tâm Di mau quay về bảo pháp để ý giám thị cỗ kiệu đó. Hễ thấy động tĩnh gì thì sai một tên đệ tử tới đây báo cáo.

Tâm Di hòa thượng "Dạ" một tiếng rồi trở gót đi ra.

Thiên Cơ hòa thượng nhìn bốn thiếu nữ áo hồng nói:

- Nữ đàn việt chắc đi với nhiều đồng bọn tới đây.

https://thuviensach.vn

Bốn thiếu nữ áo hồng không đáp. Tiếng bước chân lại nổi lên. Một nhà sư trung niên từ điện ngoài tiến vào. Y chưa kịp hành lễ đã thở hồng hộc nói:

- Khải bẩm chưởng môn! Có bốn... bốn thiếu nữ không rõ lai lịch khiêng một cỗ kiệu sấn vào trong Thích pháp các. Đệ tử... đệ tử không đủ lực lượng cản trở...

Thiên Cơ hòa thượng ngắt lời:

- Ta hiểu rồi các ngươi cấp tốc lựa chín đệ tử vào hàng chữ "Tốn" canh giữ lâu các để phòng ngừa biến động bất trắc. Lại phái ba chục tên đệ tử đi tuần trong ngoài đại điện nếu có ngoại địch sấn vào phải lập tức khua chuông báo động.

Ngươi đi lẹ lên.

Nhà sư trung niên vâng dạ, lựa ba mươi chín tăng lữ ra khỏi nội điện.

Du Hữu Lượng thấy tình trạng này chau mày nghĩ thầm:

- Thiên Cơ chưởng giáo gặp việc mà vẫn bình tĩnh, điều độ quần tăng đúng phép tắc. Có điều trước đây xảy ra việc thiếu bề chuẩn bị. Hiển nhiên đã quá chểnh mảng. Xem chừng cục diện bữa nay dữ nhiều lành ít.

Thái Bình đạo trưởng đứng cạnh Thiên Cơ cất bước tiến về phía trước, nói:

- Không nên chậm trễ. Việc vén rèm kiệu phải quyết định cho lẹ.

Thiên Cơ hòa thượng nói:

- Ý đạo trưởng nghĩ sao?

Thái Bình đạo trưởng đáp:

- Thịnh tình của Du thí chủ thật đáng cảm kích, theo ý bần đạo thì việc mở rèm nên để cho y đại lão.

Thiên Cơ hòa thượng trầm ngâm gật đầu nói:

- Vậy cảm phiền Du thí chủ.

Du Hữu Lượng mỉm cười đáp:

- Dĩ nhiên tiểu tử không dám từ chối.

Nhan Bách Ba kéo tay chàng lại nói:

- Du huynh! Phải thận trọng lắm mới được.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng đưa mắt nhìn gã ra chiều rất cảm kích, cất bước đi về phía góc điện có đặt cỗ kiệu.

Đột nhiên bóng người thấp thoáng, bốn thiếu nữ áo hồng song song đứng ra cản trở người chàng.

Du Hữu Lượng chau mày hỏi:

- Ý cô nương muốn sao?

Thiếu nữ đi đầu đáp:

- Tiểu nữ khuyên Du tướng công bãi bỏ ý niệm mở rèm...

Du Hữu Lượng ngắt lời:

- Tại hạ bản tính rất cố chấp. Xin cô nương đừng cản trở.

Thiếu nữ áo hồng nói:

- Khuyên có thể bằng lời tử tế không được, tiểu nữ bắt buộc phải ra tay ngăn cản.

Du Hữu Lượng hắng dặng một tiếng nói:

- Cô nương hãy thử coi.

Chàng vừa nói vừa rảo bước tiến về phía trước.

Thiếu nữ đi đầu tiện tay phất một cái vào huyệt Huyền Cơ trên người Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng vẫn không lùi bước. Chàng chờ cho bàn tay đối phương quạt tới gần khẽ đưa chưởng bên trái ra đập một cái.

Thiếu nữ áo hồng thủ thế nhanh như gió định quét vào huyệt Huyền Cơ Du Hữu Lượng, cô thấy tay trái chàng đánh tới, liền chuyển hướng điểm vào cổ tay mặt đối phương.

Du Hữu Lượng thấy cô biến chiêu một cách rất mau lẹ, không khỏi trong lòng kinh hãi hạ thấp cổ tay mặt xuống, chuyển mình qua mé tả. Không ngờ thiếu nữ áo hồng năm ngón tay đang co lại đột nhiên duỗi ra nhằm đâm vào năm đại huyệt nửa trên người chàng.

Du Hữu Lượng từ từ lùi lại hai bước rồi lộn người đi. Năm dây chỉ phong lướt qua trước người chàng, chỉ cách chừng sợi tóc.

Du Hữu Lượng lộn vòng xong đứng dậy nói:

- Cô nương cố ý kéo dài thời gian. Tại hạ không bồi tiếp được nữa.

Chàng vung tay áo, người lướt về phía trước.

https://thuviensach.vn

Thiếu nữ áo hồng lại phất tay, ca. Du Hữu Lượng cảm thấy một luồng ám kình xô tới trước ngực liền điểm chân xuống vọt người chênh chếch qua phía đông.

Ba thiếu nữ kia đột nhiên đồng thời động thủ. Bốn cánh tay ngọc đưa ra toan nắm lấy người Du Hữu Lượng đang lảo đảo chập chờn.

Du Hữu Lượng sắc mặt nghiêm nghị chàng không ngờ võ công của bốn thiếu nữ cao thâm đến thế, vội vận động cả chân lẫn tay từ phía đông chuyển qua phía tây. Chỉ trong chớp mắt chàng đã ba lần thay đổi phương hướng rồi vèo một cái, người chàng lướt qua bên thiếu nữ thứ hai quành đi.

Thiếu nữ này xoay mình nhanh như chớp, phóng tay đánh ra.

Du Hữu Lượng người đang vọt lên lướt đi, đột nhiên cảm thấy mát rượi, vội cong nửa người về phía trước. Hai chân điểm cứ trên không bước liền mấy bước tơi cỗ kiệu.

Bốn thiếu nữ áo hồng liên thủ cản trở mà Du Hữu Lượng vẫn xông ra được, chưa đụng vào tà áo đối phương cái nào. Các cô không khỏi sửng sốt. Nhan Bách Ba ngó thấy cảnh tượng này trong lòng cao hứng vô cùng, bật tiếng hoan hô:

- Đại ca! Đại ca! Thân thủ của đại ca như vậy đáng ngồi riêng một chiếu trong đám cao thủ võ lâm...

Thái Bình đạo trưởng và Thiên Cơ hòa thượng đã chấn động tâm thần về võ công cao cường của bốn thiếu nữ nhưng thấy Du Hữu Lượng thi triển thân pháp mỹ diệu cũng tấm tắc khen thầm không ngớt.

Du Hữu Lượng vừa dừng chân trước kiệu đã đưa tay mặt ra toan vén rèm. Bốn thiếu nữ muốn ngăn trở thì đã không kịp nữa. Cô đi đầu quát lên:

- Hãy khoan!

Du Hữu Lượng hạ thấp tay xuống hỏi:

- Cô nương còn điều chi muốn nói:

- Thiếu nữ đi đầu đáp:

- Tiểu nữ khuyên tướng công một câu tối hậu là nên nghĩ kỹ rồi hãy hành động.

Du Hữu Lượng còn do dự một chút rồi vèo một tiếng. Tay chàng đã vén rèm kiêu.

https://thuviensach.vn

Rèm kiệu vừa vén lên, cái đèn nhỏ bằng pha lê hình tam giác gắn vào nóc kiệu bỗng nhiên tự động xoay chuyển, chiếu ra ánh sáng rực rỡ đủ màu sắc coi như hoa rắc, khiến người ta phải lóa mắt.

Du Hữu Lượng cũng mắt hoa, không thể nào nhìn rõ những vật chung quanh.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, những tiếng veo véo rít lên. Một loạt kim châm nhỏ như lông trâu liệng ra tựa như mưa rào.

Quần tăng trong viện thấy biến cố xẩy ra đột ngột đều ngẩn người.

Thái Bình đạo trưởng gầm lên:

- Du thí chủ lùi lại cho mau.

Nhưng chàng không còn cơ hội để lùi lại được nữa. Mắt lóa không nhìn rõ, chỉ nghe phong thanh để tránh ám khí bắn tới.

Trong lúc cấp bách chàng nhắm mắt lại để khỏi phải nhìn ánh sáng ngũ sắc biến ảo. Thế là chàng tựa hồ biến thành người mù. Hai tay chàng hất mạnh ra phía trước. Người chàng nằm ngửa xuống đất. Một nắm cương châm nhỏ xíu lướt qua trên bụng chàng.

Đó là một thức rất thông thường về "Thiết Bản Kiều" của những nhà ngoại gia công phu, nhưng Du Hữu Lượng thi triển một cách rất xảo diệu mới tránh được những mũi cương châm. Bao nhiêu người trong điện đều ngơ ngác nhìn nhau không thốt nên lời.

Nhan Bách Ba không nhịn được bật tiếng hoan hô:

- Công phu Thiết Bản Kiều hay tuyệt! ...

Gã nói chưa hết câu đột nhiên dừng lại vì phát giác ra tấm rèm kiệu vén lên rồi lại buông xuống.

Du Hữu Lượng thấy tấm rèm buông xuống ngẫm nghĩ một chút rồi từ từ quay lại ngó Thiên Cơ hòa thượng, chưởng giáo phái Côn Luân.

Thiên Cơ hòa thượng không hiểu chuyện gì, liền hỏi; - Phải chăng Du thí chủ có điều chi muốn dạy bảo bần tăng?

Du Hữu Lượng đáp:

- Không dám. Xin tiền bối cho tiểu tử hay một điều.

Thiên Cơ hòa thượng nói:

- Du thí chủ cứ hỏi. Lão tăng mà biết được thì xin nói hết.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng hỏi:

- Thưa tiền bối! Giả tỷ tiểu tử dùng thức thứ chín "Phong Nhuệ Thủy Hàn".

trong ba mươi chín thức về môn Thái Thanh để đánh vào mười lăm đại huyện trước ngực tiền bối thì tiền bối né tránh bằng cách nào?

Thiên Cơ hòa thượng la thất thanh:

- Tiên sư bản phái đã hội hợp cách phóng ám khí cùng chưởng pháp để sáng chế ra công phu đó. Nó là một chiêu uy lực rất ghê gớm trong Thái Thanh tam thập cửu thức. Sao Du thí chủ lại hiểu chiêu thức này?

Du Hữu Lượng thủng thẳng nói:

- Tiền bối vẫn chưa trả lời câu hỏi của tiểu tử.

Thiên Cơ hòa thượng đáp:

- Lão tăng dùng phép "Trường Kiều Ngọa Ba" để né tránh.

Du Hữu Lượng lại hỏi:

- Tiền bối sử dụng "Trường Kiều Ngọa Ba" tất là có bản năng tiềm thức.

Nhưng giả tỷ bị bưng mắt mà tiểu tử đổi sang thức "Lưu Tinh Tuệ Tảo" đánh vào huyệt Khí Hải cùng huyệt Hầu Kết...

Thiên Cơ hòa thượng ngắt lời:

- Gặp tình thế nầy, lão tăng đành đạp tý môn, bước thiên cung nghiêng người qua mé tả hoặc mé hữu...

Lão nói tới đây đột nhiên nhớ ra một điều, bất giác mặt xám như tro tàn.

Du Hữu Lượng không ngớt gật đầu nói:

- Thế thì phải rồi! Thế thì phải rồi. Nghiêng người qua mé tả hoặc mé hữu...

Thiên Cơ không nhịn được hỏi:

- Phải chăng Du thí chủ trỏ vào cỗ kiệu kia...

Du Hữu Lượng nghiêm nghị đáp:

- Cỗ kiệu đó ngọn đèn ngũ sắc tự xoay. Cương châm đột nhiên bắn ra nguyên là để ám toán tiền bối. Chiêu thức "Tinh Lưu Tuệ Tảo" mà thi triển thì nghiêng mình qua mé tả hay mé hữu cũng không tránh khỏi.

Thiên Cơ hòa thượng bất giác xương sống toát mồ hôi lạnh ngắt, ngơ ngẩn không lên tiếng. Hồi lâu lão mới nói:

https://thuviensach.vn

- Sao Du thí chủ lại biết ám khí trong kiệu bắn ra bằng thủ pháp "Lưu Tinh Tuệ Tảo" thuộc Thái Thanh tam thập cửu thức của phái Côn Luân.

Du Hữu Lượng đáp:

- Tiền bối quên là tiểu tử đã được Phù Vân đại sư giáo huấn.

Thiên Cơ hòa thượng chợt tỉnh ngộ "Ủa" lên một tiếng.

Du Hữu Lượng nhìn bốn thiếu nữ áo hồng nói:

- Không trách bốn vị cô nương kia cố ý ngăn cản tiểu tử không cho vén rèm lên thì ra người bố trí kế này đã tính trước lúc lâm nguy tiền bối né tránh cách nào.

Người đó không những tinh tế mà con hiểu rõ thân pháp của tiền bối như nhìn thấy trước mắt.

Thiên Cơ hòa thượng lắc đầu đáp:

- Không có thể. Người ngoài sao lại hiểu môn bí truyền của tệ phái...

Du Hữu Lượng cặp mắt đột nhiên chiếu ra những tia khác lạ, nói:

- Vụ này chỉ có một cách giải thích là nhân vật bố trí kế độc chính là... chính là...

Thiên Cơ hòa thượng hỏi:

- Du thí chủ có điều gì cao kiến:

Du Hữu Lượng đáp:

- Tiểu tử nói đoán càn là nhân vật bố trí độc kế này ngoài người quí phái không còn ai nữa.

Thiên Cơ hòa thượng trống ngực đánh thình thịch hỏi:

- Du thí chủ có ý nói bản phái đã phát sinh... nội gián?

Du Hữu Lượng gật đầu.

Quần tăng phái Côn Luân ở trong điện đều biến sắc, nhưng không ai nói gì.

Lúc này ngoài điện có tiếng bước chân nhộn nhạo rồi tiếng người la:

- Lửa! Lửa! Bảo pháp phát hỏa rồi...

Nhà sư lật đật chạy vào chính là Tâm Di hòa thượng đã vâng lệnh canh giữ bảo pháp.

Tâm Di hòa thượng vào hậu điện đảo mắt nhìn bốn thiếu nữ áo hồng cùng cỗ kiệu trong góc điện. Sau cùng y nhìn Thiên Cơ hòa thượng nghiêng

https://thuviensach.vn

mình nói:

- Tâm Di bất tài khiến bảo tháp hỏa tai...

Thiên Cơ hòa thượng nhíu cặp lông mày dài hỏi:

- Có phải ngươi ở bên ngoài hô hoán không?

Tâm Di lắng lặng không đáp. Thiên Cơ lại nói:

- Tâm Di! Trước kia ngươi vẫn bình tĩnh trì trọng mà sao đêm nay lại phản thường tình? Ngươi nên biết bảo tháp phát hỏa là việc nhỏ, nhưng nếu hoang mang thất thố, hô hoán om sòm làm ảnh hưởng đến tâm thần trăm ngàn đệ tử bản phái là việc lớn.

Tâm Di hòa thượng cúi đầu đáp:

- Đệ tử hốt hoảng trong nhất thời, đã mất bình tĩnh. Xin chưởng môn tha thứ cho.

Thiên Cơ hòa thượng hỏi:

- Bảo tháp làm sao mà phát hỏa? Cho ta biết những điều trọng yếu thôi.

Tâm Di hòa thượng đáp:

- Đầu đuôi do cỗ kiệu kia mà ra. Đệ tử cùng chín tên vào hàng chữ Trần đang canh giữ trong kiệu đột nhiên phun khói lửa ra, đụng đâu cháy đấy. Bọn đệ tử lật đật cứu hỏa lại bị bốn thiếu nữ áo lục cản trở. Lửa cháy ầm ầm không thể cứu vãn được nữa. Chín tên đệ tử hàng chữ Trần cũng... cũng chết ở trong đống lửa...

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Hồng Bào Quái Nhân Bại Lộ Hành Tung

Thiên Cơ hòa thượng hai mắt đỏ lên, trầm giọng hỏi:

- Lại hy sinh chín tên đệ tử ư? Thế lửa không cứu được thì nên rút lui sao lại tuẫn táng bọn chúng một cách oan uổng?

Tâm Di hòa thượng ấp úng đáp:

- Lúc đó cục diện rối loạn dị thường. Đệ tử lại bị địch nhân quấn quít không kịp kêu gọi...

Thiên Cơ hòa thượng thở dài nói:

- Lỗi ở lão tăng... lỗi ở lão tăng...

Tâm Di hòa thượng hỏi:

- Hiện giờ lửa vẫn chưa tắt. Chưởng môn có muốn coi tình hình chăng?

Thiên Cơ hòa thượng gật đầu toan cất bước thì Du Hữu Lượng lên tiếng:

- Tiền bối hãy khoan! Tiểu tử có lời muốn nói...

Thiên Cơ hòa thượng quay lại. Du Hữu Lượng nói tiếp:

- Đằng nào bảo tháp cũng bị hủy rồi. Tiền bối còn đi coi thì chẳng cũng không ích gì mà còn trúng kế địch nhận nữa.

Tâm Di hòa thượng xen vào:

- Thí chủ bảo sao?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tiểu tử nói:

Nếu chưởng giáo quí phái dời khỏi nội điện là trúng kế địch nhân thanh đông kích tây.

Tâm Di hòa thượng đột nhiên biến sắc nhưng chỉ chớp mắt trở lại bình thường.

Thái Bình đạo trưởng đứng bên xen vào:

https://thuviensach.vn

- Du thí chủ nói rất có lý. Bần đạo cũng lo như vậy.

Tâm Di hòa thượng hỏi:

- Sao lại biết thế?

Du Hữu Lượng đáp:

- Vì toàn bộ âm mưu của địch nhân ở ngoài cỗ kiệu tại góc điện này.

Chàng nói câu này ra chẳng những Tâm Di biến sắc mà cả bốn thiếu nữ cũng rúng động, và bao nhiêu người trong điện đều chấn động tâm thần.

Thái Bình đạo trưởng nói:

- Bần đạo cũng nghĩ thế.

Tâm Di hòa thượng nói:

- Cỗ kiệu khiêng vào bảo tháp đã phun khói lửa. Ta phải trông vết xe trước mà phòng bị cát đá cùng nước suối để chữa lửa. Nếu không thì đến lúc đó trở tay chẳng kịp...

Du Hữu Lượng ngắt lời:

- Hòa thượng nói vậy nghe có lý nhưng thực sự không phải thế.

Tâm Di hòa thượng bật cười hỏi:

- Không hiểu ai là người chủ trương cục điện đêm nay?

Thiên Cơ hòa thượng xua tay gạt đi:

- Hãy nghe Du thí chủ nói hết đã.

Du Hữu Lượng nói:

- Tiểu tử nhận thấy cỗ kiệu phun lửa đốt bảo tháp chỉ cốt để làm rối tay mắt mọi người. Còn cỗ kiệu trong điện này re rằng không phải chỉ giản dị như vậy...

Tâm Di hòa thượng cười lạt ngắt lời:

- Dường như Du thí chủ chẳng điều gì mà không biết...

Một trong bốn thiếu nữ áo hồng xen vào:

- Đúng là không phải giản dị. Bọn tiểu nữ hộ tống từ Ngân Xuyên tới đây đường xa ngàn dặm mà là chuyện giản dị thì còn phí công làm chi?

Thị nói rồi tha thiết tiến về mấy bước, giơ bàn tay ngọc nhỏ nhắn từ từ vén rèm kiệu lên.

Mọi người đang hồi hộp liền vận hết mục lực nhìn vào cỗ kiệu. Dưới ánh đèn ảm đảm, thấp thoáng hiện ra một bộ mặt nghiêm nghị đầu tóc bạc phơ.

https://thuviensach.vn

Tâm Di hòa thượng đột nhiên lớn tiếng hô:

- Phù Vân chưởng giáo! Phù Vân chưởng giáo còn sống trên thế gian.

Bộ mặt trong kiệu Du Hữu Lượng đã thấy qua khi còn ở Ngân Xuyên, chính là chân tướng Phù Vân đại sư.

Tâm Di hòa thượng lớn tiếng hô hoán, hai mắt trợn lên nhìn ra cửa điện. Mọi người bất giác nhìn theo thị tuyến của lão. Ai cũng kinh hãi đến ngẩn người.

Trước cửa điện một vị lão tăng đầu tóc bạc phơ, mình mặc tăng bào chân đi giầy vài không biết đã đến đứng đó từ lúc nào. Vị lão tăng này tướng mạo giống hệt Phù Vân đại sư ở trong cỗ kiệu.

Ai nấy trống ngực đánh thình thịch, tưởng chừng trái tim muốn nhảy ra ngoài.

Tâm Di hòa thượng lại lớn tiếng hô:

- Phù Vân chưởng giáo! ... Phù Vân chưởng giáo đã trở về.

Du Hữu Lượng thấy Tâm Di hòa thượng lộ vẻ cao hứng quá chừng, chàng động tâm muốn lên tiếng nhưng lại nín nhịn không nói nữa.

Thiên Cơ hòa thượng còn đang do dự, nhưng nghe Tâm Di hô hoán, chẳng thể không tin được, miệng lẩm bẩm:

- Sư phu! ... Sư phụ...

Tâm Di hòa thượng lạnh lùng móc họng:

- Tâm Di tưởng Thiên Cơ sư huynh vì ham địa vị chưởng giáo không dám nhận sư phụ nữa.

Giọng nói sắc bén của hắn lại tráo trở kêu Thiên Cơ bằng sư huynh tỏ ra đã nhận định vị lão tăng đứng trước cửa điện đúng là Phù Vân chưởng giáo.

Thiên Cơ hòa thượng thần trí rối loạn đến cùng cực, nên Tâm Di hòa thượng nói gì lão cũng không để lọt vào tai nữa, hết nhìn ra cửa điện, lại ngó vào trong kiệu, vẻ mặt rất ngơ ngác.

Cuối cùng Phù Vân đại sư đứng ngoài cửa điện cất tiếng gọi:

- Thiên Cơ!

Thiên Cơ hòa thượng run lên bần bật. Miệng ấp úng:

- Sư phụ! ... sư phụ đấy ư?

https://thuviensach.vn

Lúc này ngọn đèn pha lê hình tam giác gắn vào bên kiệu bỗng sáng lên. Mọi người thấy Phù Vân đại sư ở trong kiệu cũng mặc áo tăng bào ngồi rất nghiêm trang.

Thiên Cơ hòa thượng kinh hãi hỏi:

- Vụ này... vụ này là thế nào?

Thái Bình đạo trưởng rảo bước đến bên Thiên Cơ hòa thượng khẽ nói:

- Đạo trưởng đừng quên quẻ bói trong nội thất.

Thiên Cơ hòa thượng dường như được thức tỉnh, ngập ngừng:

- Chẳng lẽ người trong kiệu là cái...

Hai chữ "tử thi" chưa ra khỏi cửa miệng thì ngoài cửa có tiếng niệm:

- A di đà phật!

Phù Vân đại sư ở ngoài cửa điện thủng thẳng đi tới trước cỗ kiệu trỏ vào trong nói:

- Vị lão tăng này là pho thạch tượng của lão tăng.

Du Hữu Lượng đếm hai chữ "thạch tượng" bất giác chấn động tâm thần, la thầm trong bụng:

- Không sai rồi! Đúng là câu chuyện đó...

Chàng cất bước tiến lại nhìn Phù Vân đại sư nghiêng mình hỏi:

- Tiền bối còn nhớ được tiểu tử không?

Phù Vân đại sư liếc mắt nhìn Du Hữu Lượng một cái, vẻ mặt thoáng qua một tia dị dạng rồi đáp:

- Dĩ nhiên nhớ rồi! Dĩ nhiên nhớ rồi!

Du Hữu Lượng hỏi:

- Ngày ấy chia tay ở chốn hoang sơn, tiểu tử tưởng đã là vĩnh quyết, không ngờ đêm nay lại được thừa nhân tiền bối.

Phù Vân đại sư hắng dặng đáp:

- Người đời ai cũng cho là lão tăng chết rồi. Chính lão tăng cũng cơ hồ không tin mình đã trải qua một cơn đại kiếp mà còn sống sót...

Thái Bình đạo trưởng vén áo đạo bào, nhìn Phù Vân đại sư thi lễ nói:

- Đại sư bình yên trở về. Thật là một điều đại hạnh cho phái Côn Luân.

Không hiểu gia sư... gia sư...

Phù Vân đại sư ngắt lời:

https://thuviensach.vn

- Lệnh sư là Vô Vi đạo trưởng qua đời thật rồi.

Thái Bình đạo trưởng mặt buồn rười rượi không nói nên lời.

Phù Vân đại sư kể tiếp:

- Nói ra khôn xiết đau lòng. Ngày trước năm vị chưởng giáo các phái lớn, trong đó có cả lão tăng đã trúng phải chất độc Thiên Cơ của người mặc áo Hồng bào mà không biết tên. Độc vật đó khủng khiếp vô cùng. Bọn lão tăng năm người công lực đến thế mà không giải cứu được. Thiết thị huynh đệ ở phái Thiên Sơn chết giấc trước tiên, thứ nhì đến Thiên Thủ Kiếm Thẩm Băng Toàn. Tiếp theo lão tăng cũng bất tỉnh nhân sự...

Nhà sư thở dài nói tiếp:

- Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, lão tăng dần dần hồi tỉnh thấy dưới bụng mé tả máu tươi không ngớt ứa ra. Chắc là đã bị Hồng Bào Quái Nhân dùng lưỡi kiếm đâm vào. Lão tăng quay lại nhìn năm người kia thì máu ở vết thương dưới bụng đã ngưng kết lại và tắt thở chết cả rồi. Lão tăng nghĩ lui nghĩ tới không sao hiểu được và không ngớt tự hỏi:

Cả sáu người đều bị trúng độc cùng bị kiếm đâm mà sao một mình lão tăng thoát chết?

Nhan Bách Ba vẫn im tiếng từ hồi nào, đột nhiên hỏi xen vào.

- Sao đại sư có tìm ra được đáp án không?

Phù Vân đại sư đáp:

- Lão tăng suy nghĩ rất lâu mới tìm ra được chút manh mối. Nguyên trước lão tăng từ thuở nhỏ được gia sư truyền dạy một thứ thần công độc môn.

Thiên Cơ hòa thượng đột nhiên la thất thanh:

- Đó là Vô tương thần công của phái Côn Luân! ... Sư phụ đã luyện thành môn đó mà sao đệ tử không nghe nhắc tới lần nào?

Phù Vân đại sư không trả lời nói tiếp:

- Vô tướng thần công là một môn bí truyền của bản phái. Lúc đó lão tăng gặp cảnh nguy nan, bất giác vận động Vô Tướng thần công, nhưng sau đó ngất đi. Có điều chất độc đang lan ra khắp mình đều bị chặn lại. Sau cùng lại thở được mà sống sót.

Phù Vân đại sư nói tiếp:

https://thuviensach.vn

- Lão tăng tự nghĩ:

Độc vật tuy bị ngăn chặn, nhưng cần tìm nơi an toàn để điều dưỡng và vận công thúc đẩy chất độc ra ngoài. Lão tăng liền ráng chịu nhịn đau rời khỏi căn nhà gianh bỗng gặp một người tiều phu cho vào nhà tạm trú...

Thiên Cơ hòa thượng ấp úng hỏi:

- Pho thạch tượng ở trong cỗ kiệu kia...

Phù Vân đại sư ngắt lời:

- Lão tăng ở nhà tiều phu điều dưỡng mấy bữa, người tiều phu đột nhiên ngó thấy lão tăng vận công lại nghe nói ở núi Côn Luân thánh Sơn hắn rất kinh ngạc cho là người thần. Lão tăng trăm miệng không hề giải thích. Tiều phu thường qua lại Ngân Xuyên mua bán củi gỗ, đem vụ này tiết lộ ra ngoài. Thế rồi hàng trăm hàng ngàn thiện nam tín nữ khắc một pho thạch tượng đặng đưa về Côn Luân.

Lão nói một hồi tới đây, ai nấy lắng tai nghe. Đột có thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Thật là một thiên cổ tích hay tuyệt. Diệu tuyệt!

Mọi người giật mình kinh hãi nhìn về phái phát ra thanh âm thì người nói câu này chính là thanh niên Du Hữu Lượng.

Phù Vân đại sư xoay mình như cơn gió lốc trầm giọng hỏi:

- Phải chăng Du thí chủ định nói lão tăng?

Du Hữu Lượng thản nhiên đáp:

- Đúng rồi!

Chàng thốt ra câu nói kinh người ai nấy đều trợn mắt há miệng.

Thiên Cơ hòa thượng lên tiếng:

- Du thí chủ! Thí chủ...

Phù Vân đại sư ngắt lời:

- Lão tăng muốn nghe tiếng chuông của Du thí chủ.

Du Hữu Lượng đáp:

- Còn ai là không nghe rõ nữa? Nhất thiết đều là chuyện giả trá.

Phù Vân đại sư sửng sốt. Nhưng chỉ trong nháy mắt lão cười nói:

- Du thí chủ! Thí chủ nói giỡn rồi. Nhưng trong trường hợp này mà nói giỡn là không hợp cách.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng cười lạt đáp:

- Du mỗ đến Côn Luân may mắn gặp được tay năng thủ đặt ra thiên cổ sự thật kín đáo, chẳng có chỗ sơ hở nào để đả kích...

Phù Vân đại sư vẫn bình thản không lộ vẻ gì, ngắt lời:

- Du thí chủ đừng nói chuyện hồ đồ nữa. Lão tăng...

Lão vừa nói vừa liếc mắt nhìn sang bên không hiểu vô tình hay hữu ý ra hiệu cho Tâm Di hòa thượng.

Tâm Di hòa thượng đột nhiên lớn tiếng quát:

- Du thí chủ buông lời sỉ nhục chưởng giáo bản phái, bần tăng là người đầu tiên không thể nhẫn nại được.

Du Hữu Lượng thủng thẳng đáp:

- Dĩ nhiên đại sư không nhẫn nại được, chỉ vì...

Chàng chưa dứt lời, Tâm Di hòa thượng lại quát lên ngắt lời:

- Du thí chủ cố ý náo loạn rồi. Coi Sạn đây!

Hắn đoạt lấy cây Phương tiện sạn ở trong tay một nhà sư đứng bên bổ xuống đầu Du Hữu Lượng đánh vèo một cái. Chiêu Sạn này vừa nhanh vừa mạnh, nếu bổ trúng tất phải bể đầu chảy máu.

Du Hữu Lượng lún thấp người xuống để tiến về phía trước, đồng thời xoay tay phóng chưởng phản kích.

Tâm Di hòa thượng lập tức biến đổi phương vị quắt ngang cây sạn không một tiếng động. Lúc nó đánh vào vòng chưởng mới rít lên lên ào ào.

Vạt áo Du Hữu Lượng tung bay không ngớt. Bốp một tiếng. Chàng vung lẹ tay trái ra nhanh như điện chớp chụp lấy cây phương tiện sạn của đối phương, giật mạnh một cái.

Đây là một chiêu "Ban Nã Nắm Nã" trong Thái Thanh Tam Thập Cửu Thức của phái Côn Luân. Ngày trước Du Hữu Lượng đã được Phù Vân đại sư đại sư truyền dạy, nên chàng sử dụng chiêu thuần thục khác thường.

Tâm Di hòa thượng thấy đối phương vươn tay đoạn sạn, liền vận kình đẩy sang một bên. Đầu sạn thiên di, rồi nhà sư giựt về được.

Tâm Di hòa thượng nhíu cặp lông mày, thái độ uy mãnh phi thường. Cây phương tiện sạn trong tay thu về rồi lại phóng ra. Trong chớp mắt đã chia đường đánh vào năm chỗ huyệt đạo.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng thấy Tâm Di phóng sạn mau lẹ, khí thế không phải tầm thường, miệng lẩm bẩm:

- Sạn pháp này thật lợi hại!

Chàng lùi lại năm, sáu bước.

Tâm Di cầm sạn truy kích. Tiếp theo vung ngang cây sạn để đối phương bị ngăn chặn không lùi lại được.

Chỉ trong chớp mắt Tâm Di hòa thượng đã tấn công mười mấy chiêu mà toàn sử dụng Thái Thanh Tam Thập cửu thức.

Du Hữu Lượng động tâm. Bất giác Thiên Cơ hòa thượng đứng bên quát:

- Tâm Di hãy dừng tay.

Tâm Di hòa thượng lờ đi như không nghe tiếng, xoay cả phương tiện sạn vung lên bổ vào đầu đối phương.

Du Hữu Lượng vận kình lực vào chân lộn người đi tiến lại.

Binh một tiếng vang lên! Cây sạn của Tâm Di lướt qua bên mình chàng bổ xuống đất trúng vào một phiến đá bể ra một mảnh lớn.

Du Hữu Lượng thừa cơ xoay mình, vung tay đánh liền ba chưởng.

Tâm Di hòa thượng ứng biến rất mau lẹ. Người hắn xoay đi đồng thời quét ngang cây phương trượng sạn, gạt hết ba phát chưởng của đối phương.

Tiếp theo hắn múa tít cây sạn trong tay, bóng sạn rợp trời rí lên vù vù.

Du Hữu Lượng khẽ la lên một tiếng hất hai tay ra ngoài. Người chàng mượn thế lăng trên mặt đất, nằm ngửa mặt ra. Cây Phương Tiện sạn quét qua trên bụng chàng đánh vèo một cái.

Du Hữu Lượng lại thi triển thân pháp Thiết Bản Kiều rồi nhảy vọt lên trầm giọng quát:

- Tinh lưu tuệ tảo! Tinh lưu tuệ tảo! Du Hữu Lượng này đã hiểu rồi...

Tâm Di hòa thượng ngạc nhiên hỏi:

- Hiểu cái gì?

Du Hữu Lượng đáp:

- Du mỗ chỉ chờ đại sư ra chiêu Tinh lưu tuệ tảo vừa rồi kia...

Tâm Di hòa thượng đột nhiên biến sắc, chận lời:

- Du thí chủ còn thủ đoạn gì cứ việc trổ hết ra đi.

https://thuviensach.vn

Phù Vân đại sư cũng hắng dặng một tiếng cắt đứt cuộc đối thoại hai người.

Lão nhìn Thiên Cơ hòa thượng hỏi:

- Thiên Cơ! Hiện giờ có bao nhiêu đệ tử bản môn ở trong điện?

Thiên Cơ hòa thượng đáp:

- Hàng chữ Trần tám chục tên, hàng chữ Tốn một trăm hai mươi, hàng chữ Tuệ một trăm tên.

Phù Vân đại sư gật đầu hỏi:

- Thế là ba trăm tên. Còn bốn trăm tên nữa đâu?

Thiên Cơ hòa thượng đáp:

- Bọn chúng... chia nhau đi tuần trên gác và trong ngoài điện.

Phù Vân đại sư nói:

- Ngươi truyền lệnh hỏa tốc cho bọn chúng về điện tập hợp ta có chuyện muốn nói với toàn thể đệ tử của bản môn.

Thiên Cơ hòa thượng ngần ngại đáp:

- Cái đó... cái đó...

Phù Vân đại sư tức giận hỏi:

- Sao? Ngươi dám chống lệnh của sư phụ chăng?

Thiên Cơ hòa thượng đáp:

- Đệ tử không dám.

Dứt lời lão xoay mình toan đi ra. Du Hữu Lượng vội lớn tiếng:

- Tiền bối bất tất phải đi đâu. Nếu điều động toàn thể môn nhân quý phái vào điện là mắc bẫy địch nhân...

Thiên Cơ hòa thượng dừng bước.

Phù Vân đại sư lạnh lùng hỏi:

- Du thí chủ can thiệp vào việc của bổn phái như vậy còn chưa đủ ư?

Du Hữu Lượng nhún vai đáp:

- Bổn phái ư? Các hạ thuộc phái nào? Xin tha thứ cho Du mỗ là người hủ lậu ít hiểu biết.

Phù Vân đại sư tức giận đến cực điểm, liền cười hỏi:

- Phải chăng Du thí chủ có ý muốn gây sự với lão tăng?

Vừa rồi thí chủ bảo mắc bẫy địch nhân là có ý gì?

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng đáp:

- Các hạ là người hiểu rõ hơn ai hết. Nếu Thiên Cơ chưởng giáo điều động hết đệ tự phái Côn Luân vào điện thì chẳng những cách phòng vệ sơ khoáng mà còn tiện cho các hạ quăng một mẻ lưới vét hết...

Phù Vân đại sư dường như giật mình kinh hãi rồi sừng sộ hỏi:

- Du thí chủ nói chuyện mơ hồ gì đó? Lão tăng không sao hiểu được.

Du Hữu Lượng hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Các hạ bất tất phải phí lời, vì... vì Du mỗ đã biết các hạ là ai rồi.

Phù Vân đại sư nói:

- Lão tăng là Phù Vân, mới cách mặt mấy tháng không ngờ trí nhớ của Du thí chủ đã lầm lạc đến thế.

Du Hữu Lượng lạnh lùng hỏi:

- Họ Du kia! Lão còn muốn giả vờ ư?

Ba chữ "Họ Du kia" khác nào sét nổ giữa trời xanh, Phù Vân đại sư lùi lại ba bước, trợn mắt nhìn lên xẵng giọng:

- Du thí chủ... Lão tăng... Hay lắm... đã bị ngươi nhận ra rồi. Du Hữu Lượng!

Nhãn quang của ngươi quả là lợi hại.

Hắn đưa tay lên sờ mặt vuốt một cái, để lộ tướng mạo trơ như gỗ. Lại kéo áo tăng bào ra để hở tấm trường bào màu đỏ coi gớm khiếp.

Bao nhiêu người có mặt tại trường đều bở vía.

Thiên Cơ hòa thượng mặt tái mét, như người trong mộng choàng tỉnh giấc, miệng lắp bắp:

- Té rạ. té ra... là lão.

Mọi người bị diễn biến đột ngột làm cho luống cuống.

Hồng Bào Quái Nhân đột nhiên cười rộ, nhìn Du Hữu Lượng nói:

- Lão phu hẵng lo việc gì cũng bị ngươi phá hoại. Tiểu tử ngươi đúng là âm hồn không tiêu tan.

Du Hữu Lượng nói:

- Thuật dịch dung của các hạ đáng vào bậc nhất của thiện hạ. Phù Vân tiền bối hoàn toàn sống bên mình các hạ. Nhưng lưới trời lồng lộng, thưa mà không lọt.

https://thuviensach.vn

Pho tượng đá trong cỗ kiệu kịa. Hồng Bào Quái Nhân ngắt lời:

- Ngươi biết bí mật về pho tượng đá mà lại đối nghịch lão phu. Quả nhiên do pho tượng đá mà ngươi liên tưởng đến bản tướng của lão phu. Hừ! Lão phu hối hận không phóng chưởng đánh chết ngươi ngay ở trong tòa nhà trúc.

Du Hữu Lượng nói:

- Đêm nay các hạ lại có dịp đó. Đáng tiếc là món độc châm tinh Lưu Tuệ Tảo dùng để ám toán Thiên Cơ chưởng giáo lại phát động sớm quá. Đó là tại kế hoạch của các hạ sơ hở rất nhiều Vi Tâm Vi Kia...

Chàng chưa dứt lời, trong ngoài đại điện đột nhiên nổi lên những tiếng chuông "boong boong" mọi người đều chấn động.

Thái Bình đạo trưởng buột miệng hô:

- Có hiệu cảnh cáo rồi...

Tiếng chuông mỗi lúc một gấp rồi tiếng bước chân nhộn nhịp.

Một nhà sư toàn thân máu chảy đầm đìa lảo đảo chạy đến la thất thanh:

- Địch nhân... đã sấn vào... tầng thứ ba...

Y ngã lăn xuống cửa điện, không nói được nữa.

Hồng Bào Quái Nhân đột nhiên gầm lên:

- Động thủ... động thủ mau đi.

Tâm Di hòa thượng nghe Hồng Bào Quái Nhân hô, người hắn cong đi, vung song chưởng đánh vào Thiên Cơ hòa thượng cách đấy năm thước.

Thân pháp và chiêu thức của hắn mau lẹ đến nỗi không ai nhìn rõ được.

Thiên Cơ hòa thượng đứng quay về phía Tâm Di. Lão chẳng khi nào ngờ tới.

Tâm Di lại đánh lén mình một cách đột ngột. Lão chưa kịp xoay người, chưởng phong của Tâm Di đã phất tới sau lưng.

Bất thình một tiếng quát vang. Du Hữu Lượng cách ngoài một trượng, lập tức nhảy vọt tới. Người chàng còn lơ lửng trên không thì Thiên Cơ hòa thượng đã vận khí ra sau lưng để chịu phát chưởng của Tâm Di.

Thiên Cơ hòa thượng bị hất lùi ba bước, khí huyết đang nhộn nhạo, đột nhiên sau lưng lại thêm một luồng chưởng lực khủng khiếp đè ép. Hồng

https://thuviensach.vn

Bào Quái Nhân đã kế tiếp đánh lén sau lưng lão. Động tác của hắn mau lẹ quá chừng, thành ra phóng chưởng sau lưng mà cũng tới sát nút.

Trong chớp mắt này, Du Hữu Lượng đã lướt tới gần. Chàng nhảy xổ về phía trước, giơ song chưởng lên và đã vận mười hai thành nội lực. Luồng chưởng phong vọt ra rất gấp.

Hồng Bào Quái Nhân cảm thấy cổ tay tê chồn, vội thu chưởng về, lùi lại luôn ba, bốn bước.

Tâm Di hòa thượng và người kế tiếp đánh lén khiến mọi người đều kinh ngạc.

Thiên Cơ hòa thượng gắng gượng đè luồng khí huyết nhộn nhạo xuống, quay lại quát mắng:

- Tâm Di! Ngươi thật là lòng lang dạ thú.

Thái Bình đạo trưởng vọt về phía trước lớn tiếng:

- Phản bạn sư môn là mọt điều nhơ nhuốc trong võ lâm. Tâm đạo hữu! Đạo hữu đã phạm vào lỗi lớn rồi.

Tâm Di hòa thượng đánh lén không thành lại mang tiếng xấu liền đáp:

- Bất tất phải nói nhiều nữa. Trong thiên hạ còn ai là người cam tâm làm kẻ phản nghịch? Tâm Di...

Thị tuyết hắn đụng luồng nhãn quang khủng khiếp của Hồng Bào Quái Nhân, hắn liền dừng lại không dám nói nữa.

Du Hữu Lượng đã nhìn thấy hết. Chàng nghĩ thầm:

- Nghe khẩu khí của Tâm Di dường như bị bức bách. Chẳng lẽ Hồng Bào Quái Nhân nắm được cái gì để uy hiếp y? ...

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Dùng Chìa Khóa Khống Chế Cơ Quan

Bao nhiêu đệ tử phái Côn Luân thấy chưởng giáo bị tập kích đều hoảng hốt. Mấy chục tên đã tiến lại bao vây Hồng Bào Quái Nhân, Tâm Di hòa thượng và bốn thiếu nữ áo hồng.

Du Hữu Lượng đang lúc vội vàng cũng để ý nhìn vào pho tượng đá trong kiệu thì thấy mặt mày hớn hở, nhất là cặp mắt lấp loáng đầy sinh khí. Nếu không nhìn kỹ thì chẳng thể phát giác ra đây là một pho tượng đá.

Nhan Bách Ba từ từ đi tới bên Du Hữu Lượng. Thiên Cơ hòa thượng đột ngột cất tiếng hỏi:

- Lại có ai đến đó?

Du Hữu Lượng sửng sốt. Chàng biết mình để hết tinh thần vào pho tượng thạch, tai mắt giảm phần linh mẫn. Chàng liếc mắt nhìn lại quả thấy bóng đen thấp thoáng. Ngoài cửa điện có hai người đứng đó.

Người mé tả mặc áo đen, mới trên dưới hai mươi tuổi. Người mé hữu vào trạch tam tuần thân thể khôi ngô. Du Hữu Lượng vừa ngó thấy đã nhận ra chính là đồ đệ Hồng Bào Quái Nhân, tên gọi Lục Tư và Khấu Trung Nguyên.

Hồng Bào Quái Nhân ngó thấy đồ đệ xuất hiện liền hỏi:

- Mọi việc xử trí đâu vào đấy cả rồi chứ?

Khấu Trung Nguyên gật đầu đáp:

- Côn Luân tăng chúng đã bị trừ diệt quá nửa. Cả bảy tòa lâu các đều bị thiêu hủy...

Thiên Cơ hòa thượng nghe nói hai mắt đỏ sọng. Lão ọe một tiếng, thổ ra búng máu tươi, gầm lên:

- Kiếp số! ... Kiếp số?

https://thuviensach.vn

Hồng Bào Quái Nhân mắt lộ một tia tàn nhẫn, lại hỏi:

- Đám người còn lại đâu rồi?

Khấu Trung Nguyên đáp:

- Đã đến chỗ ước định hội họp, chỉ con chờ sư phụ tới nơi.

Hồng Bào Quái Nhân bỗng lớn tiếng hô:

- Thời hạn tới rồi! Rút lui cho lẹ.

Thanh âm còn vang dội bên tai, người hắn đã phát động cuộc tiếng. Hắn hạ thấp tay xuống phóng chưởng chênh chếch đánh ra. Một nhà sư trúng chưởng bị hất đi xa hơn bốn trượng, chết ngay lập tức. Quân tăng tới tấp bao vây. Thiên Cơ hòa thượng vội hạ lệnh phát động trận pháp. Bài hát tiếng Phạn vang lên. Trong điện bóng người chập chùng.

Thiếu nữ áo hồng múa tay áo tung bay. Lúc đại trận phát huy uy lực, chúng đã hạ độc thủ đánh một hơn vào mấy nhà sư bắn văng đi.

Côn Luân đại trận dần dần thu hẹp lại. Hồng Bào Quái Nhân tung hoành giữa trận, múa tít song chưởng. Kính phong rít lên veo véo, lại liên tiếp té xuống mười lăm tên.

Trong lúc này chiến cuộc đã bùng lên. Khấu Trung Nguyên cùng Lục Tư canh bên cửa thõng tay đứng yên, chưa nhập trận tham chiến.

Du Hữu Lượng vẫn để ý quan sát pho thạch tượng ở trong kiệu.

Chàng ngấm ngầm nhận ra Hồng Bào Quái Nhân có âm mưu gì tụ tập cả vào pho tượng khắc hình Phù Vân đại sư.

Trong khoảnh khắc Hồng Bào Quái Nhân đã tàn sát mấy chục nhà sư làm cho quần tăng đều kinh hãi. Bỗng nghe hắn lên giọng quát mắng rất ngang tàng:

- Lão phu muốn đi là đi, chẳng ai ngăn cản được.

Hắn vận đầy đủ nội lực ra hai bàn tay đánh về phía sau. Lập tức mấy nhà sư bị hất ra xa chết lăn dưới đất.

Côn Luân đại trận chưa vì thế mà tan vỡ. Thiền trượng cùng khắp bốn mặt tám phương đánh tới. Quần tăng chỉ trong nháy mắt đã kết hợp với nhau rất nghiêm mật. Hiển nhiên họ đã được luyện tập thành thuộc.

Thiên Cơ hòa thượng hú lên một tiếng, tung mình vọt ra muốn xông ra ngăn chặn thế công khủng khiếp của Hồng Bào Quái Nhân và cần có cao

https://thuviensach.vn

thủ đối phó với Tâm Di và bọn thiếu nữ áo hồng. Có thế cục diện may ra mới vãn hội được.

Nhưng Hồng Bào Quái Nhân đã nhận đúng thời khắc, quát to một tiếng nhảy vọt lên bay đi như tên lìa khỏi giây cung.

Cùng một lúc, Thiên Cơ hòa thượng đã vọt tới nơi. Hồng Bào Quái Nhân không ngoảnh đầu lại, xoay tay mặt đánh ra rất chuẩn đích tựa hồn sau gáy hắn cũng có mắt. Phát chưởng đánh vào người Thiên Cơ lúc lão đang chơi vơi trên không.

Hồng Bào Quái Nhân vừa phóng chưởng lập tức một luồng sát khí đằng đằng nổi lên. Bản lãnh cao thâm Thiên Cơ cũng phải khiếp đởm. Thế lướt của lão liền bị ngăn chặn lại.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, một bóng hồng lướt qua trên đầu quần tăng nhanh như điện.

Tiếp theo bốn thiếu nữ áo hồng và Tâm Di hòa thượng kế tiếp nhảy vọt đi.

Du Hữu Lượng và Thái Bình đạo trưởng đồng thanh quát:

- Chạy đi đâu?

Hai người giáp kích hai cạnh sườn Hồng Bào Quái Nhân, nhưng bản lãnh hắn quả đã đến trình độ xuất thần nhập hóa. Đối thủ chưa phát chiêu, hắn tranh tiên đánh trước. Song chưởng phóng ra tàn độc vô cùng. Mới coi tưởng chừng hắn gặp tình thế nguy cấp phải đánh liều mạng, mà thực ra chiêu thức biến ảo khôn lường, so với chưởng pháp vừa rồi ở trong trận còn có phần ghê gớm hơn.

Hơn nữa người hắn lơ lừng trên không đã đề khí, phóng chưởng mà luồng chân khí vẫn không suy giảm. Cái đó đủ khiến cho người ta không sao hiểu được.

Thế lướt về phía trước của Du Hữu Lượng cũng cực kỳ mãnh liệt chàng không suy nghĩ về phát chưởng ảo diệu của đối phương, cứ đẩy chưởng lực ào ào xô tới.

Bên kia Thái Bình đạo trưởng cũng phóng ra một phát "Trấn Quán Thầu Chưởng" của phái Võ Đang.

https://thuviensach.vn

Vèo vèo hai tiếng rít lên! Du Hữu Lượng và Thái Bình đạo trưởng ở hai mé bay chênh chếch, đồng thời hạ xuống.

Vẻ mặt Thái Bình đạo trưởng rất nghiêm trọng. Lão vội hít mạnh một luồng chân khí.

Hồng Bào Quái Nhân người chỉ xiêu đi một chút rồi vẫn xông về phía trước đến bên cửa điện. Hắn xoay mình một cái bước đi như nước chảy mây trôi. Sai chỉ còn lại một cái bóng mơ hồ.

Những tay cao thủ trong điện nhãn lực rất sắc bẽn cũng chỉ ngó thấy bóng hồng thấp thoáng ngoài cửa điện rồi vọt đi. Bốn thiếu nữ áo hồng và Tâm Di hòa thượng theo sau lướt ra. Sau cùng la Khấu Trung Nguyên và Lục Tư cũng đi nốt, không ai ngăn cản được.

Quần tăng trong cung điện nhìn nhau kinh hãi, miệng lẩm bẩm:

- Trên đời lại có thứ khinh công ghê gớm như vậy ư?

Du Hữu Lượng đầu óc tinh tế hơn, chàng chợt tỉnh ngộ quay vào nhìn pho thạch tượng trong kiệu. Chàng đã hiểu vì sao mà Hồng Bào Quái Nhân hấp tấp triệt thoái, liền lớn tiếng hô:

- Tiền bối! Xin cấp tốc hạ lệnh cho quý phái lui ra khỏi nội điện.

Tuy chàng quyết định đã mau mà cũng chậm mất một bước.

Bỗng nghe bên ngoài tiếng quát tháo nổi lên. Mấy chục đại hán võ phục hợp lực khiêng đến một cột đá lớn.

Du Hữu Lượng vừa động tâm đã biết ngay chỗ dụng ý của địch. Chàng vội xoay song chưởng đánh ra. Năm hán tử đi đầu té xuống. Nhưng bọn đại hán còn lại đi nhanh hơn. Bỗng nghe đánh ầm một tiếng cửa điện đã bị cây cột đá lớn lấp lối ra.

Cây cột đá này tuy lớn đến mấy người ôm mà vẫn chưa bịt chặt được cửa điện, còn để lộ một khe hở, đủ cho một người lách mình chuồn ra.

Nhan Bách Ba trong lòng nóng nẩy cất tiếng hô:

- Chúng ta bị giam hãm rồi.

Mọi người chưa kịp thay đổi sắc mặt thì ngọn đèn tam giác gắn vào góc kiệu đột nhiên nổ một tiếng. Tiếp theo là những tiếng lách cách ở cơ quan nổi lên. Du Hữu Lượng lớn tiếng hô:

https://thuviensach.vn

- Hết thảy mọi người đứng sát vào tường và đừng nhốn nháo hay thay đổi vị trí.

Quần tăng phái Côn Luân đều chăm chú nhìn Thiên Cơ chưởng giáo để chờ chỉ thị. Thiên Cơ xua tay hô:

- Hãy nghe lời Du thí chủ!

Quần tăng tới tấp lùi vào góc tường.

Du Hữu Lượng bước lại tới trước kiệu, nghe rõ tiếng cơ quan chuyển động từ pho thạch tượng phát ra.

Đột nhiên chàng nhìn thấy ánh sáng xanh lè lấp loáng. Cặp mắt trên thạch tượng như hai vòng tròn bỗng lóe sáng.

Những tiếng lạch cạch lại vang lên. Môi miệng thạch tượng hé mở. Một tia khói phun ra cuồn cuồn. Chỉ trong khoảnh khắc tỏa ra mù mịt khắp điện như một làn mù dầy đặc lại có nhiều màu sắc.

Một nhà sư lại kêu lên một tiếng quái gở, hơi thở hồng hộc. Hai tay không ngớt bóp bụng, cào ngực, máu thịt bầy nhầy. Vạt áo đằng trước bị rách hết.

Tiếp theo lại mười mấy nhà sư ngã lăn ra thân hình co quắp da mặt co rúm trông rất quái gở. Mắt chiếu những tia sáng vừa điên khùng vừa đau khổ.

Du Hữu Lượng bị biến diễn đột ngột làm cho kinh hoảng. Trong lúc nhất thời chân tay luống cuống, bỗng chàng ngửi thấy mùi khác lạ.

Thái Bình đạo trưởng cất tiếng la:

- Mau phong tỏa đường hô hấp... Trong khói có chất độc...

Chỉ trong nháy mắt lại mấy chục nhà sư nữa ngã lăn xuống. Người nào cũng nằm ngửa, hai mắt lồi ra, miệng sủi bọt trắng. Tình trạng rất thảm khốc khiến người ta không nỡ nhìn vào.

Du Hữu Lượng tuy đã nín thở, vẫn cảm thấy mắt mờ, tâm thần mê loạn, người lảo đảo muốn té. Chàng gắng gượng dương mắt nhìn thấy khói mù trong điện tuôn ra cuồn cuộn, mùi hương ngào ngạt. Khí lạnh quạt vài mặt.

Chàng nhìn Nhan Bách Ba vẫy tay cùng nhau nhảy vọt đến trước mặt Thiên Cơ hòa thượng và Thái Bình đạo trưởng. Chàng nói:

https://thuviensach.vn

- Bốn người chúng ta hiệp lực chẳng hiểu có thể đẩy được cái cột đá lấp cửa điện không?

Thái Bình đạo trưởng đáp:

- Hãy thử xem sao.

Bốn người chia nhau đứng thành vị trí. Tám bàn tay đồng thời phóng chương đánh ra, chưởng phong rít lên veo véo mà cây cột lớn chẳng mảy may chuyển động. Bây giờ bốn người mới phát giác công lực trong mình chỉ còn bốn, nam thành. Ai nấy kinh hãi vô cùng!

Bất thình lình trong làn khói có tiếng vang nhỏ nhẹ vọng ra. Tiếng vang quái dị này tựa hồ từ đằng xa đưa đến.

Những tiếng vo ve không nhất định ở chỗ nào khiến cho trong điện càng thêm vẻ thần bí quái dị.

Nhan Bách Ba hai tay lạnh như băng nắm chặt lấy cổ tay Du Hữu Lượng, cất giọng run run nói:

- Du huynh... Tiểu đệ cảm thấy trong lòng cực kỳ trống trải.

Du Hữu Lượng thấy hai bàn tay của Nhan huynh đệ này nhẵn nhụi mà lại mềm mại chư bàn tay con gái, khiến chàng không khỏi kinh ngạc. Trong lúc xuất thần chàng quên bẵng mối nguy hiểm chung quanh.

Nhan Bách Ba đột nhiên cảnh giác, đưa thì ngó trộm Du Hữu Lượng một cái rồi rụt vội tay về.

Làn khói ngũ sắc hiện ra trước mặt mọi người một cảnh tượng quái dị.

Một làn mù từ trước cỗ kiệu bốc lên quyện với làn khói ngũ sắc. Trong cảnh mờ mịt dường như có vô số quái thú nhe nanh múa vuốt muốn nhảy xổ tới chụp mọi người.

Quần tăng trải qua mấy phen biến cố tinh thần suy nhược, bây giờ lại thấy ảo tưởng mơ hồ, không khỏi bị kích thích. Một số nhà sư đã bật ra tiếng la hoảng rồi chết giấc.

Thiên Cơ hòa thượng phóng chưởng đánh ra. Làn mưa ngũ sắc tan đi bốn phía, ảo ảnh mất hết.

Lại mấy tiếng lách cách vang lên.

Cặp mắt pho tượng đá lại sáng ngời. Du Hữu Lượng đang ngưng thần phòng bị bỗng thấy tượng đá tự động vọt ra khỏi cỗ kiệu nhảy nhót tiến về

https://thuviensach.vn

phía trước. Cứ nhảy một bước là lại phát ra tiếng nổ như tiếng sét.

Nhan Bách Ba động tính hiếu kỳ, đứng tựa vào bên Du Hữu Lượng khẽ nói:

- Du huynh! Pho tượng này thật là quái dị?

Du Hữu Lượng trầm giọng đáp:

- Chắc là trong thạch tượng có đặt cơ quan để tự động khống chế và thao túng...

Chàng chưa dứt lời bỗng thấy ánh vàng lấp loáng từ pho tượng thạch phát ra.

Du Hữu Lượng xoay tay vận nội kình vẩy mấy cái thành đường vòng tròn.

Những ám khí lả tả rớt xuống.

Pho tượng đã tiếp tục nhảy về phía trước. Những tiếng nổ tiếp tục vang lên.

Những mũi cương đinh hình tam giác bắn ra không ngớt. Tiếp theo những tiếng huỳnh huỵch, mấy nhà sư bị đinh đánh trúng té xuống chết liền.

Những tiếng hú thê thảm không ngớt vang lên. Những người bị cương đinh đánh xuyên vào óc, máu tủy vọt ra lai láng, thây chết ngổn ngang dưới đất.

Tình trạng thảm tử này hiếm thấy trong cõi nhân hoàn.

Tượng đá nhảy rất nhịp nhàng, cứ mỗi bước là năm thước xuyên qua khe quần tăng vọt đi. Những mũi cương đinh bắn ra phong thanh rít lên kinh khủng.

Giữa những tiếng rú, Thiên Cơ hòa thượng lẩm nhẩm niệm Phật:

- Ngã Phật từ bi! Ngã phật từ bi...

Du Hữu Lượng nhìn thảm trạng kinh người, gầm lên một tiếng thật to, phóng chưởng nhằm trúng pho tượng thạch đánh tới. Chưởng phong rít lên veo véo mà chẳng làm tổn thương gì đến pho tượng đá.

Quần tăng chân tay cuống quýt. Trong điện này bóng người rối loạn chập chờn, thạch tượng nhảy nhót. Cương đinh bắn ra như mưa rào. Chỉ trong nháy mắt lại đánh bay đi mấy nhà sư.

https://thuviensach.vn

Cách cách cách! Mắt thạch tượng lại sáng lên. Du Hữu Lượng biết là sắp xẩy ra biến cố.

Pho tượng đá đột nhiên biến thế nhảy vòng quanh trong điện. Ánh kim quang ở ngũ khổng trên mặt bắn ra những lưỡi phi đao rất mỏng khắp cả bốn mặt tám phương.

Thiên Cơ hòa thượng trợn mắt lớn tiếng quát:

- Đừng có rối loạn. Phải bình tĩnh né tránh mới giữ được toàn thân...

Những lưỡi phi đao mỏng như lá bay ra vèo vèo vèo, khiến người ta khó nổi đề phòng. Mấy chục nhà sư bị phi đao bắn trúng ngực, khoét đi từng mảng huyết nhục, máu tươi lai láng đầy đất.

Du Hữu Lượng không ngờ pho tượng này lợi hại đến thế.

Trách nào Hồng Bào Quái Nhân chẳng quan tâm gìn giữ cho cơ quan mật trong thạch tượng khỏi bị tiết lộ. Hận chỉ nhằm giết chàng để bịt miệng. Tuy hiện giờ nhiều người đã ngó thấy chỗ bí mật về pho tượng đá cũng chỉ dương đôi mắt lên nhìn quần tăng bị thương hay bị nạn, đành là thúc thủ vô sách.

Bỗng nghe Nhan Bách Ba ở bên cạnh thét lên:

- Úi chao!

Rồi té huỵch xuống đất.

Du Hữu Lượng giật mình kinh hãi buột miệng hỏi:

- Nhan huynh làm sao thế?

Chàng chưa dứt lời, pho tượng đá đã nhảy vọt đến trước mặt. Bốn loạt phi đao bắn tới. Chàng vận kình lực vào tay quạt một cái cho những lưỡi phi đao rớt xuống.

Du Hữu Lượng toan cúi xuống quan sát, bỗng nghe những tiếng lách cách vang lên. Những phi đao trong thạch tượng bắn ra hết. Cơ quan nổi lên một hồi tiếng vang rồi đột nhiên miệng pho tượng phun hỏa luân ra ào ào.

Hỏa luân tới đâu gặp vật gì cũng cháy bùng bùng. Quần tăng bị mấy phen kinh hoảng, tâm trí tan vỡ, náo loạn cả lên.

Một nhà sư nhìn trúng phải hỏa luân. Khói lửa đỏ rựng bao quanh người y.

https://thuviensach.vn

Nhà sư lăn lộn dưới đất kêu cứu thê thảm, tình trạng rất khủng khiếp.

Chỉ trong khoảnh khắc khắp điện khói lửa ùn ùn. Những vật bị cháy nổ lát chát không ngớt.

Thiên Cơ hòa thượng và Thái Bình đạo trưởng phải xuyên lui xuyên tới né tránh hỏa luân. Thế lửa vẫn cháy ầm ầm không bớt chút nào.

Thiên Cơ hòa thượng thở dài la:

- Chao ôi! Trời muốn tuyệt phái Côn Luân!

Thái Bình đạo trưởng cũng thều thào nói:

- Pho tượng đá khắc hình Phù Vân tiền bối lại hủy diệt phái Côn Luân. Lệnh sư ở dưới suối vàng nếu hay biết...

Lão nói tới đây đột nhiên một chiếc hỏa luân từ đằng xa bắn tới lão cúi đầu xuống mà cũng bị hỏa luân đánh rớt đạo quan cháy bùng lên.

Du Hữu Lượng nghe nói chợt động tâm. Lúc này chàng không rảnh để chiếu cố cho Nhan Bách Ba nằm lăn dưới đất, chàng chú ý nhìn pho thạch tượng thì thấy trên trán có một lỗ nhỏ hình tròn.

Đột nhiên chàng động linh cơ, miệng lẩm bẩm:

- Thạch tượng của Phù Vân tiền bối ư? Tam Tượng đã gửi ta đưa đến Thừa Thiên Cơ cái hộ gỗ trong đựng chiếc chìa khóa Phù Vân. Phải chăng chiếc chìa khóa nầy để khống chế pho tượng?

Chàng nghĩ tới đây chẳng khác nào người đang chìm đắm trong biển khổ chợt nhìn thấy một chút sinh cơ. Chàng không nghĩ nhiều được nữa, bước đến bên Thiên Cơ hòa thượng và Thái Bình đạo trưởng nói:

- Tiểu tử đột nhiên nhớ tới ngày trước được người ta giao cho chiếc chìa khóa đồng. Hoặc giả chiếc chìa khóa đó có thể kiềm chế được thạch tượng, nhưng cần phải đến gần. Xin hai vị tiền bối yểm hộ cho tiểu tử, nếu gặp hỏa luân thì phóng chưởng quạt đi.

Thiên Cơ và Thái Bình gật đầu. Thái Bình đạo trưởng nói:

- Bây giờ Du thí chủ khống chế được cơ quan trong thạch động cũng chưa muôn quá. Nếu không thì thạch tượng tiếp tục di chuyển, thế lửa lan ra khắp nơi, chúng ta có mọc cánh cũng không thoát nạn.

Du Hữu Lượng đảo mắt nhìn bốn phía thấy thế lửa lan đi rất mau. Mới trong khoảnh khắc đã thành hình một nửa vòng tròn lớn.

https://thuviensach.vn

Chàng vội móc chiếc chìa khóa trong bọc ra, miệng hít một hơi chân khí tung mình vọt lên không.

Thiên Cơ và Thái Bình đi sau phóng chưởng để giữ cho hỏa luân khỏi đánh vào người chàng.

Du Hữu Lượng nhảy vào một cái đã đến trước thạch tượng còn cách chừng hai bước. Người chàng xoay tròn trên không hai vòng, chúc đầu xuống hất chân lên như người treo ngược móc vào xà nhà. Đồng thời chàng mượn đà xoay mình nhằm chính diện thạch tượng, cắm lẹ chiếc chìa khóa vào cái lỗ nhỏ trên trán xoay đi một vòng.

Bỗng nghe những tiếng lách cách vang lên. Pho thạch tượng đang chuyển về phía trước đột nhiên dừng lại.

Du Hữu Lượng bỏ chân ra nhảy xuống đất. Chàng vẫn giữ bình tĩnh chứ không hăm hở khoan khoái nghĩ thầm trong bụng:

- Được rồi! Không ngờ chiếc chìa khóa Phù Vân lại diệu dụng đến thế...

Như vậy đủ biết Thừa Thiên Tam Tượng suy nghĩ rất chu đáo. Ba nhân vật đó bị Hồng Bào Quái Nhân uy hiếm mà phải khắc pho thạch tượng lại ngấm ngầm khoan lỗ trán và làm chìa khóa khống chế cơ quan. Sở dĩ Tam Tượng gửi Du Hữu Lượng chiếc chìa khóa này đưa đến Thừa Thiên Cư là có ý yêu cầu người nhà tìm cách khống chế thạch tượng để tránh khỏi Hồng Bào Quái Nhân dùng cái đó làm phương tiện hại người.

Thiên Cơ hòa thượng cùng quần tăng dập lửa xong, tiến lại nhìn Du Hữu Lượng nói:

- Nhờ Du thí chủ kiềm chế thạch tượng kịp thời không thì cục diện bữa nay đưa đến hậu quả khôn lường...

Du Hữu Lượng vẫn lờ đi như chưa nghe tiếng, chàng chỉ trân trân ngó pho thạch tượng, cất tiếng hỏi:

- Pho thạch tượng này không biết đúc bằng gì? Vừa rồi tiểu tử đã phóng chưởng đánh vào mà sao không tổn hại chút nào?

Chàng móc túi lấy con dao nhỏ cạo vào mình thạch tượng thấy lọ ra thứ thép đen sì. Chắc là toàn thân thạch tượng đúc bằng thép nguyên chất và bên trong đặt mấu chốt cơ quan, Mặt ngoài xoa một lớp bụi đá. Ai nhìn thoáng qua cũng cho đây là một pho thạch tượng.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng bây giờ mới hiểu vì sao mà pho thạch tượng bị chưởng đánh cũng không hề hấn gì.

Chàng ngó thấy xác chết rải rách dưới mặt đất, cảnh tượng cực kỳ thảm khốc, bất giác buông tiếng thở dài.

Quần tăng phái Côn Luân vội thu dọn tàn cuộc.

Thái Bình đạo trưởng đang cúi xuống nhìn tình trạng Nhan Bách Ba thì Du Hữu Lượng lật đật tới gần thấy gã nằm ngửa dưới đất. Cặp mắt nửa nhắm nửa mở.

Hai bên má mồ hôi nhỏ giọt. Một lưỡi phi đao cắm sâu vào vai bên trái mấy tấc.

Máu tươi nhuộm đỏ một mảng áo. Chàng nóng nảy hỏi:

- Thương thế Nhan huynh ra sao?

Thái Bình đạo trưởng đáp:

-Vết thương đao kiếm không còn gì đáng ngại, nhưng bần đảo tưởng phải xé vai áo gã ra để nhổ lưỡi đao rồi hãy rịt thuốc dấu. Du thí chủ hãy quay đi.

Du Hữu Lượng theo lời xoay lưng lại. Trong lòng rất lấy làm kỳ chàng tự hỏi:

- Cùng là nam nhân với nhau hà tất phải tỵ hiềm? Thái Bình đạo trưởng không khỏi có chỗ câu nệ thái quá.

Trong khoảnh khắc, Thái Bình đạo trưởng buộc vết thương cho Nhan Bách Ba xong rồi hỏi gã:

- Sao sư đệ cũng đến Côn Luân làm chi?

Nhan Bách Ba nhịn đau gắng gượng ngồi dậy đáp:

- Tiểu đệ... đến đây để gặp một người...

Thái Bình đạo trưởng ngơ ngác một chút rồi cười hỏi:

- Người đó dĩ nhiên không phải tiểu huynh. Hà hà! Có phải là người mà bữa trước sư đệ đã nhắc tới?

Nhan Bách Ba nóng mặt lên khẽ gật đầu:

Thiên Cơ hòa thượng rảo bước tiến lại nói:

- Cửa điện vẫn bị vít kín. Chúng ta cần tìm cách dời cây cột đá đi...

https://thuviensach.vn

Lão chưa dứt lời, bỗng nghe đánh ầm một tiếng. Cây cột đá lớn ở ngoài cửa đã bị đẩy đổ xuống.

o O o Đêm khuya trăng tỏ. Gió thổi hiu hiu. Tô Bạch Phong lén lút từ trong lữ quán vượt tưởng ra ngoài. Y ngửa mặt trông lên vòm trời thấy mây nổi lững lờ, trong lòng bâng khuâng tựa hồ đánh mất vật gì.

Y không ngớt tự hỏi:

- Ta có nên đến chỗ ước hội của chủ mẫu không? Sau khi gặp mặt nên xử cách nào?

Vì chuyện này mà y suy nghĩ suốt ngày đêm vẫn chưa quyết định được.

Nhưng cũng biết rằng mình chẳng có lý do gì để vắng mặt trong buổi hội họp. Sở dĩ y do dự chỉ vì có điều phiền nhiễu.

Chung quy Tô Bạch Phong cũng tới chùa Bạch Mã ở ngoài thành.

Bầu không khí tịch mịch bao vây tòa cổ tự khiến phong cảnh càng thêm vẻ thần bí. Tô Bạch Phong bước lui bước tới hai vòng ở ngoài chùa rồi mới lại đẩy cửa.

Y khoa chân bước vào thấy một vị ni cô nhỏ tuổi đang quét khám thờ và hương án. Y hắng đặng một tiếng, vị ni cô vẫn chưa quay đầu ra, tiếp tục công việc quét tước.

Tô Bạch Phong thấy cô hiển nhiên đã biết có người và chùa mà không mà không ngoảnh đầu ra nhìn, y liền cố ý giậm chân mạnh một chút, tiến lại trước khám thờ lên tiếng:

- Xin hỏi đạo cô...

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Tô Bạch Phong Tỷ Đấu Gia Linh

Ni cô từ từ quay đầu ra ngó Tô Bạch Phong một cái, cất tiếng hỏi liền:

- Phải chăng thí chủ họ Tô?

Tô Bạch Phong ngơ ngác nhưng cũng gật đầu để đáp lại.

Ni cô lại nói:

- Xin thí chủ chờ một lát.

Cô nói rồi lon ton chạy vào thiền điện.

Sau một lát bỗng nghe thanh âm thiếu nữ rất lọt tai từ phía trong vọng ra:

- Mỗ má! Người đó... quả đã đến ư?

Thanh âm khác ừ một tiếng. Tô Bạch Phong liền nhận ra là thanh âm của chủ nhân. Quả nhiên hai mẹ con bà cùng trú ngụ trong chùa này.

Bà già kia cùng thiếu nữ áo vàng vén rèm bước ra. Thiếu nữ áo vàng thấy Tô Bạch Phong đứng ở trong chùa. Cặp mắt lớn chiếu ra những tia kỳ dị, cô nói:

- Quả nhiên ngươi đã không sai hẹn.

Tô Bạch Phong xá dài đến tận đất cất tiếng chào:

- Xin bái kiến chủ mẫu cùng thiếu chủ nhân.

Bà già hắng dặng một tiếng đáp:

- Lão thân không dám nhận đại lễ này.

Thiếu nữ áo vàng quay lại ngó bà già nói:

- Má má! Ban chiều mỗ má bảo Triệu... Triệu Phụng Hào làm cho má má đau thấu tâm can. Lão là gia gia của tiểu nữ thì không thể trách gã tỏ lòng cung kính đối với má má được...

Bà già nguýt cô một cái ngắt lời:

- Gia Linh! Ngươi ít mồm miệng chớ...

https://thuviensach.vn

Rồi mụ nhìn Tô Bạch Phong nói tiếp:

- Nếu lão thân nhớ không lầm thì đêm qua ngươi đã tự báo danh là Tô Bạch Phong phải không? Ngươi làm công cho nhà họ Triệu từ hồi nào?

Tô Bạch Phong đáp:

- Tiểu nhân nhà nghèo không kế sinh nhai, lênh đênh lâu ngày trên chốn giang hồ. Đến năm mười bảy tuổi mới được Triệu lão gia thu dụng...

Mụ già hỏi:

- Ngươi là kẻ ăn người ở nhà họ Triệu sao mạ Triệu Phụng Hào lại truyền võ công cho?

Tô Bạch Phong đáp:

- Tiểu nhân thường thấy Triệu lão gia luyện công, tai mắt quen dần, sau sinh ra ham thích võ công. Một hôm vào buổi tối tiểu nhân đang ở phòng trong lén luyện môn Phách không chưởng lực bị Triệu lão gia bắt gặp rồi từ hôm ấy chủ nhân chính thức truyền dạy võ công.

Mụ gia đột nhiên sa sầm nét mặt nói:

- Tô Bạch Phong! Ngươi vào làm công cho Triệu gia không nên học lén võ công mới phải.

Hai chữ học lén khác nào một đòn đánh nặng vào trái tim Tô Bạch Phong. Y cảm thấy là một điều vũ nhục, liền đáp:

- Nếu chủ mẫu cho tiểu nhân là hạng người đó thì tiểu nhân có biện bạch cũng bằng vô dụng.

Y nghiêng đầu ngó thấy thiếu nữ áo vàng tên gọi Gia Linh đang dương cặp mắt xinh đẹp làm rung động lòng người nhìn vào mặt y. Y nhận ra trong khóe mắt của cô có vẻ tin tưởng mình là người thành thực, bầu máu nóng không khỏi rạo rực trong lòng.

Mụ già nói:

- Lão thân coi người đã nhiều. Có lý đâu lại không hiểu? Vừa rồi lão thân cố ý nói khích ngươi một câu mà thôi.

Tô Bạch Phong đáp:

- Tiểu nhân ngu tối không hiểu rõ ý kiến chủ mẫu...

Mụ già ngắt lời:

https://thuviensach.vn

- Ngươi hãy cho ta hay vì lẽ gì ngươi cứ một mực tự xưng là kẻ làm thuê?

Nếu bảo là vì lẽ bần cùng thì ra mình lại tự kinh mạn mình hay sao?

Tô Bạch Phong ngang nhiên đáp:

- Bần cùng chỉ là phận nghèo hèn. Còn làm thuê làm mướn tưởng chẳng có chi hèn hạ.

Mụ già gật đầu nói:

- Ngươi hay lắm! Đối địch được với Linh nhi của ta.

Tô Bạch Phong chấn động tâm thần đáp:

- Tiểu nhân... chẳng phải chỉ vì vậy... mà tới đây...

Mụ già trầm giọng ngắt lời:

- Tô Bạch Phong! Ngươi đến nhà họ Triệu lâu ngày thì chắc những việc liên quan đến lão thân cùng Triệu Phụng Hào, chủ nhân ngươi đã nói cả rồi?

Tô Bạch Phong đáp:

- Triệu lão gia tử từng nhắc đến vụ này nhiều lần.

Mụ già lớn tiếng hỏi:

- Đã vậy mà sao ngươi còn chưa chuẩn bị động thủ?

Tô Bạch Phong sợ hãi hỏi lại:

- Chủ mẫu muốn đẩy tiểu nhân vào vòng bất nghĩa chăng?

Mụ già cả giận đáp:

- Nói bậy! Lão thân từ ngày ly thân Triệu gia đã chặt đứt mối liên quan với Triệu Phụng Hào. Bữa nay ngươi chỉ nên coi lão thân cùng Linh nhi như kẻ qua đường.

Tô Bạch Phong nói:

- Tiểu nhân thường nghe người ta dậy đã thân với ai thì dừng mãi, đã quen với ai cũng phải giữ mãi...

- Phải chăng ngươi muốn giáo huấn lão thân?

Tô Bạch Phong đáp:

- Chẳng bao giờ tiểu nhân dám thế. Nếu chủ mẫu có thể trở lại hòa hảo như xưa với Triệu lão gia thì là một điều vinh hạnh vô cùng đối với Bạch Phong.

https://thuviensach.vn

Mụ già hắng dặng hỏi lại:

- Hòa hảo như xưa ư? Ngươi nói dễ nghe chỉ? ... Linh nhi! Vào phòng lấy cây Lục Thủy Cầm ra đây cho ta...

Tô Bạch Phong nghe nói đến ba chữ "Lục Thủy Cầm" không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

- Ta nghe nói Lục Thủy Cầm là vật kỳ bảo đời thượng cổ. Sao chủ mẫu lại lấy được?

Gia Linh dạ một tiếng toan trở gót đi vào, bỗng nghe thanh âm lạnh lẽo từ phía sau cất lên:

- Bần ni đã lấy ra đây cho thí chủ rồi.

Tô Bạch Phong nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy chính là vị ni cô nhỏ tuổi vừa rồi, hiện đứng ở phía sau khán thờ. Tay cô cầm một cây đàn gỗ. Y động tâm tự hỏi:

- Vị nữ ni nhỏ tuổi này từ phía trong đi ra mà không phát tiếng động. Chính vì mình cũng không hay biết. Chẳng lẽ cô cũng là người võ lâm?

Gia Linh rời gót tiến lại nhìn nữ ni nói:

- Cảm ơn đạo cô!

Cô cầm lấy cây đàn ở trong tay nữ nhi.

Mụ già lại nhìn Tô Bạch Phong nói:

- Đêm nay mà ngươi tỷ thí thắng được Linh nhi thì mối tử ước giữa lão thân với Triệu Phụng Hào lập tức xóa bỏ. Không thì...

Gia Linh liếc mắt nhìn Tô Bạch Phong khẽ nói:

- Xin hãy nghe khúc "Hàn hải nhạn phi".

Cô ngồi xếp bằng xuống đất bắt đầu gảy đàn. Cây đàn gỗ bật lên mấy tiếng tình tang. Âm luật rất thâm u réo rắt. Nhưng qua một tiểu tiết đột nhiên dừng lại.

Tô Bạch Phong biết đối phương muốn mượn tiếng đàn để khảo nghiệm nội công cùng định lực của mình, liền ngừng thần đề khí, vận nội công chuẩn bị đối phó với cầm thanh.

Gia Linh tiếp tục gầy đàn. Ban đầu cô gẩy dây Thương rất thấp trong ngũ âm rồi lên cao đến tiếng Giốc, tiếng Vũ.

https://thuviensach.vn

Kế đó lại bắt đầu tiếng đàn rất lọt tai làm rung động lòng người. Tiếng khoan như gió thoảng ngoài, tiếng mau sầm sập như trời đổ mưa.

Giây lớn cấp bách như suối chảy, giây nhỏ rủ rỉ như thì thầm. Trên trán Gia Linh đã lấm tấm mồ hôi, giây nhỏ rủ rỉ như thì thầm. Trên trán Gia Linh đã lấm tấm mồ hôi. Xem chừng phép gẩy đàn này rất hao phú nội lực, tổn thương nguyên khí.

Dần dần tiếng đàn thoát ra một thứ lục lượng rất quái dị. Tô Bạch Phong tự nhiên vận công đề kháng, nhưng lực lượng quái dị kia dường như tiếp tục tăng lên mãi.

Tiếng đàn gầy đến khúc ba mươi chín, Tô Bạch Phong cảm thấy khó lòng nhẫn nạn được.

Hai tay Gia Linh lại chuyển khúc gẩy vào dây Gióc. Tiếng đàn đổi khác, thanh điệu ai oán thê lương.

Tiếng đàn ai oán tựa hồ vẽ ra một bức tranh cảnh tượng tiêu điều, khiến người nghe nhớ quê hương mà sa lệ, không ngớt buông tiếng thở dài.

Sau mười mấy khúc, đàn lại chuyển điệu biến thành sát phạt. Lúc này Gia Linh đã vận dụng cảm tình trong toàn thân ra hai bàn tay. Tiếng đàn như đánh vỡ bình bạc, lại tựa hồ thiết kỵ rút dao một cách đột ngột.

Tiếng đàn đang lúc cao trào đột nhiên dừng lại như tiếng xé lụa đập vào trái tim.

Tô Bạch Phong cảm thấy máu nóng sôi sục, lớn tiếng hỏi:

- Sao thiếu chủ lại dừng tiếng đàn ở đây?

Đột nhiên một búng máu từ trong bụng nổi lên đến khóe miệng nhưng công lực chàng không tầm thường, lập tức chàng nuốt ực xuống. Người chàng run lên rồi hồi tỉnh lại phân nửa.

Gia Linh đứng dậy khẽ hỏi:

- Ngươi... ngươi bị nội thương rồi ư?

Giọng nói rất quan thiết Tô Bạch Phong cảm giác trước ngực nóng bừng, ngó thấy mục quang của cô lộ vẻ nhu hòa thân thiết. Trong lúc nhất thời y không thốt nên lời, chỉ cố gắng lắc đầu để đáp lại.

Đột nhiên y chợt nhớ ra điều gì khác nào bị gáo nước lạnh dội vào đầu, liền khôi phục lại vẻ trấn tĩnh, ngấm ngầm tự trách:

https://thuviensach.vn

- Tô Bạch Phong hỡi Tô Bạch Phong! Ngươi hồ đồ đến thế ư? Vị cô nương trước mắt là Thiếu chủ nhân. Còn ngươi bất quá là một kẻ tôi đòi. Vậy mà vừa rồi ngươi định đưa luồng tư tưởng tới đâu?

Sóng lòng dào dạt, Tô Bạch Phong bỗng nghe thanh âm của mụ già cất lên:

- Nội công của ngươi đã cao thâm, định lực lại bền bỉ, thật ra ngoài sự tiên liệu của lão thân. Cây Lục Thủy cầm này ngũ trục đồng triển, nếu là người thường thì đã hộc máu chết rồi. Bây giờ tuy ngươi thất bại, nhưng lão thân để cho ngươi một cơ hội nữa.

Tô Bạch Phong run lên hỏi:

- Tiểu nhân được nghe Lục Thủy Cầm là một kỳ bảo trong đại nội của tiên triều, khúc Hàn hải nhạn phi lại là nhất tuyệt. Vừa rồi thiếu chủ nhân gẩy đến điệu thứ năm mươi ba rồi đột nhiên trung chi nhưng dường như còn điệu tiếp tục. Chỉ vì tiền âm không còn kế tiếp khiến cho tiểu nhân bất giác cảm thấy trong lòng khó chịu khác thường đến nỗi khí huyết đảo ngược, mà chưa hiểu duyên cớ vì sao?

Mụ già đáp:

- Ngươi chưa học đàn nên chỗ ảo diệu sâu xa trong lúc nhất thời khó mà giải thích cho rõ được.

Tô Bạch Phong hỏi:

- Mười mấy năm trước, nhằm ngày thọ năm mươi tuổi của Triệu lão gia, chủ mẫu đã tấu đàn trên tiệc, phải chăng là cây đờn này?

Mụ già biến sắc đáp:

- Dĩ nhiên không phải. Lục Thủy Cầm chuyên để đả thương địch. Đêm hôm ấy lão thân rất khởi hứng nên chỉ gẩy đờn thường cho tiệc thêm vui. Không ngờ Triệu Phụng hào hủ lậu đến thế. Hắn cho là lão thân tấu cầm để khách nghe chẳng khác loài ca kỹ, làm tổn thương thể diện cho hắn. Trong lúc nhất thời, lão thân tức quá gây lộn với hắn...

Tô Bạch Phong không ngờ mụ nhắc tới chuyện xích mích ngày trước giữa mụ với chủ nhân, liền ngập ngừng nói:

- Sau đó Triệu lão gia hối hận vô cùng...

Mụ già hỏi:

https://thuviensach.vn

- Hối hận ư? Hừ! Vì hắn chẳng có lòng hối hận chút nào, lão thân mới xách đàn đi gẩy trong các tòa đại tửu lâu. Hồi ấy lão thân bất quá cố ý làm thế cho hả giận. Không ngờ vì đó mà gây nên trở mặt thành thù giữa hai vợ chồng. Lão thân bị lão đánh một chưởng thụ thương. Lão thân đã phát thệ phải trả mối hận này nên đem Linh nhi viễn tẩu cao phi...

Mụ nói tới đây xúc động quá không thốt nên được lời nữa.

Tô Bạch Phong đã biết chủ mẫu trước khi gã về họ Triệu, là một vị thiên kim tiểu thư trong gia thế Hà Lạc, bất rất giỏi thi từ cầm điệu. Không ngờ sau khi quyết liệt với chủ nhân, bà lưu lạc khắp nơi, làm nghề tấu đàn để mưu sinh. Y không khỏi cảm khái muôn vàn.

Mụ già bình tĩnh lại nói tiếp:

- Tô Bạch Phong! Ngươi tuy tự xưng là kẻ làm công cho Triệu Phụng Hào mà thực ra đã đủ tư cách môn đồ. Lão thân vừa báo để cho ngươi một cơ hội nữa, nếu ngươi còn thất bại về tay Linh nhi, lão thân tất phải giết ngươi, để tiết mối hận chứa chất mười mấy năm nay.

Mụ đánh tay ra hiệu cho Gia Linh. Gia Linh ngần ngừ một chút rồi bước tới trước mặt Tô Bạch Phong nói:

- Gia Linh này xin thỉnh giáo.

Tô Bạch Phong nghe cô báo họ tên, nghĩ thầm.

- Thiếu chủ nhân quả nhiên vẫn theo họ mẹ. Như vậy đủ tỏ chủ mẫu căm hận Triệu lão gia đến cực điểm.

Y biết phen này không thể tránh khỏi cuộc động thủ, liền đáp:

- Tiểu nhân quyết chẳng thể nào địch lại Thiếu chủ nhân. Mong rằng thiểu chủ nhẹ đòn cho.

Gia Linh không nói gì bước chân trái ra trước nửa bước, giơ bàn tay ngọc lên khẽ phất một cái.

Tô Bạch Phong cảm thấy mùi hương thoang thoảng xô tới làm cho tâm thần hoảng loạn, tựa hồ bao nhiêu đại huyệt toàn thân đã bị cái vẫy tay của cô vây bọc.

Y muốn lảng tránh cũng không thể được, đành khẽ quát lên một tiếng. Song chưởng đánh ra theo thế liên hoàn.

Gia Linh vẫn bằng bàn tay nhỏ bé đó ung dung phất quanh một vòng.

https://thuviensach.vn

Tô Bạch Phong phát giác ra một luồng chưởng lực hùng hậu như trâu dầm mình xuống biển, không đông tĩnh gì.

Y chấn động tâm thần bụng bảo dạ:

- Thiếu chủ nhân ra chiêu, xem chừng lạ, số võ công khác hẳn với ta mà chưởng pháp cũng cao minh hơn ta.

Lại thấy tấm thân bé nhỏ của đối phương nhào về phía trước như cá bơi nước.

Tay trái cô giơ chênh chếch lên quạt vào trung bàn Tô Bạch Phong.

Chiêu này cô ra tay chẳng những mau lẹ phi thường mà con cách nhau đến ba thước đã làm cho chỉ chưởng của Tô Bạch Phong thấy ngấm ngầm đau.

Tô Bạch Phong không dám phản kích cứ phải lùi hoài, mỗi lúc càng thêm nguy hiểm.

Mụ già đứng bàng quan lạnh lùng lên tiếng:

- Tô Bạch Phong! Ngươi mà còn không ra tay kháng cự thì chỉ trong vòng mười lăm chiêu nữa tất bị Linh nhi đả thương.

Thoạt nghe giọng lưỡi của mụ có vẻ cuồng ngạo, nhưng Tô Bạch Phong hiểu rõ chủ mẫu nói vậy không phải là quá. Gia Linh mới ra tất cả bốn chiêu mà chiêu nào cũng mau lẹ và lợi hại phi thường, đúng là khí thế của một tay cao thủ hiếm có trong võ lâm.

Y liền hô lớn:

- Xin tha thứ cho tiểu nhân càn rỡ.

Tiếng hô vừa dứt, y phóng song chưởng đánh ra để hóa giải thế công liên miên bất tuyệt của đối phương.

Gia Linh vọt người lên. Xiêm y vàng bay phất phới, gót sen thoăn thoắt, tay ngọc lại phất luôn mây cái. Tư thế coi rất ngoạn mục.

Tô Bạch Phong không khỏi khen thầm. Y nắm tay lại thành quyền đánh vào giữa đám bóng chưởng.

Gia Linh chỉ đâm, chưởng đánh phong tỏa hết thế chưởng của đối phương đánh tới. Đồng thời cô sấn vào bên địch.

Chỉ trong chớp mắt hai người đã trao đổi bảy, tám chiêu. Chưởng pháp của Gia Linh nhẹ nhàng mềm mại và kín đáo vô cùng. Phát nào cũng đoạt

https://thuviensach.vn

tiên cơ.

Tô Bạch Phong thấy chiêu số của Gia Linh ảo diệu, bộ pháp kỳ ảo trong lòng vừa nóng nẩy vừa kinh hãi liền hợp cả hai bàn tay đánh ra một chiêu độc đáo của Triệu môn bằng "Lôi Hỏa Chưởng".

Lôi Hỏa Chưởng vừa thi triển đã làm tỏa nhuệ thế công liên miên của Gia Linh. Chân tay cô cũng hơi rối loạn. Nhưng chỉ nháy mắt cô trấn tĩnh lại ngay, liền thừa cơ thấy chỗ nào sơ hở là phản kích một cách rất lợi hại.

Tô Bạch Phong hai chưởng tung bay đánh liền như sấm nổ mới chống được thế phản kích của đối phương. Sau y đánh thật mạnh một chưởng, hất cô lùi lại bốn, năm bước.

Mụ già đứng bên lại lên tiếng:

- Hảo chưởng pháp! Lão thân muốn coi Triệu Phụng Hào đã truyền cho ngươi những kỹ nghệ gì? Linh nhi! Phóng "Quế Lan phách" ra đi.

Gia Linh gật đầu hô:

- Coi chừng!

Cô tha thướt lướt về phía trước mấy bước, biến đổi chưởng pháp. Năm ngón tay xòe ra một chút như hình năm cánh hoa từ từ chụp tới.

Cô ra tay cách này rất cổ quái. Tay mặt đánh trước, tay trái đánh sau, nhưng uy lực tay trái mạnh hơn tay mặt nhiều. Bóng tay chập chùng không phân biệt được bóng trước bóng sau.

Tô Bạch Phong để hết tinh thần đối địch. Y biết mình lâm vào tình trạng rất nguy hiểm. Đừng nói chuyện phải kích mà muốn lùi về giữ thế thủ cũng khó khăn vô cùng.

Gặp trường hợp này, Tô Bạch Phong đã hoàn toàn phế bỏ ý nghĩ tấn công, mà không ngớt lùi lại né tránh.

Môn Quế Lan phách của Gia Linh đã thi triển đến mười thành hỏa hầu, rít lên những tiếng vo ve, khí thế cực kỳ khủng khiếp.

Tô Bạch Phong vẻ mặt rất khẩn trương. Cứ mỗi bước lùi lại là Gia Linh lại đánh ra một phát. Đột nhiên tay trái cô quét ngang đánh ngược lên.

Tô Bạch Phong đang bước lùi lại liền bị chặn đứng. Y không còn thì giờ để suy nghĩ, vội bước chân phải tạt ngang nửa bước. Bộ pháp rất huyền

https://thuviensach.vn

diệu. Toàn thân y chuyển đi nửa vòng, nhún mình nhảy vọt lên lướt đi ngoài ba trượng.

Sau khi ra khỏi phạm vi thế chưởng của đối phương, Tô Bạch Phong vẫn đứng hiên ngang như trước. Thân hình cao lớn coi thật oai phong.

Gia Linh dương cặp mắt mơ màng lên nhìn Tô Bạch Phong. Hai tay cô từ từ buông xuống.

Mụ già lộ vẻ nghi ngờ hỏi:

- Tô Bạch Phong! Ngươi bình yên thoát khỏi chiêu Quế Lan Phách thì ra Triệu Phụng Hào đã huấn luyện cho ngươi thành một tay cao thủ đệ nhất rồi ư?

Mụ chưa dứt lời, một tiếng kẹt vang lên. Cửa chùa mở ra. Một bóng người thấp thoáng bước vào, trầm giọng nói:

- Đúng thế! Ta đã huấn luyện cho gã thành một tay cao thủ hạng nhất.

Tô Bạch Phong nhìn thấy bóng trắng xuất hiện như ma quỉ, trống ngực đánh thình thịch. Y khích động không nói nên lời.

Bà già cũng biến sắc, cặp môi mấp máy nhưng không nói câu nào. Đột nhiên mụ ngửa mặt lên trời bật tràng cười rộ. Người áo trắng đĩnh đạc tiến lên mấy bước nói:

- Phỉ Âm! Không nên cười... không nên cười...

Thanh âm đó trầm nhưng rất mãnh liệt, nghe choang choảng, lấn át cả tiếng cười rộ, khiến người trong chùa ai cũng nghe rõ.

Mụ già ngừng tiếng cười hỏi:

- Phải chăng lão muốn thực hiện câu nói với ta mười mấy năm trước đây. Lão đã từng nói là can thiệp vào những hành động của ta?

Người áo trắng lờ đi như không nghe tiếng. Miệng lão lảm nhảm:

- Đừng cười! ... Không nên cười lúc này... mà cũng không nên cười trong trường hợp này...

Mụ già sa sầm nét mặt đáp:

- Triệu Phụng Hào! Triệu Phụng Hào. Đây là việc nhà lão thân, lão không nhận thấy là đã can thiệp vào quá nhiều rồi ư?

Người áo trắng quả đúng là võ lâm đệ nhất kỳ nhân Triệu Phụng Hào. Sau cuộc tức giận đấu với Thất Kỳ, Triệu Phụng Hào được những nhân vật

https://thuviensach.vn

võ lâm coi lão như bậc thần tiên. Bây giờ chính miệng mụ già nói ra ba tiếng "Triệu Phụng Hào" kiến ba chữ này càng thêm phân lạng.

Tô Bạch Phong đã biết chủ nhân hành tung vô định, suốt đời chẳng được mấy lần gặp lão xuất hiện trên chốn giang hồ. Không ngờ bữa nay lão lại xuất hiện trong một ngôi chùa hoang, y không khỏi chấn động tâm thần, thành ra chân tay luống cuống.

Y toan lại bái kiến, nhưng Triệu Phụng Hào xua tay nói:

- Bạch Phong! Có thể tòng quyền.

Tô Bạch Phong hiểu ngay chủ nhân không muốn mình câu nệ tiểu tiết đành lấm lét lùi lại đứng một bên.

Triệu Phụng Hào quay lại nhìn mụ già nói:

- Trải qua bao nhiêu ngày tháng mà Phỉ Âm vẫn nóng tính như xưa.

Mụ già hỏi:

- Triệu Phụng Hào! Hiện giờ lão còn tưởng mình có tư cách giáo huấn lão thân ư?

Triệu Phụng Hào đáp:

- Cảm nghĩ thế nào thì nói vậy, đâu phải chuyện giáo huấn.

Mụ già hắng đặng một tiếng rồi nói:

- Lão thân làm gì chẳng biết Triệu Phụng Hào là con người khẩu thị tâm phi.

Phải rồi! Sự việc cách đây hơn mười năm, lão thân tính tình vẫn chưa đổi thay chút nào. Nhưng... nhưng...

Mụ nói tới đây đột nhiên lộ vẻ xúc động vén tay áo bên trái lên, lớn tiếng:

- Họ Triệu kia. Hãy coi cho rõ.

Triệu Phụng Hào thấy mụ trật cánh tay đầy những vết nhỏ như hạt vừng. Đây là những vết máu ngưng kết lại sau khi cắn vào. Bây giờ biến thành những vết đen sì, coi rất kinh hãi.

Tô Bạch Phong vô tình liếc mắt nhìn qua những vết sẹo trên cánh tay mụ rồi không thu về được nữa. Mặt y lộ đầy vẻ kinh nghi.

Lại nghe mụ già cất tiếng gay gắt:

https://thuviensach.vn

- Mười mấy năm nay, mỗi khi lão thân nghĩ đến con người ngủ chung giường ngày trước bội bạc là mối hận trong lòng lại nổi lên. Lão thân ngoạm một miếng thịt cho máu tươi chảy ra để phảng phất tưởng như mình đã cắn thịt người kia. Có như thế thì trong lòng mới nhẹ được một chút căm hờn.

Triệu Phụng Hào cất tiếng run run hỏi:

- Sao Phỉ Âm lại tự hành hạ mình như vậy?

Mụ già từ từ kéo áo xuống lặng lẳng đáp. Cặp mắt nhìn chằm chặp vào mặt Triệu Phụng Hào không chớp. Tròng mắt chiếu ra những tia di quang khó tả. Nếu quả cặp nhãn thần có thể giết người thì Triệu Phụng Hào lúc này tất không sống nổi.

Triệu Phụng Hào né tránh mục quang của mụ quay sang ngó thiếu nữ xiêm y vàng nói:

- Linh nhi! Dạo này ngươi lớn rồi, càng lớn càng xinh đẹp...

Gia Linh bước lùi lại một bước. Mặt cô lộ vẻ bâng khuâng. Khóe môi mấp máy nhưng không nói câu nào.

Triệu Phụng Hào nói tiếp:

- Ngày trước lúc ngươi theo mẫu thân bỏ nhà ra đi mới là đứa con nít chưa hiểu nhân sự, khác nào ngươi không nhận ra phụ thân.

Thanh âm trầm trầm đầy vẻ từ hòa. Về sau tiếng nói càng tha thiết. Gia Linh trước ngực nóng lên buột miệng hô:

- Gia gia! ...

Mụ già biến sắc quát:

- Linh nhi! Câm miệng đi!

Gia Linh bị mụ già quát tháo sợ quá đánh im tiếng.

Mụ già lại nói:

- Lão thân thường bị hoài nghi gia gia ngươi là Triệu Phụng Hào đã chết rồi.

Người đứng đó là kẻ lạ mặt.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Phỉ Âm Tỷ Đấu Với Thanh Lang

Triệu Phụng Hào trầm giọng:

- Phỉ Âm đừng nài nữa, hãy dẫn Linh nhi theo ta về nhà.

Mụ già chú ý nhìn lão một lúc, đột nhiên cúi xuống bật tiếng cười hích hích.

Mụ hỏi:

- Về nhà ư? Dưới gầm trời này tuy rộng bao la nhưng làm gì còn có nhà cho mẹ con ta? Phải chăng lão muốn nói chuyện mộng mị giữa ban ngày?

Triệu Phụng Hào lòng dạ quặn đau, khẽ hỏi:

- Tại sao một người mới lầm lỗi một lần mà không thử lại lần thứ hai?

Lão từ từ ngẩng đầu lên hỏi tiếp:

- Phỉ Âm! Nàng cố chấp không để cho ta một cơ hội nào nữa ư?

Mụ già sắc mặt biến đổi mấy lần, đáp bằng một giọng mơ hồ:

- Muộn quá rồi! Muộn quá rồi! ...

Mụ nhìn thiếu nữ áo vàng nói tiếp:

- Linh nhi! Nơi đây có một vị tân khách. Người hãy hát một khúc để người ta thưởng thức tiền cho.

Gia Linh uể oải gật đầu. Triệu Phụng Hào vừa biến sắc, liền nghe một tiếng tình tang nổi lên. Mụ già đã cầm cây đàn gỗ ở trước mắt mà gẩy.

Gia Linh tùy theo tiếng đàn, chân bước nhịp nhàng cất tiếng hát:

- Hỡi ơi! ... Chiếc nhạn... chiếc nhạn bay qua... luống hoa tươi... khôn dời nổi Phụng Hoàng thành...

Tô Bạch Phong lúc ở quán rượu đã nghe cô hát khúc này. Chính y nghe khúc hát lọt tai cũng phải say sưa ngây ngất.

https://thuviensach.vn

Ngọn gió đêm bên ngoài thổi vi vu. Tiếng đàn trong viện du dương thêm vào tiếng hát của Gia Linh hơi đượm màu ai oán thê lương.

Nàng nghẹn ngào hát không thành tiếng. Tô Bạch Phong chú ý nhìn thấy hoa dung phiền não, trái tim y tưởng chừng cũng chìm xuống theo.

Mụ già ngừng lại hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Cặp mắt Linh nhi châu lệ tuôn rơi. Cô thét lên lanh lảnh:

- Má má! Hài nhi không hát được nữa... hài nhi không hát được nữa...

Mụ già da mặt co rúm lại, mụ đứng lên chệnh choạng bước tới ôm Gia Linh vào lòng vuốt tóc cô dỗ dành:

- Hảo hài tử! Ta làm cho ngươi đau lòng ư? ...

Triệu Phụng Hào hít mạnh một hơi chân khí nói:

- Phỉ Âm! Nàng thật có điều thái quá.

Mụ già nghe nói tức giận đột nhiên đẩy Gia Linh ra lớn tiếng hỏi:

- Món nợ chết đó cần phải thanh toán. Triệu Phụng Hào! Lão bảo sao?

Triệu Phụng Hào đáp:

- Ta tưởng mười mấy năm nay không một khắc nào nàng nhãng việc luyện võ công. Ta lại phỏng đoán dường như nàng đã luyện môn nội lực Tiểu thiên tinh cao đến độ chót...

Mụ già trỏ tay vào mặt hỏi:

- Sao lão biết thế?

Triệu Phụng Hào đáp:

- Đêm qua lúc nàng đối chưởng với Huyết Lĩnh Thanh Lam, ta cũng ở trong quán rượu...

Tô Bạch Phong đứng bên ngơ ngác nghĩ thầm:

- Lúc đó cục diện bối rối. Triệu lão gia tử trà trộn vào bọn tửu khách trong quán mà sao ta không phát hiện?

Mụ già cười ha hả nói:

- Té ra người giả vờ không chịu nổi tửu lực nằm phục xuống bàn lại chính là lão. Lão thân bị lão che mắt rồi...

Mụ hằn học nhìn Triệu Phụng Hào nói tiếp:

https://thuviensach.vn

- Lúc đó lão ở trong quán rượu thì Linh nhi nói câu gì chắc lão nghe thấy rồi.

Triệu Phụng Hào hỏi:

- Câu gì?

Mụ già bảo Gia Linh:

- Linh nhi nói lại cho lão nghe cũng không sao.

Gia Linh do dự một chút rồi nói:

- Nếu đem võ học của Triệu môn so với mẫu thân thì chẳng khác gì đem sông so với biển cả mông mênh không biết đâu là bến.

Triệu Phụng Hào hững hờ đáp:

- Hay lắm! Hay lắm!

Mụ già hạ thấp giọng xuống nói dằn từng tiếng:

- Lão không tin thì cứ thử coi. Triệu Phụng Hào! Hãy tiếp một chưởng của lão thân.

Mụ phóng chưởng đánh ra, Triệu Phụng Hào không né tránh. Khi chưởng lực đến gần, người lão run lên bước lùi mấy bước. Ọe một tiếng, miệng lão hộc máu ra như tên bắn.

Mụ già sửng sốt lo thất thanh:

- Công phu lão... mất hết rồi ư?

Triệu Phụng Hào cố gắng đứng vững lại, ấp úng đáp:

- Nhất nộ đấu thất kỳ...

Lão chưa dứt lời trán toát mồ hôi nhỏ giọt, ngồi phệt xuống đất.

Trong giây phút này, Tô Bạch Phong tưởng chừng bị đánh trúng một quyền.

Chàng la thầm:

- Triệu lão gia sau cuộc chiến đấu với Thất kỳ quả nhiên tán hết công lực.

Vậy mà lão nhân gia vẫn dấu ta...

Mụ già buông thõng tay xuống nói bằng một giọng chán ngán:

- Trường đấu này không thể tiếp tục được nữa rồi.

Tô Bạch Phong toan tiến lại coi thương thế của chủ nhân thì đột nhiên tiếng kẹt vang lên. Cửa miếu bị đẩy ra. Một người đứng sững trước cửa.

https://thuviensach.vn

Người kia vừa vào chùa, mùi hôi thối xông lên sặc sụa. Tô Bạch Phong vừa ngó thấy thân mình to lớn đã sợ bở vía, gầm lên:

- Huyết Lĩnh Thanh Lang! Ngươi là cái âm hồn bất tán!

Người mới đến quả là Huyết Lĩnh Thanh Lang. Cặp mắt sâu hoắm của hắn lấp loáng ánh hung quang, đảo sòng sọc ngó vào trong chùa. Sau thị tuyến hắn đặt vào người Triệu Phụng Hào ngồi phệt dưới đất, gầm lên:

- Triệu Phụng Hào! Triệu Phụng Hào! Ngươi còn chưa chết ư?

Triệu Phụng Hào ngước mắt nhìn Huyết Lĩnh Thanh Lang lạnh lùng hỏi lại:

- Lang huynh hãy còn lành mạnh thì lão phu về Tây Thiên trước thế nào được?

Huyết Lĩnh Thanh Lang lại gầm lên:

- Ta đi rách đế giày tìm không thấy, ai ngờ lão ẩn nơi đây. Lão lang này kiếm ngươi thật khổ sở.

Hắn vừa nói vừa nhìn quanh rồi trỏ tay vào Tô Bạch Phong hỏi:

- Gã này tự xưng là một tên làm công cho ngươi, ngươi có dám thừa nhận không?

Triệu Phụng Hào gật đầu đáp:

- Đúng thế đó, Bạch Phong lúc mới vào Triệu môn là thân phận tôi đòi.

Huyết Lĩnh Thanh Lang ngưng thần nói:

- Ngươi nói nhưng rồi lão lang không thể tin được ngươi lại điều giáo cho kẻ tôi đòi.

Triệu Phụng Hào hạ thấp giọng xuống đáp:

- Anh hùng chẳng kể đến sang hèn. Lão lang hiểu nghĩa câu này không?

Tô Bạch Phong cảm thấy huyết dịch trong người mình trồi ngược lên, y nhìn Triệu lão gia thấy vẻ mặt vẫn nghiêm trang. Mấy chữ này từ miệng chủ nhân nói ra một cách thân thiết hiển nhiên rất đáng kể. Mặt khác, Gia Linh nhìn y bằng cặp mắt sâu thẳm với những tia khác lạ. Chỉ một câu nói đủ làm cho dũng khí của Tô Bạch Phong tăng lên rất nhiều và y dám chạm ánh mắt vào mục quang của cô.

Huyết Lĩnh Thanh Lang đáp:

https://thuviensach.vn

- Lão Lang làm gì có chuyện cao hứng nhai văn nhẩm chữ với ngươi. Có điều kẻ tôi mọi ở Triệu gia công lực còn như vậy thì chủ nhân gã đến đâu có thể nghĩ ra được...

Triệu Phụng Hào ngắt lời:

- Lão Lang nghĩ đến điểm này là hay.

Huyết Lĩnh Thanh Lang nói:

- Trước tình hình này, dường như lão Lang sau mười năm khổ luyện vẫn không địch lại được họ Triệu...

Triệu Phụng Hào đáp:

- Lão Lang tỏ ra rất thông minh về việc xét đoán tình hình...

Huyết Lĩnh Thanh Lang ngắt lời:

- Đúng thế! Lão Thanh Lang muốn thành người thông minh thì Triệu Phụng Hào vị tất đã ngu dốt. Hắn lão ta đã nghĩ đến... nghĩ đến...

Tô Bạch Phong đáp:

- Lão quên Triệu gia còn có kẻ làm công.

Huyết Lĩnh Thanh Lang sửng sốt một chút rồi vỗ tay nói:

- Ha ha! Kẻ làm công của Triệu gia hay quá! Kẻ làm công của Triệu gia hay quá!

Dứt lời, lão nhảy vọt tới trước mặt Tô Bạch Phong vung chưởng đánh ra.

Tô Bạch Phong đã trải qua trăm trận, chẳng lúc nào y không đề phòng. Huyết Lĩnh Thanh Lang vừa vung chưởng lên, đồng thời hai tay y cũng khoanh tròn một vòng nhằm đánh vào yếu huyệt hoa cái của đối phương.

Huyết Lĩnh Thanh Lang giật mình kinh hãi vì địch thủ ứng biến thần tốc, quả đã ngoài sự tiên liệu của hắn. Hắn đành thu chưởng về bước qua mé phải né tránh.

Hắn gầm lên một tiếng hỏi:

- Mi muốn đỡ đòn thay cho gia chủ, lão phu e rằng mi không đủ sức.

Tô Bạch Phong lạnh lùng đáp:

- Tô mỗ chỉ biết là cho hết sức. Thanh Lang! Lão phát chiêu đi!

Huyết Lĩnh Thanh Lang lại tấn công. Tay trái hắn vừa nhả chưởng lực, Tô Bạch Phong liền cảm thấy một luồng chưởng lực ghê gớm đánh tới. Y khẽ lạng người đi vươn tay ra chụp.

https://thuviensach.vn

Ai ngờ chưởng thế của Thanh Lang tuy mãnh liệt mà nó vẫn biến hóa nhanh như chớp. Tô Bạch Phong vừa đưa tay ra, hắn đã đổi phương vị tập kích.

Tô Bạch Phong giơ khuỷu tay lên ngăn chặn. Y phát huy nội lực để tiếp chiêu này.

Bỗng nghe đánh sầm một tiếng chấn động. Hai luồng chưởng lực nội gia đụng nhau xoáy lại rít lên vèo vèo không ngớt.

Huyết Lĩnh Thanh Lang nhảy vọt tới, miệng quát lên một tiếng, giơ bàn tay to bằng cái quạt lá bồ phất một cái. Một luồng kình phong tựa hồ đao kiếm rít trên không...

Tô Bạch Phong xoay tay đưa từ dưới lên, y lại đón tiếp một chiêu của đối phương.

Huyết Lĩnh Thanh Lang hoàn toàn không ngờ chàng thanh niên này dám thẳng thắn đối chưởng với mình, không chịu nhường nhịn chút nào. Hắn tức quá gầm lên:

- Tiểu tử! Thế là ngươi tự tìm lấy cái chết!

Tiếng quát chưa dứt, hắn lại phóng một chưởng kinh thiên động địa đánh ra.

Tô Bạch Phong run lên, né tránh, nhuệ khí lúc ban đầu. Y bước tạt ngang ba bước.

Phát chưởng của Thanh Lang đánh vào quãng không. Hắn mượn thế xoay tay đánh ra phát chưởng thứ hai. Cách thu phát rất thuần thục, phải là tay cao thủ hạng nhất mới biến chiêu dễ dàng thế được.

Tô Bạch Phong trong lòng ớn lạnh. Ngày trước y đã đối phó với Du Nhất Kỳ cũng chẳng sợ gì, Huyết Lĩnh Thanh Lang tuy công lực chưa chắc đã hơn Du Nhất Kỳ, nhưng chiến đấu sinh tử với hắn y không khỏi hồi hộp trong lòng mà chẳng hiểu vì sao? Không dám chần chờ xoay chuyển một hơi đổi liền năm phương vị, Huyết Lĩnh Thanh Lang phát chưởng năm lần mà lần nào cũng nhắm vào những yếu huyệt của Tô Bạch Phong.

Tô Bạch Phong tự biết nếu còn tránh né hoài tất chẳng khỏi lộ chỗ sơ hở cho đối phương thừa cơ đánh vào là hỏng bét. Y không còn thì giờ để suy

https://thuviensach.vn

tính, liền nghiến chặt hai hàm răng đẩy mạnh song chưởng từ trước ngực đưa ra.

Huyết Lĩnh Thanh Lang gào thét không ngớt. Đột nhiên hắn biến chưởng thành trảo. Năm ngón tay điểm dứ trên không. Tiếng hú lại càng thét to, tưởng chừng xé tan bầu không khí xung quanh.

Y quát một tiếng thật to toan hất chưởng đánh ngược lên thì đột nhiên nghe tiếng Triệu Phụng Hào đứng dậy hét:

- Ngũ độc âm hồn trảo! Ngũ độc âm hồn trảo! Thanh Lang! Ngươi dám luyện cả công phu thương thiên hại lý này ư?

Tô Bạch Phong nghe tiếng thét chấn động tâm thần, vội ngửa người nhào lộn ngược trở lại. Năm tia âm phong veo véo lướt qua đầu y.

Huyết Lĩnh Thanh Lang đứng lên cười the thé đáp:

- Họ Triệu kia! Lão nhận ra lai lịch thủ pháp của lão Lang rồi.

Triệu Phụng Hào trầm giọng hỏi:

- Lão luyện môn công phu này chắc đã sát hại khá nhiều nhân mạng?

Huyết Lĩnh Thanh Lang gật gật cái đầu đáp:

- Không nhiều đâu. Đại khái mấy chục người mà thôi. Lão Lang cũng không nhớ rõ.

Triệu Phụng Hào hỏi:

- Lão đã có nha huyết công còn chưa đủ hay sao? Vì lẽ gì lão muốn hại người nhiều?

Huyết Lĩnh Thanh Lang đáp:

- Muốn đối phó với họ Triệu, dĩ nhiên bấy nhiêu chưa đủ.

Triệu Phụng Hào nói:

- Thanh Lang! Thế thì lão đáng tội chết lắm.

Huyết Lĩnh Thanh Lang cất giọng âm trầm:

- Đừng rườm lời nữa! Triệu Phụng Hào! Ngươi hãy nếm mùi Ngũ độc âm hồn trảo của lão Lang.

Hắn giơ trảo lên không nhằm Triệu Phụng Hào chụp xuống.

Vừa rồi Tô Bạch Phong lùi ra xa cách Huyết Lĩnh Thanh Lang đến mười trượng. Y muốn cứu viện sư phụ cũng không kịp nữa. Y vừa nhảy ra thì

https://thuviensach.vn

Ngũ độc âm hồn trảo của Thanh Lang đã chụp xuống đỉnh đầu Triệu Phụng Hào, chỉ còn cách không đầy ba tấc.

Tô Bạch Phong trợn mắt cơ hồ rách cả mí mắt. Y gầm lên một tiếng. Chỉ trong nháy mắt lại nghe những tiếng u ú vang lên rất quái gở. Tiếp theo một tia sáng lướt qua rồi tắt ngấm. Trong phạm vi mười bước làn không khí xoáy lại một lúc lâu mới dừng.

Tô Bạch Phong kinh hãi đến thộn mặt ra. Y định thần nhìn lại thấy Triệu lão gia vẫn ngồi yên dưới đất.

Miệng hắn nhả ra một luồng khí đục.

Mụ già đứng bên trái Huyết Lĩnh Thanh Lang thái độ rất bình tĩnh.

Tô Bạch Phong chỉ ngó qua tình thế trong trường một lượt liền hiểu ngay, bụng bảo dạ:

- Chung qui chủ mẫu phải ra tay... Dù sao cũng là con người còn giữ nhân tính...

Huyết Lĩnh Thanh Lang mắt lộ hung quang trừng mắt nhìn mụ già hỏi:

- Triệu Phụng Hào với mụ là người thế nào mà mụ chống đối hành động của lão Lang?

Mụ già lạnh lùng đáp:

- Thanh Lang! Ngươi tàn ác như vậy khiến lão thân chẳng thể không can thiệp.

Huyết Lĩnh Thanh Lang vừa rồi đã bị mụ già quét ngang một chưởng, biết là kém thế, không khỏi có lòng úy kỵ, liền nói:

- Lão thái bà! Chúng ta chẳng có liên quan gì đến nhau. Lão thái bà nên đứng bàng quang là hơn.

Mụ già đáp:

- Lão thân đã quyết định chẳng bao giờ làm việc nửa vời. Thanh Lang! Lão bất tất nói nhiều cho phí lời.

Huyết Lĩnh Thanh Lang tức giận hai mắt trợn ngược, tướng mạo càng hung dữ. Hắn hỏi:

- Mụ định can thiệp bằng cách nào?

Mụ già đáp:

https://thuviensach.vn

- Trong quán rượu, Linh nhi đã cảnh cáo rồi. Lão chẳng phải là đối thủ của lão thân. Này...! Đừng chờ lão thân phải ra tay nữa, lão tùy tiện kết thúc cuộc đời đi thôi.

Huyết Lĩnh Thanh Lang tức giận như người phát điên gầm lên:

- Lão thái bà còn bức bách lão Lang, lão Lang không chịu đâu. Coi trảo đây!

Hắn chưa dứt lời đã tung mình nhảy lên không, đơn chưởng xòe năm ngón tay khoằm khoằm như lưỡi câu chụp xuống đầu mụ già.

Hiện giờ hắn coi mụ già là tay đại địch thứ nhất trong đời, nên vừa động thủ hắn đã thi triển môn Ngũ độc âm hồn trảo rất tàn ác. Tay hắn chưa chụp tới nơi, năm đầu ngón tay đã tiết ra năm luồng âm phong đi theo đường cánh cung ở trên không. Những tiếng veo véo rít lên khủng khiếp.

Mụ già bị luồng âm phong bao phủ, liền chân đạp cửu cung sử một chiêu biến thành năm loại thủ pháp bức bách thế công của Huyết Lĩnh Thanh Lang phải dừng lại.

Thanh Lang rú lên một tiếng quái gở. Hắn múa tít hai tay chụp loạn lên, coi tựa hồ chẳng vào chương pháp nào hết mà thực ra đều đúng với môn võ học thượng thừa. Những chỗ thâm độc khiến người ta khó mà lường được.

Mụ già biết chiêu trảo của đối phương cực kỳ lợi hại. Mụ chuệnh choạng lùi lại, lùi đến bước thứ bảy, người mụ đột nhiên xoay nhanh như chớp tới sau lưng Huyết Lĩnh Thanh Lang phóng chưởng đánh ra không một tiếng động.

Huyết Lĩnh Thanh Lang không ngờ thân thủ địch nhân mau lẹ đến thế! Hắn chưa kịp xoay xong mình thì phát chưởng của mụ già đã đập vào sau lưng hắn.

Trong lúc cấp bách hắn trượt chân trái cho người vọt ra xa mấy trượng về phía trước.

Lúc này phát chưởng của mụ già đã đẩy mạnh đến độ chót, cứ thẳng thắn phóng tới.

Tiếng nổ vang lên rồi thu lại. Tay mặt Huyết Lĩnh Thanh Lang phóng chưởng đánh tạt ngang. Tay trái hắn cũng phản kích chênh chếch ra.

https://thuviensach.vn

Phát chưởng của Huyết Lĩnh Thanh Lang đánh vào quãng không lại đứng ở tình thế bất lợi. Mụ biết cuộc sinh tử của mình là ở cử động này. Mụ liền vận đủ chân lực ra hai cánh tay. Một trên một dưới liên tục đánh ra.

Chỉ trong khoảnh khắc hai bên đã trao đổi mười sáu chưởng. Đến phát chưởng thứ mười bảy, mụ già khẽ quát một tiếng. Người mụ thấy thoáng như thanh đao chẻ tre xuyên vào giữa đám bóng quyền của đối phương.

Huyết Lĩnh Thanh Lang không ngờ địch thủ lại hoàn toàn bỏ thế phòng thủ.

Hắn chưa kịp xoay chuyển đến ý nghĩ thứ hai thì hai ngón tay mặt mụ già đã đụng tới huyệt Trung đình trong người hắn.

Thanh Lang gầm lên một tiếng, nhả hết nội lực ra. Chớp mắt một tiếng nổ lớn làm cho cả ngôi chùa phải rung động. Hai người hợp lại rồi phân...

Tô Bạch Phong đứng ngoài theo dõi cuộc đấu, mồ hôi lạnh toát ra đầm đìa. Y vừa rú lên một tiếng "Nguy rồi!" thì thấy mụ già lùi lại luôn mười mấy bước, sắc mặt lợt lạt. Một luồng khí đục phun ra. Khóe miệng vết máu loang lổ. Người mụ lảo đảo té ngồi phệt xuống đất.

Huyết Lĩnh Thanh Lang đứng lặng nguyên chỗ. Coi bề ngoài không thấy hắn bị thương. Miệng hắn lảm nhảm:

- Lão Lang nhận ra mụ rồi. Mụ chính là vợ Triệu Phụng Hào.

Mụ già máy môi nhưng không nói câu nào.

Huyết Lĩnh Thanh Lang ánh mắt tán loạn, miệng cất tiếng nhát gừng:

- Nhân vật... ở Triệu gia... quả nhiên... danh bất hư... truyền...

Hắn nói tới đây đột nhiên ngã ngửa người ra, tắt hơi chết liền.

Tô Bạch Phong không tin Huyết Lĩnh Thanh Lang lẫy lừng tiếng ác mà lại chết chóng thế. Y lại sờ ngực thì quả nhiên hắn đã uổng mạng.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Trong Rừng Rậm Thiên Cơ Bị Hạ

Triệu Phụng Hào nhìn Huyết Lãnh Thanh Lang tắt thở chết rồi. Lão quay lại cất tiếng run run hỏi:

- Phỉ Âm! Nàng bị thương rồi ư?

Mụ già nhắm mắt không nói gì.

Triệu Phụng Hào thò tay vào bọc lấy ra viên thuốc vàng nói:

- Chúng ta dù sao cũng là vợ chồng, không nên nói đến chuyện cảm kích. Đây là Đại Đàn Hoàn của phái Thiếu Lâm, nàng cầm lấy mà uống.

Tô Bạch Phong chấn động tâm thần. Y biết Đại Đàn Hoàn là thuốc chí bảo trong võ lâm, là thần dược để trị thương. Đã có thuốc này thì chủ mẫu dù bị thương nặng đến đâu cũng không đáng ngại.

Nào ngờ mụ già không thèm nhìn đến viên Đại Đàn Hoàn trong tay Triệu Phụng Hào, mụ lạnh lùng đáp:

- Bất tất phải lãng phí linh dược, Âm Hồn Trảo của Huyết Lãnh Thanh Lang tuy lợi hại, nhưng lão thân cũng không chết được.

Mụ hít mạnh một hơi chân khí, gắng gượng ngồi dậy nói tiếp:

- Triệu Phụng Hào! Lão liệu mà tìm cách khôi phục lại công lực cho lẹ. Món nợ chết người giữa chúng ta rồi đây vẫn phải thanh toán.

Dứt lời mụ loạng choạng cất bước đi ra cửa chùa. Gia Linh ngần ngừ một chút rồi cũng đi theo. Khi cô đi qua bên Tô Bạch Phong, dừng lại một chút, nói rất khẽ như tiếng muỗi vo ve.

- Sau đây năm ngày sẽ gặp nhau ở... bờ sông Lũng Đầu.

Tô Bạch Phong đột nhiên sóng lòng dào dạt, chưa kịp trả lời thì Gia Linh đã đỏ mặt lên bước mau theo mụ già ra khỏi miếu dông tuốt.

Triệu Phụng Hào nhìn bóng mẹ con mụ mất hút rồi, thở dài lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Gia đình tan nát, tụ tán bâng khuâng... Hoàng thiên còn trừng phạt ta đến ngày nào? ...

Lão từ từ đứng dậy quay lại nói:

- Bạch Phong! Chúng ta đi thôi.

Tô Bạch Phong gật đầu. Hai người dời khỏi chùa Bạch Mã. Dọc đường Triệu Phụng Hào chẳng nói năng gì hết thở ngắn lại thở dài.

Tô Bạch Phong nhìn mặt lão mà phát khiếp, cũng lặng lặng không dám lên tiếng.

Hai chủ bộc lặng lẽ cất bước vừa vượt qua một quãng sườn núi thì đột nhiên một bóng người từ đường nhỏ phía trước đang chạy nhanh tới.

Người kia lại gần sắp đụng phải, đột nhiên dừng bước, đứng sững lớn tiếng:

- Triệu lão đầu! Lão khiếu hóa đang kiếm lão đây.

Triệu Phụng Hào lờ đi như không nghe tiếng, tiếp tục tiến về phía trước.

Người kia liền rẽ ngang đánh vèo một cái vượt lên trước đứng chắn giữa đường.

Nhắc lại Du Hữu Lượng cùng quần tăng phái Côn Luân bị khốn trong nội điện, đang tìm cách mở đường ra thì đột nhiên một tiếng sầm vang lên. Cây cột đá lớn vít cửa gẫy đổ xuống.

Những người trong điện nhìn nhau kinh hãi, ai cũng tự hỏi:

- Nhân vật nào mà chưởng lực ghê gớm, có thể đẩy đổ được cái cột đá lớn như vậy?

Sau một tiếng ầm ầm kinh thiên động địa, một bóng đen xuất hiện đứng ngay trước cửa điện. Mọi người chú ý nhìn kỹ thì bóng đen không phải là người. Hiển nhiên là một con thú khổng lồ.

Trong quần hùng có người buột miệng la:

- Thanh Ngưu... Thanh Ngưu...

Du Hữu Lượng nhảy về phía trước thấy con thú lớn đã đứng trên thềm cửa điện. Dưới ánh đèn lờ mờ, bóng nó càng to lớn khắp mình sắc xanh, tựa hồ đúc bằng thứ thanh đồng. Quả nhiên là con Thanh Ngưu.

Chàng nhận thấy con Thanh Ngưu này rất quen mắt, chỉ nghĩ một chút đã nhớ ra gặp nó ở đâu. Trong khoảnh khắc hình ảnh một đồng tử hiện lên

https://thuviensach.vn

trên đầu óc chàng.

Lúc nầy chưởng giáo phái Côn Luân là Thiên Cơ hòa thượng cũng cất bước tiến lại trước mặt nó lên tiếng.

- A Di Đà Phật! Suốt đời lão tăng chưa từng thấy con dã thú kỳ quái như thế này bao giờ.

Lão chưa dứt lời con Thanh Ngưu ngẩng đầu lên nhìn Thiên Cơ rống lên một tiếng dài.

Thiên Cơ hòa thượng kinh hãi gật đầu nói:

- Lạ thay! Lạ thay! Dường như con Thanh Ngưu này có linh tính. Nó đã đẩy được tảng đá, dĩ nhiên không phải giống thú tầm thường...

Du Hữu Lượng quay lại nói:

- Theo chỗ tiểu tử biết thì con trâu này có chủ...

Thiên Cơ hòa thượng lấy làm kỳ hỏi:

- Sao Du thí chủ biết thế?

Du Hữu Lượng thủng thẳng đáp:

- Tiểu tử đi đường về phía Tây gặp một người cưỡi con trâu này hỏi thăm đường...

Thiên Cơ hòa thượng ngập ngừng:

- Người đó... Người đó...

Du Hữu Lượng ngắt lời:

- Chủ nhân Thanh Ngưu là một đồng tử nhỏ tuổi, coi bộ ngoài chưa tới hai mươi.

Thiên Cơ hòa thượng đột nhiên biến sắc, không thốt lên lời. Thái Bình đạo trưởng đứng ở đằng sau không nhịn được buột miệng hỏi:

- Thanh Ngưu đồng tử ư? Phải chăng nhân vật thí chủ mới nói đó là Thanh Ngưu đồng tử?

Mọi người trong điện nghe nói đến bốn chữ "Thanh Ngưu đồng tử" bất giác trống ngực đánh thình thịch.

Nguyên Thanh Ngưu đồng tử nổi danh võ lâm đã mấy chục năm, ngang hàng với Tang Càng Sư Vương và Đại Thiền Tông. Người ta đồn bản lãnh y xuất quỷ nhập thần, nhưng trong thiên hạ chưa ai hiểu lai lịch y. Bữa nay

https://thuviensach.vn

con Thanh Ngưu của y xuất hiện trước đại điện chùa Côn Luân thì còn ai không kinh hãi đến chân tay luống cuống.

Du Hữu Lượng gật đầu đáp:

- Chính thị!

Con Thanh Ngưu đứng ở cửa điện lại rống lên một tiếng rồi lắc lư hai cái sừng trên đầu, xoay mình thủng thẳng bước đi.

Thái Bình đạo trưởng nhìn Thiên Cơ nói:

- Bần đạo được nghe Phù Vân tiền bối có mối giao tình với Thanh Ngưu đồng tử. Chắc bây giờ lão gia tới đây để trợ trận.

Thiên Cơ hòa thượng đáp:

- Chúng ta thử ra ngoài coi.

Thái Bình đạo trưởng đưa mắt nhìn Du Hữu Lượng. Chàng nói:

- Xin hai vị tiền bối đi trước. Tiểu tử chiếu cố thương thế cho Nhàn huynh rồi sẽ ra sau.

Thái Bình đạo trưởng đáp:

- Cảm phiền Du đạo hữu.

Lão liền cùng Thiên Cơ ra khỏi điện.

Du Hữu Lượng đến bên Nhan Bách Ba hỏi:

- Thương thế của Nhan huynh ra sao?

Nhan Bách Ba lắc đầu đáp:

- Không còn gì đáng ngại. Đa tạ Du huynh chiếu cố.

Du Hữu Lượng thò tay vào bọc lấy ra một vật nói:

- Xin Nhan huynh há miệng ra...

Nhan Bách Ba ngạc nhiên. Gã thấy Du Hữu Lượng ngó mình mỉm cười bí mật mà không hiểu có dụng ý gì, nhưng cũng theo lời há miệng.

Du Hữu Lượng búng ngón tay một cái. Một viên thuốc đen sì bắn đến trước mặt Nhan Bách Ba. Nhan Bách Ba há miệng cắn lấy. Đột nhiên mũi ngửi thấy mùi thanh hương. Viên thuốc nhỏ đã trúng miệng gã.

Du Hữu Lượng lớn tiếng hô:

- Nuốt đi! Nuốt lẹ đi!

Nhan Bách Ba không nghĩ ngợi gì nữa nuốt liền. Gã cảm thấy buốt răng mà lại hơi nóng, trong lòng nghi hoặc hỏi:

https://thuviensach.vn

- Du huynh bán thứ thuốc gì vậy?

Du Hữu Lượng cười đáp:

- Thuốc này kêu bằng Tiêu hồi. Ngoài việc trị thương nó còn giúp cho công lực tiến triển hơn. Đây là thứ thuốc mà bữa trước Huyền Hồ Quận Chúa đã tặng cho. Huynh đệ chưa dùng đến bao giờ. Bữa nay nhường cho Nhan huynh uống thử.

Nhan Bách Ba sửng sốt, gã muốn nhổ thuốc ra thì đã không kịp nữa. Gã không nhịn được nghĩ thầm.

- Trời ơi! Ta lại uống thuốc của Huyền Hồ Quận Chúa tặng cho đại ca.

Chẳng lẽ đây là lòng trời đã có ý an bài như vậy?

Gã hít một hơi chân khí, chậm rãi nói:

- Du huynh lầm rồi. Kể ra Du huynh không nên làm thế này mới phải.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Đã là chỗ bằng hữu tri giao thì con tiếc nhau điều chi? Huynh đệ lầm lỗi ở chỗ nào.

Nhan Bách Ba đáp:

- Dù tiểu đệ ngu tối cũng đoán ra tâm tình của Huyền Hồ Quận Chúa khi tặng thuốc cho Du huynh. Thế mà Du huynh chuyển tặng cho người khác là không nên, nhường cho tiểu đệ uống lại càng không được nữa.

Gã đặc biệt nhấn mạnh câu sau cùng mà không nói rõ lý do. Du Hữu Lượng ngơ ngác ngập ngừng hỏi:

- Ý Nhan huynh muốn nói...

Nhan Bách Ba khẽ ngắt lời:

- Nhất thiết chuyện gì liên quan đến tiểu đệ, Du huynh cứ hỏi Thái Bình sư huynh là hiểu hết.

Du Hữu Lượng trong lòng nghi hoặc tự hỏi:

- Chẳng lẽ Nhan huynh đệ còn điều chi đặc biệt?

Miệng chàng đáp:

- Tiểu đệ chưa có cơ hội nào thỉnh giáo nơi ở lệnh sư huynh.

Nhan Bách Ba bất giác mặt nóng bừng, ấp úng đáp:

- Du huynh có biết tiểu đệ... thực tình đã đổi thoa...

https://thuviensach.vn

Còn hai chữ "cài trâm" gã chưa nói ra miệng thì đột nhiên mấy tiếng trâu rống từ ngoài điện vào:

- Nghé ngọ! Nghé ngọ!

Du Hữu Lượng hỏi; - Thanh Ngưu lại rống lên, chẳng lẽ có điều chi cảnh báo?

Chàng liền rảo bước ra cửa điện. Nhan Bách Ba trong lòng bực tức giận giậm chân đi theo sau.

Ra khỏi nội điện thấy quần tăng chùa Côn Luân chạy lui chạy tới ngoài hành lang đang liệu lý những người đồng môn kia bị tử thương. Du Hữu Lượng không khỏi than thầm:

- Qua một trường đại kiếp, đệ tử phái Côn Luân bị thương vong đến quá nửa.

E rằng phải một thời gian khá lâu mới khôi phục được nguyên khí...

Chàng can một nhà sư lại hỏi:

- Chưởng môn quí phái đâu rồi?

Nhà sư đáp:

- Phía nam trái núi này phát giác ra hành tung địch nhân. Tệ chưởng giáo phái cùng Thái Bình đạo trưởng chạy xuống rượt theo.

Du Hữu Lượng sắc mặt biến đổi một cách trầm trọng, miệng lẩm bẩm:

- Địch nhân vẫn chưa rút lui. Không khéo Thiên Cơ chưởng giáo lại trúng kế...

Chàng nghĩ tới đây, trong dạ rất đỗi bồn chồn, liền nhìn Nhan Bách Ba vẫy tay. Hai người sóng vai chạy ra đầu hành lang thì thấy một khu đất rộng.

Nhan Bách Ba đột nhiên trỏ tay về bên trái phía trước hô:

- Du huynh coi kìa! Con Thanh Ngưu đó...

Du Hữu Lượng nhìn theo ngón tay trỏ thấy con Thanh Ngưu đang chạy đến rừng cây trước mặt bằng một tốc độ kinh người, chỉ thoáng cái đã mất hút.

Nhan Bách Ba nói:

- Con Thanh Ngưu đã xuất hiện khắp nơi mà thủy chung chẳng thấy chủ nhân của nó lộ diện mới thật là kỳ.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng nghĩ một chút đáp:

- Tiểu đệ qua bên đó coi con Thanh Ngưu làm gì. Còn Nhan huynh...

Nhan Bách Ba biến sắc hỏi:

- Chẳng lẽ Du huynh để mình tiểu đệ ở đây?

Du Hữu Lượng ngẫu nhiên nhìn thấy ánh mắt gã dường như có điều sở cầu.

Chàng chấn động tâm thần trầm ngâm đáp:

- Xin Nhan huynh coi giữ ở đây đề phòng ngừa địch thủ tiến vào.

Thái Bình đạo trưởng đang lúc hoang mang ngó thấy Du Hữu Lượng liền hô:

- Du thí chủ tới đây vừa may, địch nhân...

Lão nói tới đây thì hai hán tử ăn mặc kỳ dị đã vung chưởng đánh lại.

Thái Bình đạo trưởng không nói nữa, lạng người tránh ra phía sau. Diễn biến ngày khiến cho trước ngực lão bị sơ hở rất lớn. Hán tử mé hữu chợt lấy cơ hội như mãnh hổ xuất động phóng chưởng đánh về phía trước.

Thái Bình đạo trưởng chỉ vì phân tâm một chút mà lâm vào tình trạng nguy hiểm. Lão toan vung chưởng nói tiếp thì Du Hữu Lượng tới nơi. Chàng không nghĩ ngợi gì nữa, phất tay áo một cái nhằm chụp vào mười bốn đại huyệt trong người hán tử ăn mặc kỳ dị.

Hán tử bức bách phải vung chưởng về để bảo vệ thân mình.

Du Hữu Lượng cùng thu tay áo về trầm giọng hỏi:

- Phải chăng các vị từ Quan ngoại tới đây?

Hán tử mé hữu hỏi lại:

- Phải thì sao?

Du Hữu Lượng đáp:

- Nếu phải thì hai vị các hạ đúng là bộ hạ của Đa Nhĩ Côn nước Nữ Chân.

Hai hán tử y phục kỳ dị cười lạt không nói gì.

Du Hữu Lượng thấy đối phương mặc nhiên thừa nhận, tức là điều phỏng đoán của chàng không sai. Bất giác chàng kinh hãi nghĩ thầm:

- Thảo nào Huyền Hồ Quận Chúa xuất hiện ở khu phụ cận núi Côn Luân. Té ra cửu ca của nàng là Đa Nhĩ Côn cũng tham dự vào cuộc âm mưu này.

https://thuviensach.vn

Thế thì kế hoạch của Nữ Chân định phá tan các phái Trung Nguyên đã rõ một phần rồi...

Chàng nghĩ tới đây không rét nữa mà run. Bỗng nghe Thái Bình đạo trưởng nói:

- Cục diện của Thiên Cơ ở phía bên kia rất là nguy cấp. Xin Du thí chủ qua đó trợ lực. Nơi đây để một mình bần đạo đối phó.

Du Hữu Lượng đột nhiên tỉnh táo lại. Miệng chàng dạ một tiếng, chân đã vọt qua mé tả.

Hán tử ăn mặc kỳ dị ở mé tả la lên:

- Cản gã lại!

Du Hữu Lượng chân không dừng bước. Chớp mắt đã vọt ra xa năm sáu trượng.

Đột nhiên bóng người thấp thoáng. Hai hán tử ăn mặc kỳ dị mỗi người một bên song song chạy tới ngăn cản.

Du Hữu Lượng không nói năng gì phóng chưởng đánh ra. Đồng thời nửa người trên chàng cong đi như cánh cung. Tấm áo trường bào phùng lên như bơm đầy không khí. Miệng chàng quát:

- Tránh ra!

Hai hán tử ăn mặc kỳ dị đối chưởng với chàng cảm thấy chưởng lực cực kỳ khủng khiếp, đành né tránh sang bên một chút.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Du Hữu Lượng đột nhiên chuyển mình một cách tuyệt diệu lách vào giữa khe hai hán tử lướt đi.

Hai hán tử ăn mặc kỳ dị toan rượt theo thì Thái Bình đạo trưởng đã đuổi tới, miệng hô:

- Để bần đạo bồi tiếp hai vị pho quyền một lúc nữa.

Lão vung chưởng đánh ra. Hai bên lại tái khởi cuộc tái đấu.

Hán tử mé hữu vung chưởng bức bách Thái Bình đạo trưởng lại một bước.

Hắn bật tiếng cười âm trầm đáp:

- Chúng ta lại giỡn chơi một hồi. Chờ lát nữa nhân mã tới thêm thì hà hà, Thái Bình đạo trưởng chẳng thế thái bình được. ... Lúc này Du Hữu Lượng đã lướt ra xa ngoài mươi trượng nhưng hán tử ăn mặc kỳ dị đó nói gì chàng

https://thuviensach.vn

vẫn nghe rõ. Tâm thần bị chấn động, bất giác người chàng chậm lại một chút.

Chàng tính quay trở lại, nhưng nghĩ tới tình thế bên kia của Thiên Cơ hòa thượng còn nguy hiểm hơn, liền quyết định tiến về phía trước.

Chàng tăng gia cước lực chạy thật nhanh. Vừa quanh tới đường rẽ đã nghe văng vẳng có tiếng quát tháo.

Sau lại nghe thanh âm trầm trầm từ phía dưới vọng lên:

- Hà hà! Thiên Cơ! Lão đã trúng phải ba phát Kình Phong huyết chưởng của lão phu mà còn mong sống được ư?

Tiếng nói ấm ớ đáp lại:

- Kình Phong Huyết chưởng của sư phụ quả đã đến trình độ đánh tan hết mọi vật cứng rắn thì giỏi như chưởng giáo Côn Luân cũng không chịu nổi một đòn...

Du Hữu Lượng la thầm:

- Quả nhiên Thiên Cơ bị phục kích rồi.

Chàng nhoài mình đi, hết sức lao về phía trước. Trước mặt hiện ra hai nẻo.

Một nẻo về phía Đông, một nẻo về phía Tây. Nẻo phía Đông lại quay lên núi. Nẻo phía Tây xuống dốc.

Du Hữu Lượng cân nhắc địa thế một chút rồi cất bước chạy theo nẻo đường phía Tây.

Bây giờ tiếng người đã dần dần rõ hơn. Chàng nghe nói:

- Lão trọc kia! Đừng hòng trốn tránh nữa. Chưa nói đến mặt trước và mặt sau lão đã có hai tên đồ đệ canh giữ, nguyên một khinh công của lão phu cũng không để lão chạy thoát đâu.

Thanh âm kia lại nói tiếp:

- Chúng ta giải quyết lão xong sẽ vào chùa giết hết sư sãi.

- Thiên Cơ! Sao lão còn chưa chuẩn bị niệm kinh siêu độ cho ba trăm đệ tử phái Côn Luân?

Du Hữu Lượng kinh hãi lẩm bẩm:

- Đúng là thanh âm Hồng Bào Quái Nhân. Nghe giọng lưỡi hắn thì dường như cả hai tên đồ đệ của hắn cũng ở đây...

https://thuviensach.vn

Chàng chạy nhanh hơn theo đường núi quanh co đi xuống, phía dưới tiếng cười càng rõ rệt:

- Sư huynh! Kỳ Bàn Lão Quái và Ôn Sĩ Đạt dự định hội họp với hai tên ở quan ngoại cùng nhau trợ thủ. Chẳng hiểu chúng đã đến chưa?

Thanh âm khác trầm trầm đáp lại:

- Nếu không xẩy ra chuyện bất ngờ thì tất chúng tôi đến đến rồi.

Thanh âm ấm ớ nói:

- Về chuyện bất ngờ tuy không thể khẳng định đã xảy ra chưa. Nhưng có điều chúng ta đã bố trí pho tượng đá trong kiệu mà không bị gã tiểu tử họ Du kia phá hoại, thì bọn mình khỏi phí sức nhiều. Nguyên một pho tượng đá đó cũng đủ tuyệt diệt phái Côn Luân. Lại còn...

Thanh âm trầm trầm hỏi lại:

- Còn gì?

Thanh âm ấm ớ đáp:

- Vừa rồi ở trước điện chùa Côn Luân thấy có vết chân trau rối loạn. Chúng ta lo rằng người đó cũng tới Côn Luân.

Thanh âm trầm trầm hỏi:

- Thanh Ngưu Đồng Tử phải không?

Thanh âm ấm ớ đáp:

- Tiểu đệ phỏng đoán như vậy.

Thanh âm trầm trầm nói:

- Thực ra chúng ta bất tất phải lo nghĩ nhiều. Dù Thanh Ngưu Đồng Tử có mặt thì đã sao? Sư phụ thỉnh được nhân vật kia từ mạc bắc tới đây. Công lực người ấy có phần hơn Thanh Ngưu Đồng Tử.

Thanh âm ấm ớ la lên:

- Đại ca! Đại ca nói người trong tháp Lạc Anh...

Đột nhiên một tràng tiếng hú thê thảm vang lên cắt đứt thanh âm. Du Hữu Lượng lắng nghe thì không thấy tiếng gì nữa.

Lòng chàng nóng như lửa đốt. Hai tay chấn động như hai cánh chim vọt qua một khúc quanh lớn. Trước mặt hiện ra một cảnh tượng khó lòng tin o mắt mình.

https://thuviensach.vn

Trên đường sơn đạo cách đó chừng năm trượng một vị lão tăng nằm dài thẳng cẳng không nhúc nhích. Áo tăng bào bị rách tan nơi trước ngực. Vị lão tăng này chính là Thiên Cơ hòa thượng, trưởng giáo phái Côn Luân.

Chung quanh Thiên Cơ hòa thượng có người đứng. Người đứng giữa mặc hồng bào. Còn hai tên nữa đúng là đồ đệ của Hồng Bào nhân:

Khấu Trung Nguyên và Lục Tử.

Du Hữu Lượng tưởng chừng đầu óc bị đánh một đòn nặng. Chàng nhảy vọt về phía trước vừa đúng lúc Hồng Bào Quái Nhân ngoảnh đầu quay lại. Hai bên chạm mặt nhau.

Hồng Bào Nhân bật tiếng cười âm trầm nói:

- Tiểu tử! Ngươi cũng đến chết theo Thiên Cơ đấy ư?

Du Hữu Lượng trong lòng hồi hộp nghĩ thầm:

- Thiên Cơ trưởng giáo công lực như vậy mà bị Hồng Bào Nhân đánh ngã, không hiểu lão còn sống hay chết rồi? Chẳng lẽ người này bản lãnh đến trình độ không thể lường được?

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Thanh Ngưu Tử Đả Bại Hồng Bào Nhân

Hồng Bào Nhân lại nói:

- Ngươi hai, ba lần phá hoại công việc của lão phu, nhưng bữa nay thì đừng hòng.

Du Hữu Lượng trầm giọng đáp:

- Các hạ đã có bản lĩnh đả bại Thiên Cơ chưởng giáo, trách nào chẳng ngông cuồng như vậy.

Hồng Bào Nhân nói:

- Hừ! Đả bại Thiên Cơ bất quá chỉ cất tay một cái là xong.

Du Hữu Lượng đáp:

- Cái đó không có đối chứng, chẳng hiểu các hạ nói thật chăng? Nhưng muốn giải quyết tại hạ, e rằng không phải chuyện dễ dàng.

Hồng Bào Nhân hỏi:

- Ngươi tự cho mình công lực cao thâm hơn Thiên Cơ ư?

Du Hữu Lượng đáp:

- Các hạ hiểu lầm rồi. Lệnh đồ đã nói:

Tại hạ là kẻ "lão ngưu mệnh trường".

Hồng Bào Nhân cười lạt nói:

- Mấy lần trước ở Thạch cốt động và ở rừng trúc, lão phu chưa hạ sát ngươi, khiến ngươi lên mặt ngang tàng. Ngươi tưởng lão phu không đánh chết được ngươi chăng? Lão phu cho ngươi hay tình thế bữa nay không giống thế đâu.

Hắn nói rồi quay lại nhìn Khấu Trung Nguyên và Lục Tư vẫy tay nói:

- Hai ngươi lui lại giữ ở mặt sau.

Hai gã liền lui lại chia nhau giữ hai ngã đường sơn lộ.

https://thuviensach.vn

Hồng Bào Nhân tiến lại một bước, vung chưởng đánh một chiêu, một luồng nội kình kinh thiên động địa xô ra.

Du Hữu Lượng ngưng thần đối phó. Hai vai rung động, chàng khoa chân bước tạt ngang qua mé tả hai bước để tránh chưởng phong. Không ngờ phát chưởng của Hồng Bào Nhân ở không gian đã thay đổi liền năm thức nhằm chụp vào đại huyệt trong người Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng vung hai tay phong tỏa liền năm thức. Đồng thời chân chàng liên tiếp lùi lại, trong lòng rất hồi hộp. Tuy chưa đến nỗi kém thế, nhưng bản lãnh của Hồng Bào Nhân biến ảo khôn lường. Nếu cùng lão quyết sống mái thì thật là nguy hiểm.

Sau khi trao đổi năm, sáu chiêu, Hồng Bào Nhân bức bách Du Hữu Lượng phải lui hoài. Đột nhiên lão biến đổi chưởng thức đánh dứ trận đòn rồi phóng ra một chiêu Kình phong thần quyền.

Du Hữu Lượng thấy đối phương phóng Kình phong thần quyền ra, biết rằng mình muốn tránh vết xe đổ của Thiên Cơ hòa thượng chỉ còn cách dùng hư chống thực. Nhưng hiện giờ tình thế không cho phép chàng tính đến đường né tránh, chàng đành nghiến chặt hai hàm răng, vận toàn thân công lực vào hai cánh tay đánh ra.

Thế là khai diễn một cuộc đại chiến hiếm có. Du Hữu Lượng phòng thủ nghiêm mật, nhưng công lực của chàng kém đối phương một bậc. Nếu còn tiếp tục chống đối thế này mãi, không khỏi hao tổn nhiều hơi sức.

Sau mấy chiêu nữa, Du Hữu Lượng đã dần dần tỏ ra không chống nổi. Hồng Bào Nhân liên tục phóng ra hết chưởng nọ đến chưởng kia. Hắn cười lạt nói:

- Tiểu tử! Ta đã bảo ngươi tình thế bữa nay khác trước, ngươi đừng hòng thoát chết...

Du Hữu Lượng muốn cải biến cách đánh, nhưng cơ biến có thừa mà nội lực không đủ. Chàng đón tiếp mấy chưởng của đối phương nữa liền cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, cơ hồ kiệt sức muốn té. Nhưng chàng biết rõ nếu chí phấn đấu tan vỡ, để người té xuống là xong đời. Nhờ nghị lực kiên cường, chàng dù tuyệt vọng vẫn ráng đứng vững.

https://thuviensach.vn

Hồng Bào Nhân không khỏi ngạc nhiên. Hắn toan đưa ra mấy lời trào phúng thì đột nhiên nghe tiếng sáo véo von vọng lại. Mặt hắn liền biến đổi.

Hai gã Khấu Trung Nguyên và Lục Tư đang canh giữ hai nẻo đường toàn thân chấn động. Khấu Trung Nguyên ấp úng gọi:

- Sư phụ! ... Hắn... hắn lại đến rồi...

Hồng Bào Nhân phóng chưởng chậm lại, lắc đầu đáp:

- Không có lẽ. Chẳng có lý nào thế được. Lão phu đã mời người kia tới, chẳng lẽ lại không ngăn cản hắn? Làm sao hắn còn tới đây?

Tiếng địch mỗi lúc một réo rắt. Thanh điệu rất lọt tai, chẳng khác chi Hoàng oanh đua hót cùng bách điểu.

Sau một lúc lại nghe tiếng bước chân mà không rối loạn, vẫn tiết tấu nhịp nhàng. Trên sơn đạo dần dần lộ ra một con trâu xanh rất lớn. Gã đồng tử nhỏ tuổi cưỡi trên lưng trâu đang thổi sáo chơi.

Lục Tư buột miệng la hoảng:

- Thanh Ngưu... Thanh Ngưu Đồng Tử!

Gã sợ quá, quên cả đường lối. Con thanh ngưu lại tới trước mặt, tung vó trước lên. Mọi người vừa thấy bóng xanh thấp thoáng, con Thanh Ngưu trên có Đồng tử cưỡi đã bước vòng quanh vượt qua rồi.

Đồng tử vỗ tay vào lưng con trâu. Nó liền dừng lại trước mặt Hồng Bào Nhân cách chừng năm bước rồi ngửng đầu lên kêu một tiếng "nghé ọ"!

Du Hữu Lượng khác nào lạc vào giữa đám mây mù năm dặm. Chàng tự hỏi:

- Vừa rồi Thanh Ngưu đã mấy lần xuất hiện, nhưng thủy chung chủ nhân của nó vẫn chưa lộ diện. Đến bây giờ cả Đồng tử lẫn Thanh Ngưu đồng thời đến đây, vậy lúc trước Đồng tử đi đâu?

Đồng tử cầm cây đoản địch vẫy Du Hữu Lượng cười nói:

- Hài tử! Chúng ta lại gặp nhau đây.

Lần trước đồng tử gặp chàng đã kêu bằng "Hài tử" đầy vẻ hiên ngang, chàng cơ hồ không nhịn được, nhưng tính chàng cẩn thận ráng chó khỏi bật tiếng cười.

Lần này chàng không cảm giác thấy buồn cười nữa, vội khom lưng xá dài đáp:

https://thuviensach.vn

- Tiền bối vẫn mạnh giỏi?

Đồng tử cười đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Lão nhân gia bình sinh không lo nghĩ gì nên lúc nào cũng mạnh khỏe.

Y đổi giọng nghiêm nghị nói tiếp:

- Hài tử! Lần sau người kêu ta bằng tiền bối, đừng quên thêm vào chữ "lão"...

Du Hữu Lượng đáp:

- Dạ! Thưa lão tiền bối!

Đồng tử gật đầu đáp:

- Ừ, ừ! Có như thế mới dễ nghe chứ.

Y chỉ đối đáp với Du Hữu Lượng, tựa hồ quên hết mọi người khác trong trường.

Hồng Bào Nhân tiến lên một bước trầm giọng hỏi:

- Phải chăng các hạ là Thanh Ngưu Đồng Tử?

Đồng tử liếc mắt nhìn hắn hỏi lại:

- Sao? Ngươi không thèm kêu ta bằng tiền bối ư?

Hồng Bào Nhân hắng dặng một tiếng đáp:

- Theo vai vế của tại hạ...

Thanh Ngưu Đồng Tử ngắt lời:

- Ngươi không biết tôn lão kính hiền thì thôi, bất tất phải bàn luận vai vế trước mặt lão nhân gia nữa.

Hồng Bào Nhân hỏi thử:

- Xin hỏi các hạ ung dung tới đây, hay là...

Hắn nói tới đây cố ý dừng lại. Thanh Ngưu Đồng Tử đáp ngay:

- Hay là dọc đường đã bị ngăn chặn phải không? Họ Du kia! Ngươi thỉnh được lão bằng hữu ở Lạc Anh tháp xuất sơn để giúp cho. Ta rất phục ngươi ở chỗ đó.

Hồng Bào Nhân loạng choạng lùi lại một bước hỏi:

- Sao các hạ biết tại hạ họ Du?

Thanh Ngưu Đồng Tử cười lạt đáp:

- Tả lão nhi có nhắc đến ngươi với ta:

https://thuviensach.vn

chỉ có họ Du và một vị bằng hữu họ Tiền đã từng đến trong tháp này của y năm năm. Tuy đó chỉ là chuyện ngẫu hợp thuần túy.

Y gục gặc cái đầu nói tiếp:

- Nhưng thực ra lão gia đã biết rõ:

Tiền lão bằng hữu chẳng hiểu là người không hiểu đại nghĩa mà sao lại giúp kẻ dữ làm điều tàn ngược...

Hồng Bào Nhân ngắt lời:

- Tại hạ cũng không hiểu sao các hạ lại có thể vượt qua sự cản trợ của họ Tiền. Môn "Thiên Lôi Khí" của y...

Du Hữu Lượng trống ngực đánh thình thịch, tự hỏi:

- Thiên Lôi Khí ư? Ta còn nhớ Tô Bạch Phong đã cho hay gã thiếu niên Trầm Kế Nguyên trị thương cho ta cũng đã dùng Thiên Lôi Khí. Vụ này ra làm sao?

Thanh Ngưu Đồng Tử ngắt lời:

- Phải rồi! Thiên Lôi Khí là một công phu thượng đỉnh về chân khí nội gia.

Chính ta cũng không tin mình đã an toàn vượt khỏi Thiên Lôi khí. Đáng tiếc ngươi nghĩ sai rồi. Tiền lão bằng hữu không phát dùng Thiên Lôi khí đối phó với ta...

Hồng Bào Nhân hỏi ngay:

- Sao? Y không dám phóng Thiên Lôi khí để đối phó với các hạ ư?

Thanh Ngưu Đồng Tử đáp:

- Nói đúng ra là y không muốn dùng chứ chẳng phải không dám.

Hồng Bào Nhân hắng đặng một tiếng, hỏi tiếp:

- Không muốn ư? Hừ hừ! Sao họ Tiền đến lúc tối hậu lại đổi quẻ.

Thanh Ngưu Đồng Tử lớn tiếng:

- Họ Du kia! Tiền lão bằng hữu đã bị lão nắm được cái gì mà phải chịu lão uy hiếp?

Hồng Bào Nhân chỉ cười ruồi chứ không trả lời.

Thanh Ngưu Đồng Tử đưa ngón tay nhỏ bé ra trỏ vào Thiên Cơ hòa thượng nằm dưới đất hỏi:

- Phải chăng Thiên Cơ hòa thượng bị thương về bàn tay của lão?

https://thuviensach.vn

Hồng Bào Nhân cải chính:

- Hắn chết về bàn tay tại hạ.

Thanh Ngưu Đồng Tử từ trên lưng trâu nhảy xuống, cúi lom khom sờ ngực Thiên Cơ hòa thượng, lại nhìn uyển mạch lão một lúc, miệng lẩm bẩm:

- Chưa chết đâu! ... Chết thế nào được? ...

Hồng Bào Nhân sửng sốt đáp:

- Các hạ đùa chơi hay sao. Trước nay chưa có ai trúng phải sáu phát Kình Phong Huyết Chưởng của tại hạ mà còn sống được.

Thanh Ngưu Đồng Tử trợn mắt lên hỏi:

- Lão gia nói một là một, hai là hai, ngươi thì còn biết gì?

Hồng Bào Nhân cặp mắt âm trầm bất định. Hắn nhân lúc Thanh Ngưu Đồng Tử trong lòng đang nghĩ chuyện khác tiến lẹ mấy bước, vung chân đá vào tử huyệt nơi cổ Thiên Cơ hòa thượng.

Du Hữu Lượng đứng bên đã thấy rõ liền quát lớn:

- Lão dám...

Chàng vung chưởng đánh ra. Thanh Ngưu Đồng Tử còn mau lẹ hơn chàng. Y chỉ rung bàn tay một cái, phát đá của Hồng Bào Nhân liền bị chặn đứng. Hắn loạng choạng lùi lại.

Thanh Ngưu Đồng Tử nói:

- Họ Du kia! Tâm thuật lão hiểm độc hiếm có. Cử động của lão khiến ta không thể buông tha lão một cách vô tội vạ.

Hồng Bào Nhân bản tính thâm hiểm. Cử động của hắn chưa có kết quả mà vẫn không bối rối. Hắn đứng lặng yên không nói gì.

Thanh Ngưu Đồng Tử trầm ngâm hỏi:

- Thôi được! Lão gia tấn công lão một chiêu. Nếu lão tiếp được thì ta để cho lão đi, nên chăng?

Hồng Bào Nhân lộ vẻ kinh nghi hỏi lại:

- Thanh Ngưu Đồng Tử nói vậy chẳng là ghê gớm quá ư? Có lý nào Du mỗ lại không tiếp nổi một chiêu của các hạ? Không hiểu các hạ có dụng ý gì? ...

Rồi hắn nói tiếp:

https://thuviensach.vn

- Các hạ đã muốn vậy, tại hạ xin tuân mệnh.

Thanh Ngưu Đồng Tử hô:

- Coi chừng!

Y từ từ đẩy bàn tay nhỏ nhắn ra, chẳng thấy chưởng phong chi hết, tựa hồ mềm mại bất lực. Hồng Bào Nhân tỏ thái độ rất nghiêm trọng, đưa tay trái lên chống đỡ, vung tay mặt phản kích.

Thanh Ngưu Đồng Tử vẫn không biến đổi chiêu thức, tiếp tục đưa bàn tay nhỏ bé tập kích thẳng thắn. Khi bàn tay còn cách Hồng Bào Nhân chừng năm tấc, bỗng nghe đánh "véo" một tiếng. Ống sáo trúc y thu về cầm tay từ trước phóng ra điểm tới trước ngực Hồng Bào Nhân.

Diễn biến này ra ngoài sự tiên liệu của mọi người. Hồng Bào Nhân quát lên một tiếng, ngửa người lộn đi mới tránh khỏi chiêu địch. Tình trạng coi rất thảm bại.

Cây trúc địch của Thanh Ngưu Đồng Tử xông ra một luồng hàn phong. Chỉ trong khoảnh khắc, bốn mặt nổi lên vòng địch ảnh khiến cho Hồng Bào Nhân không khỏi kinh hãi. Hắn chau mày một cái, đột nhiên toàn thân hắn biến thành một bóng mờ coi không rõ chuyển động về phương nào.

Du Hữu Lượng không tin ở mắt mình. Miệng lẩm bẩm:

- Quỷ Ảnh Tử! ... Nghe đồn Quỷ Ảnh Tử là một môn khinh công có một không hai hiện nay. Chẳng lẽ nó sắp xuất hiện trên chốn giang hồ...?

Thanh Ngưu Đồng Tử xô về phía trước. Hai chân điểm dứ trên không, hạ bàn chập chờn tựa hồ phong xa luân chuyển. Chỉ chớp mắt đã tới gần Hồng Bào Nhân không đầy ba thước. Người y cũng thành cái bóng lờ mờ.

Du Hữu Lượng la thất thanh:

- Thanh Ngưu Mạn Bộ! ... Thanh Ngưu Mạn Bộ! ...

Bữa trước Du Hữu Lượng đã được đồng tử truyền thụ thân pháp Thanh Ngưu Mạn Bộ cho, nhờ nó mà chàng giải được mối nguy hiểm nhất thời. Bây giờ chàng thấy Thanh Ngưu Đồng Tử tự mình thi triển bộ pháp này, coi càng có vẻ đặc biệt.

Bỗng nghe tiếng quái phong u ú rít lên từ trong làn bóng chưởng vọt ra. Sau cả tiếng gió lẫn bóng người đều dừng lại. Hồng Bào Nhân lùi lại mười bước liền, người hắn lảo đảo muốn té.

https://thuviensach.vn

Diễn biến rất mau lẹ khiến người ta mắt không nhìn kịp. Du Hữu Lượng chưa coi rõ được vụ này. Còn người khác thì chưa nhìn thấy gì đã qua mất.

Thanh Ngưu Đồng Tử nói:

- Họ Du kia! Tuy lão bị luồng chân khí phản kích làm thương tổn đến phế phủ, nhưng đón tiếp được một chiêu mười tám thức này cũng là hiếm có.

Bây giờ Du Hữu Lượng mới hiểu Hồng Bào Nhân đã bị nội thương rồi, nhưng bề ngoài không ai phát giác ra được.

Hồng Bào Nhân thở hồng hộc đáp:

- Tại hạ lĩnh giáo rồi.

Thanh Ngưu Đồng Tử lại nói:

- Phóng tầm mắt nhìn ra thiên hạ thì bản lãnh như họ Du khó kiếm được mấy người. Lão gia thật lấy làm tiếc cho lão. Thôi lão đi đi.

- Sau sẽ có ngày tái ngộ.

Rồi vẫy tay gọi Khấu Trung Nguyên và Lục Tư chạy đi như bay. Chớp mắt đã mất hút.

Thanh Ngưu Đồng Tử lẩm bẩm:

- Quỷ tài! ... Quỷ tài! ...

Y quay sang nhìn Du Hữu Lượng nói:

- Bữa trước lão gia hỏi thăm đường đi Côn Luân. Không ngờ ngươi cũng tới đây.

Du Hữu Lượng đáp:

- Tiểu tử đã chịu ơn của Phù Vân tiền bối. Nay phái Côn Luân gặp nạn, chẳng thể tọa thị điềm nhiên.

Thanh Ngưu Đồng Tử gật đầu hỏi:

- Hài tử! Ngươi cũng ở họ Du phải không? Gia gia ngươi là Du Huyền Thanh?

Du Hữu Lượng nghi hoặc hỏi lại:

- Sao lão tiền bối lại biết rõ thế?

Thanh Ngưu Đồng Tử đáp:

- Thế là được rồi! Lão họ Tả gặp ta bảo ngươi đến ngay Lạc Anh Tháp.

Du Hữu Lượng trong lòng hồi hộp hỏi lại:

https://thuviensach.vn

- Lạc Anh Tháp ư? Tiền bối kêu tiểu tử đến Lạc Anh Tháp?

Thanh Ngưu Đồng Tử nhắc lại:

- Ngươi đừng chần chờ nữa. Để cảm ơn ngươi đã trỏ đường cho lão gia sai con Thanh Ngưu đi một đoạn đường.

Du Hữu Lượng còn ngần ngừ thì Thanh Ngưu Đồng Tử lại cười nói:

- Đừng coi thường con trâu này, mỗi ngày đêm nó đi được năm trăm dặm.

Tốc độ còn hơn tuấn mã.

Du Hữu Lượng nhìn Thiên Cơ hòa thượng nằm dưới đất nói:

- Nhưng Thiên Cơ chưởng giáo chưa hiểu sống chết thế nào. Bên kia lại có Thái Bình đạo trưởng...

Thanh Ngưu Đồng Tử ngắt lời:

- Lão gia sẽ cứu sống Thiên Cơ, chỉ lo y biến thành người tàn phế suốt đời.

Còn Thái Bình đạo trưởng đối địch với hai người Nữ Chân thì lão gia đã phát lạc chúng rồi. Lão gia lên núi Côn Luân để lo đỡ Thiên Cơ mọi việc. Ngày trước lão gia vì thích ăn chay mà ở Phù Vân nửa năm tại Côn Luân. Nay phải giúp đỡ bọn đồ đệ của y trong lúc hoạn nạn để đền đáp.

Du Hữu Lượng không còn thắc mắc gì nữa, liền ngồi lên lưng trâu. Lúc lâm hành chàng quay lại nói:

- Khi lão tiền bối lên núi Côn Luân xin bảo cho Nhan Bách Ba huynh biết là tiểu tử có việc gấp, không thể lên núi từ biệt. Xin y miễn trách cho.

Thanh Ngưu Đồng Tử gật đầu, xua tay một cái. Con Thanh Ngưu cõng Du Hữu Lượng trên lưng băng băng chạy đi...

Vừng trăng lặng lẽ lên cao. Con Thanh Ngưu lao về phía trước nhanh như tên bắn. Du Hữu Lượng chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù.

Du Hữu Lượng liệu chừng con Thanh Ngưu đã đi được bốn năm trăm dặm và hiện giờ đang chạy trên cánh đồng cỏ. Đột nhiên trong rừng cây phía trước có ánh lửa lập lòe và những tiếng cây nổ lốp bốp vọng ra.

Khi tiến gần lại đến rừng rậm, chàng hít mạnh một hơi quả nhiên ngửi thấy mùi thịt nướng thơm lừng, bất giác ngấm ngầm nuốt nước miếng tự nhủ:

https://thuviensach.vn

- Suốt ngày ta chưa được ăn uống gì. Trong rừng có người nướng thịt. Chi bằng hãy vào xin một chút ăn cho đỡ đói...

Chàng liền nhảy xuống vỗ lưng trâu nói:

- Thanh Ngưu! Thanh Ngưu! Đa tạ ngươi đã chở ta đi một độ đường. Chúng ta chờ có ngày tái ngộ.

Con Thanh Ngưu "nghé ọ" một tiếng, ra chiều quyến luyến.

Du Hữu Lượng vỗ về bảo:

- Về đi Thanh Ngưu, về với chủ nhân kẻo lão nhân gia trông đợi.

Chàng đưa tay lên sờ đầu nó một lúc. Dường như nó hiểu ý người, ngửng đầu lên kêu một tiếng "nghé ọ" để tạm biệt rồi xoay mình chạy về.

Du Hữu Lượng chờ Thanh Ngưu đi mất hút rồi mới trở gót tiến vào rừng rậm.

Trong rừng cây cối xác xơ, Du Hữu Lượng đi được một quãng ngắn thì đột nhiên trước mặt sáng lòa. Trên khu đất trước mặt lửa cháy phừng phừng, một con thú đặt trên giá gỗ tiết ra mùi thơm sực mũi. Một người áo xanh ngồi bên tả đống lửa đang xoay chuyển con thú. Hắn quay lưng về phía Du Hữu Lượng nên chàng chưa nhìn rõ mặt. Nhưng chàng coi bong sau lưng để đoán ra là người lạ.

Chàng tự hỏi:

- Người này ta chưa từng quen biết, nếu lại xin ăn một cách đột ngột mà bị y từ chối thì trơ mặt quá...

Chàng đang ngần ngừ không dám tiến lại, bỗng nghe phía sau có tiếng sột soạt rất khẽ. Chàng động tâm vội ẩn mình vào sau bụi cây.

Một bóng đen lướt qua lùm cây, Du Hữu Lượng sinh nghi nghĩ thầm:

- Nơi đây hoang vắng mà ban đêm cũng có người hoạt động. Thật là chuyện lạ!

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên mé hữu có thanh âm trầm cất lên:

- Hảo bằng hữu! Con mẹ nó lại được hưởng phúc.

Người áo xanh không quay đầu lại, quát hỏi:

- Thằng cha nào mà hỗn lão thế?

Người trong bóng tối đáp:

- Lão bất tất phải biết lão gia là ai. Có giỏi thì ra đây tỷ thí.

https://thuviensach.vn

Người áo xanh đứng phắt dậy quay đầu lại, Du Hữu Lượng nhìn qua kẽ lá thấy một bên mặt thì ra một lão già lối bảy chục tuổi.

Lão áo xanh hỏi:

- Ông bạn muốn cùng lão phu tỷ thí ư?

Người trong bóng tối hỏi lại:

- Tỷ thí bằng gì? Đánh nhau tay không à?

Lão áo xanh chau mày không nói gì.

Người trong bóng tối lại nói:

- Con mẹ nó! Ngươi mà sợ lão gia thì quỳ xuống dập đầu hai lạy, không chừng lão gia sẽ tha cho...

Giong nói rất hống hách dường như có ý chọc giận lão già áo xanh.

- Chỉ sợ lão phu mà ra tay thì ông bạn không sống được.

Người trong bóng tối nói:

- Hà hà! Cái đó chưa biết thế nào?

Lão áo xanh nói:

- Lão phu đã lâu năm không xuống Trung Nguyên, không ngờ còn có người nhớ được. Ông bạn hãy chờ ở đó...

Không thấy lão thủ thế, người lão vọt lên không lướt về phía phát ra âm thanh, chớp mắt đã mất hút vào trong rừng.

Du Hữu Lượng ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- Lão già này thân pháp thật ghê gớm! Chắc là ẩn sĩ kỳ nhân chi đây. Tính lão dường như nóng nảy...

Chàng đang trầm tư đột nhiên bị tiếng động cắt đứt. Chàng ngửng đầu trông ra thấy một hán tử bé nhỏ thấp lùn, sau lưng đeo cái giỏ tre lớn từ cửa rừng mé Tây đi ra.

Du Hữu Lượng vừa ngó thấy cái giỏ tre, xuýt buột miệng la lên:

- Bách Độc Giáo đồ! Người này là Bách Độc Giáo đồ.

Hán tử bé nhỏ thấp lùn bước tới trước đống lửa, đảo mắt nhìn quanh bốn phía rồi thò tay vào giỏ lấy ra một cái bình sắc trắng đựng chất lỏng. Gã rưới mấy giọt xuống con thú.

Đoạn gã lật đật cất bình. Khóe miệng lộ ra một nụ cười cổ quái rồi quay vào rừng.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng thấy hành động của hán tử rất thần bí, sinh lòng nghi hoặc. Vì gã là Bách Độc Giáo đồ nên chàng đã nghĩ ngay tới gã đã dùng độc.

Du Hữu Lượng biết mình đoán không sai. Tên Bách Độc Giáo đồ kia nhân lúc lão áo xanh bỏ đi, liền lật đật từ phương hướng trái ngược chuồn ra. Chàng đoán ít ra có hai tên tham dự vào hành động này. Một tên dùng kế dẫn dụ lão áo xanh bỏ đi để tên thứ hai thừa cơ hạ thủ.

Vèo một tiếng vang lên, lão áo xanh từ trong khu rừng mé Đông vọt về bên đống lửa dõng dạc nói:

- Bằng hữu! Ông bạn muốn chơi bịt mắt bắt dê rồi.

Trong rừng không có tiếng người đáp lại.

Lão áo xanh lại hỏi:

- Lão phu không thuộc địa hình ở đây, nếu ông bạn là con rùa thì ẩn mình đi, lão phu khó lòng tìm được. Nhưng ông bạn lại gây hấn trước là vì lẽ gì?

Lão hỏi hai lần mà bốn bề vẫn yên lặng như tờ.

Lão áo xanh đứng ngây người ra một lúc rồi tự nói để mình nghe:

- Chắc là ngươi muốn trêu cợt lão phu...

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Phải Chăng Tiền Lão Giết Huyền Thanh

Lão gục gặc cái đầu từ từ bước tới đống lửa, lấy thịt con thú nướng ở trên giá gỗ xuống. Mùi thịt thơm tỏa ra bốn phía.

Du Hữu Lượng ngửi thấy ruột gan sôi lên sùng sục.

Lão áo xanh nói:

- Thơm quá! Thơm quá! Thật là ngon lành!

Lão kề mũi ngửi hai cái nữa nói tiếp:

- Thịt hươu ngon miệng nhất. Ta thật là hên vận bắt được con hươu béo...

Lão xé miếng thịt hươu từ từ đưa lên miệng.

Du Hữu Lượng đứng trong bóng tối, bất giác trái tim đập thình thình như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực. Chàng suy tính chăng hiểu có nên cảnh cáo lão kia không?

Lão áo để miệng thịt kề vào môi, đột nhiên lại đưa tay ra khẽ nói:

- Ta hãy nướng một lúc nữa cho thịt vàng cháy mới ngon.

Du Hữu Lượng trong lòng nóng nảy bẻ một cành khô búng ra.

Vèo một tiếng! Khúc cành khô xuyên qua miếng thịt mà vẫn còn ở trong tay lão chứ chưa rớt xuống.

Du Hữu Lượng không ngờ công lực lão thâm hậu đến thế. Trong lúc cấp bách chàng phải lên tiếng:

- Thịt hươu đó không ăn được đâu.

Tiếng quát vừa dứt, đột nhiên sau lưng gió thổi mát lạnh. Chàng không kịp suy nghĩ gì nữa, xoay mình lại phóng chưởng đánh ra.

Binh một tiếng chấn động, Du Hữu Lượng không đứng vững loạng choạng lùi lại mấy bước. Chàng định thần nhìn ra nhưng người trong bóng

https://thuviensach.vn

tối đánh lén không chịu lộ diện. Du Hữu Lượng thấy hành tung mình đã bị bại lộ, chàng đánh bạo bước ra khỏi lùm cây rậm.

Lão áo xanh lạnh lùng nhìn chàng hỏi:

- Lão phu đã biết ngươi ẩn trong lùm cây từ trước. Ai mượn ngươi lắm miệng làm hư kế hoạch của lão phu.

Du Hữu Lượng thấy mình vì hảo ý khuyến cáo lại bị lão trách móc, chẳng hiểu ra làm sao, liền hỏi lại:

- Các hạ nói vậy là nghĩa làm sao?

Lão áo xanh giậm chân nói:

- Ngu quá! Làm gì lão phu chẳng hiểu trong thịt hươu có chất độc mà cần ngươi chỉ thị? Vừa rồi lão phu vào rừng ẩn trong bóng tối đã nhìn thấy gã thấp lùn hạ độc.

Du Hữu Lượng chợt tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Thảo nào lão này vừa rồi đã mượn cớ để hù mình chứ không ăn ngay, thì ra lão đã biết rồi.

Lão áo xanh lảm nhảm:

- Hạng tiểu bối chẳng biết chi hết! Hạng tiểu bối chẳng biết chi hết!

Du Hữu Lượng sắc mặt lúc xanh lè lúc đỏ hồng, ấp úng không nói nên lời.

Thanh âm trầm trầm ở trong rừng lại vang lên:

- Họ Tiền kia! Lão khám phá ra được kế này thật là giỏi!

Du Hữu Lượng đột nhiên trống ngực đánh thình thịch, tự hỏi:

- Họ Tiền ư? ... Lão già trước mắt này họ Tiền ư? ...

Lão áo xanh nhìn vào khu rừng tối om quát hỏi:

- Ông bạn đã biết họ của lão phu thì tất nhiên vì lão phu mà tới đây hay sao?

Người trong rừng trầm giọng đáp:

- Đúng thế!

Lão áo xanh trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Giữa ông bạn và lão phu có điều gì xích mích?

Người trong rừng hạ thấp giọng xuống đáp:

https://thuviensach.vn

- Kể ra chẳng có chi đáng gọi là xích mích. Bọn ta vâng lệnh hạ sát lão mà thôi.

Lão áo xanh sửng sốt hỏi:

- Ông bạn vâng lệnh ai?

Thanh âm trầm trầm trong rừng đáp:

- Hà tất phải hỏi nữa? Chính lão Tiền đã hiểu rồi.

Lão áo xanh nói:

- Lão phu lâu nay không qua lại giang hồ, dường như chưa gây thù oán với ai mà có người chỉ chực giết lão phu mới thật là kỳ.

Người trong rừng hỏi:

- Con mẹ nó! Lão đừng giả vờ nữa. Hay là lão không nghĩ ra?

Lão áo xanh sa sầm nét mặt đáp:

- Lão phu chẳng thèm nói dối ai bao giờ.

Thanh âm trầm trầm trong rừng hỏi:

- Lão Tiền có nhớ một người bạn đã cùng ở với lão trong Lạc Anh Tháp tại Mạc Bắc năm năm trời không?

Lão áo xanh buột miệng hỏi lại:

- Họ Du phải không? Lão họ Du là chủ nhân của ông bạn ư?

Người trong rừng trầm giọng đáp:

- Chính là Du đại tiên sinh.

Lão áo xanh lẩm bẩm:

- Thế thì không trách được! Thế thì không trách được! ...

Người trong rừng nói:

- Lão họ Tiền đã bội ước thì sẽ gặp hậu quả thế nào hắn lão cũng biết rồi.

Lão áo xanh hỏi:

- Nói giỡn đấy chứ? Cái đó có đáng gọi là bội ước không?

Thanh âm trầm trầm trong rừng hỏi lại:

- Lão đã chịu lời Du đại tiên sinh chặn đường Thanh Ngưu Đồng Tử ở Thất trùng lâm rồi lão lại cho hắn đi để tới Côn Luân. Như vậy mà không bảo thất ước hay sao?

Du Hữu Lượng đứng một bên nghĩ thầm trong bụng:

https://thuviensach.vn

- Đây đúng là lão họ Tiền mà Thanh Ngưu Đồng Tử đã nhắc tới nhưng không hiểu lão đã có dây dưa gì với Hồng Bào Nhân? ...

Lão áo xanh hỏi:

- Lão phu chịu lời y bao giờ? ...

Thanh âm trong rừng cất lên ngắt lời:

- Đáng tiếc lão có lên tiếng phủ nhận cũng bằng vô dụng.

Lão áo xanh cả giận hỏi:

- Ông bạn rườm lời nhiều quá rồi. Sao không xuất hiện cùng lão phu tương chiến?

Thanh âm trầm trầm trong rừng đáp:

- Hà hà! Lão đã nóng nảy như vậy thì bọn ta cho lão biết mùi Độc thanh tử.

Tiếng nói vừa dứt, trong khu rừng mé Đông đột nhiên quăng ra một đám Hoàng sa bao phủ chỗ lão áo xanh và Du Hữu Lượng đứng.

Chỉ trong chớp mắt, màn lưới cá hạ xuống đầu hai người còn cách không đầy năm thước.

Du Hữu Lượng coi lại thì toàn độc trùng bay đầy trời. Chàng kinh hãi không biết đến thế nào mà kể.

Chàng ngó lại lão áo xanh, thấy lão coi màn độc trùng như chẳng thấy gì, vẫn đứng nguyên chỗ.

Du Hữu Lượng đã lĩnh giáo nhiều thứ chất độc của Bách Độc Giáo, biết loại độc trùng này ghê gớm lắm, không thể phóng chưởng để quật đi được. Trong lúc cấp bách chàng lớn tiếng hô:

- Tránh cho mau! Tránh cho mau!

Du Hữu Lượng đang hô đột nhiên một luồng lực đạo nhu hòa từ mé bên xô lại. Chàng để hết tinh thần theo dõi bầy trùng sắp chụp xuống mình, luồng lực đạo này vừa xô tới nơi, cả người chàng liền bị xách lên đẩy qua mé tả. Chàng bị đưa ra xa đến tám trượng mới hạ xuống đất.

Lúc chàng nhìn lại thì thấy lão áo xanh, không hiểu lão đã đến bên chàng từ lúc nào.

Tấm lưới trùng từ trên không vèo vèo hạ xuống. Lão áo xanh quát:

- Lão phu đã biết rồi. Vậy xin nguyên cả hoàn lại. Ông bạn hãy đón lấy!

https://thuviensach.vn

Lão xoay chưởng đánh ra. Một luồng gió ù ù nổi lên. Hàng ngàn con trùng độc chưa kịp rớt xuống liền bị luồng gió cuốn đưa vào khu rừng mé Đông Nam.

Bỗng những tiếng rú thê thảm vang lên. Một hán tử thấp lùn từ trong rừng chạy loạn như người điên. Gã mới chạy được mấy bước đã ngã lăn ra. Hai tay bưng mặt, lăn lộn dưới đất.

Du Hữu Lượng cất bước tiến lại ngó hán tử thì thấy mặt mũi và cánh tay gã bị thương hàng trăm chỗ. Vô số độc trùng bám vào da gã mà gặm sồn sột. Tình trạng cực kỳ kinh hãi.

Hán tử thấp lùn thét lên mấy tiếng rồi toàn thân co quắp, tắt thở chết liền.

Du Hữu Lượng hít một hơi khí lạnh lẩm bẩm:

- Độc thanh tử thật là ghê gớm!

Lão áo xanh từ từ tiến lại lạnh lùng nói:

- Gã này chết cũng không oan. Lão phu chỉ dùng cách gậy ông đập lưng ông.

Lúc nãy gã định hạ độc vào thịt hươu, thì bây giờ gã phải hứng lấy độc trùng.

Du Hữu Lượng thấy lão áo xanh phát huy thân pháp cùng chưởng lực cực kỳ thần diệu, không khỏi phục sát đất, kính cẩn nói:

- Thần công của lão tiền bối tuyệt thủ vô song. Tiểu tử nay mới được mở rộng tầm mắt.

Lão áo xanh trừng mắt đáp:

- Ngươi thì còn hiểu gì? Phi Tinh quyển bất quá là một chiêu thức bình thường, có chi đáng gọi là Thần công...?

Du Hữu Lượng tuy bị mắng nhiếc, nhưng cũng không lấy thế làm tức giận.

Lão áo xanh nói tiếp:

- Nơi đây không có chuyện gì đến ngươi. Vậy ngươi nên đi cho lẹ!

Du Hữu Lượng lẩm bẩm:

- Lão họ Tiền này ở một mình đã lâu, tính tình biến đổi thành người cô độc.

Lão đã không muốn ta đứng đây, ta đành lui ra xa rồi sẽ tính...

https://thuviensach.vn

Chàng trở gót toan đi, bỗng nghe tiếng gió vù vù nổi lên. Năm bóng người mặc áo màu xám ở trên không từ nhiều phương vị vọt về phía lão áo xanh.

Du Hữu Lượng buột miệng la:

- Chúng lại tập kích!

Năm bóng xám xổ tới tốc độ cực kỳ mau lẹ, phạm vi lại rất rộng rãi, thật khiến cho người ta kinh hãi. Lão già đứng ngẩn người ra một chút rồi chấn động cánh tay hất ngược lên.

Nội lực lão chưa nhả ra, tay trái đã đưa tới. Năm người kia vừa lướt tới vừa thay đổi phương vị, cùng đánh ra mười hai chưởng.

Chưởng phong rít lên veo véo như xé tan bầu không khí.

Du Hữu Lượng thấy lão già áo xanh lâm vào tình trạng nguy hiểm, bầu nhiệt huyết sôi lên sùng sục, chàng vung chưởng đánh xéo vào mé bên để viện trợ lão áo xanh.

Không ngờ năm người còn chơi vơi trên không lại biến đổi phương vị, Du Hữu Lượng muốn thay đổi chiêu thức thì đã không kịp nữa.

Năm người kia vừa đánh ra mười lăm chưởng, lão áo xanh chí đầu ngón chân xuống nhoài người đi vòng quanh không ngớt. Lão liên tiếp né tránh những quyền chưởng dầy như tấm lưới. Chân không đứng vững, lão phải xông về phía hữu mấy bước mới dừng lại được.

Du Hữu Lượng trong lòng cực kỳ kinh hãi. Bọn địch thủ năm người lao nhau công kích không một khe hở. Chàng chẳng thể nào tin được lão áo xanh lại thoát khỏi kiếp nạn.

Năm người thu chưởng lại hạ mình xuống đất. Người đi đầu hít một hơi chân khí cất tiếng lạnh lùng nói:

- Họ Tiền kia! Lão ở Lạc Anh Tháp năm năm mà nắm xương già vẫn chưa rời rạc.

Lão áo xanh vẻ mặt lạnh lùng không đáp.

Du Hữu Lượng tiếng lên một bước trầm giọng nói:

- Bốn vị Đại thiên vương cùng sư gia ở Bách Độc Giáo đều đến đủ. Quả là một trường thịnh hội.

Người đứng đầu là Bách Vũ lịnh Công Tôn Phi hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tiểu tử! Ngươi muốn dấn thân vào chỗ nước đục này phải không?

Du Hữu Lượng nhún vai đáp:

- Đã có chuyện náo nhiệt khi nào bỏ qua được?

Người kia nói:

- Chỉ ở địa phủ mới náo nhiệt. Tiểu tử! Ngươi không ưa tịch mịch thì Tôn mỗ thành toàn cho...

Lão áo xanh ngửng đầu lên hỏi:

- Tôn Công Phi ư? Phải chăng là Bạch Vũ Linh Tôn Công Phi có chút tiếng tăm ở Giang Nam trước đây mười mấy năm.

Tôn Công Phi đáp:

- Cái ngoại hiệu Bạch Vũ Linh, Tôn mỗ đã bỏ không dùng từ lâu rồi.

Lão áo xanh nói:

- Nghĩ đến trước kia ngươi cũng là một trang hán tử, lão phu không cứu xét công việc bữa nay nữa. Vậy ngươi cút đi!

Tôn Công Phi chưa đáp thì Hà Tuyên Đình đứng ở đằng sau xen vào:

- Họ Tiền kia! Lão định nói hời hợt mấy câu là đủ phát lạc bọn ta ư?

Lão già áo xanh hỏi lại:

- Các ngươi còn muốn gì nữa?

Diêu Ưng đứng bên tả Hà Tuyên Đình đáp:

- Muốn chúng ta đi cũng được, chỉ cần có cái gì về phúc trình giáo chủ.

Lão áo xanh nói:

- Cái đó không can dự gì đến lão phu.

Diệp Ưng cất giọng âm trầm đáp:

- Bọn ta muốn mượn cái đầu treo trên cổ lão để sử dụng.

Du Hữu Lượng không nhịn được xen vào:

- Tứ đại thiên vương ở Bách Độc Giáo ngoại trừ việc hạ độc và đánh lén, còn bản lãnh gì mà dám nói khoác? Sao không biết thẹn mặt?

Diêu Ưng vẻ mặt âm trầm những muốn nổi nóng. Lão già áo xanh xua tay nói:

- Xem chừng hai bàn tay khó lòng tránh khỏi vấy máu. Cả năm người bọn ngươi xông vào đi.

Tôn Công Phi đáp:

https://thuviensach.vn

- Thực ra bất tất phải như vậy. Để Tôn mỗ giới thiệu với Tiền lão một vị cừu gia...

Lão áo xanh sửng sốt. Tôn Công Phi nói tiếp:

- Người đó là Đoan Mộc Dũ. Ha ha! Chắc Tiền lão cũng vui lòng gặp mặt cố hữu.

Hắn nói tới đây bỗng nghe một tràng cười nổi lên. Một lão già khô gầy như que củi lại cao nghễu cao nghều từ trong rừng đi ra.

Lão cao gầy mắt lộ hàn quang hỏi lão áo xanh:

- Họ Tiền kia! Lão còn nhận ra được Đoan Mộc Dũ này không?

Du Hữu Lượng nghe lão báo danh tưởng chừng trước ngực bị đánh một đòn nặng. Chàng được sư phụ cho hay Đoan Mộc Dũ là một tay cự phách bậc nhất trong phe Hắc đạo miền Giang Bắc. Hắn được trời cho tư cách đặc biệt, luyện những môn võ tà dị, nhưng không ai biết rõ lai lịch. Hắn đã từng một mình tiến vào bảy mươi hai thủy trại sông Đại giang. Giữa lúc cười nói đánh chết tên đà chúa.

Rồi sau đó hắn gây ra nhiều án mạng, động một tý là giết người. Cách hạ thủ rất tàn độc, tàn độc hơn cả Huyết Lĩnh Thanh Lang. Những nhân sĩ chính phái trong võ lâm từng liên hiệp năm chục người ước hội chiến đấu với hắn trên đường Cổ Đạo thành Hàm Dương. Không ngờ sau một trận huyết chiến, bọn nhân sĩ chính phái bị tử thương quá nửa, lại để Đoan Mộc Dũ trốn thoát. Về sau người võ lâm tuy căm hận thấu xương mà không ai tính đến chuyện liên thủ trừ diệt hắn.

Sau cuộc huyết chiến ở Hàm Dương ba năm, Đoan Mộc Dũ đột nhiên biệt tích. Đến nay đã mấy chục năm, bây giờ hắn lại xuất hiện nơi đây. Du Hữu Lượng kinh hãi không bút nào tả xiết.

Lão áo xanh ngó thấy Đoan Mộc Dũ sửng sốt hỏi:

- Tiền mỗ bình sinh rất ưa cùng cố hữu hội tụ. Đoan Mộc huynh! Chúng ta chưa từng gặp nhau đến năm năm rồi nhỉ?

Đoan Mộc Dũ lạnh lùng đáp:

- Năm năm bảy mươi sáu ngày.

Lão áo xanh ngửa mặt lên trời cười hỏi:

- Trí nhớ của Đoan Mộc huynh hay quá!

https://thuviensach.vn

Đoan Mộc Dũ nói:

- Từ ngày Tiền lão vào Lạc Anh Tháp, lão phu đếm từng ngày đã mấy phen không nhịn được muốn vào Lạc Anh Tháp để kiếm lão, nhưng ngại chạm mặt Tả lão nhi...

Lão áo xanh cười ha hả ngắt lời:

- Té ra Đoan Mộc huynh không biết sợ trời sợ đất mà lại úy kỵ Tả lão nhi mấy phần.

Đoan Mộc Dũ hỏi:

- Lão Tiền đừng cười nữa. Lão tưởng lão phu không dám vào Lạc Anh Tháp chăng?

Lão áo xanh đáp:

- Nếu quả Đoan Mộc huynh can đảm sấn vào tòa cổ tháp bí mật đó thì Tiền mỗ sẽ giao cho một vật cất dấu từ năm năm trước...

Đoan Mộc Dũ cười nói:

- Bây giờ há chẳng phải là lúc sắp giao vật đó.

Lão áo xanh ngạc nhiên hỏi:

- Đoan Mộc Dũ! Lão huynh định chuyện gì đâu?

Đoan Mộc Dũ đáp:

- Lão phu đang tìm cách đẩy lão vào tử địa.

Lão áo xanh lạnh lùng hỏi:

- Lão đã nghĩ được biện pháp nào chưa?

Đoan Mộc Dũ dằn từng tiếng:

- Bất luận là thủ đoạn gì cũng được.

Lão áo xanh lắc đầu nói:

- Câu đó từ miệng lão nói ra, lão phu không hiểu được.

Đoan Mộc Dũ hỏi:

- Họ Tiền kia! Chẳng lẽ nào quên vụ xảy ra trong một đêm ở Ngũ Lý đình sáu năm trước rồi?

Lão áo xanh trầm giọng đáp:

- Du Huyền Thanh chết chưa lạnh xác, lão phu quên thế nào được?

Du Hữu Lượng lòng như se lại, la thầm trong bụng:

- Bọn họ nhắc tới gia gia rồi! Bọn họ nhắc tới gia gia rồi! ...

https://thuviensach.vn

Đoan Mộc Dũ cất giọng âm trầm:

- Lão còn sống ngày nào chắc nhớ như chôn vụ này vào ruột.

Lão áo xanh gật đầu đáp:

- Lão phu muốn quên cũng không quên được, vì...

Đoan Mộc Dũ hỏi:

- Vì làm sao?

Lão áo xanh đáp:

- Vì vụ này dính líu đến nhiều người quá! Vả lại cái chết của vợ chồng Du Huyền Thanh chưa chắc đã giản dị như vậy. Có thể lão Đoan Mộc và họ Du không thể làm được. Vì thế lão Du nảy ra ý nghĩ khác...

Đoan Mộc Dũ hắng đặng một tiếng. Lão áo xanh nói tiếp:

- Lão phu đoán theo vật kiện dã lượm được thì vụ biến cố ở Ngũ Lý Đình và vụ âm mưu trọng đại kia tuy hai mà chỉ là một, một mà lại hóa hai.

Đoan Mộc Dũ khịt mũi hỏi:

- Lão Tiền đừng nói chuyện vu vơ. Lão nói cái gì âm mưu trọng đại có liên quan tới vụ đó?

Lão ái xanh nghiêm nghị đáp:

- Cuộc chiến ở Tát Nhỉ Hử.

Đoan Mộc Dũ loạng choạng lùi bước, ấp úng:

- Lão... lão đừng nói càn...

Lão áo xanh nói bằng một giọng nghiêm trọng:

- Tại sao lão phu nhắc đến cuộc chiến ở Tát Nhĩ Hử mà lão Đoan Mộc lại xúc động không thể tự chủ được?

Sầm một tiếng vang lên! Đoan Mộc Dũ phóng quyền đánh ra.

Lão áo xanh đã tiên liệu hai bên có thể xảy chuyện bất cứ lúc nào, liền nghiêng mình né tránh.

Lão áo xanh ngập ngừng nói:

- Chỉ vì lão phu biết nhiều quá mà lão Du cùng lão muốn giết đi để bịt miệng.

Đoan Mộc Dũ cười lạt hỏi:

- Họ Tiền kia! Ngươi dùng giọng lưỡi này để nghiễm nhiên đặt mình ra ngoài vòng thị phi phải không? Cuộc biến ở Ngũ Lý Đình liệu ngươi có

https://thuviensach.vn

thoát được mối liên can chăng?

Lão áo xanh lộ vẻ bâng khuâng, miệng lẩm bẩm:

- Hắn nói đúng. Lúc đó mình đã có mặt tại trường thì khi nào không liên quan đến trường kiếp hoạn này...?

Du Hữu Lượng đứng bên nghe, trống ngực đánh thình thình tự hỏi:

- Ngũ Lý Đình cách nhà ta không đầy mấy dặm. Chẳng lẽ song thân ta bị thảm họa nội vụ còn có điều khuất khúc...

Đoan Mộc Dũ lên giọng đanh ác:

- Há phải chỉ liên quan mà thôi. Họ Tiền kia! Lão phải nhận rõ điều này:

Chính lão đã ra tay đánh chết Du Huyền Thanh.

Câu này vừa nói ra, cả Du Hữu Lượng cất tiếng rung rung hỏi:

- Lão bảo... ai giết chết Du... Du Huyền Thanh?

Đoan Mộc Dũ liếc mắt nhìn Du Hữu Lượng thấy mặt chàng lộ vẻ oán độc, liền hỏi lại:

- Tiểu tử! Ngươi hỏi vụ này làm chi?

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Thiên Lôi Khí Đả Bại Hàn Băng Chưởng

Du Hữu Lượng không đáp. Đoan Mộc Dũ bật tiếng cười nham hiểm nói:

- Ngươi đừng giả câm giả điếc nữa. Ngươi tưởng lão phu không đoán ra được ư? Ngươi muốn biết gia gia ngươi chết về tay ai thì ta nói cho ngươi nghe. Hung thủ chính là lão họ Tiền đứng ở trước mặt ngươi đó.

Du Hữu Lượng nghe nói khác nào bị sét đánh trúng đầu. Trong lúc nhất thời chàng không nghĩ gì nữa, quay phắt lại, nhảy xổ về phía lão áo xanh hỏi:

- Có thật thế không? ... Lời lão nói đó thực hay dối? ...

Lão áo xanh sắc mặt biến đổi thành lợt lạt, cất giọng run run đáp:

- Phải rồi! ... Ta đã hạ thủ... chính ta hạ thủ...

Du Hữu Lượng trong lòng bối rối vô cùng, chàng không ngờ đến đây để gặp người thừa nhận đã hạ sát song thân chàng. Nhưng trước đây chưa lâu, chàng lại nghe chính miệng Du Nhất Kỳ nói ra vụ hạ sát song thân chàng có hai hung thủ, thì điểm này giải thích thế nào?

Lão áo xanh không ngớt lẩm bẩm:

- Đoan Mộc Dũ nói đúng... Cái chết của vợ chồng Du Huyền Thanh mười phần có đến tám, chín tự tay ta mà ra...

Đoan Mộc Dũ hỏi:

- Lão nhận thức như vậy là hay lắm. Nên biết lão không giết người thì sao Tả lão nhi lại kiếm lão đưa vào Lạc Anh Tháp? Và tại sao lão lại bị họ Du uy hiếp bắt phải nhận lời cản trở Thanh Ngưu Đồng Tử ở Thất Trùng lâm?

Lão áo xanh lẳng lặng không đáp. Tình trạng này khiến Du Hữu Lượng không tin cũng chẳng được. Công phu hàm dưỡng của chàng rất cao thâm.

https://thuviensach.vn

Sau cơn xúc động mạnh, bây giờ chàng đã dần dần trở lại bình tĩnh, thủng thẳng nói:

- Mối thù giết cha là chẳng đội trời chung. Vãn bối cam bề đắc tội.

Lão áo xanh hỏi:

- Ngươi là giòng dõi Du Huyền Thanh ư?

Du Hữu Lượng không che dấu thân thế được nữa, liền đáp lại bằng cái gật đầu.

Lão áo xanh lại hỏi:

- Rửa hận cho song thân là một việc thiên linh địa nghĩa. Ngươi còn chờ gì nữa.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Phải rồi! Ta còn chờ gì nữa? Vụ này tuy có khả nghi nhưng chính lão đã thừa nhận. Ta ngần ngừ không động thủ phải chăng vì trong lòng có ý khiếp sợ?

Nghĩ tới đây chàng không do dự nữa, vận đủ mười thành công lực vào bàn tay từ từ phóng chưởng đánh tới lão áo xanh.

Đoan Mộc Dũ đứng ở phía sau chàng, đột nhiên bật tiếng cười đanh ác nói:

- Tiểu tử! Nằm xuống!

Hắn vung chưởng tập kích Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng rất đỗi ngạc nhiên, chàng không ngờ Đoan Mộc Dũ lại đánh lén mình một cách đột ngột. Trong lúc cấp bách, chàng lún thấp người xuống xoay tay đánh ngược lên.

Đoan Mộc Dũ vẫn cười khành khạch, hắn phất tay một cái bắt buộc Du Hữu Lượng phải lùi một bước. Hắn rượt theo bám sát nhả nội lực ra.

Bất thình lình một hồi tiếng hú cấp bách vang dội. Đoan Mộc Dũ cảm thấy một luồng ám kình rít lên tập kích phía sau. Tai hắn nghe tiếng quát khẽ:

- Dừng tay!

Đoan Mộc Dũ không quay đầu lại, cũng biết nếu mình không thu nội lực về thì luồng chưởng phong ở phía sau có thể đánh chết mình.

https://thuviensach.vn

Bản tính hắn chẳng bao giờ làm việc gì mà không nắm vững. Lúc này hắn không mong tấn công địch, chỉ cầu tự vệ, vội nghiêng mình qua mé hữu. Tiếp theo hắn xoay tay ra chiêu "Đảo đả kim chung" đánh ngược lại.

Sầm một tiếng rùng rợn, hai luồng lực đạo đụng nhau. Người Đoan Mộc Dũ đang nghiên đi lại bị cuồng phong xô đẩy làm hắn lảo đảo muốn té. Hắn vội loạng choạng bước hai bước mới đứng vững lại được. Hắn định thần nhìn ra thì thấy lão áo xanh đứng cách chừng năm bước. Bàn tay để trước ngực, lão áo xanh người run lên không ngớt.

Đoan Mộc Dũ vẻ mặt âm trầm bình tĩnh hỏi:

- Họ Tiền kia! Lão muốn gì đây?

Lão áo xanh đáp:

- Lão phu không quen nhìn thấy những hành vi đê hèn, thích ra tay can thiệp vào chuyện kẻ khác, tỷ như Đoan Mộc Dũ thích đánh lén người.

Đoan Mộc Dũ nói:

- Họ Tiền kia! Lão không biết tấm lòng tốt của ta muốn hạ thằng nhỏ giúp cho, lão chẳng cảm ơn thì chớ, lại còn gây sự với ta.

Lão áo xanh lạnh lùng đáp:

- Thịnh tình của lão, ta chỉ tâm lãnh mà thôi.

Đoan Mộc Dũ nói:

- Lão đã cố chấp như vậy thì Đoan Mộc Dũ này đành thành toàn cho lão trước rồi sẽ thu thập gã tiểu tử kia...

Lão áo xanh hững hờ đáp:

- Lão phu đang muốn coi xem công lực của Ma Đầu phe hắc đạo năm năm nay chưa gặp, bây giờ tiến triển đến trình độ nào?

Đoan Mộc Dũ hắng đặng đáp:

- Lão không đến nỗi phải thất vọng đâu.

Hắn đứng thủ thế toan phát động cuộc tấn công thì Công Tôn Phi đứng ở phía sau giục:

- Du lão! Cần kết thúc vụ này cho mau chóng...

Đoan Mộc Dũ đảo lòng trắng mắt ra hỏi:

- Ai mượn ngươi xen vào?

Tôn Công Phi ấp úng đáp:

https://thuviensach.vn

- Lúc lâm hành, giáo chủ đã ân cần dặn bảo...

Đoan Mộc Dũ ngắt lời:

- Lão phu không phải là người trong Bách Độc Giáo, Tôn Công Phi! Ngươi giương mắt lên mà nhìn nhận cho rõ!

Tôn Công Phi trợn mắt không nói gì. Đoan Mộc Dũ lại nói:

- Các ngươi hãy canh giữ thằng nhỏ kia, đừng để gã chạy thoát.

Tôn Công Phi gật đầu, hắn vẫy tay một cái. Bọn tứ đại thiên vương chuyển động thân hình bao vây Du Hữu Lượng vào giữa.

Du Hữu Lượng cười lạt nói:

- Chúng ta lại phải một phen chiến đấu ác liệt.

Chàng nói chưa dứt lời, lão áo xanh đã trỏ vào Đoan Mộc Dũ nói:

- Đoan Mộc Dũ! Lão phu đang chờ lão động thủ đây...

Đoan Mộc Dũ giơ tay mặt lên, nhằm trước ngực lão áo xanh phóng chưởng đánh tới.

Thế quyền của hắn đi rất chậm chạp, nhưng quyền phong rít lên khủng khiếp.

Lão áo xanh thấy thế quyền của đối phương đánh tới, sắc mặt lão biến thành nghiêm trọng phi thường. Lão nhích chân chuyển thành nửa đường vòng xoay về mé tả. Ngờ đâu nội lực trong lòng bàn tay địch thủ nhẹ đi, lập tức biến thành luồng kình lực xoáy lại áp bức.

Những tay sành điệu chỉ coi người ra tay một cái là biết ngay.

Đoan Mộc Dũ mới ra một chiêu mà bao tay cao thủ chưa từng mắt thấy tai nghe, nó lại biến ảo khôn lường khiến người ta không biết đâu mà lần.

Lúc này mọi người bàng quang không tự biết hiện mình ở tình trạng nào. Họ liền giả tưởng Đoan Mộc Dũ là cừu địch của mình thì phải làm thế nào để tránh khỏi phát chưởng.

Trong đầu óc bọn họ hiện ra hàng trăm thứ thân pháp mà vẫn không có cách nào tránh được phát chưởng này. Như vậy đủ biết Đoan Mộc Dũ tuy ra tay quái gở mà chẳng thấy chỗ nào sơ hở để đánh vào.

Du Hữu Lượng tuy còn nhỏ tuổi nhưng biết nhiều hiểu rộng, chàng biết rõ chỗ lợi hại bên trong, lòng chàng không khỏi lo thay cho lão áo xanh.

https://thuviensach.vn

Kể ra lão họ Tiền đã là kẻ thù sát hại song thân Du Hữu Lượng, chàng chỉ hận mình không làm cho lão chết nhăn thây được, nhưng vụ này khiến chàng nảy ra mối tâm lý vi diệu mà chính chàng cũng không hiểu tại sao?

Lại nghe lão áo xanh hắng đặng một tiếng. Hai tay lão giao nhau đẩy ta một luồng nội lực cổ quái bao vây Đoan Mộc Dũ.

Đoan Mộc Dũ thấy phát chưởng của mình vô hiệu, không khỏi sửng sốt nghĩ thầm:

- Lão họ Tiền bị giam hãm ở Lạc Anh Tháp năm năm, hắn không bỏ bẵng võ công mà vẫn hàng ngày rèn luyện.

Mọi người trong trường thấy lão áo xanh hóa giải chưởng lực của Đoan Mộc Dũ một cách hời hợt như không, không khỏi kinh hãi đến ngẩn người. Ai nấy nín thở để coi hai người tiếp tục cuộc đấu kinh thiên động địa.

Đoan Mộc Dũ nói:

- Họ Tiền kia! Lão hãy lưu tâm đón tiếp một chiêu nữa của ta.

Dứt lời hắn co người lại vọt ra phía trước, hai tay lão nhanh như điện phóng tới đánh lão áo xanh.

Lão áo xanh đơn chưởng để trước bụng từ từ phóng ra. Lão chờ chưởng lực đối phương đến gần liền xòe năm ngón tay phất thành sáu thức tinh diệu tuyệt luân mà nội lực vẫn chưa nhả ra, đang tập trung đến mười hai thành.

Đoan Mộc Dũ cảm thấy thế chưởng của mình bị ngưng trệ, không phát huy được chiêu thức, trong lòng không khỏi kinh hãi. Nhưng hắn không hổ là một tay cao thủ nội gia tuyệt đỉnh, lập tức biến nội lực thành tán kình. Đơn chưởng chập chờn không nhất định rồi đánh chênh chếch vào trước ngực lão áo xanh.

Cườm tay lão áo xanh lại đẩy ra, chưởng phong rít lên veo véo. Đoan Mộc Dũ liền biến đổi chiêu thức để đón đỡ chưởng lực của đối phương.

Chát một tiếng vang lên, Đoan Mộc Dũ lùi lại một bước mới đứng vững.

Lão áo xanh người cũng lảo đảo phải lùi một bước.

Du Hữu Lượng trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- Công lực của Đoan Mộc Dũ nghe nói đã đến trình độ xuất thần nhập hóa, nhưng tỷ thí với lão họ Tiền ở vào thế quân bình. Vậy lão này bản lãnh

https://thuviensach.vn

cũng cao thâm khôn lường.

Cục diện trong trường lại biến đổi, Đoan Mộc Dũ cất bước tiến về phía trước, còn cách lão áo xanh không đầy ba bước. Hắn giơ chưởng lên, một luồng khí lạnh thấy xương giàn dụa bốn phía. Lão áo xanh cảm thấy toàn thân rét cóng không khỏi giật mình kinh hãi buột miệng la:

- Đoan Mộc Dũ! Hàn băng chưởng của lão đã luyện đến trình độ rất cao thâm!

Ba chữ "Hàn băng chưởng" vừa nói ra khiến mọi người tại trường đều khiếp vía đến thộn mặt.

Nên biết công phu Hàn Băng chưởng thất truyền trong võ lâm đã lâu ngày, uy lực của nó tuyệt thế vô song, theo lời đồn thì Hàn Băng chưởng đánh ra khiến cho thân thể đối phương lập tức cứng đơ, tựa hồ biến đổi thành người tuyết, không còn năng lực đề kháng. Chưởng pháp âm hàn này so với kình lực dương cương tối cao của nội gia còn đáng sợ hơn... Đoan Mộc Dũ mình mang tuyệt kỹ này thì trách nào hắn đi khắp Trung Nguyên chưa từng gặp ai là địch thủ.

Đoan Mộc Dũ không nói gì, sắc mặt hắn biến thành lợt lạt. Hàn khí từ trên đầu cùng hai lòng bàn tay phát ra thành những tia nhỏ bé...

Lão áo xanh chân trái từ từ bước lùi lại nửa bước. Cặp mắt lão nhìn chằm chặp vào hành động của đối phương không chớp, hiển nhiên lão bị Hàn Băng chưởng làm cho khiếp vía, không dám lơ là chút nào.

Đoan Mộc Dũ hú lên một tiếng quái gở. Hắn lún thấp người xuống, tay mặt giơ thẳng lên như lưỡi dao. Lúc thế chưởng sắp phóng ra toàn thân hắn run bần bật một hồi.

Chỉ trong chớp mắt, một luồng hàn khí lạnh thấu xương nhả ra. Bầu không khí xung quanh tựa hồ bị ngưng kết lại. Đoan Mộc Dũ đã phát huy Hàn Băng chưởng khiến người ta kinh tâm động phách.

Lão áo xanh hít mạnh một hơi chân khí. Vạt áo lão phùng lên. Đơn chưởng của lão dừng lại ở trước ngực liền đẩy lẹ ra.

Nếu không được mắt thấy chẳng ai tin lão áo xanh bị Hàn Băng chưởng đánh tới, lão không lùi hay né tránh mà hứng lấy luồng chưởng lực băng hàn ghê gớm.

https://thuviensach.vn

Một tiếng nổ như sét vang lên. Chưởng lực của lão áo xanh cứ nhả ra một phần, tiếng nổ càng lớn thêm một phần. Chưởng thế của lão phát huy mỗi lúc một gian nan. Sau cùng chưởng lực của lão trộn lẫn với khí băng hàn làm cho màng tai người ta bị chấn động cơ hồ thủng cả lá nhĩ.

Diêu Ưng đứng bên quan chiến bất giác buột miệng la hoảng:

- Thiên Lôi Khí.

Du Hữu Lượng nghe ba chữ này tưởng chừng trái tim muốn ngừng đập. Ngày trước Tiền Kế Nguyên thi triển Thiên Lôi Khí đã cứu sống chàng trong lúc tuyệt vọng thì uy lực của nó đến trình độ nào có thể tưởng tượng được.

Chàng ngửng đầu trông ra thấy thế chưởng của lão áo xanh phá được màn khí băng hàn đánh thẳng lên.

Đoan Mộc Dũ hai mắt đỏ ngầu. Hắn biết cuộc sống chết của mình là ở lúc này. Hắn vận công lực toàn thân vào Hàn Băng chưởng để đánh một đòn tối hậu.

Bọn Tôn Công Phi năm người ngơ ngác nhìn nhau. Ai nấy cũng lộ vẻ cực kỳ kinh hãi mà chẳng một ai khoa chân cất bước.

Lão áo xanh nói:

- Xem chừng các ngươi chưa thấy quan tài nên không sa lệ. Môn Thiên Lôi Khí của lão phu...

Lão chưa dứt lời đột nhiên ọe một tiếng, thổ ra một ngụm máu tươi.

Nguyên lão đã bị thương còn cố sức đánh lui Đoan Mộc Dũ, rồi lão gắng gượng đứng yên. Ngoài mặt làm bộ thản nhiên để Đoan Mộc Dũ sợ hãi mà bỏ chạy.

Diêu Ưng ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Hay quá! Hay quá! Bản lãnh lấy tay che mặt trời của các hạ thật cao minh, lừa gạt được cả những tay sừng sỏ. Ha hạ... Hắn dừng tiếng cười đổi giọng thành âm trầm hòi:

- Họ Tiền kia! Các hạ còn đủ năng lực mà phát huy Thiên Lôi Khí được nữa không?

Lão áo xanh nhắm mắt lại không đáp. Bọn Tứ đại thiên vương cả Công Tôn Phi liền bao vây lão.

https://thuviensach.vn

Tôn Công Phi lạnh lùng nói:

- Không ngờ lão họ Tiền lại chết về tay Tôn mỗ. Vụ này đồn đại ra ngoài giang hồ e rằng chẳng ai tin.

Hắn từ từ phóng chưởng ra.

Du Hữu Lượng đứng bên thấy lão áo xanh hoàn toàn mất hết năng lực chống đối, chàng không nghĩ được nữa, bầu máu nóng sủi lên, chàng vọt tới toan phóng chưởng nghênh tiếp thì đột nhiên lão áo xanh gầm một tiếng. Hai bàn tay băng băng đưa ra, tạo thành những tiếng nổ vang như sấm sét, cả bọn Tôn Công Phi năm người như diều đứt dây hất tung ra bốn phía.

Bọn chúng lồm cồm bò dậy, vẻ mặt cực kỳ kinh hãi, liếc mắt nhìn lão áo xanh một lần cuối cùng rồi hô hoán nhau giải tán.

Du Hữu Lượng nhìn diễn biến đến trợn mắt há miệng, hồi lâu không thốt nên lời.

Lão áo xanh miệng lảm nhảm:

- Thiên hạ vô địch... Thiên hạ vô địch...

Đột nhiên mặt lão đỏ bừng lên, người run bần bật, lại thổ ra một búng máu tươi rồi ngồi phệt xuống đất.

Vừa rồi lão đã bị nội thương khá nặng, ráng tụ tập tàn lực đánh ra một chưởng tối hậu. Quả nhiên bọn Tôn Công Phi năm người khiếp vía phải bỏ chạy. Bây giờ tinh thần lão cởi mở một chút liền không chống nổi nữa.

Lão áo xanh thổ huyết lại nhả ra một luồng khí đục. Lão giương mắt lên nhìn Du Hữu Lượng giục:

- Tiểu tử! Bây giờ là cơ hội giành cho ngươi trả mối thâm thù. Ngươi hãy động thủ lẹ đi!

Du Hữu Lượng vẫn đứng yên, lão áo xanh ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi không ra tay còn đợi đến bao giờ ta khôi phục trở lại.

Du Hữu Lượng trong lòng nảy ta những ý niệm mâu thuẫn. Chàng nghĩ đến tình trạng thảm tử của song thân thì bầu nhiệt huyết sủi lên cơ hồ không dằn nổi, nhưng ngó thấy đối phương vẻ mặt thản nhiên chẳng sợ hãi gì, làn sát khí bốc lên bỗng tiêu tan mất. Chàng tự nhủ:

https://thuviensach.vn

- Thôi đành ta khi nào lại hạ sát thủ với người tuyệt không còn năng lực phản kháng...

Chàng bất chấp lão áo xanh có phản ứng gì, vẫn trở gót rảo bước bỏ đi.

Trời vừa hửng sáng, Du Hữu Lượng đi trên đường quan đạo khang trang.

Mặt đường phủ sương đọng thành một lớp băng mỏng. Đôi giày của Du Hữu Lượng đã ướt dần. Vầng thái dương dần dần cao lên, băng đọng bốc hơi thành một làn sương mù huyền ảo.

Du Hữu Lượng cất bước trên đường quan đạo. Cảnh đại chiến đêm trước trong rừng lại hiện ra trong đầu óc. Chàng tự trách mình:

- Mỗi khi gặp biến cố trọng đại ta vì thiếu tính cả quyết mà lỡ việc. Tỷ như hung thủ đứng trước mặt vẫn chẳng ra tay. Tuy đó là hoạt động hào hùng nhưng lấy gì phúc đáp song thân ở dưới cửu tuyền.

Đoạn chàng lại lắc đầu nghĩ:

- Có điều lão họ Tiền tuy đã tự thừa nhận giết người mà lạ ở chỗ ta không giết hắn. Phải chăng vì thái độ của lão tuyệt không có vẻ tà chi? Người ta thường nói "Không thể coi tướng mạo để phán xét lòng người". Những kẻ đại gian ác trên đời bề ngoài thường tỏ ra chính khí lẫm liệt. Cứ lấy bề ngoài mà xét đoán thì thật lầm to. Ta phải ghi nhớ điều đó.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe phía sau có tiếng bánh xe chạy lọc cọc vọng tới. Chàng quay đầu nhìn lại thấy một lũ hán tử áo ngắn đẩy mười cỗ tiêu xa theo đường quan đạo tiến lại.

Trên cỗ xe đầu cắm bốn lá cờ. Trên cờ thêu một chữ "Kim" to tướng tung bay phất phới trước ngọn gió ban mai.

Du Hữu Lượng lẩm bẩm:

- Kim Ngô tiêu cục là một tiêu đội nổi tiếng nhất ở kinh sư đã tới đây...

Những tiếng quát tháo lúc dứt lúc nổi vọng lại:

- Kim... Ngô... ưng... dương...?

Du Hữu Lượng động tâm nghĩ thầm:

- Đường quan đạo này thông ra ngoài quan ải, chẳng lẽ Tử mẫu song hoàn Tiền Kim Ngô muốn bảo tiêu xuất ngoại? ...

Cỗ xe dần dần tới gần. Tiêu sư đi cỗ xe đầu quát ngựa dừng lại, quay về phía sau bảo tên tiêu sư khác:

https://thuviensach.vn

- Lôi lão nhị! Bảo chúng hãy nghỉ chân cho ngựa ăn uống. Chừng nửa giờ rồi sẽ thượng lộ.

Tiêu sư kêu bằng Lôi lão nhị quay lại hô:

- Này này! Các anh em! Hãy dừng lại nghỉ chân.

Một hán tử thấp lùn đi sau cùng giơ tay áo lên lau mồ hôi nhìn hán tử râu quăn ở mé tả phía trước hô hoán:

- Ta là Vạn Đại Hùng. Thất gia ở phía trước đang gọi đó!

Hắn vừa nói vừa đẩy xe tiêu vào bên đường, những xe tiêu ở phía trước cũng đậu cả lại. Trong lúc nhất thời, tiếng người và tiếng ngựa hý xôn xao không ngớt.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Suốt đêm ta chưa được uống một giọt nước. Chi bằng hỏi xin bọn họ một chung uống cho đỡ khát.

Lúc này cả đội tiêu xa đều dừng hết lại rồi. Các tiêu sư tốp năm tốp ba ngồi xuống gốc cây nghỉ ngơi. Du Hữu Lượng tiến đến nghiêng mình hỏi:

- Xin các hạ mở đường phương tiện cho tiểu nhân một chung nước uống được chăng?

Bọn tiêu sư chẳng buồn nhìn đến Du Hữu Lượng, trỏ vào thùng nước lớn đeo ở trước xe đáp:

- Trong những thùng gỗ đó phần nhiều đựng nước, ngươi cứ múc nước uống.

Du Hữu Lượng cất tiếng tạ ơn bước tới bên thùng múc nước uống no một bữa.

Chàng toan lui ra dưới gốc cây có tiếng bàn bạc của mấy vị tiêu sư, bất giác dừng lại nghe.

Một hán tử thấp lùn bi bô cất tiếng:

- Con mẹ nó! Mấy bữa nay gặp vía Vương bà đi tiêu thật là xúi quẩy. Vừa chạy chuyến tiêu trên con đường Cam, Thiểm về nhà, tưởng nghỉ ngơi mấy bữa, không ngờ Thất gia lại phái đi chuyến này. Vạn Đại Hùng! Ông bạn thử tính coi, thế có chết cho mình không?

Vạn Đại Hùng đáp:

- Tiêu cục công việc mỗi ngày một nhiều quả bận thật.

https://thuviensach.vn

Một lão hán người đen nhẻm xen vào:

- Này chú lùn! Chú tính toán gì mà khôn thế? Hết thảy anh em chẳng chạy chỗ này cũng đi chỗ khác nhọc muốn chết người, chú lùn đòi một mình nghỉ ngơi?

Hán tử thấp lùn đáp:

- Câm miệng đi! Ta chẳng phải nói riêng một mình ta.

Vạn Đại Hùng nói:

- Cái đó không phải là trách chú lùn. Ngay Vạn mỗ đi xong chuyến tiêu này cũng đến xin cáo thoái. Mấy bữa nay trên đường được nghe nhiều tin tức rất đáng sợ.

Lão hán người đen trầm giọng nói:

- Ông bạn nghe được những tin tức gì về chuyến tiêu của chúng ta này?

Vạn Đại Hùng gật đầu đáp:

- Đúng thế! Chuyến này đội tiêu xa của Kim Ngô tiêu cục vừa ra khỏi kinh thành, lập tức tiếng tăm đồn đại ra ngoài. Người ta cho hay, chúng ta bỏ tiêu chạy lấy người không thì phải vạ lớn. Theo nhận xét của Vạn mỗ thì chuyến tiêu này...

Hán tử thấp lùn hỏi:

- Chuyến tiêu này tất có chuyện rắc rối phải không?

Vạn Đại Hùng hạ thấp giọng xuống đáp:

- Há phải chỉ rắc rối mà thôi. Nửa tháng trước lúc lâm hành, Tiền lão gia đặc biệt đặt một tiệc rượu, dặn kỹ chúng ta phải bảo toàn hàng hóa, đừng để suy suyển. Lão gia bảo...

Lão hán người đen nói:

- Ta nhớ rồi! Ta nhớ rồi! Tiền lão gia tuyên bố trên tiệc, chuyến đi hàng quan hệ đến sự sinh tử tồn vong của bản cục, nên phải cẩn thận lắm mới được.

Một tên tráng hán xen vào:

- Hừ! Câu này thật khiến cho người ta không sao hiểu được. Đã mở tiêu cục hành nghề thì thất là chuyện thường có. Bất quá thì tiêu đền tiêu, sao Tiền lão gia lại nói những gì quan hệ đến sự sinh tử tồn vong, khiến ta nghĩ mãi mà không hiểu được...

https://thuviensach.vn

Vạn Đại Hùng nói:

- Vì thế mà Vạn mỗ mới nói chuyến chạy hàng này không phải dễ dàng. Hễ ra khỏi cửa quan là chẳng sớm thì muộn cũng có chuyện.

Hán tử thấp lùn khẽ nói:

- Ông bạn có biết trên Tiêu xa xếp hàng gì không?

Vạn Đại Hùng lắc đầu đáp:

- Tiền lão gia không chịu nói hở một tý gì. Trong tiêu đội này chỉ có tổng tiêu đầu Hà Thất Gia là biết mà thôi, nhưng lão cũng bưng kín miệng bình.

Tên tráng hán nói:

- Họ đã giữ bí mật như vậy thì chắc là báu vật chi đó.

Vạn Đại Hùng lắc đầu đáp:

- Không phải đâu! Không phải đâu! ...

Hắn dừng lại một chút rồi hỏi:

- Dường như ông bạn chưa biết mục đích của chúng ta?

Tráng hán ngạc nhiên đáp:

- Tổng tiêu đầu chưa nói rõ thì mình biết thế nào được?

Vạn Đại Hùng đưa ngón tay lên môi "xuỵt" một tiếng rồi khẽ nói:

- Nói ra ông bạn đứng có hở môi, Vạn mỗ được phó tiêu đầu Lôi lão nhị cho nghe chuyến tiêu này áp giải...

Hắn nói tới đây đột nhiên phát giác Du Hữu Lượng đứng đó không hiểu từ lúc nào. Chàng đang lắng tai nghe câu chuyện của bọn họ, nên hắn ngừng lại không nói nữa.

Vạn Đại Hùng sa sầm nét mặt giục:

- Chú nhỏ kia! Chú uống nước xong rồi thì đi đi!

Du Hữu Lượng tuy trong lòng nghi hoặc, chàng còn muốn nghe cho rõ đầu đuôi nhưng bị người hạ lệnh trục khách, chàng chẳng còn lý do gì để đứng lại, toan cất bước ly khai, bỗng thấy một thiếu niên toàn thân vận đồ đen chân đi giày vải từ phía trước mặt chạy tới, nhìn bọn tiêu sư hỏi:

- Có nước uống không?

Thiếu niên áo đen mặt mũi thanh tú là một gã rất bảnh trai mà ăn nói đường đột vô lễ. Lão hán đen sì biến sắc đã toan nổi nóng nhưng Vạn Đại Hùng đưa mắt ra hiệu, rồi đáp:

https://thuviensach.vn

- Đi đường trường không có nước uống là chuyện thường, chúng ta nên mở đường phương tiện cho người.

Hắn liền giơ tay trỏ thùng nước. Thiếu niên áo đen đáp lại bằng cái nhìn lạnh lùng rồi đến bên thùng nước cầm bầu múc uống.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 75

Hai Bạn Tăng Bàn Chuyện Bắt Người

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Anh chàng này nhỏ tuổi lại bảnh trai, chắc là đệ tử chốn danh môn. Gã ra ngoài được người ta nịnh bợ, nên chẳng hiểu gì về cách xã giao.

Bỗng nghe thiếu niên áo đen thét lên lanh lảnh:

- Úi chà! Cho tiểu gia uống thứ nước thối tha này để chết người chăng?

Hắc lão hán tức giận lớn tiếng:

- Này! Ngươi ăn nói lịch sự một chút.

Thiếu niên áo đen hỏi:

- Các ngươi mưu đồ bất chính tính làm hại khách qua đường mà còn muốn lịch sự nữa ư?

Gã thấp lùn nổi giận quát:

- Cút đi! Chắc ngươi chỉ là quân mèo mả gà đồng.

Hắc y thiếu niên mắng trả:

- Con quỷ lùn kia! Ngươi dám thóa mạ ta chăng?

Hán tử thấp lùn đáp:

- Kẻ nào hỗn láo ta cũng thóa mạ.

Thiếu niên áo đen thét lên:

- Con quỷ thấp lùn! Ngươi thử soi mặt vào thùng nước tiểu coi có đủ tư cách mắng người ta không?

Hán tử thấp lùn tức quá không nói nên lời, chỉ thở hồng hộc trợn mắt nhìn đối phương.

Du Hữu Lượng thấy thiếu niên bề ngoài đầy vẻ văn nhã mà miệng nói thô tục như hạng đầu đường xó chợ, chàng không khỏi cười thầm.

Hắc lão hán trầm giọng quát:

https://thuviensach.vn

- Phải chăng ngươi có ý đến đây sinh sự?

Thiếu niên áo đen chẳng nói chẳng rằng vung tay một cái, liệng bầu nước hất vào mặt lão hán.

Hắc lão hán nóng tính như lửa, thét lên be be:

- Thằng lõi con! Mi... mi...

Khi nào lão cam chịu nhục. Lão giơ bàn tay lên bằng cái quạt lá bồ nhằm đánh tới đối phương.

Thiếu niên áo đen buông tiếng cười lạt, khẽ phất tay áo đánh vèo một cái.

Hắc lão hán bị đẩy lộn đi một vòng té lăn xuống đất.

Hắc lão hán là một tay công lực rất thâm hậu trong đám tiêu sư không ngờ đối phương vừa đụng một cái đã bị thất bại. Mọi người thấy thế không khỏi kinh hãi.

Nhưng hắn không nhịn nổi liền hung hăng vung tay vén áo hùng hổ muốn xông vào cho thiếu niên áo đen một bài học.

Thiếu niên áo đen mặt lạnh như tiền tựa hồ không coi ai vào đâu. Gã hỏi:

- Muốn đánh ta chăng? Tiểu gia hạ thủ không nể nang gì nữa.

Đột nhiên đám đông rẽ ra, một đại hán uy mãnh rảo bước sấn lại hỏi:

- Sao các hạ lại gây lộn với tiêu sư của tiêu cục?

Thiếu niên áo đen đảo mắt sùng sục hỏi:

- Ngươi là ai?

Đại hán uy mãnh đáp:

- Tại hạ là Hà Thất Mãnh, Tổng tiêu đầu Kim Ngô Tiêu Cục...

Thiếu niên áo đen ngắt lời:

- Tiểu gia bất chấp ngươi là tiểu đầu hay tiêu vĩ. Hãy xử công đạo với ta một chuyện.

Hà Thất Mãnh trầm giọng hỏi:

- Phải chăng các hạ định kiếm chuyện với Kim Ngô Tiểu Cục mà tới đây?

Hắc Y thiếu niên hỏi lại:

- Phải thì làm sao?

Hà Thất Mãnh biến sắc đáp:

https://thuviensach.vn

- Các hạ đã có ý đồ đen tối thì Hà mỗ chẳng thể để cho các hạ bỏ đi một cách dễ dàng.

Thiếu niên áo đen thách thức:

- Đừng nói giỡn! Ngươi có lạy tiểu gia, tiểu gia cũng chưa đi cho.

Gã vừa nói vừa giương cặp lông mày. Vẻ mặt rất bướng bỉnh.

Hà Thất Mãnh trong lòng căm tức, nhưng hạ thấp giọng lạnh lùng đáp:

- Hay lắm! Chúng ta chưa dùng đến binh khí thì chưa hiểu nhau được.

Thiếu niên áo đen nói:

- Đúng đó!

Soạt một tiếng gã đã rút binh khí ở trên lưng ra. Nguyên là một cây hộ thủ trường câu.

Bên này hai tên tiêu sư đã khiêng tới trước mặt Hà Thất Mãnh một cây búa lớn.

Du Hữu Lượng thấy cây búa đúc bằng thép nguyên chất, đúng là cứng rắn hơn kim thạch và có vẻ nặng nề đến trên ngàn cân.

Hà Thất Mãnh cầm cây búa vung vù vù. Trong khoảnh khắc hai người khai diễn cuộc chiến đấu ngay bên đường quan đạo.

Thiếu niên áo đen tuy kiêu ngạo ngang ngược, nhưng công phu nơi tay cũng tương đối thuần thục. Hai bên trao đổi chiêu thức dần dần đi vào trận đánh quyết liệt.

Hà Thất Mãnh thân hình cao lớn, y đi toàn đường lối dương cương, hắn xử cây búa đưa ra những chiêu thế công cực kỳ lợi hại, bức bách địch thủ phải lui hoài.

Thiếu niên áo đen sở trường về thân pháp và chiêu thức nên tuyệt gã lui lại mà không rối loạn. Hắn cầm cây câu ra chiêu vẫn đúng chiêu pháp.

Cuộc đấu chưa phân thắng bại, Hà Thất Mãnh quát lên một tiếng thật to, nhát búa như phá núi nặng tới nghìn cân nhằm chụp xuống đầu thiếu niên áo đen.

Thiếu niên áo đen không còn đường né tránh, đành phải đón tiếp, gã đưa cây Hộ thủ câu chênh chếch lên đón đỡ.

Choang một tiếng rùng rợn. Binh khí hai bên dính liền vào nhau.

https://thuviensach.vn

Nội lực thiếu niên áo đen kém sút đối phương. Gã đón tiếp chiêu này lâm vào thế yếu. Chân khí trong người không còn sung mãn, có vẻ thất bại đến nơi.

Hà Thất Mãnh cứ đẩy cây búa ra một phân lại tăng thêm một thành nội lực.

Thiếu niên áo đen hai bàn tay trắng trẻo nhỏ bé nắm chặt cây ngọc câu hết sức chống chọi, trát toát mồ hôi.

Hai người giằng co một lúc, thiếu niên áo đen mặt đỏ bừng, hiển nhiên hậu tình không tiếp nối tiếp tiến trình được nữa rồi.

Du Hữu Lượng biết Hà Thất Mãnh ra chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh. Hai tay hắn mà đẩy uy lực đến độ chót thì chỉ trong khoảnh khắc là thiếu niên áo đen bị nội lực của đối phương làm chấn động mạnh đến chết người hay ít ra cũng bị thương. Tuy chàng không muốn viện trợ gã thiếu niên vô lễ, đa sự nhưng bộ mặt thanh tú cùng thái độ chất phác của gã làm chàng phát sinh hảo cảm. Chàng không muốn bên nào tử thương, chỉ mong giải khai đôi bên, nhưng lại sợ bộc lộ thân hình. Trong lúc nhất thời chàng chưa nghĩ ra được nên làm thế nào.

Thiếu niên áo đen sắc mặt đỏ hồng đổi sang màu trắng, lâm vào tình trạng cây cung dương đến độ chót. Du Hữu Lượng không suy nghĩ hơn được nữa tiến lên một bước lớn tiếng:

- Xin hai vị dừng tay!

Chàng vươn tay chụp vào huyệt trọng yếu trên cánh tay Hà Thất Mãnh và thiếu niên áo đen. Chàng lại phất hai tay áo một cái để phân khai binh khí của hai bên, đoạn lùi lại mấy bước.

Thiếu niên áo đen lùi lại năm bước liền, chân đứng không vững ngã ngửa xuống đất.

Du Hữu Lượng ngó thấy thiếu niên áo đen mặt đầy vẻ phẫn nộ trợn mắt hằm hằm nhìn chàng, tựa hồ chàng đã hất ngã khiến gã bị nhục nhã trước mặt mọi người. Gã quên không nghĩ tới chủ ý của chàng là giải nguy cho gã.

Hà Thất Mãnh đứng vững rồi liếc mắt nhìn Du Hữu Lượng hồi lâu mới hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tôn giá hai người cùng một phe phải không?

Du Hữu Lượng mỉm cười lắc đầu.

Hà Thất Mãnh lại hỏi:

- Tôn giá không cùng phe với gã thì sao lại dính vào vụ này?

Du Hữu Lượng chậm rãi đáp:

- Sao Tiêu đầu lại coi đó là một hành động trái khoáy. Tại hạ chỉ mong hai bên khỏi tổn thương hòa khí.

Hà Thất Mãnh hắng đặng một tiếng, không nói gì nữa.

Bên kia thiếu niên áo đen gắng gượng lồm cồm bò dậy, đưa mắt lườm Du Hữu Lượng một cái, quát hỏi:

- Ai mượn ngươi nhúng tay vào? Hừ! Quân chó đẻ thật là lắm chuyện!

Du Hữu Lượng thấy gã đã chẳng cảm ơn về vụ giải nguy cho gã mà còn buông lời thóa mạ cục cằn. Chàng dở cười dở khóc đáp:

- Huynh đài nên bình tâm tĩnh trí. Nếu không khí huyết chạy ngược đường sẽ thành chứng bất trị.

Thiếu niên áo đen la lên:

- Ngươi còn nỏ mồm làm chi? Ta có chết cũng chẳng mượn ngươi can thiệp.

Gã nói rồi loạng choạng bước đi.

Du Hữu Lượng chẳng có gì ác cảm với gã, chỉ e gã tính khí quật cường, nghe nói một câu không hợp lại nổi lên chống đối khiến cho máu chảy ngược đường.

Chàng toan rượt theo khuyên giải thì đột nhiên cảm thấy kình phong xô tới. Một văn sĩ trung niên không hiểu đã đứng chắn trước mặt từ lúc nào.

Văn sĩ trung niên xuất hiện một cách đột ngột. Nhãn lực của Du Hữu Lượng sắc bén mà cũng chưa kịp nhìn rõ. Chàng không khỏi ngấm ngầm kinh hãi.

Bọn tiêu sư thấy văn sĩ trung niên xuất hiện đột ngột đều lộ vẻ kinh ngạc.

Chúng đụng đầu ghé tai thì thầm bàn tán. Mỗi người nói một câu.

- Tiền lão gia tới rồi.

- Tiền lão gia vẫn theo sau Tiêu xa mà chẳng một ai phát giác...

https://thuviensach.vn

- Trước nay cục chủ chưa từng áp giải tiêu xa. Chuyến này khác hẳn thường lệ.

- Gã thiếu niên kia nuốt không trôi phải bỏ đi, sống được là phúc. Ai bảo gã gây sự.

Văn sĩ trung niên đảo mắt nhìn quanh một lượt. Bọn tiêu sư phó thấy nhãn quang lạnh lẽo của hắn, không tự chủ được đành dừng lại không nói nữa.

Du Hữu Lượng thấy y không giận mà oai. Cử chỉ có điều quí phái. Lòng chàng đã đoán ra thân thế đối phương được vài phần.

Văn sĩ trung niên hỏi:

- Tiểu ca cho biết quý tính được chăng?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ là Du Hữu Lượng. Phải chăng các hạ là cục chủ một vài tiêu cục lớn nhất ở kinh sư?

Văn sĩ trung niên hắng đặng một tiếng chứ không trả lời, hồi lâu mới nói:

- Tiêu xa chưa ra khỏi quan ải đã có người theo dõi. Thật là một chuyện ngoài ý nghĩ của lão phu.

Du Hữu Lượng nói:

- Tiền cục chủ hiểu lầm rồi.

Tiền Kim Ngô lạnh lùng đáp:

- Tiểu ca bất tất phải nói nhiều. Lão phu đã quyết định áp giải chuyến tiêu trọng đại này, dĩ nhiên phải có tính toán. Tiểu ca hãy vạch đường tỷ đấu...

Du Hữu Lượng thấy chỗ hiểu lầm mỗi lúc một sâu cay. Nhưng đối phương là cục chủ Kim Ngô tiêu cục, chẳng hỏi rõ trắng đen đã coi mình là kẻ cướp tiêu, trong lòng cũng khó chịu liền nói:

- Tiền cục chủ không nên nặng lời.

Tiền Kim Ngô hắng đặng mấy tiếng liền, đột nhiên hắn vung tay phải đánh tới trước mặt Du Hữu Lượng nhanh như chớp.

Phát chưởng này đánh ra một cách nham hiểm. Hắn đã không ra hiệu trước lại xuất thủ tàn độc. Hiển nhiên cố ý đẩy đối phương vào đất chết.

https://thuviensach.vn

Dù công phu hàm dưỡng của Du Hữu Lượng cao thâm đến đâu cũng không ngăn được lửa giận bốc lên. Chàng xoay tay đánh lẹ ra để đón tiếp.

Tiền Kim Ngô bật tiếng cười âm trầm. Hắn rung tay trái một cái Du Hữu Lượng vừa ra tay đã bị giải tán nội lực, trong lòng kinh hãi không bút nào tả xiết, nghĩ bụng:

- Võ công của Tiền Kim Ngô thật là quái dị!

Đầu óc chàng vừa hiện ra ý niệm thì phát chưởng của đối phương đã đánh tới còn cách không đầy năm tấc. Chàng không rảnh để suy nghĩ, liền phát huy Thất Khúc Đại An Thủy.

Chưởng thế của Tiền Kim Ngô bị ngưng trệ một chút. Du Hữu Lượng phản kích liền bảy, tám thước mới thoát khỏi phát chưởng hiểm nghèo.

Tiền Kim Ngô sửng sốt, lớn tiếng:

- Tiểu ca! Tiểu ca hãy nói rõ lai lịch sư thừa cho lão phu nghe.

Du Hữu Lượng dằn từng tiếng:

- Đại Thiền Tông!

Ba chữ "Đại Thiền Tông" quả nhiên có phân lạng, khiến mọi người đều kinh hãi. Mấy chục năm nay những nhân vật như Đại Thiền Tông, Tang Càn Sư Vương, Thanh Ngưu Đồng Tử đối với tâm mục người võ lâm đã thành thần tiên. Chàng thiếu niên trước mắt là đệ tử của Đại Thiền Tông dĩ nhiên khiến cho bọn chúng phải hoảng sợ. Ai nấy trong lòng hồi hộp không dám lên tiếng.

Du Hữu Lượng vốn không phải là người thích phô trương danh dự. Sở dĩ lúc nãy chàng phải đem danh hiệu của ân sư ra hăm dọa chỉ vì mục đích tiện việc thoát thân. Quả nhiên chàng cất bước bỏ đi không bị Tiền Kim Ngô và bọn tiêu sư cản trở nữa.

Mọi người dương cặp mắt kinh ngạc lên nhìn Du Hữu Lượng đi xa rồi mới cười thầm tự nhủ:

- Đòn đánh vừa rồi quả là hồ đồ... Từ nay trở đi phải sáng suốt giữ mình để khỏi sinh chuyện phiền phức.

Chàng đi được mấy dặm, bỗng nghe thanh âm lanh lảnh la gọi:

- Này này! Ngươi hãy đứng lại đã.

https://thuviensach.vn

Vù một tiếng! Một người từ trên ngọn cây bên đường, nhảy xuống chính là thiếu niên áo đen.

Du Hữu Lượng dừng bước hỏi:

- Huynh đài có điều chi dạy bảo?

Thiếu niên áo đen hùng hổ đáp:

- Tiểu gia ở đây đợi ngươi từ lâu rồi. Tiểu gia tưởng ngươi khiếp sợ không dám qua đường này nữa.

Du Hữu Lượng chau mày nói:

- Làm người mà khiến cho ai cũng sợ hãi thì còn thú gì?

Thiếu niên áo đen tức giận đáp:

- Ngươi chỉ chó mắng mèo mà tưởng thiếu gia không hiểu ư? Này này! Ngươi tự cho mình võ công cao cường, không coi ai vào đâu. Tiểu gia sẽ mời một người đến thì cả mười mạng nhỏ bé của ngươi cũng đi đời.

Du Hữu Lượng lắng lặng. Thiếu niên áo đen lại nói:

- Ngươi thừa nhận rồi chứ? Đừng tự phụ công phu cao thâm mà tùy tiện khinh mạng người ta nữa...

Gã nói một hơi làm oai làm phách như nhân vật trọng đại. Nhưng mặt gã non choẹt lại phong tư thanh tú thành ra bộ dạng của gã khác nào chó mượn oai hùm, chẳng nghiêm trang chút nào.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Ta khinh mạn ai đâu?

Thiếu niên áo đen hỏi lại:

- Vừa rồi hiển nhiên ngươi giúp tên tiêu đầu đó uy hiếp một mình ta, bây giờ lại phủ nhận ư?

Du Hữu Lượng đáp:

- Cái đó là huynh đài tưởng lầm tại hạ giúp y nên oán hận một cách hồ đồ.

Thiếu niên áo đen hỏi:

- Ngươi đứng ra can thiệp đã là quá, mà còn có ý thiên lệch. Các ngươi cố ý đánh ngã tiểu gia để ta phải mất mặt còn chưa thích ư?

Thanh âm gã mỗi lúc một lanh lảnh. Hiển nhiên là tiếng trẻ nít. Du Hữu Lượng dở cười dở khóc nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Gã này không phân rõ đen trắng lại thiếu kiến thức. Ta chẳng nói với gã nữa là xong.

Thiếu niên áo đen trầm ngâm nói tiếp:

- Có điều ta coi ngươi không phải cùng phe với bọn tiêu sư kia, chỉ đáng tiếc ngươi không biết phân biệt kẻ chính người tà lại đi giúp bọn chúng. Thật là... thật là tuồng trẻ nít mới nhập giang hồ thường mắc bệnh hợm hĩnh...

Gã nói câu sau cũng nghiễm nhiên tự coi mình là tay lão luyện giang hồ để giáo huấn kẻ khác.

Du Hữu Lượng không sao hiểu rõ được lòng dạ gã, đành lẳng lặng không nói gì.

Thiếu niên áo đen đổi thành dịu giọng:

- Có lỗi biết sửa đổi là hay. Chỉ mong ngươi chịu phục thiện giúp ta một việc.

Sau này tiểu gia danh vang bốn biển sẽ không nghĩ tới mỗi hiềm cũ.

Du Hữu Lượng cười thầm vì đối phương nói vòng vèo hàng nửa ngày, té ra gã có điều cầu khẩn mình. Chàng giữ vẻ thản nhiên hỏi:

- Tại hạ có chỗ nào ra sức cho huynh đài?

Thiếu niên áo đen khẽ đáp:

- Ngươi giúp ta một tay giết bọn tiểu sư chó má đó, đoạt hàng hóa chạy đi là thành công viên mãn.

Du Hữu Lượng động tâm, nói:

- Té ra huynh đài để ý đến món hàng. Đáng cười cho Tiền cục chủ chẳng hiểu gì lại hạ độc thủ lầm lẫn.

Thiếu niên áo đen buột miệng hỏi:

- Sao? Tiền Kim Ngô cũng đến ư?

Du Hữu Lượng gật đầu.

Thiếu niên áo đen hỏi:

- Ngươi có chịu giúp ta không?

Du Hữu Lượng đáp:

- Trước nay tại hạ chưa làm một việc gì mờ ám, huống chi đây lại là hành động cướp của giết người.

https://thuviensach.vn

Thiếu niên áo đen tức giận hỏi:

- Cướp của giết người ư? Ngươi... ngươi coi tiểu gia là hạng người nào? Tiểu gia cảnh cáo ngươi mở mắt ra mà nhìn, đừng có nhắm mắt coi người một cách lạnh nhạt.

Gã thấy Du Hữu Lượng không lộ vẻ gì lại hùng hổ nói:

- Ngươi đừng hợm mình. Ai cần gì ngươi giúp đỡ? Dù chuyến tiêu này chúng có tới Kiến Châu, tiểu gia cũng tìm được biện pháp đoạt về...

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần buột miệng hỏi:

- Phải chăng huynh đài nói là chuyến tiêu này đưa tới Kiến Châu ở Nữ Chân?

Thiếu niên áo đen trợn mắt lên nhìn Du Hữu Lượng xẵng giọng:

- Tiểu gia hơi đâu mà bàn chuyện với ngươi. Ngươi khinh mạn tiểu gia rồi có ngày được nếm mùi đau khổ. Ngươi hãy chờ coi.

Gã nói câu này một cách rất hung hăng rồi vọt mình chạy như bay về phía đường quan đạo.

Du Hữu Lượng ngẩn người ra đương trường. Lòng chàng cồn lên trăm ngàn ý nghĩ. Chàng tự hỏi:

- Gã thiếu niên này lúc tỏ ra người lão luyện, lúc như tuồng trẻ nét. Nói toàn giọng bác bậc. Không hiểu lai lịch gã như thế nào? Mục đích của gã là cướp tiêu, nhưng ta không thể ngờ được. Gã còn nói Kim Ngô tiêu cục áp tải hàng hóa đến Kiến Châu ở Nữ Chân. Chẳng lẽ trong vụ này còn có màn bí mật không thể nói hết?

Chàng suy nghĩ hồi lâu không tìm được manh mối, đành ôm mối hoài nghi thượng lộ.

Vào khoảng giờ Ngọ, Du Hữu Lượng tới một tòa trấn tập, Một tửu lâu hiện ra ngay ở góc đường. Chàng liền vào gọi tiểu nhị bảo:

- Lấy cho hai cân thịt bò và món uống rượu.

Chàng ngồi một bàn bên cửa sổ.

Hiện giờ đang lúc giữa trưa. Ánh diệm dương soi khắp trần hoàn. Phong cảnh xa gần đều rõ hết. Du Hữu Lượng phóng tầm mắt nhìn ra bốn mặt bất giác tâm thần say sưa ngây ngất.

https://thuviensach.vn

Chỉ trong khoảnh khắc, tiểu điếm nhị bày rượu thịt ra. Du Hữu Lượng rót một chung bạch tửu toan uống thì cầu thang lầu có tiếng bước chân nhộn nhịp. Hai nhà sư song song đi lên.

Du Hữu Lượng bất giác đưa mắt nhìn hai nhà sư, la thầm trong bụng:

- Phải chăng đây là Nguyên Nguyên tăng và Tâm Di Hòa Thương? Tại sao hai nhà sư phản bạn ở Thiếu Lâm và phái Côn Luân lại đi cùng nhau? ...

Hai nhà sư không chú ý đến Du Hữu Lượng ngồi ở trong góc tửu lâu. Chúng hô tửu nhị lấy thức ăn rồi ngồi xuống.

Bỗng nghe Nguyên Nguyên tăng khẽ hỏi:

- Du Đại Tiên Sinh chỉ dặn dò có bấy nhiêu thôi?

Tâm Di hòa thượng đáp:

- Bần tăng vừa ở Côn Luân ra đây. Vì đại kế đánh Côn Luân của Du Đại Tiên Sinh lần này chưa thành công, thì lần sau không thể để thất bại được, nên bần tăng mang mệnh lệnh đến chùa Thanh Không để thương nghị với Đôn Thanh pháp huynh.

Nguyên Nguyên tăng trầm giọng hỏi:

- Du Đại Tiên Sinh đã tuyên triệu, dĩ nhiên không thể khước từ. Tiên Sinh có giao pho Kim Cương kinh cho đạo hữu đem đi không?

Tâm Di hòa thượng lắc đầu đáp:

- Không có.

Nguyên Nguyên Tăng "Ủa" một tiếng ra chiều thất vọng hỏi:

- Thế thì bọn ta tới cầu Táp Lạp chờ xem. Pháp huynh tính sao?

Nguyên Nguyên Tăng nói:

- Du Đại Tiên Sinh đã tính đúng là gã thiếu niên Tiền Kế Nguyên trưa nay sẽ qua cầu Táp Lạp ư?

Tâm Di hòa thượng đáp:

- Sự thực chưa có chuẩn đích, nhưng lão họ Tiền đã ra khỏi Lạc Anh Tháp thì mười phần có đến tám, chín muốn được gặp đứa cháu bảo bối và ước định nơi hội diện ở trên cầu này.

Du Hữu Lượng bất giác động tâm nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- Bọn chúng nhắc tới Tiền Kế Nguyên phải chăng gã là cháu lão họ Tiền kia? Tiền Kế Nguyên đã cứu mạng ta một lần. Chẳng hiểu hai tên bạn tăng này có chuyện âm mưu gì đối với gã?

Lại nghe Tâm Di hòa thượng nói tiếp:

- Chúng ta chỉ cần bắt tên tiểu tử Tiền Kế Nguyên giao cho Du đại tiên sinh là xong.

Nguyên Nguyên Tăng nói:

- Nhưng đạo hữu còn sơ sót một điều...

Tâm Di hòa thượng sửng sốt hỏi:

- Pháp huynh nhận thấy có chỗ nào không ổn?

Nguyên Nguyên Tăng trầm giọng đáp:

- Gã thiếu niên Tiền Kế Nguyên có thể đối phó được dễ dàng, nhưng đối phó với lão họ Tiền thì khó khăn đấy.

Tâm Di hòa thượng nghiêm nghị nói:

- Pháp huynh thật quá lo xa. Du đại tiên sinh còn phái Tôn Công Phi dẫn Tứ đại thiên vương và một người đi trước chặn Tiền lão nhi rồi.

Nguyên Nguyên Tăng hỏi:

- Người nào?

Tâm Di hòa thượng đáp:

- Người đó mười năm trước là đệ nhất ma đầu phe hắc đạo. Chắc Pháp huynh đã nghe tiếng.

Nguyên Nguyên Tăng buột miệng la lên:

- Đoan Mộc Dũ phải không?

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 76

Người Thiếu Niên Lúc Nãy Là Gái Giả Trai

Tâm Di hòa thượng gật đầu đáp:

- Tiền lão nhi dù giỏi đến đâu e rằng cũng phải nộp đầu dưới Hàn Băng chưởng của Đoan Mộc Dũ.

Du Hữu Lượng cười khẩy nghị bụng.

- Người tính không bằng trời định. Các ngươi có biết đâu Thiên Lôi Khí của lão Tiền còn ghê gớm hơn Hàn Băng chưởng. Đoan Mộc Dũ và bọn Tôn Công Phi năm người thất bại đã bỏ đi rồi...

Tâm Di hòa thượng lại nói:

- Vạn nhất Tiền lão nhi chống lại được Đoan Mộc Dũ, bình yên đến cầu Táp Lạp thì bần tăng đã có cách khác để đối phó.

Hắn nói tới đây rồi đưa thị tuyến nhìn về phía bàn gần cửa. Du Hữu Lượng vội quay đi nhưng hắn đã thấy nửa mặt chàng.

Tâm Di hòa thượng đưa mắt ra hiệu. Nguyên Nguyên Tăng cũng nhìn thấy Du Hữu Lượng rồi. Hắn hắng dặng một tiếng đứng phắt dậy khẽ phất tay một cái.

Du Hữu Lượng cảm thấy một luồng ám kình xô tới trước ngực. Chàng thản nhiên như không thấy gì, co ngón tay lại bật ra một cái, Người Nguyên Nguyên Tăng hơi run lên. Chân ghế của Du Hữu Lượng ngồi cắm xuống ván lầu sâu đến hai tấc. Chàng ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- Nguyên Nguyên Tăng xuất thân ở chùa Thiếu Lâm. Công lực của lão quả nhiên không phải tầm thường.

Chàng đứng lên, cất tiếng dõng dạc:

- Du mỗ quên chưa chúc mừng đại sư chết rồi sống lại.

Nguyên Nguyên Tăng biến sắc nhìn Tâm Di hòa thượng nói:

https://thuviensach.vn

- Chúng ta đi thôi!

Hai người liền cất bước tiến về phía trước. Đột nhiên cầu thang lầu có tiếng chân vang lên. Một nhà sư đứng tuổi đi đến cầu thang thì đứng lại.

Du Hữu Lượng trống ngực đánh thình thình, miệng lẩm bẩm:

- Pháp Minh thiền sư ở phái Thiếu Lâm cũng đến đây rồi.

Hai nhà sư chùa Thiếu Lâm chạm trán nhau. Hai bên đều lộ vẻ kinh ngạc.

Pháp Minh thiền sư sửng sốt một chút rồi trầm giọng:

- Tuệ Nguyên hãy dừng bước.

Nguyên Nguyên Tăng lạnh lừng đáp:

- Tránh ra!

Hắn xoay tay phóng chưởng. Một luồng chưởng phong ào ạt xô ra. Pháp Minh chờ chưởng tới gần, phất tay áo đón tiếp.

Tâm Di hòa thượng đứng bên Nguyên Nguyên Tăng nhân cơ hội này đánh ra một chưởng.

Pháp Minh thiền sư trở tay không kịp, bị đánh chuyển đi nửa vòng.

Tiếp theo bóng người thấp thoáng. Nguyên Nguyên Tăng và Tâm Di hòa thượng kế tiếp xuống lầu.

Pháp Minh ở đằng sau quát:

- Chưởng môn phương trượng thân hành hạ sơn rồi. Tuệ Nguyên! Ngươi còn u mê chưa tỉnh ư? ...

Tiếng quát chưa dứt, Tâm Di và Nguyên Nguyên Tăng đã đi xa rồi.

Trong tửu lâu ba nhà sư kế tiếp tiến vào, mới nói chưa được hai câu đã động thủ khiến cho tửu khách kinh hãi ngơ ngác. Có người sợ vạ lây đã tới tấp bỏ đi.

Du Hữu Lượng nhìn Pháp Minh vẫy tay cười nói:

- Lâu nay mới gặp đại sư...

Pháp Minh uể oải gật đầu tiến vào bàn ngồi, mặt buồn rười rượi không nói gì.

Du Hữu Lượng tưởng kêu Pháp Minh lại trò chuyện, không ngờ nhà sư dường như có tâm sự băn khoăn chẳng lý gì đến chàng khiến chàng cũng buồn lây. Miệng lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Được gặp Pháp Minh ở đây cũng là một chuyện may.

Chàng nghĩ tới cảnh ngữ của nhà sư vừa rồi tâm thần không khỏi chấn động, bụng bảo dạ:

- Phương trượng chùa Thiếu Lâm trước nay ít ra khỏi chùa mà nay lão thân hành hạ sơn thì cục diện võ lâm càng ngày càng rối loạn...

Giữa lúc ấy có tiếng hò hét từ góc phố vọng lại:

- Kim... Ngô... Ưng... dương...

Tiếng hò hét vang dội trên không. Số đông tiêu sư ào ào tiến lên lầu.

Một hán tử đen sì đi đầu đập bàn la:

- Đường quan! Có gì ăn đem ra đây mau cho chúng ta lót dạ để còn thượng lộ.

Hán tử thấp lùn nói:

- Hay dở gì cũng phải uống say một bữa. Đường quan! Có bao nhiêu đồ ăn đem cả lên đây.

Vạn Đại Hùng vừa cười vừa nói:

- Gặp phải con quỷ say sưa như ông bạn, e rằng cả hũ sành cũng bị nhai ngấu nghiến.

Gã thấp lùn cũng không chịu kém, hỏi lại:

- Vạn Đại Hùng! Ngươi đã đổi tính không uống rượu bằng bát lớn rồi chăng?

Lát nữa ta không cho ngươi uống.

Tòa tửu lâu này không rộng mấy, chỉ có chừng hai chục chỗ ngồi. Một lũ hán tử kéo ùa lên chật ních. Tiếng động đũa chén ầm ầm.

Cục chủ Tiền Kim Ngô và tổng tiêu đầu Hà Thất Mãnh lên sau cùng. Hai người phát giác ra Du Hữu Lượng ngồi ở bàn bên cửa sổ.

Hà Thất Mãnh trầm giọng nói:

- Cục chủ đã trông thấy chưa? Gã tiểu tử này vẫn bám sát chúng ta.

Tiền Kim Ngô hắng đặng một tiếng đáp:

- Chắc gã không dám đâu.

Du Hữu Lượng không muốn đa sự. Chàng giả vờ như chẳng thấy Tiền Kim Ngô nheo mắt nhìn chàng rồi cùng Hà Thất Mãnh lục đục ngồi xuống.

Hà Thất Mãnh hạ thấp giọng xuống hỏi:

https://thuviensach.vn

- Cục chủ liệu chuyến tiêu này sau khi ra ngoài quan ải có xảy ra chuyện gì không?

Tiền Kim Ngô đáp:

- Chúng ta để xảy chuyện mà yên được ư? Hà tiêu đầu! Nên nhớ kỹ một câu:

"Tiêu còn thì người còn, tiêu mất thì người chết".

Hà Thất Mãnh run lên hồi lâu mới nói:

- Đã có cục chủ thân hành áp giải chắc các bạn trên đường không dám dòm ngó.

Tiền Kim Ngô mắt lóe hàn quang hỏi:

- Hà tiêu đầu! Tiêu đầu có biết trong tiêu xa chở gì không?

Hà Thất Mãnh ấp úng đáp:

- Cái đó... tiểu đệ... hoàn toàn không biết...

Tiền Kim Ngô nét mắt sáng lên, cầm chung rượu đứng dậy lớn tiếng tuyên bố:

- Anh em hãy uống chung này đi! Tiền mỗ có việc trình bày.

Bọn tiêu sư ngửa cổ lên uống cạn xong đồng thanh hỏi:

- Tiêu cục chủ có điều chi xin cho hay?

Tiền Kim Ngô đảo mắt nhìn quanh rồi đáp:

- Kể cả các tiêu cục toàn quốc thì Kim Ngô tiêu cục của chúng ta đứng vào số nhất số nhị. Công việc tiến triển hoàn toàn trông vào các vị ra sức tương trợ mới nổi tiếng như ngày nay.

Bọn tiêu sư tranh nhau đáp:

- Cục chủ dạy quá lời.

Tiền Kim Ngô hắng đặng nói tiếp:

- Mấy năm nay chỉ cần đề cao cờ hiệu có chữ "Kim" trên tiêu xa là đã được thiên hạ trọng vọng rồi. Nhưng chuyến này tình hình không giống trước.

Mọi người đều im lặng lắng tai nghe.

Tiền Kim Ngô nói tiếp:

- Chuyến này chúng ta cho xe tiêu ra, trên chốn giang hồ liền có phong thanh đồn đại yêu cầu các vị bỏ tiêu chạy lấy người, không thì đại họa lâm

https://thuviensach.vn

thân. Tiền mỗ cũng biết các vị chẳng ai không có gia quyến, chỉ vì mưu sinh mà phải đi làm, nói rõ các vị hay chuyến này chúng ta phải tiếp nhận món hàng một cách bất đắc dĩ. Hiện giờ đã nhận hàng rồi thì bất luận gặp nguy hiểm gì cũng không thể quay lại được nữa. Tiền mỗ mong các vị đừng quan tâm gì đến lời đồn đại, hết lòng áp tải món hàng đưa tới đích một cách an toàn. Sau khi xong việc Tiền mỗ thề rằng đối đãi với các vị không để khiếm khuyết.

Lão ngửa cổ lên uống cạn chung rượu rồi lớn tiếng nói tiếp:

- Các vị sẽ được Lợi Đạt tiền trang ở Kinh Đô thưởng tấm ngân phiếu năm ngàn lạng làm tiền thù lao.

Cây này nói ra khiến các tiêu sư đều kinh ngạc.

Nến biết món tiền năm ngàn lạng bạc quá lớn. Mọi người cực khổ suốt đời cũng không thể dành giật được lấy một nửa số tiền này. Bọn tiêu sư nghe Tiền Kim Ngô nói cơ hồ không dám tin ở tai mình.

Một số đông tiêu sư đã chuẩn bị bỏ tiêu chuồn đi, nhưng vì món thù lao trọng hậu lại nổi lòng tham đồng thanh đáp:

- Chỉ cần Kim lão gia bảo một câu là bọn thuộc hạ có phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng chẳng lùi bước.

Tiền Kim Ngô thở phào một cái, lại ngửa mặt lên uống một chung.

Hà tổng tiêu đầu bỗng nhiên ghé tai Tiền Kim Ngô thì thầm mấy câu. Tiền Kim Ngô biến đổi sắc mặt mấy lần quay sang nhìn Pháp Minh thiền sư lên tiếng:

- Tại hạ xin chào đại sư...

Pháp Minh đáp lễ nhưng không hề nói gì. Tiền Kim Ngô lại hỏi:

- Phải chăng đại sư ở chùa Thiếu Lâm đến đây?

Pháp Minh lắc đầu đáp:

- Thí chủ nhận lầm rồi. Bần tăng là một kẻ dã tăng vân du khắp nơi.

Du Hữu Lượng rất lấy làm kỳ lạ nghĩ bụng:

- Người xuất gia không khi nào nói dối. Hiển nhiên Pháp Minh làm kinh đường chủ ở chùa Thiếu Lâm mà sao lại lên tiếng phủ nhận.

Tiền Kim Ngô nét mặt âm trầm bất định, ngẫm nghĩ một chút rồi từ từ trở về chỗ ngồi.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên một thanh âm trong trẻo dịu dàng cất lên:

- Sao bữa nay tửu lâu tụ hội đông người thế? Thật là một thịnh hội.

Mọi người hoa mắt lên vì nhìn thấy một vị cô nương xinh đẹp xuất hiện ở cửa lâu. Thiếu nữ này không tô son điểm phấn nhưng được trời cho tấm dung nhan cao quý diễm lệ.

Thiếu nữ đảo cặp mắt xinh đẹp nhìn vào bàn Du Hữu Lượng thoăn thoắt bước tới. Trên môi nàng hé lộ nụ cười. Ánh dương quang do cửa sổ ánh vào mặt nàng rất khả ái càng khiến cho người ta rạo rực tâm hồn.

Du Hữu Lượng động tính hiếu kỳ chú ý nhìn lại thì dung mạo thiếu nữ rất quen thuộc. Trong đầu óc chàng lóe lên một tia sáng như người chợt tỉnh ngộ. Song bề ngoài chàng vẫn thản nhiên.

Thiếu nữ bước tới trước mặt Du Hữu Lượng dừng lại hỏi:

- Ủa! Tướng công ngồi đây một mình uống rượu có buồn không?

Du Hữu Lượng giả vờ đáp:

- Cô nương là ai? Tại hạ không nhận ra?

Thiếu nữ tức mình đáp:

- Tướng công là người chậm chạp như vậy không hiểu làm sao lại học được võ công.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Cô nương có điều chi dạy bảo?

Thiếu nữ bĩu môi hỏi:

- Chàng ngốc kia! Ngươi còn chưa nhận ra được ta ư?

Du Hữu Lượng vẫn làm bộ không biết đáp:

- Vừa rồi tại hạ được biết một ông bạn rất tuấn tú, diện mạo giống hệt cô nương. Chắc y là lệnh huynh.

Thiếu nữ giậm chân nói:

- Ngốc tiểu tử! Ngốc tiểu tử!

Du Hữu Lượng "Ủa" lên một tiếng rồi nói:

- Một chàng công tử bảnh trai mới hồi nãy mà bây giờ lại...

Thiếu nữ nói:

- Kiến thức ít thì cái gì cũng cho là lạ. Con người ngốc dại như tướng công mà qua lại giang hồ không có người chiếu cố, e rằng chỗ nào cũng bị

https://thuviensach.vn

thua thiệt.

Du Hữu Lượng nghe cô lên giọng giáo huấn không khỏi cười dở khóc dở.

Thiếu nữ đi thẳng đến ghế bên Du Hữu Lượng ngồi xuống hỏi:

- Ngươi uống thứ rượu gì?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ uống Bạch Can.

Thiếu nữ nghiêm nghị nói:

- Uống rượu nhiều làm thương tổn sức lực, nhất là thứ Bạch Can nóng cháy càng không nên uống. Những nhân vật bôn tẩu giang hồ tối kỵ là uống rượu vô tiết độ, uống đến say túy lúy thường mắc vào cạm bẫy của người ta.

Du Hữu Lượng vâng dạ luôn miệng. Mọi người trong tửu lâu thấy thiếu nữ và Du Hữu Lượng to nhỏ thì thầm như chỗ không người đều ra chiều tức giận.

Thiếu nữ diêm dúa vẫn lờ đi như chẳng thấy gì tiếp tục chuyện trò với Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng nói:

- Tại hạ uống rượu tự biết hạn chế. Cô nương bất tất phải nhọc lòng.

Thiếu nữ diêm dúa tức giận nói:

- Ai nhọc lòng làm cóc gì? Ngươi cứ uống say bí tỷ để người ta ám toán.

Ngươi sống chết cũng chẳng ai can thiệp.

Cô lộ vẻ tức mình quay đầu đi, không lý gì đến Du Hữu Lượng nữa.

Du Hữu Lượng mỉm cười không nói gì. Thiếu nữ đã tưởng chàng sẽ xin lỗi cô, không ngờ hồi lâu chẳng thấy chàng lên tiếng. Cô không nhịn được liếc mắt ngó trộm chàng.

Trong lúc nhất thời tòa tửu lâu yên tĩnh lại.

Thiếu nữ diêm dúa trong lòng tức giận nói:

- Này! Ngươi không có mồm có miệng hay sao...? Kẻ khác hết sức xu phụ ta còn không được... Ngươi tưởng ngươi quý lắm chăng? ...

Du Hữu Lượng cười đáp:

https://thuviensach.vn

- Cô nương nói rất đúng! Rượu nhiều làm rối loạn tâm thần. Chẳng uống nữa là hơn. Tại hạ uống hết chung này rồi cũng ăn cơm.

Thiếu nữ diêm dúa đổi giận làm vui:

- Phải đạo thì càng bôn tẩu giang hồ càng lão luyện. Ta là người từng trải, nếu ngươi chịu nghe theo, nhất định không xẩy điều lầm lỡ.

Du Hữu Lượng lại lại vâng dạ khen phải.

Thiếu nữ tiếp tục lên mặt giáo huấn. Du Hữu Lượng biết đối phương tính tình cổ quái, cô muốn nói gì thì nói chàng cũng gật đầu lia lịa.

Thiếu nữ tiếp tục nói hoài. Du Hữu Lượng phát ngán. Chàng đảo mắt nhìn quanh bỗng ngó thấy hai hán tử đứng trước cửa tửu lâu đang nhìn chàng chằm chặp.

Chàng vội đứng dậy chắp tay nói:

- Đỗ đại hiệp! Bạch đại hiệp! Hai vị cũng tới đây. Thật là hạnh hội.

Hai đại hán này chính là lão đại và lão nhị trong Hoa Sơn ngũ hiệp. Du Hữu Lượng đã có mối giao tình thâm hậu với phái Hoa Sơn. Bây giờ chàng gặp bọn họ dĩ nhiên trong lòng phấn khởi. Không ngờ vẻ mặt hai người tỏ ra lạnh lẽo khác thường.

Lão nhị đưa thị tuyến nhìn qua thiếu nữ, miệng hắng dặng luôn mấy tiếng.

Đỗ, Bạch hai người tìm vào góc lầu ngồi xuống. Cả một câu khách sáo tầm thường cũng nói đến.

Du Hữu Lượng không hiểu tại sao đối phương lạnh nhạt với mình bất giác chàng ngơ ngẩn ngẩn ngơ.

Thiếu nữ diêm dúa nhìn rõ hết, khẽ hắng đặng một tiếng nhìn chàng hỏi:

- Người ta không hỏi đến mình thì thôi. Hà tất phải với lên cao? Họ là chỗ cựu giao hay sao?

Du Hữu Lượng khẽ gật đầu.

Thiếu nữ diêm dúa lại nói:

- Bây giờ càng rõ bọn anh hùng thảo mãng, một khi họ phát tích liền quên hết những người hoạn nạn ngày trước. Có thế mới biết qua một quãng đường học một sàng khôn...

https://thuviensach.vn

Đỗ, Bạch hai người ở phái Hoa Sơn nghe cô nói vậy biến sắc. Đỗ Nguyên Xung máy môi, nhưng cũng nhẫn nại không lên tiếng.

Du Hữu Lượng chau mày hỏi:

- Cô nương ít lời đi một chút được không?

Thiếu nữ diêm dúa đáp:

- Hợp thì đến không hợp thì đi. Ngươi còn sợ đắc tội với họ ư? Có ta đây ngươi lo gì thiếu bạn? ...

Cô tiếp tục nói nữa, Bạch nhị hiệp không chịu được đứng phắt dậy, nhưng Đỗ Nguyên Xung giữ hắn lại khẽ nói:

- Nhị đệ nên lấy đại sự làm trọng, chớ có động nộ một cách lỗ mãng.

Lúc này cục chủ Kim Ngô tiêu cục cất bước đến trước mặt Đỗ, Bạch hai người tự chắp tay giới thiệu:

- Lão hủ là Tiền Kim Ngô chào hai vị tráng sĩ.

Đỗ Nguyên Xung lạnh lùng hỏi:

- Tiền cục chủ có điều chi dạy bảo?

Tiền Kim Ngô hỏi lại:

- Mời hai vị dời gót cùng uống với tại hạ một chung được chăng?

Đỗ Nguyên Xung đáp:

- Tại hạ không dám quấy nhiễu.

Tiền Kim Ngô hắng đặng nói:

- Tiền mỗ mời hai vị cách này thật là không phải. Đáng tiếc ngày thường tại hạ bận việc tiêu cục, chưa rảnh để lên Hoa Sơn bái kiến năm vị.

Đỗ Nguyên Xung lắc đầu nói:

- Bọn tại hạ trà trộn vào chốn giang hồ kiếm chén cơm ăn, không dám mượn danh phái Hoa Sơn.

Tiền Kim Ngô sửng sốt một chút rồi cười nói:

- Nếu vậy Tiền mỗ kiến thức nông cạn. Trước đã nhận lầm một vị du phương tăng là tăng lữ chùa Thiếu Lâm. Bây giờ lại nhận lầm hai vị là đồ đệ phái Hoa Sơn...

Hắn nói tới đây, thị tuyến ngẫu nhiên ngó thấy Pháp Minh thiền sư ngồi bên cửa sổ. Nhà sư này vẫn nhắm mắt lẳng lặng không nói gì.

Du Hữu Lượng ngồi bên nghe cũng bực mình tự hỏi:

https://thuviensach.vn

- Người võ lâm kỵ nhất là bội thầy quên tổ. Hoa Sơn, Thiếu Lâm đều là danh môn chính phái, vậy mà họ Đỗ, họ Bạch cùng Pháp Minh thiền sư đều không nhìn nhận môn phái mình, chẳng hiểu vì lẽ gì?

Đỗ Nguyên Xung đáp:

- Kim Ngô tiêu cục là một nhà bảo tiêu lớn nhất đương thời. Anh em tại hạ ngưỡng mộ đại danh từ lâu. Không hiểu quý cục chủ chuyến này tải hàng gì?

Tiền Kim Ngô sa sầm nét mặt hỏi lại:

- Phải chăng hai vị cũng vì món tiêu này mà tới đây?

Đỗ Nguyên Xung đáp:

- Không dám! Không dám! Bọn tại hạ thường nghe nói Tiền cục chủ trước nay không thân hành áp tải bao giờ mà bữa nay trái với thường lệ, thật là hân hạnh.

Tiền Kim Ngô lạnh lùng nói:

- Tiền mỗ phải xuất đầu lộ diện là để cho bọn người dòm ngó món hàng này biết rằng khó nuốt mà rút lui...

Hắn chưa dứt lời thì trên đường phố có tiếng vó ngựa dồn dập tựa hồ một đại đội binh mã đi tới.

Du Hữu Lượng nhìn qua cửa sổ ra ngoài quả thấy mười mấy người kỵ mã nối đuôi nhau chạy đến.

Đoàn kỵ mã tới trước cửa tửu lâu, tên đứng đầu và mấy kỵ sỹ nhảy xuống.

Tay cầm lá cờ lớn cắm xuống đất!

Du Hữu Lượng chú ý nhìn kỹ thấy bốn lá cờ bay phất phới, giữa cờ thêu hai con bạch hổ và một chữ "Hạ" lớn bằng cái đấu.

Đoàn kỵ mã lục tục xuống ngựa hộ vệ một võ tướng trung niên mặc áo bào nhẹ. Võ tướng này đầu báo mắt tròn. Cặp mắt lấp loáng rất oai nghiêm, y dừng lại liếc mắt nhìn những xe tiêu đậu ở trước quán rồi xoay mình cất bước lên tửu lâu.

Bốn tên thị vệ theo sau ngần ngừ một chút rồi cũng cất bước lên theo.

Võ tướng trung niên lên lầu rồi mắt nhìn quanh trầm giọng hỏi:

- Vị nào phụ trách áp tải đội xa tiêu này?

https://thuviensach.vn

Tiền Kim Ngô biến sắc đáp:

- Chính là Tiền mỗ. Tướng quân có điều chi dạy bảo?

Võ tướng trung niên hỏi:

- Các hạ chở những tiêu xa này tới đâu?

Tiền Kim Ngô bật tiếng cười khô khan đáp:

- Chuyến tiêu này của bọn tại hạ quan nha không ai dính vào. Như vậy đã đủ trả lời tướng quân chưa?

Võ tướng trung niên nói:

- Từ đây ra ngoài quan ải, tiêu đội của quí cục chỉ có hai nẻo đường đi được...

Tiền Kim Ngô hỏi:

- Hai nẻo là những nẻo nào?

Võ tướng trung niên đáp:

- Một là theo đường lớn Tam Hà Loan thẳng đến thành Ninh Viễn. Hai là theo đường đê vượt qua Thiếu Lĩnh quanh đến Kiến Châu.

Y vừa nói câu này, bọn tiêu sư trên tửu lâu liền ghé tai thầm thì bàn riêng với nhau.

Tiền Kim Ngô cười lạt nói:

- Theo ý câu nói của các hạ thì mục đích chuyến tiêu này là tới Kiến Châu ở Nữ Chân?

Võ tướng gật đầu đáp:

- Sự việc rõ quá rồi, tưởng bản tòa bất tất phải trần thuật cho rườm lời.

Y nói rồi ngửng đầu lên một chút, thị tuyến nhìn về Du Hữu Lượng.

Thiếu nữ diễm lệ hơi lộ vẻ hoang mang, cô vội cầm ghế ngồi đổi qua góc khác, xây lưng về phía võ tướng.

Võ tướng đã phát giác ra cô buột miệng hỏi:

- Đại tiểu thư! Sao lại có một mình tiểu thư đến tòa tiểu điếm này?

Thiếu nữ hoa lệ quay lại ngạc nhiên hỏi:

- Ai bảo ta chỉ có một mình? Không nhìn thấy đồng bọn của ta đây ư?

Võ tướng trung niên liếc mắt nhìn Du Hữu Lượng một cái rồi ngó thiếu nữ đáp:

https://thuviensach.vn

- Tổ tham tướng nhớ cô lắm. Từ ngày cô lén đi, chẳng lúc nào y không bồn chồn tựa hồ ngồi trên bàn chông.

Du Hữu Lượng nghe nói động tâm tự hỏi:

- Tổ tham tướng nào, phải chăng là Tổ Đại Thọ tướng quân ở bên cạnh Viên Sùng Hoán?

Thiếu nữ hoa lệ giơ tay lên vuốt mái tóc dài hỏi:

- Được rồi! Chẳng lẽ ta lại không chiếu cố được cho ta? Hà tất đại ca phải lẩn thẩn như vậy?

Cô dời gót sen đến bên võ tướng nói nhỏ mấy câu.

Võ tướng trung niên gật đầu, dạ một tiếng rồi đáp:

- Tiểu tướng quay về báo Tổ tham tướng, xin y lập tức cho quân tăng viện...

Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Xin đại tiểu thư đi theo một đường với tiểu tướng.

Thiếu nữ hoa lệ quay lại nhìn Du Hữu Lượng, ngần ngừ một chút rồi thủng thẳng nói:

- Về ư? Hay lắm! Hay lắm!

Cô nói câu này đột nhiên thấy hoang mang mà không nói ra được. Cô cảm thấy bâng khuâng như người mất của.

Võ tướng trung niên quay sang nhìn Tiền Kim Ngô hỏi:

- Trung thần hay gian nịnh chỉ là do ý nghĩ mà ra. Tiền cục chủ liệu lấy mà làm...

Y nói rồi vỗ tay một cái cùng bốn tên thị vệ hầu cận ra đi. Thiếu nữ hoa lệ tha thước theo sau, thỉnh thoảng còn quay lại ngó Du Hữu Lượng, máy môi muốn nói.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 77

Du Lang Đả Bại Kiến Châu Tứ Kiếm

Du Hữu Lượng ngơ ngác hồi lâu. Chàng cũng tiên liệu thiếu nữ này lai lịch không phải tầm thường, nhưng không ngờ cô là em gái của Tổ tham tướng.

Miệng cô nói ra toàn thuật ngữ tự coi mình là hàng lão luyện giang hồ, chẳng hiểu có dụng ý gì?

Bỗng nghe ngoài đường phố vó ngựa vang lên. Chàng nhìn qua cửa sổ thấy thiếu nữ y phục hoa lệ cưỡi trên lưng ngựa. Đoàn quân sĩ hộ vệ trước sau lao đi rất nhanh.

Tiền Kim Ngô nét mặt âm trầm, tự nói một mình:

- Xen đem trọng binh viện trợ cũng là một ý kiến rất hay, nhưng liệu bọn mình có về được thành Ninh Viễn không? ...

Tổng tiêu đầu Hà Thất Mãnh hạ thấp giọng xuống nói:

- Các tướng ở Ninh Viễn chắc cũng nghe tin rồi. Bước tiến trình càng ngày càng khó khăn. Theo ngu kiến của Hà mỗ thì cục chủ nên hạ lệnh quay về đưa hàng đến kinh sư, chờ ngày khác...

Hắn chưa dứt lời, Tiền Kim Ngô đập bàn đánh "binh" một cái. Rượu thịt bắn tứ tung. Hà Thất Mãnh sợ quá không dám nói nữa.

Tiền Kim Ngô quát hỏi:

- Hà Thất Mãnh! Ngươi làm tiêu đầu mà dám nói đến hai chữ "quay về" ư?

Hà Thất Mãnh vẻ mặt lúc xanh rờn, lúc trắng bợt, ấp úng không thốt nên lời.

Tiền Kim Ngô lại lớn tiếng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Chúng ta ăn uống xong lại lên đường. Anh em còn ai dị nghị nữa không?

Lão hỏi rồi đảo mắt nhìn quanh. Bọn tiêu sư thấy cặp nhãn thần của lão cực kỳ lạnh lẽo không khỏi sợ run đều vâng dạ luôn miệng.

Tiền Kim Ngô nói:

- Hay lắm! Anh em đừng quên rằng sẽ được thù lao năm ngàn lạc bạc.

Ban đầu hắn uy hiếp tiêu sư, rồi lại dùng tiền thưởng làm chuyển động lòng người. Bọn tiêu sư tuy biết chuyến này cực kỳ nguy hiểm cũng đành bán mạng sống đê lấy tiền.

Du Hữu Lượng ngồi bàng quang trong lòng rất đỗi hoài nghi tự hỏi:

- Không hiểu Kim Ngô tiêu cục tải hàng gì mà làm kinh động cả quan quân?

Tham tướng Tô Đại Thọ là người trung trực, tất không có ý nhũng nhiễu nhân dân.

Ta đã cùng y sóng vai dự cuộc chiến đấu ở Ninh Viễn, khó mà tọa thị điềm nhiên được...

Chàng chợt nhớ tới điều gì, bỗng biến đổi sắc mặt, lẩm bẩm:

- Hỏng rồi! Tiền Kim Ngô vừa tự nói một mình đã để lộ một chút phong thanh. Hiển nhiên dọc đường tất có mai phục nên viên tướng trung niên mới bảo khó về Ninh Viễn được. Ta cần thông báo cho bọn họ để chú ý phòng ngừa.

Chàng nghĩ tới đây không chần chờ nữa, đứng ngay dậy lật đật bước ra cửa tửu lâu.

Tiền Kim Ngô trầm giọng hô:

- Tiểu ca hãy dừng bước.

Lão lạng người ra đứng chắn trước mặt Du Hữu Lượng.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Tại sao Tiền cục chủ lại cản đường tại hạ?

Tiền Kim Ngô hỏi lại:

- Tiểu ca ra đi một cách hấp tấp phải chăng để đuổi kịp đội quân sĩ kia?

Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Thằng chó Tiền Kim Ngô này tâm tư rất thâm mật.

https://thuviensach.vn

Mặt ngoài vẫn thản nhiên chàng hỏi lại:

- Đúng thế thì sao?

Tiền Kim Ngô cất giọng âm trầm đáp:

- Tiểu ca không ra khỏi tửu lâu này được.

Lão vừa dứt lời liền phóng chưởng đánh tới trước ngực Du Hữu Lượng.

Chưởng lực vừa hùng hậu vừa mau lẹ phi thường.

Du Hữu Lượng đã đề phòng từ trước, chàng lạng người tránh. Tay mặt từ mé tả đánh chênh chếch lên nhằm vào huyệt mệnh môn của đối phương.

Tiền Kim Ngô cười khẩy một tiếng. Hắn thay đổi phương vị một cách tuyệt diệu, Du Hữu Lượng liền cảm thấy luồng chưởng lực thiên qua một bên.

Chàng định dùng cách tá lực để xông ra, nhưng diễn biến này bắt buộc chàng phải lùi lại mấy bước.

Tiền Kim Ngô liền sấn tới, song chưởng đánh ra một chiêu cực kỳ lợi hại. Chỉ trong chớp mắt hắn dồn Du Hữu Lượng vào tình thế không thể phản kích được nữa.

Du Hữu Lượng lòng nóng như lửa đốt, chàng hối hận đã nói thật. Bây giờ chàng bị thế công của Tiền Kim Ngô chỉ tự vệ cũng đủ mệt, khó mà thoát khỏi bao vây.

Giữa lúc Du Hữu Lượng chưa nghĩ được cách nào để thoát thân thì Đỗ, Bạch nhị hiệp ở phái Hoa Sơn đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thời đứng dậy. Hai người chia nhau ngồi ở mé hữu Tiền Kim Ngô.

Đỗ đại hiệp chẳng nói năng gì, vung chưởng tập kích sau lưng lão.

Chiêu thức của y nham hiểm phi thường! Đừng nói mọi người trong tửu lâu phải ngạc nhiên, mà cả Du Hữu Lượng đang vội chiến đấu cũng lấy làm kinh dị.

Đỗ Nguyên Xung đứng đầu Ngũ hiệp ở Hoa Sơn mà dùng thủ đoạn đánh lén thì chàng không bao giờ dám nghĩ tới.

Nhãn quang của Tiền Kim Ngô sắc bén phi thường. Lão đã nhìn thấy Đỗ Nguyên Xung ngồi bên ngấm ngầm tập kích liền thét lên:

- Hà tiêu đầu cản hắn lại cho ta.

https://thuviensach.vn

Hà Thất Mãnh đứng dậy toan tiến lại ngăn cản đòn tập kích thay chi Tiền Kim Ngô thì Bạch nhị hiệp mắt sáng tay lẹ đã phóng ra một chiêu Thất bộ thần quyền của phái Hoa Sơn.

Hà Thất Mãnh phải lùi lại mấy bước. Giữa lúc ấy Đỗ Nguyên Xung đã phóng chưởng đánh tới sau lưng Tiền Kim Ngô không đầy năm tấc.

Tiền Kim Ngô đã nhận ra phương vị cùng tốc độ chưởng lực của địch thủ, lão vội bước sang bên né tránh.

Đỗ Nguyên Xung hô lớn:

- Du huynh đệ hành động lẹ đi!

Du Hữu Lượng sửng sốt. Đỗ Nguyên Xung lại giục:

- Xông ra lẹ đi! Chúng ta đoạn hậu cho huynh đệ.

Du Hữu Lượng không nghĩ ngợi gì nữa, phóng chỉ nhằm điểm vào đại huyệt trước cổ họng Tiền Kim Ngô.

Tiền Kim Ngô hai mặt thụ địch, người hắn lại phải xoay đi... Du Hữu Lượng thừa cơ lướt qua mé tả Tiền Kim Ngô.

Tiền Kim Ngô không ngờ đối phương mau lẹ đến thế, buột miệng gầm lên:

- Ngươi chạy thoát được chăng?

Hắn vừa quát vừa nhảy vọt tới phóng chưởng đánh liền.

Du Hữu Lượng biết rằng nếu cùng lão đối chưởng thì khó có cơ hội thoát thân.

Chàng vội đề tụ chân khí nhảy vọt đi mấy thước, chỉ cách địch thủ chừng sợi tóc.

Tửu khách trong điếm trợn mắt la hoảng, Du Hữu Lượng ra khỏi tửu lâu vận khinh công đến mười hai thành chạy về phía Bắc.

Chàng chạy đến một giờ thấy đường đi mỗi lúc một chật hẹp và nguy hiểm hơn.

Đột nhiên có tiếng quát tháo theo chiều gió vọng lại. Du Hữu Lượng trống ngực đánh thình thịch la thầm:

- Chắc là có đội quan binh mai phục.

Chàng nhô lên hụp xuống vọt đi một cái ra xa năm trượng, bỗng thấy bên đường hẹp phía trước một đám người đang đội máu chiến đấu.

https://thuviensach.vn

Du Hữu Lượng chú ý nhìn kỹ thấy trên đám thảo bình trên đường cắm một lá cờ lớn viết chữ "Hạ". Mấy chục quân sĩ đội khôi giáp đang hết sức liều mạng với hai đại hán võ phục. Đoàn ngựa kinh hãi xúm vào một chỗ, thỉnh thoảng hý lên một tiếng vang dội. Cạnh chân ngựa mấy xác quân sĩ đẫm máu nằm đó.

Bên kia võ tướng trung niên và thiếu nữ hoa lệ đang cùng hai hán tử sử kiếm chiến đấu.

Du Hữu Lượng bụng bảo dạ:

- Những điều ta lo ngại quả đã không lầm. Địch nhân bố trí mai phục bên đường. Trách nào Tiền Kim Ngô chẳng ngăn cản không cho ta dời khỏi tửu lâu...

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân chàng vẫn chạy nhanh. Chàng lao về phía trước mấy trượng thì thấy bốn hán tử sử kiếm mắt như chim ưng, trán cao mà rộng. Vừa thấy chúng đã nhận ra ngay xuýt nữa bật tiếng hô "Kiến Châu Tứ Kiếm".

Bốn người này chính là Kiến Châu Tứ Kiếm dưới trướng Đa Nhĩ Cổn.

Du Hữu Lượng ngày trước đã giao thủ với bọn chúng nên biết rõ kiếm thuật của họ không phải tầm thường. Bọn quân sĩ kia dù đã rèn luyện cũng chỉ để xung phong hăm trận thì được, còn về võ nghệ chúng thua bọn Tứ Kiếm xa lắm.

Chỉ trong khoảnh khắc, lại ba tên quân sĩ té xuống. Thiếu nữ hoa lệ và võ tướng trung niên lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Võ tướng trung niên quát:

- Chúng không thể chống nổi bọn địch nhân. Đại tiểu thư lên ngựa đi thôi, đừng can thiệp vào chuyện của bọn tiểu tướng nữa.

Tuy y đạo thương thuần thục, sử cây trường thương rất linh động, nhưng đã ở vào tình thế hạ phong. Y vừa phân tâm hô hoán liền bị đối phương đâm trúng một kiếm vào dưới nách. Máu tươi tuôn ra như suối, áo bào ướt một mảng lớn.

Thiếu nữ hoa lệ thét lên lanh lảnh:

- Nhà họ Tổ trước nay lâm trọng không bao giờ chùn nhục. Hạ Khiêm! Ngươi hồ đồ mất rồi!

https://thuviensach.vn

Cô nóng nảy liều mạng. Cặp tử mẫu song hoàn đánh mạnh ra bằng chiêu thức liều chết với địch, bức bách đối thủ phải lùi lại mấy bước.

Võ tướng trung niên tên gọi Hạ Khiêm thấy thiếu nữ hoa kệ không chịu rút lui thì trong lòng nóng nảy. Y lại trúng một kiếm vào vai bên phải. Y gầm lên một tiếng thật to múa tít trường thương sấn về phía trước.

Lúc này Du Hữu Lượng đã tới gần vòng chiến. Chàng lạnh lùng quát:

- Bọn Thát Đát! Sao các ngươi còn chưa dừng tay?

Bọn Kiến Châu Tứ Kiếm đang ham đánh nghe tiếng hô chấn động tâm thần, tay kiếm chậm lại một chút. Bọn quân sĩ đều lui về bên đàn ngựa bày thành trận thức ngự địch.

Thiếu nữ hoa lệ vừa ngó thấy Du Hữu Lượng liền bật tiếng la thất thanh:

- Ngươi... sao ngươi cũng đến đây?

Du Hữu Lượng nhảy vào trường đấu nhìn Kiến Châu Tứ Kiếm hỏi:

- Đã lâu chúng ta không gặp nhau rồi nhỉ?

Đứng đầu bọn Tứ Kiếm là Lương Luân trỏ tay vào mặt chàng quát:

- Họ Du kia! Ngày trước ngươi nhân lúc bọn ta sơ hở, thả vị cô nương ở phái Hoa Sơn đi mất. Món nợ này Lương mỗ chưa tìm đến, mà ngươi đã lại mò mặt đến. Thế là bọn quân sĩ lúc lâm tử thêm một người bạn.

Du Hữu Lượng trầm giọng hỏi:

- Phải chăng Đã Nhĩ Cổn phái các ngươi mai phục ở đây?

Lương Luân hỏi lại:

- Ngươi đã biết rồi sao còn giả vờ hỏi?

Du Hữu Lượng đáp:

- Du mỗ muốn chừng thực lời phỏng đoán của mình xem có đúng không? ...

Lương Luân nói:

- Ngươi đừng giở trò nữa. Chúng...

Du Hữu Lượng ngắt lời:

- Du mỗ trước không tin như vậy, vì Tiền Kim Ngô là người có đức vọng, sao lại cam tâm làm ăn với giặc, để cho Đa Nhĩ Cổn mua được. Nhưng ngươi thừa nhận vâng lệnh Đa Nhĩ Cổn ở đây mai phục thì hiển nhiên đã có âm mưu thật sự...

https://thuviensach.vn

Lương Luân cười khẩy đáp:

- Tiểu tử! Ngươi còn chứng thực làm gì nữa? Chẳng lẽ bọn Tứ Kiếm chúng ta lại để ngươi sống sót mà rời khỏi nơi đây?

Du Hữu Lượng nhún vai đáp:

- Các ngươi hãy thử coi...

Ôn Trường Túc đứng ở phía sau Lương Luân tiến lên một bước nói:

- Họ Du kia! Bữa nay ngươi không có Huyền Hồ Quận Chúa hậu thuẫn thì anh em ta muốn giết ngươi chả còn úy kỵ gì nữa. Bữa trước Cửu Vương gia ra một đạo mệnh lệnh...

Du Hữu Lượng lấy làm kỳ hỏi:

- Mệnh lệnh gì? Sao lại liên quan đến Du mỗ?

Ôn Trường Túc đáp:

- Cửu Vương gia đã nghiêm lệnh cho bọn ta:

Không thể thu dụng ngươi được thì giết quách đi. Hà hà! Ngươi đã hiểu chưa?

Du Hữu Lượng động tâm nghĩ thầm:

- Bọn Nữ Chân bắt Thiều cô nương ở phái Hoa Sơn nguyên là để uy hiếp ta phải ra sức cho chúng. Nếu bây giờ ta chưa cứu được Thiều cô nương thì hậu quả khó mà lường được...

Chàng nghĩ tới đây bất giác toàn thân toát mồ hôi lạnh ngắt.

Lương Luân bật tiếng cười đanh ác hỏi:

- Tiểu tử! Sao ngươi còn chưa vươn cổ chịu chém?

Hắn rung tay một cái. Thanh trường kiếm vọt ra những điểm hàn tinh chụp vào các yếu huyệt bụng dưới Du Hữu Lượng. Nhát kiếm đưa tới chậm chạp nhưng rít lên vù vù. Bốn phương tám hướng đều bị màn kiếm bao phủ.

Du Hữu Lượng đứng điềm nhiên. Chàng vận dụng nội lực vào cánh tay từ từ đưa ra. Oai phong lẫm liệt không chùn nhụt chút nào.

Lương Luân thấy chàng phóng ra một chưởng uy lực khủng khiếp hắn không dám coi thường. Thanh trường kiếm trong tay quét ngang một cái, kiếm ảnh chập chờn không nhất định.

https://thuviensach.vn

Mọi người bàng quang chưa kịp nhìn rõ thủ pháp biến chiêu của hắn đã thấy đầy trời lấp loáng ánh hàn quang. Mũi kiếm trỏ vào huyệt mi tâm trên mặt Du Hữu Lượng.

Đây là Cổ phác kiếm pháp. Ngày trước giỏi như hạng Tam đại pháp vương ở Trường Bạch cũng bị hại về kiếm pháp này thì đủ biết uy lực của nó đến trình độ nào!

Du Hữu Lượng vẫn đứng yên như trước, chờ cho mũi kiếm của đối phương phóng tới gần, chàng đột nhiên đưa tay mặt ra nhằm chụp thân kiếm của Lương Luân. Miệng chàng quát:

- Bẻ kiếm!

Chân phải chàng bước ra nửa bước. Tay mặt chàng chuyển thành ba vòng lớn.

Bỗng một tiếng rắc vang lên. Thanh kiếm trong tay Lương Luân đã bị bẻ gãy.

Lương Luân mặt xám như tro tàn. Tay cầm chuôi kiếm đứng thộn mặt ra. Mới trao đổi hai chiêu hắn đã bị đối thủ bẽ gãy binh khí thì còn mặt mũi nào nhìn thấy ba người anh em nữa?

Hắn có biết đâu Du Hữu Lượng đánh quen trăm trận. Công lực cùng kinh nghiệm của chàng không phải như bữa trước. Công phu đoạt kiếm của chàng là một chiêu thức chàng tự tìm hiểu trong phép Thất khúc đại cửu án. Nay chàng mới dùng đến lần đầu liền thấy hiệu nghiệm.

Du Hữu Lượng cơ hồ không tin ở mình có thể bẻ gãy binh khí của một kiếm thủ nổi danh ngoài quan ải. Lòng chàng cao hứng vô cùng bất giác chàng reo thầm:

- Được rồi! Thế là ta phát huy hoàn toàn được môn "Thiền môn thất khúc".

đến chỗ tinh túy. Từ nay dù ta có chạm trán những tay cao thủ võ công hơn ta gấp mười cũng không đáng sợ nữa.

Ngoài Lương Luân còn Tam Kiếm đều tái mặt, vây quanh lại.

Du Hữu Lượng cười lạt hỏi:

- Lương Luân! Ngươi thất bại mà dường như chưa tâm phục phải không?

Lương Luân trầm giọng đáp:

https://thuviensach.vn

- Lương mỗ dùng kiếm mấy chục năm. Bữa nay là lần thứ hai bị bẻ kiếm. Họ Du kia! Thủ pháp đó kêu bằng gì?

Du Hữu Lượng lắc đầu đáp:

- Vừa rồi ta tiện tay bẻ một cái chứ chẳng có thủ pháp chi hết.

Lương Luân lộ vẻ kinh nghi, bụng bảo dạ:

- Gã này còn tuổi trẻ, ngẫu nhiên diệu thủ ta chiêu mà phá được Cổ Phác kiếm pháp, một công phu hao tổn tâm lực suốt đời mới dựng nên.

Gã nghĩ vậy bất giác chán nản đến thừ người ra.

Du Hữu Lượng nói:

- Cả bốn ngươi xông vào đi để đỡ mất thì giờ cho ta.

Lương Luân không còn chí phấn đấu, vẫy tay một cái. Bốn người cùng cắm đầu bỏ đi, chớp mắt đã mất hút.

Kiến Châu Tứ Kiếm lừng danh thiên hạ mà bị chàng thiếu niên cất tay một cái đủ làm cho bở vía phải bỏ đi. Vụ này đồn đại ra ngoài giang hồ, e rằng không mấy ai tin.

Vị tướng trung niên chờ bốn người đi xa rồi mới tiến lại chắp tay thi lễ nói:

- Vừa rồi nhờ hiệp sĩ ra tay viện trợ kịp thời, không thì cục diện bữa nay khó mà cứu vãn được.

Du Hữu Lượng nói một vài câu khách sáo. Võ tướng trung niên quay về liệu lý những người bị thương.

Du Hữu Lượng trở gót toan đi, bỗng nghe thanh âm trong trẻo cất lên:

- Này! Bản lãnh ngươi khá lắm! Ngươi đã đuổi được bốn tên cùng hung cực ác đi rồi.

Du Hữu Lượng cười đáp:

- Kỹ thuật nhỏ mọn của tại hạ khi nào dám múa rìu qua mắt thợ, trước một tay lão luyện giang hồ như cô nương?

Thiếu nữ hoa lệ bẽn lẽn nói:

- Ngươi đừng nói móc nữa. Ta nhận thấy võ công ngươi quả nhiên rất cao thâm. Nếu đem so với gia thúc... cũng không kém mấy...

Du Hữu Lượng động tâm hỏi:

- Lệnh thúc là ai?

https://thuviensach.vn

Thiếu nữ hoa lệ ngần ngừ đáp:

- Lão nhân gia ít khi bôn tẩu giang hồ, chắc ngươi chưa được nghe qua.

Du Hữu Lượng nói:

- Cô nương cứ cho biết cũng chẳng hề gì.

Thiếu nữ ngần ngừ đáp:

- Gia thúc họ Hồng tên gọi Mộc Phương...

Du Hữu Lượng buột miệng la:

- Linh Lư chủ nhân Hồng Mộc Phương ư? Thế thì bản lãnh của cô nương chắc chắn được lão nhân gia truyền thụ.

Miệng chàng nói như vậy, trong bụng nghĩ thầm:

- Hồng Mộc Phương đứng ngang hàng với Triệu Phụng Hào nổi danh thiên hạ, lại cùng Lộc Bình thúc thúc là chỗ thâm giao. Không ngờ vị cô nương trước mặt đây là điệt nữ của lão. Cuộc tao ngộ này thật là kỳ ngộ.

Thiếu nữ hoa lệ đáp:

- Hồng thúc thúc đặt tên chỗ ở là Linh Lư nghe có vẻ oai lắm nhưng ta coi chỉ là một căn nhà rách nát, chẳng làm gì có linh khí, thật khiến cho người ta tức cười đến chết.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên trên đường quan đạo có tiếng bánh xe lọc cọc vang lên. Mười hai cỗ xe tiêu của Kim Ngô tiêu cục do các tiêu sư áp tải đã đi vào đường hẹp.

Hai con ngựa đi trước đầu cao nghều nghệu chạy lộp chộp pha lẫn với tiếng quát tháo cùng tiếng bánh xe rất nhộn nhịp.

Khi gần tới nơi, Tiền Kim Ngô nhảy xuống ngựa đảo mắt nhìn quanh vẻ mặt rất khó coi.

Du Hữu Lượng cười lạt hỏi:

- Quân sĩ của bản triều vẫn bình yên. Chắc cái đó khiến các hạ ngạc nhiên lắm?

Tiền Kim Ngô cặp mắt âm trầm không trả lời Du Hữu Lượng liếc về phía võ tướng Hạ Khiêm nói:

- Xin tướng quân ra lệnh cho bộ thuộc nhường lối để tiêu xa của tệ cục đi qua.

https://thuviensach.vn

Hạ tướng quân trầm ngâm chưa quyết định thì có thanh âm như tiếng chuông đồng từ trong khu rừng mé hữu nổi lên:

- A Di Đà Phật! Không nhường được! Không nhường được!

Trong khu rừng thưa, Pháp Minh thiền sư ở chùa Thiếu Lâm mặc áo cà sa rộng thùng thình từ từ đi ra.

Tiền Kim Ngô trầm giọng hỏi:

- Phải chăng đại sư vì rượt theo đoàn xe tiêu của bọn tại hạ mà tới đây?

Pháp Minh thiền sư đáp:

- Có thể nói như vậy.

Tiền Kim Ngô cười ruồi hỏi:

- Đại sư hiển nhiên là tăng lữ chùa Thiếu Lâm mà sao lại phủ nhận?

Pháp Minh thiền sư lẳng lặng không đáp. Tiền Kim Ngô quay về khu rừng mé Đông lớn tiếng:

- Xin mời cao nhân ở phía Hoa Sơn xuất hiện!

Tiếng quát vừa dứt, đột nhiên trong khu rừng mé Đông nổi lên một tràng cười.

Tiếp theo bóng xám thấp thoáng. Mọi người hoa mắt lên. Đỗ đại hiệp và Bạch nhị hiệp ở pháp Hoa Sơn đã đứng sững bên đường.

Đỗ Nguyên Xung thu tiếng cười lạnh lùng hỏi:

- Tiền cục chủ nhận định bọn tại hạ là người phái Hoa Sơn đến đây ư?

Tiền Kim Ngô cười khẩy hỏi lại:

- Môn đồ phái Thiếu Lâm và phái Hoa Sơn cũng giả vờ ngớ ngẩn ư?

Đỗ Nguyên Xung đáp:

- Dù bọn tại hạ có thừa nhận thì bữa nay cũng phải can thiệp vào vụ này.

Tiền Kim Ngô khịt mũi một tiếng trỏ vào Pháp Minh thiền sư hỏi:

- Còn nhân vật ở ngọn Thiếu Thất núi Tung Sơn? Chẳng lẽ cũng quên luôn cả Tổ sư bản phái nữa chăng?

Pháp Minh thiền sư chắp hai bàn tay để trước ngực đáp:

- Tội nghiệp! Tội nghiệp! Bần tăng là Pháp Minh, Kinh đường chủ của chưởng chùa Thiếu Lâm.

Tiền Kim Ngô trầm giọng nói:

- Tiền mỗ chờ ở các vị những câu trả lời đó. Ha ha...

https://thuviensach.vn

Hắn quay lại nhìn Hà Thất Mãnh nói:

- Hà tiêu đầu! Phiền tiêu đầu lấy cái bọc trên lưng ngựa của Tiền mỗ đem lại đây.

Hà Thất Mãnh dạ một tiếng bước tới trước ngựa cởi cái bọc lớn bằng vải trắng xuống.

Đỗ Nguyên Xung nhảy vọt lên trước một bước lớn tiếng quát:

- Trước khi hắn chưa lấy tín vật của bản môn ra, chúng ta hãy động thủ mau đi!

Bạch nhị hiệp đứng gần Tiền Kim Ngô hơn nghe nói vậy lấy làm khó nghĩ.

Tay trái y đã bằng bặn, tay mặt đánh rứ một chiêu.

Tiền Kim Ngô không chờ chưởng lực của đối phương đánh tới thực sự, lão đã điểm chân xuống đất đưa thân hình qua mé tả.

Tiền Kim Ngô đứng ngoài xa năm bước chưa đông thủ kịp thời, mọi người đã nhìn thấy mặt lão lộ vẻ kinh nghi, miệng ấp úng:

- Tín vật ư? Các vị đã biết hết vụ này rồi, thảo nào vừa rồi phủ nhận cả môn phái của mình.

Bạch nhị hiệp hỏi:

- Họ Tiền kia! Lão không hiểu tại sao chúng ta lại biết lão có mang theo tín vật bản phái ư?

Tiền Kim Ngô đáp:

- Tiền mỗ phải có ý nghi ngờ về chuyện này. Tín vật của phái Hoa Sơn cùng phái Thiếu Lâm do người đó trao tay cho tại hạ, chẳng một người thứ ba nào chứng kiến.

Du Hữu Lượng hỏi xen vào:

- Người đó là Đa Nhĩ Cổn phải không?

Tiền Kim Ngô không đáp.

Trong rừng trúc mé Tây Nam đột nhiên có thanh âm trầm trầm cất lên:

- Chính là lão phu.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 78

Tưởng Tải Súng Ống Hóa Ra Tải Đá

Mọi người kinh hãi nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy một lão già mặc áo vải, thân thể cường kiện đang rẽ cành lá bước ra.

Du Hữu Lượng kinh hãi hơn mọi người, vì lão này chẳng phải ai xa lạ mà chính là họ Tiền đã sát hại song thân chàng và chàng mới chạm trán lão hồi sáng sớm.

Tiền Kim Ngô nhân lúc mọi người đang để ý vào lão mới đến, liền lướt qua mình Hà Thất Mãnh, thò tay móc trong bọc vải trắng lấy một cây tiểu trượng khắc hình Phật màu xanh...

Pháp Minh thiền sư đột nhiên biến sắc miệng lẩm bẩm:

- Lục Ngọc Phật Trượng! ... Lục Ngọc Phật Trượng! ...

Tiền Kim Ngô cầm cây trượng Phật giơ cao lên nói:

- Thấy cây trượng này cũng như thấy chưởng môn. Pháp Minh! Ngươi còn chưa lùi ư?

Pháp Minh thiền sư người run lên nhưng thủy chung vẫn không di động.

Tiền Kim Ngô cười lạt một tiếng giơ tay lên. Một thanh đoản kiếm đen sì lấp loáng trước mắt Đỗ, Bạch nhị hiệp. Trong lúc nhất thời, uy thế của hai người hoàn toàn mất hết, đứng nhìn cây đoản kiếm ngơ ngẩn xuất thần.

Đỗ Nguyên Xung ấp úng nói:

- Thanh Kim nhật thất của phái Hoa Sơn... quả nhiên ở trong tay lão rồi...

Tiền Kim Ngô hỏi:

- Các vị còn chống đối với lão phu nữa chăng?

Đỗ Nguyên Xung thấy tình thế biến đổi trong chớp mắt. Hồi lâu y nghiến răng nói dằn từng tiếng:

- Bất luận trường hợp nào, chúng ta cũng phải hỏi cho ra vụ này.

https://thuviensach.vn

Bạch Nhị hiệp gật đầu đáp:

- Đúng thế! Dù chúng ta có bị trục xuất khỏi phái Hoa Sơn cũng chẳng thể bỏ qua vụ này.

Tiền Kim Ngô không khỏi ngơ ngác. Hắn định đem vật báu trấn sơn của phái Thiếu Lâm và phái Hoa Sơn đưa ra là môn đồ hai phái này chỉ còn đường cúi đầu nghe lệnh. Ngờ đâu sự thực đã ra ngoài điều tiên liệu. Ban đầu Pháp Minh ở phái Thiếu Lâm và Đỗ, Bạch nhị hiệp ở Hoa Sơn phủ nhận môn hộ, bây giờ họ thấy tín vật của bản môn cũng coi tầm thường.

Hắn nghĩ tới đây mất cả bình tĩnh, liền nói:

- Coi thường tín vật của bản môn thì chẳng khác gì tội khi sư diệt tổ. Chuyện này anh hùng thiên hạ nghe thấy là không hay đâu.

Đỗ Nguyên Xung đáp:

- Bọn ta đã cân nhắc lợi hại rồi, Tiền cục chủ bất tất phải nói nữa.

Tiền Kim Ngô ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- Tiền mỗ hãy hỏi một câu:

sao các vị biết trước lão phu lấy được tín vật của hai phái?

Đỗ Nguyên Xung trầm ngâm đáp:

- Ngày bản phái mất cắp cây Kim nhật thất, bọn ta có tiếp được một phong thư gởi đến phái Hoa Sơn...

Pháp Minh thiền sư lộ vẻ kinh ngạc buột miệng hỏi:

- Phải chăng trong đó có bức họa một lão già mặc áo đại hồng thư danh "vô danh thị"?

Đỗ Nguyên Xung gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Pháp Minh thiền sư thở phào một cái nói:

- Bảo vật của tệ phái cũng mất trong trường hợp tương tự.

Tiền Kim Ngô hỏi:

- Trên phong thư còn viết chữ nói về việc gì? Tiền mỗ muốn nghe được chăng?

Bạch nhị hiệp đáp:

- Có đến hàng trăm chữ nhỏ bé như đầu ruồi, đại ý nói muốn truy tầm bảo vật bị thất lạc thì tìm đến Tiền Kim Ngô ở Kim Ngô tiêu cục. Ngoài ra

https://thuviensach.vn

không còn chi tiết nào khác...

Tiền Kim Ngô không nhịn được hỏi:

- Sao các hạ không nói nốt đi?

Bạch nhị hiệp đáp:

- Người thư danh "Vô danh thị" nhắc tới Tiền cục chủ mới tiếp một món hàng chuyển vận đến Kiến Châu. Món hàng đó là...

Y dừng lại không nói nữa.

Lão họ Tiền từ lúc xuất hiện đến giờ chưa nói câu nào đột nhiên tiến lên mấy bước, lớn tiếng hỏi:

- Món hàng đó là gì? Sao không nói nốt đi?

Bạch nhị hiệp trầm giọng giằn từng tiếng:

- Là súng ống.

Mấy tiếng này họ Bạch vừa nói ra khỏi cửa miệng, mọi người đều sợ hãi đến thộn mặt ra.

Du Hữu Lượng la thầm:

- Nghe nói súng ống là món lợi khí của Tây Dương, bắn bằng đạn. Tấm thân huyết nhục không chống nổi. Hỏa khí này mà đưa đến Nữ Chân thì có khác gì hổ thêm cánh, rất nguy hại cho quân sĩ bên mình.

Chàng không nhẫn nại được cùng lên tiếng:

- Tiền Kim Ngô! Lão là người trong Hoa Hạ mà lại cam tâm thêm cánh cho cọp, khiến người ta không sao hiểu được.

Bây giờ chàng không nể nang gì Tiền Kim Ngô nữa, nên chẳng cần ăn nói lịch sự.

Tiền Kim Ngô mặt xám như tro tàn lớn tiếng:

- Ngươi... ngươi đừng nói càn.

Bạch nhị hiệp nhìn Pháp Minh thiền sư hỏi:

- Đại sư! Bạch mỗ có bịa ra câu nào không?

Pháp Minh thiền sư nghiêm nghị đáp:

- Ý trong thư quả đúng như vậy. Nếu Tiền thí chủ tự vấn tâm không có điều gì hổ thẹn thì sao chẳng mở tiêu xa để cởi mối hoài nghi cho mọi người?

Bọn tiêu sư nhao nhao lên, mỗi người nói một câu:

https://thuviensach.vn

- Phải lắm! Phải lắm!

- Tiền cục chủ mà không mở hàng hóa ra thì lão gia chẳng thà chịu mất năm ngàn lạng bảo tiêu tiền thù lao, quyết không đi. Nếu bỏ đi thì chúng ta đi hết.

Tiền Kim Ngô quát to:

- Đừng có vọng động.

Thiếu nữ hoa lệ đến bên Du Hữu Lượng nói:

- Ngươi thấy cả rồi chứ? Trước kia ta nói lão họ Tiền ck phải hảo nhân. Ta muốn ngươi giúp sức để đoạt xe tiêu mà ma ngươi chẳng chịu.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Sao cô nương biết trong xe tiêu chứa toàn súng ống?

Thiếu nữ hoa lệ ấp úng đáp:

- Ta... nghe lời đại ca cùng Viên đại soái mật đàm với nhau rồi không nhịn được, lén lút chạy trốn ra.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Lệnh huynh là Tổ...

Chàng chưa dứt lời, đột nhiên họ Tiền miệng lảm nhảm:

- Súng ống... súng ống... Nếu vậy thì tướng quân họ Tổ dọc đường đã nói với ta đúng là sự thực. Lão Tiền thật là hồ đồ, bị người lợi dụng mà không hay...

Võ tướng trung niên là Hạ Khiêm hỏi:

- Các hạ gặp Tổ tướng quân ở đâu?

Lão họ Tiền đáp:

- Chúng ta gặp nhau ở dọc đường một cách ngẫu nhiên. Cước trình của lão phu còn nhanh hơn y chạy ngựa nên tới đây trước.

Dứt lời lão bảo Tiền Kim Ngô:

- Tiền Kim Ngô! Các hạ hãy giao lại Kim Nhật Thất và Lục Phật trượng chi lão phu.

Tiền Kim Ngô lùi lại một bước hỏi:

- Sao? Bảo vật của hai phái... chính lão đã đưa đến tiêu cục kia mà? Sao lão đưa ra rồi lại đòi về?

Lão họ Tiền đáp:

https://thuviensach.vn

- Lão phu nghe lời họ Du lấy cắp bảo vật mà không hiểu rõ nội tình. Bây giờ các hạ có hoàn lại hay không?

Tiền Kim Ngô máy môi nhưng không nói gì. Lão họ Tiền nói tiếp:

- Hãy coi chừng! Lão phu muốn động thủ đoạt lại đây.

Lão sấn đến trước mặt Tiền Kim Ngô, song chưởng thấp thoáng. Tiền Kim Ngô khẽ quát một tiếng, dùng khuỷu tay uýnh ngược lại.

Lão họ Tiền liền biến thế hư nhiều hơn thực, mà lại dùng hư tấn công bên địch.

Hư thực biến hóa thiên hình vạn trạng, khiến người ta khó nỗi đề phòng cho xiết.

Tiền Kim Ngô lùi lại mấy bước liền mà mà vẫn không dời xa được đối phương. Bỗng nghe tiếng rú khẽ vang lên. Tiền Kim Ngô loạng choạng lùi lại mấy bước.

Lão họ Tiền đứng ngoài xa một trượng vẻ mặt rất ung dung, cây Lục Phật trượng và Kim nhật thất trong tay lão, ánh dương quang chiếu vào lấp loáng.

Tiền Kim Ngô làm cục chủ một tiêu cục lớn nhất trong võ lâm. Bản lãnh cao thâm của lão đã nổi tiếng giang hồ. Thế mà hiện giờ mới một chiêu hắn đã bị đoạt mất bảo vật trên tay, khiến mọi người kinh hãi đến thộn mặt ra.

Lão họ Tiền nghĩ thầm trong bụng:

- Tiền Kim Ngô bản lãnh cao cường, không ai dám coi thường. Vừa rồi nếu ta không thi triển thủ pháp "Thiên tinh ảo ảnh" thì e rằng khó mà thành công.

Lão rung tay một cái, liệng hai món bảo vật trả lại Pháp Minh thiền sư và Đỗ Nguyên Xung.

Pháp Minh đón lấy cây Lục Phật trượng chuồn vào bọc rồi nói:

- Tấm lòng chính nghĩa của thí chủ chưa mất, khiến bần tăng rất kính ngưỡng.

Tiền lão thản nhiên không nói gì, Đỗ Nguyên Xung lên tiếng:

- Trong lòng Đỗ mỗ hãy còn nhiều nghi vấn, chẳng nói ra thì trong lòng ấm ức không chịu nổi.

Lão họ Tiền hỏi:

https://thuviensach.vn

- Đại hiệp có điều chi nghi ngại xin cứ nói ra.

Đỗ Nguyên Xung hỏi:

- Phải chăng phong thơ kia là lão trượng lưu lại?

Lão họ Tiền đáp:

- Đúng thế!

Lão thừa nhận một cách thẳng thắn. Mọi người đều lộ vẻ kinh nghi.

Pháp Minh la thất thanh:

- Thí chủ muốn nói? Người ăn cắp bảo vật là các hạ, người lưu thư lại chỉ thị cho bọn bần tăng theo dõi bảo vật, lại tiết lộ ra Tiền cục chủ chở súng cũng là các hạ. Các hạ còn giao bảo vật cho Tiền cục chủ. Người cầm lấy bảo vật sai khiến bần tăng cũng là các hạ?

Lão Tiền đáp:

- Đúng thế! Mọi việc đều do lão phu hết.

Mọi người càng kinh hãi hơn, vì ba điểm này rất phức tạp. Nếu đó là hành vi của một người thì lại mâu thuẫn nhau khiến người ta không hiểu được. Pháp Minh hỏi:

- Dám hỏi thí chủ hành động như vậy thì động cơ ở chỗ nào?

Lão họ Tiền trợn mắt lên hỏi lại:

- Thiền sư hỏi lão phu, lão phu biết đi hỏi ai?

Lão gục gặc cái đầu ngẫm nghĩ một chút rồi tiếp:

- Lão phu đi truy vấn lão họ Du. Đây là hắn đặt hàng lão phu. Lão phu muốn hỏi hắn mưu đồ chuyện gì?

Du Hữu Lượng nghe nói chấn động tâm thần nghĩ bụng:

- Cứ tình hình này mà xét đoán thì Hồng Bào lão quái dường như đã cấu kết với Đa Nhĩ Cổn ở nước Nữ Chân để hành động tác ác. Nếu sự thực đúng như ý nghĩ của ta thì phải thận trọng mới được.

Tiền Kim Ngô chấn động tâm thần, la thất thanh:

- Người hóa chủ chuyến tiêu này cũng là người mặc áo Hồng bào họ Du. Hắn bức bách Tiền mỗ đưa hàng tới Kiến Châu. Thế mà... thế mà chính hắn lại đưa thơ thông tri có phái Thiếu Lâm biết là trong xe đựng súng ống, khiến cho Tiền mỗ hoang mang chẳng hiểu làm sao.

Du Hữu Lượng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tiền cục chủ bị uy hiếp mà phải làm ư?

Tiền Kim Ngô lộ vẻ cực kỳ đau khổ đáp:

- Dù Tiền mỗ không biết gì cũng là hiểu đại nghĩa. Từ ngày mất mẹ già ruột gan bối rối mà cam bề tiếp thụ món hàng này.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Phải chăng Hồng Bào Nhân họ Du đến cướp từ đường của cục chủ?

Tiền Kim Ngô gật đầu. Mọi người trong trường biết rõ nội tình rồi không coi lão là thù nghịch mà chỉ là kẻ đáng thương.

Ai cũng nghĩ bụng:

- Không ngờ Tiền Kim Ngô lại là con người chí hiếu. Cử động này tuy có lỗi lầm, nhưng cũng không nặng lắm...

Võ tướng trung niên Hạ Khiêm thủng thẳng hỏi:

- Tiểu tướng vận tải súng ống đến thành Ninh Viễn thì Tiền cục chủ có điều chi dị nghị không?

Tiền Kim Ngô nhăn nhó cười đáp:

- Tướng quân cho đẩy cả mười hai cỗ xe tiêu đi quách!

Hạ tướng quân toan gọi quân sĩ thì đột nhiên trên con đường nhỏ trước mắt cát bụi tung bay. Chỉ trong chớp mắt mười mấy người kỵ mã đã tới nơi.

Viên lãnh đội tướng quân thân thể cao lớn, ngồi trên mình ngựa oai phong lẫm liệt. Phía sau y một quân sĩ cầm lá cờ lớn thêu chữ "Tổ" phất phơ trước gió.

Hạ tướng quân cả mừng nói:

- Tổ tướng quân đến đã vừa may.

Tổ tướng quân gật đầu xuống ngựa nhìn Du Hữu Lượng nói:

- Tiểu tướng vâng mệnh Viên đại soái đến đây gặp Hạ tướng quân không ngờ lại được gặp cả Du huynh, thật là khoan khoái!

Vị tướng quân này chính là Tổ Đại Thọ, đã cùng Du Hữu Lượng kết giao ở Ninh Viễn, nên lão nói ra những lời rất thân ái.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Tổ tướng quân vẫn mạnh giỏi chứ?

Tổ Đại Thọ chưa kịp trả lời thì thiếu nữ hoa lệ đứng bên tiến lại nói:

https://thuviensach.vn

- Té ra các vị đã quen biết nhau! Đại ca! Đại ca sao lại quen anh chàng ngớ ngẩn này? Tiểu muội vẫn chưa biết vụ đó.

Tổ Đại Thọ vừa cười vừa mắng cô:

- Tiểu Lăng! Ngươi đi đâu là gây chuyện đến đó.

Lão trợn mắt lên hằm hằm nhìn cô, trách cô không biết giữ phận mình. Nhưng ngày thường nuông chiều cô đã thành thói quen, bây giờ đột nhiên muốn lập lại uy quyền của huynh trưởng không phải là chuyện dễ.

Hạ tướng quân thấy Tổ Đại Thọ nói chuyện không đâu sợ mất thì giờ xảy chuyện bất trắc liền nói:

- Tổ tham tướng! Món hàng đó...

Tổ Đại Thọ ngắt lời:

- Món hàng đó ư? Cứ để lại đây cho bọn Tiểu sư xử trí.

Hạ tướng quân tưởng mình nghe lầm, hỏi lại:

- Sao? Tham tướng bảo chúng ta bỏ mặc mười hai xe tiêu này rồi tay không trở về Ninh Viễn ư?

Tổ Đại Thọ gật đầu.

Hạ Khiêm lại hỏi:

- Tổ Tham tướng có biết những xe này tải vật gì không?

Tổ Đại Thọ đáp:

- Dĩ nhiên ta biết rõ.

Hạ Khiêm hỏi:

- Thế thì phải rồi. Nên biết mười hai cỗ xe tải đây thì có đến năm ngàn cây súng. Món lợi khí này bất luận lọt vào tay bên địch hay lọt vào tay ta cũng làm cho chiến lực mạnh lên rất nhiều, ảnh hưởng ra đến ngàn dặm. Sao chúng ta lại để mặc họ xử trí được?

Tổ Đại Thọ chậm rãi đáp:

- Mười hai xe chở đá cục thì chiến lực làm gì mà phát sinh ảnh hưởng?

Lão nói câu này khiến mọi người trợn mắt líu lưỡi. Tiền Kim Ngô buột miệng hỏi:

- Đá cục ư? Tham tướng bảo trong xe tiêu chứa đầy đá cục?

Hạ Khiêm cũng lộ vẻ hoài nghi nói:

- Tổ Tham tướng nói giỡn rồi. Kim Ngô tiêu cục...

https://thuviensach.vn

Tổ Đại Thọ ngắt lời:

- Đại Thọ này không bao giờ nói đùa.

Tiền Kim Ngô đột nhiên phát ra tràng cười rộ nói:

- Không có lý! Hồng Bào Nhân họ Du lúc đưa mười hai cái rương có cho tiêu cục đã dặn kỹ Tiền mỗ trong rương đựng hỏa khí, chứ cớ sao mà tướng quân đây lại bảo là đá cục... Cáp ải tử! Vạn Đại Cương! Hai ngươi mở rương gỗ trong xe ra để mọi người coi.

Lão lùn và Vạn Đại Cương "Dạ" một tiếng rồi cùng các tiêu sư mở cửa xe lấy những rương gỗ nặng nề ra rồi dùng búa phá rương.

Mọi người đưa mắt nhìn vào thì hiển nhiên là những hòn đá hoa cương, chẳng có súng ống gì hết.

Ai nấy kinh hãi đến thộn mặt ra. Hồi lâu Tiền Kim Ngô mới hỏi:

- Vụ này giải thích thế nào?

Tổ Đại Thọ đáp:

- Lão phải hiểu chứ, sao lại hỏi ta.

Tiền Kim Ngô nói:

- Tiền mỗ nghĩ mãi mà không sao hiểu được. Hồng Bào Nhân họ Du đến khuyên dụ tệ cục, yêu cầu tệ cục đem mười hai cái rương đá cục này đưa đến Kiến Chây ở nước Nữ Chân! Chẳng lẽ đây là một trò chơi?

Du Hữu Lượng nói:

- Câu chuyện này chẳng phải giản dị như vậy. Chắc hành động của họ Du muốn làm rối óc mọi người.

Tô Đại Thọ vỗ tay tán thành:

- Lời cao kiến của Du huynh quả hữu lý. Sự thực sau khi hắn gửi đồ Kim Ngô tiêu cục rồi phao ngôn khắp nơi, cố ý dẫn dụ chúng ta chỉ lưu tâm đến những xe hàng này, hắn sẽ lợi dụng chỗ sơ hở, đưa súng thật bằng xe ngựa theo đường nhỏ vận đến Kiến Châu...

Mọi người nghe nói như ngủ mê chợt tỉnh, Tổ Đại Thọ lại nói tiếp:

- Kế liên hoàn của hắn tuy tuyệt diệu nhưng không bịt mắt được Viên đại soái. Sáng sớm hôm nay lão nhân gia đã sai tham tướng La Đại Tân dẫn trăm quân sĩ đi về phía Tây bình, quả nhiên chẹn đường bắt được súng ống. Cả xe ngựa cũng áp giải về thành Ninh Viễn.

https://thuviensach.vn

Hạ tướng quân tán dương:

- Viên đại soái liệu việc như thần. Bọn ta là bọn phàm phu tục tử chẳng thể bì kịp trong muôn một.

Tổ Đại Thọ nghiêm nghị nói:

- Việc quân cấp bách ở phía trước mà đại soái đòi cáo lão về nhà.

Hạ Khiêm kinh ngạc hỏi:

- Chuyện đó có thật không?

Tổ Đại Thọ đáp:

- Đại soái đã quyết định sáng mai thượng lộ về kinh, nhưng không muốn để ảnh hưởng đến tướng sĩ, nên vẫn giữ cơ mật. Chẳng lẽ Hạ tướng quân còn chưa biết ư?

Hạ Khiêm lộ vẻ lo âu hỏi:

- Sau khi bị vây hãm ở Quang Ninh, Viên đại soái vâng lệnh thu thập bại binh, chỉnh tu quân mã, đánh đâu được đấy. Nếu không có đại soái thì ai là người giữ nổi bờ cõi? Sao Tổ tham tướng không khuyên giải?

Tổ Đại Thọ đáp:

- Viên đại soái ngồi không yên vị vì Ngụy Trung Hiền chuyên quyền. Đại soái không về phe với hắn nên hắn đem lòng ghen ghét. Sau trận thắng ở Cẩm Ninh, văn võ trong triều mấy trăm người được thăng trật. Con Ngụy Trung Hiền cũng được gia phong Tước bá. Chính đại soái chỉ thăng một trật mà gian đảng cũng còn dâng sớ hạch tội bãi miễn. Đại soái cáo lão thật có chỗ khổ tâm. Đại Thọ có khuyên giải cũng bằng vô dụng.

Lão nói tới dây nổi lòng bi phẫn, thở dài than rằng:

- Trong triều có gian đảng thì chẳng bao giờ danh tướng lập công được ở bên ngoài. Câu này thật là đúng lắm.

Mọi người cùng cảm khái muôn vàn. Hồi lâu lão họ Tiền mới lên tiếng:

- Tử tư giúp đỡ nước Ngô tịnh. Viên Sùng Hoàn có quan hệ đến sự tồn vong của bản triều. Tổ tướng quân nên ràng khuyên can...

Lão nói rồi vọt vào con đường nhỏ phía trước lướt đi.

Du Hữu Lượng chợt nhớ tới lúc ở tiểu lâu nghe thấy Nguyên Nguyên tăng và Tâm Di hòa thượng định bàn kế hoạch, không hiểu tại sao bây giờ

https://thuviensach.vn

chàng đối với lão họ Tiền lại phát sinh hảo cảm. Trong lúc nhất thời chàng quên bẵng đối phương là hung thủ sát hại song thân.

Chàng thấy lão họ Tiền đi xa rồi liền chắp tay nhìn Tổ Đại Thọ nói:

- Tiểu tử có việc xin đi trước một bước.

Tổ Tiểu Lăng thấy Du Hữu Lượng muốn bỏ đi, cô bồn chồn trong dạ, chẳng kể gì đến bao nhiêu người dòm ngó, vươn tay ra giữ chàng lại. Nhưng Du Hữu Lượng xoay mình vọt đi.

Tổ Tiểu Lăng ngơ ngác nhìn bóng sau lưng Du Hữu Lượng cho tới khi mất hút. Trong lòng cô nổi lên mối bâng khuâng khôn tả.

Tổ Đại Thọ nhanh mắt đã nhìn thấy mọi cử động của cô liền nói:

- Muội tử! Chúng ta trở về Ninh Viễn quách.

Tổ Tiểu Lăng ngơ ngẩn gật đầu.

Tổ Đại Thọ nhìn Pháp Minh và Đỗ, Bạch nhị hiệp ngỏ lời tạ ơn rồi cùng Hạ tướng quân lên ngựa trở về.

Pháp Minh thiền sư cũng từ biệt bọn Kim Ngô tiêu cục ra đi. Khi mọi người đi xa rồi, Đỗ, Bạch nhị hiệp vẫn đứng yên không nhúc nhích. Bạch nhị hiệp hỏi:

- Đại ca! Đại ca nhận xét vụ này ra làm sao?

Đỗ Nguyên Xung trầm ngâm đáp:

- Những cái mình mắt thấy tai nghe chưa rõ được Tổ cô nương với Du huynh đệ có mối liên quan thế nào?

Bạch nhị hiệp hỏi:

- Chúng ta về tới Hoa Sơn sẽ phúc đáp Ngũ muội ra làm sao?

Đỗ Nguyên Xung đáp:

- Thiệu Quyên ư? Chỉ có cách nói thực những điều mắt thấy tai nghe cho y biết...

Hai người vẻ mặt trầm ngâm vẫn đứng đối diện cho tới lúc vừng thái dương đã lặn về Tây.

Lúc này Du Hữu Lượng đang rượt theo lão họ Tiền. Chàng tăng gia cước lực đi thật nhanh, chạy chừng hơn một giờ thì thấy lão họ Tiền đi trên cây cầu gỗ cách đó chừng năm trượng.

Du Hữu Lượng tự hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tát Lạp Kiều đây rồi. Chẳng hiểu Tiền Kế Nguyên đã đến chưa?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì đầu cầu bên kia một cặp nam nữ thanh niên từ từ đi tới. Thiếu niên mình mặc áo xanh. Chính là Tiền Kế Nguyên.

Thiếu nữ đi bên Tiền Kế Nguyên mặc áo trắng chùng đến gót. Du Hữu Lượng vừa ngó thấy đã nhận ra là thiếu nữ mà chàng đã gặp ở Lâm Giang lâu.

Lão họ Tiền thấy hai người xuất hiện liền rảo bước tiến lên Tiền Kế Nguyên cất tiếng gọi:

- Tổ phụ! Tổ phụ dời khỏi Lạc Anh Tháp từ hồi nào?

Lão họ Tiền lộ vẻ khích động đáp:

- Hảo hài tử! Mấy năm trời ngươi sớm tối bầu bạn với ta ở trong tháp. Ngươi đi khỏi hai tháng, ta lại cùng Tả lão nhi gây lộn một trận rồi tức mình ra khỏi tòa Thạch tháp đó.

Tiền Kế Nguyên nói:

- Tả lão tiền bối xử lý vụ này không được đường hoàng, thật khó khiến người ta tâm phục.

Lão họ Tiền gục gặc cái đầu liếc mắt nhìn thiếu nữ áo trắng đi bên cạnh gã hỏi:

- Vị tiểu cô nương này là ai?

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Ai Giết Cái Bang Thập Bát Kiệt?

Tiền Kế Nguyên mỉm cười đáp:

- Nàng... tên gọi Bạch Đan, là cháu dâu tương lai của Tổ phụ đó.

Thiếu nữ áo trắng mặt nóng lên khép nép nhìn lão già khẽ nói:

- Bạch Đan xin dâng lời thỉnh an lão nhân gia.

Lão họ Tiền vuốt râu cười rộ nói:

- Hay lắm! Kế Nguyên! Người lớn rồi. Ngày tháng mau lẹ quá chừng.

Tiền Kế Nguyên hỏi:

- Tổ phụ! Tổ phụ còn muốn trở về Lạc Anh Pháp ở Tái Bắc không?

Lão họ Tiền sửng sốt hỏi lại:

- Trở về Lạc Anh Pháp ư? Nơi đó chỉ có các vàng cỏ úa gió bắc thổi suốt ngày còn vui vẻ gì mà ta muốn trở lại...

Tiền Kế Nguyên nói:

- Gần đây hài nhi qua lại giang hồ nghe được một tin...

Lão Tiền hỏi:

- Có liên quan gì đến ta không?

Tiền Kế Nguyên đáp:

- Người ta đồn Tả lão tiền bối đã gửi người đi tìm khắp nơi xem ai là con cháu của Du Huyền Thanh để đưa đến Lạc Anh Pháp Lão họ Tiền chau mày hỏi:

- Tà lão nhi không nhịn được ư?

Tiền Kế Nguyên nghiêm nghị đáp:

- Sự tình không đơn giản như vậy. Lão nhân nên biết hài nhi phát giác ra một vụ đại bí mật ở Lạc Anh Pháp mà chưa từng nói với lão nhân gia...

Lão họ Tiền biến sắc buột miệng hỏi?

https://thuviensach.vn

- Bí mật ư? Trong tòa tháp đó có chuyện bí mật gì mà không thể nói ra được ư?

Tiền Kế Nguyên đáp:

- Lão nhân gia còn nhớ hài nhi ở Lạc Anh Pháp năm năm từng lén lút ẩn mình ở bậc thứ tư trong tòa thạch tháp...

Lão họ Tiền đột nhiên xua tay gạt đi; - Kế Nguyên đừng nói nữa.

Tiền Kế Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Lão họ Tiền trầm giọng đáp:

- Vì chúng ta đứng trên cầu gỗ mà dưới có người ẩn nấp. ... Bỗng nghe tiếng hú vang lên. Hai bóng đen một tả một hữu từ hai bên cầu vọt lên bay đi.

Du Hữu Lượng đứng ngoài năm trượng định thầm nhìn kỹ thì hai người này mặc áo cà sa liền hiểu ngay là Tâm Di hòa thượng và Nguyên Nguyên Tăng.

Du Hữu Lượng ghê cho tai mắt của lão họ Tiền rất bén nhạy chàng vội ẩn mình sau cành cây lớn, để coi động tỉnh.

Lão họ Tiền chẳng nói năng gì vung song chưởng đánh lên không theo thế liên hoàn. Tiếng quái phong nổi lên ư ứ. Hai người trên không gian một trên một dưới theo hai chiều lướt đi. Chỉ trong chớp mắt xuyên qua luồn gió bão ra ngoài.

Nước chảy dưới cầu bỗng dưng nổi lên trăm ngàn đợt sóng.

Hai người nhả khí kế tiếp nhau hạ mình xuống trên mặt cầu nhưng chẳng còn chút khinh công nào, hạ xuống đánh rầm một cái tưởng chừng cầu sập.

Nguyên Nguyên Tăng đứng ở mé hữu đầu tóc tán loạn, Tâm Di hòa thượng đứng ở phía hữu áo bào rách tả tơi coi rất thảm hại.

Lão họ Tiền lạnh lùng hỏi:

- Hai vị hiển nhiên là những nhà sư. Chẳng lẽ những nhân vật ở chốn không môn lại có thói quen nghe lỏm chuyện bí ẩn của người khác?

Nguyên Nguyên tăng nhả nguồn hơi đục ra đáp:

- Tiền lão thí chủ khéo nặng lời.

Tâm Di hòa thượng buột miệng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Dám hỏi thí chủ một câu... Lão họ Tiền ngắt lời.

Tiền Kế Nguyên nói:

- Lão phu chưa tra hỏi các vị ẩn ở dưới gầm cầu là có dụng ý gì mà hòa thượng lại đòi chất vấn trước, thì hòa thượng chẳng kể gì đến lễ độ. Đây là lần đầu lão phu mở rộng nhãn giới.

Tâm Di hòa thượng đỏ mặt lên hỏi:

- Sáng sớm hôm nay Tiền lão thí chủ có gặp Đoan Mộc Dũ không?

Lão họ Tiền ngạc nhiên hỏi:

- Lão phu gặp rồi. Sao hòa thượng lại biết?

Tâm Di hòa thượng và Nguyên Nguyên Tăng ngơ ngác nhìn nhau, lộ vẻ kinh hãi.

Nguyên Nguyên Tăng ấp úng hỏi:

- Thí chủ có thể vượt qua Hàn băng chưởng của Đoan Mộc Dũ một cách bình yên ư?

Lão họ Tiền cũng hơi sửng sốt, rồi tỉnh ngộ đáp:

- Lão phu hiểu rồi, các vị là người cùng phe với Đoan Mộc Dũ...

Lão chưa dứt lời Nguyên Nguyên Tăng đưa mắt ra hiệu cho Tâm Di hòa thượng vung chưởng đánh tới lão họ Tiền một cách đột ngột.

Biến diễn xảy ra bất ngờ khiến người không kịp đề phòng. Tiền Kế Nguyên đứng bèn thấy tổ phụ lâm vào tình trạng nguy hiểm, bất giác gầm lên:

- Bọn trọc này các ngươi dám càn rỡ ư?

Gã bước lên ba bước vung song chưởng đánh hai người.

Giữa lúc ấy lão họ Tiền xoay mình nửa vòng. Tay trái nắm lại thành quyền đẩy ra. Tiếp theo lão co tứ chi lại nhảy vọt lên không.

Nguyên Nguyên Tăng và Tâm Di hòa thượng không ngờ lão họ Tiền ứng biến mau lẹ đến thế. Chúng còn đang ngạc nhiên thì đột nhiên bị năm tia kình phong mạnh do Tiền Kế Nguyên xoay tay chụp ngược lên.

Lão họ Tiền đột nhiên lớn tiếng la:

- Kế Nguyên hãy thu chiêu về!

Tiền Kế Nguyên chẳng sợ gì đang ra chiêu phản kích, chợt nghe lão già quát, gã xoay tay rụt về nhanh như chớp. Đồng thời thân hình gã đột nhiên

https://thuviensach.vn

nghiêng về mé tả phía sau.

Nguyên Nguyên Tăng chụp vào khoảng không... lão họ Tiền đứng vững lại trầm giọng hỏi:

- Băng Thiền chỉ! Một vị hòa thượng nào ở chùa Thiếu Lâm tới đây?

Nguyên Nguyên Tăng hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Con mắt của Tiền thí chủ quả nhiên lợi hại. Xin miễn thứ cho bần tăng khỏi bồi tiếp.

Hắn giơ tay ra hiệu cho Tâm Di hòa thượng rồi hai người song song chạy lộn trở lại về phía bên này cầu.

Tiền Kế Nguyên lớn tiếng hỏi:

- Sao hòa thượng đến cũng hấp tấp ra đi cũng lật đật?

Gã toan băng mình rượt theo nhưng lão họ Tiền vội nói:

- Để cho họ đi.

Du Hữu Lượng ẩn ở phía sau cành cây ngó những chuyện vừa xảy ra chăng hiểu chuyện gì. Chàng không biết tại sao hai nhà sư phản bạn định âm mưu ám toán ông cháu họ Tiền, chưa đạt mục đích đã vội vã rút lui.

Chàng còn đang nghi hoặc bỗng ngó thấy phía dưới cầu có một luồng khói đen. Một tia sáng lướt qua trong đầu óc, xuýt nữa chàng bật tiếng la:

- Thuốc nổ!

Du Hữu Lượng liền hiểu ngay luồng khói đen là ống dẫn thuốc Tâm Di hòa thượng và Nguyên Nguyên Tăng đã chôn trước gầm cầu để chờ lão họ Tiền và Tiền Kế Nguyên vô tình đi lên là cho nổ sập cả cầu lẫn người.

Chàng nghĩ tới độc kế của hai nhà sư phản trắc trong lòng không khỏi run lên.

Chàng không nghĩ nhiều được nữa vọt ra khỏi cây cầu.

Lão họ Tiền nghe tiếng quay đầu lại, nhưng chưa hành động.

Du Hữu Lượng trong lòng nóng nảy, lại đi gần về phía cây cầu mấy thước.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Nguyên Nguyên Tăng cùng Tâm Di hòa thượng đã lướt tới đầu cầu.

Giữa lúc ấy đám cành cây rậm trong rừng rẽ ra, một nhà sư mặc áo cà sa xám cất bước đi tới.

https://thuviensach.vn

Nhà sư áo xám chân đi rất mau. Mỗi bước vọt ra xa bằng bảy tám bước người thường. Hắn đi ba bước đã ngăn chặn ở đầu cầu.

Nguyên Nguyên Tăng lớn tiếng quát:

- Tránh ra!

Hắn vừa nói vừa vung chưởng đánh tới. Nhà sư áo xám phất tay áo một cái, khiến cho chưởng lực khủng khiếp của Nguyên Nguyên Tăng tiên tan mất.

Nhà sư áo xám thủng thẳng nói:

- Tuệ Nguyên! Môn Bách hộ thần quyền của ngươi so với khi ngươi chưa thoát ly môn phái Thiếu Lâm nay có phần tăng tiến hơn nhiều.

Nguyên Nguyên Tăng vừa chạm mặt nhà sư áo xám, đột nhiên biến sắc, miệng ấp úng:

- Lão nhân gia... là chưởng môn phương trượng chùa Thiếu Lâm...

Hắn không chờ đối phương né tránh, cứ xông bừa về phía trước.

o O o Ở một nơi xa xăm, lúc màn đêm dầy đặc không tiêu tan, nhưng trên trời lởn vởn bóng mây ngũ sắc khiến cho người ta có thể nhìn thấy ngọn cây một cách lờ mờ. Đây là cảnh một đêm không trăng sáng.

Dù bầu trời đen tối, nhưng Triệu Phụng Hào và Tô Bạch Phong cũng nhìn rõ mặt người.

Triệu Phụng Hào cười nói:

- Chú khất cái kia! Chú hình khất lầm người rồi, trong mình lão phu chẳng có một đồng.

Người kia chính là Vân Long Ông. Lão cười hỏi:

- Bọn khiếu hóa này kiếm lão Triệu khổ muốn chết mà lão còn nói giỡn được ư?

Triệu Phụng Hào hỏi lại:

- Lão kiếm lão phu việc gì?

Vân Long Ông trầm ngâm không đáp.

Triệu Phụng Hào không nhịn được nói tiếp:

- Hiện giờ lão phu không rảnh để nói chuyện với lão đâu Vân Long Ông! Có chuyện gì thì nói ngay đi. Bằng không lão phu xin cáo biệt.

Vân Long Ông đáp:

https://thuviensach.vn

- Lão phu vì kiếm lão mà đi khắp vùng phụ cận đất kinh kỳ. Hồng Mộc Phương lão nhị cũng quanh đi quẩn lại mấy lượt. Bây giờ được gặp lão đây, lão định bỏ đi cho xong chuyện chăng?

Triệu Phụng Hào ngạc nhiên hỏi lại:

- Có việc gì trọng đại mà Cái Bang Long đầu phải bôn ba hoài?

Vân Long Ông đáp:

- Lão nói đúng! Trong thiên hạ thiếu gì người chẳng có việc trọng đại mà phải chạy nháo bổ nhào. Lão khiếu hóa cũng không ra ngoài thể lệ đó.

Triệu Phụng Hào chau mày nói:

- Vân Long Ông! Lão phu từ lúc mới bôn tẩu giang hồ trong hai mươi năm đâu không biết lão. Khi ấy lão phu còn trẻ tuổi và người ta kêu lão bằng Vân Long đại hiệp, đâu có bà bà má má như bây giờ. Lão học điều nói vòng vèo từ hồi nào?

Vân Long Ông đáp:

- Hồi ấy Vân Long đại hiệp trong lòng bình thản nên xử sự với người chỉ cần một dạ chí thành. Nhưng tình hình hiện nay lại khác hẳn...

Triệu Phụng Hào hỏi:

- Nó khác ở chỗ nào? Lão thử nói nghe.

Vân Long Ông lẩm bẩm:

- Tình hình khác trước rồi. Mười tám người bọn chúng tuy phong khoáng không chịu kiềm tỏa, nhưng đều là những hán tử vẫn giữ chính nghĩa mà phải phơi thây, ta cũng còn lấy lòng thành đối đãi với ngươi được chăng?

Lão ngửa mặt lên trầm giọng nói tiếp:

- Lão phu muốn đánh lão một chưởng. Vậy lão hay chừng...

Lão hít một hơi chân khí từ từ giơ chưởng lên. Triệu Phụng Hào trong lòng nghi hoặc quát:

- Hãy khoan!

Tiếng quát như tiếng sét. Phát chưởng của Vân Long Ông bất giác ngừng lại.

Triệu Phụng Hào hỏi:

- Lão bảo Thập Bát Kiệt ở Cái Bang bị người giết chết ư?

Vân Long Ông lạnh lùng đáp:

https://thuviensach.vn

- Họ Triệu kia! Lão định phủ nhận công việc mình đã làm chăng?

Triệu Phụng Hào sửng sốt hỏi lại:

- Sao? Lão nói vòng vèo hàng nửa ngày để rồi trỏ mặt Triệu Phụng Hào đã hạ sát Thập Bát Kiệt. Ha ha! Lão phu không ngờ Vân Long Ông lại hồ đồ đến thế?

Vân Long Ông mắt chiếu ra những tia hàn quang sáng chói nhìn chằm chặp vào mặt Triệu Phụng Hào nói:

- Lão khiếu hóa cũng không ngờ họ Triệu lại đốn mạt đến thế, dám chối cãi cả hành vi của mình.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Bữa nay dù lão không thừa nhận, chúng ta cũng tấn công.

Triệu Phụng Hào râu tóc đứng dựng cả lên. Tấn kịch nhất nộ đấu thất kỳ ngày trước lại hiện lên trong đầu óc. Lão hít mạnh một hơi chân khí rồi đáp:

- Vân Long Ông? Lão đã thích chơi chưởng với Triệu mỗ thì ra chiêu đi.

Tô Bạch Phong đứng bên thấy bầu máu nóng trồi ngược. Chàng tự hỏi:

- Công lực của Triệu lão gia đã mất hết rồi kia mà? Sao lão gia còn bức bách Vân Long Ông động thủ?

Vân Long Ông hắng dặng một tiếng. Phát chưởng từ từ phóng ra. Chưởng phong rít lên vù vù nhằm đánh tới trước mặt Triệu Phụng Hào.

Tô Bạch Phong gầm lên một tiếng tiến ra một bước vung tay lên. Bỗng nghe đánh "Binh" một tiếng. Y đã thẳng thắn đón tiếp phát chưởng của đối phương.

Tô Bạch Phong ra tay một cách đột ngột thật ra ngoài sự tiên liệu của Vân Long Ông. Nhưng lão là chúa tể một bang, bất luận về phương diện công lực hay kinh nghiệm cũng khác xa người thường. Gặp biến diễn bất ngờ, lão phản ứng cực kỳ thần tốc. Tay mặt vừa đẩy ra tay trái lại đánh tới.

Tô Bạch Phong xoay tay lại đón tiếp phát chưởng thứ hai. Bỗng nghe một tiếng sầm rùng rợn. Người Tô Bạch Phong như diều giấy đứt dây, bay ra xa bảy, tám bước mới hạ xuống.

Vân Long Ông trầm giọng hỏi:

- Ngươi ỷ vào điều chi mà ra mặt thay cho Triệu Phụng Hào?

https://thuviensach.vn

Tô Bạch Phong đáp:

- Tiểu tử là Tô Bạch Phong, tức là...

Vân Long Ông ngắt lời:

- Lão phu ở nơi Linh Lư Hồng Mộc Phương đã được nghe chú nhỏ Du Hữu Lượng ngắc tới ngươi. Theo lời gã ngươi là đệ tử độc nhất của Triệu Phụng Hào phải không?

Tô Bạch Phong cải chính:

- Tiểu tử là người làm công cho Triệu lão gia.

Vân Long Ông "Ủa" một tiếng ra chiều kinh ngạc, rồi nhắc lại.

- Ngươi chưa trả lời câu hỏi của lão phu.

Tô Bạch Phong đáp:

- Sở dĩ tiểu tử tiếm việc ra tay trước là để tránh cho tiền bối khỏi gây nên lỗi lầm.

Vân Long Ông tức giận nói:

- Ngươi hay giải thích rõ câu này.

Tô Bạch Phong đáp:

- Bạch Phong từng nghe nói bang chúng Cái bang vạch trần được lòng dạ của mình đều là những anh hào huyết khí. Long đầu bang chúa bất tất phải nói nữa.

Bạch Phong lại nghe những bậc hảo hán trước đây không động thủ với người đã mất hết sức phản kháng. Giả tỷ phát chưởng vừa rồi mà đánh trúng vào mình gia chủ, há chẳng khiến tiền bối đeo hận suốt đời?

Vân Long Ông hỏi ngay:

- Ngươi... ngươi bảo Triệu Phụng Hào đã mất hết công lực rồi ư? ... thế thì những lời đồn quả đúng sự thật hay sao? ...

Tô Bạch Phong đáp:

- Sự thực là thế.

Vân Long Ông đầy vẻ nghi hoặc tự nói một mình:

- Triệu Phụng Hào sau trận chiến đấu với Thất kỳ quả nhiên tán hết công lực.

Nhưng Thập Bát Kiệt hiển nhiên bị chết về chưởng lực "Triệu Môn Ngũ Tiết Đao"...

https://thuviensach.vn

Tô Bạch Phong chấn động tinh thần. Triệu Phụng Hào hỏi:

- Ngũ Tiết Đao ư? Vân Long Ông đã nhận định rõ ràng chưa?

Vân Long Ông đáp:

- Cặp mắt của lão phu như mắt chim ưng còn lầm lẫn được sao?

Triệu Phụng Hào nhắm lại không nói nữa, dường như lão đưa mình vào chỗ suy nghĩ ghê gớm.

Vân Long Ông lại nói:

- Lão Triệu kia! Lão phu chỉ hỏi lão một câu.

Triệu Phụng Hào dương mắt lên giục:

- Hỏi gì thì hỏi lẹ đi!

Vân Long Ông lại hỏi:

- Ngoại trừ lão, trong thiên hạ còn ai chuyên về mon công phu này?

Triệu Phụng Hào dương mắt lên ngó Tô Bạch Phong.

Tô Bạch Phong thấy mục quang của chủ nhân sáng như đuốc tựa hồ xuyên phế phủ mình, y xúc động vô cùng, nhưng y hạ quyết tâm là trước khi chủ nhân mở miệng quyết không nói nửa lời để biện bạch cho mình.

Hồi lâu Triệu Phụng Hào thu thị tuyến về thủng thẳng nói:

- Bạch Phong! Chỉ có ngươi là sở trường về chưởng pháp độc môn đó. Nhưng ta biết quyết không phải ngươi hành động. Vậy ngươi cứ nói với Bang chúa Cái Bang đi.

Tô Bạch Phong cảm thấy khí huyết trồi ngược lên. Y nghĩ rằng nếu chủ nhân biết chắc không phải y đã giết chết Thập Bát Kiệt chẳng nói làm chi, nhưng lão nửa tin nửa ngờ mà quyết đoán câu này làm y xúc động không thể nghĩ thêm được nữa.

Triệu Phụng Hào thấy Tô Bạch Phong hồi lâu không đám, đâm ra nóng nẩy, lại giục:

- Bạch Phong! Ngươi nói đi! Ngươi nói đi! ...

Tô Bạch Phong dằn từng tiếng:

- Đúng thế! Tiểu tử cũng muốn nói không phải mình động thủ.

Câu này vừa thốt ra, Tô Bạch Phong đột nhiên thấy trên mặt Triệu Phụng Hào thoáng qua một trạng thái kỳ dị, chẳng hiểu là lão khởi hứng hay lão được an ủi.

https://thuviensach.vn

Lão nói theo:

- Ngũ Tiết Đao chiêu thức cực kỳ phức tạp. Ngoại trừ Bạch Phong được Triệu lão tia thân hành truyền thụ, chắc không còn người thứ ba nào tinh thâm môn công phu này. Nhưng... nhưng...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng Bạch Phong quả thật chưa từng mượn kỹ thuật này để lạm sát người vô tội.

Tô Bạch Phong chưa giải thích gì mà cũng chưa đưa ra một điểm phản ứng nào. Y chỉ nói một cách lạt lẽo ra điều chẳng cần nói thêm gì nữa.

Vân Long Ông sắc mặt biến thành trầm trọng. Lão trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Kẻ làm công Triệu gia hay quá! Lão phu tin là không phải ngươi hành động.

Tô Bạch Phong trống ngực đánh thình thịch. Vân Long Ông bôi thêm một câu:

- Lão phu tin ngươi chẳng phải vì chủ ngươi đưa ra duyên cớ mà vì chính mình ngươi có một lực lượng khiến cho người ta chẳng thể không tin.

Dứt lời, lão xoay mình đi ngay.

Tô Bạch Phong trong lòng cảm khái muôn vàn, chẳng khác vừa trải qua một trận đại chiến. Hai má y mồ hôi nhỏ giọt.

Vân Long Ông đi mấy bước rồi đột nhiên dừng chân quay lại hỏi:

- Triệu Phụng Hào! Gần đây lão có nghe khắp hang cùng ngõ hẻm người ta đồn đại tin gì không?

Triệu Phụng Hào lắc đầu đáp:

- Lão phu không bước chân ra khỏi cửa, chẳng hiểu tin tức chi hết.

Vân Long Ông nói:

- Nếu vậy lão chẳng khác chi ếch nằm đáy giếng. Nghe nói Tả lão nhi đang tìm kiếm con cháu Du Huyền Thanh. Vụ này khắp thiên hạ chẳng ai không biết.

Tức cười cho một mình Triệu Phụng Hào như người ngồi trong cái trống bịt kín.

Triệu Phụng Hào khẽ nói:

https://thuviensach.vn

- Thế ư? Nếu vậy thì chỉ tại Lạc Anh Tháp ngoài ải bắc lại xảy ra chuyện náo nhiệt.

Vân Long Ông xua tay một cái rồi tiếp tục rảo bước.

https://thuviensach.vn

HỒNG BÀO QUÁI NHÂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 80

Trong Sơn Động Họ Du Xuất Hiện

Triệu Phụng Hào lên tiếng gọi:

- Xin hỏi...

Lão vừa nói hai tiếng, hán tử đã lắc đầu quầy quậy ngắt lời:

- Đừng hỏi gì ta cả, ta không biết chi hết.

Triệu Phụng Hào sửng sốt hỏi:

- Sao ông bạn đã biết lão phu muốn hỏi chuyện gì?

Hán tử ấp úng đáp:

- Chẳng lẽ không phải lão hỏi thăm hai anh em họ Du đi đâu?

Triệu Phụng Hào sinh lòng ngờ vực tự hỏi:

- Anh em họ Du là ai? Hán tử này sao lại khẳng định ta hỏi y về vụ đó.

Hán tử thấy Triệu Phụng Hào trầm ngâm không nói liền hỏi:

- Vừa rồi ta xuống núi trước sau đã gặp bốn người đều hỏi ta có thấy anh em họ Du lên núi không? Nói ra lại tức cười. Anh em họ Du sinh trưởng ra sao, hình thù thế nào ta chưa được thấy qua. Ha ha...

Nói tới câu sau nổi lên tràng cười rộ. Triệu Phụng Hào phát giác ra tiếng cười của đối phương có vẻ miễn cưỡng liền chau mày hỏi:

- Lão phu muốn hỏi ông bạn có ngửi thấy mùi máu tanh sặc sụa không thôi?

Hán tử biến sắc, mũi hít mạnh mấy cái rồi đáp:

- Không thấy gì. Ta chỉ ngửi thấy mùi dạ cúc thơm tho.

Không thấy Triệu Phụng Hào nói gì, liền tiếp:

- Lão tiên sinh không còn chuyện gì nữa thì để ta xuống núi vào... tập.

Triệu Phụng Hào đáp:

- Xin ông bạn tùy tiện...

https://thuviensach.vn

Hán tử nhà nông quẩy hai cái rương đen cất bước. Triệu Phụng Hào thấy mùi máu tanh hôi càng nồng nặc xông vào mũi khiến lão phải buồn nôn.

Lão đưa mắt nhìn hai cái rương gỗ đen, trong lòng xoay chuyển ý nghĩ rồi lăn người ra ngăn chặn trước mặt hán tử hỏi:

- Không hiểu trong rương gỗ này đựng vật gì?

Hán tử thoáng lộ vẻ kinh hãi, hỏi lại:

- Lão tiên sinh hỏi cái đó làm chi?

Triệu Phụng Hào trầm giọng đáp:

- Lão phu đoán càn thì mùi máu tanh chắc từ trong những chiếc rương này tiết ra.

Hán tử biến sắc, nhưng chỉ thoáng qua rồi lại trở lại trấn tĩnh, cười khanh khách nói:

- Té ra là lão tiên sinh nói về cái này. Sáng sớm hôm nay tiểu đệ mổ một con heo mập, muốn gánh xuống thị trấn ở dưới chân núi để bán...

Triệu Phụng Hào ủa một tiếng, trong lòng chàng càng thêm nghi hoặc chỉ muốn mở rương ra coi, nhưng chẳng có lý do gì bắt đối phương làm thế, lão liền đứng sang bên đường để nhường lối.

Hán tử quẩy gánh hàng rảo bước đi xuống.

Triệu Phụng Hào đứng ngẫm nghĩ một lúc, khi quay lại thì đối phương đã mất hút.

Triệu Phụng Hào thấy cước trình hán tử mau lẹ phi thường hiển nhiên mình mang khinh công thượng thặng, lão chợt tỉnh ngộ dậm chân tự nói một mình:

- Thằng cha đó thái độ rất khả nghi. Sao ta lại để hắn đi một cách khinh suất? ...

Lão còn đang tính toán thì đột nhiên có tiếng thở dài vọng lại. Lão nhìn về phía phát ra thanh âm, nhưng mé tả là vách núi đứng dựng chỉ có một cái huyệt nhỏ hình tròn. Lão đang quan sát tình thế, đột nhiên lại nghe tiếng thở dài nữa lọt vào tai. Bây giờ lão có thể xác định thanh âm kia từ trong sơn động phát ra không còn nghi ngờ gì nữa.

Triệu Phụng Hào đề khí tung mình chuồn vào cửa động, trong động tối om.

https://thuviensach.vn

Lão cất bước chậm chạp đi vào.

Triệu Phụng Hào vừa vào sơn động, mùi máu tanh càng sặc sụa. Vết máu loang lổ từ cửa động đi vào. Lão chau mày nghĩ bụng:

- Ở trong sơn động bí ẩn này là máu đổ khắp nơi. Chẳng lẽ tại đây vừa xảy ra cuộc hung sát?

Lão tiếp tục đi vào trong, nhưng vừa đi được vài bước thì tiếng thở dài từ phía trong lại vọng ra. Giữa nơi chết chóc quạnh quẽ, tiếng thở dài càng khiến cho người ta phải run sợ.

Tiếp theo tiếng người ấm ớ hỏi:

- Như Khanh! Bây giờ là bao giờ?

Thanh âm một phụ nhân đáp lại:

- Vào khoảng canh tư.

Tiếng ấm ớ lại hỏi:

- Nếu vậy chúng ta đến chậm một trống canh. Nàng có trông thấy gì không?

Phụ nhân tên gọi Như Khanh đáp:

- Tiện thiếp chỉ thấy máu tươi đầy đất.

Tiếng nói ấm ớ lại cất lên:

- Hiển nhiên là có người ngộ hại ở đây mà ngoài cửa động không thấy thi thể chi hết mới thật là kỳ!

Như Khanh đáp:

- Có khi người ta đem đi rồi.

Giọng nói ấm ớ:

- Như Khanh! Nàng đoán trúng đó. Vừa rồi tất có người đến đây trước chẳng biết có phải bọn họ Du... đó không?

Như Khanh hỏi:

- Du thị huynh đệ ư? Phải chăng lang quân bảo hai anh em chúng?

Thanh âm ấm ớ hạ thấp giọng:

- Trừ hai người đó ta nghĩ không còn người thứ ba nào.

Như Khanh run lên hỏi:

- Phu quân! Chàng... Chàng có chịu theo ta một điều...?

Thanh âm ấm ớ thủng thẳng đáp:

https://thuviensach.vn

- Như Khanh! Trước nay ta có trái ý nàng bao giờ?

Như Khanh hỏi:

- Du thị huynh đệ đã ước hẹn chúng ta hội diện ở đây. Bây giờ không thấy họ thì sao bằng... xuống núi tìm k?

Thanh âm ấm ớ hỏi:

- Dường như nàng có ý lo cho hai người phải không?

Như Khanh băn khoăn đáp:

- Tiện thiếp... không tự chủ được nữa rồi.

Người kia khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Thực ra ta cũng vậy. Từ khi anh em họ Du vào làm môn hạ tiện phụ, lần đầu tiên ta đã nhìn thấy bọn họ có chuyện mưu đồ mà tới, nên vẫn đem lòng cảnh giới...

Như Khanh hỏi:

- Phải chăng phu quân muốn nói khi anh em họ Du vào làm môn hạ tiện phụ tức là trước một ngày hôn kỳ của chúng ta. Bọn họ đã dùng thứ gì để nhập môn?

Thanh âm ấm ớ đáp:

- Bọn chúng cầm một phong thư có bút tích của Tả tiền bối...

Triệu Phụng Hào đứng ngoài nghe thấy ba chữ "Tả tiền bối" trái tim lão đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực. Vì lão xúc động mạnh sơ ý để gót chân phát ra tiếng động nhẹ.

Thanh âm ấm ớ bên trong cất tiếng hỏi:

- Du thị huynh đệ! Hai người ẩn mình nghe lén đã bao lâu rồi!

Triệu Phụng Hào lên tiếng đáp:

- Xin huynh đài đừng hiểu lầm...

Lão chưa dứt lời bỗng nghe tiếng gầm rất lớn mà người ấm ớ phát ra. Hắn lại hỏi:

- Họ Du kia! Anh em ngươi tìm thiên phương bách kế đưa vợ chồng ta vào đất chết phải không? Hãy đón phát chưởng này của ta.

Tiếng nói vừa dứt, Triệu Phụng Hào liền cảm thấy một luồng chưởng lực quét ngang đưa ra mãnh liệt phi thường. Lão vội lùi lại một bước thì đụng

https://thuviensach.vn

phải vách động mé tả. Lão dừng lại một chút, đột nhiên chưởng phong của đối phương lại xô tới.

Triệu Phụng Hào nghĩ không ra được chưởng pháp thần tốc ở trên đời có những ai?

Lão vừa khâm phục công lực của đối phương thâm hậu, vừa vung chưởng đón tiếp. Hai luồng chưởng lực đụng nhau trên không. Triệu Phụng Hào mượn đà di chuyển thân hình rẽ tạt ngang ba bước.

Trong bóng tối đột nhiên bóng người lướt qua. Song chưởng đồng thời đánh ra vừa cầm nã vừa bổ xuống.

Triệu Phụng Hào là một tay cao thủ đương thời cũng chỉ nhìn thấy bóng đen thấp thoáng mà đối phương đã tới trước mặt cách không đầy hai thước.

Triệu Phụng Hào ngoại hiệu là Võ lâm đệ nhất kỳ nhân. Trong đời lão đã gặp địch nhân có cả hàng ngàn hàng vạn nhưng chưa thấy ai thân thủ mau lẹ như lần này. Lão thấy chưởng lực gần đụng vào người vội xoay tay mặt phóng liền năm chưởng.

Những phát chưởng càng về sau càng mạnh, uy lực không bút nào tả xiết.

Đến phát chưởng thứ tư, thứ năm tỏ ra uy thế vô địch đánh tới.

Người kia thấy Triệu Phụng Hào đứng trước tình trạng này còn vãn hồi được liệt thế một cách dễ dàng, không khỏi giật mình kinh hãi. Bất giác nghiêng mình qua một bên để né tránh.

Triệu Phụng Hào dừng chưởng lại một cách đột ngột, trầm giọng lên tiếng:

- Tại hạ đã nói đây là một trường hợp hiểu lầm, không ngờ các hạ nóng tính quá.

Lão vừa nói vừa liếc mắt nhìn. Nhờ ánh tinh quang lọt vào cửa động, lão thấp thoáng nhìn thấy một người áo đen đứng cách chừng vài thước. Người này có dáng văn sĩ vào hàng đứng tuổi, nét mặt tươi tỉnh, thái độ khoan thai khiến người ta phải khâm phục.

Văn sĩ áo đen thở phào một cái cất tiếng hỏi:

- Phải chăng vừa rồi các hạ đã sử "Ngũ Tiết Đao" của Triệu Môn.

Triệu Phụng Hào đáp:

https://thuviensach.vn

- Nhãn lực của ông bạn rất sắc bén.

Văn sĩ áo đen càng lộ vẻ kinh ngạc hỏi:

- Nếu vậy các hạ là... Triệu Phụng Hào?

Triệu Phụng Hào khẽ gật đầu. Văn sĩ áo đen nhìn Triệu Phụng Hào thở dài, tự giới thiệu:

- Tại hạ Du Huyền Thanh, mong Triệu đại hiệp miễn thứ cho tội đường đột.

Triệu Phụng Hào mỉm cười đáp:

- Triệu mỗ vào động mà không lên tiếng, cũng có điều không phải, khi nào mình dám trách ai? Nghe khẩu khí của Du huynh thì dường như Du huynh nhận lầm Triệu mỗ là... Du thị huynh đệ?

Văn sĩ áo đen Du Huyền Thanh ngần ngừ chưa trả lời. Lúc này một bóng người áo trắng từ phía trong động chậm chạp đi ra. Một mỹ phụ tóc đen như mây lối tuổi. Du Huyền Thanh giới thiệu:

- Đây là nội nhân của tại hạ. Như Khanh! Nàng bái kiến Triệu đại hiệp đi!

Mỹ phụ trung niên tên gọi Như Khanh nhìn Triệu Phụng Hào chúc câu vạn phúc rồi nói khẽ:

- Ngoại tử đã nhiều lần nhắc tới phong độ nghĩa hiệp của Triệu đại hiệp khiến ai cũng khâm phục. Tiện thiếp xin bái kiến Triệu đại hiệp.

Triệu Phụng Hào xua tay gạt đi:

- Tại hạ không dám! Tại hạ không dám!

Du Huyền Thanh nắm tay Như Khanh, nhìn nhau mà cười, tình trạng rất thân thiết. Triệu Phụng Hào thấy thế khen thầm trong bụng:

- Thật là một đôi người ngọc, một đôi ân ái phu thê!

Đột nhiên trong lòng lão quặn đau, nghĩ tới ái thê của mình là Phỉ Âm chỉ vì hiểu lầm đến nỗi trở thành thù, bất giác trong lòng cảm khái muôn vàn.

Du Huyền Thanh hỏi:

- Tiện nội cùng tại hạ nói chuyện, các hạ đã nghe rõ cả rồi chứ?

Triệu Phụng Hào đáp:

- Triệu mỗ quả không có ý nghe lén chuyện người...

https://thuviensach.vn

Du Huyền Thanh ngắt lời:

- Vụ này chẳng quan hệ gì. Các hạ có biết anh em họ Du không?

Triệu Phụng Hào lắc đầu đáp:

- Tại hạ chưa được nghe qua.

Du Huyền Thanh nói:

- Nếu vậy Triệu đại hiệp đã nghe đến tên Du Nhất Kỳ rồi thì phải?

Triệu Phụng Hào chấn động tâm thần hỏi lại:

- Du Nhất Kỳ ư? Phải chăng Du huynh nói tới một bang hội bí mật mới quật khởi trong võ lâm là Bách Độc Giáo? Bách Độc Giáo chủ tên gọi Du Nhất Kỳ.

Du Huyền Thanh đáp:

- Bách Độc Giáo chủ là lão đại. Còn nhị đệ của y tiếng tăm chưa đồn đại mấy, tên gọi Du Triệu Sơn.

Triệu Phụng Hào hỏi:

- Du huynh theo lời ước của anh em họ tới đây ư?

Du Huyền Thanh gật đầu đáp:

- Đúng thế! Nhưng tới bây giờ vẫn chưa thấy chúng xuất hiện.

Lời nói chưa dứt bỗng nghe ngoài động có thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Bọn lão phu đây rồi.

Triệu Phụng Hào, Du Huyền Thanh và Như Khanh nghe tiếng cả kinh đảo mắt nhìn ra đã thấy ngoài cửa động có hai người đứng đó. Hai người đều mặc trường bào màu đại hồng. Màu hồng này lộ ra một thứ mùi vị chán chết khiến người ngó thấy phải ớn da gà.

Triệu Phụng Hào ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- Khinh công của hai người này đã đến trình độ nhẹ nhàng như mớ bông bay rồi chăng? Nếu không thế thì sao chúng đến gần chỉ cách chừng năm trượng mà ta cũng chưa phát hiện được?

Hồng Bào Nhân mé hữu lên tiếng:

- Du Huyền Thanh! Quả nhiên ông bạn giữ đúng lời hứa.

Du Huyền Thanh thủng thẳng hỏi:

- Có lý do nào mà phải sai hẹn? Nhất Kỳ! Lão nói câu này là có ý gì?

https://thuviensach.vn

Du Nhất Kỳ bật tiếng cười âm trầm không đáp. Hắn quay sang nhìn Triệu Phụng Hào hỏi:

- Vị này là ai? Xin tha thứ cho Du mỗ kém chưa nhận ra...

Triệu Phụng Hào lạnh lùng đáp:

- Lão phu là Triệu Phụng Hào.

Lão tự báo danh chẳng úy kỵ gì. Du Nhất Kỳ và Hồng Bào Nhân ở mé tả trong khóe mắt đều lướt qua vẻ kinh dị.

Du Nhất Kỳ bật tiếng cười khô khan hỏi:

- Các hạ cùng Du Huyền Thanh đi với nhau tới đây ư?

Triệu Phụng Hào đáp:

- Không phải!

Du Nhất Kỳ nói móc:

- Không ngờ Triệu gia chủ nhân lừng danh thiên hạ mà còn thốt ra lời trái với lương tâm.

Triệu Phụng Hào bực mình đáp:

- Lão phu có vụ ước hẹn với Thất Kỳ lên tỷ đấu ở đỉnh núi này ngẫu nhiên gặp tình trạng này, có lý nào lại bỏ đi không hỏi tới?

Du Nhất Kỳ cặp mắt âm trầm hỏi:

- Các hạ ỷ mình võ công cao thâm, bất cứ gặp việc gì cũng đòi nhúng tay vào phải không?

Triệu Phụng Hào vẫn không nổi giận, thủng thẳng đáp:

- Thậm chí Du giáo chủ chắc cũng liên quan đến vụ hung sát này. Chẳng hiểu lời phỏng đoán của lão phu có đúng chăng? ...

Lão vừa nói vừa chú ý đến thái độ phản ứng của đối phương thì quả nhiên phát giác ra Du Nhất Kỳ thân hình rung động. Còn Hồng Bào Nhân đứng bên trái vẫn lạnh lùng như trước không lộ vẻ gì khác lạ.

Du Nhất Kỳ đáp:

- Các hạ nói chuyện vô căn cứ nhiều quá rồi.

Du Huyền Thanh xen vào:

- Du Nhất Kỳ! Lão rườm lời cũng không phải là ít. Lão ước hẹn vợ chồng ta tới đây cũng không ngoài chuyện định sát hại bọn ta phải không?

Du Nhất Kỳ đáp:

https://thuviensach.vn

- Du mỗ vốn không có ý ấy, khốn nổi trên đời toàn là những người nghi thần ngờ quỷ.

Du Huyền Thanh nói:

- Sau khi gia nghiêm ra đời, ta cùng tiện nội đã nhiều phen suýt mất mạng vì anh em lão âm mưu tính kế. Nếu ta không tận tâm cảnh giác thì còn gì sống được đến ngày nay. Nhất Kỳ, dù lão có thông reo là lưỡi chẳng thể xóa nhòa sự thực.

Du Nhất Kỳ nói:

- Ta nhắc lại một câu là ông bạn thật quá đa nghi.

Du Huyền Thanh toan nói nữa thì Hồng Bào Nhân đứng bên Du Nhất Kỳ lên tiếng lạnh như băng:

- Du Huyền Thanh! Lão hãy ra ngoài động này!

Từ lúc xuất hiện Hồng Bào Nhân vẫn đứng ngoài động như quỷ mị hiện hình. Thanh âm hắn lại lạnh như băng, khiến người nghe tưởng chừng rơi vào hố tuyết, bất giác hít một hơi khí lạnh.

Du Huyền Thanh sửng sốt hỏi:

- Lão bảo sao?

Hồng Bào Nhân kia nhắc lại:

- Lão hãy ra ngoài động này.

Du Huyền Thanh ngơ ngác hỏi:

- Du Triệu Sơn! Lão muốn dở trò gì đây?

Du Triệu Sơn vẫn không nhúc nhích đáp:

- Du mỗ có chuyện muốn thương nghị với lão.

Hắn thò tay vào bọc móc ra một vật. Mọi người mắt sáng rực lên. Trong tay Du Triệu Sơn cầm một viên tiểu ngọc thạch bóng loáng trong màu trắng lộ màu xanh.

Du Huyền Thanh vừa ngó thấy viên ngọc thạch, mặt đầy vẻ kinh dị, máy môi mấy cái, ấp úng nói không ra tiếng.

Du Triệu Sơn khẽ cất tiếng ngâm:

- "Xuân giang dạ phi hoa. Tinh hải nguyệt quang hàn"...

Du Huyền Thanh ấp úng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tinh nguyệt thạch ư? ... Viên ngọc thạch của tiên phụ hồi sinh thành đã mất cắp, sao lại vào tay lão?

Du Triệu Sơn hỏi lại:

- Sao lão lại không lại gần mà coi cho kỹ?

Du Huyền Thanh ngân ngừ, toan cất bước. Lập tức Như Khanh đứng ở phía sau y liền kéo tay áo lão lại ấp úng nói:

- Phu quân! ... Phu quân không nên ra ngoài đó...

Du Huyền Thanh quay lại đáp:

- Việc này quan hệ trọng đại. Ta không thể úy thủ úy vĩ được.

Lão tung mình vọt ra ngoài động đứng cách Du Triệu Sơn chừng năm bước, chú ý nhìn viên ngọc thạch một chút rồi đột nhiên la thất thanh:

- Đây là... đây là Ưng phẩm...

- Chữ "Phẩm" vừa nói ra khỏi cửa miệng thì đột nhiên nghe đánh ầm một tiếng như sấm dậy. Một bóng xám từ phía trên sơn động rớt trúng xuống người Du Huyền Thanh.

Như Khanh ở trong động thấy điều lo âu của mình đã thành sự thực, mặt không còn chút huyết sắc, miệng lắp bắp:

- Phu quân... hãy coi chừng...

Du Huyền Thanh ngơ ngác một chút rồi vung tay hất mạnh lên.

Y ra tay nhanh như gió, nội lực chưa kịp nhả ra thì đối phương đã xoay mình trên không chuyển ra phương vị khác nhảy xuống.

Du Huyền Thanh gầm lên:

- Quân chuột nhắt giỏi thiệt! Y chưa kịp nghĩ gì nữa, đã ngửa người lùi lại bốn, năm bước rồi nhẹ nhàng phóng chưởng đánh ra.

Du Huyền Thanh phóng phát chưởng này khiến cho Triệu Phụng Hào kinh hãi cơ hồ không thốt lên lời.

Nguyên phát chưởng của Du Huyền Thanh coi tựa hồ hồi hộp bất lực, nhưng thực ra nó biến hóa vô cùng. Triệu Phụng Hào nghĩ thầm:

- Ta từng nghe đã lâu Nhu miên chưởng của Du Huyền Thanh là võ lâm nhất tuyệt. Người giang hồ thường đem công phu này lên ngang hàng với Ngũ Tiết Đao của ta. Trước kia ta vẫn không phục, nhưng nay gặp đây mới

https://thuviensach.vn

biết nó còn hơn cả Ngũ Tiết Đao. Như vậy thinh danh của y không phải may mắn mà được.

Người từ trên không tập kích bỗng cảm thấy như bị hãm vào tình thế bất trắc khôn tả. Hắn liền xoay mình hạ xuống.

Người kia vừa chân chấm đất liền xoay mình lại. Du Huyền Thanh và Triệu Phụng Hào vừa chạm mặt đối phương đồng thanh bật tiếng la hoảng:

- Ngươi! ... Ngươi đấy ư? ...

Người kia mình mặc áo vải, chân đi giầy mang cá. Hiển nhiên là hán tử ăn mặc theo kiểu nông dân mà Triệu Phụng Hào mới gặp lúc nãy trên đường sơn đạo.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Chương 1: Thi Tuyệt Kỹ Cứu Người
Chương 2: Nghe Tiếng Cói Hào Kiệt Kinh Tâm
Chương 3: Thiên Cương Chưởng Đả Thương Hội Y
Chương 4: Bách Độc Giáo Gặp Tay Kình Địch
Chương 5: Đường Phác Quân Đả Bại Bách Độc Giáo
Chương 6: Dưới Gốc Cây Nhà Sư Chiết Tự
Chương 7: Tô Bạch Phong Đả Bại Ác Ma
Chương 8: Tô Bạch Phong Đánh Đón Cân Não
Chương 9: Tô Bạch Phong Phát Giác Hồng Bào Quái Nhân
Chương 10: Trong Rừng Cây Quái Nhân Xuất Hiện
Chương 11: Nghe Tin Dữ Quần Hùng Nghi Hoặc
Chương 12: Người Đó Phải Chăng Là Du Hữu Lượng
Chương 13: Trong Rừng Sâu Gặp Triệu Phụng Hào
Chương 14: Nhan Bách Ba Quyến Luyến Du Lang
Chương 15: Sao Du Lão Nhị Đến Đây
Chương 16: Cuộc Hội Ngộ Giữa Du Lang Và Tiên Tử
Chương 17: Người Bị Hại Trong Huyệt Động Là Ai?
Chương 18: Hồng Bào Quái Nhân Lại Xuất Hiện
Chương 19: Vân Long Ông Xuất Hiện Giải Vây
Chương 20: Thiếu Nữ Theo Dõi Du Lang Là Ai?
Chương 21: Cuộc Săn Bắt Nhân Sâm Rất Kỳ Dị
Chương 22: Du Lang Thám Thính Giúp Quan Binh
Chương 23: Nhan Bách Ba Xuất Hiện Thình Lình
Chương 24: Thành Ninh Viễn Đại Phá Quân Thanh
Chương 25: Gã Thiếu Niên Thâm Mưu Viễn Lự
Chương 26: Trong Tửu Lâu Nghe Tin Ngoại Tổ
Chương 27: Ngồi Rỗi Ôn Lại Chuyện Ngày Xưa
Chương 28: Trước Tiểu Miếu Quần Hùng Tụ Hội
Chương 29: Vào Trại Quân Thanh Thám Bạn Đồ

https://thuviensach.vn

Chương 30: Huyền Hồ Quận Chúa Chống Lệnh Gia Huynh
Chương 31: Quận Chúa Liều Mình Giải Cứu Du Lang
Chương 32: Buồn Thân Phận Quận Chúa Lên Đường
Chương 33: Có Gì Bí Ẩn Trong Miếng Da Dê
Chương 34: Nguyệt Chiếu Bạch Dương, Ánh Lạc Nam Phương
Chương 35: Du Hữu Lượng Được Uống Tiên Dịch
Chương 36: Dưới Nhà Hầm Chạm Trán Hồng Bào
Chương 37: Du Hữu Lượng Trùng Phùng Quận Chúa
Chương 38: Thiều Cô Nương Thóa Mạ Huyền Hồ
Chương 39: Từ Biệt Quận Chúa Hào Kiệt Lên Đường
Chương 40: Một Cao Nhân Tái Xuất Giang Hồ
Chương 41: Du Lang Cứu Thoát Triệu Cô Nương
Chương 42: Trong Rừng Sâu Mất Tích Thiệu Quyên
Chương 43: Diễn Biến Ly Kỳ Trong Thạch Động
Chương 44: Trong Thạch Động Du Lang Bị Đả Thương
Chương 45: Biệt Du Lang Quận Chúa Đau Lóng
Chương 46: Hai Cô Mất Tích Lại Xuất Hiện
Chương 47: Trên Thần Đàn Dị Nhân Xuất Hiện
Chương 48: Du Lang Thám Thính Thanh Không Miếu
Chương 49: Du Lang Dụng Kế Cứu Thiền Sư
Chương 50: Tô Bạch Phong Đại Chiến Tứ Ma
Chương 51: Tô Bạch Phong Chạm Trán Hai Người Áo Đỏ
Chương 52: Coi Thủ Thức Ác Ma Bỏ Chạy
Chương 53: Người Áo Lam Bản Lãnh Ghê Hồn
Chương 54: Trúng Kịch Độc Du Lang Bị Trọng Thương
Chương 55: Tô Bạch Phong Thương Bạn Lâm Nguy
Chương 56: Nể Người Đẹp, Chữa Bệnh Du Lang
Chương 57: Thấy Phù Vân, Hữu Lượng Kinh Tâm
Chương 58: Trong Phóng Kín Chứa Đầy Xác Chết
Chương 59: Thừa Thiên Cư Hào Kiệt Bị Bao Vây
Chương 61: Chiếc Chìa Khóa Đồng Trong Hộp Gỗ
Chương 62: Cuộc Tỉ Võ Giữa Thanh Lang Và Tô Bạch Phong

https://thuviensach.vn

Chương 63: Si Ngốc Đồng Tử Phô Trương Tuyệt Nghệ
Chương 64: Trón Nghĩa Bạn Du Lang Mạo Hiểm
Chương 65: Huyền Hồ Quận Chúa Giải Cứu Du Nhan
Chương 66: Cơ Quan Trong Kiệu Cực Kỳ Khủng Khiếp
Chương 67: Hồng Bào Quái Nhân Bại Lộ Hành Tung
Chương 68: Dùng Chìa Khóa Khống Chế Cơ Quan
Chương 69: Tô Bạch Phong Tỷ Đấu Gia Linh
Chương 70: Phỉ Âm Tỷ Đấu Với Thanh Lang
Chương 71: Trong Rừng Rậm Thiên Cơ Bị Hạ
Chương 72: Thanh Ngưu Tử Đả Bại Hồng Bào Nhân
Chương 73: Phải Chăng Tiền Lão Giết Huyền Thanh
Chương 74: Thiên Lôi Khí Đả Bại Hàn Băng Chưởng
Chương 75: Hai Bạn Tăng Bàn Chuyện Bắt Người
Chương 76: Người Thiếu Niên Lúc Nãy Là Gái Giả Trai
Chương 77: Du Lang Đả Bại Kiến Châu Tứ Kiếm
Chương 78: Tưởng Tải Súng Ống Hóa Ra Tải Đá
Chương 79: Ai Giết Cái Bang Thập Bát Kiệt?
Chương 80: Trong Sơn Động Họ Du Xuất Hiện

https://thuviensach.vn